

Chàng hoàng tử trong giấc mơ

Contents

Chàng hoàng tử trong giấc mơ	2
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	6
3. – Chương 3	8
4. – Chương 4	10
5. – Chương 5	12
6. – Chương 6	16
7. – Chương 7	19
8. – Chương 8	26
9. – Chương 9	32
10. – Chương 10	35
11. – Chương 11	40
12. – Chương 12	47
13. – Chương 13	53
14. – Chương 14	59
15. – Chương 15	64
16. – Chương 16	70
17. – Chương 17	75
18. – Chương 18	78
19. – Chương 19	82
20. – Chương 20	86
21. – Chương 21	88
22. – Chương 22	91
23. – Chương 23	99
24. – Chương 24	105
25. – Chương 25	108
26. – Chương 26	111
27. – Chương 27	113
28. – Chương 28	119
29. – Chương 29	122
30. – Chương 30	125
31. – Chương 31	131
32. – Chương 32	134
33. – Chương 33	138
34. – Chương 34	146
35. – Chương 35	149
36. – Chương 36	156
37. – Chương 37	159
38. – Chương 38	164
39. – Chương 39	167
40. – Chương 40	175
41. – Chương 41	182

42. – Chương 42	187
43. – Chương 43	192
44. – Chương 44	195
45. – Chương 45	205
46. – Chương 46	210
47. – Chương 47	218
48. – Chương 48	221
49. – Chương 49	234
50. – Chương 50	246
51. – Chương 51	253
52. – Chương 52	264
53. – Chương 53	273
54. – Chương 54 (end)	282
55. – Ngoại Truyện 1	291
56. – Ngoại Truyện 2	296
57. – Ngoại Truyện 3	299
58. – Ngoại Truyện 4	304

Chàng hoàng tử trong giấc mơ

Giới thiệu

- Tôi thích cô – Lời nói trầm ấm vang lên bên tai cô- Anh đừng đùa nữa có được không? Chẳng vui c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-hoang-tu-trong-giac-mo>

1. – Chương 1

Chap 1: Chuyển trường

6h30' sáng . . Vẫn như thường lệ . 4 tiếng báo thức theo cấp số nhân lần lượt vang lên

Reng reng reng . . . – Báo thức đồng hồ 1 kêu

5 phút sau

Keng keng keng . . . – Báo thức đồng hồ 2 kêu

10 phút sau

Shake it up . . . – Tiếng báo thức điện thoại kêu

Và 15 phút sau thì :

- Puny – Tiếng của ai đó vang lên

- Mẹ à ! Con đang ngủ mà – Tiếng thều thào ngái ngủ đáp lại
- Con gấu ngủ kia ! Dậy mau ! Lin đợi ngoài kia kìa ! Buổi đầu tiên đi học mà thế hả ?
- Chết cha . Sao mẹ ko gọi con dậy sớm hơn ! Lại đi muộn đầu năm rồi ! Con sẽ chết với cô chủ nhiệm – Tiếng thều thào chấm dứt theo đó là màn vung chăn loạn xạ >”<>

- Trời đất quỷ thần ơi . Nhanh lên nào

15 phút . . Xong .

Chạy với tốc độ ánh sáng Puny vớ luôn ba lô rồi băng xuống nhà khóa cửa cẩn thận mới ra thú tội với cô bạn đã phải đợi lâu:

- Lin! A ha ! Lâu ko gặp

Đáp lại cô bạn của mình Lin cũng tươi cười:

- Chào Puny – cô nàng Gấu ngủ nướng

- Này này . .

- Tại cậu ý ! Bà la sát lớp mình giết mình mất

- Ừc ừc – Puny nhớ lại thảm cảnh dọn vệ sinh lớp học cả khối là muốn khóc luôn

Cô chủ nhiệm quả là vị thần đặc biệt trong mắt 2 cô bé. Sau bao năm ở ngôi trường này vẫn là những hình phạt và khuôn mặt nghiêm nghị của cô làm cả hai điều đứng và run cầm cập. Chiếc xe của 2 cô bé lao nhanh một cách khùng khiếp trên đường. Và hình như kết quả vẫn không khả quan là bao khi bác bảo vệ trường cũng là một vị thần canh gác nghiêm ngặt . . Đường nào cũng chết . .

- 2 cô kia – Tiếng ông bảo vệ văng vẳng bên tai

Dù biết tiếp theo sẽ là gì nhưng quen miệng 2 đứa vẫn ngây thơ và hồn nhiên trả lời :

- Dạ sao ạ

Ông bảo vệ nhìn vào đồng hồ chậm chậm nhấn mạnh từng từ:

- MUỘN . . 1 . . PHÚT. . . 30 . . GIÂY

Lin cãi lại:

- Trời có 1 phút bác làm gì gê vậy

Ông kiên quyết dù với ai cũng phải tuân thủ đúng giờ giấc :

- Ko đc ! Ko ai đc đi muộn dù chỉ là 30 giây

- Hôm nay nhà cháu có việc nên . . .

Chưa kịp nói xong đã bị ông chặn ngang :

- Ko lí do ! Tôi sẽ báo cho cô CN để phạt 2 cô! Vào lớp đi

Với lời cương quyết của thần canh gác Puny và Lin ỉu xiu đi vào lớp và chuẩn bị tiếp tục hình phạt của vị thần chủ nhiệm. Nhưng dường như hôm nay vận may từ đâu hạ cách ban phước lành cho 2 cô bé dễ thương

- Em thưa cô cho e vào lớp ạ – 2 đứa đồng thanh

Cô cười hiền ra hiệu cho 2 đứa vào lớp. 1 hành động mà có lẽ là không bao giờ có kể cả trong suy nghĩ của tụi nó. Cử chỉ, lời nói, biểu hiện của cô hôm nay quá là khác lạ. . Vốn dĩ đâu phải là sự hiền từ đâu chứ!!!

Lin thắc mắc :

- Ê kì vậy lẽ ra phải là : – Xuống cuối lớp đứng mau hay là ở lại dọn vệ sinh chứ nhỉ?

Puny cũng thấy lạ nhưng cô bé không quá bận tâm. Có thể cô trúng số độc đắc, được tiền thưởng hoặc có người yêu cũng không chừng. .

- Bảo Uyên ! Linh Hân – Cô CN nhìn về bàn tụi nó

- Dạ . . . – Ngập ngừng

“ Kiểu này là lại nhớ ra hình phạt rồi”

Cả hai lại tưởng tượng ra cảnh mình bị phạt. Cô hiền bất chợt thể này làm cả hai hơi lo lắng

Cô nghiêng đầu để nhìn về phía 2 đứa đặt câu hỏi

- 2 em chuyển trường mà không báo trước cho cô và cả lớp sao? Cô mới nhận được thông báo

“ Cái gì! Chuyển trường á !”

2 cô bé khó hiểu nhìn nhau . Ai đời chuyển trường mà bản thân mình cũng không biết, không hay. Thậm chí cái trường mình chuyển tới còn không biết thế nào. Mọi thứ quá bất ngờ và bí ẩn

Một lúc sau . Cô Chủ nhiệm vẫn dáng vẻ và điệu bộ hiền từ, giọng nói thánh thót:

- Buổi đầu nên các em có thể về rồi!!!

Sau khi cô đeo túi xách lên có quay sang nói với Puny và Lin:

- Cảm ơn mẹ các em vì món quà nhé!!

Cả hai giờ mới nhận ra nguyên do của sự kiện có một không hai này của cô chính là vì món quà vô cùng đặc biệt của phụ huynh 2 đứa tặng cô. Nhờ nó mà cô Chủ nhiệm đã hiền hòa và dễ tính tới vậy

Rầm rầm

Vừa mới đi ra khỏi bàn thì Puny đã chính thức ngã nhào

- Puny! Có sao ko ? – Lin lo lắng hỏi rồi đỡ Puny dậy

Puny bầu vào tay cô bạn nhích người lên. Cố gắng trấn an Lin:

- Ko sao đâu mà!

Lin với bản tính không chịu nhần nhịn bất kì điều gì cô bé quay sang bên cạnh hắng giọng :

- Hoa Phương ! Cậu làm phải ko?

- Bằng chứng đâu kêu tôi làm ! Cậu ta tự vấp tự ngã đó chứ ! Đổ cho tôi nữa – Cô ta gất lên rồi ưỡn ẹo đi trước

Nhớ lại bao nhiêu lần cô ta ném bóng trượt , té nước nhằm chỉ để hại chúng nó là chỉ muốn chuyển đi ngay để thoát nợ này. Ít ra thì giờ cũng kiếm tạm đc cái lí do để rời trường 1 cách bất thành hình thể này

Oái ! Rầm – Lần thứ 2 hôn đất

- Puny, ko sao chứ – Lin lo lắng hỏi lần 2

- Cô có sao ko ? – Giọng nam lạ hoắc vang lên

Puny cố gượng dậy nhưng lần này xem ra vết thương ko nhẹ lại thêm vừa nãy té ngã ở lớp nữa . Đúng ko nổi rồi! Cô bé không muốn phiền phức nên vẫn đáp :

- Tôi ko sao

Người kia rất có thành ý đáp lại:

- Cô cứ lên xe chân cô thể này ko đi đc đâu

Ko để Puny từ chối Lin kéo luôn Puny lên xe rồi dắt xe của mình sang 1 quán nước để gửi xe.

- Đến nơi rồi – Anh ta lên tiếng khi chiếc xe dừng lại

Bước ra khỏi xe 2 cô bé bị chóng mặt bởi vẻ cuốn hút của ngôi biệt thự trắng . Phải mãi 1 lúc sau mới trấn tĩnh lại . Chợt nhớ ra lí do mình đến đây không phải để ngắm quang cảnh nhà cửa nên cả hai đi vào bên trong theo sau người lạ

- Mời 2 cô ngồi để tôi gọi người tới sát trùng và bôi thuốc – Anh ta thân thiện niềm nở mời 2 cô bé vào nhà Anh ta vô cùng tử tế nên 2 cô bé cảm thấy thoải mái khi vào nhà 1 người lạ thế này. Nhưng khi nghe anh giải trình thì thực sự vai trò của anh trong ngôi nhà này là chăm lo cho 1 người !! Nghe có vẻ dễ dàng nhưng ẩn sâu trong đó là cả 1 quá trình vất vả và khó khăn !!

Người băng bó cho Puny lên tiếng rồi thu gọn dụng cụ bỏ vào hộp y tế. Cô bé cúi đầu cảm ơn rồi đứng lên. Nếu đây là nhà của anh thì cô bé sẽ tự nhiên như lúc trước nhưng giờ thì chắc phải trở về thôi

Puny vẫy tay chào anh quản lí rồi ra ngoài . Cô chợt thấy người thanh niên đi anh quản lí gọi là cậu chủ kia đang đứng ở ngoài hiên mắt anh như đang nhìn 1 khoảng ko vô định nào đó . Puny bất giác lên tiếng:

- Xin lỗi vì đã làm phiền tới nhà của anh. Tôi về đây ạ !!!

Anh có quay sang nhìn cô bé nhưng rồi lại trở về trạng thái như khi nãy. Không nói gì cũng không phản ứng gì nữa

Puny thấy vậy thoáng chút là lạ nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng do cô bé làm phiền tới nhà anh. .

Nhưng dù có là như thế cũng nên lịch sự mà đáp lại lời chào của người ta chứ!!! – Cô bé thầm nghĩ

Tối : Trong bữa ăn

Mẹ Puny dặn cô bé đủ thứ về việc chuyển trường. Cô bé chỉ biết cái nguyên nhân phải chuyển trường là do việc học tập chênh mảng và thờ ơ của cô bé ở trường cũ là hợp lí. . Còn cái lí do chuyển trường vì nghe theo lời của cô bạn thân của mẹ thì vô cùng là vô lí !!

- Mẹ coi trọng bạn thân của mẹ hơn cả con sao??? Đừng nói là bạn của mẹ bắt con lấy con của cô ấy mẹ cũng đồng ý nha !!!

- Sợ con muốn mà không được kìa !!

- Con mà cần chắc!!! Cho dù có là ai con cũng không thay đổi đâu !!! Mẹ đừng tự ý quyết định hết mọi chuyện thế chứ!!!

- Được rồi !! Lần sau mẹ sẽ hỏi ý kiến con ha !!!

Cậu lại nhảy hả ? Ba mẹ cậu từ khi qua nước ngoài đã dặn tôi không cho cậu nhảy nhiều quá ! Họ sợ cậu bị đau ! Nên cậu nghe lời đi – Anh quản lí nói giọng buồn buồn khi nhớ lại lời của 2 ông bà chủ

Vyl nói về lạnh lùng. Anh chẳng muốn nhắc gì tới 2 người chẳng thêm quan tâm tới mình:

- 2 người đó không có quyền cấm tôi

Anh quản lí không cam chịu đáp lại Vyl :

- Dù sao họ cũng là ba mẹ cậu

- Họ mà xứng sao ? – Mắt anh hằn hằn những tia đỏ như muốn đốt cháy hết những thứ đến gần cậu lúc này

Anh quản lí vẫn không chịu lại lên tiếng :

- Tất cả là vì cậu ! Họ rời xa cậu cũng chỉ vì họ muốn cậu có cuộc sống tốt hơn , đầy đủ hơn ! Cậu hãy hiểu cho họ

- Tùy – Buông câu nói bất cần anh rời bàn ăn đi lên phòng

- Cậu chủ ! Cậu chưa ăn mà – Anh quản lí gọi với theo nhưng chỉ nghe thấy tiếng sập cửa đầy oán giận.

2. – Chương 2

Chap 2 : Gặp gỡ

Shake it up . . . À a à a á . . . Shake it uppp

Bụp ! Bụp – Tiếng rơi của vật phát ra âm thanh

Mẹ cô bé bắt đầu bản tình ca sáng sớm :

-Bảo Uyên

Puny hé hé đầu khỏi chăn ngái ngủ nói rồi tiếp tục rúc vào trong ngủ tiếp:

-Mẹ hôm nay Chủ Nhật mà

Mẹ Puny kéo chăn và nhắc cô bé dậy :

- Hôm nay con đi xem trường mới với Hân đi

Đẩy tay mẹ ra cô bé lại nằm ngủ tiếp:

- Xem trường thôi mà !

Mẹ cô bé mất kiên nhẫn và thôi nhẹ nhàng :

- Mau lên ! Dậy mau! Mẹ đếm từ 1 đến 3 con ko dậy là . . . Ko đc ôm Gấu bông đi ngủ trong vòng 1 tháng

- MẸ cô bé “đe dọa”

Puny lật đật tung chăn dậy :

- Ko đc ! Gấu bông của con ! Con dậy ngay

Một sở thích đặc biệt của cô bé đó chính là sưu tầm gấu bông. Căn phòng ngủ cứ như 1 viện bảo tàng Gấu bông. Nhưng với cô bé những con gấu đó khiến căn phòng trở nên ấm áp và bớt cô đơn !!!

* * *

Trước mặt 2 cô bé bây giờ là 1 ngôi trường rộng , nhiều cây xanh , thiết kế khuôn viên trường cũng rất đẹp . Quả là chuyển qua trường mới phong cảnh tuyệt thật. Mẹ 2 cô bé đã quyết định đúng khi cho 2 đứa chuyển qua đây. Ngoài há hốc miệng ra và khen ngợi thì 2 cô bé chả nghĩ được gì nhiều.

- Đi nào – Lin kéo cô bạn đi trước khi bị m.ng nhìn chằm chằm

Thăm thú xong cảnh quan trường. 2 đứa ngồi nghỉ ở ghế đá sau khuôn viên trường. Ở đây khá là đẹp , mát mẻ và yên tĩnh. Khung cảnh đẹp lại có cả nhạc nữa . A ! Nhạc ! Có tiếng nhạc

- Puny này ! Cậu có nghe thấy tiếng nhạc ko

Puny ngó nghiêng lắng nghe nhưng ko nghe thấy :

- Ở đâu cơ

- Đi theo tớ – Lin lại kéo cô bạn đi

Đến nơi . Đứng im như phỗng đc vài phút. Lin khẽ huých tay cô bạn:

- Thiên thiên . . . thần

Tiếng nhạc kết thúc. Chàng trai đc gọi là thiên thần kia để cây đàn sang 1 bên ngược mặt lên nhìn 2 cô bé ngạc nhiên :

- 2 em làm gì ở đây vậy

Lin ấp a ấp úng vì khuôn mặt đẹp trai và giọng nói ngọt ngào cuốn hút :

- À . . . ờ thì .. .

- À . . . ờ .e nói gì a ko hiểu – Chàng trai bị Lin làm cho ú ớ luôn

Cuối cùng cũng tìm ra lí do ko gì tuyệt vời hơn :

- Chúng e bị . . . lạc

- Vậy sao ! Có cần a chỉ đường ko? – Anh ân cần hỏi

Tất nhiên là 2 đứa gật đầu lia lịa muốn rụng đầu luôn ý chứ! Vừa đi 2 đứa vừa nói chuyện với anh chàng thiên thần và cũng hỏi ra đc tên anh là Zita. Học cũng theo ban C như 2 đứa nhưng anh đã là sinh viên đại học Ko- san . Vậy là sẽ đc gặp anh dài dài rồi .

- Đến nơi rồi ! 2 em tự về đc rồi phải ko ? – Anh ấy cứ ân cần thế này thì biết làm sao

- Dạ được – 2 đứa đồng thanh

- Anh có việc phải đi ! Hẹn gặp lại – Nói rồi Zita vẫy tay chào tạm biệt

Lin nói vọng theo anh có chút tiếc nuối :

- Hẹn gặp lại anh

Đội bóng đá của Thiên thần đi khuất Lin mới quay sang Puny hỏi :

-Puny này ! Cậu có tin vào tiếng sét ái tình ko ?

Puny thấy bộ dạng như đang “ FLY IN THE SKY” của Lin mà mém té thiếu chút đánh cho cô bạn tỉnh mộng :

- Thế ai lần trước nói là vợ vẫn nhĩ ?

Lin bị câu nói làm cho hạ xuống đất bất ngờ quay sang biện bạch :

- Thì lúc ý chưa biết ! Giờ thì tớ tin rồi vì bây giờ tớ đang . . . bị tiếng sét đấy đây

- Đc rồi về nhà mà mơ tiếp – Puny lần này phải kéo Lin đi trước khi bị mọi người nhìn chằm chằm
Tại phòng tập

1 Giọng nam vang lên :

- Cái thằng nhóc này ! Đi đâu để cả nhóm đợi thế hả ?

1 giọng nam khác vang lên :

- Thằng này có bao giờ đến trễ đâu. Hay lại bị đám nữ sinh vây rồi !

Zita chỉ biết gãi gãi đầu giải thích:

- Em xin lỗi ! Em gặp người quen nên hơi lâu

Nhìn bộ dạng ngố của Zita , hai giọng nam kia biết là ko phải nên vẫn ko buông tha:

- Khai thật đi ! Bị mấy em nữ sinh lôi đi quên cả anh em chứ gì

Zita cố không nhắc tới chuyện đó nên gặng chuyển chủ đề :

- Tập thôi ! Anh là nhóm trưởng mà cứ như là “ MAMA tổng quản” ấy

- Á! Thằng ranh ! Tập xong rồi anh mày xử sau

- Huan !!!! Nói gì đi chứ

Thấy tình hình sắp có đổ máu sau buổi tập , chàng trai được Zita gọi là Huan kia lên tiếng:

-Trưởng già! Thôi tra khảo đi!! Nó là hát chính đấy !!!

Mama tổng quản thấy cũng có lí đành nghe:

-Nể thằng Huan! Thôi tha cho chú mày đấy

Lúc này vị trí quen thuộc của anh Hội trưởng bị chính thức chiếm hữu bởi Huan. Chiếc Mic cũng đang ở trên tay anh chàng:

- A lô ! A lô! Đề nghị mọi người ổn định vị trí chúng ta tiếp tục tập luyện

Nhóm trưởng lúc này mới nhận ra mình bị hớ liền hắng giọng:

-Thằng kia ! Dám cướp mic của nhóm trưởng cơ đấy ! Lừa anh mà là ko đc đâu

Zita chỉ biết đứng nhìn 2 ông anh đuổi nhau chеп miệng:

-Lại đc xem Tom và Jelly 4D miễn phí rồi

- Đi đâu về đấy- 1 giọng nam khác nữa lên tiếng

Zita lại bị tra hỏi đành nói thật:

-À! Vừa nãy đi tập đàn thì gặp 2 cô bé bị lạc đường ! Phải chỉ đường nên quên mất buổi tập

Nghe chuyện của Zita xong giọng nam đó chỉ nhếch mép :

-Lạc đường ???

-Thực ra là 2 cô bé mới chuyển tới nên bị lạc – Zita cười khi nhớ lại vẻ ngây ngô của 2 cô bé

2 anh chàng Tom & Jerry đuổi nhau xong mệt quá đành ngồi nghỉ :

-2 đứa nói gì đó

-Ko có gì ạ ! Tập tiếp thôi anh – Zita phản biện

Mama tổng quản lúc này cũng ko muốn tra hỏi nữa đành cầm Mic lờm cái tên vừa cướp Mic của mình hắng giọng :

-E hèm ! Tất cả vào vị trí

3. – Chương 3

Chap 3: Hiểu lầm

Thứ 2 đầu tuần cũng là lễ khai giảng trường Ko – san

Puny và Lin đã chính thức nhập học ở đây. . Và từ giờ sẽ gắn bó với bộ đồng phục này . . Phải nói rằng không chỉ ngôi trường đẹp mà cả đồng phục , thiết bị ở đây cũng rất tuyệt !! Bộ đồng phục nữ bao gồm một áo trắng , một áo khoác ngoài và một chiếc váy nâu xếp li trên đầu gối một chút. Phải nói rằng bộ đồng phục khá là hợp với hai cô bé. Trông vô cùng dễ thương nên Puny và Lin tỏ ra rất thích thú

Vì trường xa nên hai cô cũng cải thiện được tình hình đi học muộn vì phải dậy đúng giờ . Gặp bác bảo vệ hai đứa không còn sợ như hồi trường cũ nữa. Vì đến sớm nên chỉ có vài bạn đến trước ngồi trong lớp. Puny, Lin chọn ngồi cùng nhau ở bàn cạnh cửa sổ để ngắm cảnh sân trường. Vừa mới an tọa được một chút chính xác hơn là 30 giây. Tự nhiên thấy đám học sinh chạy ào ra ngoài, các lớp khác cũng chạy tán loạn xuống sân trường như kiến vỡ tổ. Cảnh này sao giống sao Hàn về vậy .

Có chuyện gì thế nhỉ? – Puny quay sang hỏi Lin

Có Chúa mới biết được. Chắc ngôi sao nào hạ cố đến chơi – Lin thản nhiên đáp

Bất chợt một giọng nói vang lên:

Không phải sao trắng gì đâu ! 4 Hoàng tử của Prince trường mình đấy

Hai đứa ngệt mặt ra khi thấy cậu ấy:

Cậu là . . .

-Hà? Mình là ai – giọng nói đó vang lên

Này Lin ! Đừng có cái kiểu thấy nam sắc là lại thiên thần chứ – Puny huých tay cô bạn
Ý mình là cậu tên gì ??– Lin chống chế
Người đó lên tiếng :
-Cứ gọi mình là Gum

Hoàng Diệu Liên

Ngoại hình : Mang phong cách Tomboy vô cùng đẹp trai

Tính cách: Có phần nổi loạn, cá tính và mạnh mẽ

Puny tò mò về 4 HotBoy trường này nên gặng hỏi tiền bối :

Mà cậu này ! 4 HotBoy là những ai đấy ! Prince là thế nào ?

Người đó thần nhiên đáp lại với vẻ rất thờ ơ :

Đối với nữ sinh trường này thì 4 tên đó như thiên thần, hoàng tử còn đối với tớ chỉ như cân đường hộp sữa thôi !!!

Lin nghe vậy phẩy tay đáp:

Cậu là nam sinh không nói thế mới lạ

Người đó ngạc nhiên quay sang hỏi lại:

Nam sinh á ?

Ồ ! Sai à?

Người đó định nói gì lại thôi đành lắc đầu phản biện.

Sau một hồi chuông báo dài . Cô chủ nhiệm bước vào lớp ổn định. Cô trông rất hiền không nghiêm như cô chủ nhiệm cũ của hai đứa .Nhắc tới cô chủ nhiệm cũ Puny lại có chút chút nhớ cô. Cái gì qua đi rồi cũng sẽ để lại trong tim ta một nỗi niềm nhớ nhung .

Mong là sẽ khá hơn trường cũ . Sau màn chào hỏi, Puny và Lin cũng rất vui vì được cả lớp ủng hộ nhiệt liệt đến thế. Cô có vẻ rất quan tâm và ân cần với hai học sinh mới. Giọng nói ấm áp của cô vang lên dù là nhắc nhở nhưng vẫn cứ dịu dàng:

Liên ! Cô bảo em thế nào ! Hết hè mà tóc vẫn thế kia à?

Dạ – Người bạn mới của 2 cô bé ậm ừ lên tiếng

Có lẽ sở thích của cậu ấy là vậy. Dù muốn dù không thì vẫn phải nói rằng cậu ấy rất đẹp trai. Nghe cô nói vậy có vẻ cô muốn cậu ấy để tóc dài chăng ? Puny và Lin cứ ngớ người ra khi biết cậu ấy là nữ sinh !Cô bé vẫn đang nghĩ ngợi mông lung thì cô chủ nhiệm lên tiếng :

Bảo Uyên ! Linh Hân ! 2 em có gì không biết cứ hỏi mĩ nam ngồi trên nhé

Thấy cô cũng rất thích trêu đùa , Puny và Lin cũng cười ha hả rồi đáp:

Chắc chắn rồi ạ ! Vinh dự cho chúng em quá

Cô cũng cười nhìn “Mĩ nam” đang ngại cúi đầu xuống bàn.

Thôi ! Cả lớp xuống sân tập trung đi ! Đến giờ rồi

Sau lời cô nói . Cả đám nữ sinh lại chạy ủa ra ngoài y như lúc nãy. Theo Puny đoán có lẽ là đợi để xem phân biểu diễn của Prince . Cô bé cũng có chút háo hức không biết 4 Hoàng tử của Prince là những ai.

4. – Chương 4

Chap 4: Cứu tinh

Thầy phụ trách lên tiếng để học sinh chú ý lên sân khấu xem các tiết mục chào mừng lễ khai giảng. Nếu như ở trường cũ thì thực sự hai cô bé chỉ biết nhìn nhau ngao ngán với những tiết mục nhàm chán thì có lẽ trường Quốc Tế Ko- san khác hoàn toàn. Có lẽ là vì có Prince !

Puny, Lin ngồi ở đầu nên có thể nhìn rất rõ khuôn mặt của một thiên thần rất quen thuộc. Chàng trai đó tiến lên sân khấu cầm đàn ghita, chỉnh lại Mic. Đó là ai thì ai cũng biết rõ . Cả sân trường như vỡ òa hò hét, tiếng vỗ tay âm vang . Người vui nhất có lẽ là cô bạn thân của Puny đang mắt chữ O miệng chữ A . Là anh ấy – Zita . Puny nhìn cô bạn mình ngạc nhiên mà khẽ cười, còn Gum tất nhiên là chẳng hiểu mô tê gì vẫn hướng lên sân khấu xem Zita đàn và hát.

” . . .

Đã bao thời gian anh mơ

Được nhìn em hé nụ cười

Người ơi em có hiểu được anh không?

Lòng anh thần thờ yêu em nhiều lắm !!! . . . “

Anh hát say sưa, lắng đọng hộp hồn cả khán đài. Tất cả chỉ biết ngẩn ra, mọi giác quan tê liệt hết khi anh cất giọng hát. Cho đến khi anh biểu diễn xong , mọi người hò reo nổ trời, Lin lúc đó mới dám thở mạnh. Cô bé như bị thôi miên, mắt không rời anh một giây nào. Đến khi nghe bạn mình lên tiếng cô bé mới trở về thực tại:

Ngắm đủ chưa nàng ??

Lin quay qua nhìn Puny xoa xoa ngực mình đang thổn thức :

-Chắc tớ chết quá à !!! >”<>

Lúc này Gum ngạc nhiên nhìn Lin rồi chỉ tay về phía Zita đang đang đi ra sau sân khấu :

Sao? Lin thích hẳn ta à ??

Hả ? À không ! Hâm mộ thôi – Lin biện bạch cho cảm xúc hỗn loạn đang trào lên trong người mình

Gum thở phào một cái rồi nói:

Mấy tên này chắc nhiều bạn gái lắm ! Thích họ không có gì hay ho đâu ! Mệt mỏi à!!!

Lin có vẻ buồn buồn nhưng thấy Gum nói đúng nên thôi ! Hướng lên sân khấu xem tiết mục tiếp theo!

Prince ! Prince ! Prince – Tiếng hò hét ở phía dưới sân khấu

Gum ! Prince gồm những ai vậy ? – Puny hỏi Gum đang bịt tai vì những tiếng hét

Nhóm trưởng cũng là hội trưởng của câu lạc bộ bên ban C tụi mình :

Tiến Dũng _ Tan

Hát chính là Đình Tuấn _ Zita

Nhảy chính là Minh Huy _ Vyl và Tường Quang _ Huan

AAAAAAA ! Họ kìa ! Prince ! Prince – Tiếng hò reo phía dưới

Suy nghĩ thoáng qua của Puny về 4 bốn anh chàng chợt tan biến khi nhìn thấy Vyl. Chàng trai cô gặp ở ngôi biệt thự hôm trước. “ Thì ra là anh ta ”

Đó là Prince sao ?- Lin cũng phải đứng lên hò hét

Nhạc vang lên, giai điệu cũng đủ để lắng lơ theo rồi nhưng nhìn bốn chàng Hoàng tử thì mọi người chỉ biết hét hét và hét. Zita dạo lời hát đầu tiên thật cuốn hút. Tiếp theo là Huan và Vyl – 2 Main Dancer của Prince. Vũ đạo của hai người thì khỏi bàn rồi. Đỉnh của đỉnh. cả hai chuyển động cơ thể theo nhạc cả tay và chân đều kết hợp thật ăn ý với nhau.

Ở phía dưới đang nóng phừng phừng. Đúng là màn biểu diễn rực lửa đúng chất Prince. Anh hội trưởng kiêm nhóm trưởng chắc chắn là phải ra sau cùng để gây bất ngờ. Tan từ đâu chạy ra phía sân khấu hòa cùng ba thành viên kia. Bốn Hoàng tử kết hợp với nhau tuyệt hơn bao giờ hết dù gì cũng đã hợp thành một nhóm được khoảng thời gian dài. Gần kết thúc bài diễn, Tan bỏ mũ ném hoa hồng từ sân khấu xuống phía dưới làm những bông hoa hồng bị giành giật đến nát mới thôi. Và màn biểu diễn được kết thúc bằng hàng nghìn tiếng vỗ tay + hò hét.

Cả nhóm rời sân khấu làm bao ánh mắt tiếc nuối hiện lên.

Các em ổn định chỗ ngồi ! Bây giờ là phần lễ – Thầy phụ trách lên tiếng làm ấm đạm cả 1 vùng vừa rực lửa

Lúc đầu toàn trường rất chăm chú nghe thầy đọc diễn văn có cả ba đứa nhưng lúc sau đoạn diễn văn cứ được lật lật và lật mà vẫn chưa hết. Đám học sinh bắt đầu nản nản và nản. Đứa thì ngủ gật, đứa thì đọc truyện, đứa thì chụp ảnh tự sướng, phía xa xa còn tụ tập ngồi ghế đá ăn. . . . Nếu bây giờ có ai cứu nguy nhỉ?

Tình hình vẫn không khá hơn là mấy khi thầy cứ đọc diễn văn từ từ, chậm rãi hết mức có thể còn học sinh như sắp xuống địa ngục đến nơi. Cứu tinh ???

Cứu tinh??? Cứu tinh???

* * *

Ba đứa ra ngoài kia lấy đạo cụ rồi còn về – Anh hội trưởng kiêm nhóm trưởng ngồi vắt chân chỉ đạo

Vậy còn anh?? – Cả ba không hện mà đồng thanh

Anh hội trưởng thấy vậy liền chống chế :

Các em có thấy hội trưởng nào ra dọn đạo cụ không ? Đi mau đi gặp nhau ở cổng trường !!!

Zita thấy mình suốt ngày bị ông này bắt nạt tức tối anh đẩy Tan ngã lăn lộn

* * *

Ba đứa thể chịu nổi nữa rồi :

Cứu tinh ơi ! Anh mau đến nhé ! Dù anh là ai em cũng sẽ nguyện yêu anh cả đời – Puny chấp tay cầu nguyện

Lin thấy vậy cũng a dua theo cô bạn cầu nguyện làm Gum chỉ biết lắc đầu chep miệng.

AAAAAAA ! – Cả trường lại hét

Sự việc là thế này, ba anh chàng HotBoy đi lấy đạo cụ theo lời của Hội trưởng lười biếng. Lên sân khấu thu dọn để đám học sinh đang chán nản lại hò hét. Thầy phụ trách không hiểu gì hết vẫn đang đọc diễn văn tự nhiên thấy đám học sinh hò hét thì thoáng có suy nghĩ : “ Đọc gần hết rồi tụi này mới thắm! Tiếc thật nhưng mà tụi nó thắm được thì phải đọc thêm mấy phần nữa ”

Lấy đồ xong ba chàng bê đồ xuống và đi ra phía phòng cất xong mới đi ra lấy xe. Thầy phụ trách cầm Mic lên tiếng :

Cảm ơn các em đã lắng nghe ! Các em có thể . . .

Giờ thì bất chấp cả Hiệu trưởng tụi học sinh cứ chạy tán loạn theo sau 3 chàng HotBoy chả mấy chốc mà sân trường vắng tanh, lác đác vài người dọn ghế.

Ra về – Thầy gằn giọng nhưng rồi cũng nói nốt câu dù định đọc thêm hai phần nữa

Còn 3 cô bé đứng đó :

Vậy là vị cứu tinh của mình là anh Zita sao ? – Lin vừa cười vừa nhảy dựng lên
Nếu là anh ta thì chắc mình hủy lời hứa vừa rồi – Puny không thích thú với mấy vị cứu tinh
Về thôi ! – Gum khoác vai hai cô bạn kéo đi.

5. – Chương 5

Chap 5: Giết chết nỗi sợ bằng đồ ăn

Trước khi ra về Lin có rủ Gum và Puny chiều lên phòng tập . Hai cô bạn đồng ý và cả ba cùng đi về. Đi qua cổng trường ba cô bé có nhìn thấy ba chàng HotBoy đang bị đám nữ sinh vây quanh. Puny nhích qua đám nữ sinh đó đi thẳng Gum cũng vậy. Lin thấy Zita bị đám nữ sinh vây quanh tức giận nên cô bé cố ý gọi to :

Anh Zita !!!

Zita nghe thấy tiếng gọi anh nhìn ra phía đó thấy Lin anh cũng thân thiện vẫy tay chào lại. Hành động đó làm đám nữ sinh tức ói máu tự hỏi sao con bé đó lại quen Zita chứ ! Lin thấy vậy cười thầm trong bụng nhưng vẫn giả bộ bình thường trước ánh mắt hình viên đạn của đám đó.

Giải tán – Tiếng bác bảo vệ của trường đang bắt loa oang oang

Đám nữ sinh trường này sợ bảo vệ hơn cả ma. Thấy bác chạy lại tất cả cũng chạy biến luôn. Chả mấy chốc chỉ còn ba chàng và ba nàng. Lúc này, Tan mới chạy lại thú tội :

Mấy đứa đợi lâu không ? Anh ngủ quên !!!

Cái gì ? Bắt tội này dọn đồ mà còn nằm ngủ – Huan bắt bình lên tiếng

Anh là Hội trưởng mà đúng không? – Tan đẩy đẩy Huan lên xe không cho nói thêm câu nào nữa

Zita bây giờ mới lên tiếng :

Các em đi bộ đến hả ?

Lin liền kéo hai đứa bạn chạy lại về phía Prince trong khi hai đứa vùng vẫy không chịu :

Em đi cùng Puny và Gum ! Tội em đi xe bus đến !!

Puny nhìn sang thấy Vyl cô bé tỏ ý không thích cho lắm đầu vang lên : ” Lại là tên Hoàng Tử hắc ám đó ” (thù dai vụ lần trước chào hỏi tử tế mà Hoàng Tử không thèm phản ứng nè)

Gum thì vốn dĩ không thích Prince nên chỉ đứng cho có. Mắt không thèm liếc ai chỉ nhìn về phía cổng trường. Tan bước ra khỏi xe lịch sự chìa tay làm quen :

Các em là bạn của Zita ! Anh là Tan ! Nhóm trưởng Prince rất vui được làm quen

Tội nó cũng lịch sự bắt tay lại. Huan cũng vui vẻ bước ra khỏi xe lịch sự làm quen :

Anh là Huan

Nói xong anh còn khoác vai Gum vỗ vỗ nói:

Anh bạn ! Rất vui được biết

Nghe thấy vậy Lin và Puny lẫn ra cười làm bốn chàng khó hiểu nhìn nhau. Dù biết là nên ý tứ nhưng thực sự là rất buồn cười nên hai đứa nó không kìm được cứ bò lẫn ra cười nghiêng cười ngả. Tội cho Gum cứ ngệt mặt ra nhìn Huan. Zita thấy vậy chạy đến đỡ Lin đứng dậy trước khi cô nằm xuống mà cười :

Lin ! Em sao thế ??

Tay Zita chạm vào người làm Lin sực tỉnh không cười nữa :

Không sao ! Tại vì . . .

Chưa kịp nói xong thì Huan đã bị Gum đá ột phát đau điếng vào chân khi vẫn đang khoác vai Gum

Cậu làm cái gì thế ? – Huan vừa ôm chân vừa tức tối nói Gum

Nghe cho kĩ đây ! Đừng để tôi đá bay anh ra khỏi đây nhé! Tôi là Hoàng Diệu Liên – nữ sinh trường Ko – San ! Rõ chưa ? – Gum nói một lèo như đe dọa

Được thể nghe xong cả đám lại lăn ra cười có cả anh hội trưởng và Zita nữa. Tất nhiên kẻ đáng ghét của Puny chỉ nhếch mép một cái rồi lại trở về trạng thái như trước. Puny thấy bộ dạng đó thì ngừng cười chỉ hừ nhẹ một tiếng. Tan cứ lẫn lộn vì thấy Huan ngơ ngơ như bò đội nón vì quá sốc. Trận cười cứ nhỏ dần . . nhỏ dần . . Lúc này Huan chần tỉnh lại lên tiếng :

Tôi xin lỗi

-Ồ không sao – Gum trả lời nhưng lòng vẫn đang bực

Thấy tình hình có vẻ không ổn anh Hội trưởng lớn đầu lên tiếng :

Hay là chúng ta đi ăn thôi ! Coi như là chuộc lỗi với Gum ! Tất cả cứ để thằng Huan lo ! Đi nào !!!

Huan nghe vậy bực ông Leader lợi dụng cơ hội để bắt nạt mình nhưng mà dù gì anh cũng có lỗi.

“ Biết vậy không tốt bụng làm quen làm gì! Cô ta thật là con gái gì mà để cái đầu Tomboy quá mức như thế ! Vì cô ta mà mình bị cái tên Hội trưởng kia bắt nạt ! Đi thì đi chứ sợ gì ! Nhớ đấy Tan ! Hừ hừ” – Huan thầm nghĩ

Nhìn Tan với ánh mắt tóe lửa Huan quay sang vờ nhẹ nhàng nói với Gum :

Coi như đây là lời xin lỗi của anh ! Em và các bạn đi ná

Gum nổi da gà với cái kiểu anh em em của tên Huan này lại còn tặng kèm cái nháy mắt với cô nữa chứ ! Gớm ! Gum quay sang nhìn Puny và Lin như để thăm dò ý kiến 2 cô bạn : – Đi không??

Puny, Lin không nói gì nhưng đầu gật lia lịa! Đi đâu chứ đi ăn miễn phí thế này tội gì không đi ! Nhìn vậy thôi chứ Puny và Lin có “ Tâm hồn ăn uống” lắm đấy ! Ba đứa khoác vai nhau cười cười bước đi! Quên rằng có 4 đôi mắt của 4 chàng nhìn khó hiểu

Các em đi đâu đấy? – Huan lên tiếng mặt ghệt ra

Đi ăn!! Anh vừa rủ mà quên à – Ba đứa hồn nhiên đáp lại

Các em đi bộ đến ? – Lần này Tan mặt ghệt ra hỏi

Biểu cảm y chang nhau của Tan và Huan làm Zita đứng gần đó cứ ôm bụng cười. Khuôn mặt lúc cười của Thiên Thần không lẫn đi đâu được. Quá ư là đẹp trai khiến ai đó chỉ biết ngáy ra nhìn ngẩn .

Ồ nhĩ !! – Ba đứa lúc này mới ngó ra vui quá hóa rồ mà tròn mắt nhìn nhau

Hôm nay , Zita, Tan và Huan đi chung xe với nhau còn Vyl thì lúc nào cũng chỉ đi mô tô phóng mù mịt một mình. Tan với Huan đi chung xe mà cứ tranh nhau lái. Tình trạng của 2 người lúc nào cũng như sắp có cuộc rượt đuổi của Tom và Jerry đến nơi. Để cả 2 ngồi cạnh nhau là không thể cho nên sáng nay đi chung đã phải để Zita lái. Vấn đề là Puny nhà ta bị say xe. Puny ngó sang xe của Vyl nuốt ực một cái

“Chả lẽ mình lại phải cùng đi với tên kia”

Zita thấy Puny cứ đứng ngẩn ra anh mới hiểu ra vấn đề chạy lại chỗ Vyl nói gì đó rồi bảo:

Puny! Em đi cùng Vyl nhé !!

Puny tỏ ý không thích cơ mà cả nhóm đi chả lẽ vì tên đó mà lại chịu số phận về nhà sao? Đấu tranh tư tưởng một lúc Puny vẫn bị đồ ăn mê hoặc ! Bực bội nhích từng bước đến chỗ Vyl. Puny ngược lên nhìn Vyl thăm dò ánh mắt bất chợt thấy Vyl quay ra nhìn mình cô bé cứ khua tay loạn lên

Cô là Khí đột à ?? – Anh bất ngờ lên tiếng làm Puny dừng động tác nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn

Chỉ tay vào mình, cô bé nhắc lại lời anh vẻ mặt ngạc nhiên:

Khỉ đột ??? Nhìn tôi giống Khỉ đột á!!!!

20 giây trước – Anh bình thần đáp

Anh . . . – Puny chỉ tay vào Vyl nhưng không nói được gì vì quá xúc động

Mấy người còn lại trên chiếc xe ô tô của Tan dường như đang nói chuyện rất vui vẻ. Chiếc xe từ từ nổ máy và đi qua chỗ Puny và Vyl :

Tụi này đi trước nhé !! – Cả đám vẫy vẫy tay qua cửa kính cười chào tạm biệt để lại hai con người bơ vơ

Ê ! Đây ! Lin ơi ! Gum ơi – Puny gọi với theo nhưng chiếc xe đã lao đi mất rồi

Puny hậm hực giậm chân xuống đất bức bối :

Có nam sắc là quên bạn ! Hừ hừ

Vyl thoáng nhìn bộ dạng hờn dỗi của Puny nhưng chỉ trong tích tắc lại trở về trạng thái ban đầu. Anh đưa mũ bảo hiểm cho cô bé:

Anh . . . – Puny đang bức mình nhưng thấy anh có ý đưa mình đi thì không nói nên lời

“ Hoàng Tử phải thế này chứ” – Cô bé nghĩ ngợi

17 tuổi chỉ nói được từ đó sao ? – Anh lại lên tiếng nhưng vì giờ lâu mỗi tay nên anh đặt ngay vào người Puny trước khi tay cứng đơ

Puny cũng không nói gì nữa cầm lấy mũ đội lên đầu và trèo lên xe của Vyl. Xem trên ti vi thấy người ta phóng mô tô nhanh nhìn thôi đã sợ run người rồi. Đẳng này hôm nay lại còn được thử nghiệm luôn chắc cô bé ” thân tàn ma dại ” mất. Chưa kịp định hình xem bầu vú vào đâu Vyl đã rồ ga phóng đi rồi. Theo quán tính Puny ôm chặt lấy người Vyl run run. Miệng không ngừng la hét làm Vyl phải nhíu mày ngán ngẩm ! Chiếc xe lao nhanh trên đường quốc lộ khiến những người đi đường nhìn vào cũng phải hãi.

Cô bé đó thật dũng cảm – người đi đường A lên tiếng

Hạnh phúc thật đấy – cô gái đi cùng người yêu lên tiếng

Người ta nhìn vào thì làm sao biết được Puny của chúng ta đang đấu tranh tư tưởng lắm mới quyết định đấy chứ ! Tất cả là vì đồ ăn ! Có vẻ tâm hồn ăn uống của cô bé đã lên Level Max rồi !

* * *

Minh Huy thế nào rồi ?? – Tiếng nói từ đầu dây bên kia

Thưa bà chủ! Cậu chủ vẫn ổn ạ! Nhưng cậu ấy chỉ biết có Prince thôi nên việc bà chủ nói có vẻ..– Anh quản lí ngập ngừng

Không được ! Chuyện này nhất định anh phải khuyên bảo nó ! Mấy hôm nữa tôi và ông nhà sẽ về ! Cậu chuẩn bị sắp xếp chuyện tôi dặn đi ! Hai chúng tôi muốn có con dâu lắm rồi – Bà chủ háo hức nói lại với anh quản lí tâm trạng có khá hơn trước

Tôi hiểu bà chủ. Cậu chủ chưa về. Chắc là đi cùng Prince. Tôi sẽ khuyên bảo cậu ấy – Anh quản lí cúp máy lòng cũng hơi lo lắng vì biết tính cậu chủ nhất định sẽ ko chịu đi xem mắt theo ý của bà chủ.

* * *

Suốt quãng đường đi, Vyl chỉ nghe thấy tiếng hét của cô bé phiền phức phía sau. Đến nơi tai anh cứ ù ù tiếng “ a a ” của cô bé khiến anh bức bối. Anh lạnh lùng cởi mũ bảo hiểm nhíu mày khi thấy cô bé vẫn hét ôm chặt anh :

Xuống mau

Người run run mắt he hé từ từ mở ra. Puny tá hỏa khi thấy mọi người đang nhìn mình chằm chằm trong đó có cả nhóm đến trước. Hoàn hồn sau câu nói lạnh lùng đó. Puny nhìn lại ánh mắt của mọi người có gì đó ko ổn. Cô bé ngó người rồi bỏ tay ra khỏi người Vyl.

Không quên cách ứng xử lịch sự. Cô bé xuống xe rồi nở nụ cười dễ thương với Vyl:

Xin lỗi nha !

Chưa nghe cô bé nói hết câu Vyl đã xuống xe trước để cô bơ vơ ở đó. Lần đầu tiên sự dễ thương của cô bé bị đối xử phũ phàng như vậy. Từ trước tới giờ cô bé rất ít khi lịch sự mà cười dễ thương với ai đó xa lạ nhưng hôm nay vì anh mà cô bé đã nhẫn nhịn mà nở nụ cười xin lỗi chân thành thế mà anh đứng đưng và vô cảm đến phát ghét!!! Cô bé vẫn không thôi bực bội về kẻ đáng ghét mang về ngoài Hoàng Tử đó . . . Mãi mê nghĩ ngợi quên chuyện quan trọng , phải nghe tiếng hai cô bạn cô bé mới sực tỉnh :

Puny ! Vào thôi – Hai đứa chạy lại kéo Puny đi theo

Trong bữa ăn. Chăm tồ thực đơn ba cô bé gọi món lia lịa. Phải nhìn dáng vẻ đau khổ của Huan thì mới thấu được hoàn cảnh của anh . Ba cô cứ chọn mãi đến khi bàn ăn la liệt thức ăn mới thôi. Huan thầm nhắc nhở bản thân không đụng vào tam cô nương này nữa. Nếu không chỉ có rước họa vào thân. Không cần biết có ăn hết không chỉ biết ba cô đang vét sạch tiền của Huan. Thực ra là nhà anh không thiếu tiền để cho cả bọn ăn uống nhưng vấn đề vẫn là sự keo kiệt của đại thiếu gia Huan . . Nhắc tới tiền là lại đủ thứ nảy sinh . . Hôm nay bị tiêu tiền oan Huan cảm thấy vô cùng bức bối . .

Đang ăn ngon miệng chợt Puny có cảm giác đang bị ai đó nhìn rất khó chịu. Ngẩng đầu lên, má phồng ra vì ngậm hai miếng sushi to đùng, thấy Vyl đang nhìn mình khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo.

Anh ông ăn i in ôi àm gì (Anh không ăn thì thôi nhìn tôi làm gì)– Cô bé nói khi thức ăn vẫn ở trong miệng

Anh không nói gì chỉ cảm giác người trước mặt mình là một con bé tham ăn. Cứ như lần đầu tiên được biết tới thức ăn vậy !! Tan thấy cô bé cứ áp ứng thức ăn trong miệng anh quan tâm hỏi :

Em không thích thức ăn ở đây hả ?

Puny lắc đầu tiếp tục ngấu nghiến và ực ực :

Không! Ngon lắm ạ . . ực ực . . - Cô bé vừa tẩu tán đồng thức ăn vừa nói làm Tan phì cười

Gum chẳng thể ăn nổi vì cô ko thích đồ ăn Nhật lắm còn Huan cứ ngồi chán nản nhìn hai con heo ăn hì hục mà xót xa cho cái ví cũng không ăn được gì. Nhìn hai người lúc này thật thảm hại.

Lin và Zita thì cứ em ăn một miếng, anh ăn một miếng. Chắc là hai người này hạnh phúc lắm ha !!! Mới quen mà đã tâm đồng ý hợp !!!

Buổi ăn miễn phí của ba nàng kết thúc khi Puny, Lin được ” ăn ké ” chén gần hết đồ ăn(hai nàng heo) . Puny cứ nhìn Vyl hậm hực trong lòng : “Tên đáng ghét ! cứ nhìn mình chế nhạo làm mất cả ngon” (ăn hết sạch mà còn mất ngon >”<)>

Cả ba không muốn làm phiền thêm nữa nên quyết định về bằng xe bus. Dù sao thì cũng là buổi chiều rồi thời tiết này đi xe bus khá là ổn. Về đến nhà, Puny lên phòng nằm ngủ một lát

* * *

Chiều ! Tại phòng tập trường Ko – san

Xin lỗi ! Tụi em tới trễ – Cả 3 đều bị lỡ xe bus đồng thanh

Ồ ! Không sao – Tan cười hiền đáp lại

Thấy Tan đối xử với cả ba cô bé rất nhẹ nhàng khác hoàn toàn với lúc ba chàng Hoàng Tử đi muộn. Huan chế nhạo:

Xem ông Leader lười nhác của chúng ta kìa ! Tốt bụng thật đấy !

Tan nghe vậy bực bội lại lao về phía Huan rượt đuổi. Đây quả là màn Tom & Jerry kinh điển của Prince

Cô giáo thanh nhạc của ba cô bé là cô Lệ. Cô còn rất trẻ và xinh đẹp. Cô có niềm đam mê âm nhạc từ nhỏ đặc biệt cô rất thích được cùng với học trò của mình hòa vào âm nhạc. Cô yêu quý tất cả những ai có niềm đam mê về nghệ thuật. Chính vì thế cô tâm huyết với nghề này hơn ai hết. Cô coi học trò của mình như những đứa con cưng của cô, của niềm đam mê âm nhạc.

Cô Lệ ân cần chỉ dạy ba cô bé từng nhịp, từng nhịp một. Có lẽ chỉ một buổi đầu tiên thôi cô cũng đã làm ba cô bé này say mê học hát rồi. Một buổi học thoải mái như thế này khiến ba đứa thư giãn đầu óc, tâm trạng cũng khá lên. Một tuần một lần cứ như vậy dần dần trở thành thói quen của tam cô nương. Và mỗi lần như vậy đều gặp Prince ở phòng tập nhảy. Điều này khiến nhiều nữ sinh ghen tị !!! Ba nàng thì vẫn ngày ngày hưởng cái đặc ân trời cho này của mình !!!

6. – Chương 6

Chap 6: Vết thương quá khứ

Vậy là Puny và Lin cũng đã học tại trường Ko – san được 1 tháng rồi. Từ khi chuyển đến đây học việc mà hai cô bé vui nhất là thoát được cô tiểu thư Hoa Phương gây bao rắc rối ở trường cũ. Ngoài ra thì có một người bạn mới đặc biệt là Gum.

Mẹ cô quả là rất biết suy nghĩ. Nhắc đến mẹ mới nhớ mẹ Puny lên nhà ngoại để chăm bà ốm. Bà ở khá xa nên có lẽ mẹ cô phải ở đó vài ngày. Mẹ cô có dặn dò đủ thứ.

Thứ mà cô sợ hãi đó là những hôm trời mưa . . .

Cô bé sợ tiếng sấm và cả bóng tối nữa. Rất sợ. Vết thương từ quá khứ luôn đè nặng và ám ảnh trong thâm tâm của Puny. Trước mặt người khác cô bé luôn hồn nhiên, vô tư, lạc quan và rất hay cười. Còn nỗi đau này sẽ chỉ đến khi cô có một mình, khi trời đổ mưa và khi bóng tối ngập tràn mọi nơi. . .

Cô ao ước có một gia đình đầy đủ bố mẹ như Lin. Cô làm sao quên được cái ngày bố cô rời bỏ mẹ con cô bơ vơ để đi theo người phụ nữ khác sang nước ngoài sinh sống. Khi đưa tờ đơn li dị ẹ cô ông ta nhấn tâm, tuyệt tình đến phát sợ. Mẹ đã kí và hai người chia tay. Người đàn bà mà ông ta đi theo rất giàu có .Đúng là vậy. Một người phụ nữ xinh đẹp, giàu có !!!!!

Lí do sợ bóng tối và sấm cũng vì cái đêm ông ta bỏ hai mẹ con ra đi. Trời đổ mưa rất to kèm theo cả tiếng sấm âm vang khắp một vùng trời thì thoảng lóe lên tia sét nhỏ. Ông ta dọn đồ và rời đi vào cái đêm đó. Mẹ vì quá đau khổ chỉ biết khóc khóc và khóc. Còn Puny chỉ đứng lặng ngắm từng hạt mưa rơi xuống lớp đập rồi vỡ tan.

Đêm đó chỉ có nước mắt, mưa và đổ vỡ. Từ đó cô bé luôn sợ những ngày này. Thần trí của cô khi ấy luôn luôn trong tình trạng bất ổn . Thật may, cô bé Linh Hân tốt bụng là bạn tri kỉ của Puny thường sang chơi đùa với cô bé. Dần dần Puny bắt đầu quên đi cái điều ám ảnh này. Nhưng mỗi khi vào những ngày mưa vết thương lòng lại chảy máu. Cô bé sợ hãi khi nhớ về nó. Cô ghét chia li. Rất ghét. Cô đã từng tự hào mà hét lên rằng : “Nhìn này ! Con có 1 gia đình thật hạnh phúc ! Có bố có mẹ ! Con yêu gia đình mình lắm !”

Vậy mà sao giờ đây cô mất đi người bố tuyệt vời luôn âu yếm cô mà nói rằng: “Con gái yêu của bố! Bố tự hào vì có một đứa con gái đáng yêu”

Cái vòng tay ấm áp của bố khi ôm hai mẹ con vào lòng đâu rồi???

Những lần bố đưa đi ăn kem đủ vị chỉ vì cô bé nũng nịu muốn thử hết các vị dâu, sô cô la, hạnh nhân . . . Cô đau khi nhớ về nơi đó

Lần bố đến mừng những đứa bắt nạt cô bé . Khiến cho tụi đó sợ phát khiếp

Những buổi chiều tối cùng nhau ra ngoài đi dạo, ngồi lên chiếc đu gần đó. Mỗi lần bị bố đu lên cao cô đều la hét ầm ĩ . . .

Cả lần đi chơi công viên. Cả nhà cô bé đã chơi bao nhiêu là trò nào là tàu siêu tốc, đu quay, . . . Cùng nhau ăn, cùng nhau chụp hình, cùng cười nói.

. . .Tất cả Giờ chỉ là hư vô

Đã là quá khứ mất rồi . . .

Puny đã mất đi một người bố tuyệt vời như thế. À không ! Cô khinh ghét con người đó! Người đó bỏ theo người đàn bà khác bỏ mẹ con cô thì sao có thể được tôn trọng mà gọi là bố chứ. Người mà đi theo tham vọng của cá nhân . . .

Không xứng. . .

Cô bé cứ mãi mê trong cái kí ức của quá khứ không sao thoát ra đc. Tự trấn an lòng mình, cô ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay. Cứ khi ở một mình hình ảnh mái ấm hạnh phúc không thôi ám ảnh Bảo Uyên.

Mẹ xin lỗi vì để con chịu đau khổ suốt bao năm qua – Mẹ Puny vuốt từng lọn tóc của con mình an ủi, vỗ về dù cho bà không hề có lỗi gì về chuyện này

Cô bé tựa mình vào đầu vào gối. Mắt ướt ướt. Lòng tự nhủ phải quên đi quá khứ nhưng sao nó vẫn đeo bám lấy cô đến tận bây giờ. Mỗi khi nhắm mắt lại và nghĩ ngợi cô bé luôn đi vào giấc ngủ rất nhẹ nhàng. Những giấc mơ huyền ảo lại đến với cô bé. Điều đó làm cô bé ham ngủ đến nỗi quên cả ăn. Chỉ cần được vào giấc mơ cô bé sẽ lại hạnh phúc bên cạnh gia đình có bố , có mẹ . . .

Mẹ cô bé đã lên nhà bà ngoại từ đêm hôm qua. Tâm trạng ngày hôm nay của Puny không được tốt lắm. Cô ủ rũ từ tiết một đến tận bây giờ. Lin và Gum có hỏi nhưng Puny chỉ lắc đầu nói là hơi mệt. Puny đâu có mệt đâu chỉ là suy nghĩ nhiều về quá khứ mà thôi.

Đã ba tiết trôi qua, giờ là tiết thể dục. Thầy giáo rất nghiêm khắc cho nên Lin và Gum kéo bằng được Puny xuống sân vì không muốn cô bạn bị phạt ở lại trực nhật. Thật may mắn hôm nay thầy lớp bên nghỉ dạy nên thầy cả bọn phải trông coi cả hai lớp. Thầy không bắt chạy nữa vì không quản thúc được nên bảo lớp trưởng cho cả lớp chơi trò chơi gì đó ở sân. Thầy không bao giờ cho học sinh ngồi một chỗ mà nghịch điện thoại hay tán gẫu. Luôn luôn tiết thể dục là phải vận động. Sợ bị phạt cả học sinh nào dám ra ghế đá ngồi. Thấy Puny xuống sân mà không chịu vận động chỉ ngồi im một chỗ làm Lin và Gum lo lắng chết đi được.

Puny ! Qua đây chơi ! Vui lắm – Lin kéo Puny chạy lại chỗ tụi con gái đang tìm khăn bịt mắt để chơi bịt mắt bắt dê.

Trò chơi này rất vui nhộn và người đầu tiên ra trò này là cô lớp trưởng tình quái. Cô bé rất hay nghĩ ra trò chơi cho tập thể lớp. Cả lớp đều quý Giang vì lí do đó. Cô bạn này rất thích Gum vì cô có một phong cách rất đặc biệt . Chỉ nhìn thấy Gum thôi là cô bé nháo lên. Trò này tất nhiên đối với Gum thật nhảm nhí nhưng mà Giang vẫn kéo bằng được Gum vào chơi để đủ quân số nữ sinh mặc cho Gum có đả đảo thế nào

Puny mới vào chơi đã thua và phải làm sói bắt dê. Cô bé hậm hực đeo băng vào khuỷu tay loạn xạ

Tâm trạng không tốt nên Puny đi vòng quanh sân mà vẫn chẳng bắt được con dê nào. Chân mỏi rời mà chỉ nghe tiếng cười đùa của cả bọn quanh quẩn nhưng chạy lại thì lại mất hút. Sau một hồi mệt nhọc Puny cũng chạm được vào một người

“ Ai đây nhỉ? Mặc kệ ! Dù sao cũng cảm ơn mình đang muốn thoát ra khỏi trò này ngay bây giờ” – Cô bé thầm nghĩ

Cô bé mừng thầm trong lòng tay cô chạm vào mặt người đó bỗng nhiên có một luồng điện chạy qua khắp người làm cô rụt tay lại. Cô mở băng che mắt ra chớp mắt vài cái để quen với ánh sáng. Khuôn mặt lạnh lùng đang nhìn cô , anh nhũn mày cũng thật đẹp trai. Tiếng lấp bắp cất lên :

Hả ? . . . A . . n ... h .. A.n..h – Cô bé hoảng hốt thực sự

Sao lại là anh ??? – Giọng cô bé run run môi mấp máy nói , tay đầy mồ hôi sợ hãi vẫn bám chặt vào áo anh

Cả khoảng sân rộng chứng kiến cảnh này lặng im trong chốc lát. Tất cả như nín thở. Puny sợ hãi chẳng nói năng được gì nữa chỉ đứng im người run run

BỐ . . RA – Vyl nhấn mạnh từng chữ phá tan không khí đang im lặng

À . . . Vâng – Puny sợ hãi chỉ biết ứ ớ nghe theo lời anh nói

Cô bé từ từ bỏ tay ra khỏi người Vyl. Đến lúc anh đi rồi cô mới dám lau mồ hôi đang rơi lã chã trên khuôn mặt và thở bình thường. Sao mình cứ phải liên quan đến cái tên đáng sợ này nhỉ? Cô nghĩ vậy. Mà dù có vậy cô cũng chỉ có thể nguyên rửa tên đáng ghét này trong suy nghĩ thôi

Đám nữ sinh sau một hồi chần chừ cả đám lao theo Vyl tới tập miện hô hào :

Anh Vyl ! Prince !

Cả khoảng sân giờ chỉ còn lác đác vài người. Lúc này Lin và Gum chạy đến chỗ Puny hỏi thăm :

Puny có sao không?

Cô bé lắc đầu tỏ ý không vấn đề gì. Nhưng trong đầu cô bé muốn nổ tung vì Vyl rồi.

Làm tội này thốt tim quá ! Vyl thật đáng sợ – Lin nghĩ đến khuôn mặt lạnh như băng của Vyl run rẩy

Bằng sao được thiên thần Zita phải không? – Cuối cùng Puny đã vui vẻ trở lại mà chọc cô bạn rồi

Lin đỏ mặt quay đi. Zita đúng là thân thiện hơn Vyl gấp ngàn vạn lần. Gum khoác vai hai cô bạn kéo đi :

Về thôi

Ừ đi nào

* * *

Vyl vừa về đến nhà sau khi được anh hội trưởng giải vây khỏi đám nữ sinh. Đúng như mọi người nói Tan như Mama tổng quản của Prince vậy. Anh luôn tới những lúc các thành viên cần. Quả là không hổ danh chút nào. Vyl rất ít khi ra khỏi phòng tập nhưng hôm nay anh lại xuống sân sau trường. Chính vì thế mà khi anh ra về mới bị Puny đụng phải. Anh bước vội lên phòng nhưng bị tiếng anh quản lí Ryo gọi lại:

Cậu chủ

Sao ? – Anh đáp lại vẻ không vui

Anh quản lí nhắc lại lời bà chủ đã dặn anh mấy hôm trước :

Ông bà chủ kêu cậu đi xem mắt nhưng tôi biết cậu sẽ ko đi! Vậy nên để cậu tự đưa bạn gái về cho ông bà chủ vào ngày mai , được chứ?? Chủ tịch mấy năm nay đều rất trông chờ cháu dâu, tổng giám đốc cũng chờ có con dâu, bà chủ cũng mong chờ con dâu. Vậy cậu còn định tới khi nào nữa đây??? Cậu biết rõ sức khỏe chủ tịch rất bất ổn mà còn như vậy ???

Vyl biết ông của mình không hề ép buộc anh chuyện phải có bạn gái. Chỉ là cả nhà ai cũng sợ ông chưa kịp nhìn mặt cháu dâu mà đã phải ra đi. Hiện tại, ông không khỏe nhưng vẫn giữ chức chủ tịch. Khi bà anh còn sống cũng hay trách ông nội ham công tiếc việc. Đến khi bà mất ông lại càng lao vào làm việc ngày đêm như để quên đi một người ông vô cùng thương yêu. Rồi đây mỗi lần một mỗi ông vẫn luôn nhớ đến bà. . .

Có lẽ Vyl là người ông nội quý nhất. Ông không bao giờ ép anh bất kì chuyện gì. Nhưng trong lòng ông luôn mong được nhìn thấy cô cháu dâu. Vì thế lần này anh thực sự cũng không muốn làm ông đau lòng.

Nhưng chuyện tình yêu với anh dường như rất phù phiếm. Mọi người chỉ qua là thích vẻ đẹp của anh, thích gia cảnh của anh. Ngoài hai thứ đó ra họ có quan tâm thực sự tới cảm xúc và tâm tư của anh???? Vì thế với anh những người đó hoàn toàn chỉ là hạt bụi, hạt cát. Không có chút ấn tượng gì ngoài hai chữ : Tầm thường

Ở Prince, anh đam mê với công việc của một Dancer. Không hứng thú với bất kì một người phụ nữ nào. Với anh, không có ai là thật lòng hết !!! Chỉ là lợi dụng và lợi dụng. . . Lần này, anh lại khiến ông buồn nữa rồi !!!

Nghĩ ngợi một lúc lâu, anh quản lí buông tha chuyện ra mắt bạn gái , chuyển sang chủ đề khác . Anh quản lí rất thương ba mẹ của Vyl nên anh nhất quyết phải để ông bà chủ gặp được Vyl :

Nếu vậy cậu sẽ đi đón ông bà chủ chứ ?

Không – Vyl thản nhiên đáp lại

Anh quản lí vẫn một mực:

Vậy cậu ở nhà ăn cơm cùng ông bà chủ nhé !

Còn tùy – Nói rồi anh lên phòng đóng chặt cửa lại

Anh quản lí nói vọng lên :

Cậu nhất định phải ở nhà ăn cơm đó !

Ở trong căn phòng rộng, Vyl lặng người đi . Ai mà chả mong gặp bố mẹ mình ở xa về chứ . . Nhưng sao họ lại xa anh lâu vậy . .

Không một lời từ biệt bỏ anh ở đây suốt bao năm . . Bỏ anh vì công việc bận rộn quanh năm suốt tháng.Sau đó thì có đưa anh sang Nhật một thời gian nhưng rồi cũng vì công việc mà để anh một mình

Anh có được tuổi thơ đi chơi cùng bố mẹ như bao đứa trẻ khác hay chăng? Hay chỉ là một đứa bé sống không có tình thương yêu của bố mẹ từ nhỏ. Anh còn quý anh quản lí và bà quản gia hơn cả bố mẹ anh ! Ít ra họ cũng hiểu anh muốn gì, thích ăn gì, quan tâm điều gì, đang có tâm sự hay đang vui vẻ !!!

Tại sao người sinh ra anh lại không biết ??? Vì vậy anh luôn có ác cảm với bố mẹ mình. Anh nghĩ rằng họ chỉ quan tâm đến tiền bạc, sự nghiệp mà thôi. Anh chỉ mong một lần được như những đứa trẻ khác lớn lên trong tình yêu của bố mẹ dù không có được cuộc sống đầy đủ như anh thì chí ít tình yêu cũng đủ để con người ta thấy hạnh phúc lắm rồi.

Phải trải qua người ta mới thấu hiểu tiền không mua được hạnh phúc, giàu sang nhưng không có tình yêu thương, không có cảm giác gia đình .

Nhắm chặt đôi mắt lại anh không muốn nghĩ thêm gì nữa. Không hiểu tại sao khi nhắm mắt lại anh chợt nghĩ đến cô bé phiền phức ở sân trường. Có thể đoán biết được đó là một cô bé hồn nhiên, cứng đầu và ngốc nghếch. Một cô bé như vậy có khi nào lại tầm thường như những người con gái mà anh từng biết. Bỗng nhiên lại nhớ tới một người như cô, anh thấy mình thật thừa hơi trong khi còn bao chuyện mà anh còn phải nghĩ tới, còn phải trải qua.

Trong khoảnh khắc nào đó, có hai con người có những cảm xúc giống nhau, tâm tư giống nhau và đặc biệt có những mong ước , khao khát về cuộc sống gia đình bình yên như tất cả mọi người...

7. – Chương 7

Chap 7: Nàng dâu bất đắc dĩ

Kính koong . . .

Cô có bưu phẩm – Người đưa thư nói khi Puny mở cửa

Vâng ! Cảm ơn bác

Cô bé cầm bó hoa và gói quà kèm theo bức thư từ mẹ cô. Nội dung bức thư là mẹ cô bé có người bạn thân mới từ nước ngoài trở về. Mẹ cô nhờ cô đưa cho người bạn này quà và bó hoa. Vì nhà bà ngoại xa nên không thể trực tiếp đưa được. Đành nhờ Puny tới thay mẹ cô vậy. Dù sao hôm nay cũng là Chủ Nhật không phiền cho lắm. Cô bé thông dong ôm bó hoa đi tới gần cái địa chỉ trên tay. Khuôn mặt vui vẻ của cô ngay lập tức chuyển sang đưa đám khi tiếp tục gặp lại một người cô không ưa :

Hả ? – Puny hét lên khi Vyl đang đến gần chỗ cô bé đứng bấm chuông

Sao anh lại ở đây ? – Puny ậm ừ lên tiếng

Đây là nhà tôi – Vyl thản nhiên đáp

Cô bé nhớ ra đây chính là ngôi nhà lần trước mình tới có gặp anh. . Trí nhớ cô không được tốt nên phải vật lộn mãi mới nhớ ra hết các sự việc. Sự trùng hợp mang tính ngẫu nhiên và đầy bất mãn. Thì ra người bạn thân mà mẹ cô hay nhắc tới lại chính là mẹ của tên Hoàng Tử hắc ám cô cực kì dị ứng. Còn chưa nói tới chuyện mẹ cô từng gán ghép cô với con của cô bạn thân. Còn định đợi cả hai lớn sẽ cho hai người kết hôn.

Trời ơi là trời !!! Cô đang vướng phải cái chuyện quỷ quái gì thế???Rõ ràng cô và anh như là hai kẻ không đội trời chung mà !!! Sao có thể??? Gì mà rắc rối tới vậy!!! Puny bỗng chốc nhìn anh với ánh mắt không tin tưởng cô và anh sẽ có cảm tình với nhau vào một thời điểm nào đó. . .

Trở về thở khè một tiếng, lại một cảm giác kì lạ nổi lên lạnh buốt chạy khắp người. Cô sẽ không đồng ý với cái ý định quái gở của mẹ. Nhất định cô và anh không thể nào, cô không thể trở thành bạn gái của anh , anh cũng không ngoại lệ. . . Sẽ ổn thôi. . . Bình tĩnh . . .

Cô tự nhủ mình phải bình tĩnh và kìm nén cảm xúc. Phải nhanh chóng rời khỏi đây sớm chút nào tốt chút đó. Thật tâm cô không muốn chạm mặt Vyl cũng như ở gần tên đáng ghét này !!!

Cánh cửa mở ra, anh quản lí mặt mày hớn hỏ chạy đến :

Ôi cậu chủ ! Cậu về rồi sao? Tôi biết ngay mà ! Ô cô Puny ! Cô đi cùng cậu chủ tới hả ? – Anh quản lí nhìn sang Vyl rồi lại nhìn sang Puny rồi tuôn ra cả tràng câu hỏi

Trước tiên là cảm phục về trí nhớ tuyệt vời của anh quản lí sau đó là phần giải thích của cô bé:

Thật ra không phải . . .

Chưa để Puny nói hết câu, anh quản lí đã chen ngang :

Ông bà chủ đang đợi đó ! Vào thôi

Vừa bước vào trong, anh quản lí đã chạy tới niềm nở :

Ông bà chủ nhìn xem ! Cậu Vyl về rồi còn dẫn theo bạn gái cậu chủ nữa – Anh ta cứ thao thao bất tuyệt

Puny lần này chết chắc rồi sao anh ta lại nói như thế chứ cô bé không chịu lên tiếng phản đối. Điều rắc rối cô lo sợ bắt đầu đến rồi đây :

Cháu không phải . . .

Và lần nữa hụt. Lần này không phải anh quản lí chen ngang mà là Vyl :

Hai người về đây làm gì ??? – Anh nói với vẻ mệt mỏi và dường như xen lẫn sự hờn trách

Ba mẹ nhớ con nên về thăm! Thấy con mẹ yên tâm rồi ! Ông nội không về thăm con được . Nếu không chắc hẳn sẽ rất vui khi nhìn thấy cháu dâu. Các con vào ăn cơm cùng chúng ta chứ – Mẹ Vyl lên tiếng

Vyl lạnh lùng bước ra ngoài . Anh vốn dĩ không muốn nhìn thấy hai con người không thêm về thăm anh lấy một lần. Lúc nào cũng công việc, công việc chồng chất. Giờ thì anh chẳng mong gì từ họ nữa. Thứ họ quan tâm đầu tiên còn là đứa con trai của họ. Chỉ vì công việc mà thôi

Bữa cơm gia đình ư??? Cùng ăn ư?? Anh có thể sao??? Khi mà anh đã quá quen với việc ăn một mình. Anh không muốn ăn, cũng không muốn nhìn thấy họ !!! Nếu không phải ông nội về thì anh cũng không có lí do gì tiếp tục ở đó ăn cơm nữa. Với anh mà nói, ông nội mới thực sự yêu thương , quan tâm đến anh.

Còn bố mẹ anh ngoài việc vô tâm chỉ biết đến công việc còn ngăn cấm anh đi theo niềm đam mê nghệ thuật. Để quên đi những mất mát về tình thương, anh đã tìm đến nhảy như một sự giải tỏa, 1 lối thoát cho sự bế tắc kia !! Vậy mà họ đều không đồng tình. Chỉ có ông nội là hiểu và ủng hộ anh tiếp tục với đam mê. Anh bước ra phía ngoài cửa có lẽ định đi đâu đó !!!

Puny thấy vậy liền trấn an hai người. Cái tính lạnh lùng và quan tâm tới người khác của cô bé lại phát huy:

Hai bác đợi cháu để cháu đi gọi anh ấy !!!

Anh lại đứng tựa người vào thành cửa như cái lần trước cô bé đã thấy. Vẫn cái bộ dạng đó.Sao mà tội tội đơn độc sao ấy.Puny nhẹ nhàng tiến đến chỗ anh than thở :

Tôi thật ghen tị với anh ! Có một gia đình hạnh phúc như vậy. Chẳng phải bố mẹ anh quan tâm anh rất nhiều sao??

Anh nghe vậy nhếch mép cười khổ :

Quan tâm ?

Puny tiếp tục :

Có thể anh giận họ vì lí do nào đó ! Nhưng tôi tin họ cũng vì yêu quý anh nên mới làm vậy. Họ mới từ nước ngoài trở về chỉ vì thăm anh. Tôi có thể thấy ánh mắt vui mừng của hai bác khi thấy anh. Anh ăn cùng họ bữa cơm được không? Tôi chỉ mong được cùng ngồi ăn với bố tôi cũng không thể nữa rồi. Gia đình được đông đủ như vậy anh nên trân trọng !!!

Nhắc đến bố cô bé đau khổ biết chừng nào. Anh đâu thể biết nỗi đau khi bị bố mình bỏ rơi mãi mãi chứ. Mắt cô bé đã rơm rớm nước mắt. Cô bé quay mặt đi để lau đi cho Vyl nhìn thấy. Nhưng cô bé gốc này đâu biết anh chăm chú nhìn cô từ khi này. Và anh biết cô có những đau khổ còn hơn cả anh. . .

Nghe thấy tiếng bước chân Puny quay lại :

Anh đi đâu vậy ???

Đi ăn

Thật sao?? Không ngờ lời nói của tôi lại có tác dụng như vậy

Cô bé đang hí hửng với tài năng của mình thì tiếng Vyl cất lên làm cô ngã đau đốn trong tiềm thức :

Tôi là vì không muốn nghe cô nói nhảm nữa

Puny ỉu xiu nhìn anh với bộ mặt đắc ý đi lướt qua mình. Cô rên than thở một tiếng rồi cũng lon ton chạy vào kéo ghế cùng ngồi ăn. Thức ăn được quản gia đem tới. Bà cũng ngồi ăn cùng cả nhà. Chợt bà nhìn sang Puny với ánh mắt hiền từ :

Đây là . . .

Tất nhiên kẻ mau miệng như anh quản lí đã liến thoắng :

Đây là bạn gái của cậu Vyl

Không nói thì anh sẽ chết sao?? Puny đã đủ đau đầu lắm rồi !!!

Bà quản gia gật gù :

Cậu Vyl thật biết nhìn người ! Từ giờ cháu sẽ là cô chủ của chúng ta !

Puny giờ chỉ biết cười thê thảm khi bị mọi người hiểu lầm thế này. Nếu nói không phải thì tất cả sẽ buồn nhưng mà sao có thể là bạn gái của cái tên này được chứ. Puny nhìn sang phía Vyl đang cười với bà quản gia mà lòng hậm hực. Suốt bữa ăn, Vyl chẳng nói câu nào cứ ăn cho có lệ làm người đối diện phải đá đá vào chân anh để anh làm gì đó nhưng vô vọng. Mẹ của Vyl lúc này nhìn Puny :

Cháu quen Huy nhà bác từ bao giờ vậy ?

Puny trả lời có chút ngập ngừng:

Cháu quen từ khi . . . ở phòng tập ạ

Mẹ Vyl lại tiếp tục :

Thật may vì hôm nay được gặp cháu ! Nếu không lại không biết mặt con dâu phải không ông?

-Đúng rồi – Bố của Vyl lên tiếng ủng hộ

Vyl đứng lên và rời đi. Anh chịu ngồi ăn lâu thế này là may mắn lắm rồi. Mọi khi anh đã rời đi từ lâu. Puny thấy vậy toan chạy theo kéo Vyl lại thì mẹ của anh lại lên tiếng :

Khoan đã ! Bác có chuyện muốn nói với cháu

Cháu ạ ! V-Vâng ! – Puny miễn cưỡng đi theo mẹ Vyl vào phòng

Nói thế nào nhỉ? Bác và Vyl không được thân thiết cho lắm vì công việc công ti ở nước ngoài của bác và bác trai quá bận rộn. Không có thời gian về thăm Vyl và quan tâm đến nó nhiều. Vì thế trước giờ nó vẫn

luôn giận bác. Cháu là bạn gái của Vyl nên bác nói cho cháu biết. Mong cháu hãy thay bác quan tâm đến nó. Bác cứ nghĩ nó chưa có bạn gái nên định cho nó đi xem mắt ai dè hôm nay lại được gặp cháu. Bác rất vui. Ông nội của nó sức khỏe không tốt. Nhưng ông vẫn cố gắng để được nhìn mặt đứa cháu dâu 1 lần. Vậy mà lại bệnh nữa, bác sẽ nói lại cho ông rằng nó đã bạn gái. Chắc hẳn ông sẽ rất vui. . . Từ nay thằng Huy bác giao cho cháu . . . à không . . con dâu

Cảm ơn bác đã tin tưởng cháu nhưng thực ra cháu không phải . . .

Chuông điện thoại vang lên. Cô bé lại bị ngắt quãng lần thứ mấy rồi. Bác ấy ra ngoài nghe điện thoại và trở lại với khuôn mặt vui sướng hơn bao giờ hết :

-Vậy ra con dâu là con của mẹ Lan hả ?

Puny nhận ra cuộc gọi đến vừa rồi là của mẹ cô. Đang lúc nói ra sự thật thì mẹ cô lại gọi. Lại bị hụt nữa rồi.

V-Vâng ! Thế nên cháu đến đây. . .

-Tốt quá con dâu ! Mẹ con đang ở nhà ngoại ! Hay con ở lại đây mấy hôm ! Chúng ta dù gì cũng sẽ là người nhà phải không?

Puny tá hỏa với cái ý định quái gở của mẹ Vyl. Làm sao ở chung nhà được chứ! Ngay cả ở cùng anh một phút là phát bệnh lên rồi đằng này còn sống chung. Vyl và Puny chỉ tình cờ bị mọi người hiểu lầm thôi! Nếu ở đây cô bé và Vyl sẽ phải đóng giả sao??? Còn chưa nói đến việc cô bé với Vyl chẳng có chút thiện cảm với nhau hơn thế là cô bé chẳng ưa cái tính cách của Vyl . . Nhưng mà ở nhà một mình cũng rợn rợn sao ấy >"<. :="" và="" cô="" bé="" miễn="" cường="" nhận="" lời="" :="">

-V-V-Vâng nhưng mà không tiện lắm ạ

-Có gì đâu! Con dâu cứ ở đây! Mẹ con cũng nói vậy. Không sao

-V-V-Vâng ! Mẹ cháu có đưa cái này

Lại quà cáp! Con đổi cách xưng hô với ta đi chứ ! Thử xem nào

Cô lắp bắp một từ quen thuộc :

M-M-Mẹ

Tốt lắm con dâu mẹ con ta sẽ có nhiều thời gian với nhau

-V-Vâng

* * *

Ở ngoài phòng khách . Anh quản lí lên tiếng:

Cậu chủ

Có gì anh cứ nói thẳng – Vyl đang cầm quyển sách trên bàn lật lật như để giết thời gian

Ra là cậu và cô Puny quen nhau sao??? Thế mà lần trước gặp nhau tôi còn tưởng hai người lần đầu gặp mặt!!! Tôi không ngờ cậu lại đem điều bất ngờ về vào cái thời khắc mà không ai nghĩ tới!!! Xem ra với cậu lời nói và hành động là hai điều không đi liền với nhau !!!

Vyl vẫn cứ chăm chú vào quyển sách mà không để ý lắm tới lời anh quản lí vừa thổ lộ. . Bà quản gia tới mới thoáng ngẩng đầu lên:

Bà quản gia ! Có chuyện gì thế ? – Anh quản lí thấy bà quản gia đi tới liền hỏi

Cô chủ sẽ ở lại đây cho tới khi ông bà chủ qua nước ngoài

Vậy hả? Tốt rồi ! – Anh quản lí đáp

Sao??? – Vyl ngạc nhiên rồi gấp sách lại đặt lên bàn

Nghe nói mẹ cô chủ gửi cô chủ ở đây vì không muốn cô chủ ở nhà một mình! Cậu phải vui mới phải chứ – Bà quản gia lên tiếng

Cô chủ – Anh quản lí và bà quản gia lên tiếng khi thấy cô bé đi ra

Nghe có vẻ khách sáo nên cô bé xua tay đáp lại :

Không cần phải gọi cháu thế đâu ! Cứ gọi cháu là Bảo Uyên là được ạ ! À! Cháu còn phải về nhà dọn đồ nữa ! Tí nữa cháu sẽ quay lại

Cô chủ ! Cô để cậu Vyl đưa đi- Anh quản lí vừa nói vừa huých tay Vyl

Puny quay sang nhìn về mặt của Vyl chả có gì là định đưa cô đi cả. Hơn thế còn tỏ ra là bị ép buộc vậy. Cô bé định từ chối thì anh đột nhiên đứng dậy rồi kéo tay cô ra ngoài. Trong thoáng chốc cô còn tưởng anh tự nhiên thay đổi bản tính muốn đưa cô đi. Nhưng cái kiểu “ lòi xềnh xệch” người ta với cái vẻ độc đoán kia thì chắc chắn là không phải. Không nên mơ tưởng, không nên huyền hoặc với kẻ này chứ!!!

Anh làm gì thế ?? – Puny giằng cánh tay nhỏ bé, yếu ớt của mình khỏi cái nắm chặt kia

Cô định ở đây ??? – Anh tra hỏi Puny

Đành rằng phải vờ làm bạn gái tên đáng ghét đã đành lại còn phải đi nài nỉ anh cho cô được cái đặc ân đó!! Quá ư là vô lí nhưng giờ cô bé đang phải thực hiện sự vô lí đó chỉ vì bản tính thích lo chuyện người khác của mình . Hơn thế, còn vì ông nội anh. Chuyện này có thể giải thích rõ ràng với bố mẹ anh nhưng với một người như ông nội anh cô không có đủ can đảm gây sốc cho ông. Nếu như thế chẳng phải là quá độc ác rồi sao??

Là . . . tại mọi người đều hiểu nhầm. Coi như để họ vui thôi và anh cùng giả vờ chút. . .

Tôi không muốn – Anh chắc nịch

Anh còn không muốn?? Tôi mới là người chịu thiệt đấy !!!

Cô??? Chịu thiệt??? – Anh nhắc lại kiểu khó tin

Không vậy thì gì !!! Tôi giúp anh để nhà anh yên tâm. Tôi giúp anh vô điều kiện như thế thử hỏi có ai tử tế và tốt bụng hơn thế nữa??? Ở cùng với anh có biết tôi bức bối, khó chịu , bức bách tới đâu không??? Thế mà vẫn chịu đựng, giúp đỡ anh. Không 1 câu cảm ơn còn khinh thường nữa !!!

Thôi được. Nhưng cho cô biết , tôi chỉ vì ông nội. Ngoài ra, không vì bất kì ai !! Coi như tôi chịu thiệt để chấp nhận một đứa ngốc như cô đi

Gì mà chịu thiệt chứ??? Rõ ràng cô là người thiệt thòi, anh còn dám mặt dày nói ra từ đó. Anh ta nghĩ cô như bao người khác : ái mộ, tung hô, ao ước có được anh sao?? Đã nhầm tuyệt đối rồi. Cô mà cần, mà thêm, mà khao khát anh ư?? Cô sẵn sàng cãi lộn thậm chí tặng anh một cái nhìn khinh thường lắm chứ!!! Đâu cần giữ ý với con người như vậy. Cô kết thúc cuộc nói chuyện vì thực sự nói chuyện với anh rất rất mất hứng . . . nhiều lúc còn đuối lí . . .

Anh cuối cùng sau câu nói “ chịu thiệt” kia thì quyết định đưa cô về nhà. Trèo được lên xe. Cô bé đội mũ bảo hiểm. Trước khi đi cô có dặn Vyl :

Anh đừng đi nhanh ! Tôi sợ lắm

Vừa dứt câu Vyl phóng vù đi Puny chỉ biết la hét. Anh rõ ràng là hành hạ người quá đáng. Lần trước không biết thì coi như cô xui xẻo. Lần này cô còn nói tử tế trước đó là sợ rồi mà người ta vẫn phóng nhanh như thế không phải hành hạ thì là gì!!! Không phải ưa tốc độ mà chính là cố ý hành hạ người khác . . . Hoàng Tử hắc ám . . . hắc ám . . . vô cùng hắc ám . . .

Đến nơi. Như lần trước Puny lại trong tình trạng thê thảm hết mức còn Vyl thì lại gặp lại cái tiếng aaaa của cô bé phiền phức này.

Này ! Cô thừa calo đấy à??

Anh phóng nhanh vậy ai mà không sợ ! Hành hạ người quá đáng mà

Tôi còn chưa tính chuyện cô thừa lúc ôm tôi đâu

Tôi . . . tôi . . . chỉ là tại anh đi nhanh đấy chứ !!! Tôi đâu muốn như vậy !!!

Cô bé lấp bắp đáp. Ai mà thèm ôm cái kẻ như anh. Tình thế dồn ép thôi mà. Cô cũng chỉ là quán tính và phản xạ thôi !!!

Được thôi. Nhưng đừng thấy tôi quá dễ dãi mà thích tôi !!!

Anh thật dễ dàng nói ra 2 từ: Được thôi. Cứ như mọi chuyện đơn giản lắm vậy. Cô có chết cũng không nghĩ rằng thích được người thế kia. Tự tưởng tượng. Cô mà thèm ư?? Có thể lúc đầu hơi rung động vì vẻ ngoài ưu tú kia nhưng ngay khi tiếp xúc với anh thì mới biết rõ bản chất con người. Làm sao cô sống chung được với anh đây !!!!

Tôi thà ế chứ không thèm thích anh !!

Nói rồi, cô đi vào nhà. Rồi như cảm giác ngờ ngợ. Lỡ như có thích anh thật, chẳng lẽ cô lại chịu cảnh ế sao?? Mà mặc kệ, cô không đến nỗi nào, dù có ngốc 1 chút, lùn 1 chút, cứng đầu 1 chút nhưng kể cả là vậy đâu đến độ không ai thèm. An tâm hơn, cô trở lại về vô tư, hồn nhiên. . .

Miễn cưỡng đi theo Puny vào nhà. Cô bé cũng hơi ngượng khi cho 1 người con trai vào phòng mình. Nhưng nhiều đồ cô cần đến nên không thể 1 mình dọn được. Và sau đó, Vyl biết vì sao cô bé có nhiều đồ thế rồi. Thì ra là cô bé đó định đem theo cả đám gấu già , gấu trẻ này đi theo nữa. Thật không hiểu nổi

A-A-Anh nhìn gì thế ? – Puny đang dọn quần áo thấy anh cứ đứng thờ người ra

Cô là học sinh lớp mấy? – Vyl hỏi cô bé khi đang giơ con gấu bự bự lên ngắm nghía

À mấy con gấu đó. Tôi ngủ ôm cho đỡ sợ – Puny giằng lấy con gấu Vyl đang cầm

Anh có hơi ngạc nhiên vì cô lại giữ đồ như thế nhưng rồi kiêu : Người lớn không chấp trẻ con . Anh để cho cô cầm lại đồ quý giá !!!

Bỗng chốc từ đâu một chú mèo nhỏ đi ra dụi vào chân anh. Không chỉ có gấu bông chất đồng như viện bảo tàng nhồi bông mà còn có cả thú cưng thế này. Xem ra cô không hề cô đơn chút nào !!! Căn phòng cũng ấm cúng đấy chứ. Anh ôm lấy chú mèo đang quẩn lấy chân mình lên ngắm nghía. Đúng là rất dễ thương – dễ thương y như chủ nó vậy !!! Anh thích thú vuốt ve chú mèo trên tay .

Là mèo của tôi đó. Anh đừng hành hạ thú cưng của tôi !!!!

Anh đặt chú mèo cưng của cô xuống đất. Anh còn chưa gây tổn hại gì cho nó mà cô đã lo như vậy. Có lẽ với cô chú mèo đó thực sự rất quan trọng

Chính là món quà sinh nhật bố cô dành tặng cô nhưng đó là mẹ của chú mèo này. Khi vừa mới sinh ra nó thì mẹ nó đã chết vì bị bệnh. Cô rất thương nó vì dường như cảm giác người thân rời bỏ mình quả là rất đáng sợ, rất đau đớn !!!

Công việc dọn những thứ cần thiết đã xong. Anh quản lí để đồ lên xe và 3 người trở về nhà Vyl.

Cô chủ ! Bà đã dọn xong phòng cho cháu rồi – Bà quản gia hiền từ

Cảm ơn bà ! Có gì bà cứ để cháu tự làm ! Đừng gọi cháu là cô chủ gì hết ! Được không bà ???

Thôi được ! Tùy cháu vậy

Cô bé chào bà quản gia và đang mỉm cười bước vào trong thì bất ngờ nhận ra người bên cạnh cũng đang bước vào như mình thì nụ cười dần tắt ngúm và thay bằng vẻ khó hiểu :

Sao anh lại vào đây ?? – Puny thấy lạ khi Vyl cũng vào trong

Ngày hôm nay, cô hình như hỏi câu này lần 2 rồi thì phải???

Phòng của tôi – Vyl thản nhiên đáp lại

Vâng!! Và cứ bước chân tới nhà anh là cái gì cũng của anh !!!

C-C-Cái G-G-Gi ??? – Puny quay sang nhìn Vyl nhưng đáp lại cô bé chỉ là cái nhún vai thản nhiên. Anh đi vào trong để cô bé ở ngoài với nỗi lo lắng và sự khó hiểu

Phòng trống ở đây đều là phòng của người làm. Chỉ có phòng cậu chủ là cô có thể ở được thôi – Anh quản lí giải thích

Nhưng mà . . . chúng tôi . . . – Puny áp úng chỉ vào mình và Vyl cứ loạn lên

Cô chủ yên tâm trong phòng có phòng nữa mà . Lần trước tôi có ở cùng cậu Vyl nhưng giờ thì chuyển phòng đồ đạc vẫn cứ để đó – Anh quản lí trấn an tinh thần cô

Vào lúc này chẳng còn lựa chọn nào khác Puny đành chấp nhận. Cô bé dọn đồ vào trong và nằm vật ra chiếc giường dành cho cô. Cô bé chợt nhớ ra chú mèo bự BuBu của mình. Vừa nãy còn chạy nhảy ở gần đây mà thoảng chút đã mất hút là sao???

Cô sợ Bubu lạ nhà sẽ đi lạc mất. Đối với cô, Bubu rất quan trọng. Nó đã gắn bó với cô bao lâu nay, mẹ nó vừa sinh nó ra thì đã ra đi. Vì thế, cô cảm thấy Bubu rất tội nghiệp. Cả cô và nó đều không có một gia đình trọn vẹn !!!

Này ! Anh có biết Bubu của tôi đâu không? – Puny quay sang hỏi Vyl khi anh đang nằm ngủ

Nghe tiếng cô bé anh mở mắt đáp chính xác hơn là hỏi lại:

-Bubu ???

Là chú mèo anh vừa ôm khi nãy !!!

Anh đáp lại :

Tôi đâu phải người giám hộ của nó !!! ~~~

Không phải người giám hộ nên không cần có trách nhiệm quản lí chú mèo của cô. Câu nói của anh rất đúng nhưng Puny vẫn nhìn anh với con mắt hình viên đạn. Người gì mà “ tử tế” và “ lịch sự” thế không biết. Rõ ràng vừa nãy còn yêu chiều, tỏ ra thích thú với Bubu mà giờ vô tâm thế đấy!!! Không lẽ cuộc đời tươi sáng của cô lại phải gắn với tên Hoàng Tử hắc ám này sao??? Trái ngược với những gì trong mơ của cô quá rồi !!!

Puny không thể tìm thấy BuBu , cô bé xuống nhà đi dạo vòng quanh. Ở đây thật tuyệt vời. Từ không khí thoảng đượ cho tới khung cảnh yên bình. . 1 căn biệt thự tuyệt vời. . Ở cùng nhà với 1 Hoàng Tử Mà sao cô bé lại thấy kì lạ và u ám vậy nhỉ???

Nếu là khi trước Hoàng Tử ở trong 1 tòa lâu đài tuyệt mỹ, cưỡi trên 1 con bạch mã đẹp tuyệt, tính cách thì hiền hòa và tốt bụng . . Giờ đây, cô bé không còn cái định nghĩa tươi đẹp về Hoàng Tử vốn hằn sâu trong tâm hồn thế nữa. . Mọi thứ đã dần lụi tàn đi từ khi gặp anh – chàng Hoàng Tử thời hiện đại với 1 căn biệt thự tuyệt mỹ, đi trên 1 chiếc mô tô phân khối lớn tốc độ thì miễn bàn, tính cách khó ưa và hắc ám . .

Đến tối, bữa ăn được dọn lên. Thật lạ, mọi ngày Vyl rất ít khi ăn ở dưới này. Nhưng hôm nay anh đang ngồi ở đây cùng với mọi người. Hơn ai hết, bố mẹ Vyl là người vui nhất. Bữa ăn có đầy đủ cả gia đình khiến cả Vyl và Puny đều có chút hứng khởi. Đây chẳng phải là bữa cơm cả 2 đều mong 1 ngày được 1 lần sao? Hạnh phúc đôi khi thật giản đơn. Chỉ 1 bữa cơm có đầy đủ cả gia đình quây quần bên nhau. Vậy thôi

Sau bữa ăn, mặc cho bà quản gia không cho phép Puny vẫn cứ cố chấp nhận công việc dọn dẹp. Dù gì cô bé cũng không phải cô chủ gì hết không thể để mọi người dọn được. Cô bé năng nặc đòi làm bà quản gia hết cách đành để cô bé dọn dẹp. 1 cô bé hiểu chuyện và ngoan ngoãn. Bà quản gia thăm nghĩ và trong lòng đã có một cảm giác yên tâm hơn . . .

Đây chính là cô bé bà muốn là cháu dâu của bà bấy lâu nay – Bà quản gia đến chỗ Vyl vỗ vai cậu

Bạn gái cậu Vyl mà lại – Anh quản lí lên tiếng

Bố mẹ cậu nhìn nhau gật đầu đồng ý. Cô con dâu này 2 ông bà cũng rất quý mến từ lần gặp đầu tiên. Hơn nữa lại là con của cô bạn thân không có lí do gì để phản đối. Vyl tuy không thể hiện ra ngoài nhưng trong lòng anh có 1 cảm xúc vui lạ thường. Mong sao cô bé ở lại lâu hơn chút nữa. Căn nhà này đã lâu rồi không có tiếng cười. Cô bé dọn dẹp xong xuôi bà quản gia kéo cô bé tới ngồi cạnh Vyl. Cả nhà ngồi trên ghế sofa

xem phim và tiếng cười của cô bé như làm mọi người xích lại gần nhau hơn. Thấy mình hơi lố khi cười oang oang như vậy. Puny nhìn xung quanh mọi người vẫn đang xem mà không phản ứng gì cả. Cô bé ngồi im ngừng cười

Ha ha ha ha – Tiếng cười của anh quản lí

Ryo! Sao thế ? – Bà quản gia hỏi anh

Phim hài sao mọi người lại không cười nữa ? Cô chủ cũng đang cười mà

Sau câu nói của anh Puny cũng cười tiếp. Phim hài thì phải cười chứ nhỉ? Cô bé không e ngại nữa. Như lúc cô đi xem phim cùng bố mẹ bộ phim đó cũng có cảnh hài hước và cả 3 người đều cười rất vui. Thứ hạnh phúc này lần thứ 2 cô bé lại có lại . Thật hạnh phúc. Mọi người cũng bắt đầu cười cùng nhau. Ước gì lúc nào cũng vui thế này.

Bố mẹ của Vyl dặn dò anh quản lí và bà quản gia rồi lên phòng ngủ trước. Và 2 người cũng lên ngủ sớm để mai đi học

Chúc 2 cô cậu ngủ ngon – 2 người họ đồng thanh

Bà và anh cũng ngủ ngon nhé! Cháu lên trước đây ! Mai còn đi học – Puny ngáp ngủ nói

Vyl đã lên trước cô bé rồi. Puny đi sau cứ gật gà gật gù mắt díp hết lại. Vyl thấy bộ dạng đó anh chẹp miệng nhận định sự ham ăn, ham ngủ của cô bé. Lên đến nơi Puny không cần suy nghĩ nằm xuống và ngủ luôn. Cô bé thật dễ ngủ . Anh thấy Bubu đang đang nằm ngủ ở dưới sàn nhà thì không để nó yên, lại nhắc Bubu lên vuốt ve bộ lông mượt kia. Bubu không hiểu sao lại cũng thích quẩn lấy anh, quên mất cô chủ của nó. Vì ngày thường Bubu vẫn hay ngủ cùng Puny. Hôm nay vừa chuyển địa điểm mà cô nàng đã thích thú với người ta là thế nào đây???

Chính Vyl cũng không hiểu sao lại thích chú mèo này đến vậy. Bubu cũng thích chỉ dụi dụi vào người anh. Cả 2 hình như đều quý nhau thì phải. Puny cũng không ngờ Bubu của mình sau đó lại có thể có mối, nói cũ như thế!!! Nhưng hiện tại thì cô vẫn đang chìm vào giấc ngủ mà không biết gì. . . Ngày hôm nay, cô đã chính thức trở thành bạn gái giả của Hoàng Tử hắc ám.

Kì lạ thật, cô vốn dĩ không phải người dễ dàng chấp nhận điều cô ghét nhưng hôm nay lại có thể đề nghị anh ta cùng diễn kịch. Có lẽ vì cô không muốn nhìn thấy người lớn đau lòng vì con mình. Bố mẹ anh đã rất vất vả với công việc chồng chất nhưng anh không thông cảm. . . Puny đã từng có 1 thời gian xa bố vì công việc quá bận rộn của ông. Cô khác anh ở chỗ là hiểu hoàn cảnh của bố mình. Mỗi lần tới công ti thăm bố, cô lại thấy ông ngập trong đồng công việc ở trong một căn phòng kín chứa toàn tài liệu quan trọng. Giờ đây, khi ông rời xa mẹ con cô, cô lại sợ cái cảm giác gia đình không trọn vẹn ấy.

Nếu có thể cứu vãn được mối quan hệ của Vyl và bố mẹ anh, cô sẵn sàng giúp đỡ nhiệt tình. Nhìn gia đình người khác hạnh phúc trong lòng Puny cũng dâng lên một thứ cảm xúc diệu kì – tình yêu gia đình . . . Tuy tỏ ra hậm hực nhưng cô thực lòng mong Vyl sẽ có thể đón nhận và hiểu được bố mẹ anh. . . Điều cô làm hiện tại cũng chỉ vì mục đích đó. Cho dù là đóng giả cũng nên tạo nên một thứ thành tích nào đó. Ở đây, cô chính là đang giúp đỡ và gắn kết mọi người trong gia đình anh !!!

8. – Chương 8

Chap 8: Ở nhà Hoàng tử

Hey get up. . . . Hey get upp . . .

Bộp bộp

Mẹ cho con ngủ thêm tí nữa đi mà – Puny than vãn sau khi hắt văng tiếng chuông báo thức ở điện thoại

Ryo anh làm cái gì thế hả?? – Vyl nhăn nhó ngồi dậy

Sao anh / cô lại ở đây – Cả 2 đồng thanh tương ứng

(Rim : Công nhận 2 người này nhanh quên dễ sợ)

À – Cả 2 gật gù khi nhớ ra

Chết ! Mấy giờ rồi ?? Nhanh không muộn mất – Puny chợt nhớ ra là phải đi học tung chăn loạn lên chạy vào phòng tắm thay đồ

Cô vẫn giận Vyl vì chuyện không tìm Bubu ình. Nhà anh rộng như vậy, cô không thông thuộc thì sao mà tìm. Đêm qua không được ôm Bubu ngủ cô thấy bứt rứt trong lòng. Mà sao Bubu lại ở trên giường của anh ta thế kia. Thật điên rồ. Cô lon ton chạy tới ôm Bubu sang giường mình rồi đặt nó xuống. Nó hình như đang oán cô vì đánh thức giấc ngủ ngàn vàng . Cô mặc kệ, nó là thú cưng của cô, sao có thể để ai đó chiếm lấy dễ dàng !!!

Puny chuẩn bị mọi thứ nhanh nhất có thể cô bé chạy vụt xuống dưới nhà định đi luôn đỡ phải chạm mặt Vyl thì bị bà quản gia chặn lại bắt cô bé ăn sáng. Đành ngồi lại ăn qua loa. Cô sẽ không đi cùng xe với Vyl đâu sợ cái tên ưa tốc độ này lăm rồi. Nhưng mọi việc tất nhiên sẽ không như ta nghĩ mọi thứ xảy ra trái ngược hoàn toàn. Đáng lẽ cô bé phải lao ngay ra để đi bằng xe bus. Anh quản lí và bà chủ sẽ nghi ngờ và thế là cô bé lại phải miễn cưỡng leo lên xe Vyl.

Con dâu về sớm nhé – Mẹ Vyl vẫy tay chào cô con dâu nhỏ tuổi

Cô cậu đi học vui vẻ – Anh quản lí cũng vẫy tay chào như 2 người này là trẻ con vậy

V-Vâng ! Chào mọi người chúng con đi đây ạ – Cô vẫn đang diễn vai cô con dâu của nhà anh nhưng trong lòng cô oán hận tên đáng ghét là anh – rất oán hận !!!

Chào xong thì Vyl phóng đi. Vẫn nhanh như mọi khi. Cô bé quen dần và cũng không hét nữa có vẻ cô bé đang cố trấn an bản thân không được sợ hãi. Vì nếu cô bé hét lên sẽ gây ra sự chú ý. Mà nếu đám nữ sinh trường Ko- san biết cô đang là bạn gái giả của Vyl thì bọn họ sẽ xé xác cô ra mất. Nghĩ thôi đã rùng rợn lắm rồi. Tốt nhất là bình tĩnh không được la hét. Cô cũng không ôm anh như 2 lần trước. Mất công người ta lại châm chọc cô lợi dụng !!!

Anh cho tôi xuống ở đây được rồi – Puny không muốn đám nữ sinh thấy cô và Vyl đi cùng nhau sẽ gây ra bạo loạn mất

Sao??? – Anh nhú mày nhìn cô

Tôi không muốn người khác hiểu lầm – Cô nói ra điều này nhưng vẫn mong anh lịch sự gọi cô trở lại

Vyl dừng xe : – Tùy cô

Và anh vẫn cứ bất lịch sự và lạnh nhạt vậy đấy!!!!

“ Tên đáng ghét ! Chả lịch sự chút nào” – Cô bé thầm nghĩ

Từ đây vào trường cũng khá xa mà cô lại phải đi bộ. Nhưng thôi nghĩ đi nghĩ lại bị người ta dòm ngó rồi nói này nói nọ rất phiền phức. Cô bé đi được 1 đoạn thì gặp cô bạn Lin :

Lin này – Puny gọi theo Lin

Lin quay đầu lại thấy Puny đang đi bộ Lin chạy tới :

Puny sao hôm nay đi sớm vậy ?? Tổ đến nhà mà chả có ai đành đi 1 mình

Mẹ tổ lên nhà ngoại chăm bà ốm. Tổ ở nhà . . .

Suýt nữa cô đã nói là ở nhà Vyl. Cũng may kịp thời chỉnh lại nếu không Lin sẽ hỏi đủ thứ chuyện à xem. Bản tính của Lin cô biết rõ, Lin rất quý Prince cho nên thế nào cũng gắn ghép cô với Vyl. Mà cô thì cực kì khó ưa kẻ đó. Cô nhiệt tình giúp đỡ gia đình anh không toan tính mà anh đối xử với cô quá thể đáng vậy đấy. Ngay cả câu Cảm ơn cũng không có. Người như thế bảo cô thích được mới lạ đấy. . .

Tổ ở nhà mình đó mà – Puny xuề xòa đáp

Lâu rồi không cùng Puny ở chung. Lin hí hửng lên hẳn :

Vậy sao? Hay tới tới ở cùng mấy hôm nhé

Ờ ơ không sao . . . Phiền lắm tới ở mình được rồi – Puny vội vã xua tay

Lin thấy bộ dạng lo lắng và kì lạ của Puny tỏ ra nghi ngờ :

Cậu lạ thật đấy bình thường đã rủ rê tới tới rồi

À à tại tới muốn thử một lần ở nhà mình xem sao – Puny giải thích

Ờ vậy thôi ! Đi mau kéo muộn

Vừa mới đến trường đã thấy đám nữ sinh vây quanh Prince rồi. Lin thoáng chút bực tức đi tới. Cũng may bác bảo vệ kịp đến giải vây cho 4 anh chàng này. Bác lừa đám đó vào lớp trước khi cô hiệu trưởng tới sẽ không tha cho bác nếu như để tình trạng hỗn loạn ngay trước cổng trường. Cô được mệnh danh là Nữ ma vương mà. . . Chỉ cần nghe 3 từ đó thôi thì ai trong trường cũng run lên cầm cập cũng không ngoại lệ với giáo viên và bảo vệ !!!

Anh Zita – Lin chạy tới ngay khi đám nữ sinh giải tán

Lin – Zita cũng chạy lại với cô bé

E hèm – Anh hội trưởng thấy hơi khó chịu trước màn chào hỏi của 2 người này

Sao em chào mỗi thằng này vậy ?? – Huan lên tiếng khi thấy mình như người vô hình cùng 2 tên kia

A !! Em xin lỗi !! Em chào các anh – Lin gãi đầu

Zita xoa đầu Lin trêu mếu : – Không sao đâu ! Kệ hần

Anh hội trưởng giờ nắm đám trước mặt Zita cảnh cáo

Thôi cái cảnh tình tứ trước mặt đám này đi Zita

Lin chợt nhớ ra đi cùng Puny tới mà giờ chả thấy đâu

Ờ Puny đâu rồi nhỉ?

Lúc này Puny mới lò dò đi tới thực tình không muốn đụng mặt tên Vyl kia nữa mà. Cô nhìn mặt anh đến phát ngán rồi !!!

Chào mọi người ! Muộn rồi em lên lớp trước đây – Puny phóng lẹ đi trước khi đụng phải Vyl

Thôi em cũng đi trước đây – Lin chạy vội theo Puny lên lớp

Vyl mãi nghĩ không để ý đến cả đám kia đang nhìn mình với ánh mắt kì lạ

Vyl ! 2 bác về mà không gọi anh em tới là sao? Huan và Zita thì có thể quên nhưng tại sao cậu lại quên người anh này thế hả ?? – Anh Hội trưởng lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Vyl

Bị nhìn với ánh mắt hình viên đạn từ Huan và Zita. Tan đành im lặng đợi câu trả lời của Vyl

Chuyện đó để sau – Vyl lo lắng sợ cả đám đó sẽ tới và thấy Puny ở nhà anh

Anh vốn dĩ chẳng hề sợ ai biết hết nhưng vì cả bọn đã có giao ước nên anh mới lo lắng khi mọi người hiểu nhầm anh và Puny !!!

Không được. Cậu có coi tụi này là bạn bè không. Dù gì cũng phải tới để chào 2 bác 1 tiếng chứ. – Lần này là Huan lên tiếng

Thực ra, công ti của gia đình Vyl là đối tác của cả gia đình 3 chàng kia. Vì thế, từ khi còn nhỏ mấy người họ đã khá thân thiết. Tan từ nhỏ đã rất ra dáng đàn anh luôn tỏ ra là một người lớn có trách nhiệm. Gia đình anh có lần thất bại trong 1 dự án lớn may mà có bố Vyl ra tay giúp đỡ. Từ lần đó, anh lại càng quý mến bố của Vyl hơn. Mỗi lần bố Vyl trở về, Tan đều đến thăm và tiễn bác ra sân bay. Có thể nói với Tan bố Vyl chính là ân nhân cứu gia đình anh vì thế không thể không tới chào hỏi bác 1 tiếng . . .

Vừa suy nghĩ sâu sa 1 chút, anh lại bị Vyl vùi dập không thương tiếc :

Thôi khỏi !!!

Không thôi gì hết. Mai Prince sẽ hội tụ ở nhà Vyl – Anh hội trưởng kiên quyết

Và cả đám lại dắt nhau tới phòng tập . . .

* * *

Lin thấy Puny có chút khác mọi khi. Cô bé định hỏi nhưng lại thôi. Chắc là suy nghĩ hơi nhiều. Lin mà biết Puny đang sống ở nhà Vyl thì chắc là Puny sẽ điên mất. Đặc biệt là Gum , cô nàng biết Puny là người không ưa Prince mà bây giờ Gum lại biết Puny ở nhà của Vyl chắc cô không còn đường sống. Còn chưa nhắc đến cô bạn Lin nữa. Thế nào cả hai cũng làm loạn hết lên. Chỉ nghĩ thôi Puny đã thấy khó khăn rồi. Đang yên đang lành sống cuộc sống thần tiên tại trường mới thì gặp phải Hoàng Tử hắc ám làm cuộc đời cô rẽ sang hướng khác rắc rối hơn, phiền lo hơn . . .

Lại còn đám nữ sinh mà biết cô là bạn gái giả của Vyl thì sẽ thế nào. Cô biết cái đám đó rõ quá rồi mà, họ sẽ xé xác và vùi dập cô cho tới khi hả giận mới thôi. . Tóm gọn lại 1 câu thôi cô sẽ chết nếu bọn họ biết chuyện xảy ra giữa cô và Vyl. Đến là phát điên vì tên đó mất thôi. Đúng là tên đáng ghét mà. . .

- KHÔNG THỂ ĐƯỢC – Puny đột nhiên hét lớn

Cả lớp nhìn Puny với vẻ khó hiểu và dấu hỏi to đùng trên đầu. Cô chủ nhiệm rất tốt bụng chỉ nhắc nhở Puny nhẹ nhàng. Gum quay lại nhìn cô bạn :

Cậu sao thế ???

À không sao – Puny phản biện

Puny hôm nay cậu lạ lắm đấy – Lin nhận ra sự kì lạ của cô bạn

K-K-Không sao đâu ! Chắc là tại tâm trí không ổn định thôi

Vậy sao?? Cậu kì lạ lắm !!!

Tớ . . . bình thường mà – Puny ngừng 1 lát rồi đáp

* * *

Đến chiều , cả đám tới phòng tập và đập vào mắt cả đám là Puny và Vyl mỗi người mỗi góc. Hình như đang rất bíт rít về chuyện gì đó. Không hiểu sao nhưng mà nhìn hai người họ có vẻ đang suy nghĩ rất giống nhau. Cả đám nhìn cả hai rồi lại nhìn nhau. Rồi cuộc hai người đang giấu chuyện gì. Cả hai đều rất lạ từ sau hôm Chủ Nhật tuần trước. Và tất cả xúm lại như bắt được chủ đề nào đó. Cả đám xôn xao hết cả lên

Puny hôm nay rất lạ – Lin bắt đầu trước

Vyl hôm nay cũng vậy – Huan tiếp tục

Không lẽ hai người đó xảy ra chuyện gì à ?? – Gum bây giờ cũng nhập cuộc

Không thể nào ! Vyl chưa bao giờ để mắt đến ai cả . Trong mắt nó hình như tụi con gái đều là đá cả – Tan khẳng định

Rồi cả đám cười lên. Hoàng Tử lạnh lùng chỉ coi con gái là đá sao?? Thảo nào mà anh luôn lãnh cảm tới vậy. Nhưng người như vậy thực ra rất tốt. Nếu đã yêu ai chắc chắn sẽ rất thật lòng và đặc biệt quan tâm

Nhưng biểu hiện đó là sao ? Cả hai đều như nhau đó – Zita quay sang nhìn 2 người đó và quay vào thảo luận

Hay là Vyl đã làm gì với Puny đáng yêu của chúng ta rồi – Gum xắn tay áo định chạy tới cho Vyl một trận

Trong mắt Gum , Vyl lúc nào cũng là kẻ lưu manh và đen tối vậy đấy! Vì thế suy nghĩ tiêu cực của cô phát huy rất mạnh mẽ. Gum rất quý Puny vì cái tính dễ thương , đáng yêu của cô. Với người như thế không thể giao cho kẻ hắc ám ấy được !!!

Gum bình tĩnh đã ! Chuyện chưa đâu vào đâu mà – Lin cản Gum lại

Huan chẹp miệng nhìn Gum với vẻ chế giễu:

Làm gì à?? Theo anh biết Vyl không thích những người ngốc như bạn em đâu. Vậy nên đừng mơ tưởng nữa!!!!

Gum như nổi điên với cái tên quái gở trước mặt. Dám chê bai cô bạn dễ thương của cô nữa !!! Chán sống rồi mà. Xem ra đúng là những kẻ đẹp trai thường tự tin kiểu quá đáng thế này sao???

Cô còn chưa tính sổ được Huan thì thầy giáo đã gọi cả bọn vào trong

Đám kia mau vào tập luyện đi chứ – Cô Lệ và thầy Long gọi cả đám vào tập

Vâng – Cả đám dừng cuộc hội thảo đi vào phòng tập

Kết thúc buổi tập đầy những dấu hỏi về bí mật của Vyl và Puny. Cả đám đi về khi chưa biết được sự tình gì cả. Nhưng chúng nó sẽ không để yên vụ này. Cả đám bàn nhau trước khi ra về kế hoạch tập kích 2 người đó vào ngày mai. Không quan tâm đến mọi người Vyl và Puny đầu ong ong vì cả mớ suy nghĩ. Về nhà cả 2 đều trong bộ dạng thất tha thất thểu bước lên phòng.

Bà quản gia và anh quản lí chỉ biết nhìn theo khó hiểu. Cả hai đều nằm vật ra sau khi tới chiếc giường thân yêu. Được lúc Vyl ngồi dậy thấy Puny đang ngủ anh định nói gì đó rồi lại thôi. Bởi vì trông cô ngủ say giấc như vậy anh cũng không nỡ đánh thức. Bỗng nhiên trong lòng anh có thứ cảm xúc kì lạ

Đầu óc anh giờ đang nổi loạn tại sao cái đám quái gở đó tới sớm vậy chứ. Đám đó mà biết anh ở cùng phòng với Puny thì sẽ thế nào đây. Cả nhóm đã hứa nếu ai mà đã dẫn bạn gái về nhà ra mắt thì phải công khai trước các thành viên.

Nhưng sự việc đâu phải thế đây chỉ là hiểu lầm. Mớ suy nghĩ hỗn độn đánh nhau trong đầu anh bây giờ anh phải đi tắm để thông thoáng đầu óc. Những lúc thế này chỉ có xả nước vào người mới có thể thư thái được đầu óc. Đó là thói quen của anh.

Lúc sau, Puny cũng vươn vai ngồi dậy. Bữa tối đã có bà quản gia lo liệu cô bé sẽ nhận nhiệm vụ dọn dẹp. Còn 1 tiếng nữa mới tới giờ ăn cô bé muốn đi tắm trước đã. Ngó nghiêng xung quanh không thấy Vyl đâu cô bé hí hửng lấy quần áo chạy vội đến phòng tắm.

Mọi lần toàn phải đợi Vyl ngủ rồi cô mới dám đi tắm. Ở nhà người khác nên khái niệm tự do biến mất đi hết. Tắm xong đi ra mà anh ta cứ ngồi ở trong phòng cô bé thật chẳng biết như thế nào. Thật may là hôm nay cô bé sẽ được tắm sớm. Vừa hí hửng bước đến gần phòng tắm thì cánh cửa mở ra

Puny áp úng lấy tay che mặt :

T-Tôi không cố ý nhìn đâu ! Chỉ tại tôi tưởng a-a-anh không ở đ-đ-đây !

T-tôi . . .thật sự . . không . . cố ý !!

Dịch ra – Vyl bị Puny chắn giữa cửa anh lên tiếng

Puny đang bị mất mặt lại nên không biết đi thế nào cô bé cứ loạng choạng cả lên. Vyl không đợi được anh đẩy người cô bé nép sang một bên. Ở cự li gần thế này cô bé có thể cảm nhận được mùi hương của anh. Thật lồi cuồn và nhẹ nhàng.

“ Sao tự nhiên mình có cảm giác tê người thế này”

Sao thế ??? – Anh vẫn đứng sừng sững trước mặt cô bé

K-Không sao ! Anh xuống nhà trước đi – Puny áp úng chỉ mong anh mau đi ra trước khi cô bé bị dòng điện này làm tê chết

Không hiểu tại sao lúc này anh lại thấy cô bé thật dễ thương và đáng yêu. Môi mím chặt lại mặt đỏ hồng thật dễ thương. Anh cứ đứng ở đó lẳng ngắm nhìn cô bé không chịu rời đi. Anh không biết rằng làm như vậy có thể dẫn đến tê liệt giác quan ư? Giờ cô chỉ muốn ngâm mình trong nước. Chỉ thế thôi

Cậu chủ cô Puny đâu rồi ??– Anh quản lí hỏi khi thấy Vyl xuống nhà 1 mình

Trên đó – Vyl có vẻ đã thư thái đầu óc tâm trạng anh vui đến lạ

Ông bà chủ hôm nay đi họp mặt bạn bè cũ rồi! Sẽ không ăn tối ở nhà – Anh quản lí tiếp tục

Vậy sao? Bà cũng vào ăn đi – Vyl lên tiếng

Được rồi ! Đợi cháu dâu xuống bà sẽ vào – Bà quản gia hiền từ đáp

Puny đang sấy tóc ở trên phòng sau khi đã ngâm mình đã đời sau cả ngày mệt mỏi. Cô bé định xuống từ lúc này vì tóc cũng đã khô rồi nhưng nhớ lại ánh nhìn của Vyl cô bé lại ngượng ngùng không dám xuống. Cô không thể ngủ được nếu như thiếu đồ ăn. Làm thế nào bây giờ???

Không dám xuống cũng không thể không ăn. Hay là đợi anh ta ăn xong rồi xuống . Nhưng mà ta lên đây thì cũng bằng hòa. Nghĩ đi nghĩ lại, cô bé đành xuống đối mặt vậy. Dù sao cũng chỉ là 1 bữa ăn thôi mà đằng nào tí nữa cũng đụng mặt. Thế là cô bé đi xuống nhà.

Cô chủ nhìn dễ thương quá – Anh quản lí lên tiếng khi nhìn thấy bộ đồ Pijama dễ thương của Puny

Anh cũng vậy – Puny cũng đáp lại anh quản lí khi thấy anh cũng đang mặc 1 bộ Pijama gần giống cô

Nhận ra áo của 2 người giống nhau, anh quản lí vội vã lên tiếng:

Tôi và cô là đồ đôi phải không???

Hình như vậy !!! – Puny đáp

Chúng ta có duyên thật đó!!! Không ngờ lại có thể cùng cô mặc đồ đôi !! Tôi chưa bao giờ có cơ hội được như vậy. Cảm giác này rất hạnh phúc !! Chúng ta nên mặc nhiều đồ đôi hơn nữa !!

Thấy vẻ hào hứng của anh quản lí, Puny chỉ cười xuề xòa vì cô chợt thấy cái vẻ khó chịu của Vyl. Không hiểu sao cô lại cứ quan tâm đến thái độ của anh. Nhưng xem ra anh quản lí rất thích thú với việc đó!!! Mặc kệ Vyl, anh quản lí cứ rộn ràng cả lên.

Anh quản lí vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt thì Vyl ho khan một tiếng. Anh dị ứng với cái kiểu này. Gì mà đồ đôi chứ!!! Tự nhiên lại thấy khó chịu . Biết cậu chủ của mình đang khó chịu nên anh quản lí ngừng ngay. Làm cái công việc này sợ nhất chính là làm cho cậu chủ của anh nổi giận. Vì mỗi lần làm Vyl giận, anh đều bị trừ lương. Từ khi làm quản lí đến giờ anh năm này qua năm khác đều bị trừ lương 1 cách điên đảo. Chiều theo cậu chủ hắc ám này cũng khá là khó khăn

Cô bé ngồi xuống đối diện Vyl. Cô không dám ngẩng mặt lên dù chỉ 1 chút. Cảm giác ấy hình như lại đến tê toàn thân. Chính cô cũng không biết tại sao bản thân lại như thế

2 bác đi đâu rồi sao ạ ?? – Puny cố vờ đi cái cảm giác kì lạ đang lấn tới

Họ đi họp mặt cùng bạn bè cũ rồi ! Cháu dâu phải gọi là bố mẹ chứ – Bà quản gia lên tiếng

C-C-Cháu không quen ạ – Puny ngập ngừng đáp lại

Từ từ rồi sẽ quen thôi

Bữa cơm hôm nay cô bé ăn ít hơn ngày thường lí do đơn giản vì 2 con mắt của người đối diện cứ chăm chăm vào cô bé làm cô vừa định ăn lại đặt xuống. Cô đang thầm nguyện rửa kẻ trước mặt . Ngay cả ăn cơm cũng không cho người ta ăn tử tế nữa . . . (Rim : Người ta chỉ nhìn thôi chứ có làm gì để bạn không được ăn đâu nhỉ?)

Cháu dâu à!! Để bà lấy thêm cho cháu nhé!!

Puny vội từ chối. Cô đáp:

Thôi ạ. Cháu chỉ ăn thế thôi. Bà cứ đi nghỉ đi ạ

Thế à?? Mọi lần cháu đều ăn rất giỏi mà. Hôm nay lại chán ăn sao??

Cô cười xuề xòa. Có thèm thật nhưng bị ai đó làm no bụng rồi. Khởi cần ăn nữa. Dù sao thì bữa tối cũng không nên ăn quá nhiều. Cô lại tự an ủi bản thân. . .

Vyl cũng cảm thấy là lạ khi cô bé thờ ơ với đồ ăn như vậy. Mọi lần đều ăn uống rất ngon miệng. Dọn dẹp xong cô bé lên luôn phòng làm bài tập. Thấy cô bé ngồi học bài anh nhẹ nhàng đi vào nằm xuống giường ngủ trước. Thỉnh thoảng liếc sang bên đó nhìn cô bé học.

Và sau đó, anh thấy cô bé ngủ thiếp đi trên bàn học. Anh ngồi dậy tiến đến phía bàn học. Học bài xong lại còn lấy giấy ra vẽ đủ thứ đồ ăn nữa chứ! Thật hết nói nổi . .

Đặt cô bé xuống giường. Anh định đi thì cô bé kéo tay anh lại :

Bố ! Đừng bỏ con ! Đừng rời xa mẹ con con được không? Con nhớ bố ! Về với con đi mà

Cô bé đang ngủ mơ chắc lại gặp ác mộng về lúc ông ta bỏ rơi hai mẹ con. Những giấc mơ như thế cứ lặp lại suốt một thời gian và bây giờ cô bé lại gặp lại nó. Vyl giờ mới hiểu vì sao cô bé muốn anh ngồi ăn cùng bố mẹ. Vì chính cô bé cũng muốn được một lần như vậy. Anh ghét bố mẹ vì đã bỏ rơi anh sang bên kia làm việc. Nhưng nếu anh muốn gặp họ thì cũng sẽ được gặp nhưng cô bé thì khác. Muốn gặp cũng không thể được tất cả chỉ là những giấc mơ tồi tệ về ông bố đó. Anh bỗng chốc có cảm giác muốn thương yêu cô gái này. . .

Ngủ ngon – Vyl đặt một nụ hôn chúc ngủ ngon lên trán của cô bé

9. – Chương 9

Chap 9: Kế hoạch thất bại

Sáng hôm sau, cả đám bàn kế hoạch hôm qua không hẹn mà gặp nhau ở trước cửa phòng tập. Mặt đứa nào đứa nấy hăng hái và hớn hễ sợ

Cứ đúng theo kế hoạch chiều nay sẽ tới nhà Vyl – Cả đám xúm lại bàn bạc

Mọi người đến sớm vậy ?– Puny từ đâu chạy tới cùng cả Vyl

Ồ 2 người đi đến từ lúc nào thế – Cả đám giật thót tim

Không biết từ bao giờ Puny cảm thấy cô và Vyl cứ như bị tách bạch ra với cả nhóm vậy. Cũng tại cái kẻ đứng bên cạnh cô, chẳng chịu cùng cả nhóm tụ họp gì cả. Chắc vì thế nên đi chơi đâu cả đám cũng khai trừ tên hai người ra. Vyl thì ổn nhưng với Puny thì chẳng thích tạo nào. Tự nhiên mấy đứa ấy đưa đẩy kiểu cho hai người không gian riêng tư gì gì đó rồi tất cả đi chơi với nhau. . .

Puny ngẩn ra nghĩ ngợi , mãi một lúc sau mới đáp:

Vừa mới đến ! Vào lớp thôi

2 nhóm chia ra mỗi nhóm 1 ngả. Và sẽ tụ họp vào chiều nay tại nhà Vyl. Xem ra Puny và Vyl sẽ bị lộ tẩy hết thôi. Puny vẫn không hay biết chuyện vẫn hồn nhiên cười nói.

Đi học về Vyl nhớ ra chiều nay đám bạn sẽ tới nhà mình. Anh gọi bà quản gia và anh quản lí tới :

Chiều nay ! Anh và bà dù thế nào cũng không được gọi cô ấy là cô chủ hay cháu dâu gì hết! Nhớ chưa

Nhưng mà sao lại vậy hả cậu chủ? – Anh quản lí hỏi lại

Cứ làm đi

Sau khi bà quản gia giải thích xong xuôi mọi việc với ông bà chủ, đang định dọn cơm lên thì đã thấy Puny đang dọn lên từ bao giờ rồi. Bà từ lần đầu gặp cô bé đã rất ưng ý rồi. Nay ở cùng 1 thời gian bà càng yêu quý cô bé hơn nữa. Nhưng nếu bà mà biết cô chỉ là cháu dâu GIẢ thì không biết bà sẽ ra sao. Bà sống ở đây bao năm coi Vyl như là cháu ruột của mình bà mong anh sẽ tìm được 1 cô cháu dâu như thế này. Và bây giờ bà đã được toại nguyện. . .

Cháu không cần làm đâu

Puny thấy bà quản gia quay lại đỡ bà ngồi xuống ghế:

Bà cứ để cháu làm ! Nếu được nghỉ cháu sẽ lau dọn nhà cửa, giặt quần áo bà không cần làm đâu

Bạn Gấu heo dù rất lười nhưng ở nhà người khác nên cũng biết lễ nghĩa. Không thể để người khác phục vụ mình mãi được. Dù gì cũng chỉ là hiểu lầm, cô không nên dựa vào đó mà ình cái quyền hưởng thụ. . .

Cháu dâu ! Đây đúng là cháu dâu của bà

Nghe thấy câu nói đó cô thấy ngượng ngịu đặc biệt là thấy có lỗi vì đã lừa dối cả gia đình Vyl. Ai bảo anh ta hành xử như thế. Cô cũng chỉ muốn giúp đỡ thôi mà. Coi như là làm ơn vậy.

Ăn cơm thôi ạ

* * *

Puny không hề biết về việc chiều cả đám sẽ tới nhà Vyl. Cô bé đang định đi lên phòng tập như mọi khi thì bị Vyl giữ lại

Này ! Anh làm gì thế ? – Cô bé bị kéo lại 1 cách đột ngột lên tiếng

Họ sẽ tới đây

C-Cái gì ????

Cô nên đi đâu đó nếu không muốn hiểu lầm

S-Sao anh không nói sớm giờ này mà ra nhờ bắt gặp họ thì tính sao?

Puny lo lắng cứ đi qua đi lại làm Vyl chóng cả mặt.

Vyl ! Anh nghĩ cách gì đi ! Tôi sợ họ biết lắm. Thế nào Lin cũng hỏi cả trăm ngàn câu hỏi. Còn cả Gum nữa, cậu ấy sẽ nghĩ gì nếu biết tôi ở đây. Chưa hết, còn cả anh Tan, anh Huan, anh Zita . . . các anh ấy là bạn anh . . . nếu thấy tôi ở cùng nhà với anh thì . . . phải làm sao?? Họ sẽ nghĩ gì đây . . . Chết rồi !!! Chết mất thôi . . .

Cô im lặng đi

Puny hình như trong cái khó ló cái khôn. Cô bé viện ra lí do mình ở đây là vì mẹ cô bé nhờ tới đây thăm hỏi sức khỏe 2 bác. Dù gì cũng là chỗ bạn bè. Lấy lí do đó như lần cô tới đây sẽ rất hợp lí. Cô bé đường như rất tự đắc khi nghĩ được ra lí do này. Cô bé nhìn Vyl như kiểu “ Anh thấy tôi có giỏi không” vậy.

Tốt – Vyl thoáng nét cười trước khi đi anh còn xoa đầu cô bé nữa

Này! Tôi không còn là trẻ con nữa nên đừng có làm thế ! Với lại người được làm điều này không phải anh. Đúng là đồ . . . lợi dụng

Puny lại hậm hực giậm chân xuống sàn. Vyl quay lại nhìn hành động đó anh bước tới xoa đầu cô bé tiếp:

Đó không phải kiểu giận dỗi của trẻ con sao ???

K-K-Không phải – Puny hất tay anh ra khi anh vẫn đang chạm vào tóc của mình chu mỏ cãi lại

Kính coong . . .

Mời các cô các cậu vào trong – anh quản lí mở cổng cho họ vào

Cả đám lao vào , đi mà như chạy. Tất cả đều muốn biết xem Puny có ở trong không. Và đúng như dự đoán Puny đang ở trong này

Biết ngay là 2 người này có chuyện gì mà – Cả đám thì thầm

A chào mọi người ! Sao mọi người cũng tới đây ? – Puny giả vờ như không biết chuyện gì

Sao cậu lại ở đây ? – Lin ngạc nhiên hết mức hỏi cô bé

Puny cầm lấy bó tay bên cạnh từ từ giải trình nghi vấn với cả bọn:

À! Mẹ tớ là bạn thân của mẹ anh Vyl. Mẹ mới lên ngoại nên nhờ tớ qua đây thay mẹ thăm 2 bác từ nước ngoài về. Các cậu cũng tới để thăm 2 bác hả??

V-Vậy sao? Giữa 2 người không có gì mờ ám đấy chứ ? – Lin nhìn Vyl và Puny hỏi

Puny xuề xòa xua tay

Cũng không phải là ở chung đấy chứ?

Cả 2 đều lắc đầu. Thấy biểu cảm như vậy, cả đám thôi nghi ngờ, lại trở về trạng thái bình thường hết mức

Bố mẹ Vyl có kêu cả đám ở lại cùng ăn tối với gia đình. Lâu lắm rồi ở nhà Vyl mới có 1 bữa cơm đông vui thế này. Bà quản gia và anh quản lí cũng tỏ ra rất vui. Dù thi thoảng bà và anh vẫn nói nhịu là “ cô chủ” nhưng thật may là không ai để ý

Mấy đứa đi dạo ở ngoài hoặc ra công viên gần đây chơi rồi về – Bà quản gia lên tiếng

Ở gần đây có công viên hả bà ? – Cả 3 đứa nó đồng thanh

Ừ. Công viên này cũng không phải quá lớn nhưng mà vẫn là nơi hồi nhỏ 4 đứa nó hay tới chơi !! Có thể các cháu cũng sẽ thích!!

Vừa dứt lời, Lin đã phóng ra chỗ 4 tên đó hí hửng:

Các anh ! Chúng ta đi công viên chơi đi

Ý hay đó ! Đi thôi – Zita đồng ý cả 2 tay 2 chân

Vyl đương nhiên không đi. Anh đã quá chán ngán đi cái nơi ấy rồi. Cả đám cứ kéo nhau đi, Puny từ vui vẻ hết cỡ đã chuyển thành xầm xẩm mặt mày. Cô tự hỏi tại sao cái kẻ này cứ làm cô buồn bực vậy chứ???

Đã đi thì tất cả cùng đi. Nếu anh ta không đi thì cô nghĩ mình cũng không nên đi. Nếu không thì Lin sẽ cùng cô về nhà, mà nếu vậy thì sẽ phải khai ra sự thật. Không được. Cô không thể để Lin biết chuyện này!!!

Anh không đi tôi cũng không đi

Anh nhếch mép:

Lí do???

Nếu đã đi thì cùng đi. Sao tôi đi mà để anh ở đây một mình. . .

Cám ơn. Nhưng tôi rất thoải mái khi ở một mình

Cô im lặng chẳng nói thêm câu nào nữa. Anh đang ngồi xem ti vi ở ngoài phòng khách còn cô thì cứ loay hoay quanh ở ngoài cửa. Cô rất muốn đi công viên mà . . .

Chán quá. Puny nghĩ ở nhà xem phim cũng được. Đây là cô tự an ủi bản thân còn trái tim thì muốn đi chơi cơ!!! Vừa cầm lên cái điều khiển để xem phim thì bị anh chặn lại

Sao vậy?? – Puny ngờ nghệch hỏi

Tôi đang xem – Anh cũng rất thản nhiên

Nhưng mà. . . đến giờ xem phim rồi mà

Đó là việc của cô

Anh bật phim đi. Phim này rất hay đấy !!! Mấy cái tin tức này chẳng có gì thú vị cả. Tôi nghe mà đau hết cả đầu. Xem phim đi mà . . .

Tôi không thích xem phim

Giờ thì cô thấy khổ sở vì ở nhà người khác rồi đấy!!! Bây giờ mà dọn đồ về nhà cô cũng không sợ gì nữa đâu. Nếu ở nhà thì cô đã tự do tự tại thích ăn lúc nào thì ăn, ngủ lúc nào thì ngủ và thích xem cái gì thì xem cái đó. Đâu phải phụ thuộc thế này!!!!

Cái mặt cô cứ xịu hết lại làm ai đó cũng ngán ngẩm luôn. Anh tắt ti vi đi lên tầng. Puny thấy thế tươi tỉnh hẳn ra nhào đến lấy điều khiển bật vội bật vàng. Vừa bật được lên thì màn hình hiện lên dòng chữ :
Hết phim

Cô đau khổ không nói nên lời. Chỉ biết dùng sức đập đầu mình vào cái ghế sofa cho hết ức chế. Miệng không quên ca cẩm:

Sao số phận Bảo Uyên này lại hẩm hiu vậy chứ!!! Đã không được đi chơi lại còn không được xem phim nữa !!! Biết thế này chẳng ở nhà cho xong. Mặc kệ người ta cứ đi chơi có phải đỡ tức rồi không?? Tại cái người đó mà Bảo Uyên này mới thảm thương như thế!!

Xem ra cái chiêu lắm nhảm này cũng không tệ. Vì cô đã làm cảm động Hoàng Tử khiến anh đồng ý cùng cô đi chơi công viên. Thực ra thì Vyl là vì không muốn nghe cô la hét om sòm lên chứ chẳng phải vì cô nàng có sức mạnh ghê gớm đặc biệt nào. Cơ mà Puny nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi !!! Cũng không có gì ảnh hưởng tới anh. . .

Puny vừa đi vừa hát, vừa nhảy chân sáo làm anh đau hết cả đầu. Hết ca thán, cứt đầu, ham ăn , ham ngủ giờ lại làm người ta mệt mỏi. . .

Tôi xin cô im lặng một chút

Anh không thích nghe tôi hát sao??? – Puny có chút khó tin

Cũng bởi trước giờ cô chỉ hát cho những ai cô thực sự quý mến. Giả dụ như là mẹ, Lin , Gum nhưng tại sao cô lại hát cho cả người mình ghét nhỉ???

Giọng hát của cô mọi người đều khen là trong trẻo và dễ nghe. Thế mà cái người kia còn kêu cô im lặng sao??

Cô đang hét thì có

Người nào đó nghe câu này xong đã im bặt và xịu cái mặt xuống thảm thương hết mức. . .

Tôi không hát nữa. . .

Cô không muốn anh đổi ý nên đành ngoan ngoãn im lặng. Suốt cả quãng đường chẳng ai nói với nhau câu nào cũng giống như là hai con người xa lạ cùng một chuyến tàu mà buộc phải ngồi cùng nhau. Lẽ ra cứ để Puny hát thì đã có thể gần gũi hơn một chút, đằng này ngay cả thân thiết hơn một chút cũng không muốn nữa. . . . Puny hoàn toàn suy sụp về mối quan hệ của hai người rồi . . . Có lẽ sẽ không thể hòa hợp cho dù chỉ là một ngày. . .

10. – Chương 10

Chap 10 : Bubu và Susu – quả đấm ước

Bây giờ là 6h30' . . .

Cả đám đang trách mắng hai cái người cứ thích riêng tư kia thì từ đâu lại lù lù đi đến.

Đội 2 người được 20' rồi đấy – Tan ca cẩm

Em xin lỗi. Mọi người vẫn chưa vào hả?

Chưa đâu. Đội cậu và anh Vyl mà – Lin lên tiếng

Tầm này cũng kha khá người tới rồi. Lâu lắm rồi mới được tới công viên chơi 3 đứa chúng nó háo hức hơn ai hết. Vừa mua vé bước vào cả 3 đều mắt sáng hết ầm lên. Như là chưa được tới công viên bao giờ vậy.

Chúng ta tới chỗ này. . chỗ kia .. chỗ đó đi – Tam cô nương làm loạn hết cả lên

Đầu tiên là cả bọn đi chơi đập chuột, gấp gấu bông, đi xe điện. Lúc chơi gấp gấu bông Zita đã gấp cho Lin 1 con thỏ bông thật dễ thương. Puny vốn rất thích gấp gấu bông nhưng mà cô bé không muốn nhờ vả hay năn nỉ nên đành chào tạm biệt mấy chú gấu ở đó. Nhưng mà đi qua 1 sạp hàng Puny nhìn thấy 1 chú mèo hết như Bubu cũng bự bự như thế.

Chỉ tại tên độc ác kia cứ thân thiết với Bubu của cô nên giờ mới khiến cô cô đơn suốt mấy ngày trời. Vì tiền cô không có cho nên may mắn thay là chú mèo kia chỉ cần ném chúng quả bóng vào là có thể ôm về nhà. . . Miễn là Free, Puny đều cố gắng hết sức. . .

Nỗ lực của Puny dường như vô vọng vì cô bé không thể ném chúng vào đó được. Nó quá xa và khó mà nhắm chuẩn được. Loay hoay 1 lúc cô bé chỉ còn 1 quả cuối cùng thôi nhất định phải trúng. Khi đang giờ lên định ném thì có người khác đã giật lấy quả bóng đó và ném.

Ồa ! Tuyệt vời! Chú mèo này sẽ là của anh – Chị chủ cửa hàng reo lên

Cô bé bất ngờ quay phắt ra đằng sau thì khuôn mặt Vyl lại đập vào mắt. Cô bé bất mãn lên tiếng:

Này! Anh lấy Bubu của tôi chưa đủ à! Lại còn định lấy cả Susu nữa là sao???

Anh bật cười cô – vì cái kiểu chu mỏ cái lầy cái để kia :

Susu ???

Là chú mèo đó –Puny chỉ vào chú mèo bự bự trên tay Vyl

Mà sao anh thích BuBu ??? – Cô khó hiểu tiếp tục

Vì nó dễ thương

Và anh ghé sát vào tai cô thì thầm : Giống chủ

Anh một lần nữa làm cô sống dở chết dở. Cứ thuận miệng là bắt đầu hành hạ người!!! Rõ ràng là cố ý, cố ý mà !!! Anh mà tử tế khen cô sao?? Cô sẽ không vì thế mà rung động, không thể rung động đâu . . . Nhất định là không rung động . . .

Cô bé chạy vù đi nhưng anh giữ tay cô bé lại và đưa chú mèo đó cho cô bé :

Trao đổi !!!

Hơi khó hiểu 1 chút nhưng mà nghĩ lại thì mấy hôm cô ở nhà anh dường như Bubu cứ quần lầy Vyl. Thế là cô bực bội cứ than trách anh mấy ngày trời. Anh liền đặt ra cái lí do là cô làm bạn gái thì phải có quà đính ước. Cái lí lẽ rất khó nghe và vô lí nhưng mà sau đó chẳng hiểu sao cô nhìn thấy Bubu ở bên cạnh anh rất vui vẻ thế là đồng ý cái quà đính ước vớ vẩn đấy.

Cô cũng biết chỉ là quà đính ước giả thôi. Anh và cô cái gì cũng là giả hết. Vậy coi như cô diễn cho giống bạn gái anh một chút. Bubu rất quan trọng với cô nhưng dạo này thấy nó thân thiết với anh, Puny cũng có cảm giác Bubu hình như thích ở cùng anh.

Vậy thì, thi thoảng tới thăm Bubu, cô lấy Susu thay thế cũng không tệ. Có khi còn tốt hơn. Vì mỗi khi nhìn Susu sẽ không đau lòng như Bubu. . . Một kỉ niệm cô không muốn nghĩ đến . . .

2 người đi cùng nhau tới chỗ mấy người còn lại đang chơi đùa chính lại là đang chuẩn bị gọi món. Puny rất nhạy bén với đồ ăn mà. Lúc này cô chỉ muốn đi thật nhanh tại sao ở gần anh ta cô bé lại có cảm giác như vậy???? Cô bé không muốn và cố đi thật nhanh có thể nhưng mà anh lại đi nhanh hơn vì chân anh dài hơn mà. . .

2 người đi đâu này giờ vậy ? – Gum hỏi

Ôi trời lại còn có thú cưng kia – Lin nhìn thấy Puny ôm theo chú mèo liền nghi ngờ

Khai thật đi! 2 đứa có gì rồi phải không? – Hội trưởng Tan lên tiếng tra hỏi

K-K-Không có gì! Chú mèo này là quà tặng thôi không phải mua đâu ! Ném trúng thì được mà – Puny trả lời

Ra thế!! Thôi mấy đứa ăn tiếp đi – Tan tiếp tục

Cô bé hí hửng ăn ngon lành bát mì đang khói nghi ngút trước mặt. Trời tối lạnh, ăn mì là ngon nhất !! Cô bé tự cảm thấy mình may mắn khi được ăn thỏa thích thế này. Đang mải miết với phần ăn của mình cô bé thấy Vyl ngồi đó chăm chú nhìn cô bé ăn lại khó chịu lên tiếng:

Sở thích của anh là làm người khác khó chịu đấy hả?

Anh thần nhiên:

Tôi?? Làm gì??

Cô bé chu mỏ cãi:

Anh cứ nhăm lức tôi ăn là nhìn chăm chú là sao??? Khi ăn tôi ghét nhất là có người nhìn đấy!!!

Cô nói điều đó mà không thấy thẹn sao???

Anh . . đừng có chối!! Mà thôi, ăn tiếp đi !!

Cô chỉ thành thật trả lời thôi. Có người nhìn cô chăm chăm mà. Ánh mắt ấy cứ như đựng tâm tình lớn lắm. Cô cũng không dám cãi lí quá nhiều với anh vì lần nào cũng thua mấy cái lí lẽ ngang ngược của anh

Anh chỉ biết lắc đầu bó tay với con bé ham ăn trước mặt mình. . Với anh ăn uống không phải niềm đam mê như ai kia nên bát mì ngon tuyệt trước mặt cũng không thèm liếc nhìn chứ nói gì thưởng thức . . .

Anh không ăn sao??? – Cô bé ngạc nhiên hỏi

Anh không trả lời cô bé liền tiếp tục:

Đừng nói là anh chê đồ ăn ngoài phố nha !! Không bẩn đâu !! Thật đấy!!!

Anh hiểu lòng tốt của cô bé nhưng vẫn thích châm chọc cô :

Chỗ đó chắc không đủ cho Gấu heo đâu nhỉ?? Tôi nhường phần của mình cho cô đó !!!

Anh đẩy bát mì của mình sang chỗ cô bé làm cô nổi điên!! Giả bộ tốt bụng nữa chứ!!! Muốn chế giễu cô tham ăn thì cứ nói luôn ra không cần phải chiêu trò vậy. Còn gọi người ta là Gấu heo nữa. . . Thật đáng ghét mà

Đúng là vẫn đối nhưng cái kiểu mỉa mai này của anh làm cô chẳng còn muốn tiếp tục. . Dẫu vậy, để thừa đồ ăn là hoang phí và cực kì tội lỗi nên cô bé nén cảm xúc lại cố nặn ra câu nói :

Đúng. 1 bát không đủ. Cảm ơn nha !!

Sau đó cả đám còn lượn qua rất nhiều nơi chơi thỏa thích rồi mới quyết định ra về. Dù có hơi tiếc 1 chút nhưng mà cũng rất vui vì được đi chơi cùng Prince – ước mơ của bao nữ sinh trường Ko – san và cả các cô gái khác nữa

Puny , Gum tớ đi trước nhé – Lin đi cùng xe với Zita bỏ lại Gum với Puny đi trước

Gum ! Cậu lên xe anh Tan mà về – Puny lên tiếng

Đành vậy giờ này chắc hết xe bus rồi – Gum nói rồi leo lên xe Tan cùng với Huan

Về nhé – Puny vẫy tay chào

Bây giờ cô bé và Vyl sẽ cùng đi bộ về nhà. Đúng là cực hình , cực hình. Cô bé cứ đứng cách xa Vyl 1 khoảng để chắc chắn mình an toàn

Này ! Đi kiểu gì thế ? – Anh thấy lạ nên quay sang hỏi

Kệ tôi. Không liên quan đến anh – Puny vẫn không quên giữ khoảng cách

AAA – Tiếng la thất thanh của cô bé

Vì đi ra mãi ngoài nên Puny bị 1 chiếc xe lao thẳng tới. Cô bé chẳng kịp phản ứng gì chỉ đứng chôn chân ở đó may mà Vyl kịp kéo cô vào trong. Chiếc xe cứ thế lao vụt đi. Đây là kết quả của sự cứng đầu. Không có Vyl chắc giờ này cô bé đang được chuyển tới bệnh viện cũng nên. Bà ốm mẹ cô bé đã phải khổ sở lắm rồi nếu cô mà có mệnh hệ gì chắc bà khó sống yên được

Có sao không ? Cứ thích cãi ngang – Vyl trách móc cô bé

Có lẽ vì sốc quá nên cô bé chẳng nói năng gì. Vẫn cứ mơ màng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Để Vyl bế lên rồi mới hoàn hồn :

Anh làm cái gì thế ???

Hành động này là hơn cả quá đáng rồi. Sao anh có thể thích làm gì thì làm như thế??? Cô bức bối phản đối !!!

Không chạy lung tung

Cứ như cô là trẻ con bị phụ huynh la mắng vì hư xong cấm đoán đủ kiểu. Cô có chút khó chịu đáp:

Tôi biết rồi

Vyl nhẹ nhàng đặt cô bé xuống. Puny dù không muốn nhưng vừa nãy cô bé đã bị 1 phen mém chết rồi nên đành ngoan ngoãn đi cạnh Vyl.

Đi được 1 đoạn thì cô bé thấy nôn nao khó chịu vì mùi thức ăn từ đâu đó lan tỏa. Bình thường cô rất nhạy cảm với mùi thức ăn và lấy đó làm thích thú nhưng hôm nay bị ai đó làm cho chán ghét đồ ăn biến cái sở thích của cô thành nỗi khổ sở này. Bụng không ngừng biểu tình liên tục khiến cô bé thấy đau và cảm giác chỉ muốn giải tỏa ra hết những gì mình ăn lúc nãy.

Anh thấy cô bé có vẻ mệt nên quay sang chưa kịp hỏi han. . Puny đã để anh thấy hình ảnh tàn tạ của mình lúc này. . Phải nói rằng cực kì THẬT. Sau khi giả quyết xong sự nôn nao đó cô bé cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhưng chính vì ăn quá nhiều nên cái bụng bị tra tấn 1 cách không thương tiếc. .

Ngốc!!! Muốn bội thực hay sao?? – Anh mắng cô bé

Cô bé thấy bức bối nói 1 cách khó nhọc:

Kệ tôi. Nếu không phải anh đưa bát mì đó nói với giọng khiêu khích tôi đã không cố ăn như vậy!!

Đến cãi nhau cũng làm cô khổ sở để cất tiếng. Cố gắng nín nhịn 1 chút rồi tiếp tục :

Lẽ ra không nên ăn bát mì thừa đó của anh.Hức hức !!

Tôi nói vậy mà cô phải nghe theo sao??? Cô là đứa trẻ đấy à!!

Đúng!! Tôi vậy đó!! Thấy tôi khổ sở thì anh vui , phải không?

Từng câu nói bật lên cùng cơn đau bụng như chiến đấu trong người cô bé. Vì anh mà cô bé đã cố gắng ăn hết bát mì đó. Thực ra lúc anh nói cô bé đã rất no nhưng không chịu được sự châm chọc của anh nên cố gắng ăn cho bằng hết. Sao điều này lại khiến anh tức giận mắng cô chứ??

Rất vui. Thế nên đừng tự hại bản thân để tôi vui nữa

Cô bé cười khổ. Làm sao mà anh lại tốt bụng mà quan tâm cô khi thấy cô khổ sở chứ!! Anh là người ngay cả sự tử tế với cô bé cũng còn không có!! Vậy thì cứ sao cô lại tự huỷ hoại hoặc rằng anh sẽ để tâm tới mình khi mình khổ sở !! Toàn là tưởng tượng !!

Bỗng nhiên lại thấy tủi thân ghê gớm. Cộng thêm cơn đau bụng đang nhói lên dữ dội, cô lại đứng đưng khóc. Thấy Puny tiu nghỉ sục sục phía sau, anh quay lại, tiến đến gần phía cô và bắt đầu bằng cái giọng bức tức :

Cô biết tôi ghét nhất là nghe tiếng khóc không???

Cô lau nước mắt giàn giụa, cất giọng hòa cùng tiếng khóc:

Không có biết T_____T

Giờ biết rồi thì mau dừng lại

Hức hức – Cô càng khóc lớn hơn

Anh bức dọc lên tiếng:

Tôi nói cô dừng lại. Có nghe không??? Đồ phiền phức

Puny cũng rất bức :

Bộ tướng muốn ngừng là hết ngay được chắc

Anh lạnh lùng cất lên câu nói lạnh băng:

Không im thì biến khỏi tầm mắt tôi

Cô hậm hực nhìn anh với con mắt đầy oán giận, rồi hét lên:

Tôi đi. Tôi không làm phiền anh nữa. Tạm biệt

Nói rồi, cô chạy vụt đi. Cái kẻ đáng ghét ấy coi cô là gì mà dám hạch sách , ra lệnh như thế?? Cô vì có lòng tốt thương bố mẹ anh nên mới quyết định ở cùng cái tên vô tâm là anh. Vậy mà hết lần này đến lần khác quá đáng với cô. Lần này là đỉnh điểm rồi, Puny cảm thấy quá sức chịu đựng. Nhưng cô cũng chẳng có nơi nào để đi vào lúc tối đêm thế này. Chìa khóa nhà lại để ở trong phòng Vyl. Cô chẳng muốn quay lại để nhìn cái khuôn mặt đáng ghét ấy nữa. Đã không muốn nhìn mặt cô thì cô cần gì phải về nhà anh làm gì nữa

Cứ đi lang thang trong mưa. Đúng. Trời mưa rất to. Cô vô cùng sợ. Nhưng chắc là lúc đó quá tức giận nên chẳng e ngại chuyện mưa nữa. Chỉ nghĩ về lời nói tàn nhẫn của anh. Cô thì ra chỉ là một đứa đáng ghét trong mắt anh. . . Ra vậy.

Vyl vừa về nhà thì trời đổ mưa. Anh đi vào trong nhà đã thấy bà quản gia và anh quản lí ngồi ở phòng khách vẻ mặt lo lắng. Vừa thấy Vyl cả hai lại đứng lên chạy tới:

Cậu đi những đâu mà về tối thế này?? Tôi lo lắng lắm đấy!! Mẹ cậu không yên tâm nên bảo tôi đi tìm mà không thấy cậu đâu cả !!

Huy à!! Cháu chắc mệt rồi. Vào nghỉ đi. À mà cháu dâu đâu rồi?? Nó hí hửng tới đó chơi lắm mà!!

Bà và anh đi ngủ đi – Vyl cất tiếng mệt mỏi

Sao thế?? Cậu không cùng về với cô chủ sao?? Trời mưa to quá, để tôi ra ngoài đóng cửa!!! Cậu lên phòng đi !!

Tiếng mưa cứ rào rào suốt. Vyl vừa bước lên phòng thì cái hình ảnh đôi mắt ướt nước mắt của cô cứ hiện lên trong đầu anh. Có phải anh đã quá nặng lời rồi không? Cô cũng đâu quá phiền phức đâu. Hơn thế, còn khiến anh cảm thấy vui vẻ. Vậy mà không hiểu sao lại cứ thích to tiếng với cô. Chính anh cũng không hiểu nổi.

Và ngay sau đó, tiếng mưa xối xả làm anh bước vội xuống nhà và chạy đi một cách vô thức. Bỏ ngoài tai lời gọi với theo của anh quản lí. . . Anh chạy đi tìm cô trong làn mưa trắng xóa. . .

9h30'

Puny như chú mèo nhỏ bị ướt mưa. Cả người ướt như chuột lột. Cô cứ đi về phía trước mà chẳng biết mình sẽ đi đâu. Có lẽ là đường về nhà. Đầu cô ong ong chẳng nghĩ ngợi được bất cứ điều gì. Lại bị nhiễu mưa khiến người cô có cảm giác mệt mỏi. Mắt hoa hết cả lên

Hình dáng nhỏ bé kia đập vào mắt anh sau một hồi tìm kiếm suốt quãng đường dài. Anh chạy lại gần kéo tay từ phía sau làm Puny giật mình ngơ ngẩn. Cô bị mưa làm đỏ cả mắt không nhìn thấy gì cả mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo. . Phải một lúc mới nhìn ra là anh. Cô giật tay ra nói bằng giọng yếu ớt:

Anh về đi

Lại một lần nữa bị kéo lại :

Cùng tôi về nhà

Anh nói bằng giọng rất ấm cứ như 2 người từ lâu đã là người một nhà. Puny không thích , cô không muốn về nhà của người khác càng không muốn nhìn bản mặt đáng ghét kia . . .

Không. Tôi không về. Bỏ ra . . . Mà đó đâu phải nhà của tôi . . .

Anh vẫn nhất quyết:

Theo tôi về

Cô dùng sức gạt tay anh ra, miệng cố gắng cất tiếng nhưng cơ thể nặng trĩu làm cô khó nhọc :

Tôi không thích. Tôi cũng không cần. Tôi càng không muốn. . .

Câu nói chưa dứt thì cô ngã vào Vyl. Suốt một lúc dầm mưa cô nàng đã kiệt sức và ngất đi. Nhìn bộ dạng thảm hại của cô, Vyl có cảm giác hối lỗi và cực kì thương cô. Lẽ ra không nên đối xử với cô như vậy. Đưa được cô nàng về nhà với bộ dạng ướt sũng. Bà quản gia liền kêu anh mau đi thay quần áo khô ấm. Bà vô cùng thương Puny, cô bé nhỏ nhắn ấy thể nào cũng ốm cho xem. Quả thật, đêm cô lên cơn sốt . Cứ hắt hơi liên tục. . .

Cô sao thế?? – Vyl lên tiếng

Puny cố gắng ngồi dậy :

Hắt xì. . .Không sao . . . hắt xì

Cô bé không biết rằng nửa đêm anh đã phải ngồi bên cạnh trông cô bé suốt mà không dám chớp mắt. Nghĩ lại cả ngày hôm nay cô bé gây cho anh quá nhiều phiền phức!! Đi đứng không cẩn thận để anh phải lo lắng rồi còn ngốc nghếch cố ăn cho đầy bụng chỉ vì anh !! Không nghe lời anh để giờ báo hại anh phải thức để chăm sóc!! Cảm phiền anh cứ túc trực bên cạnh sợ cô bé sẽ sốt cao nữa.

Chính anh cũng không ngờ có ngày mình lại phải khổ sở vì 1 đứa con gái phiền phức như thế nhưng rồi cơn buồn ngủ ngay lập tức kéo đến anh khép hàng mi lại từ từ anh ngủ thiếp đi trên bàn học của Puny – nơi mà chưa bao giờ anh từng nghĩ là có thể ngủ được ở đó. Vậy mà giờ đây lại có thể ngủ ngon như vậy, có lẽ trong con người anh có phần nào đó đã thay đổi . . .

11. – Chương 11

Chap 11: Bí mật là. . .

Sáng hôm sau, ánh nắng ban mai đã chiếu rọi vào khắp căn phòng của hai bạn nhỏ. . . mà thực ra thì cũng chẳng nhỏ gì cho cam.

(Một bạn 17, một bạn 20 mà còn có thể gọi là nhỏ thì không ổn lắm. . .)

Hai bạn trẻ đang say sưa với giấc ngủ ngon lành thì một bạn nhỏ hơn đã bừng tỉnh. . . Xem ra bạn ấy đã bắt đầu có trách nhiệm với việc đi học rồi !!

Puny sức nhớ ra là phải tới trường. Hôm nay không phải là Chủ Nhật. Và cô bé hốt hoảng tung chăn lên loạn xạ. Mỗi sáng của cô đều na ná kiểu tung chăn, ném gối và làm loạn khoảng 15' mới chính thức đi vào phòng tắm thay quần áo và vệ sinh cá nhân. Khi ở nhà người khác rồi Puny vẫn không thể bỏ được cái tật ấy của mình, hôm nay dậy muộn cũng không ngoại lệ :

Mấy giờ rồi nhỉ? – Puny vẫn còn cảm giác đau đầu vì hôm qua dầm mưa khá lâu

C-C-Chín r-r-rưỡi rồi sao ??? – Cô bé cầm đồng hồ báo thức lên nhìn thật kĩ nhưng vẫn không tin mình có thể ngủ quên tới mức muộn thế này

Trước giờ chỉ đi học muộn 10' thôi đã sợ hãi lắm rồi giờ còn là muộn cả tiết. Tuy rằng cô chỉ nhiệm ở trường mới rất thân thiện và dễ mến nhưng hôm nay là ngày kiểm tra sĩ số lớp. Nếu vắng mặt các ngày khác thì có thể không sao nhưng tại sao lại là ngày hôm nay chứ???

Puny ngó nghiêng đang định quát mắng tên đáng ghét nào đó không gọi cô dậy thì thấy anh đang ngủ gục một cách tội nghiệp ở trên chiếc bàn học của cô bé. Con người này có thể ngủ trên đó cả đêm sao? Cô hơi ngạc nhiên . . .

Puny thấy chiếc khăn ướt ở trên trán mình mới biết là mình đã bị ốm vì tội cứng đầu không nghe lời. Bây giờ cô bé hạ sốt nhưng mà trong người vẫn thấy nôn nao khó chịu. Cô định đi thay quần áo chuẩn bị đi học dù sao thì vẫn phải đến trường thì mới nhận ra mình mặc đồ của người khác.

Cái mùi hương này là của . . . trời ơi. . . áo của cái tên đáng ghét kia !! Cô hoàn toàn mất bình tĩnh. . .

Mau dậy đi. Anh phải nói cho rõ ràng. Chuyện gì đã xảy ra vậy?? – Cô lay người Vyl mỗi lúc một mạnh hơn

Anh vẫn nhắm mắt:

Chuyện gì??

Tôi hỏi anh đêm qua anh đưa tôi về phải không??

Thì sao??

Chính anh thay đồ cho tôi sao?? Cái áo này . . . không phải của tôi

Tất nhiên. Nó là áo của tôi – Anh thản nhiên đáp sau khi nhìn ngắm cô một lượt

Cô cầm lấy gối đánh thật mạnh vào người anh, miệng ca thán :

Tôi còn tưởng anh tử tế lắm. Ai ngờ anh là loại người tồi tệ như vậy. Sao anh dám làm thế với tôi chứ!! Tôi cho phép anh thay đồ cho tôi lúc nào hử?? Giờ thì tất cả đều bị anh . . nhìn thấy rồi, đúng chứ?? Tôi không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa. Tại anh hết. Rốt cuộc tôi và anh kiếp trước có nợ nần gì mà giờ anh nỡ đối xử với một cô bé dễ thương, trong sáng như tôi vậy hử???

Không làm vậy cô nghĩ cô còn có thể ở đây mà nói nhảm không??

Cô suy nghĩ kĩ lại. Nếu mà không thể thì có lẽ cô đã phải lên viện rồi. . . Từ nhỏ sức khỏe của cô rất không tốt. Chỉ cần một chút tác động là có thể lăn ra ốm ngay. Vì thế cô rất ghét đến bệnh viện. Ở đó cô cảm thấy ngột ngạt lắm. . .Nên nhiều khi cô cứ giấu bệnh vì không muốn lên viện. Cứ nhắc tới bệnh viện là cô lại cảm thấy cái mùi thuốc ở đó. . . Vậy là phải cảm ơn cái kẻ trước mặt cô rồi >__<>

Mặc kệ, cô không cảm ơn. Ai bảo anh ta ngay cả câu xin lỗi cũng không có. Rõ ràng tại anh ta đẩy chứ!!! Nhưng thôi, cô là một người vị tha và dễ mến mà. . .Bỏ qua cho anh ta đâu có khó khăn gì

(BẠN này tự sướng LEVEL MAX rồi)

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì bà quản gia vào còn đem theo rất nhiều đồ ăn. Mắt của cô bé từ tức giận hùn hục nay chuyển sang yêu thương vô cùng. Tất nhiên, là với mấy bé đồ ăn dễ thương kia. . .

Cô cứ mãi ngắm xem có những món gì quên cả bực tức . Bà quản gia lên tiếng:

Cháu dâu dậy rồi sao?? Đêm qua chắc mệt lắm phải không? Chả hiểu hai đứa có chuyện gì mà dầm mưa cả đêm thế !!

Cháu xin lỗi đã làm bà lo ạ – Cô cúi đầu xin lỗi vì sự phiền phức của mình

Không chỉ mình bà lo đâu. Anh chàng này cũng thức cả đêm để chăm sóc cháu đấy!!

Vậy ạ?? – Cô nhìn sang Vyl với ánh mắt nghi hoặc

Anh cũng nhìn cô nhưng với vẻ rất thản nhiên. Cô nhìn lại mình , cái áo của tên đáng ghét ấy sao có thể ở trên người cô thế này. . . Anh ta đúng là xâm phạm quá mức rồi @@ ~~

Thấy Puny cứ bứt rứt về cái áo. Bà quản gia liền lên tiếng:

Là bà không tìm thấy áo của cháu cho nên mới lấy áo của cậu chủ. Chắc là mặc rộng nên không thoải mái hử??

Là. . . là vậy sao?? Bà quản gia thay đồ cho cô sao??

Hai đứa đều mệt nên ăn nhiều vào nhé!! Ryo xin phép cho cả hai rồi đấy! Nghỉ 1 ngày ở nhà cho khỏe đã rồi đi học. Bà phải đi xuống nhà dọn dẹp đây !!

V-Vâng. Cháu cảm ơn bà ạ

Vậy là cô phải nghỉ học hôm nay rồi. Bỏ qua chuyện nghỉ học, Puny lén nhìn sang phía Hoàng tử . Anh hình như đang kìm nén cơn giận

Ai bảo anh cứ làm người ta hiểu lầm làm gì. Lẽ ra phải giải thích chứ !! Mà thôi, hôm qua coi như hòa nhau. Anh quá đáng nhưng sau đó thì cũng chăm sóc cô cả đêm qua như vậy thì coi như cô bỏ qua đi. Nhưng cái vẻ mặt “ lì” kia làm cô cảm thấy khó nuốt đồ ăn quá đi !!!

* * *

Ở trường Ko – san :

Lin này ! Puny sao lại nghỉ học ? – Gum lo lắng hỏi cô bạn

Lin nhún vai đáp :

Hôm qua vẫn khỏe mà. Nhưng mà dạo này rất lạ. Hình như Puny thường xuyên không có ở nhà. Lần nào tới cũng thấy cửa khóa không à. Lạ ghê đó. Ở tiệm bánh cũng không thấy mẹ Puny đâu. Cứ như cậu ấy giấu chúng ta chuyện gì đó???

Gum cũng cảm thấy có chút khó hiểu:

Cô bảo Puny nghỉ ốm. Nhưng mà ốm sao lại đi ra ngoài nhỉ? Mà theo như cậu nói thì cả hai mẹ con cậu ấy không có về nhà đúng không??

Phải. Có lẽ nào Puny ở chỗ khác không? Mẹ tớ và mẹ Puny là bạn thân nên mỗi lần đi đâu có việc là bác ấy đều gửi Puny qua ở cùng tớ. Nhưng mà lần này thì Puny vẫn nói rằng cậu ấy ở nhà một mình. Gum này, cậu ấy đang bí mật ở đâu vậy??

Lạ nhỉ? Có thể Puny ở nhà một người bạn thân khác của mẹ cậu ấy chăng?

Lin liền nhớ ra chuyện gì, cô nàng À lên một tiếng rồi tiếp tục:

Lần trước Puny nói rằng mẹ cậu ấy là bạn thân của mẹ anh Vyl. Lẽ nào . . .

Gum nhăn nhó:

Đừng nói là cậu ấy giấu chúng ta chuyện ở cùng nhà với anh ta đấy chứ?? Lần trước bọn mình tới cậu ấy vẫn nói là chỉ đến chơi thôi mà. . .

Câu chuyện về bí mật của “hai bạn thích riêng tư” kia đã trở thành chủ đề bàn luận của 2 cô bé:

Xem ra rõ ràng lần trước cậu ấy lừa bọn mình. Tớ còn nghe bà quản gia gọi cậu ấy là cô chủ. Rất có thể Puny đang ra mắt bố mẹ anh Vyl. . . Bởi vì nghe anh Zita nói rằng bố mẹ anh Vyl chỉ về khi có chuyện quan trọng thôi !!

Là thật sao?? Nhưng hai người đó cãi nhau suốt ngày mà!! Tớ không tin

Chúng ta chỉ đang phân tích thôi mà Gum. Cũng chưa thể chắc chắn được. Tốt nhất là phải tìm hiểu kĩ rồi mới kết luận

2 tiểu thư ngồi đây nói chuyện gì mà bí mật thế ? – Huan từ đâu đi ra làm 2 cô bé giật mình

Hai cô bé này không làm gì sai trái có gì phải giật mình nhỉ???

Anh thôi cái kiểu nghe lén đó đi – Gum tức tối

Gum vốn dĩ không ưa gì mấy kẻ đẹp trai hống hách cho nên cứ nhìn Huan là cô muốn cãi cộ

Đường hoàng nghe mà lén lút gì hả con bé lẩn lộn này !!

Gum không thể chịu được cái kiểu của Huan . . Tên đáng ghét!!! Zita và Tan cũng đi tới. Hình như cũng đang bàn chuyện gì đó. . .

2 anh nói chuyện gì đó? – Lin hỏi

À ! Vyl hôm nay nghe nói bị ốm nên nghỉ học. Chưa bao giờ thấy nó ốm cả. Hôm qua vẫn bình thường mà. – Tan kể lể về sự khác thường của Vyl

C-C-Cái gì??? – Cả Lin và Gum đều bàng hoàng xen lẫn sững sờ dù nghi vấn của hai đứa cũng rõ ràng một chút nhưng vẫn chỉ là suy đoán thôi

Sao thế?? – Ba Hoàng Tử cũng ngạc nhiên hỏi lại

Puny cũng nghỉ học vì bị ốm. Nhưng mà nhà cậu ấy khóa mà. Người ốm mà đi đâu được chứ – Lin cũng kể về sự khác thường của Puny

Cả nhóm lại cùng 1 ý nghĩ :

Đừng nói là . . .

Làm gì có chuyện 2 người đó ở chung – Huan phẩy tay chối bỏ suy nghĩ

Chúng ta qua nhà Vyl đi

2 đứa này đúng là không bình thường mà. Giấu chúng ta chuyện ở chung – Tan lên tiếng

Chiều nay chúng ta tới. Để xem hai người họ còn chối được không? Đã thảo luận rằng có bạn gái phải khai báo với cả nhóm mà . . .cái thằng chết tiệt này.Có gì phải giấu giếm chứ!! – Huan phát biểu cảm nghĩ dài dằng dặc

Được đó – Cả đám đồng tình

Cả đám sau khi suy tính kĩ lưỡng xong lại dắt nhau đi ăn. Xem ra cái đám này cứ có chuyện là tụ tập ăn uống. Chuyện người ta mà cứ chen vào là thế nào. Đáng ghét quá đi. Lại bị phá đám nữa rồi. . .

* * *

Cùng lúc đó

Này ! Anh vẫn giận sao??

. . . .

Anh phải ăn đi chứ !

. . .

Về chuyện hôm qua và vừa rồi . Ừ. Tôi sai. Tôi xin lỗi. Làm phiền anh cả đêm qua không được ngủ, còn hiểu nhầm anh. Nhưng anh cũng có 1 phần lỗi đấy chứ!! Mà thôi, anh cứ sai bảo tôi làm gì cũng được. Coi như tôi chuộc lỗi được không?

Cuối cùng anh cũng chấp nhận lời thành khẩn của Puny mà lên tiếng:

Vậy thì giúp tôi ăn !!!

Giúp anh ăn sao?? Như vậy có được không đó?? – Cô bé nhìn đồ ăn mắt chớp chớp

Tất nhiên – Anh đáp

Cô bé không ngần ngại cầm bát lên định ăn thì thấy vẻ mặt khó hiểu của anh đang chăm chú vào từng động tác của mình. Puny ngừng động tác rồi hỏi lại:

Không phải thế này sao??

Ý tôi là cô giúp tôi ăn chứ đâu kêu cô ăn hộ !!!

Vậy mà tôi tưởng . . . Nếu là vậy, anh có thể tự ăn mà!!!

Cô định lấy oán báo ân?

Không phải ý đó!! Được rồi!! Tôi chuộc lỗi đây !!

Puny lấy từng thìa cơm đút cho anh ăn. Cô không hiểu sao cứ nhìn anh ở mức độ gần thế này trong lòng lại dâng lên cảm xúc hỗn loạn. Cô mong sẽ nhanh chóng qua đi cảm xúc này. . .

Từ khi cô tới đây bao hạnh phúc anh mong mỗi đều dần được thực hiện. Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ được người nào đó đút ỉnh ăn tận tình như thế. Phải chăng giây phút này ngừng trôi để anh có thể cảm nhận được mình không cô độc. Cứ thế anh cố ăn thật chậm để có thể cảm nhận thật lâu cái cảm giác hạnh phúc này làm cô bé đợi đến phát bực. Khuôn mặt tức giận cũng thật đáng yêu

A-Anh ăn nhanh lên đi chứ !

Cô vừa lên tiếng thì anh đột nhiên không ăn nữa. Cô còn tưởng mình nói gì làm anh phật ý liền cuống quýt hỏi:

Này ! Anh đi đâu?? Còn chưa hết mà !!!

Anh liền nở nụ cười chẳng có chút thiện cảm gì hơn thế còn là ranh ma đến quỷ cũng phải chào thua:

Đi tắm ! Cô muốn tắm cùng tôi ???

Puny sợ quá liền vội vã xua tay :

Không, không đâu ! Anh đi đi !! À còn đồ ăn này thì sao???

Cô nhìn chúng và nhìn thứ anh ăn dở kia. Còn thừa nhiều như vậy, thật phí phạm. Bỏ đồ ăn là tội lớn đó !!! Thấy cô có vẻ rất muốn ăn, anh đáp:

Chỗ đó . . . - 1 chút ngập ngừng rồi tiếp tục - . . cho cô !!!!!

Puny hí hửng ăn lấy ăn để. Cứ như bị bỏ đói cả tháng trời rồi ấy. Một lúc sau thì Vyl quay lại, thấy cô vẫn đang ăn, anh liền nhếch mép:

Cô thích lắm sao ??

Đương nhiên – Puny vẫn tiếp tục hí hửng ăn

Và sau đó suýt thì phun hết đồ ăn trong miệng ra bởi câu nói đầy ác ý của anh:

Ý tôi là ăn đồ “ đã qua sử dụng” ấy???

Gì thế này!!! Cô ham ăn đến mức quên luôn điều đó. Cô không còn lời nào miêu tả cho vẻ mặt hiện tại của mình, phát khùng mất !!! Cái tên chết bầm đó. . . Vừa mới khỏi ốm xong nhưng chắc giờ cô lại sốt thêm vài độ nữa rồi !!!Híc híc !!!

Quý tha ma bắt cái kẻ hắc ám này đi dùm với!!! Cô không cảm thán gì với Hoàng Tử nữa đâu. . . Xin cứ mang anh ta đi càng xa càng tốt. Nếu là vì lời khẩn cầu của mọi năm sinh nhật thì cô thực sự sợ rồi đấy. Cô ước rằng sẽ gặp được một chàng Hoàng Tử nhưng đâu phải thế này chứ! Ai ngờ anh ta hắc ám đến vậy . . .

Năm nay cô nhất định sẽ không ước Hoàng Tử , Hoàng sinh gì nữa. . .Hoàng Tử hoàn hảo chỉ có trong truyện thôi. Ngoài đời, toàn mấy kẻ khó ưa. . .

* * *

Tại một quán cafe . . .

Bà chủ

2 đứa nó sao rồi?

Cậu chủ đã thay đổi rất nhiều từ khi cô chủ tới đây. Cậu ấy rất vui vẻ . 2 người vẫn rất ổn thừa bà chủ. Bà yên tâm

Trong đáy mắt của người phụ nữ phải để con sống một mình trong căn nhà không có tình thương ấy có gì đó sáng lên. Bà thương cậu con trai ấy vô cùng nhưng không có cách nào làm nguôi ngoai đi vết thương đã rỉ máu trong con người có vỏ bọc lạnh lùng kia.

Có lẽ cô bé bà gặp lần đầu tiên ấy là người mà Vyl thực lòng yêu thương. Vì người con gái ấy mà thay đổi tính cách. Bà cảm thấy mừng hơn rất nhiều. Dù sao cũng từng hứa hẹn với mẹ của cô bé rằng sẽ cho hai đứa kết hôn từ lâu nhưng vì công việc mà bà chẳng còn thời gian gặp gỡ với mẹ Puny để bàn chuyện thành ra cũng quên việc đó

Đến hôm nghe cô bé là con gái của cô bạn thân. Bà Vân mới sực nhớ ra chuyện này. Dù gì cũng là duyên số cả. . .

Bà cố gắng bỏ đi cảm xúc đau khổ về Vyl để tiếp tục:

Tôi sắp tới phải trở về bên đó giải quyết đồng việc bỏ dở. Thấy nó như vậy tôi cũng đã yên tâm. Cũng không mong nó sẽ tiễn chúng tôi ở sân bay. Anh hãy để mắt đến tụi nó dùm tôi. Mọi việc nhờ anh . . .

Vâng thưa bà chủ. Cậu chủ sẽ tới mà!! Tôi tin là như vậy. Bởi vì tôi biết trong lòng cậu ấy rất thương bà và ông chủ chỉ là tỏ vẻ ra như vậy thôi. Bà chủ đừng suy nghĩ nhiều. Rồi cậu ấy sẽ hiểu tình yêu của hai người sớm thôi

Vậy thì tôi rất mừng. Cảm ơn anh. Còn chuyện khuyên bảo nó sang Nhật làm việc thì sao??

Chuyện này. . có phải hơi sớm không?? Cậu chủ vẫn còn đang học . . . Đợi cậu ấy tốt nghiệp Đại Học . . .

Không đợi anh quản lí nói thêm, mẹ Vyl liền lên tiếng:

Cậu cũng biết rồi đấy!! Ken thì chưa thể được. Nó không qua đây thì không biết bao giờ mới quen được với công việc. Tôi cũng chỉ vì tốt cho nó. Nó không hiểu nhưng mà chuyện này cậu nhanh chóng cho nó biết càng sớm càng tốt. Năm ba hay năm tư cũng được. . .

Tôi biết thưa bà chủ . Tôi sẽ nói cho cậu ấy nhưng nếu cậu ấy không chịu thì tôi cũng . . .

Được rồi. Cậu chỉ cần nói cho nó biết đồng ý hay không thì bàn đến sau. Dù sao tôi cũng từng nói với nó qua loa rồi. Chỉ là nó không muốn nghe cũng không thích chấp nhận cuộc sống như tôi và bố nó chỉ toàn vùi đầu vào công việc. Nhưng hết cách rồi, công ti cuối cùng cũng sẽ giao cho nó. . .Tôi không thể làm khác

Người mẹ ấy cũng rất đau đầu và khổ tâm. Cho anh sống trong căn nhà đầy đủ mọi thứ nhưng cuối cùng thứ mà anh cảm nhận được chính là sự cô độc và lạnh lẽo. Vì thế khó trách anh tại sao không muốn sau này mình trở thành người của công việc. Người mẹ ấy cũng hiểu nhưng sự nghiệp gây dựng công ti bao năm nay của gia đình không thể giao cho người khác quản lí được

Bà chủ!! Bà có thể giao cho cậu Ken mà!!

Ken còn chưa đủ trưởng thành để hiểu được. Nó mới chỉ là đứa học sinh lớp 8. Nó hiện tại vẫn được xem là đứa trẻ. Cậu nghĩ sao vậy??

Có thể để cậu Vyl quản lí công ti một thời gian rồi giao cho Ken mà !! Cậu Vyl như vậy sẽ dễ chấp nhận hơn là bị ép buộc . . . Tính cách cậu ấy tôi hiểu rõ. . .Nhất định cậu ấy không chấp nhận. . .

Được rồi. Tôi sẽ suy nghĩ. Anh quản lí tốt Vyl cho tôi là được rồi đừng để bị trừ lương nữa !!!

Nhắc đến việc trừ lương. . .Ryo lại muốn đánh cho Vyl một trận. Không gây chuyện thì không phải cậu chủ của anh. . .

Lần đầu tiên khi anh tới nhà Vyl làm việc có nghe mấy người quản lí trước nói rằng Vyl là kẻ không thể sống cùng quá 1 ngày. Nghe có vẻ vô lí nên Ryo mặc kệ. Anh đoán là mấy kẻ đó chỉ là làm quá lên. Nhưng đến khi vào đây anh nhận ra Vyl đúng là kẻ không thể dễ dàng chung sống cùng. . .

Ngày thứ nhất, bỏ nhà đi khiến Ryo phải tìm khắp nơi. Mới làm việc nên anh cũng chưa hiểu rõ khu phố này hơn nữa còn không biết những ai thân thiết với Vyl mà tìm. Cũng may, có bà quản gia biết nơi anh hay tới. Ryo liền đi tìm và cũng đưa được Vyl về nhà. Lần đầu tiên đã bị trừ lương một cách thậm tệ

Ngày sau sau đó, bỏ tiết ở trường. Về việc này Ryo cũng hết cách vì hiện tại Vyl vẫn luôn đến trường nhưng không vào lớp !!!

Lần khác, đánh nhau với một người ở trường. Cô Hiệu trưởng đã đình chỉ học người kia còn Vyl và Prince bị phạt trực nhật phòng tập một năm. Nguyên do rất sâu sa nhưng tóm lại là lỗi của Vyl không nhiều lắm . . . Không đến mức bị đình chỉ. . .

Những lần khác thì đều là những chuyện nhỏ nhặt. . . Nhưng chung quy lại thì công việc quản lí chẳng hề dễ dàng gì. . .

Cũng ở cùng Vyl khá lâu rồi. Nhưng tính cách khác thường của Vyl, Ryo đều có thể hiểu được. Vyl từ đó cũng thân thiện với Ryo hơn một chút. Giờ thì vẫn gây chuyện nhưng ít ra thì còn có một chút lương tâm hơn trước. . .Có lần Vyl nói với anh rằng không thích cuộc sống chỉ toàn công việc. Vyl muốn như nhưng

người khác, có thời gian với những đam mê của bản thân. . . Nhưng bố mẹ anh thì không hiểu và có lẽ sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Ryo khi ấy mới thấu hiểu, cậu chủ của anh cuối cùng vẫn chỉ mong có một cuộc sống bình thường, có được sự quan tâm của gia đình. . .

Nhận ra bản thân đã suy nghĩ hơi nhiều, anh quản lí không để bà chủ đợi lâu nữa, anh liền đáp:

Vâng . . . tôi sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt !!!

* *

Kính koong . . .

Cháu chào bà – Cả đám nhí nhố cùng lễ phép

Các cháu lại tới hả? – Bà quản gia thấy kì lạ với cái đám nhí nhố này

Zita, Huan có nhiệm vụ đánh lạc hướng bà quản gia để tụi kia có thể vào trong mà không ai biết. Lin và Gum đi theo Tan lên phòng Vyl.

Lin và Gum chần chừ mãi ngoài cửa không dám mở ra. Có thể thế này hơi xâm phạm quá không?

Em thấy chúng ta nên hỏi rõ hai người đó. Chứ cái kiểu xâm phạm này xem ra không tiện . . . – Lin cảm thấy chuyện này hơi quá

Hay là về thôi – Gum cũng đồng tình

Tan thì khác. Đường đường là Nhóm trưởng mà không quản lí được chuyện tình cảm của cả nhóm thì thật quá hổ thẹn. Hơn thế nữa, giao ước là giao ước. Lén lút hẹn hò với nhau là không thể được. Tan vẫn nhất quyết:

Không được. Hai đứa coi anh là người dễ dàng rút lui thế sao??

Nhưng mà . . . phòng riêng là nơi không thể tùy tiện . . . nhờ ra hai người họ đang. . .

Vậy thì càng phải vào – Gum và Tan đồng thanh

Trong khi đó, Vyl đang ngồi giao việc ghi chép bài vở của mình cho Puny. Không thể ngờ anh đi học mà chỉ nghe cô giảng bài chả chịu ghi chép vào vở. Bây giờ hại cô bé phải ngồi chép cho anh. Nhìn dòng chữ nắn nót tròn tròn của cô bé anh lại muốn nhờ cô bé chép nhiều hơn. Bây giờ anh chỉ muốn vở anh có mỗi nét chữ của cô bé thôi. Vì bình thường là do anh quản lí phải thức cả đêm chép hết các bài học mà Vyl không bao giờ đụng tới. . . Nét chữ nghịch ngoạc của Ryo làm anh khó chịu hơn. . . Nhưng giờ thì tốt hơn rồi !!

Cuối cùng thì Tan cũng dũng cảm mở cửa ra và xông vào. Thấy Vyl và Puny đang ở cùng nhau đúng như dự đoán

Puny ! Sao c-c-cậu lại ở đây?? – Dù đã đoán ra nhưng Lin và Gum vẫn có phần ngờ ngợ

Gum, Lin, anh Tan mọi người tới làm gì vậy?

Tới đây xem chuyện tình lãng mạn của hai đứa thôi – Tan trêu chọc

Anh nói gì thế!! Đâu có gì đâu. . . – Puny lí nhí

Trả lời đi. Hắn ta đã làm gì cậu – Gum chỉ tay vào Vyl

Trong khi cả bọn đang ngạc nhiên hết cỡ thì Vyl vẫn ung dung khoanh tay trước ngực xem cái đám ấy sẽ tiếp tục nói những gì tiếp theo

Không phải đâu ! Đừng hiểu lầm gì cả !! Thực ra là mẹ tớ gửi tớ ở đây. Tớ sợ mọi người hiểu lầm nên cứ giấu

Chẳng lẽ 2 người ngủ chung – Gum nghi vấn

Không. Tớ ở chỗ bên kia – Cô bé chỉ sang chỗ ngủ hạn hẹp của mình

Không ngờ phòng mà anh quản lí nói lại nhỏ tới vậy. Như chỉ là 1 góc làm việc của anh quản lí thôi. Thực ra, đó là cái chỗ để chép bài cho Vyl thôi. Puny còn tưởng đó là phòng anh quản lí nữa. . .

Ngoài cái giường ra thì chẳng có gì cả. Thế mà cô phải ngủ ở đó trong khi kẻ đáng ghét ngủ ở 1 cái giường thật rộng, thật êm, thật thoải mái. . . Số phận cô thật hẩm hiu quá đi !!!

(Rim: Trời ơi hôm qua bạn nằm ở đó trong khi người ta phải ngủ ở bàn học kia kìa)

Sao cậu lại phải chép bài hộ hần? Cứ nói đi. Hần mà dám làm gì cậu tớ sẽ không tha đâu

Vyl đang định nói gì lại thôi. Tan thì nghĩ ngay đến hình ảnh thống khổ của Ryo. Có lần tới đây chơi Prince đã thấy Ryo cực khổ ngồi chép bài cho Vyl từ đầu năm học tới tận cuối năm. Mà đâu chỉ một môn, bao nhiêu là môn học khác nữa. Nghĩ tới đây lại thương số phận hẩm hiu của quản lí Ryo. . .

Vyl liếc sang nhìn Puny. Cô bé thấy vậy liền nhìn sang phía khác không dám nhìn anh:

Không đâu. Tớ muốn chép thôi. Anh ấy không có ý gì đâu

Mà mọi người tới đây làm gì?

Thấy sáng nay cả 2 người đều xin nghỉ ốm nên thấy lạ cả bọn mới tới xem thế nào. Ai dè 2 người đúng là ở cùng nhà thật. Nếu nói từ sớm thì cả bọn cũng sẽ không nói gì đâu. Đằng này 2 người cứ giấu giếm làm tụi này cứ suy đoán lung tung – Lin lên tiếng

Khi nào mẹ tớ về tớ sẽ chuyển về nhà mà

Vậy còn được – Gum lên tiếng

Cả bọn ở chơi một lúc rồi đi về. Gum ngậm ngùi để cô bạn yêu quý của mình ở lại nhà tên Hoàng Tử hắc ám mà cô cực kì ghét ấy mà lòng không yên nổi.

Chỉ có Lin là vui vẻ cười nói, cô vốn ủng hộ cho Prince từ lâu lắm rồi. Chả thế mà ngay từ đầu đã xiêu vẹo vì Zita sau đó thì theo phe của 4 anh chàng Prince từ lúc nào chẳng hay. . .

Chuyện tình của Puny và Vyl , Lin chính là người ủng hộ nhất !! Không hiểu tại sao Lin thấy cặp đôi này rất kì lạ nhưng cũng rất dễ thương. . .

12. – Chương 12

Chap 12 : First kiss

Puny đi vào nhà sau khi đã tiễn cả đám nhí nhó ra khỏi cổng. Bộ dạng cứ như là chủ nhà tiễn khách về vậy !!!

Cậu chủ ! – Tiếng anh quản lí

Sao???

Ngày kia ông bà chủ sẽ bay. Cậu đi tiễn chứ?

Sẽ không !

Tại sao vậy?? Chẳng phải cậu nên hiểu ra mọi chuyện rồi chứ?? Ông bà chủ thực lòng yêu thương cậu. Cậu vẫn chưa cảm nhận được hay không muốn thừa nhận điều ấy?? – Anh quản lí đã bắt đầu “máu nóng” nổi lên

Anh mau đi ra ngoài. Tôi không muốn nghe nữa

Cậu chủ! Cậu. . .

Vừa đúng lúc Puny đi vào, cô bé lên tiếng:

Anh nói với 2 bác là anh ấy sẽ đến nhé !

Anh quản lí hài lòng gật đầu rồi đi ra ngoài. Vốn định nói chuyện công việc nhưng hình như chuyện của nhà còn chưa giải quyết xong nên lại giữ lại

Ánh mắt hằn học của Vyl đang nhìn sang Puny sau khi cánh cửa đóng lại . Cô chỉ sợ lúc này nếu anh nổi giận không biết sẽ khủng khiếp thế nào. Cái kẻ cố chấp ấy cho đến giờ vẫn không chịu hiểu cho công việc của bố mẹ anh ta hay sao?? Vất vả là thế , mệt mỏi là thế mà vẫn bị con mình hắt hủi và căm ghét. Để có được cuộc sống như thế này thử hỏi là nhờ ai đây?? Thật chẳng biết trân trọng những gì mình đang có !

Cuối cùng sau một lúc bốc hỏa thì anh cũng lên tiếng:

Cô từ bao giờ ình quyền bắt ép tôi ??

Puny dè chừng đáp:

Tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi !

Tốt cho tôi?? – Anh khó hiểu

Là tại anh không hiểu bố mẹ anh thôi. Hai người họ rất yêu thương anh. Ánh mắt lúc họ nhìn thấy anh thực sự là rất ấm áp. Anh lớn vậy rồi mà còn giận dỗi trẻ con thế à??

Chưa để anh lên tiếng, cô đã tiếp tục :

Mà cũng phải thôi, anh từ nhỏ đã luôn có người khác phục vụ đâu có phải khổ sở. Anh có quản lý chăm sóc tất cả, có quản gia lo lắng mọi thứ. Như vậy còn đòi hỏi điều gì??

Anh chưa chút cười nhạt :

Cô nghĩ tôi thích sao??

Đúng vậy

Cô tưởng rằng có người quản lý 24/24 là tuyệt vời ?? . Tôi phải sống cùng những người xa lạ trong căn nhà không có cha mẹ. Cô hiểu được cảm giác ấy sao??

Lời nói của anh làm cô thấy đau đớn. Anh cứ nhìn chằm chằm vào mắt cô mà lên tiếng càng làm cô thấy khó xử. Ngay lúc này, cứ thế nắm chặt tay cô mà ca thán. Bao nhiêu bức tức dồn nén hình như đều đã nói ra. Cô cảm thấy sợ vì mỗi lúc anh lại cất lên những câu nói có phần đau xót. Giọng nói lạnh băng ấy cứ thấp thoáng vang lên trên đầu cô :

Đừng có xen vào chuyện của tôi. Lo cho bản thân cô đi

Puny không cam chịu lên tiếng:

Mẹ anh đêm nào cũng qua đây nhìn ngắm anh, đắp chăn cho anh, có lần bác ấy đau đớn khóc đến sưng cả mắt vậy mà anh chẳng thèm nhìn bác ấy một lần. Bố anh lúc nào cũng đợi anh về mới bắt đầu đụng đũa. Vậy mà anh không thèm ngồi xuống ăn cơm. Hai bác ấy đau lòng lắm anh có biết không?? Vì anh mà phải sang đó vất vả. Tất cả chỉ vì anh thôi !!!

Họ vì tôi mà để mặc cho tôi một mình. Vậy là vì tôi??

Anh đừng như thế nữa. Dù sao hai bác cũng sắp phải đi rồi. Đừng để đến lúc hối hận cũng không kịp nữa đâu

Anh tiến lại gần nắm chặt lấy cổ tay Puny, ánh mắt đe dọa :

Cô nghĩ gì mà nói điều đó. Tôi sẽ không đi. Còn không im tôi sẽ cho biết thế nào là hối hận không kịp

Puny nghe lời đe dọa ấy cũng rất sợ nhưng giờ đây cô chẳng còn nghĩ được gì nữa. Thế là lại gằn cổ lên cãi lại :

Tôi không im cho đến khi anh đi

Cô muốn chết sao?? – Lại thêm một lần kích động

Anh phải đi – Cô bé cũng không nghĩ bản thân sẽ chịu thua bởi cả hai người họ đều là những kẻ cứng đầu và cố chấp

Mắt anh hằn hằn những tia đỏ ngầu rõ ràng là đang rất tức giận:

Im ngay cho tôi

Tôi nói rồi . . .không im . . .cho tới khi . . . anh đồng ý đi . . . Tại sao anh lại như vậy?? Chính anh cũng đang tự làm khổ mình. Anh thương họ nhưng vẫn tỏ ra căm ghét. Anh tự dối lòng mình có được lợi gì không? Rồi anh sẽ hối hận. Cái tên độc ác, vô tâm, cố chấp . . .

Cô vẫn đang cất giọng la mắng anh. Không đợi cô tiếp tục anh kéo người cô lại gần mình rồi cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn – nụ hôn trừng phạt. Puny đẩy anh ra bằng sức lực yếu ớt nhưng càng đẩy anh ra thì anh lại càng kéo cô lại gần hơn, sâu hơn. Cô bé không chịu đánh vào người Vyl nhưng sau đó bị giữ chặt hai tay ngay cả cựa quậy cũng không nhích nổi. Hai cánh tay bị nắm chặt đến nổi đỏ cả lên. Cô không còn thở nổi nữa. Hoàn toàn trong trạng thái bị động và không cách nào thoát ra được . . .

Không thể nào, không thể – Cô hét lên trong suy nghĩ

Đó là nụ hôn đầu của cô cơ mà. Nó là dành cho người yêu đầu của cô. Không phải dành cho cái kẻ đáng ghét này. Tội tệ hơn nụ hôn đầu của cô không phải minh chứng của tình yêu mà hoàn toàn chỉ là giây phút nóng giận của anh.

Nụ hôn này là dành cho những người yêu nhau sâu đậm vậy mà tại sao lại làm thế với cô chứ?

Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, tủi thân, sụp đổ. . . Hơn thế là “cưỡng hôn” người ta. Luật pháp có điều khoản kiện những kẻ thế này không nhỉ? Nếu có thì cô chắc chắn sẽ ra tòa án ngay bây giờ. Cái tên chết dẫm . . . Cô hận . . . hận anh ta đến tận xương tủy

2 phút . . .

Anh ta bắt đầu thả tay Puny ra . Nhưng có lẽ là do cô cần nên mới buông thì đúng hơn. Đẩy được cái người đó ra cô như vừa thoát được khỏi địa ngục. Cô sợ hãi run lên, mắt đã ứa đọng bao nhiêu nước mắt. Cứ như chỉ đợi cô không nén lại thì sẽ bật hết ra. . .

Cô sợ rằng bản thân nếu khóc sẽ là tỏ vẻ yếu đuối để người ta thương hại. Cô không phải loại người đó cũng không cần anh quá đáng xong thì thương hại cô. Dù sao anh ta cũng là người ghét người khác khóc trước mặt anh mà. .. Cô mà khóc là lại đụng vào dây thần kinh “nóng 1000 độ” của anh ta. . .

Vyl cảm nhận thấy sự ngạc nhiên mà cô nhìn anh khi làm cái hành động “không thể tin được” ấy , giọng lạnh nhạt vang lên:

Đừng xen vào chuyện của tôi

Anh nói xong thì sập mạnh cửa ra ngoài. Puny bây giờ mới dám khóc thành tiếng. Cô ngồi sụp xuống nức nở khóc. Chưa bao giờ cô cảm thấy sợ thế này.

Ánh mắt giận dữ ấy, bàn tay nắm chặt ấy, giọng nói lạnh lẽo ấy và cả đôi môi lạnh như băng ấy cứ hiện lên trong tâm trí của cô bé . Dù có cố quên đi cũng không thể. Puny chạy vào phòng tắm rửa mặt không quên lau hết những dấu tích từ vụ “cưỡng hôn” khi nãy. Cô lau . . lau thật mạnh. . .muốn rửa sạch hết tất cả. Nhưng cảm giác về nó thì vẫn không thể hết

Hơn thế, tim cô còn đập thình thịch như vừa mới chạy ma ra tông về nữa. Tại sao có thể như thế này được. . . Cho dù có chết cô cũng không được xiêu lòng với kẻ như thế !!!

Nhưng Puny chợt nghĩ có lẽ nào anh đã thật sự đau đớn đến mức muốn làm tổn thương người khác. Bình thường cô sẽ trách móc và giận dữ với Vyl nhưng không hiểu tại sao bây giờ cô thấy thương anh. Cái kẻ tội nghiệp đó chỉ mong muốn được quan tâm

Đi xuống nhà Puny đã nhận được sự chăm sóc tận tình của bà quản gia và anh quản lí . Cô suýt thì rơi nước mắt

Cháu dâu!! Lại đây ăn bánh đi này!! Hôm trước nghe nói cháu rất thích ăn bánh nên bà đặc biệt làm cho cháu dâu ăn đây !

V-Vâng. . .

Mà cháu bị sao thế kia??

Cô chạm vào môi đang sưng phồng lên mà đau đớn đáp:

Cháu không sao đâu

Câu nói dối muôn thuở của Puny chính là : Tôi ổn, Tôi không sao. . .

Đối với cô bé lời nói dối ấy là thường xuyên. Vì từ nhỏ cô đã không muốn quá phụ thuộc vào người khác. Lúc nào đau cũng nói không sao rồi một mình chịu đựng mọi thứ. Cô sợ rằng nếu cô được người khác quá quan tâm thì sẽ thành thói quen nếu không có người đó chắc chắn sẽ không thể sống được. Mà ở trong hoàn cảnh này, cô lại càng không muốn nói ra. Dù sao cô cũng chỉ là người lạ thôi mà. . . Hiện tại cô chỉ muốn về nhà ngay lúc này

Để bà lấy thuốc bôi cho cháu. Sưng thế kia thì ăn cơm sao được !!! Cháu rất thích ăn cơm mà, phải không?

Bà quản gia ân cần chăm sóc cho Puny như cháu gái của mình vậy. Puny lúc này còn cảm giác tủi thân, buồn chán thì bây giờ lại khác hẳn, cô cảm thấy ấm áp khi ở đây. . .

C-Cám ơn ạ – Puny nghẹn ngào đáp

Anh quản lí cũng rất tốt bụng. Anh cầm lên một miếng bánh và đưa cho Puny:

Cô chủ ăn đi. Rất ngon đấy!!

Cô bé lúc này chỉ muốn ôm chầm lấy 2 người này ngay lập tức. Vừa đau khổ chưa được bao lâu cô đã có được sự quan tâm như vậy, có lẽ sự đau đớn vừa này cũng có thể nhanh chóng quên đi. Puny lại một lần nữa cảm động lên tiếng:

Vâng !! Cảm ơn ạ

Puny cầm lấy bánh lên và ăn ngon lành. Vừa ăn vừa ngó nghiêng tìm ai đó. Nhưng có lẽ là lại đi ra ngoài mất rồi. Nói là mặc kệ, không quan tâm, ghét thế mà cô vẫn lo cho người ta. Có lẽ con người đó thực sự cô đơn và đau khổ về gia đình nhiều lắm . . .

Ông bà chủ sắp đi rồi mà cậu chủ vẫn như vậy. . . Chuyện này sẽ còn kéo dài đến bao giờ nữa đây. . . – Anh quản lí đang nói chuyện với bà quản gia

Bà quản gia thở dài 1 tiếng:

Nó vẫn như vậy mà. Cũng không nên trách móc nó. Ở nhà mình mà chỉ toàn gặp người lạ. . . Nó không buồn mới lạ đó

Puny vẫn đang ăn bánh. Cô đã không hiểu rõ anh còn làm anh tức giận như vậy có nên xin lỗi không nhỉ???? Cứ nghe anh quản lí và bà quản gia nói về Vyl trong lòng Puny lại không thể yên ổn được. . . Cô nên làm gì đó hơn là bắt ép anh phải đi. . . Phải nói chuyện thực sự với anh . . .

Anh Vyl đi đâu rồi sao ạ?? – Cô cuối cùng cũng quyết định lên tiếng

À. Cậu chủ chắc ở ngoài kia. Cậu ấy tuy tỏ ra lạnh nhạt nhưng thực ra là rất buồn. Ông bà chủ ngày kia là đi rồi. Cậu ấy chắc khổ tâm lắm

Đúng đấy. Nó là đứa rất tình cảm nhưng vì không được ở cùng bố mẹ nên sinh ra bức tức vậy thôi. Có gì nhờ cháu khuyên bảo nó nhé!!

Vâng !!

Puny đặt bánh xuống và ra ngoài. Vừa ra ngoài vườn đã thấy anh đang ngồi một mình ở đó. Dáng vẻ rất cô độc, rất tội nghiệp. Quên cái chuyện hồi nãy, cô tiến lại gần anh, không hiểu điên điên khùng khùng thế nào mà lại ngồi xuống rồi ôm lấy anh. . . Rồi như nhận ra, cô lại rút tay về cố gắng bình thường lên tiếng:

Anh . . làm sao thế ??

Vyl có vẻ vẫn tức giận:

Đi ra

Anh nói sao?? – Puny có chút ngạc nhiên

Anh từ từ nhắc lại câu nói khiến người khác sững sờ và đau đớn ấy:

Nói cô đi khỏi đây

Làm ơn đừng trói buộc bản thân nữa. Anh đừng sống thế này có được không??

Mặc kệ tôi. Đừng quan tâm

Làm sao mà kệ được. Làm sao mà không quan tâm được – Cô buột miệng nói ra cái điều mà ngay cả bản thân mình cũng không ngờ tới

Lúc này Vyl mới có chút phản ứng. Anh hỏi:

Cô có ý gì??

Puny nghe xong câu nói này mới nhận ra mình đang nói cái điên điên khùng khùng với anh. Tự nhiên đang yên lại chạy ra ôm người ta rồi lại lảm nhảm mấy cái điên rồ có dở hơi không cơ chứ!! Cô muốn đập đầu vào tường quá đi

Tôi chỉ là muốn. . .

Cô . . . thích tôi??

Đâu . . . đâu có – Cô ngập ngừng

Chỉ vì tôi hôn cô sao???

. . .

Cô chỉ vì như vậy đã thích tôi có phải quá dễ dàng không?

Puny nhìn lên khuôn mặt anh. Chẳng biết tại sao lúc bình thường thì không đến nỗi nào mà lúc “lên cơn giận” thì đáng sợ đến thế. Cô nhận ra vết cắn của cô cũng không hề nhỏ chút nào. Khóe môi anh còn chảy máu nữa. Xem ra cũng khá là đau. Anh cũng làm môi cô bị sưng phồng lên thật khó coi đấy thôi. . . Cô không nên thương anh ta làm gì trong khi bản thân cô cũng bị anh ta làm ra như thế !! Ở thời buổi này thân ai người nấy lo. . . Cô vẫn nên mặc kệ anh ta thì hơn !

Mãi nghĩ ngợi mãi một lúc cô mới đáp lại anh bằng cái câu phản bác chẳng có gì đặc sắc như chỉ là đuổi lí không còn lời nào để nói vậy:

Đã nói là không có mà !!!

Không đợi anh trả lời Puny đã tiếp tục :

Thực ra, tôi muốn xin lỗi. Chuyện hồi nãy là tôi không hiểu chuyện. Tôi là người sai trước nên thật lòng xin lỗi anh !! Chuyện nhà anh tôi không nên xen vào mới đúng !! Nhưng mà. . .

Được rồi. Tôi muốn ở một mình

Thế là Puny lại đi vào trong nhà. Lòng cứ thấy buồn buồn. Cô cũng mong nhận được lời xin lỗi từ anh. Vậy mà kẻ đó không 1 lời nào phát ra cả

Nhưng cô vừa thấy anh đáng thương lại vừa đáng ghét!! Cuối cùng thì cuộc trò chuyện theo dự tính của cô cũng chẳng đi đâu về đâu. . .

Cô bất chợt lại nhớ đến nụ hôn ấy. . . Điên rồ thật. Nụ hôn ấy chẳng có ý nghĩa gì cả. Anh ta có thể hi sinh nụ hôn đầu của anh ta để trừng phạt cô . . . Xem ra anh ta không hề coi trọng cái gì gọi là tình yêu. Hay là tại anh ta đã có vô số nụ hôn rồi nên dù có tặng cho cô thêm thì cũng chẳng có gì ảnh hưởng nhỉ??

Anh ta có biết đây là nụ hôn cô dành cho Hoàng Tử trong giấc mơ của cô không?? Có thể với anh ta thì không đáng gì nhưng với cô thì là cả vấn đề đấy. Vì cô từng nghe nói, nụ hôn đầu luôn dành cho tình yêu đích thực. . . Giờ thì cái điều ấy là nhầm nhứ với cô. . .

Mà thôi, cái chuyện đó cho qua đi. Chẳng có gì để lưu luyến cả !!! Tốt nhất là nên sớm quên sạch đi

* * *

Hôm sau, Tan kéo cả đám nhí nhỏ đến nhà Vyl chào 2 bác. Cả bọn lại ngồi ăn với nhau. Lần trước là chào mừng 2 bác trở về bây giờ là chia tay

Từ khi cô bé tới đây căn nhà này trở nên vui vẻ bất ngờ. Trước đây bữa cơm không bao giờ có lấy 1 tiếng cười mọi thứ dường như rất yên ắng. Dẫu sao cũng phải cảm ơn cô bé này nhiều.

Vyl hình như có chút thay đổi hơn xưa kể từ khi cô bé tới đây. Nhưng mà ngày mai thôi cô bé sẽ trở về nhà. Rồi căn nhà này liệu có u ám, ảm đạm như trước nữa không? Trước khi nghĩ xa xôi như vậy thì hiện tại mọi người vẫn thoải mái ăn uống rất vô tư, vui vẻ.

Tiệc tàn. Cả gia đình Vyl ai về phòng nấy. Puny và Vyl cũng về phòng ngủ. Vừa vào phòng cô bé đã lao ngay lên giường ôm Susu ngủ khì. Vyl thấy vậy anh có chút hụt hẫng. Lẽ ra cô bé cũng phải nói gì đó về chuyện mai sẽ về nhà. Thật hết biết

Còn mỗi đêm nay thôi cô bé sẽ rời đi. Vậy là anh sẽ không còn được gặp cô bé thường xuyên nữa.

Không còn được nhìn cô bé khi ngủ.

Không còn được thấy khuôn mặt dễ thương lúc giận dỗi.

Không hiểu sao anh lại như vậy hụt hẫng và tiếc nuối vô cùng. Vậy mà cô bé ấy lại chẳng nói năng gì đi ngủ luôn như vậy

Bubu không có bạn chơi cùng đành chạy ra chỗ Vyl. Anh ôm Bubu lên , chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích mèo. Nhưng có lẽ anh thích mèo mất rồi !! Ngày nào về nhà, Bubu cũng quấn lấy anh. . .

Puny thấy vậy khi nào cũng giãy nảy lên. Cô gắn bó với Bubu lâu như vậy mà nó lại quấn lấy người lạ. Cô đành thân với Susu ngoan ngoan . . .

Nhưng người ta nói rằng bạn có thể nhìn cách một người con trai đối xử với động vật để biết bản chất của người đó. Anh rất nhẹ nhàng với Bubu. Nhìn cách anh nâng niu, chăm sóc và vuốt ve Bubu, chắc chắn theo như người ta nói thì có thể coi là một chàng trai ấm áp, biết quan tâm, chăm sóc người khác.

Hình như sai rồi !!! Với anh ta thì mấy cái nhận định gì gì kia sai hết !! Với cô là điển hình, có bao giờ anh tỏ ra quan tâm, có bao giờ là cái nhìn ấm áp kia không??

Mãi ngắm anh, cô không nhận ra anh đã nhìn mình từ bao giờ

Chưa ngủ sao???

Chả hiểu sao tôi nằm mãi mà không ngủ được. Tôi chưa bao giờ bị mất ngủ cả. Haizzzz – Cô bé than vãn

Mọi lần cô ngủ như chết mà. Có ai làm gì cô cũng chả hay

A-A-Ai bảo thế ! Anh nói vậy chả lẽ lúc tôi ngủ anh đã làm gì mà tôi không biết hả? – Puny giọng run run

Kẻ hắc ám đó rất có thể lợi dụng cô lúc cô không biết . . . Có thể lắm. Mà không phải có thể đâu. Cái sự việc ngày hôm qua cô vẫn còn nhớ rõ mồn một. Anh ta là kẻ vậy đấy!! Tin tưởng được mới lạ . . .

Người như cô . . – Anh nhìn chăm chú vào cô bé từ đầu đến chân

Bị ánh nhìn như thăm dò kia. Cô bối rối đáp :

Người như tôi . . thì . . sao chứ hả???

Cô có gì là không tốt chứ. Nếu không phải tiêu chuẩn cao thì cần gì phải nhìn cô với kiểu khinh thường đó chứ !!!

Tôi . . không. . . hứng thú – Anh nhấn mạnh từng chữ như cố ý làm cô bé nổi điên

Như kiểu chỉ nhìn cô là tôi mất hứng rồi cho nên đừng có mơ tưởng hão huyền nữa. . .

Cô có mơ gì đâu chỉ là lo xa một chút. Có cần anh phũ phàng buông ra câu đó không? Hôm qua còn thân thiết quá mức những 2 phút mà giờ buông ra câu không hứng thú.

Nhưng mà nếu chỉ là trêu chọc cô thì cái hôn ấy cũng chẳng có gì khiến anh lưu luyến. Thế mà cô lại cứ nhớ đến nó. Anh ta có lẽ đã hôn không ít người nên mới dễ dàng làm cái chuyện đó mà không cần suy nghĩ còn với Puny đây là lần đầu sao có thể không suy nghĩ chứ!!! Kể vô tình , độc đoán , đáng chết kia . . .

Anh tưởng tôi thêm anh chắc. Đừng nghĩ mình là Prince thì thích làm gì thì làm. Người khác thích anh nhưng Bảo Uyên tôi không ưa anh 1 tí nào hết. Anh đúng là đồ kiêu ngạo, đáng ghét, độc ác, vô tình ,. .
. bla bla

Nói xong chưa ???

Tạm . . . xong – Puny thấy ánh mắt anh có vẻ tức giận và nguy hiểm nên cô bé không dám ngo ngoe nói thêm gì nữa

Từ sau hôm ấy cô chẳng dám hé răng nói tùy tiện sợ là anh lại cướp đi second kiss của cô >_____<>

Cô không biết mình vừa làm gì à?

Làm gì??

Hạ thấp danh dự của tôi

Bảo Uyên tôi trước giờ chỉ nói toàn sự thật !!!

Anh nhếch mép nở 1 nụ cười :

Vậy tôi cho Bảo Uyên cô trải nghiệm vậy !!!

N-N-Này ! Anh định làm điều xấu xa gì nữa??

Cô thấy anh tiến về phía mình đang nằm thì thực sự sợ. . . Lại chọc giận anh ta rồi!!

Cô thích ĐƯỢC HÀNH HẠ phải không??? Nếu thích chỉ cần nói cho tôi biết khỏi cần mất công làm trò như vậy !!

Này. . . Tôi đâu có muốn thế!! Anh đừng có mà. . . lại gần. Anh nói không hứng thú với người như tôi . .
. sao giờ lại. . .

Tôi không phải người keo kiệt. . .có cần tôi giúp cô toại nguyện không??

Anh lại giở cái nụ cười vô cùng xấu xa, người dịch chuyển về phía cô ngày một gần . . .

Tôi đâu có nguyện ước gì. . . Khỏi cần !! Xin anh đấy. . . Đừng động một chút là giở cái trò xấu xa ấy nữa
. . .

Nói rồi, cô nhắm chặt mắt. . . Sợ hãi đến đỉnh điểm. . .

Đừng có nhắm mắt như khi đột thế! Cô dọa chết người đấy! Tôi không định làm cái điều cô chờ đợi đâu – Anh ngồi thẳng dậy rồi ném cho cô cái nhìn khinh thường. . . Tất nhiên là anh ta chỉ muốn chọc tức cô thôi !!

Puny mở đôi mắt to tròn ra nhìn cái kẻ mặt dày kia. . . Đúng là khó ưa. Chọc giận người khác vui lắm hay sao mà động một chút là lấy cô ra làm trò vui . . .

Nhưng không hiểu sao cô lại thấy buồn buồn khi sắp rời khỏi đây nhỉ?? Rõ ràng là cô mong mỗi nó lắm mà. . . Tốt nhất là nhanh chóng cách xa cái tên đáng ghét ấy càng sớm càng tốt. . .

13. – Chương 13

Chap 13 : Ôm và ôm

Hey get up. . . Hey get up . . . – Cô bé đã đặt chuông báo từ trước để đến kịp chuyến bay

Wow ! Không ngờ mình lại dậy được vào đêm khuya thế này -Cô không khỏi tự hào về thành tích này bởi khi ở nhà cô sẽ chẳng bao giờ tỉnh dậy nổi dù đã đặt cả mấy chục cái báo thức .=

Cô nhanh chóng chuẩn bị để lên sân bay. Và việc quan trọng hơn cả là đưa tên đáng ghét đó đi cùng. Công việc trước tiên là gọi anh ta dậy. Lúc đầu cô chỉ gọi anh dậy nhưng sau đó cách gọi không hiệu quả nên cô dùng cách lay người. Lay mãi mà anh không có ý định gì là phản ứng lại cô lay mạnh hơn. . . mạnh hơn. Cuối cùng anh cũng bị kẻ phiền phức này làm cho tỉnh ngủ. . .

Vyl mở mắt thấy bộ dạng khổ sở của Puny khẽ cười. Nhưng mà đây là lần cuối Puny còn ở đây nên anh muốn hành hạ cô thêm chút nữa. Vyl giả vờ khua tay đẩy cô ra để không phá giấc ngủ của anh nữa. Thế là cô biết anh đã tỉnh nhưng chưa muốn dậy hoặc là không muốn tiễn hai bác nên cô vẫn kiên trì lay người Vyl dậy.

Anh mau dậy đi nhanh lên ! Dậy đi mà

Cô bé vẫn lay tiếp

Cô mà còn phá tiếp. Cô sẽ hối hận đấy

Tôi sẽ làm mọi cách để anh dậy! Đừng coi thường tôi. Tôi đâu phải người dễ dàng bỏ cuộc !!! – Cô rất tự tin về tài thuyết phục người khác

Trước sự kiên quyết của Puny anh tiếp tục:

Nếu có thể thì tiếp tục . Đừng trách tôi không báo trước

Puny không ngần ngại lời đe dọa của Vyl. Cô bé chỉ biết rằng phải đưa được anh tới sân bay. Vậy thôi. Và cô tiếp tục lay người anh theo cường độ cao hơn. Hậu quả của việc không nghe lời là cô bị anh ôm chặt lấy trong ngõ ngách

Bỏ tôi ra. Anh làm cái gì thế???

Tôi cảnh cáo cô trước rồi mà – Anh rất thản nhiên nở nụ cười hắc ám vốn luôn ngự trị

Đồ biến thái. Anh mau bỏ tôi ra – Cô bé cố giãy dụa

Để cô phá giấc ngủ của tôi???

Tôi không phá nữa – Khuôn mặt rất ngoan

Nãy có người kêu không dễ dàng bỏ cuộc kìa – Anh chọc quê cô

Cô e ngại mím môi, cố gắng bình tĩnh. Đúng là cô không dễ dàng bỏ cuộc nhưng trong tình cảnh này, cô còn tiếp tục được sao?? Người ta khỏe như vậy, cô thì yếu như sên . Bản thân còn không tự mình thoát được nói gì kêu anh dậy. Coi như cô thua anh rồi. Giờ thì anh cứ việc ngủ tiếp !

Puny khổ sở cúi đầu không đáp. Tiếp tục để cho anh tưởng rằng cô thích anh ôm hay sao?? Hay là thích cố chấp để đạt được những trò biến thái kia >___<>

Vyl im lặng một hồi lâu rồi trầm mặc đáp :

Tôi sẽ dậy

Thật không? – Câu nói của anh làm mắt cô sáng lên

5' nữa

Miễn là anh dậy. Nhưng anh bỏ tôi ra đi chứ. Tôi không đánh thức anh nữa đâu- Cô đẩy tay Vyl ra để ngồi dậy

Anh lập tức kéo tay cô lại , lạnh lùng đáp :

Nằm yên

Một lúc sau thấy cô bé không vùng vẫy nữa. Anh tưởng cô giận rồi định tha cho cô ai dè nàng ấy đã ngủ từ bao giờ. Đúng là đâu cũng ngủ được . . .

Ở vị trí gần thế này mới được nhìn kĩ khuôn mặt đáng yêu lúc ngủ của cô. . . Cũng khiến người ta mãi mê ngắm nhìn mãi xem ra cô cũng chưa đến mức quá tệ. Cái trán nhỏ xinh xắn ẩn sau làn tóc mềm mượt,

chiếc mũi thi thoảng chun chun lại vô cùng đáng yêu , lông mi cong và dài, hai má bầu bĩnh hơi hồng hồng và cặp môi anh đào đầy mê hoặc. . . Không biết tại sao cô nàng lại là đứa bình thường khi có vô số điểm xinh xắn trên cả khuôn mặt vậy kia chứ! Mà kệ, mình anh ngắm là đủ rồi!

Anh không rõ nhưng lại cảm thấy càng nhìn mới càng thấy cô cuốn hút. Có lẽ trước giờ anh và cô hay cãi nhau nên mới không để ý tới vẻ đẹp tiềm ẩn kia chẳng hay là do anh vẫn không thể quên được cô bé Hạt Tiêu năm nào nên chưa từng nghĩ tới vẻ đặc biệt của Puny. . .

Mọi thứ bủa vây khiến Vyl mệt mỏi nhưng trên hết anh của hiện tại khi đứng trước vẻ đẹp của 1 cô gái không khỏi rung động. Đặc biệt là cô gái anh không nghĩ mình có thể tiếp nhận

Khẽ chạm nhẹ vào khuôn mặt đang ngủ say ấy, nhịp tim vốn bình ổn xưa nay lại vô tình lệch nhịp và càng đập nhanh hơn khi cô bé ấy dụi dụi khuôn mặt đáng yêu vào tay anh , có lẽ xưa nay đó là thói quen . . .

Điều ấy khiến anh không thể không ôm thật chặt cô vào lòng. Mùi hương nhẹ nhàng từ làn tóc khiến anh dễ chịu lại càng ôm cô bé ấy chặt hơn. . . Cô bé ấy thì lại thích mùi hương từ anh nên cũng ngoan ngoãn ngủ say . . .

Trái tim lạnh băng đang dần trở nên ấm áp nhưng lí trí của anh thì vẫn vậy, vô cùng kiên định rằng sẽ không yêu một ai chỉ vì cô gái ấy giống với cô bé anh từng yêu thương. . . Nhưng không, anh vẫn ôm cô bé ấy, điều này là thế nào, lẽ nào!! Không để suy nghĩ thêm nữa, mi mắt của anh đã từ lúc nào khép chặt lại và đi đến một giấc ngủ thực ngon . . .

* * *

Mọi người đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ còn hai người này vẫn đang ngủ với tư thế rất hạnh phúc và ấm áp . Cả nhóm đã đến nhà Vyl để đi cùng nhưng mà nghe anh quản lí nói rằng hai người vẫn chưa dậy. Cả bọn tá hỏa khi nghe xong. Đêm hôm rồi mà vẫn phải lò mò dậy thế mà hai người kia vẫn còn ngủ trên kia là sao??

Đề tôi lên gọi. Ông bà chủ đã ra sân bay trước rồi. Chúng ta sẽ tới sau

Anh quản lí nhẹ nhàng mở cửa vào. Cửa không khóa anh đoán là hai người có dậy rồi. Vậy sao giờ này mà vẫn còn chưa xuống chuẩn bị. Anh quản lí lò mò bật đèn lên vì bị ánh sáng bất ngờ nên hai người cũng bị đánh thức luôn

OMG !!! Tôi không cố ý đâu . . .

Anh quản lí che mắt lại rồi rít xin lỗi . Puny lơ mơ mở mắt mới nhận ra mình ngủ quên tận 20' may mà dậy sớm nên vẫn ổn. Cô bé bây giờ mới nhận ra là mình vẫn đang nằm cạnh Vyl đã vậy lại còn bị coi như gấu ôm đi ngủ nữa chứ. Nhưng mà lại là mùi hương này. Gần quá . . .

Vyl cũng mở mắt nhìn anh quản lí ngạc nhiên :

Anh sao thế ???

Ánh mắt vô tư của Vyl cứ như kiểu chưa thấy người ta ôm nhau bao giờ sao mà nhìn lạ lẫm quá vậy

Và anh quản lí – kẻ phá đám khung cảnh yên bình đã vội vã lên tiếng:

C-Cậu và c-cô mau dậy đi. Ông bà chủ ra sân bay rồi đấy. Mấy cô cậu kia cũng tới hết cả rồi. . .

Vừa mới nhắc thì đám nhí nhố đã điểm danh đầy đủ ở trước cửa và đập vào mắt là cảnh hot của đôi bạn trẻ :

AAAAA ! Hai người . . .

Đúng là chết chắc rồi. Puny đẩy Vyl ra khi anh vẫn đang ôm mình. Cô bé ngồi dậy xoa tay :

K-Không phải đâu – Lời phản biện vô ích nhất mà tất cả nghe được

Không phải gì nữa. Puny ! Hắn ta đã làm gì cậu để tớ xử – Gum lại xắn tay áo chuẩn bị chiến đấu

Vyl cũng ngồi dậy vươn vai như không có chuyện gì xảy ra :

Phòng ngủ mà mấy người có vẻ thích vào quá nhỉ ???

Tụi em thành thật xin lỗi. Tại thấy hai người lâu quá nên mới xông vào hơn nữa cửa lại mở – Lin thấy hành động xông vào phòng người khác của mình là sai nên thành khẩn

Anh tỏ ra rất khoan dung :

Tôi sẽ xem xét có nên tha thứ hay không?

Cái thằng nhóc này. Thôi mau lên tụi này đợi lâu lắm rồi. Coi như hôm nay anh bị đau mắt nhá mấy đứa

Em cũng bị đau mắt – Cả bọn đồng thanh

Puny như người mất hồn ngồi đờ đẫn ôm mặt vì xấu hổ. Sao lại để bạn bè thấy cảnh này được chứ ! Tên đáng ghét đó đợi đấy . . .

Và bây giờ Puny lại phải ngồi trên chiếc xe mô tô của Vyl. Lại chuẩn bị tốc độ đây.Nghĩ vậy là da gà nổi hết lên !!

Nhanh lên – Anh gắt

Cô bé đi với tốc độ rùa bò nhất có thể với khuôn mặt đầy u ám :

Không. Tôi ghét anh. Có chết tôi cũng không lên

Cô chắc chứ?

C-Chắc – Lại kiểu hỏi như thế ánh mắt anh ta như lúc nãy có phải lại định hành hạ cô nữa không??

Vậy đừng trách tôi độc ác

Trách cái con khỉ ! Anh ta vốn đã độc ác rồi mà ! Đúng là đồ không biết rõ bản thân mà cứ thích ngạo nghễ . Puny dè môi khinh khỉnh Vyl

Khi đột nhiên thấy ánh mắt kì lạ của Vyl, cô bé vội vã run lên :

A-A-Anh lại định làm gì nữa?? Anh hại tôi bị bạn bè hiểu lầm còn chưa đủ hả?

Là cô ép tôi

Vyl xuống xe làm cô bé run bần bật !!!

A-Anh định làm gì ! ! ! – Cô bé lùi lại phía sau để giữ an toàn

Anh ghé sát mặt mình gần về phía cô bé. Gần hơn . . gần hơn nữa . . .

Xem ra cô thích bị hành hạ hơn là nghe lời nhỉ? – Ánh mắt ấy cứ như nhìn thấu hết mọi loại xúc cảm trên gương mặt bối rối của Puny

A-A-Anhhhh thôi đi !!

Vyl vẫn không tha anh càng ghé sát hơn. Người cô bé tê liệt hoàn toàn. Tim như chỉ đợi 1 tích tắc nữa là nhảy ra ngoài. Chỉ cần nhớ tới cái ánh mắt giận dữ của anh là cô bé lại rùng mình . . .

Cô có nghe không? – Ít ra anh vẫn còn cho cô cơ hội để . . . “ thở”

Từ nãy cô nhịn thở lâu lắm rồi đấy ! Chỉ cần thêm chút nữa là chết ngạt luôn rồi

Puny bây giờ mới hoàn hồn cô bé gật đầu lia lịa. Anh yên tâm. Trở về vị trí lái xe,Puny ngoan ngoãn bám chặt vào người Vyl. Đám kia đã đi trước 1 lúc rồi. Nhưng vì Vyl phóng nhanh nên cũng đến sân bay kịp giờ.

Ông bà chủ – Anh quản lí chạy tới

Ryo ! Các cháu cũng tới đây hả? – Bố mẹ Vyl có vẻ rất háo hức

Còn Huy . . . Nó không tới sao?? – Bác gái ngó quanh nhưng không thấy Vyl và Puny đâu cả

Họ chắc là sắp tới rồi ! Ông bà đợi thêm đi – Ryo trấn an mẹ Vyl

Chúng con ở đây – Puny nhìn thấy mẹ Vyl vẫy tay rồi chạy nhào tới

Hai con tới rồi ! Mẹ mừng quá !

Gặp được các con bố mẹ vui lắm rồi. Bây giờ bố mẹ đi đây. Đến giờ rồi – 2 bác ấy vẫy tay chào rồi đi ra cửa soát vé nhưng vẫn mong nghe được lời của Vyl

Anh không có gì để nói à ? – Puny quay sang hỏi anh nhưng lại sợ anh nhìn cô nên quay đi luôn

Hai ông bà biết Vyl sẽ như vậy nên chỉ nhìn cậu con trai một lúc rồi quay đi. Được Vyl tới tiễn là hai ông bà đã hạnh phúc lắm rồi không mong đợi điều gì hơn. Hai người quay đi mắt bà Vân có vẻ đã bắt đầu đổ hoe thì tim nghẹn lại bởi 1 câu nói :

Khoan đã ! Hai người . . . đi . . . cẩn thận – Vyl áp úng mãi mới nói xong câu

Bà Vân không kìm được lòng chạy nhào tới ôm lấy cậu con trai lớn. Bà thật có lỗi vì để mặc cậu ở đây. Nhưng mà từ giờ bà sẽ cố gắng về thăm cậu thật nhiều

-Mẹ xin lỗi ! Mẹ không mong con sẽ tha thứ ẹ nhưng giờ con đã chịu nói với mẹ rồi. Từ nay mẹ sẽ về thăm con thật nhiều để bù lại những ngày mẹ để con lại một mình đó. Mẹ hứa đấy. Con ở nhà mạnh khỏe. Mẹ đi đây

Bà không còn vương vấn gì nữa. Bà sẽ về đây thăm con mình thật nhiều. Vyl là người rất ít khi bày tỏ ra cảm xúc của anh. Bề ngoài anh rất lạnh nhạt, rất vô tâm nhưng dường như trong lòng anh có 1 tình cảm rất sâu nặng. Nặng tới mức anh giận họ – giận vì họ không quan tâm anh.

Trong đáy mắt anh khi ấy cứ như nuốt tiếc và đau đớn lắm. Nếu nhìn kĩ có thể thấy anh không nỡ rời xa người mẹ, người cha kia. Puny khi ấy lặng ngẫm anh và cô có cảm giác sâu trong lòng mình có 1 xúc cảm đặc biệt – một cảm xúc chưa kịp gọi tên . . .

Cả bọn vẫy tay chào tạm biệt hai bác. Đợi hai người đi khuất rồi cả bọn mới ngồi xuống ghế thở phào.

Lại mất giấc ngủ rồi – Lin ca cẩm

Anh có cách đấy – Anh Hội trưởng lên tiếng

Cách gì ạ? – Lin hào hứng

Giờ Tan mới cười cười nhìn Zita :

Làm như hai đứa nhóc kia kìa . Zita với Lin làm vậy cho dễ ngủ

Anh hội trưởng bị Lin và Zita đuổi theo chạy loạn hết cả lên. Có kêu cứu Huan cơ mà Huan không ủng hộ Tan nên theo phe kia rượt đuổi anh Hội Trưởng.

Lúc này chỉ còn Puny và Vyl ngồi ở đó. Đầu cô bé cứ hiện lên hình ảnh của Vyl dù cho cô bé cố lắc lắc cái đầu quay như chong chóng bao lần nhưng vẫn không thôi nghĩ ngợi. Vyl thấy cô bé cứ lắc qua lắc lại đầu làm anh chóng cả mặt. Anh giữ đầu cô bé không cho quay lung tung nữa. Puny ngước lên nhìn anh . Anh cười :

Sao thế?

Ừ-Ừ-Ừm ! Không sao cả

Anh xoa đầu cô bé mỉm cười mãn nguyện. Puny lườm xéo anh 1 cái nhưng anh không mảy may đến vẫn cứ mỉm cười nhìn cô bé. Thà anh cứ nói gì đó còn hơn cứ nhìn cô bé thế này

Gum thấy Puny thần thờ nên cô bé nhảy sang ghế cạnh Puny lên tiếng:

Puny của tớ có chuyện gì không vui sao??

Puny liền đáp:

Đâu có. Tớ bình thường mà !!

Gum chợt thấy môi Puny sưng lên, tỏ ra rất lo lắng. Gum gặng hỏi:

Puny !! Cậu làm sao thế này??

Thấy Gum lo lắng. Puny sợ cô lại hỏi lí do tại sao. Mà nếu vậy thì cô sẽ chết mất. Puny giờ còn lo lắng hơn cả Gum nữa rồi. Cô luống cuống chưa biết phải giải thích ra sao!!

Kìa. Puny!! Cậu bị sao thế? – Lại đến Lin chạy tới hỏi han

Chết chắc rồi. Lin rất hay nghĩ lung tung. Thế nên không thể che mắt nổi Lin đâu. Puny bắt đầu chảy mồ hôi hột rồi đây

Mà sao anh Vyl cũng bị giống vậy ?? – Lin quay sang nhìn Vyl

Chẳng lẽ Puny lại nói toẹt ra rằng là vì cái tên đáng ghét ấy tức giận quá nên không kiềm chế được hôn cô. Cô sợ quá nên cắn anh thành ra hai người đều bị thương cùng một chỗ. Chuyện là thế đó. Tất nhiên Puny chẳng nói gì. Chỉ cúi đầu, nín lặng. Hội trưởng Tan thấy vẻ bối rối của cả Vyl và Puny nên rất nhanh chóng lên tiếng:

Thôi nào mấy đứa. Tụi nó yêu thương quá mức đó mà !!

WOW – Cả đám Ò lên

Gì thế này. Anh nói làm Puny nổi hết cả da gà lên. Yêu thương không thấy chỉ thấy đau thương à !!

Chưa để câu chuyện kết thúc tại đây. Huan lại chen lời:

Cậu cũng tình cảm quá nhỉ, Vyl !!! Thật hiếm thấy

Vyl không đáp vì anh vẫn đang nghĩ gì đó rất nhập tâm. Puny thì đang phải đối mặt với sự tò mò của cả đám này mà cứ run lên. . .

Puny, em đừng sợ. Vyl là lần đầu tiên. . . – Zita vỗ vai Puny an ủi

Cô hơi ngạc nhiên. Đây là . . . lần đầu anh ta làm như vậy sao?? Xem ra anh ta chính là loại người không coi tình yêu ra cái gì !! Hừ hừ. . .

Đến mức bị thương thế này thì khó trách . . . cô bé ngốc như nhóc sợ là phải rồi!

Gum không đồng tình :

Anh nói ai là ngốc hả tên kia??

Xì. Cái con bé lẩn lộn này. Có nói cô đâu!!!

Anh dám trêu chọc Puny dễ thương của tôi sao??

Của tôi?? Ha ha . . . Tình yêu đơn phương ấy sẽ không có kết quả gì đâu

Cái gì?? Anh muốn chết rồi đây!

Thế là cả hai lời qua tiếng lại. Hết Lin, Zita và Tan xung đột xong lại đến Gum, Huan cãi lộn. Xem ra cái đám nhí nhố này không yên được một giây phút nào. Cũng may cả hai chuyển chủ đề chứ không Puny ngưỡng chết mất !!! Tự nhiên tại anh Hội trưởng nói ra làm cả đám cứ nhắc mãi. . . Cô đã muốn quên nó đi rồi cơ mà ~____~

* * *

3h30' sáng

Mọi người ra về sau khi hả hê với những câu chuyện phiến. 7 rưỡi mới phải đi học mà giờ thì còn những mấy tiếng nữa !!

Cả đám đành ngồi xem phim giết thời gian cho tới giờ học vậy. Có hai người kiên quyết dă dảo việc xem phim mà là Puny và Tan. Hai người nghe đến từ ma thôi đã rùng hết cả mình rồi. Bị cả đám nói là nhất gan nhưng cả hai vẫn dă dảo tới cùng. Trời thì đang tối đen thế kia, ngoài trời còn có tiếng gió rít nữa điều này càng làm những con người kia thích thú !!!

Hai người bỏ chẵn ra đi. Nóng chết đi được!! – Lin ca thán

Tắt đi rồi nói – Puny và Tan đồng thanh

Lin liền đáp:

Anh Huan ôm anh Tan đi. Còn Puny sang bên kia với anh Vyl. Vậy thì khỏi phải chặn gì nữa !!!

Tan và Huan đương nhiên là chấp tay xin với Lin về chuyện ôm nhau của hai người. Lin cứ ha hả cười lên thích thú !!!

Puny cầm chăn che lên trước mắt , ngủ thì không được bởi đám kia cứ la hét ầm lên mà xem cũng không xong cô bé sẽ bị ám ảnh mất . Puny đợi tới đoạn gay cần sẽ chồm chắn lên nhưng không ngờ sợ hãi quá ôm luôn người bên cạnh. .

Cô bé quên là Lin ngồi bên phải chứ không phải bên trái. Gum với Lin cứ cười ha hả trước bộ dạng khổ sở của Puny và Tan. . Còn Zita và Huan thì đang bị ông anh mình trừng mắt vì tội bắt xem cái thể loại rùng rợn này. . .

Tôi sắp tắt thở rồi đây !!!! – Vyl nói nhỏ vào tai Puny

Tim cô cứ nhảy loạn lên, tai hình như đã đổ lên nhưng cô thực sự không dám buông anh ra lúc này vì cô muốn tìm cảm giác an toàn nào đó trước bộ phim rùng rợn kia. Cô bé dù biết là không nên làm thế này nhưng thực sự có cảm giác an toàn khi làm như thế!!!

Cả bọn đã nằm ngủ từ bao giờ, cái đám ấy vừa mới chí chóa và la hét inh lên thôi mà đã lăm ra ngủ ngay được, chắc là vội đi tiễn bố mẹ Vyl nên mới dậy sớm thế, tuy rằng có chút nhí nhố nhưng là những người rất có trách nhiệm. . .Và nhờ đám ấy đi ngủ rồi nên lúc này Puny mới có thể thoát khỏi bộ phim rùng rợn:

Anh tắt cái đó đi được không???

Vyl cố gắng nhích người với lấy cái điều khiển nhấn nút tắt. Cô bé lúc nổi sợ dâng tràn lên thì cô bé chẳng nghĩ ngợi gì nữa. Đến khi hết sợ mới bắt đầu thấy mình quá ư là “có duyên” khi làm cái việc đó !!

Giờ thì buông ra được chưa??

Cô bé thu tay lại. Hoàng Tử gì mà quá đáng hết mức. Sợ hãi là cảm xúc của con người chứ bộ. Ngày cuối ở đây rồi cô bé đang muốn tạo một mối quan hệ tốt hơn với anh. Dù sao cô cũng là bạn gái dù là giả thôi thì cũng là bạn gái. Anh có nhất thiết phải tỏ ra ghét bỏ thế không?? Rõ ràng vừa lúc trước còn ôm cô mà giờ cô ôm lại còn lạnh lùng không cho !! Híc híc !

Và thế là cái dự định tạo mối quan hệ tốt hơn đó bị tan nát sau sự vô tình của anh luôn rồi!!!

Puny và cả bọn vừa ngáp ngắn ngáp dài bước tới trường ! Hôm nay tự nhiên lại chẳng có hứng thú học hành. . . Và tất cả đã không hẹn mà cùng ngủ gật trong giờ học từ lúc nào không hay. . .

14. – Chương 14

Chap 14: Quan tâm

Tại lớp của 3 nàng

3 em kia ! Mới sáng sớm mà đã ngủ gật thế hả? Dậy mau. Hôm nay các em ở lại trực nhật lớp cho tôi

Đầy ngắn gọn và súc tích . Cô Tiếng Anh cực kì nghiêm khắc đã bước tới lớp và 3 nàng vẫn mơ màng trong giấc ngủ. Sau khi nghe cô cất cao giọng chói tai thì lập tức ngẩng đầu dậy lơ mơ nhìn cô và cả lớp !!!

Cái gì thế?? – Gum quay sang hỏi lại Giang lớp trưởng

Cô bé xinh xắn vội đáp :

À. Ba cậu bị phạt trực nhật

Sao?? – Lin nghe xong hốt hoảng

Chúng ta vẫn hay bị thế mà Lin – Puny rất bình thản

Sở dĩ Lin hốt hoảng là bởi vì cô nàng hẹn Zita cùng đi ăn trưa thế mà giờ bị phạt thì tiêu tan luôn rồi! Ngày nào cũng cùng đi chơi nhưng với Lin thế vẫn chưa thỏa mãn. . . Phải 24/24 đều nhìn thấy Zita cô nàng mới yên tâm được !! Thế là Lin ủ rũ suốt mấy tiết liền

Buôn đưa lê bán đưa hấu trong giờ. Ba em trực thêm 1 tiếng nữa cho tôi – Cô giáo gắt lên

Chết tởm rồi !! Thế thì xong luôn rồi – Lin khóc rống

Độc thân vẫn tốt nhất – Puny và Gum đồng thanh

Tại lớp của 3 chàng

Thưa cô hành vi ngủ trong lớp thì bị phạt sao? – Minh Yên lớp trưởng C1 lên tiếng

Còn sao nữa. Đám ngủ trong tiết của tôi. Phạt gấp đôi bình thường trực nhật 2 ngày cho tôi – Tiếng giày cao gót lạch cạch vang vọng

Vậy lớp mình có 3 người thưa cô – Kẻ mách lẻo này lại tiếp tục

Cô bực mình gằn giọng:

Ai dám ngủ trong tiết của tôi?

Anh ta hí hửng nêu tên :

3 thành viên của Prince thưa cô ! Minh Huy, Đình Tuấn và Tường Quang – Bộ ba xuất sắc từ học lực cho tới ngoại hình và cả tài năng nữa

Chu Choa !!! Đám nữ sinh trong lớp hò reo ầm ĩ ! Bởi đã lâu rồi ba chàng mới có mặt đầy đủ trong lớp nhưng lại ngủ gật mà không để tâm tới bất cứ điều gì ! Dù vậy, sức hút của ba người không có gì cản được !!!

Lướt qua nơi hò reo, cô giáo bước đến chỗ ba HotBoy đang chống tay chờ đợi hình phạt !!! Ánh mắt lạnh lùng của Vyl , nụ cười Thiên Thần của Zita và cái nháy mắt của Huan làm ngay cả cô giáo cũng suýt thì ngất ngay tại chỗ !!!

Vì đây là lần đầu nên cô tha ! Lần sau là cô phạt đấy nhé ! – Không ngờ cô giáo lại có thể tha cho học sinh và ai cũng tự hiểu lí do là gì. Cô cũng chả khác mấy đứa nữ sinh là mấy. Haizzzz . . .

Lớp trưởng nhìn cô vẻ hậm hực. Người như cô không bao giờ tha cho ai vi phạm kỉ luật cả. Chỉ vì Prince mà cô cũng dao động. Anh ta nắm chặt tay tức giận. . .

Cậu có cần như thế không??? – Huan lên tiếng

Hừ. Các cậu hống hách trong lớp học thì được còn tôi có trách nhiệm với chức vụ thì không được à!!!

Bỏ qua đi Huan – Zita rất bình tĩnh trong mọi lúc

Minh Yên đập bàn phản đối :

Prince các cậu đúng là mấy kẻ vô ý thức

Huan rất tự tin khoe thành tích :

Chúng tôi tuy rằng hay nghỉ học nhưng lúc nào cũng đứng đầu lớp. . . là được rồi, đúng không hạng nhất??? Vậy hạng nhất có muốn tiếp tục thi đấu không??

Đừng hỏi thừa. . . Tôi biết các cậu giỏi nhưng . . .với kiểu hống hách của cậu. . sẽ chẳng thắng mãi được đâu !! Mà này, tôi không muốn thi với cậu. . .

Huan tiếp tục mặt bình tĩnh và đứng lên muốn động tay động chân :

Cái thằng này. . . cậu tưởng cậu đủ trình độ thi nhảy với tôi sao? Đúng không Vyl ? . . . Vyl, cậu nghĩ sao???

Vyl bình thần vắt chân đáp :

Chẳng sao cả

Này, tinh thần đồng đội bao lâu cậu có nên bênh tôi một chút không??

Zita muốn kết thúc cuộc trò chuyện này ngay bây giờ :

Để Vyl thi với Minh Yên đi. . . Năm nào hai người họ cũng thi mà. . .

Và năm nào lớp trưởng tài giỏi của chúng ta cũng thua , nhỉ??

Các cậu. . . cứ chờ đấy !! – Minh Yên nắm chặt tay bước ra ngoài

Hoàng Minh Yên

Là lớp trưởng C1 năm hai – lớp của 3 Prince đẹp trai

Gia đình: Bố anh chính là chủ khách sạn nổi tiếng

Tài năng: Dancer và là một học sinh xuất sắc luôn đứng đầu lớp

Ở trong quá khứ anh và Vyl vốn đã có thể trở thành bạn nhưng cũng vì cùng sở thích nên ngược lại đã trở thành đối thủ của nhau. Minh Yên không thích Prince cũng bởi lẽ đi đâu thì Prince cũng được cả trường ca tụng. Còn anh thì từ lâu đã quên đi cái đam mê kia cũng chỉ vì Prince. Thế nên, dù cho Minh Yên là một người xuất chúng thì vẫn không được chú ý nhiều

* * *

Chào – Puny giơ tay chào một cách vô cùng miễn cưỡng nhưng không quên nở nụ cười – nó thực đầy mệt mỏi

Vyl không biết tại sao mỗi khi cô bé nở nụ cười là lại có một xúc cảm đặc biệt. Nhưng khi thấy hôm nay cô cười gượng như thế trong lòng lại có chút khó hiểu và bứt rứt gì đó. . .

Loại cảm giác mơ hồ này rốt cuộc là thứ gì ?? Tình yêu hay là một sự quen thuộc nào đó???

Cuối cùng, Vyl vẫn gắt lên với cô dù cho thực tâm anh không cố ý nhưng vô tình cái miệng anh đã quen với cách cao ngạo này rồi !!!

La cà ở đâu??? – Anh hỏi nhưng không nhẹ nhàng chút nào

Puny uể oải nấn vai đáp :

Tôi bị phạt trực nhật mà ____.

Làm sao bị phạt?? – Như tra hỏi phạm nhân

Ngủ trong giờ của cô. . .

“ Nếu không phải tại cái kẻ hắc ám như anh thì tôi có bị vậy không??” – Cô ầm ỨC nghĩ ngợi

Cô đoán anh cũng ngủ trong giờ nhưng thế nào cũng được tha. . .Bởi vì anh không thiếu cách để được cô tha cho. . . Mấy kẻ đẹp trai ấy mà, thế giới của họ khác xa quá lớn !!! Trong khi người ta ngủ thì chẳng làm sao còn cô chăm chỉ đi học và chú ý vào giờ học thì chỉ vì dậy sớm để gọi cái tên ấy dậy mà mất cả giấc ngủ ngàn đô la. . . Lại còn bị phạt trực nhật nữa. Đời học sinh của cô hình như là gắn liền với công việc lao công thì phải !!!

Vậy mà bị phạt ?? – Anh rất ngây thơ

Còn không. . . Tôi biết anh dùng mỹ nam kế rồi nên không cần giễu tôi đâu. Người như anh hiểu làm sao được cuộc sống của những người ngoan ngoãn và chăm chỉ như tôi . . . (Lại tự sướng)

Puny vừa mới đưa tay lên khoa trương phẩm chất cao đẹp của cô thì đập vào mắt anh là đôi tay có vài đường sưng lên. . .

Anh vội cầm tay Puny lên :

Tay cô . . – Vyl thấy mấy vết xước dài trên tay cô lo lắng

Lúc lau không cẩn thận . . . – Cô rút tay ra lên tiếng

Bất cẩn

Không sao mà. Tôi lên dọn đồ đây. Chắc giờ mẹ tôi cũng về rồi

Chẳng thèm để ý cái người vừa hạ giọng để quan tâm cô , Puny cứ thế chạy vào nhà chuẩn bị thu dọn đồ đạc và . . . rời khỏi đây. Cô chán gặp cái mặt khó ưa của Vyl lắm rồi! Cô muốn về nhà gặp mẹ. . .

Quay lại. Đưa tay đây – Vyl cất giọng vô cùng lạnh

Cô bé rùng mình quay lại và ngồi xuống ghế sofa sau đó thì trình trọng đưa bàn tay hậu đậu lên cho người ta xem xét

Anh cầm tay cô bé lên lật qua lật lại một lúc lâu đến mức cô còn tưởng anh muốn ăn tay cô đến nơi rồi !! Ngắc kị vậy để làm gì chứ! Có khác gì lúc mẹ cô đi mua thịt không? Cứ xem tới xem lui mà cuối cùng kết luận một câu : Không mua. . .

Xem đủ chưa vậy?? – Cô bé gắt lên

Anh bây giờ mới nhận ra mình hơi. . . lâu la quá ! Nhưng mà tự nhiên lại muốn nắm tay cô =))) Bỏ qua suy nghĩ quái gở ấy anh cẩn thận dấn urgo cho cô. . . Cách chăm sóc tận tình này có phải anh ta đang bị ma nhập hay không?? Cô bé nghĩ thế !!

Quý tốt bụng nhập vào anh à?? – Cô bé hỏi rất nghiêm túc

Vyl lẳng lặng làm tiếp công việc mà không đáp. Anh chăm sóc cho cô có gì là đáng ngạc nhiên thế không?

(Không đáng ngạc nhiên mà quá ngạc nhiên ấy chứ!!)

- Chân em làm sao vậy??

Cô bé nhỏ nhắn ôm chặt lấy đầu gối miệng méu máo khóc lóc đến là thảm thương làm người ta cũng đau theo rồi kìa !!

- Em . . . em bị ngã

- Sao em lúc nào cũng tự mình hại mình thế?

Cô bé ấy lau nước mắt rồi ôm chầm lấy cậu bé trước mặt

- Tại. .. em bất cẩn! Nhưng mà từ giờ có anh Hạt Dẻ rồi , em có ngã cũng không cảm thấy đau bởi vì. . . em biết anh sẽ chăm sóc em mà !!

Cậu bé ấy cũng mỉm cười ôm lấy cô bé dễ thương kia rồi dịu dàng xoa đầu cô:

- Ủ. Em muốn anh chăm sóc nên cố tình đúng không??

- Gì cũng được. Miễn là anh Hạt Dẻ chăm sóc em là được rồi. . . Anh sẽ ôm em mỗi khi em ngã nhé!!

Bị một cái gõ đầu rõ đau. Cô bé lém lỉnh xoa đầu rồi nhướn môi:

- Anh lại đánh em !!

- Lớn rồi phải tự chăm sóc bản thân chứ! Anh không lo cho em cả đời được!!

Cô bé nín tay cậu bé lắc qua lắc lại một hồi, nũng nịu :

- Tại sao?? Tại sao sao sao sao ??? Em ứ chịu đầuuuuu ! Anh phải ôm em mỗi ngày cơ !! Em thích anh lắm, anh Hạt Dẻ !!!

Rồi lại lao vào người cậu ôm thật chặt. . .

Cô bé cứ đầu ấy ngày nào cũng như ngày nào, lúc thì đòi ôm, nắm tay , lúc thì đòi xoa đầu, lúc thì muốn được cõng, khi thì nổi hứng đòi cậu đọc sách cho nghe toàn chuyện về Hoàng Tử và Công chúa khiến cậu ngán ngấm. . . Cô bé ấy giỏi làm nũng và ăn thôi !! Nhưng điều ấy làm cậu bé cảm thấy thích thú !! Thích đến không nổi rời xa. . .

___ Một mảnh kí ức lại ùa về khiến trái tim Vyl đau đớn ___

“ Anh ta làm sao thế nhỉ?” – Cô bé thầm nghĩ nhưng rồi lại bỏ qua ngay

Cô nghĩ nên dọn đồ ngay để còn về sớm. . . Thế là cô bé đứng lên đi lên tầng bỏ lại Vyl với quá khứ anh không muốn nhớ lại

Cô chủ ! Cô đi luôn sao? – Anh quản lí thấy Puny liền lên tiếng

Cháu đi rồi bà và mọi người buồn lắm đây – Bà quản gia nắm lấy tay cô bé giọng buồn buồn

Cô không nhớ nhất chính là xa anh quản lí và bà quản gia hai người họ rất quý mến và quan tâm tới cô vì thế ở đây cô cảm thấy ấm áp hơn. . . Cô không nhớ xa họ. . .

Mẹ cháu về nhà thì cháu cũng phải về thôi. Cháu rất vui vì được mọi người chào đón. Khi nào rảnh cháu sẽ tới chơi với bà. Cháu đi đây.

Ừ. Nhớ tới nhé

Bubu từ đâu nhảy ra quẩn lấy chân Puny, cọ cọ người vào chân cô bé. . .Cô nhắc bồng Bubu lên hôn nó rồi lên tiếng:

Bubu của chị phải ngoan đấy!!! Giờ chị đi rồi mới hỏi hận phải không? Ai bảo em có sắc là quên chủ luôn. . . Từ giờ ở với cái tên hắc ám ấy phải cẩn thận đấy nhé!!

Cô bé lên xe Vyl đi về còn anh quản lí sẽ chở đồ tới nhà cho cô bé. Sao lòng cô bé lại thấy tiếc nuối vậy chứ ! Về nhà lẽ ra phải vui mới đúng. Chẳng phải đây là giây phút cô mong muốn hay sao???

* * *

Đã về tới nhà yêu quý. . .

Cảm ơn anh – Puny xuống xe nhìn Vyl mỉm cười

Anh không hiểu sao cô bé ấy lại có thể cười hạnh phúc như thế!! Lúc nào cũng có thể cười được. Và nụ cười ấy. . . thật đẹp. . .Chưa ai cười với anh ấm áp và thân thương như thế suốt mấy năm qua

Anh nhớ phải yêu quý Bubu của tôi đấy. Tạm biệt

Nó là của tôi tôi thích làm gì thì làm

Mới tử tế được một tí mà anh ta lại bắt đầu gây sự rồi!!!

A-A-Anh thật là . . .Thôi anh về đi. Cảm ơn vì thời gian qua đã chịu đựng tôi !! Từ giờ có thể thoải mái hơn rồi !!!

Nghe câu nói ấy anh có vẻ không vui còn Puny thì có chút ngượng ngịu. .Nhưng anh cũng không nói gì mà lặng lẽ phóng xe về. . .

Đợi Vyl đi khuất rồi cô bé mới chạy vào nhà. Anh quản lí đã đem hết đồ về rồi sao? Vậy là cô bé lại trở về cuộc sống như lúc trước

Mẹ ơi ! Con về rồi

Mẹ nhớ con quá Gấu ạ – Mẹ cô bé đặt đồ xuống và ôm lấy đứa con gái nhỏ

Con cũng nhớ mẹ

Sao? Ở nhà bác Vân có vui không?

Vâng. Vui ạ. Bà quản gia làm rất nhiều món ngon nhưng mà . . .- Cô định nói là con còn bị anh ta hành hạ nhưng chợt nghĩ chuyện đáng xấu hổ đó không nên nói ra thì hơn !!!

Mẹ nghe kể rồi. Con với con của Vân đang hẹn hò đúng không ? Giấu cả mẹ cơ đấy

Puny vội vã xua tay :

Đâu có ! Bác ấy hiểu nhầm con mà. Con với anh ta làm sao mà hẹn hò được

Nếu hai đứa quý nhau mẹ sẽ không ngăn cản. Cậu ấy chắc cũng phải chững chạc, tài năng, quyết đoán như ba chứ nhỉ?

Puny lại cầm bánh mẹ mới mua ra ăn rồi đáp :

Tài năng thì có. Nhưng tính anh ta con thừa biết là thế nào

Thôi được rồi. Là ai cũng được. Miễn là con gái của mẹ thích thì mẹ cũng thích-Mẹ cô bé xoa đầu đứa con gái đáng yêu

Mẹ ! Con yêu mẹ nhất

* * *

Sau khi ăn cơm xong. Anh lên phòng. Cảm giác trống trải lại đến. Chỉ có anh ở 1 mình trong căn phòng này. Thật buồn. Anh nằm xuống mơ màng tay vẫn ôm Bubu – thú cưng của Puny. Chú mèo nhỏ dụi dụi bộ lông mượt vào người Vyl. Cô chủ và thú cưng đúng là y hệt nhau !!!

Anh lại nhớ những giây phút khi cô bé còn ở đây anh lúc nào cũng cảm thấy hạnh phúc

“ Anh ta ăn chưa nhỉ?”

Puny thầm nghĩ ngợi khi ngồi ăn cơm tối với mẹ . Cô bé sợ nếu mình không ở đó anh ta sẽ lại bỏ bữa. Tự nhiên về nhà lại cứ nghĩ ngợi về anh ta. Cô bé lại nghĩ về cái kiss đó – Nụ hôn đầu của cô

Anh ta ! Thật quá đáng ! Sao mình phải nghĩ về tên đó chứ ! Mình điên rồi- Puny đập đầu phản đối suy nghĩ của mình

15. – Chương 15

Chap 15: Học sinh mới

Sáng sớm. Một ngày trời thật âm u và ảm đạm. Mây đen kéo đến, gió lồng lộng báo hiệu một ngày u ám. . . Vẫn như thường lệ Puny và Lin đến trường từ sớm. Hôm nay 2 cô bé này không bị trễ xe bus nên rất thanh thản ngồi trong lớp tám chuyên. Tiếng chuông báo vào tiết đầu tiên – tiết của cô chủ nhiệm

Mọi việc vẫn sẽ như mọi ngày nếu như không có sự xuất hiện của 1 nhân vật mới nhưng quen này.

H-Hoa Phương sao ????

Lin, chúng ta có nhầm không??? – Puny ngạc nhiên không kém Lin là mấy quay sang ngó ngác

2 người quen cậu ta hả? – Gum thấy mặt 2 đứa khác lạ quay xuống hỏi han

Cô tiểu thư tự kiêu này không muốn cũng phải quen. Học cùng mấy năm trời mà cô ta luôn ỉnh là hoa khôi. Tuy rằng cô ta cũng không đến nổi tệ nhưng phô trương vậy khiến người ta phát ghét .Haizzzz – Lin than thở khi nhìn bộ dạng hờ hững của cô ta

Cô chủ nhiệm sau khi nhắc nhở lớp xong cô mới nhìn về cô học sinh mới giới thiệu

Đây là bạn mới của lớp ta. Các em hãy giúp đỡ bạn nhé. Em tự giới thiệu với cả lớp đi

Nhân vật này chưa nhận được đồng phục của trường nên vẫn mặc đầm đi học. May cho cô là học sinh mới chứ không thì chắc giờ này đang ở phòng bảo vệ lập biên bản rồi. Cô nàng bắt đầu giở cái giọng ngọt sớt ra :

Chào các bạn. Tổ là Hoa Phương. Rất vui vì được biết mọi người

Đương nhiên là cả đám con trai trong lớp hét ầm lên, vỗ tay rất cuồng nhiệt, ai nấy cũng mong sẽ được ngồi cạnh hoa khôi . . .

Hoa Phương

Là hoa khôi của trường cũ – nơi Puny, Lin từng học, dù không có cuộc thi gì hết nhưng cô vẫn luôn tự ỉnh là hoa khôi của trường

Gia đình: Ông nội là người làm ăn lớn và có tiếng

Vị tiểu thư này có tính cách hơi đồng đánh một tí, hay nổi nóng với người khác và không bao giờ chịu nhún nhường ẩn sâu có gì đó rất mạnh mẽ không dễ thua kém ai

Cô chủ nhiệm tiếp:

Em tự chọn chỗ nhé. Có rất nhiều bàn trống

Cô nàng nhìn lướt quanh phòng. Và ánh mắt dừng lại ở phía bàn nằm . Hoa Phương đi xuống và ngồi ngay sau bàn Lin và Puny. Còn vở vai hai đứa nó tỏ vẻ “ thân thiện”

Trùng hợp thật. Chúng ta lại học cùng nhau. Còn ngồi gần nữa chứ

Trùng hợp gì chứ!! Rõ ràng là một sự trùng hợp có chủ ý !! Mà cũng phải thôi, tiểu thư như Hoa Phương thì rõ ràng chỉ có Ko- san này mới đáp ứng được!!

Có lẽ nhiều người thắc mắc tại sao một đứa như Puny lại được học ở đây thì thực sự không có gì đáng ngạc nhiên khi ban C: Nghệ thuật của trường không có nhiều học sinh. . . Cô bé tuy học không được tốt để có thể vào được Ban A hay Ban B nhưng cô bé có thể hát vì thế có thể dựa vào năng khiếu đó để vào được Ko – san

Lin thì khỏi nói, nhà cô bé ấy tuy không thuộc hạng giàu có như Hoa Phương nhưng nếu cần, nhà cô đủ có khả năng để vào học. . . Và Lin học cũng rất khá nên chỉ cần xét về học lực ở trường cũ là có thể vào ban B rồi!!! Nhưng Lin đương nhiên là thích học Nghệ Thuật giống Puny nên cả hai đã học ban C và được làm quen với Prince. . .

Nhiều khi Puny cũng hơi tự ti khi đứng trước những cô cậu thiếu gia – tiểu thư ở đây. Mà lâu dần rồi, cũng phải làm quen, giờ thì cô bé thấy những người đó cũng không đến nỗi nào. . . Hay là do cô chưa được gặp người đến – nổi – nào nhỉ??

Tiếp theo thời điểm vừa nãy, hai cô bé phải nói là THẨM hơn ai hết. Chuyển khỏi trường cũ tưởng tránh được cô ta rồi ai dè lại gặp lại cô ta. Xui hết biết.

Chúng nó cũng chỉ cười nhẹ 1 cái rồi quay lên không muốn thấy bản mặt tự đắc của cô nàng chút nào. Cả buổi học âm ỉ và giông tố y như cảnh tượng ngoài trời vậy (trong tư tưởng của 2 cô bạn thôi). Chắc là bão về nên trời mới nổi gió vậy. Sao chối chuyển tới chửi trách ông trời được.

Hai cậu hôm nay sao thế ? Cả buổi cứ nghĩ vắn vơ nhăn nhó vậy? – Gum chạy tới khoác vai 2 cô bạn

Hai đứa nó cũng chẳng muốn nói gì lúc này chỉ thở dài 1 tiếng

Nói đi. 1 người vì Zita, 1 người vì Vyl, phải không???

Không phải – cả 2 đứa đồng thanh và Puny gào to hơn >___<>

Thế chuyện gì?

Đang định mở miệng thì Prince tới. Lin đang u sầu nhìn thấy Zita, cô bé như từ cõi âm trở về mặt vui hết biết. Con người ta có người yêu là thay đổi như chong chóng vậy. Khó hiểu !!

Lin. Mặt em sao nhợt nhạt thế? – Zita ôm mặt Lin hỏi trước cả đám

Lin lắc lắc đầu ôm Zita. . . Chẳng lạ gì trước hai cái người này bởi vì không hôm nào không thể hiện tình cảm trước đám độc thân này. Hôm nay là còn kìm nén lắm rồi đó !!!

Hai cái đứa này. Anh bảo thế nào? Không được hành động tình cảm trước mặt mọi người cơ mà – Tan nhăn nhó quát 2 đứa đang tình tứ

Vyl ,anh đã làm gì Puny dễ thương của tôi để cậu ấy thế này hả? – Gum nhìn Vyl hặc sách

Cái đám này cứ hết lượt mâu thuẫn này đến mâu thuẫn khác. . . Từ nãy tới giờ Hoa Phương vẫn đang chăm chú quan sát hết tất cả. . . Cô nàng đặc biệt để ý Vyl – một chàng trai lạnh lùng quyền rũ

Sao “nữa”??? – Vyl hất mặt về phía Puny hỏi Gum

Nữa cơ à? Có nghĩa là bình thường cũng hay như thế vì Vyl. . Ý này rốt cuộc là gì đây???

Cả buổi ngồi thần thờ tội nghiệp Puny dễ thương của tớ – Gum ôm lấy Puny thương thương

Gum quý Puny nên rất lo cho cô bạn. Chắc là kẻ đáng chết kia làm Puny buồn nữa. . .

Mới rời tôi 1 ngày mà nhớ thế cơ à? – Vyl trêu chọc cô bé

Một khi Hoàng Tử đã lên tiếng thì bất kì tình trạng nào bạn Puny cũng sẽ trở lại để xù lông lên đấu tranh cho công cuộc đáp trả này !!!

Đồ đáng ghét kia ! Đừng ăn nói lung tung. Ai thêm nhớ anh – Puny cãi lại

Cô tiểu thư tự kiêu mới chuyển tới không biết từ đâu chạy ra hớn hở :

Ồi ! Chào mọi người ! hi hi – Cười rất hiền ạ

Prince nhìn sang 3 cô bé tất nhiên trừ Vyl ra :

Bạn các em hả?

C-Các anh là bạn của Uyên và Hân thì cũng là bạn của em. Em là Hoa Phương mới chuyển tới có gì các anh giúp đỡ nhé!

Các anh chàng gật đầu có mỗi Vyl là không nói năng gì chỉ nhìn về phía nào đó có người đang khó chịu. Điều này làm cô chú ý đến. Cô ta tiếp tục đon đả:

A! Bạn trai hai cậu hả? Đẹp đôi thật đấy!

Đâu có – Puny phản bác

Vậy không phải là hai cậu . . . – Cô ta nhìn Gum nói

Cả đám lại bị 1 phen sốc lâm sàng. Vụ lần trước của Huan đã khổ lắm rồi giờ lại thêm cô ta nữa. Gum ơ là Gum !!!! Lẽ ra nên tìm hiểu thật kĩ bạn cùng lớp chứ nhỉ?

Hoa Phương ! Cậu nhầm rồi . Bạn trai của Puny là Vyl người đứng đối diện cậu kia kìa – Lin chút bực bội nén nhịn

Nghe vậy, Vyl khẽ nhếch môi còn Puny thì ngờ nghệch nhìn Vyl !! Ai thêm làm bạn gái của anh chứ?? (thế mà có người vẫn làm bạn gái người ta đấy thôi?)

Thế . . . thế sao ?? – Cô ta đang có ý định tiếp cận Vyl thì nghe thấy tin như bị đâm 1 phát sau lưng

Lin ! Cậu nói gì thế ! Không phải vậy đâu – Puny không cam chịu bị hiểu lầm nữa

Thật vậy sao Uyên ? – Hoa Phương nghe vậy hí hửng hơn hẳn

Lin nhìn đáng vẻ vui mừng của cô ta mà thấy chướng mắt chỉ mong thoát cô nàng này ngay lập tức. Tan và Huan đi về trước nên chỉ còn Vyl ở lại đó. Zita cũng đưa Lin về. . .

Lúc này, Hoa Phương kéo Puny ra 1 góc nói gì đó xem ra rất bí mật

Bảo Uyên à! Chúng ta là bạn mà phải không?

Ừ. Có gì cậu nói đi

Tớ biết là cậu tốt với tớ mà. Cậu giúp tớ làm quen với Vyl đi. Tớ rất thích Vyl

Nhưng cậu và anh ta mới chỉ. . . vừa mới gặp

Thì cậu không nghe tiếng sét ái tình đó à!

Mới lần đầu tiên đã thích người ta xem ra bà cô này rất là khôn nha !! Nhưng mà Lin cũng thích Zita ngay từ lần đầu còn gì. Hoa Phương thích Vyl cũng có gì là lạ mà cô bé có vẻ rất sốc. . . Mà thôi, cô cũng chẳng cần gì phải nghĩ ngợi. Cô nàng thích Vyl thì liên quan gì chứ. . .

- Cậu có thể tự làm quen mà. Tớ không thích anh ta cho lắm

Nói chung là cô chẳng thích ai cả. Hai người tự đi mà làm quen. . . Cô có phải sinh ra để làm bà mối đâu
Không được. Anh ấy còn không thèm nhìn tớ nữa. Đi mà. . .

Puny gật gù. Khẳng định một điều đã là chân lí do chính cô trải nghiệm:

Anh ta vốn là thế. Không quan tâm tới con gái đâu. Vì bản tính anh ta kiêu ngạo mà

Tớ sẽ làm được. Tớ thích vẻ lạnh lùng ấy

Tùy cậu thôi

Có người lại thích cái vẻ đó đấy! Cô bé thì ghét cay ghét đắng. Người gì mà không chút lương tâm chỉ biết
làm người ta khóc thôi T_____T. Đã thế người ta khóc còn không dỗ nữa. . . Đồ vô tâm – Puny gắt trong
suy nghĩ

Cậu hứa giúp tớ đi mà Uyên !!!

Bằng cách nào???

Giúp tớ hẹn hò ở công viên. Giúp tớ nhé !

Công viên sao? Đó chẳng phải là nơi cô bé và Vyl tới lần trước. Cô bé ghét Vyl mà. Giúp cô ta hẹn hò với
Vyl thì có gì đâu. Nhưng sao lại có chút hối tiếc khi nhận lời nhỉ? Tại sao lại thấy hơi nhói ở trong lòng.
Tự nhủ bản thân không sao cả cô bé quyết định giúp Hoa Phương. . .

Puny ! Đi lâu vậy? Làm người ta lo quá đi – Gum chạy tới ôm Puny

Có ngày nào mà hai đứa này không ôm nhau đâu. Puny cũng ôm lại Gum làm ai đó hiểu lầm , ai đó thấy
không thích thú !!!

Tình cảm quá – Hoa Phương nhìn 2 đứa và buông câu nói làm Vyl hơi bật cười

Anh giả vờ ho vài tiếng để che dấu mình đang cười. Thật lòng anh cũng thấy khó hiểu với Gum khi cô bé
cứ một câu Puny của tôi, hai câu Puny dễ thương của tôi.

Anh có làm gì Puny dễ thương của cô bé đâu cơ chứ! Nếu có trách thì phải trách Puny ngang bướng để anh
phải dùng biện pháp mạnh thôi. Vyl cứ mãi suy nghĩ nên không để ý Hoa Phương đã ngồi xuống cạnh anh
từ bao giờ

Chào anh. Em là Hoa Phương. Rất vui được biết anh

Anh không nói gì vẫn im lặng. Cái kiểu này không thiếu lần anh gặp phải nên cũng chẳng có gì làm ngạc
nhiên. Và tất nhiên là không bao giờ anh nói chuyện với người lạ. . .

Hoa Phương ta biết anh không thích và không quan tâm đến con gái theo lời của Puny. Nhưng cô vẫn thắc
mắc tại sao anh lại quen với Lin và Puny. Cô nghĩ anh sẽ nói chuyện khi nhắc tới Puny:

À ! Em là bạn của Bảo Uyên và Linh Hân

Thì sao??? – Anh đáp lại

Puny nhìn về phía đó cô bé thấy anh và Hoa Phương đang ngồi cạnh nhau. Tại sao lại đau lòng vậy chứ !!!!

Trời sắp mưa rồi. Em không đem áo mưa. Hay là anh . . .

Tôi cũng không

Vậy anh đưa em về được không?

Tôi thích đi 1 mình

Anh không muốn nói nữa bước đi ra phía nhà xe. Để mặc Hoa Phương chết đứng ở đó. Đúng là viện có này
nọ trong khi tài xế của cô đã tới từ lâu rồi. Cô nàng lên xe về luôn. Trong lòng ruột gan lộn hết lên. . .

* * *

Gum và Puny đang đứng chờ xe bus. Nhưng vì Gum đi tuyến khác nên Puny đành đứng đợi 1 mình. Trời bắt đầu mưa rồi mà xe vẫn chưa tới. Có lẽ cô bé lại bị lỡ xe bus rồi. Cô không đem theo ô hay là áo mưa gì cả. Mưa đang ngày một to dần. Cô đứng nép vào 1 góc có mái che thỉnh thoảng mưa lại hắt vào người

Lên đi

A-Anh vẫn chưa về sao? – Puny ngạc nhiên

Cô cũng vậy

Tôi bị lỡ xe bus

Tôi đưa cô về

Không cần đâu. Anh về nhanh đi mưa to rồi

Cứng đầu. Cô có lên không? – Anh bắt đầu mất bình tĩnh. Tử tế không muốn cứ thích “ hành hạ” mới chịu hà !!!

Không. Tôi không đi

Puny vẫn cứng đầu cứng cổ ngoan cố không chịu lên xe. Trừng trị 1 cô bé cứng đầu thế này Vyl phải dùng biện pháp mạnh thôi. Anh xuống xe, cởi áo khoác ngoài ra trước mặt cô bé :

Này ! Anh định làm gì. Tôi . . . tôi hét lên đấy – Puny thấy hành động vô cùng táo bạo này của Vyl thì hoảng loạn lùi lại về phía sau vài bước người hơi run

Thật là . . cái đầu cô nghĩ cái quỷ gì thế ! – Vyl hơi thất vọng khi hình tượng Hoàng tử bấy lâu nay của mình trong mắt Puny lại là tên lưu manh như thế

Mà cô nghĩ vậy cũng phải thôi. Người ta trong sáng, thuần khiết như vậy mà đụng một chút là anh thân thiết quá mức rồi vờ là trừng phạt làm cô sợ hãi cũng chẳng có gì làm lạ cả

V-Vậy anh cởi áo là ý gì ? – Cô bé vẫn lắp bắp

Anh cười rồi khoác áo của mình cho cô bé:

Trời lạnh !! – Câu nói ấm áp này có thể phát ra từ 1 tên lạnh như băng ấy sao??

C-Cảm ơn

Cô có lên không?

Chắc xe tới rồi. Anh cứ về đi – Puny vẫn ngoan cố

Cô bé chạy đi nhưng bị anh kéo lại tí thì ngã vào lòng người ta may mà kịp giữ thăng bằng. . . Cái tên vô lại, xấu xa đó cứ phải bạo lực thế này sao?

Cô muốn tự lên xe hay là để tôi bế cô lên !!!

Puny lại một lần nữa bị Vyl làm cho đứng tim. Sao anh cứ như vậy với cô chứ! Anh luôn làm cô không thể không đồng ý nghe lời anh. . .

Sao anh . . . cứ như vậy nhỉ? Hành hạ tôi làm vui lắm hả (không phải HÀNH HẠ mà là yêu thương, yêu thương đó >”<)>

Đúng vậy. Rất vui

Tôi biết mà. Anh đâu thể tốt đến vậy

Vyl đưa cô bé về tới nhà. Mẹ cô bé ra mở cửa và thấy Vyl. Bà Lan thấy Vyl bị ướt nên bảo anh vào nhà đợi tạnh mưa rồi về. Vyl định từ chối nhưng Puny lên tiếng:

Anh vào nhà đi. Trời mưa to lắm rồi. Không về được đâu

Vyl vào nhà. Mẹ cô bé dường như rất thích anh chỉ ngay lần đầu gặp mặt:

Cháu giống bố lắm đấy. Bác là bạn của bố mẹ cháu. Giờ mới được gặp và nói chuyện. Hôm bố mẹ cháu về bác không tới được nên nhờ cái Uyên tới. Nó không làm phiền cháu chứ?

Không phiền đâu ạ

Cô thấy làm lạ. Bình thường cao giọng như thế mà trước mặt mẹ cô lại con ngoan hay sao?? Người này rất cuộc trong đầu nghĩ cái gì vậy chứ!

Mẹ Puny kêu cô bé đi pha trà nóng mời khách. Cô bé bực bội lê bước xuống nhà bếp, mặt phụng phịu khó chịu làm ai đó cũng phải hơi bật cười

Nghe mẹ cháu nói thì hai đứa đang hẹn hò hả?

Vừa đi thì nghe được câu đó, Puny vội quay trở lại phản bác :

Mẹ !!!!! Mẹ lại thế rồi !!! Con với anh ta à quên anh ấy không có gì đâu phải không?? – Cô bé nháy mắt ra dấu với anh

Con bé này ! Mẹ không hỏi con. Cháu cứ nói đi kệ nó

Cô bé ra dấu nhưng anh chỉ cười không tỏ ý hợp tác. Theo cô bé anh rất thích trêu chọc và hành hạ mình. Vì vậy nếu không thỏa thuận thì chắc chắn anh ta sẽ nói với mẹ cô bé là hai người đang hẹn hò. Mà mẹ cô thì mong chuyện đó lâu lắm rồi. Sao mẹ lại thế chứ !!!!! Sợ con mình ế tới vậy sao?

Mẹ à ! Con muốn nói chuyện riêng với Vyl

Ờ được rồi. Hai đứa nói tự nhiên nha. Mẹ đi đây

Cô bé cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể trong khi cô cực kì khó chịu với cái tên này :

Anh đừng nói với mẹ tôi chuyện đó là thật vì dù gì cũng chỉ là hiểu lầm mà. Nha – Kéo dài từ “ nha”

Anh cười gian :

-Tôi không thích

Cô bé sợ hãi năn nỉ:

Anh mà nói là tôi chết đấy. Mẹ tôi sẽ bầm anh à xem

Anh hơi khó hiểu :

Vậy sao??

Mẹ tôi là vậy đấy. Anh đừng làm liều. Với cả tôi với anh ghét nhau thế này nhận làm gì ết phải không? Chi bằng anh nói là anh đã có người yêu rồi

Tôi không hứng thú với ai cả

Vậy sao anh còn ám tôi hoài vậy

Là cô tự nguyện thôi

Puny ỉu xiu. . . Cũng tại cô tốt bụng và thích lo chuyện nhà người khác . . .

Để tôi giới thiệu cho anh một cô gái nhé ! – Cô bé rất hào hứng

Không thích

Người đó rất xinh đẹp, tài năng, thông minh gia đình còn danh giá . . . Tiêu chuẩn vậy phù hợp với anh quá rồi !

Tôi thiếu những thứ đó sao??

. . . – Sao cô quên là anh ta cũng chán ghét mấy thứ đó rồi chứ !!!

Puny thấy anh cương quyết cô bé đành xuống giọng:

Vậy tôi phải làm gì để anh tha cho tôi lần này. Anh cứ nói đi. Tôi sẽ làm mà. Dù có chết tôi cũng phải làm . . .

Anh thấy vẻ mặt quyết tâm của cô anh lên tiếng:

Làm đồ ăn cho tôi . . .

Được thôi. À khoan đã . . .

Puny chợt nhớ ra lời hứa của mình với cô tiểu thư Hoa Phương. Cô bé hứa sẽ giúp cô ta đi chơi cùng Vyl. Nếu cô đồng ý với Vyl thì sẽ là thất hứa với cô ta.

“ Hay là mình tới đưa đồ ăn cho anh ta rồi đi về để Hoa Phương tới”

Cô bé nghĩ vậy nhưng trong lòng cũng hơi rối. Dù sao làm vậy Vyl cũng sẽ khó chịu. Nhưng đầu cô bé không còn ý kiến nào hay hơn. đành liếc 1 phen vậy

Sao??

Nếu tôi đem đồ ăn tới thì anh sẽ tha cho tôi chứ !!

Được thôi

Vậy mai 7h30' ở đường X nhé ! Tôi phải tự làm đồ ăn à?

Còn phải hỏi

Nhưng tôi nấu ăn tệ lắm. Anh đừng trách nhé!

Thực ra là cô chẳng biết nấu ăn gì cả. Nhưng nếu mà nói vậy thế nào anh ta cũng bắt ép cô làm những chuyện dở hơi hơn cả thế. . . Cho nên thà cứ nói thế còn hơn là để anh ta nghĩ ra cái gì kinh khủng hơn

Không sao – Cô bé hí hửng chưa tận hưởng được niềm vui trọn vẹn thì anh tiếp tục:

Ăn xong tôi sẽ xử cô

. . . – Cứ làm người ta cứng họng hoài à !!

* * *

Trước khi đi ngủ. Puny nhận được tin nhắn từ Hoa Phương :

Sao?? Chuyện của tớ thế nào rồi?

Mai cậu tới công viên đi. Tớ sẽ đưa anh ta tới

Cảm ơn cậu nha

Tớ chỉ giúp cậu đến đó thôi. Lần sau những chuyện về Vyl đừng nhờ tớ nữa. Tớ không thể giúp cậu đâu

Puny tắt điện thoại đi ngủ. . . Cô mong là mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng tại sao cảm giác lại có chút lo lắng. . .

16. – Chương 16

Chap 16 : Buổi hẹn đầu tiên

Sáng sớm cô bé đã dậy làm bánh theo như mẹ dạy. Chưa biết có ăn nổi không nhưng cô bé phải tới đúng giờ. Đến nơi cô bé đã thấy Vyl đứng đợi từ bao giờ rồi. Thế nào cũng bị anh nói móc gì đó. Cô bé lò rò đi tới. Nhưng anh chỉ cười với cô bé không trách móc như mọi hôm. Là thật.

Tới công viên. Cô bé nhớ ra là mình dặn Hoa Phương tới đây. Cô bé lén lút gọi cho Hoa Phương tới. Vyl đang ngồi ăn bánh của cô bé có vẻ tâm trạng anh vui lắm. Giờ mà cô bé trốn đi anh có buồn không nhỉ?

Tôi đi có chút việc 1 lát nhé !!!

Cô đi đâu?

Tôi đi . . . có việc mà

Cô định trốn về ?

K-K-Không phải đâu – Ngoài miệng Puny nói vậy còn trong lòng cô bé cũng định đi về để anh và Hoa Phương đi với nhau

Không biết thế nào mà đám nhí nhỏ kia lại chạy tới. Sao họ tới không đúng lúc gì vậy!! Thế này làm sao mà trốn được đây

Tối rủ hai người đi công viên mà đã bí mật hẹn nhau trước rồi – Lin trêu Vyl và Puny

Tụi này thật là. Cứ kéo anh tới đây nhìn chúng nó hẹn hò à ?– Hội Trưởng Tan ca thán khi bị lũ nhóc kéo tới

Anh là trưởng nhóm phải tới chứ – Zita lên tiếng

Gum thấy bánh để trên bàn lao tới ăn thử:

Bánh ngon vậy

Tớ làm đây – Puny hãnh diện đáp

Lin hơi ngạc nhiên vì trước giờ chưa bao giờ thấy bạn mình đụng tay vào mấy cái khuôn làm bánh nhưng chợt nghĩ vì tình yêu con người thay đổi là chuyện bình thường mà !!!

Oa ! Puny dễ thương của tớ làm cơ à! Ngon thật đấy. Cho tớ ăn hết nhé?

Gum đang định cầm cả đĩa bánh lên thì :

Của tôi – Vyl giằng lại

Cái tên này. Của tôi mà – Gum kéo qua bên mình

Của tôi – Vyl nhấn mạnh

Puny cho tôi rồi !!! – Gum cũng khẳng định

Hai người giằng co nhau kịch liệt cả đám chỉ biết nhìn nhau cười :

Puny của chúng ta được yêu quý thật đấy

Nhìn hai người tranh nhau thật trẻ con nhưng cũng dễ thương thật. Puny tự nhiên cũng cảm thấy vui. . .
Lần đầu tiên cô có cảm giác Vyl thật dễ thương. Cả lũ đang vui vẻ thì sao chổi hắc ám tới

A ! Mọi người tới hết cả sao???

Sao cậu lại tới đây? – Lin ngạc nhiên khi thấy Hoa Phương ở đây

Bảo Uyên rủ tớ tới đây, phải không?

À ừ. Là tớ rủ cậu ấy !!!

Lin nhìn Puny với ánh mắt khó hiểu. Chẳng phải cả 2 đều không ưa cô ta từ lâu rồi sao? Giờ lại rủ cô ta tới. Chắc là có chuyện gì rồi

Sau khi tranh nhau đĩa bánh Gum và Vyl cuối cùng lại phải chia đôi. Cả 2 cứ đi cạnh Puny suốt làm cô bé bị sao chổi hắc ám nhìn với vẻ không ưa nhìn cho lắm.

Cô bé hứa giúp mà giờ lại đi cạnh Vyl thì thật là tệ. Cô bé cố tách Vyl ra nhưng anh không đồng ý. Cô bé đành kéo Gum đi chỗ khác:

Gum tụi mình ra kia chơi đi

Gum thích chí đi theo Puny trước khi đi còn nhìn Vyl với ánh mắt châm chọc cộng với cái lè lưỡi trêu người. Cô ta thấy vậy liền chạy tới chỗ Vyl:

Anh Vyl. Mình ra kia chơi đi được không?

Không

Ai cũng đi hết rồi mà

Tôi không thích

Mặc cho cô ta nài nỉ nhưng anh vẫn không chịu đi. . . Làm sao mà anh đi được khi không có cô gái ấy ở bên cạnh chứ!!!

Puny ! Sao cậu lại dẫn cậu ta tới vậy? – Lin lên tiếng

Puny đành thú nhận với Lin :

Cậu ta thích Vyl nên bảo tớ giúp làm quen. Ai dè hôm qua anh ta lại bắt tớ đi cùng. Đành phải làm thế này!!!

Lin tức tối :

Cậu với anh Vyl là hợp nhất rồi. Nhìn cái mặt cô ta phấn son kia còn mặc váy ngắn nữa chứ. Đúng là khó ừa

Anh ta có thể thích 1 người như cậu ta chứ. Có thể lắm – Puny cúi đầu đáp

Prince khoác vai nhau đi tới chỗ Puny đồng thanh :

Vyl không thích những người như vậy đâu

(Eo ôi! 3 anh dễ thương quá! :3333~)

Ở cùng với cái tên lạnh lùng đó mấy năm rồi làm sao mà không biết sở thích của anh chứ! Những cô tiểu thư như thế kia không bao giờ anh quan tâm tới! Thực sự là chưa bao giờ !

Đó thấy chưa! Puny à ! Anh Vyl thích cậu đấy! – Lin vỗ vai Puny khẳng định

Huan lên tiếng sau những chứng kiến về sự thay đổi tính cách của Vyl dạo gần đây đúng hơn là từ khi Puny xuất hiện :

Nếu em thấy khó chịu khi Vyl đi cùng con bé kia thì em cũng thích Vyl đấy

Không . Em còn giúp họ đến với nhau mà

Em muốn giúp nhưng trong lòng lại thấy khó chịu đúng không? – Huan rất tâm lý

Không đâu. Em thấy rất bình thường

Nói xong chính bản thân cô bé có cảm giác gì đó tựa như là dối lòng mình vậy. Rồi từ bao giờ lại đứng ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đáng vẻ đẹp tuyệt của ai đó, mắt không rời dù chỉ là nửa giây

Gum chạy tới khi thấy đám kia tụ tập :

Huan ! Anh đứng xa Puny của tôi ra nhá !!! – Nói xong còn đẩy Huan ra chỗ khác

Puny của tôi cơ à? Theo tôi thấy thì Puny không bị les

Im đi. Sao anh dám nói vậy hả?

Sao lại không nhỉ?

A-Anh chết với tôi

Cả 2 đuổi nhau mệt nghỉ rồi ra ngoài. Không ngày nào là không có cãi vã và đuổi nhau vòng quanh vài vòng. Dù lớn rồi nhưng cái đám nhí nhố này lại rất trẻ con. Hay cãi nhau vì những điều con con và đôi khi cũng rất sâu sắc . . .

Puny cứ nghĩ mãi về câu nói của Huan. Cô bé có thấy khó chịu không nhỉ? Rốt cuộc có phải khó chịu không đây ???

Sao lâu thế ? – Anh đi tới chỗ Puny giọng nói có vẻ trách móc

Anh đợi tôi làm gì!!

Cô nghĩ gì mà đẩy tôi đi cùng cô ta !!

Anh . . . anh biết rồi sao??

Thì ra hôm qua cô buồn ngủ quá nên nhắm nhăm vào sổ của Vyl. Trời ơi là trời. Tự nhiên đúng lúc cô lưu sổ anh ta vào máy thì Hoa Phương nhắm tin thế là cô mắt nhắm mắt mở nhắm nhăm mà không biết !!! Cô lại trở thành kẻ xấu xa trong mắt anh rồi

Tôi . . . xin lỗi đã không hỏi ý kiến của anh mà làm vậy nhưng mà. . . chúng ta đâu có than thiết tới mức cùng đi chơi thế này!! Hay là anh. . .

Đừng có làm những chuyện tôi không thích

Tôi chỉ là . . . không muốn cậu ấy bị anh phũ phàng thôi mà. . .

Lời người khác yêu cầu cô đều tùy tiện nhận lời?

Tôi muốn tốt cho họ mà. . .

Cô đang để người khác bắt nạt thì có

Đó không phải bắt nạt. . . Đó là mong muốn. . .Và tôi cũng chỉ là muốn giúp cậu ấy thôi! Có gì là sai? Cậu ấy muốn được đi chơi với anh thì có là sai???

Một phần kí ức của Vyl lại chợt ủa về. . . Chưa bao giờ lại rõ nét và chân thực đến thế. . . Anh nhớ cô bé Hạt Tiêu của anh !!!

- Hức hức . . .

- Hạt Tiêu!! Sao thế??

Cô bé nhỏ nhắm vừa nấc vừa giàn giụa nước mắt kể lể:

- Em . . .em bị ngã !!!

- Đã nói em cẩn thận cơ mà! Ngày nào cũng chỉ biết ngã thôi !!

- Nhưng mà. . .em chỉ muốn giúp mấy bạn đi muộn không bị cô phạt thôi. Em đã giúp các bạn ấy trực nhật. Nhưng mà . . . cuối cùng tất cả các bạn ấy lại bị cô phạt nặng hơn !! Rồi . . .

- Ngốc, lần thứ mấy chúng nó nhờ em giúp rồi còn không sáng mắt ra! Sao cứ để người ta bắt nạt vậy hả?

- Anh Hạt Dẻ ! Em . . . không phải là đứa ngốc. . . Em làm vậy là vì muốn giúp đỡ người khác. . . Và các bạn ấy không phải bắt nạt mà là mong em giúp. . .Chỉ là em không biết cách nên làm các bạn ấy bị phạt nặng

- Hạt Tiêu ngốc, sau này không có anh ở bên cạnh phải mạnh mẽ lên biết chưa!

- Anh nói gì thế? Anh lúc nào cũng ở cạnh em mà. Em rất vui vì mỗi khi buồn gặp anh là lại hết ngay. Anh hứa phải luôn ở cạnh Hạt Tiêu nhé!

- . . .

- Anh hứa đi !! Hứa đi mà. Anh định bỏ rơi Hạt Tiêu à!! Em ứ chịu đâu

- Được rồi. . . Anh hứa!

Cô bé hươ tay trước mặt anh đến chục lần rồi mà vẫn chưa chịu tỉnh lại

Này !! Anh nghĩ cái gì thế? Tôi là đang giúp đỡ . . . Còn cậu ấy là người muốn được giúp mà

Cô không được nói thế !!!

Tại sao?? Tôi nghĩ gì thì nói vậy ! Có gì sai mà không được chứ! Đến lời nói cũng cấm. . . Anh là loại người gì . . .

Còn không im tôi HÀNH HẠ cô đấy !

Hành hạ ??? Tôi . . . im lặng !! Không mở miệng nữa. . .

Anh kéo Puny đi theo mình không để cô nói thêm lời nào nữa.

Dạo gần đây anh lại hay nhớ về quá khứ. . . Không phải anh muốn quên nó đi mà là vì nó là một phần trong tất cả những điều anh cảm thấy có lỗi !! Đó chính là bỏ rơi người anh thương yêu !! Lỗi đó không thể tha thứ . . . Có lẽ cô bé ấy vẫn sống tốt và quên anh rồi. . .

Nhưng . . . anh lại cảm thấy khó chịu khi Puny cứ như là hiện thân của Hạt Tiêu! Càng ngày lại càng giống. . . Từ cử chỉ, hành động, lời nói đều phẳng phất đâu đây hình ảnh Hạt Tiêu !! Không được. . . Anh sẽ không vì thế mà thích Puny!! Như vậy cô gái này chỉ là sự thay thế, anh sẽ không làm vậy. . .

Đu quay !!!! Chẳng phải chỉ có các cặp đôi đi thôi sao?? – Puny nhìn Vyl ngạc nhiên

Nhưng vừa dứt câu thì nhận ra mình hứa là không nói gì rồi thế nên cô ngay sau đó im bặt

Chúng ta khác sao?? – Anh chỉ về phía những cặp ngồi ở đó

Anh khùng hả? Tôi không đi đâu – Cô vẫn không thể im lặng được

Không đi thật sao?

Thật . . . Nếu cùng đi cái đu quay ấy thì sẽ yêu nhau mãi mãi đấy!! Tôi và anh làm sao có thể

Không thể thì đi có sao !!!

Cũng . . . phải ~~~~

* * *

Hoa Phương tức giận nhìn Vyl và Puny cười cười nói nói cùng nhau. Cô nàng bỏ về. Ngày hôm nay cuối cùng lại thành người chứng kiến cảnh tình tứ của hai người họ. . .

Bỏ tôi ra. Puny dễ thương của tôi sao lại đi cùng tên đó

Tan và Huan đang đứng giữ cô bé nóng nảy này lại. Miệng không ngừng ca thán

Em để tụi nó yên được không Gum?

Đã nói là Puny không bị les mà ngoan cố vậy trời

Huan. Anh dám nói tôi à?

Cô nên biết điều đó

Tôi thì không đội trời chung với anh

Cám ơn. Tôi cũng vậy

Lại đến 2 đứa cãi nhau à. Cẩn thận lại như 2 đứa nhóc kia thì anh cũng chịu mấy đứa. . . Chuyện tình oan gia rất Hot thì phải?

Vyl cậu ta còn được Puny dễ thương chứ ai như em. Dính vào con bé trai gái lẫn lộn này. Có cho cũng không thềm nữa. . .

Hứ. Anh tưởng tôi thích người yêu đơn phương bà chị lớn tuổi à?

S-S-Sao cô lại . . . ?

Bà nói cho tôi nghe. Sẽ sao nếu đám nữ sinh trường này biết thành viên của Prince – Huan thích bà cô lớn tuổi nhỉ?

N-Này ! Cô định nói cho họ biết à. Thôi được rồi. Tôi xin lỗi được chưa

Tôi cũng không phải đứa nhỏ mọn gì. Miễn sao anh tử tế là được

Hai đứa yên lặng đi. Anh chán muốn chết rồi đây

Gum không cãi với tên Huan đó nữa. Cô bé biết anh hội trưởng buồn vì ai cũng có đôi. Thảo nào mà cứ không chịu nổi khi thấy Lin và Zita hay Vyl và Puny dù là cãi nhau thì cũng có cặp nữa. . .

Anh Tan. Anh chưa có bạn gái nữa hả?

Anh cười đáp:

Không hoàn toàn là chưa

“ Là ý gì?” – Gum nghĩ ngợi đôi chút

Huan cười chọc Tan :

Bạn gái Hội trưởng của chúng ta là hoa khôi của trường đấy!!

WOW !! Thế mà Gum này không biết !! Là ai nhỉ??

Mặc kệ Tan, Huan vẫn thao thao bất tuyệt với chuyện tình của Hội trưởng:

Quen nhau bí mật thì cô sao biết được !!

Nói đi xem nào. . . hay anh cũng không biết?

Vớ vẩn. . . Cô biết Jane không?

Jane. . . Hội trưởng Hội học sinh đã đi du học . . .

Huan gật gật đầu

Ra thế. Chị ấy là người duy nhất trong trường này tôi ngưỡng mộ đấy! Ngoài ra, hoa khôi toàn mấy tiểu thư đồng danh. . .

Cậu à quên cô không đồng danh được nên ghen tức thôi

Nói xong, Huan vội chạy ngay trước khi cô nương này nổi giận:

Anh . . . đứng lại cho tôi. . .

17. – Chương 17

Chap 17: Cậu con rể dễ thương

Sau khi chào tạm biệt cả nhóm trở về nhà. Vyl đưa Puny về tới nơi cô bé mới nhớ ra chiếc áo khoác của anh cô chưa kịp trả lại lần trước:

Áo khoác của anh. Cảm ơn nhé. Tôi đã giặt sạch nó rồi

Anh khoác áo có chút vui. Không biết mẹ cô từ đâu chạy tới :

Con rể con tới chơi muộn vậy sao. Ở lại ăn cơm đã nhé!

Mẹ Puny tươi cười với anh rồi nài nỉ anh ở lại ăn cơm. Còn Puny thì bà tặng cho cô một cái lườm vì lí do “Bắt con rể đứng ngoài”.

Vyl không phản ứng gì anh chỉ cười rồi theo mẹ cô đi vào trong

Con ngồi đây đợi mẹ 1 lát nha ! – Mẹ Puny rất quý Vyl chiều hết mức luôn

Haizzz ! Mẹ tôi là thế đấy . Anh tự chuốc lấy đường oán tôi nhé ! Với lại, anh mà ở đây ăn cơm thì đừng đòi hỏi. Bởi nhà tôi không phải nhà anh không có mấy món sơn hào hải vị gì đâu . . . – Cô thở dài

Cơm của mẹ chính là sơn hào hải vị – Anh lấy quyển vở ở trên ghế lật qua lật lại giọng nói không chút ngập ngừng

Tim cô bé chợt rung lên. Gì thế này?? Là do anh ta gọi mẹ cô là mẹ quá thân thiết hay tại anh ta nói một câu khiến cô sững sờ. . . Cô không rõ nữa chỉ thấy sau khi câu đó có cảm giác Vyl không hoàn toàn là loại

công tử ăn chơi đua đòi mà là một người sinh ra đã “phải giàu có” ấy @@ !! Và hình như anh thích được ăn đồ ăn của mẹ !! Mà ai chẳng thế ! Anh ta đúng là có một nỗi niềm không phải ai cũng hiểu !!

Anh mở ra xem thử thì ra đó là vở của Puny. Cô học hành kiểu gì mà vở và sách lại vứt ở bàn ghế tùm lum tùm la thế này. Còn vẽ vào cuối vở và có khi là cả những chỗ thừa ở trong vở. Hầu hết là vẽ mặt gấu và đồ ăn. Anh lật tới trang cuối thì thấy cô vẽ mặt anh và kèm theo dòng chữ : “ Kẻ đáng ghét ! Sao anh cứ ám tôi vậy ! Điên mất”

Anh bật cười. Cô ngồi nhìn anh khó hiểu:

Anh cười gì thế ! Truyện cười à ?- Puny nhìn vào quyển vở đó chưa định hình được

Anh giơ lên và đập vào mắt cô là quyển vở Văn cô đem xuống nhà để học hôm qua. Anh chắc chắn đã đọc cái dòng chữ đó. Trời ơi là trời !!!!!

Vở Văn của tôi. Đưa đây

Thấy Puny chạy tới thì anh lại giơ cao lên làm cô phải nhảy nhảy lên vì chiều cao hạn chế

Gấu, đồ ăn và tôi. Ý gì vậy? – Anh có ý để vẽ mặt châm chọc cả về chiều cao lẫn suy nghĩ của Puny

Gần với được thì lại giơ cao hơn nữa. Haizzz . . . Cô không chịu thua đâu. Thế là vẫn nhảy căng lên vô cùng đáng yêu

Không phải !! Gấu , đồ ăn và kẻ tôi ghét – Vừa nhảy vừa đáp

Con gái thường nói những điều ngược lại cô không biết sao?

Tôi không ở số đó. Anh đừng tưởng bở

Vậy thì cô là loại ghét yêu rõ ràng?

Còn phải nói. Tôi chính là như thế

Cô ghét tôi không chừng “ ghét của nào trời trao của ấy” – Vẽ mặt đắc ý hiện lên

Và vẽ mặt bất mãn cũng dần dần hiện ra nhưng sau đó đã được trả lại vở :

AAA ! Anh là đồ đáng ghét mà ! Cái gì cũng nói được hết

Mẹ Puny bước ra từ trong phòng bếp đem theo một đĩa bánh rất thơm ngon làm mũi của đứa con gái nhích lên một chút

Con rể ăn cái này trước nhé !

Anh gật đầu và cầm lên ăn thử. Đúng là rất ngon nhưng có lẽ mẹ cô bé ấy vô phúc khi con gái chẳng được thừa hưởng cái tài nấu ăn gì cả

Nhắc mới nhớ lại khi còn ở nhà anh sở dĩ bà quản gia không cho cô bé vào phòng bếp là vì hôm đầu tiên vào đã làm vỡ 2 cái đĩa, 1 cái bát , 4 cái li mới mua và làm loạn cả căn bếp. . .

- Cô chủ à ! Xin cô cho chúng tôi đường sống đi !! Cậu chủ rất ghét thay đồ mới đó !!

- Cháu xin lỗi. . . Xin lỗi mọi người

Và hôm sau quên luôn vụ hôm qua, lại tiếp tục vào bếp “ giúp đỡ” . . . và đã thành “ phá giúp” . . . Món thì mặn chất lưỡi, món thì nhạt toẹt, món thì cháy xém. . . Đi tong luôn cả nồi niêu xong chảo nhà người ta !! Tất nhiên, nhà Vyl không thiếu tiền mua lại toàn bộ nhưng khổ nỗi người ta cứ thích đồ quen chứ không thích đồ mới !!

- Cháu xin lỗi ạ !! Cháu không nấu ăn giỏi lắm nên cháu giúp mọi người rửa bát thôi ạ

“ Rửa bát thôi ạ???”

- À à. . . thôi không cần đâu. Cô chủ mà làm thế này là chúng tôi bị trừ lương đấy! Cô cứ ngồi yên là chúng tôi cảm ơn lắm rồi !!

- Vậy ạ . . . Nhưng cháu chỉ muốn. . .

- Bảo Uyên này! Bà cảm ơn cháu nhưng mà mấy việc này cháu là cô chủ không cần làm đâu! Nghe lời bà đi
Cô bé ấy xịu mặt xuống đến là tôi:

- Cô chủ . . . cháu chẳng thích phân chia như vậy đâu! Cháu muốn bà và mọi người gọi cháu là Bảo Uyên !!
Cũng muốn mọi người đối xử bình thường. Rõ ràng không cần nhìn thấy cháu là cúi đầu chào cũng không cần phải sợ cháu !! Híc !!

- Thôi nín đi. Bà không gọi cháu là cô chủ nữa. Gọi là Bảo Uyên, gọi là Bảo Uyên theo lời cháu!!!

- Vâng. Híc!

Từ sau lần đó mọi người rất quý Puny và đặc biệt là không còn ghét cô vì cái tính hậu đậu phá của kia nữa.
. . Nhưng thì thoảng vẫn nghe câu :

- Cháu xin lỗi mọi người !! – Vì tội làm căn bếp bữa bộn như bãi chiến trường

- Không sao !! Không sao !! – tất cả đều xuề xòa đáp

- Đừng ăn cơm – Vyl bực mình nhìn Puny

-. . . – Bạn nào đó lúc ấy chỉ ước là mình đừng tốt bụng nấu ăn cho anh ta làm gì để anh ta phũ phàng
buông ngay ra câu đó

Trở lại nhà Puny, mẹ cô vẫn đang tận tình chăm sóc đứa con mới kia mà quên mất Puny đã ngồi hẳn học
nhìn hai người từ bao giờ

Con ăn cái này nữa đi

Mà thôi, cái này ngon hơn

Còn cả cái bên này nữa

Puny không thể ngồi yên được nữa, cô bực bội :

Mẹ ! Của con đâu ?

Con phải tự lấy chứ ! – Mắt vẫn gián vào Vyl

Puny chỉ tay vào Vyl hẳn học :

Vậy sao anh ta lại được ?

Cái con bé này. Sao lại gọi con rể của mẹ là anh ta được. Mà còn nữa, chỉ tay vào mặt người lớn là không
được , nghe chưa !!!

“ Người lớn á?? Anh ta hơn con có 3 tuổi chứ mấy !!”

(Người ta hơn bạn nửa tháng cũng là lớn tuổi hơn rồi nhá)

Mẹ cô bé rất quan tâm tới Vyl. Bỏ mặc con mình đang giận dữ nhìn Vyl bằng ánh mắt hình viên đạn. Đây
rất cuộc có phải sự trả thù vì tội phá nhà bếp của anh ta không?? Rất biết cách trả thù nha !Tên khó ưa –
Cô bực bội cắn cái gối bên cạnh

Nào ! Để mẹ đút cho con rể ăn

Cháu tự ăn được rồi – Anh có vẻ hơi ngại đáp

Thích mà còn bày đặt – Puny cứ như kẻ xem phim ngồi bình phẩm về hai nhân vật chính

Con phải gọi mẹ là mẹ chứ. Phải không????

. . . Mẹ

“ Anh ta điên thật rồi. Sao có thể nghe lời mẹ mình vậy chứ” – Cô không tin vào tai mình

Mẹ Puny hài lòng về cậu con rể :

Hay là con ngủ luôn ở đây nhé

MẸ – Cô bé hét lên

Được rồi. Mẹ đùa vậy thôi. Con ăn xong rồi về vậy. Con bé này học đâu cái thói quát người thế chứ???

Mẹ cô có vẻ buồn. Anh lên tiếng:

Lần sau con sẽ tới

Mẹ Puny ôm chầm lấy anh :

Thật không? Mẹ vui quá. Ôi con rể đẹp trai của mẹ

Mẹ cô làm anh suýt thì nghẹt thở. Nhưng mà anh cũng thấy vui và thú vị. Mẹ cô quan tâm anh rất nhiều làm anh có cảm giác gia đình.

“ Mẹ làm con chết vì xấu hổ mất”

Puny ! Con tiễn con rể của mẹ về nhé ! – Mẹ Puny lên tiếng

Con rể về cẩn thận – Quay sang con rể trêu mếu nói

Anh cũng cười chào mẹ cô

Mẹ cô vui thật đấy

Anh đừng tưởng bở. Có lẽ mẹ tôi vì nhan sắc thôi. Anh mà xấu chắc mẹ tôi ko thèm nhìn chứ chả nói gì cứng chiều hơn cả con mình thế – Cô than vãn

Cô ghen ??

Đừng có mà đắc ý. Còn nữa, tôi không cho phép anh gọi mẹ tôi là mẹ !!!

Tại sao không?

Bởi đó là mẹ của tôi

Không phải ! Là mẹ của chúng ta – Khuôn mặt vẫn chẳng có chút xấu hổ

Anh . . . bị khùng rồi ! Tôi và anh không có quan hệ gì hết

Cô cũng nhận mẹ tôi là mẹ đấy thôi

Chuyện đó. . . là bởi mẹ anh. . .kêu tôi gọi nên . . .

Mẹ cô cũng đâu khác

Nếu vậy thì. . . tùy thôi !!! Anh thích gọi thế nào cũng được !! Thực đau đầu mà

Ngoan, trẻ con phải nghe lời người lớn – Anh xoa đầu cô

Một lần nữa, trái tim bé nhỏ lại rung lên loạn nhịp trong giây lát. . . Chưa để Puny nói thêm lời nào Vyl đã phóng xe đi để cô bé đứng bơ vơ ngoài cửa với hàng ngàn cảm giác kì lạ !!!

“ Anh ta vừa nói ngoan. . . Tại sao câu nói đó lại quen thuộc đến thế?Tại sao lại nói câu đó chứ?”

18. – Chương 18

Chap 18 : Sao chổi hắc ám tỏ tình

Mấy ngày sau đó , Hoa Phương ngày nào cũng nhắc tới Vyl để cho Lin và Gum phát bệnh lên. Còn Puny thì cảm thấy kì lạ trong người. Mỗi lần nghe Hoa Phương nhắc tới Vyl cô thấy bản thân mình dâng lên cảm xúc kì lạ mà khó hiểu.

Và ngày hôm sau sau sau đó , cả 3 đứa thấy bộ dạng hí hửng xen lẫn hồi hộp của Hoa Phương khi bước tới cửa lớp

Sao chổi hắc ám vừa tới lớp 1 cái đã chạy ào ra phía ba đứa làm như thân lắm vậy. Dù tỏ thái độ không ưa nhưng cô ta vẫn giả bộ cười cười nói nói :

Các cậu à. Tổ đã quyết định rồi !!!

Cả 3 chờ cái quyết định của mụ sao chổi mà đau tim. Không biết lại trò gì nữa.

Cả 3 đồng thanh: – Quyết định gì ?????

Tổ tình – Hoa Phương khẳng định

Dù cũng đoán ra được nhưng cả ba vẫn hỏi lại cô nàng: – Với ai????

Tất nhiên là anh Vyl rồi

Câu nói làm cả ba sững sốt. Dù biết Hoa Phương có tình ý với Vyl nhưng hôm đi chơi cô ta không thấy Vyl tỏ ra thế nào sao? Không hiểu sao Puny lại thấy nhói 1 chút. Chỉ 1 chút thôi nhưng cô bé thấy khó chịu. Cảm giác như không thể thở nổi.

Hoa Phương thấy cả ba im lặng liền lên tiếng:

Sao thế!!! Ai trong các cậu cũng thích anh Vyl à !!!

Tất nhiên là Lin và Gum lắc đầu. Còn Puny cô bé đang có 1 xúc cảm kì lạ. Cô bé không để tâm tới lời nói của Hoa Phương. . . Mà dù cho cả ba có nói là thích đi chăng nữa Hoa Phương sẽ vẫn tỏ tình thôi !!

Bảo Uyên !!! Có phải cậu thích anh Vyl không???

Câu hỏi của cô ta đưa Puny về thực tại. Cô bé tất nhiên là sẽ nói : – Không phải. Nhưng sao giờ đây câu nói đó cất lên thật khó nhọc. Cô bé chỉ lắc đầu nhẹ 1 cái. Đầu hỗn loạn những suy nghĩ chen nhau len lỏi vào tâm trí.

Kết thúc buổi học. Sao chổi hắc ám nhanh chóng thu dọn sách vở. Cô nàng sẽ tới phòng tập của Prince nhanh nhất có thể để gặp Vyl. Trước khi đi cô còn quay lại nói với 3 đứa nó:

Chúc tôi may mắn đi nào !!!!

Lin nhanh nhẩu: – Chúc cậu may mắn

Cô ta nghe vậy phần khởi chạy đi khi chưa nghe hết câu :

Được anh Vyl từ chối

Lin cười hí hửng. Gum thì thế nào cũng được. Puny không thích Vyl thì càng tốt. Kể như thế , Gum không muốn Puny khổ tâm. . . Nhìn sang cô bạn chỉ thấy 1 màu u uất , sầm nã :

Puny dễ thương của tớ !!! Cậu sao thế ? – Gum lên tiếng

Puny chỉ lắc đầu. Làm sao mà cô bé có thể để cảm xúc này cho Lin và Gum biết được. Làm sao mà tự nhiên lại cứ thấy bản thân đau đớn thế này?

Cậu thích Vyl phải không???? Nếu vậy thì phải tới và cho cô sao chổi đó 1 bài học chứ!!! – Lin bắt đầu thấy khó chịu

Không phải – Puny vẫn khẳng khái

Gum !! Chúng ta đi thôi. Kệ cậu ấy – Lin kéo Gum đi

Nhưng mà . . . – Gum ngập ngừng

Lin kéo Gum tới phòng tập. Còn nói với Gum :

Gum này, chúng ta phải để Puny một mình để cậu ấy suy nghĩ nữa

Hoa Phương đang cùng Vyl đi ra ngoài. Lạ thật. Vyl sẽ không đi nếu là lúc trước đâu. Cả đám vẫn không tin là như vậy. Đúng là dạo gần đây kẻ lạnh lùng này đã thay đổi rất nhiều

Lin và Gum đợi Hoa Phương đi rồi mới vào trong. Prince cũng đang ở trong đó ngẫm nghĩ. . .

Hai đứa vào đây làm gì ??? – Anh Hội trưởng lên tiếng

Cô ta định tỏ tình với anh Vyl đấy !!! – Lin liến thoắng

C-C-Cái gì???- Cả đám ngạc nhiên

Liệu anh ta có đồng ý không vậy? – Gum thắc mắc

Tính thẳng Vyl nó sẽ từ chối. Nhưng mà dạo này nó cũng thay đổi nhiều rồi. Khó đoán biết được – Huan hùng hồn suy đoán

Và Prince ngó nghiêng xung quanh không thấy cô bé Puny đâu. Lin nhà ta mạnh miệng bởi lẽ chơi cùng Puny bao năm nay cô bạn suy nghĩ gì Lin đều đoán biết được :

Phải để cậu ấy từ từ suy nghĩ. Em chắc chắn là Puny cũng thích anh Vyl mà chỉ là ngày thường hai người hay cãi vã nên không ngờ thôi. . .

Cả đám gật đầu hiểu có mỗi Gum là nhảy dựng lên:

Sao lại thế !!! Puny thích cái tên cộc cằn, vô lí đó à !! Không thể nào. Tớ tin Puny không thích anh ta đâu

Huan đứng lên vỗ vai an ủi cô bé:

Này nhóc ! Tôi đã nói là Puny với nhóc không có kết quả gì ngoài tình bạn rồi mà. Nhóc nên sống đúng với giới tính thì hơn

Gum bực tức với lời an ủi như đám vào tai của Huan :

Thứ nhất, tôi không phải nhóc. Thứ hai, tôi không có vấn đề về giới tính. Thứ ba , tôi chỉ mong Puny tìm được người tốt chứ không phải cái tên Vyl đó. Hiểu chưa đồ bệnh hoạn kia !!!!!

Huan gật gật đầu tỏ ý đã hiểu nhưng mặt cậu thì như châm chọc cô bé.

Anh Hội trưởng lên tiếng:

Thôi kệ hai chúng nó. Chúng ta không nên can thiệp vào thì tốt hơn

Cả nhóm đồng tình quan điểm sáng suốt của anh Hội trưởng. Thế là cả bọn lại dắt nhau xuống canteen ăn uống. Không hiểu nhóm này nghĩ gì mà lúc nào cũng đi ăn mừng vì những sự kiện chẳng đâu với đâu. Điển hình là những việc liên quan tới Puny và Vyl. Phải nói rằng mấy người này luôn tách hai người đó ra để đi ăn mừng thì phải. Khó hiểu.

* * *

Lúc đó, Puny vẫn đứng chôn chân tại cửa lớp. Cô bé muốn chạy tới và ngăn Hoa Phương lại. Nhưng cô bé chợt nghĩ mình không có quyền gì để làm vậy. Hơn nữa, nếu Vyl nói đồng ý thì cô bé đâu có thể làm gì được. . .

Dù là người yêu giả cũng nên tôn trọng cô chút chứ ! Thật là quá đáng !!! Nghĩ mà lòng quặn đau. Lí trí không thể thắng được trái tim mình cô bé chạy về phía phòng tập.

Cô tự nhủ là mình đi xem thế nào thôi. Không làm gì hết. Chỉ đi xem thôi

Đến nơi, và cảnh tượng cô bé không mong đợi nhất đã đập vào mắt cô bé. Ở phía sân sau phòng tập, Hoa Phương đang ôm Vyl.

Không còn gì để nói nữa, cô bé chạy vụt đi. Puny cứ chạy, chạy và chỉ biết chạy. Nhưng cô không khóc, ãi đến khi vấp ngã nước mắt mới tuôn trào. Lau nhẹ hàng nước mắt, Puny kìm nén từng tiếng nấc nghẹn. Phải chăng cô đang cố tỏ ra mạnh mẽ ? Hay chỉ là cô không muốn khóc vì 1 chuyện như thế !!!! Cô chống tay định đứng dậy nhưng dường như chân cô bị vấp rất mạnh.

Ngốc ! Sao lại chạy nhanh vậy hả?

Một bàn tay thật ấm đở cô bé đứng dậy. Phải. Cô bé biết chắc đó là Vyl. Nhưng cô không thể để anh nhìn thấy mình khóc được. Cô quay mặt đi lau vội nước mắt đang giàn giụa. Cố gắng không để anh nhận ra mình đang khóc cô bé đẩy anh ra :

Anh ra đây làm gì? Thấy tôi thảm thế này anh vui phải không?

Anh nghe giọng của cô bé có gì đó là lạ. Còn tránh mặt anh nữa. Vyl chạy lại xoay người cô bé về phía mình

Cô khóc đấy à !!!

Puny tránh ánh mắt đang nhìn thẳng vào mình. Khẽ nhích người khỏi anh nhưng dường như anh không có ý định thả cô bé ra.

Nói đi. Cô khóc đúng không? – Vyl vòng tay ôm cô

Bao nhiêu cố gắng chả lẽ lại để anh thấy mình khóc. Cô bé nhắm mắt mím môi chịu đựng. Mùi hương của anh lại làm cô bé nhớ tới lần học thể dục. Cô bé đã tới và ôm lấy anh cũng vẫn mùi hương này. Tim cô bé khẽ đập lạch 1 nhịp.

Chỉ cần nhìn vào ánh mắt đang lo lắng của anh bao dồn nén lại tuôn trào. Cô bé nức nở, nước mắt trào ra, như 1 đứa con nít khóc khi bị lạc mẹ. Chỉ lần này thôi cô bé sẽ không để anh thấy mình khóc nữa đâu.

Chạy tới mức chân bị vấp ngã sừng lên thế kia. Lại còn tỏ vẻ mạnh mẽ cam chịu. Anh trách:

Cô là đồ ngốc.

Càng nghe anh nói cô bé càng khóc to hơn. Vyl không biết là cô bé đau thế nào khi anh để người con gái đó ôm anh sao? Càng nghĩ càng muốn đánh anh. Mà ngay cả khi biểu hiện như thế cô bé vẫn không tin rằng mình đã có tình cảm với Vyl

Anh là đồ đáng ghét

Cô bé đẩy anh ra chạy nhào đi. Nhưng 1 bên chân đau làm cô bé khụy xuống. Đến đi cũng khó nữa là chạy. Vyl chạy tới đỡ cô bé lên.

Tôi công cô

Không cần

Cô mà còn cố chấp như vậy thì tôi sẽ bế cô lên đấy

A- A- Anh . . .

Cô bé đành ngoan ngoãn nghe theo lời Vyl. Anh đưa cô bé về nhà khi chân đau của Puny được băng lại. Tất nhiên là mẹ của Puny rất hào hứng khi cậu con rể yêu quý lại tới.

Con rể ! Con lại tới nữa hả? Mẹ vui quá

Mẹ thôi đi. Con gái mẹ bị đau chân mà mẹ không quan tâm gì sao? – Puny trách móc

Cô bé đi cà nhắc trông đến là tội vào nhà. . . Mẹ cô bé thấy vậy vội vã đỡ lấy cô con gái bé nhỏ:

Chết. Con Gấu của mẹ bị sao thế này. Thương quá đi. Vào nhà mẹ làm đồ ăn ngon cho nhé!!

Anh thấy bộ dạng hờn dỗi này cũng thật dễ thương. Mà đến cả mẹ cô bé cũng thật thú vị. Cả 3 cùng vào nhà

Làm gì mà để bị thương thế hả? – Mẹ cô bé nhìn vết thương lên tiếng

Con chẳng may bị vấp ngã thôi

Con đi bình thường mà cũng vấp được à! Có chuyện gì kể mẹ nghe. Ai dám đánh con của mẹ?

Làm gì đến mức đấy. Con chỉ vô ý nên vấp ngã thôi. Mẹ cứ làm quá lên

Con rể à! Có chuyện gì kể mẹ nghe đi. Con bé này cứng đầu chẳng bao giờ kể chuyện gì hết!

MẸ. Đừng hỏi nữa

Thôi được rồi. Không có chuyện gì thì thôi. Chiều nay ở nhà nhé. Chân đau thế này không cần tới phòng tập đâu.

Cô bé đành nghỉ 1 buổi tập vì chân đau. Và bây giờ việc khiến cô bé đau đầu nhất là giải thích lí do bị đau chân này. Cái đám đó không ngốc tới mức nghĩ cô bé chỉ bị đau chân vì vấp ngã do bất cẩn đâu.

* * *

Hoa Phương đang tức điên lên, cô ta đập phá mọi thứ trong phòng. Bao nhiêu người thích cô, cô chẳng quan tâm. Bỏ hết tất cả mọi thứ để hôm nay tỏ tình với Vyl. Vậy mà anh nở từ chối phũ phàng

1 tiếng trước khi Hoa Phương về nhà

Anh Vyl. Em có 1 chuyện muốn nói với anh

Vyl không quan tâm cho lắm chỉ nhìn vào mắt cô ta với vẻ khó hiểu. Và điều này làm cô tỏ vẻ e thẹn, rụt rè như “ thiếu nữ” :

Em . . . em rất thích anh Vyl. Anh có thể làm bạn trai của em được không?

Anh không có phản ứng gì. Bước đi lướt qua cô ta. Ngay cả 1 ánh mắt đơn điệu cũng không hề có. Vì sao ư? Vì đã có quá nhiều lần nghe cái câu này rồi. Quá nhạt nhẽo, quá nhàm chán. . .

Khoan đã. Anh chưa trả lời mà

Câu trả lời là KHÔNG – Anh kiên quyết

Hoa Phương chạy lại về phía Vyl. Rồi bất chợt ôm chầm lấy anh từ đằng sau. Ánh mắt lạnh lùng ấy dù một chút cũng không thay đổi

Anh không thích em sao?? Ngay cả một chút cũng không sao??

Câu nói này. . . là của Hạt Tiêu !!

“ – Anh Hạt Dẻ, em thích anh. . . Anh không thích em sao??

- Anh cho dù có thích em cũng không thể ở đây

- Anh Hạt Dẻ. . .em bao giờ có thể lại được gặp anh?

- Có thể chúng ta sẽ không còn gặp lại nữa. Cho dù có gặp lại cũng chưa chắc nhận ra

- Không!!! Anh đừng đi mà . . . ”

Lời nói ấy làm anh suy nghĩ nên không bận tâm tới việc Hoa Phương vẫn đang ôm mình. Mãi tới khi Puny xuất hiện, Vyl dường như trở về thực tại và đẩy Hoa Phương ra

Sao lại là không. Anh đã thích ai rồi phải không? Cô gái đó là ai. Cô ta hơn em sao?

Không phải chuyện của cô. Đừng bao giờ tới gần tôi

Vyl lên tiếng rồi một mực bước đi. Lần đầu tiên cô tiểu thư ấy biết thế nào là thất tình? Thế nào là bị từ chối. Trước nay chỉ có Hoa Phương từ chối chứ chưa ai từ chối Hoa Phương. Thế nên lần này là một nỗi đau rất lớn trong lòng cô. . .

19. – Chương 19

Chap 19: Nhớ

Tại phòng tập trường Ko – san . . .

Puny! Puny đâu rồi !! – Gum loạn xạ lên đi tìm Puny khắp nơi

Bình tĩnh nào ! Vyl ! Puny đâu? – Anh Hội trưởng lên tiếng

Ở nhà – Vyl rất bình thản đáp

Lin chưa hiểu chuyện gì đã bù lu bù loa khóc inh lên:

Đừng nói là anh đồng ý lời tỏ tình của mụ sao chổi đó nhé . Còn Puny thì sao? Chắc chắn là sau khi tụi em đi thì cậu ấy chạy đi tìm anh và cô ta. Tội nghiệp cậu ấy quá. Huhuhu

Zita dỗ dành:

Thôi nín đi Lin! Chưa biết chuyện gì xảy ra mà

Huan bắt đầu thấy khó hiểu:

Chuyện như thế nào hả Vyl ?

Chân đau , nghỉ học – Vyl đáp không chút biểu cảm

Tên kia ! Sao anh ôm cậu ta chứ? Anh dám làm Puny của tôi buồn nữa thì đừng trách – Gum nói 1 tràng trách móc Vyl

Cuộc nói chuyện bị cắt ngang bởi thầy giáo. Nhưng dường như mọi người vẫn đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

* * *

Và ở nơi khác có 1 người đang chút giận sang Susu. Cô bé nghĩ lại chuyện hồi sáng lòng lại thoáng đau nhưng bực nhiều hơn. Cô vẫn nghĩ là Vyl đồng ý với lời tỏ tình của Hoa Phương cho nên mới để cậu ta ôm như thế. Càng nghĩ càng bực. Mà tại sao cô bé phải bực mình vì 1 người mà mình ghét chứ??

Đồ đáng ghét. Susu là của anh ta nên chị cũng ghét Susu. Nhất định phải đòi lại Bubu của mình. Tôi ghét anh – Puny vừa hét vừa đánh vào người Susu làm bạn mèo nhỏ sợ hãi

Màn độc thoại vẫn tiếp tục :

Khoan đã. Sao mình phải bực mình nhỉ? Không thể nào. Mình ghen với cậu ta sao? Không được. Không được thế !!!

Nghĩ nhiều làm cô bé mệt mỏi ngủ thiếp đi. Lần nào cũng vậy. Cứ suy nghĩ nhiều là ngủ.

* * *

A! Con rể ! Để mẹ gọi con Gấu xuống nhé !

Không cần đâu ạ. Cho con mượn cô ấy một lát !

Tất nhiên. Cứ tự nhiên. Mẹ ra ngoài 1 lúc

Cô bé vẫn ngủ say trên phòng. Không biết là Vyl tới nên cô bé rất bình thản say giấc. Anh mở cửa, bước vào chỉ rất tự nhiên mà không hề ngượng tay. . . Cứ như căn phòng này vốn dĩ anh không cần xin phép là có thể bước vào

Mẹ. Con đã nói là không ăn rồi cơ mà ! – Puny giận dỗi

Mỗi lần bực bội là cô bé đều không ăn cơm. . . Bình thường có đánh cô cũng không bao giờ bỏ bữa nhưng mà bực mình là không thể nuốt trôi. . .

Thì ra cô bé đã được mẹ đánh thức khi này. Vyl đáp lại:

Giận tới mức không ăn cơm đấy

Con có nói là . . . σ . Sao lại là anh? – Cô bé chồm dậy thấy anh đang đứng trước mặt mình ngạc nhiên
Sao không thể ???

Đây là phòng tôi. Sao anh lại không gõ cửa mà vào thế. Tự nhiên cứ như nhà anh ấy !!!

Mẹ cho vào. Được chưa? (Mẹ kìa >____<)>

Cô bứt rứt đập đập cái gối :

Mẹ đúng là Mà anh đến đây có việc gì???

Sáng nay sao cô lại chạy khi thấy tôi. . . ?

C-C-Chuyện đó . . .Chỉ là. . .muốn anh tôn trọng tôi một chút! Anh thân thiết với bạn gái cũng đừng có để tôi thấy chứ!

Bạn gái???

Puny xịu mặt lại về hờn dỗi :

Cậu ấy và anh chẳng phải đến mức độ ôm rồi đó sao??

Thế tôi và cô là đến mức độ nào?? – Mặt anh thoáng nét cười

Puny ngáp ngừng :

Tôi. . . anh. . . không phải loại quan hệ thân thiết đó. . .

Đuối lí, cô bé đành dùng cách chuyển chủ đề :

Tự nhiên anh tới đây chỉ để hỏi về chuyện đó sao???

Chính Vyl cũng cảm thấy mình đến đây cũng không có lí do nhất định. Hay là tại đến nhiều quá nên quen rồi??? Bỗng dưng chạy tới đây rồi hỏi một câu thực điên rồ. Một chút bối rối nhưng ngay lập tức anh trở lại bình thường:

Thực ra. . . Chân cô sao rồi?

Ra là đến thăm cái chân của cô !! Anh ta cũng tốt đấy chứ !!

Không sao nữa rồi. Anh cứ về đi

Puny nằm xuống giường trườn chần xoay người định đi ngủ thì bất ngờ bị anh giữ chặt người. Cô bé ngạc nhiên, tim lại rạo rực, đập liên hồi:

Anh làm cái gì thế ?? Thả tôi ra. Mẹ ơi!!! Cứu con – Cô bé gọi mẹ trong vô vọng

Mẹ cô ra ngoài rồi – Anh vẫn cười trêu cô bé đang ngượng nghịu vùng vẫy khỏi anh

Đừng tưởng không có mẹ tôi ở nhà là muốn làm gì thì làm! Tôi sẽ không để anh lợi dụng nữa đâu. Thả tôi ra trước khi tôi . . .

Tôi làm gì ? – Anh vẫn giữ vẻ mặt đó làm cô bé càng cuống hơn

Tôi sẽ . . . sẽ . . . cắn anh đấy

À !! Cô sẽ cắn tôi?? – Anh có vẻ bị lời “đe dọa” ấy mà bật cười

Anh có bỏ ra không?

Không

Vậy thì xin thứ lỗi – Cô bé nhích người cắn vào tay anh

Cô sẽ hối hận khi cắn tôi

Puny nuốt khan. Anh mà giận thì không biết cô bé sẽ bị anh trừng trị theo kiểu kì dị gì nữa đây. Nghĩ mà nổi da gà. Cô bé đành nhắm mắt chờ đợi anh “ xử” mình có thể là đánh – cô bé nghĩ vậy.

Cơ mà theo tính của Vyl thì anh sẽ trừng trị cô bé theo cách riêng. Làm sao mà Hoàng Tử hắc ám lại trừng phạt Công Chúa ngọc ngà bằng cách đánh nàng nhỉ?

Mở mắt ra – Anh lạnh lùng lên tiếng

Nhắm mắt cũng không cho. Cái đồ khó ưa ấy tính giở trò quái dị gì đây?? Cô từ từ mở mắt ra và đập ngay vào mắt là khuôn mặt mỹ nam đang kề sát mặt mình. Tất cả các đường nét trên khuôn mặt đều hoàn hảo cả. Chao ôi !! Puny bị ai đó mê hoặc mất rồi . . .

Và anh nhẹ nhàng đặt 1 nụ hôn phớt lên môi cô bé. 5s thôi nhưng cô bé dường như tê liệt hoàn toàn. Hình phạt này còn khủng khiếp hơn là đánh nữa. Đau tim chết mất. Đây là lần thứ 2 anh hôn cô. . . Lại bị anh ta cướp đi nụ hôn thứ 2. . . Anh có còn tình người không thể !

Anh bắt tôi mở mắt chứng kiến cái hình phạt biến thái này của anh sao??

Không phải vừa rồi cô nhắm mắt chờ đợi điều này à!! – Hoàng Tử nén cười

Puny áp úng đáp :

Ai nói . . . tôi nhắm mắt vì mong anh . . . làm thế hả??

Thế sao nhắm mắt???

Mỗi lần bối rối là cô bé lại không thể bình thản mà nói một câu trọn vẹn. Cứ ngấp ngừng mãi mới được một câu hoàn chỉnh:

Tôi . . . tôi nghĩ anh sẽ đánh nên sợ quá . . . mới nhắm mắt , được chưa??

Hoàng Tử bắt đầu lớn giọng :

Này, cô nghĩ tôi là loại người gì??

Về chuyện kể tội, Puny trở nên can đảm đến lạ. Cô bé gân cổ lên kể tội bạn Hoàng Tử đẹp trai :

Còn phải hỏi. Chính anh làm tôi thấy sợ đấy!! Cái loại người thích lợi dụng người khác đó

Tôi không lợi dụng – Vyl đáp

Nói xạo. Anh không chỉ lợi dụng tôi 1 lần mà lần 2, lần 3 rồi đó

Xem lại mình đi. Thứ như cô mà tôi muốn sao??

Thứ như cô??? Vậy sao anh còn làm thế?

Trả lại cái cần dính đầy nước miếng này của cô – Anh giơ chiến tích vẫn còn hiện trên cổ tay

Bị Vyl làm cho cứng họng. Cô bé xịu mặt chẳng nói năng gì. Không gian im ắng đến run người. Anh nhìn vẻ mặt của cô hiện tại không nhận được cười. Xoa đầu cô anh lên tiếng phá tan bầu không khí này:

Tôi về đây

Cô bé bị anh chạm vào làm thức tỉnh. Chưa kịp để anh rút tay về cô bé nắm chặt lấy tay anh. Bực tức:

Sao anh lúc nào cũng giở cái trò kì dị vậy chứ! Lần trước và cả lần trước nữa nữa nữa nữa . . chưa đủ sao mà giờ anh vẫn làm vậy hả? Tôi ghét anh. Sao tôi lại gặp phải kẻ như anh nhỉ? Trả lại tôi tất cả đây. . Hu hu hu

Puny không để ý là mình đang nắm tay Vyl. Thế là cô cứ khóc trong khi vẫn nắm tay người ta. Nước mắt từng giọt , từng giọt chảy vào bàn tay anh. . .

Con bé này đụng một chút là khóc. . . Vyl bực tức:

Xong chưa?

Chưa. Nhưng anh có nghe không đấy. Tha cho tôi đi !!!

Nghe có vẻ cô muốn tôi trả lại những gì đã mất

Đúng thế – Cô bé vừa nói vừa lau nước mắt

Tôi sẽ trả lại hết

Anh ôm lấy cô bé đang ngơ ngác còn định cúi xuống hôn thì. . . Thật may là cô bé vẫn còn chút tỉnh táo nên kịp đẩy anh ra. Mặt vẫn còn chút hậm hực. Có lẽ trong cuộc đấu với anh cô lúc nào cũng phải chịu thua. Cố tỏ ra bình thản tươi cười Puny đứng phắt dậy :

Tôi nghĩ là cái gì đã qua thì nên cho qua phải không?

Anh khẽ cười vì sự dễ thương của cô bé:

-Ừ

* * *

Đang bước sau Vyl thì bất chợt anh quay lại :

À! Nhớ phải ăn cơm ngoan đấy ! Đừng để tôi . . . phải ở lại !!!

Nghe dứt câu nói của anh chàng. Cô bé mới thấu sự nguy hiểm theo cách riêng của Vyl. Anh ta chỉ dùng lời nói mà khiến cô vừa sợ hãi vừa phải bối rối. Tốt nhất là nên nghe lời Vyl. Trước anh cô bé như 1 chú cún con chỉ biết phục tùng. Khổ thân ghê gớm. Puny sợ Vyl ở lại thật nên chỉ biết xua tay nặng nịch :

Tôi sẽ ăn mà. Thật đấy. Anh không cần ở lại đâu. Anh về nhanh đi không mẹ tôi về là chết đấy.

Vừa nhắc tới là về ngay :

Ôi ! Con rể vẫn còn ở đây à. Ở lại . .

Thôi anh về đi nha – Puny kéo anh lướt qua mẹ mình đang hào hứng

Anh chỉ kịp vẫy tay chào “ mẹ vợ” đã bị “vợ” kéo đi rồi. Mẹ cô bé bức bối nhìn đứa con gái kéo con rể đẹp trai đi mất :

Để con rể mẹ lại chứ con bé kia. Chủ Nhật này đi siêu thị với mẹ nhé con rể. Về cẩn thận

Kệ lời mẹ nói Puny vẫn lì lợm kéo anh đi :

Mặc mấy lời đó đi nhé. Anh không cần đi cùng mẹ tôi đâu. Về đi nhé

Để ý thấy cô bé vẫn cầm tay mình. Vyl lên tiếng:

Xem ra cô không nỡ để tôi đi về nhỉ? Tôi có cần vào nhà ăn cơm không?

Cô bé vội vàng buông tay anh ra. Ôm mặt chạy vội vào nhà đóng cửa miệng lầm bầm: Xấu hổ quá đi!!!!

Nhưng chỉ vừa mới đi khuất thôi Puny đã lại có chút nhớ Vyl. . .

“Anh mau biến khỏi đầu tôi đi chứ. Có lẽ nào con người có xu hướng nhớ về những kẻ mình ghét không nhỉ?”

20. – Chương 20

Chap 20: Cấn

Hoa Phương nghỉ học sao??? Bị ê mặt vậy chắc không dám lộ mặt ý chứ. Phải không??? – Lin bắt đầu câu chuyện của ngày hôm qua

Phải không Puny?? – Lin vẫn nhấn mạnh nhưng Puny thì không để ý tới

Puny. Cậu sao thế ?- Lin , Gum thăm hỏi tình hình

Cô bé giờ đang suy nghĩ về Vyl. À không hẳn là vậy mà là về cảm giác mình dành cho kẻ mình vẫn luôn miệng nói GHÉT. Phải chăng con người ta lại yêu theo kiểu như vậy. Nói ghét nhau, nói hận nhau, đấu khẩu nhau, bắt nạt nhau rồi kết quả lại chính là tình yêu. Cô bé không chắc mình đang như thế nào nhưng chắc chắn rằng cô bé đang rung động. . .

Nhưng mà. . . chính cô cũng không chấp nhận sự thật này. . . Cô từng nói thà ế chứ không thích người như anh ta mà bây giờ tự nhiên quay sang thích anh thì thành thể loại gì chứ!! Thế là tư tưởng rung động vừa chợt hiện lên đã bị chủ nhân dập tắt ngay sau đó. . .

Tiếng chuông báo khiến Puny bừng tỉnh. Cả buổi học toàn như người ở trên trời. Và bây giờ người đã rớt được xuống đất

Cậu sao thế! Hôm nay chả nói năng gì. Lại như người mất hồn ấy – Hai cô bạn lo lắng

Tớ nghĩ vớ vẩn thôi

Hôm qua có phải cậu đã chứng kiến tất cả và sau đó anh Vyl nói rằng : Anh không thể chấp nhận ai ngoài em ra. Hãy là bạn gái của anh nhé!!!. Đúng không??? Puny à! Tớ biết mà. Xem ra tớ có thể là tiên tri đấy – Lin tự đắc với suy nghĩ của bản thân

Lin cô nương. Cô đang mơ tưởng gì thế! Người như anh ta sẽ không có từ “Anh” và “ Em” đâu nha !!! – Gum đáp lại

Đúng đó. Anh ta sẽ không bao giờ như vậy. Chỉ có anh Zita là tử tế thôi – Puny ca ngợi bạn trai thiên thần của Lin

* * *

Hôm qua có nhiều chuyện xảy ra. Và mỗi khi nghĩ tới Vyl là cô bé lại ngượng ngùng. Anh ta luôn có những hành động thân thiết với cô bé. Mặc dù anh không hề nói thích cô bé nhưng luôn làm như vậy khiến Puny nghĩ mình đang bị : Lợi Dụng. Và kẻ lợi dụng lại xuất hiện

Cô bé nhìn anh với ánh mắt khó hiểu xen lẫn oán giận làm anh cũng phải nhìn lại với ánh mắt khó hiểu và tò mò hơn cả. Cả hai hình như đang chơi trò đấu mắt. Trò chơi có hai người nên không ai làm phiền tự tẩu tán đi với nhau hết. Nếu không nhầm thì lại rủ nhau đi ăn uống. . .

Như thường lệ cả bọn lại phải kéo Gum đi chỗ khác. Cô nàng này không ưa Vyl nên cũng sẽ ngăn cản đến cùng và nhiệm vụ của mấy người kia là ngăn chặn Gum. Trách nhiệm thật cao cả.

Quay lại với trò chơi. 2 đối thủ vẫn nhìn nhau không chớp mắt. Nó được kết thúc bằng hành động véo má của Vyl. Anh vừa véo má Puny vừa cười làm cô bé càng tủi thân hơn.

Đồ lợi dụng. Tại sao lại làm những trò đó với một cô bé dễ thương, trong sáng như tôi vậy chứ !!! – Cô bé khóc rống lên không quên mắng anh 1 trận và đẩy anh ra

(Câu nói nào của bạn cũng phải có 9 phần ca ngợi bản thân (‘ ’)

Này, gấu heo !! Nhỏ tiếng thôi – Anh lại gần bịt miệng cô lại

Ư . . . Ư . . . Ư . . .Bỏ ra . . .

Nín – Lại ra lệnh

Cô bé không chịu cắn vào tay anh 1 vết. Anh để cô bé cắn nhưng vẫn không buông. Puny mà khóc lên sẽ gây chú ý toàn trường mất. Cô bé quên là đang đứng cùng ai hả? Gây sự chú ý chỉ khiến cô gặp rắc rối với đám nữ sinh. Suy nghĩ của 1 bộ óc đơn giản thì không thể trách được mà. Anh chán nản thở dài

Anh không đau à?? – Cô bé nhìn vết cắn rồi ngược lên nhìn anh bằng con mắt đong đầy nước mắt

Đau. . .

Vậy sao anh không kêu ?

Vì nhìn cô khóc tôi còn đau hơn – Anh lau những giọt nước còn đọng trên khuôn mặt của cô bé

Ặc . . . Thật . . .sao??? – Cô cuối cùng cũng được nhìn thấy tên hắc ám ấy có lương tâm rồi

Tự nhiên đang xúc động bởi câu nói chưa -từng- có kia thì anh ta lại nở nụ cười gian tà đến phát sợ

Cô thích nghe mấy lời như vậy lắm sao?? Thật nhạt nhẽo !!!

Anh ta lừa cô . . . YAAAAA !! Cái tên độc ác ấy. Thì ra muốn xem cái biểu cảm của cô như thế nào thôi. Híc híc híc. . . Suýt nữa thì xúc động phát khóc rồi !!

Thế là Puny nhà ta đã gặt phăng đi mấy suy nghĩ rườm rà để bình tĩnh trở lại :

Tôi cần chết đồ độc ác là anh !!!!

Lại cần. Cô có biết con gì hay cắn người không???

Puny gắt lên :

Anh nói tôi giống Milu* sao?? Cái loại người độc mồm độc miệng . . .

Vyl lại đắc chí :

Sao cô phải tự nhận mình là Milu vậy?

Anh . . . anh . . . tức chết mà – Cô thực sự bị ức phát điên mất

Puny im lặng không lên tiếng nữa Vyl lại được thể châm chọc :

Sao?? Milu không cắn người nữa à??

Đừng gọi tôi là Milu. Cho dù có thế nào tôi vẫn sẽ cắn chết đồ độc ác là anh !!

Cần đi

Anh ghì sát mặt cô khiêu khích. Biết chắc cô bé không dám nên anh đã nở nụ cười đắc ý. Cô có 1 chút sao nhãng và bối rối nên chẳng dám ho he. Anh làm vậy có cho tiền và đồ ăn chắc cô bé cũng chẳng dám cắn. Puny đành ngậm ngùi chịu thua.

Đi cạnh Hoàng Tử mà cô cứ nghĩ vẫn vợ đủ kiểu. Thỉnh thoảng lại ngược đôi mắt tròn tròn, đen láy nhìn lên khuôn mặt ưu tú của ai kia. Bao lần nhìn rồi mà không chán nổi. Nếu tính cách có thể thay đổi thì chắc hẳn cô sẽ bị anh mê hoặc tới chết !!! Và đó chỉ là giả định thôi, anh rốt cuộc vẫn là Hoàng Tử hắc ám.

* : Tên thường được đặt cho loài chó . ~

21. – Chương 21

Chap 21 : Cô ấy là “vợ” tôi

Sáng Chủ nhật đẹp trời. Có 1 con Gấu ngủ lười đang say giấc giữa không gian bao la của căn phòng. Cái thói quen ngủ đập chăn , gối và mọi thứ trên giường xuống sàn nhà từ bé đến giờ vẫn chưa sửa được. Vậy mới biết cảnh tượng ngày Chủ nhật của cô bạn này khủng khiếp thế nào. Ngổn ngang dưới sàn nhà toàn Gấu là Gấu còn chưa nói đến sách vở học xong là bị đập xuống sàn một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Susu thì đang trong thời kì thay lông nên ở một góc , Susu đã để lại vô số lông mèo làm ai đó hắt hơi đến 3 cái. . .

Dậy mau

Mẹ. Cho con ngủ thêm 5 phút nữa thôi – Cô bé đáp lại với giọng ngái ngủ

Được . Nhưng con sẽ hối hận đấy

“ Sao hôm nay mẹ dễ tính vậy nhi?. Mà sao cái giọng mẹ lại khác thế. Hối hận gì chứ! Mẹ nói giống cái tên đó vậy trời!!!! Lẽ nào”

Cô bé vẫn mơ màng chưa tỉnh nhưng chợt nhận ra mẹ ngày hôm nay khác bình thường. Vội vàng chồm dậy và đúng như suy đoán là anh ta . . . 1 con bé tóc tai lù xù bù, bộ Pijama thì xộc xệch do lần lộn đang bị anh nhìn với con mắt không khác khinh thường là mấy kèm theo nụ cười nhếch mép quen thuộc . Dụi đi dụi lại mắt vẫn là anh. Puny chỉ còn biết nuốt khan trước khi biến khỏi tầm mắt anh:

Sao anh không nói trước. Xấu hổ chết mất

Cô bé ôm mặt chạy vào phòng tắm khóa cửa. Thở đều đều

Anh chỉ biết lắc đầu trước những gì mình chứng kiến. Khi thật lòng với 1 ai đó, bạn sẽ chẳng quan tâm người đó bừa bộn hay ngăn nắp, xinh đẹp hay xấu xí, giàu hay nghèo, thấp hay cao, gầy hay béo vì người bạn yêu là người khiến trái tim bạn rung động chứ không phải mắt bạn rung động.

Đó là khi người ta chỉ biết dành hết tình cảm của mình cho người đó. Tình yêu là khi bạn biết người đó không hoàn hảo nhưng trong tim bạn người đó chiếm 1 phần quan trọng và bạn biết sẽ rất đau nếu như mất đi người đó. Khi yêu người ta sẽ thay đổi. Dù rằng xấu hay tốt thì chỉ cần bạn biết yêu, bản thân sẽ thay đổi

Nếu anh đến để châm chọc và chế giễu tôi thì anh về được rồi đấy. Thế là quá đủ với 1 ngày Chủ Nhật tội tệt của tôi rồi. Lần sau anh tới có thể gõ cửa trước khi vào không? Điều lịch sự đó mà anh cũng không rõ hả??

1 phút 30 giây. Cô không thấy lãng phí à! – Vyl nhìn đồng hồ đáp

Cô đang định chu mỏ cái thì anh lại làm cô á khẩu:

Mà khoan. . . với cái đầu của con gấu heo như cô thì đầu thể suy nghĩ đúng được điều gì, nhỉ??

“ Tôi sẽ giết anh. Tức quá đi mất”

Bảo Uyên nhanh lên. Giờ này mà còn đứng đó à. Đi thay đồ rồi xuống nhà mau lên – Mẹ cô bé sốt ruột giục cô bé

Trước khi đi Puny vẫn kịp liếc xéo anh 1 cái rồi mới an phận đi thay đồ. Vyl nhìn theo hai tay đút túi, dựa lưng vào thành cửa, dáng người cao gầy cùng với bộ mặt lạnh lùng đẹp trai. Hàng mi khẽ cụp xuống, anh nhắm mắt và cảm nhận mình đang thay đổi. Một sự thay đổi thực sự. Là vì cô bé . . .

“ Anh ta cô độc nhưng tại sao khi ở cạnh anh ta mình lại thấy ấm áp. Thực sự con người anh là thế nào? Lạnh lùng, bất cần hay là thích kiểm chuyện và châm chọc người khác. . .”

Hình ảnh này giống với lần đầu tiên cô bé gặp anh. Vẫn đáng vẻ như vậy. Nhưng đã lâu rồi cô bé không còn thấy anh lạnh như thế nữa. Trong mắt cô anh là người hay bắt nạt và dễ ghét nhất mà cô bé từng gặp. Khác với người đang đứng trước mặt cô . Dù vậy anh vẫn trông thật tuyệt ít ra là cô bé đang thấy như vậy.

* * *

Thôi nghỉ ngơi, Puny đi vào thay đồ rồi vội vàng dọn dẹp đồng lộn xộn kia và thấy khuôn mặt mỹ nam đang ngủ đứng trước cửa phòng mình.

Hình như trước giờ cô bé cũng chưa được ngắm kĩ anh. Biết là Prince toàn HotBoy mà sao cô bé lại không hay bận tâm nhỉ? Thì ra anh ta lại đẹp trai như vậy. Đến giờ cô bé mới tự thấy ghen tị với mình vì ngày nào cũng được gần gũi với anh. Chả bù cho FanClub của Prince ở trường chỉ đợi đến thứ 2 để được gặp Prince. Càng nghĩ cô bé càng thấy tự hào.

Thích nhìn tới đến vậy sao? – Anh lên tiếng mất vẫn nhắm nghiền làm Puny giật thót

Ai bảo thế. Tôi đang dọn dẹp mà

Vậy sao? Đứng ở ngoài cửa rồi còn dọn dẹp gì đây

À. . . ờ. . . Tôi không nhìn anh thật mà. . . ừm . . . thực ra tôi cũng có nhìn nhưng không có ý gì đâu. . . - Puny để bộ mặt vô tội và xua tay

Không có ý gì là thế nào. Cô tính lợi dụng lúc tôi ngủ . . . ?

Ya. Không phải. Tôi chỉ thấy lạ vì anh đứng ngủ ở đây thôi. Lợi dụng gì chứ. Có mà anh lợi dụng tôi đúng hơn

Vậy mà có người nhân lúc tôi làm vậy thì đứng thần thờ, mắt trái tim cười nhìn tôi nhỉ?

Tôi làm thế bao giờ

Tôi đâu có nói cô

Tức chết mà. Kệ anh. Tôi đi đây

Đi đâu???

Siêu thị

Tôi nghe nói phải cao trên 1m50 mới vào. . . Cô đủ sao???

. . .

Cô bé đứng hình. Đầu như muốn nổ tung. Thầm nguyên rửa kẻ nào đó đang cười hả hê. Bộ dạng uất ức kia làm ai đó trong phút chốc đã im lặng không cười nữa. . .

* * *

Tại siêu thị

Con rể. Lại đây. Thử đi

Niềm hạnh phúc của mẹ và con rể đang bùng cháy. Hai người dắt tay nhau đi hết nơi này đến nơi khác. Có vẻ mẹ cô bé đang Hồi Xuân. Và hạnh phúc luôn đi kèm với bất hạnh. Cụ thể là Puny nhà mình chạy theo sau hai người họ mà mặt muốn chết. Lê đôi chân nhừ mỗi vừa đi vừa than vừa nguyên rửa tên nào đó rước họa ình. Bình thường thì người đi cạnh mẹ là Puny. Chả bao giờ phải lê thê đi sau như kẻ bám đuôi thể này. Hơn thế còn phải chứng kiến cảnh mẹ yêu dấu thân mật với tên chết bầm đó bỏ rơi mình.

Uyên bảo bối !Con lấy ẹ hộp bơ ở kia nhé! Mẹ ra kia xem quần áo – Mẹ cô bé cuối cùng cũng nhận ra đứa con đi sau này mà lên tiếng

Vâng!!- Cô bé thều thào đáp lại

Mẹ cô bé vừa đi khỏi thì cô bé làm nhiệm vụ tìm xem cái hộp bơ đó ở đâu. Và kết quả tệ hơn cả bị điểm 0 Thể Dục. Đó là cái hộp bơ tí tẹo ở ngoài tầm với của cô bé (thấp mà ><).="” xung="” quanh="” trống="” vắng="” chả="” có="” lấy="” một="” người="” để="” giúp="” mình="” mà="” kể="” cả="” có="” người="” thì="” cũng="” là="” 1="” ông="” già="” hay="” 1="” cậu="” bé="” tiểu="” học="” bằng="” sự="” có="” gắng="” với="” chiều="” cao="” hạn="” hẹp="” cô="” có="” với="” lên="” để="” lấy="” nó="” theo="” tình="” hình="” hiện="” tại="” thì="” chỉ="” cần="” nhích="” thêm="” chút="” nữa="” là="” với="” được="” thật="” không="” may="” là="” dù="” đã="” căng="” người="” nhưn="” mình="” hết="” cỡ="” nhưng="” vẫn="” không="” hề="” chạm="” tới =“” nó="”>

Chiều cao này làm sao với được chứ – Vyl lên tiếng

Cô giật nảy mình quay lại. Đúng là cô không thể với tới được. Chiều cao có vậy mà người ta để lên cái giá cao nhất. Híc híc híc. Đang chọc ghẹo chiều cao của cô sao??

Hứ!! Kệ tôi. Ai phiền anh đâu mà quan tâm

Cô tiếp tục kiễng lên và với chiều cao hạn hẹp vẫn vô vọng mà thôi

Anh lấy hộp bơ đặt vào tay cô: – Tùy thôi

Anh ta chả nói được 1 câu tử tế với mình. Bày đặt giúp đỡ. Giúp kiểu gì mà chả thấy thiện ý gì cả-Cô bé lằm bằm

* * *

Cả 3 lại đi tới những gian hàng khác. Dừng lại ở quầy ăn thử. Mẹ cô bé lại đút cho Vyl ăn.

“ Anh ta không có tay à. Đầu cần thân thiết vậy chứ” – Cô bé cắn nhằn trong đầu

Ngon không?

Ngon thưa bác !!

“ Thưa bác . . ???.” – Cô thực sự chê bai cái người trước mặt cô thì “sói gian ác” mà trước mặt mẹ cô thì “sói đội lốt thỏ” . . .

2 người rất đẹp đôi ă. Sắp tới ngày lễ tình nhân chúng tôi muốn quảng cáo hình ảnh cho sản phẩm. 2 người có thể chụp 1 bức ảnh được không? – Chị chủ quầy nhìn Vyl một hồi và kết luận là muốn có bức ảnh của anh ta chắc là có hình anh ta quảng cáo sẽ rất thu hút nhưng mà vì thế mà kêu mẹ cô và anh ta như vậy có phải là hơi bị quá đáng không

Puny căng mắt hết cỡ nhìn cô chủ quầy rồi lại nhìn sang mẹ và Vyl. Lắc đầu phản đối. Mẹ cô đúng là rất trẻ nhưng có cần phải tăng bốc tới mức thế không !! Trời ơi muốn nhờ chụp ảnh thì cứ nói sao phải làm tâm hồn nhỏ bé của Puny sốc tới vậy!!!!

Đẹp đôi???- Cô bé sốc tinh thần

Cô chủ quầy thấy lạ lên tiếng:

Sao vậy?? Không phải sao??

Cô bé bậm môi nghiêng răng định chạy tới tuôn 1 bài cho cô chủ quầy hiểu. Ai ngờ 1 người đã đi trước 1 bước. Và anh kéo cô bé lại gần lên tiếng:

Thực ra, đây là “vợ” của tôi. Còn đây là mẹ cô ấy

Thật vậy sao? Tôi sợ ý quá. Xin lỗi nhé! Cô trẻ quá! Còn đây là quà của chúng tôi mong các bạn nhận nhé ! Chúc mọi người 1 ngày vui vẻ

Lần này là sốc thật đấy. Hơn cả việc vừa rồi nữa. Cô bé đi cùng Vyl và mẹ nhưng tâm hồn treo trên mây rồi. Cứ ngỡ ngác không định hình được. Haizzzzzz

Xem ra mẹ rất trẻ đúng không? – Mẹ cô bé quay sang hí hửng với Vyl vì được khen trẻ

Anh gật đầu cười

“ Không ngờ có lúc anh ta cũng thật dễ mến” – Cô bé đắm chiêu nghĩ ngợi còn không kịp được cười khê 1 tiếng

Nhưng chỉ vừa thăm yêu mến anh một chút thì anh đã ngay lập tức ném cho cô một câu nói phũ phàng :

Thật vô vị !! Cô lại quên là tôi chỉ HÌNH THỨC thế thôi à??

. . . – Puny đã từ trên trời và ngã một cách không – được -ai thương tiếc xuống mặt đất

Có nhất thiết phải nhấn mạnh HÌNH THỨC hay không?? Cô an phận, an phận là được chứ gì!!! Còn phũ phàng và tàn nhẫn buông ra câu đó !!!

Nhưng anh có thể đoán trúng cô đang tưởng bở sao?? Với loại người như anh ta tốt nhất không nên hi vọng nhiều. Thế nào cũng bị anh đá văng xuống vực thẳm sâu ngàn thước cho xem. Cô sẽ rút kinh nghiệm, dập tắt hi vọng về Hoàng Tử trong mơ của mình vì Hoàng Tử chỉ được vẽ bề ngoài đẹp để còn tâm hồn thì hắc ám vô cùng tận . . .

22. – Chương 22

Chap 22: Gia sư của Puny – 1

Sáng thứ 2 đầu tuần. Tam cô nương đã yên vị ngồi ở dưới sân trường. Nếu ba cô căm ghét tiết chào cờ như thế nào thì tụi nữ sinh lại hứng thú hơn thế. Đơn giản là có Prince.

Thoát được bài diễn văn dài dằng dặc của thầy phụ trách là đến phần Prince xuất hiện.

Và sau đó, Prince có một trò chơi thú vị khiến cho Puny trở nên hứng thú. . Cô muốn trả thù cái tên đáng ghét hay bắt nạt cô thường ngày. . .

Trò chơi hôm nay, đó là dùng tất cả mọi khả năng có thể khiến Vyl lạnh lùng của chúng ta bị hạ gục thì sẽ có thể được một yêu cầu đặc biệt với cậu bạn này!! Ai muốn thử?? – Tan lên tiếng

Vyl có chút bất mãn vì bị lôi ra làm trò chơi nhưng hôm nay anh có vẻ không cố chấp mà vẫn chờ xem ai sẽ bị đem ra làm trò vui. Ánh mắt vẫn như những ngày khác chỉ nhìn về một hướng . . .

“ Yêu cầu đặc biệt??Cơ hội ngàn năm có một, anh ta chết chắc” – Puny cười gian xảo

Tất nhiên cả đám nữ sinh nhào lên :

Em !! Chọn em đi !!

Em nhất định làm anh ấy bị hạ gục !! Emmmmm

Quá ồn ào, Gum vốn không ưa Prince đặc biệt là Vyl. . . Cô nàng che tai lại bằng tai phone và mở cỡ to nhất !!! Lin vừa hí hửng giơ tay thì chợt thấy ánh mắt của Zita. . . Cô bé ngậm ngùi hạ tay xuống!!

Hoa Phương hét ầm lên bên tai Puny. . . Vâng, cô bé biết ai cũng bị ánh mắt lạnh lùng vô cảm kia cuốn hút !!! Nhưng mà cô thì khác, cô chỉ đang muốn cho anh ta yêu cầu thảm nhất có thể mà thôi !!

Thấy Puny hăng hái tham gia, Lin và Gum tỏ ra vô cùng sửng sốt. Vốn dĩ Puny là cô bé không hề thích mấy thứ đại loại là thế này!! Lẽ nào. . . vì Vyl mà cô sẵn sàng làm mọi thứ ?? Cả hai tròn mắt đánh giá một hồi mà vẫn chưa tin !!

Puny, cậu ham tới thế sao?? – Gum lên tiếng

Tất nhiên rồi

Có phải cậu muốn yêu cầu anh Vyl tình cảm hơn một chút. . . – Lin vẽ mặt hứng thú

Thế có là gì! Tớ còn phải yêu cầu táo bạo hơn nhiều

Hơn nhiều sao?? Cậu táo bạo quá rồi!!! – Lin và Gum e dè nhìn cô bạn mình đang hứng khởi mà rùng mình

Cả hai hiểu lầm tai hại quá!! Puny còn nghĩ hai người họ đã hiểu nên vẫn cười tươi rói rói !!! Cả ba rốt cuộc vẫn chung quy là hiểu lầm câu chuyện của nhau!!

Em rất may mắn khi ĐÍCH THÂN Vyl chọn đấy nhé! – Cuối cùng giơ mỗi cả tay Vyl cũng nể mặt mà chọn cô bé

Cô cảm nhận được cả ngàn ánh mắt không ưa và không mấy thiện cảm đang chĩa vào mình khi cánh tay của Vyl đưa lên và không chỉ vào họ !!! Dù hơi rợn người nhưng vì mục đích man rợ mà cô muốn Vyl phải làm mà bất chấp hết!

Puny !! Fighting – Tiếng của Lin và Gum

Hoa Phương ngậm ngùi hạ tay xuống và hần học nhìn Puny. . . Cho dù Hoa Phương có cố gắng tới đâu Vyl vẫn không mấy may để ý nhưng chỉ cần Puny thế nào anh đều quan tâm !!! Cảm giác ấy lại đến : Sự đố kỵ

Lần trước Lin có dạy cô rằng muốn hạ gục một người con trai nhất định cần dùng một trong 3 kiểu. . Lin vẫn là người hiểu rõ nhất về vấn đề này mà. Puny nhìn về phía Lin giơ ngón tay cái lên và cười mãn nguyện

Và cô quyết định dùng kiểu dễ thương đầu tiên

Nhưng từ khi sinh ra đến bây giờ cô chỉ biết nhảy mỗi bài “ Một con vịt” và “Gia đình Gấu” thôi !!! Nhảy hai bài đó thì sẽ làm cả trường cười ngặt nghẽo mất

“ Con cầu xin trời Phật, thánh Ala, chúa Giê su, các vị thần tối cao phù hộ cho con”

(Bạn này theo đạo gì vậy??)

Và thế là cô quyết định hát và nhảy bài “Gia đình Gấu” . . . Một con vịt có lẽ là hơi đơn giản quá!! Cô vừa nhảy vừa hát mà người cứ run lên. . . May mà chưa bật khóc rồi chạy xuống sân khấu. Cả đời này chưa bao giờ cô phải chịu sự xấu hổ thế này!! Mà thôi, vì cái ý tưởng trước mắt cô không thể bỏ qua được

Tất nhiên, cả trường sững sờ một lúc có người nói:

Ôi !! Bạn khối 11 thật dễ thương!!

Có vài bạn nói:

Tớ chưa thấy tiết học nào thú vị thế này

Tan cầm mic và quay sang Vyl trong khi Puny chờ đợi sự gật đầu quyền lực của anh ta . . .

Thế nào Vyl? Cậu thích kiểu dễ thương này chứ?

Vô vị – Anh đáp mặt tỉnh bơ

Cả trường cười ầm lên. . . Hoa Phương chắc là cười to nhất !!! Cô đang đắc ý vì Puny bị Vyl làm ê mặt !!

Nuốt ầm ức, Puny lại cười như không có gì xảy ra tiếp tục cố gắng làm anh ta gật đầu để có cơ hội trả thù !!!

Kiểu thứ 2, quyến rũ . . . Loại đi ! Cô nghĩ thế ! Cô có biết thế nào là nhảy sexy đâu !! Uốn éo chẳng ra một hình thù gì! Cô phải biến thành con sâu hay sao? Nghĩ mãi cô cũng không biết nên thế nào!!

Nhưng mà cách này hiệu quả nhất! Lin nói vậy ! Thế là liều một phen ! Cô bé cố gắng nhất có thể tiến lại phía Vyl! Dùng mọi loại ánh mắt nhưng vô ích. . . Hơn thế còn làm trò cười một lúc một lớn hơn. Các người có thể ngừng cười không? Cô vẫn đang cố gắng nỗ lực vì yêu cầu vô cùng đặc biệt . . .

Anh đương nhiên một biểu cảm không hề có! Hoàn toàn trống rỗng. . .

Vyl? Lần này có vẻ cuốn hút được cậu rồi nhỉ? – Là Huan lên tiếng

Lố bịch – Anh khẳng định

Cả trường lại ầm lên những âm thanh cười đùa . . Rõ ràng đem cô ra để châm chọc. . . Để cả trường cười chê !! Cô sẽ cho anh ta biết thế nào là đau khổ! Dù gì đã ê mặt rồi có ê thêm cũng vậy thôi !! Làm liều tới cùng vậy !!!

Thứ 3, đó là dùng ngôn từ để thu hút đối phương. . . Cách này dễ hơn nhiều!

Thế là cô tìm câu nói khiến anh ta xiêu lòng nhất !!

Em thích anh – Cô nghĩ nó quá đơn điệu và tầm thường

Em thần tượng anh từ lâu lắm rồi! Coi như anh giúp em thực hiện ước nguyện một lần đi !! – Quá nhảm nhí

Em được lên đây cùng với anh là mãn nguyện lắm rồi! Em không cần gì hơn nhưng nếu có thể thực hiện giúp em một yêu cầu thì chắc chắn em sẽ rất cảm ơn anh – Cầu xin anh ta sao? Mơ à !!

Cô nghĩ đủ lời thoại mà chẳng cái nào đủ khả thi. Rồi bất chợt câu nói trong phim mới nhất mà Puny có đoạn đại loại là tỏ tình. . . Và kết quả rất mỹ mãn. Cô vội lấy ngay cái câu đó nói với Vyl :

Từ lâu em đã coi anh Vyl là một phần cơ thể. . . không thể tách rời. . . Anh có thể không biết nhưng em làm tất cả chỉ muốn anh để ý! Dù tất cả chỉ là nhặt nhèo với anh . . . Còn với em đó là tất cả tình cảm của mình. Có thể giúp em thực hiện một yêu cầu không???

Cô nhần nhin nói ra cái lời đầy ớn lạnh này!!! Em sao?? Anh ngọt sớt sao?? Cứ mơ đi !! Bởi vì Puny chỉ là diễn thôi !! Cũng như cách anh vẫn diễn với cô ý !!!

Xem cậu ấy kìa! Thật dũng cảm

Liều mạng lên sân khấu chỉ vì anh ấy đúng là hiếm thấy

Ở dưới bàn tán làm cô bé đỏ mặt hột hột. . . Chẳng ai nhìn thấy khuôn mặt đã có chút sắc thái của Vyl. . . Và cuối cùng anh cũng đã đưa ra quyết định !!!!

* * *

Tại phòng tập Ko- san sau khi hết giờ

Một cô gái với nước da trắng trẻo, cặp mắt tinh anh, mũi cao vô cùng mỹ lệ, môi đỏ hồng vô cùng xinh xắn cùng mái tóc uốn xoắn đang thướt tha trong bộ đồng phục nữ sinh bước vào phòng tập!!

Và tiếp sau đó, Tan, Huan và Zita sững sờ nhào đến:

Em. . . là học sinh mới???

Cô ấy có chút kiêu ngạo đáp:

Sinh viên năm Hai

Bằng tuổi rồi!! Em à không cậu học khoa nào vậy?? Chúng ta làm quen nhé – Huan nắm lấy tay cô bạn xí xốn

Tránh ra! Anh là Hội trưởng kiêm nhóm trưởng Prince, em có muốn chúng ta đi ăn . . . – Tan đẩy Huan ra và nhào đến khoác vai cô bạn

Cả hai người đừng làm cậu ấy sợ !! Chúng ta. . . – Zita chưa nói hết câu thì Lin đã chạy tới kéo tay chồng về

Được thể, Tan và Huan lại sấn đến gần cô bạn hết lời ca tụng. . .

Puny và Gum chẹp miệng ngán ngẩm :

Haizzz !!! Chẳng ra làm sao !!!

Một lúc sau khi Tan và Huan cứ tranh nhau làm quen và rủ đi chơi cùng cô bạn !! Cánh tay phải thì Tan kéo qua, cánh tay trái thì Huan kéo lại. . . Tự nhiên lại biến người ta thành cái dây kéo co qua lại mãi một hồi một lúc cho tới khi cô bạn mất bình tĩnh và bùng nổ

Mấy người điên đủ chưa? – Cô bạn ấy lên tiếng

Làm cậu sợ rồi! Chúng tôi chỉ là muốn làm quen một chút

Quen cái con khỉ ! Tôi không có hứng thú đùa với các người

Cái giọng nói này. . .

Vyl cầm nắm tóc giả ném xuống sàn và lấy giấy lau hết lớp phấn son trên mặt. Lúc này cả đám cười ầm lên, không quên trêu chọc Vyl!!

Nhưng mà thực sự thì anh ta đẹp trai như vậy giả gái trông cũng thật xinh đẹp, thật hút hồn !!!

Cứ nghĩ tới bộ dạng lồ bịch của Vyl là cô hả hê cười ầm lên trong khi tâm hồn mãi mê tưởng tượng . . .

(Từ nãy là Puny tưởng tượng nhé :v)

Ha ha !! Hi hi ! Hô hô ! He he

Puny cứ vừa ăn vừa cười ha hả trước mặt Gum và Lin làm hai cô nàng khó hiểu

Puny! Cậu đang nghĩ gì thế?

Vỡ mộng. . . Cô bé mới nhận ra là vừa rồi bị lôi ra làm trò cười . . . Cô chắc là bị mất bình tĩnh nên mới mơ đến ý tưởng sau khi thành công sẽ vui thế nào. Vyl bình thường lạnh lùng như thế nếu bị bắt giả gái mặc đồng phục nữ sinh thì vui phải biết Tiếc thay, vì lạnh lùng nên 3 kiểu thu hút của Lin đã phản tác dụng. Vừa nãy, anh ta đã thắng thừng từ chối hết . . .

À!! Tổ chỉ đang nghĩ về yêu cầu cho Vyl nếu anh ta bị tổ hạ gục ấy mà

Thì ra cậu đen tối vậy đấy =.= – Lin đáp

Gum sốc tinh thần :

Đừng nói Puny của tổ muốn anh ta thực hiện yêu cầu táo bạo thật

Puny lấy 1 thìa kem to bỏ vào miệng đáp :

Quá táo bạo ấy chứ!!! Sẽ tuyệt vời lắm

Lin và Gum sững sốt lấy cốc kem của Puny không để cô bạn ăn nữa mà tập trung vào câu chuyện của hai người

Cậu không thể quá chủ động vậy được. . . Chúng ta chỉ là học sinh. . . Những ý định kinh khủng ấy đừng nghĩ đến !!!

Puny vẫn tiếp tục:

Học sinh thì sao? Tổ muốn vui vẻ mà !!

Cả hai bắt đầu “ sò sọ” Puny nên cố gắng khuyên ngăn :

Lại càng không thể. Cậu đừng hủy hoại bản thân như thế, Puny à!!!

Puny thôi không ăn kem mà chuyển sang uống nước cam :

Hai cậu nói gì là vậy! Tổ hủy hoại anh ta chứ đâu phải tổ

Giữa câu chuyện của cả hai vẫn đang ở hồi hiểu lầm liên tiếp :

Cậu là thân con gái người bị hủy hoại là cậu đấy ! Đừng ngốc vậy nữa

Đến giờ Puny mới nhận ra Lin và Gum cứ nói mấy điều kì lạ. . . Cô đang trả thù Vyl mà! Người vui phải là cô và người bị hủy hoại phải là Vyl chứ! Cô bé vội lên tiếng:

Các cậu hiểu lầm gì sao? Tổ chỉ muốn anh ta giả gái mặc đồng phục nữ sinh thôi mà!!

. . . =.=!

Hết cả hồn . . . !! – Cả hai lầm bầm

(Hai cái bạn này nghĩ người ta đen tối mà bản thân đang nghĩ gì thế trời >__<)>

* * *

Một tiếng trước khi hết giờ

Puny lau mồ hôi chờ đợi anh ta lên tiếng và kết quả là anh ta cười nửa miệng và buông ra một câu hỏi kiểu khó tin :

Một phần cơ thể sao??

Cô bé vội gật đầu đoán là anh đã cảm động đến rơi nước mắt vì câu nói ấy. Chính cô cũng không ngờ được bản thân lại tuôn trào ra những lời phát rợn đến thế! Dù chỉ là nhái lại phim cơ mà nó cứ ớn ớn khiến Puny nổi hết cả da gà da vịt lên !! Mấy lời sến súa này đúng là chỉ hợp với phim. . . Ngoài đời nó cứ như là diễn kịch ấy !!!

Vậy thì từ giờ bạn sẽ mất đi một phần cơ thể rồi ! – Anh đáp cố nén cười

. . . – Puny

Hả?? – Lin và Gum

Ha ha ha !!! – Cả trường

Chúa vạn vẹo!!! Anh ta sinh ra để làm khắc tinh với cô hay sao ấy. Mở miệng ra là toàn khiến cô á khẩu + sốc !!!

Làm mấy trò nhảm nhí đó vì mong trả thù được anh ta mà sao anh ta lại gây ông đập lưng ông vậy? Từ giờ còn mặt mũi mà gặp ai không??

Cô bé lại một lần nữa cúi mặt đi xuống sân khấu. . . Trời ơi. Tự nhiên phải lên làm trò hề cho cả trường. . .Đi lướt qua Vyl cô cười đau khổ:

Anh thỏa mãn rồi chứ?? Hừ . . . – Vẽ mặt ủ rũ tội nghiệp

. . . Không chỉ mình tôi mà còn cả trường – Vẽ mặt tự đắc nén cười

Puny tức muốn cào xé anh ta nhưng mà cuối cùng tay lại hạ xuống:

Anh . . .anh . . . đồ tâm địa độc ác ! Tôi đối với anh có bao giờ không tốt mà anh lại bày trò hại tôi thế thâm như vậy? Rồi anh sẽ thấy không có ai tốt bụng, tử tế và quan tâm người khác như tôi đâu!!! Hừ

. . .Cô không cần quảng cáo bản thân .Tôi đâu có ý định tìm hiểu cô !

YAAA ! Tức chết mà! Không nói với anh nữa. Đáng ghét !!!

* * *

Một lúc sau, khi tam cô nương đã ăn uống xong, thấy Puny đi ngược lại Lin ngạc nhiên :

Puny. Cậu không vào lớp à! Cậu ngại gặp mọi người sao??

Có gì mà ngại chứ !!! Tổ không sao. Sắp thi học kì nên tớ muốn qua thư viện đọc sách

Ủ. Cậu nháy dễ thương mà. . . Họ cười cậu thật là quá đáng mà – Gum rất bất bình

Cảm ơn 2 cậu !! Tổ không sao mà !!

Thôi. Cậu cứ đi đi. Có gì tớ nhắn lại với cô được rồi – Lin cười chào Puny rồi đi cùng Gum vào lớp

Học ở trường đã lâu nhưng cô bé chưa vào thư viện bao giờ. Sắp hết học kì 1 chuẩn bị làm bài kiểm tra cuối kì. Nếu kết quả không tốt chắc chắn sẽ bị chuyển lớp và quan trọng hơn cả đó là nếu không được loại B thì đương nhiên không có tên trong danh sách đi dã ngoại =.

Làm gì thì làm nhất định cô phải đi dã ngoại mới chịu >___<>

Vì thế Puny đã quyết tâm lên thư viện để học thêm. Mục đích học tập của cô bé được đặt lên hàng đầu chỉ có thể vì mấy vụ ăn uống hay đi chơi dã ngoại mà thôi. . .

Xem ra đến cái thư viện cô bé cũng mệt sức lắm mới tìm ra. Trường quốc tế có khác thư viện rộng và qui mô hơn trường cũ rất nhiều. Cô bé cứ đứng ngơ ngơ trước cái thư viện tuyệt vời này đầy choáng ngợp. Thiếu chút chạy lại la ó như nhìn thấy sinh vật lạ

Vyl đi qua nhìn thấy Puny đứng ở trước cửa thư viện thì rất ngạc nhiên. Không nghĩ rằng cô bé mà cũng có thể tới nơi thế này. . . Lại nghĩ tới điệu nháy vừa nãy, đúng là có chút buồn cười nhưng tại sao anh lại thấy cô bé . . . dễ thương nhỉ??? Nhưng thấy dễ thương sao lại cứ khinh khỉnh cô nhỉ?? Khó hiểu !!! Và Vyl cũng chẳng cần phải hiểu . . .

Dù gì cũng chưa tới giờ vào tiết. Mà nói thẳng ra thì thiếu Vyl, Huan, và Zita trong lớp là điều rất bình thường. Có khi 3 anh tới còn khó để giáo viên giảng bài hơn. 1 phần vì giáo viên nữ sẽ bấn loạn trước vẻ đẹp của 3 anh quên giảng bài. Phần kia thì do đám nữ sinh trong lớp rú hét và lố nhố nên giáo viên không thể giảng được.

Cô bé tới vào giờ này nên trong thư viện cũng hơi vắng vẻ. Chỉ có những kẻ mọt sách ngồi ở đây học bài và đọc sách. Chọn được chỗ ngồi ưng ý gần cửa sổ cô bé để cặp xuống và tới chọn sách. Sau khi đi được loanh quanh vài vòng nhưng chưa chọn được quyển sách Toán, Văn hay Hóa gì.

Kết quả là cô nàng ngồi đọc tiểu thuyết nhăm nháp trà ở đó hưởng thụ khí trời. Có lác đác trên bàn vài quyển Những đề kiểm tra Toán cơ bản, Các dạng bài tập trắc nghiệm Lí, Hóa, 150 bài văn chọn lọc . . . tất nhiên là để đó khi mà cô bé mở được vài 3 trang đầu làm vài ba bài tập trong đó với cái ngáp ngáp dài đầy ngao ngán. Phần lớn là nàng ấy kêu :

Sao đề cơ bản gì mà khó thế ?

Sao mà nhiều đáp án thế . . . ?

Đếm đến 3 và gục . . .

Cô tới đây để ngủ sao??- Anh đến ngồi trước mặt cô bé đang gật gù chuẩn bị ngã nhào ra

Trước khi để Puny ngã lăn quay ra đấy thì anh đã kịp đỡ cô

Ya !!! Anh vừa mới hại tôi bị chế giễu giờ lại còn lợi dụng tôi !!! Đang ở thư viện đấy anh biết không??? – Puny la lối om sòm

Anh thở dài 1 lượt che miệng thần thánh của cô lại :

Cô mới phải để ý đấy

Xin lỗi mọi người !! – Cô bé thành khẩn cúi đầu nhìn những ánh mắt như dao găm đang chĩa vào mình

Anh tự nhiên vào đây ôm tôi là sao? Anh toàn giở trò thôi. Hừ

Vyl nhìn mấy quyển truyện chất đống trên bàn ngao ngán :

Ai vào thư viện mà lại mượn truyện đọc rồi ngủ gật như cô hả???

Puny nghe xong mới trở về thực tại. Cô tới đây là để học mà. Giờ lại đi ngồi hưởng thụ thế này !!!

Ngủ quên mất. Bài tập của tôi . . .Híc híc

Óc heo – Vyl mắng

Nhưng mà . . . – Cô bé nhìn Vyl bằng ánh mắt tội nghiệp +cầu khẩn

Anh bình thần đáp lại nhưng có chút gì đó bất bình thường vì ánh mắt ai đó long lanh trước mặt:

Sao???

Trong này toàn bài khó gì đâu. Anh chỉ tôi nhé???

Cô bé chìa quyển sách ra trước mặt Vyl. Anh cầm lên đọc lướt rồi kết luận :

Thế này mà cũng hỏi

Thế mới nhờ anh chỉ cho chứ!!! Giúp tôi đi mà. Nha a a a- Cô nhìn anh khẩn khoản cầu xin

Dạy đũa đầu đất thà tôi cắn lưỡi cho xong

Đi mà. Xin anh đấy. Anh Vyl đẹp trai. Anh Vyl giúp em đi mà. NHA – Cô chạy sang chỗ anh van nài trong khi anh rất bình thần khoanh tay vắt chân chữ ngũ lãnh đạm không trả lời

Anh không giúp là tôi la lên đấy!!!! Anh Vyl là đồ lợi dụng !!! Đồ độc ác. . .Đồ đồ vô tâm, tàn nhẫn. . .

Được rồi

Anh tốt thật đấy – Cô hào hứng quá ôm chầm lấy anh nhảy cẫng lên cười vui sướng

Hmm

A !! Xin lỗi tại tôi vui quá!! Ha ha – Puny gãi gãi đầu rồi buông tay ra

* * *

Puny vẫn chăm chú nghe thầy giáo Vyl giảng bài. Không biết thế nào mà cô bé thấy dễ hiểu hơn cách thầy cô giáo giảng oang oang trên bục mình thì ngồi mơ mộng ở dưới. Thảo nào mà mấy bài cơ bản cũng phải ngồi mãi mới làm được.

Có hiểu không???

Puny chống tay lên cằm vừa đáp vừa nhìn vào thầy giáo đẹp trai :

Tất nhiên rồi thưa thầy. Thầy giảng dễ hiểu thật đấy

Câu này sai dấu. Câu này làm nhầm đề. Câu này tính sai kết quả. Câu này . . .

Cái chống tay đã bị trượt xuống 1 cách nhanh chóng. Puny xuề xòa đáp:

Em nhầm tí mà thầy. Em hiểu thật mà

Vyl day trán :

Dù gì đũa như cô tôi cũng không quan tâm cô hiểu được hay không?

Thầy à. Thầy lạnh nhạt quá đấy. Mấy hôm nữa thi rồi thầy phải chúc em thi tốt nha

Có nói câu đó thì đũa ngu ngốc vẫn như vậy thôi

Thầy quá đáng thật mà. Thầy với em là người yêu mà. Thầy quên rồi à !!! – Cô bé hét lên

Làm cái gì thế?? – Tất cả quay sang phía Puny mặt hầm hầm

Xin lỗi mọi người!!! Cứ tiếp tục đi!! Thành thật xin lỗi – Cô bé cúi đầu lần thứ 2 trước bao ánh mắt đang đổ dồn về phía mình

Tiếng xì xào bắt đầu:

Hẹn hò với cả thầy ở thư viện – Bạn A lên tiếng

Theo tớ thấy hình như ông thầy bỏ cô ấy theo cô gái khác nên mới la lên như vậy – Bạn B tiếp tục

Không trách được mà. Thầy giáo trường mình trẻ và đẹp trai nữa – Bạn C tiếp

Mình cũng từng thích thầy Y 1 thời gian đấy !!! – Cả đám bàn luận

. . .

Puny nhìn sang Vyl đang tức tối ngùn ngụt. Giờ mà lên tiếng chắc Vyl không tha cho cô bé được. Chẳng khác gì ngồi cùng quả bom có thể nổ bất kì lúc nào. Cứ nhìn Vyl rồi lại nghe thêm tiếng bàn tán cô bé run run lo lắng.

“ Chắc anh ta giận mình rồi. Phải làm sao đây?”

Và 1 ý tưởng lóe lên trong đầu cô bé. Nói rồi mà đầu óc đơn giản như Puny thì chỉ có:

Trong 36 kế. Chuẩn là thượng sách

Thu dọn sách vở vào cặp, cô bé chuẩn bị chạy ma ra tông. Buộc chặt dây giày lại và đếm 1. 2 . 3 . . Chạy

Đúng là oan gia. Chạy thoát anh ta lúc này nhưng ngay khi về nhà Puny mới nhận ra mình không thể thoát được anh ta trong mấy ngày sắp tới . . .

* * *

Về đến nhà mẹ cô bé chuẩn bị đồ ăn rất ngon. Cảnh này này giống như là trên phim như kiểu 2 người sắp xa nhau ấy. Cô bé hơi lo lắng hỏi mẹ:

Sao tự nhiên mẹ nấu nhiều món thế!!!!

Tuần sau là thi hết học kì 1 rồi mà con cứ học thế này mẹ lo lắm. Con mà đúp thì xấu mặt mẹ và cả con rể thông minh, đẹp trai nữa (>__<)>

Puny gấp đồ ăn vào bát không để tâm lắm chỉ thuận miệng đáp:

Ý mẹ là thế nào. Vòng vo tam quốc. Biết ngay là có việc mà

Chỉ có con là hiểu mẹ thôi đấy. Còn 1 tuần này nữa con qua nhà con rể học đi

Vừa giờ đôi đũa lên thì cô bé lại hạ xuống. Nghe thế đã chẳng muốn ăn rồi. Suốt ngày bắt ép người mà

C-C-Cái gì??? Mẹ lại bắt con sang nhà anh ta học hả???? Con chả ở đấy đâu. Ai biết thì con chết mất! Người ta sẽ nói con mẹ là loại người vô học và lẳng lơ đấy

Biết sao giờ. Bà lại gọi mẹ qua nhà rồi. Con qua đấy học đi. Sớm muộn gì cũng là người 1 nhà. Yên tâm đi. Ai nói thì mẹ sẽ cho người đó một trận

Puny xịu mặt , gắt lên đầy bất mãn:

MẸ !!!! Có ai lại muốn con mình ở cùng nhà với 1 người con trai không? Nhỡ con làm sao mẹ vui được à! Anh ta . . . rõ ràng bắt nạt con . . . Híc

Có con bắt nạt người ta thì có đấy! – Mẹ Puny khẳng định

Khuôn mặt đầy u ám của Puny càng ngày càng tối sầm đi. Sao mẹ không tin là anh ta bắt nạt cô chứ?

-Im lặng là đồng ý. Vậy thì chuẩn bị qua đó đi nhé! Mẹ phải qua nhà bà tối nay

“ Ôi cái cuộc đời tôi. Puny à!! Thực sự là mày với anh ta có duyên nợ gì ấy. Ghét mà người ta cứ bắt ở cùng hoài à. Ngay đến mẹ cũng bắt tôi dính lấy anh. Cứ chờ đấy. Tôi sẽ thoát được anh thôi !!!!!”

23. – Chương 23

Chap 23: Gia sư của Puny – 2

Sáng, tại nhà Vyl

Chào mọi người !!!! – Puny miễn cưỡng lên tiếng với vẻ mặt thẫn không còn gì hơn

Cô cứ yên tâm để cô Puny ở đây! Khỏi lo nhé – Anh quản lí lên tiếng

Tất nhiên rồi

Puny quay lại thấy bộ mặt hững hờ của mẹ là nổi điên :

Mẹ nói đi tối qua còn đưa con đi làm gì?

Con bé này, mẹ đưa con đi mà còn bực bội

Vâng, hẳn là đưa con đi. Mẹ TỐT thật – Puny lầm bầm

Ai chẳng biết đưa đi để gặp cái người đẹp trai kia chứ không thì thế nào cũng bắt đưa con này tự mình đi qua đây rồi mặt dày xin phép được ở đây một tuần. Trời đất quỷ thần ơi, còn có ai bên cạnh đứa con này không??

Vyl cười chào mẹ “ vợ”. Còn tặng thêm cô bé nụ cười ác quỷ. Điềm báo những ngày tồi tệ hơn trước sắp đến.

“ Mình chết chắc rồi” – Cô bé thầm nghĩ trước khi chuẩn bị đi học

Bà dọn hộ cháu đồ lên phòng nhé – Bà quản gia ân cần

Vậy thì tốt quá ạ. Bà cứ để lên, học về cháu tự dọn được rồi. Cháu đi học đây. Tạm biệt bà

Sao không đi cùng cậu chủ thế cháu dâu? – Bà quản gia ngạc nhiên

Dạ. Tại vì . . . ừm.. – Cô bé lúng túng không biết trả lời sao

Quên là mình phải tới lớp sớm để trực nhật cô bé đứng như trời trồng chẳng biết làm sao. Kể ra thì cô bé với Vyl chỉ giả vờ thôi. Bà mà biết chuyện thì không biết sẽ sao

Đi thôi – Vyl kéo cô bé đi trước khi nàng ấy quên luôn đi học

Ồ . . Anh . . Vẫn chưa đi à!!!! – Puny ngơ ngác hỏi

Ừm. Đợi cô – Anh thần nhiên

Đợi tôi ????? Anh mà tốt bụng thế á!!!!

Cô nghĩ tôi tệ thế nào?

Cô bé đi sau anh cười vui vẻ:

Lúc trước là vậy. Bây giờ thì anh cũng tốt nhưng không thể hiện ra ngoài. Chỉ là nhiều khi anh thích chọc tôi tức điên lên cực kì là khó chịu. . . Mà thôi, anh đưa tôi đi học nên phải cảm ơn chứ nhỉ?

Bất chợt anh dừng lại. Cô bé đi sau đâm sầm vào sau lưng anh

Á!! Đang đi lại dừng. Đau quá à – Puny xoa xoa cái đầu tội nghiệp

Vyl vẻ mặt rất lo lắng :

Có sao không????

Hahaha

Dây thần kinh của cô có vấn đề rồi đấy !!!

Anh cũng có lúc dễ thương vậy sao? Nhưng mà anh nên bỏ bộ mặt lạnh lùng đi. Thế thì sẽ thân thiện hơn. Tôi cũng sẽ vì thế mà quý anh hơn

Cần cô quý sao?

Xì . Quan tâm tới gia sư của mình thôi mà.Tan học thầy giảng bài giúp em nhé!

Còn tùy

Haizzzzz. Lại thế rồi. Thầy không thể tử tế với trò 1 chút sao???

* * *

20 phút sau

Chết!! Quên mất! Chúng ta mà vào trường lúc này là tôi chết chắc

Sao lại chết?

Các bạn nữ trong trường sẽ giết tôi mất. Tạm biệt – Puny vẫy tay chào Vyl

Cô bé thoáng thấy những người được bố mẹ đưa tới trường. Cái cảm giác buồn buồn lại đến. Từ bé đến giờ cô luôn ao ước được bố mẹ đưa đi học. Nhưng ngày qua ngày đều phải tự tới trường. . Có thể những người kia không thể hiểu cảm giác của cô. Nó đơn giản lắm nhưng có phải ai cũng cảm nhận được !!!

Anh có biết cảm giác được bố mẹ đưa đến trường là như thế nào không???

Anh quay đầu lại. Thấy cô bé có vẻ buồn lắm:

Sao tự nhiên lại hỏi vậy?

Những người đó chắc hạnh phúc lắm nhỉ? Từ trước tới giờ cho dù 1 lần cũng chưa từng được có cảm giác đó!!!Liệu nó là như thế nào ?? Anh có biết không??

Tôi không biết

Cô bé ngẩng đầu lên nhìn anh. Cũng phải thôi. Anh cũng đâu biết. Bố mẹ anh thậm chí còn không ở đây.

Puny cười khổ:

Điều đơn giản như thế mà 2 chúng ta đều không biết !! Anh có thấy buồn cười không?? Lẽ ra dù chỉ 1 lần cũng phải có được cái cảm giác ấy chứ!!! Tại sao bọn họ có thể mà . .

Anh ôm cô bé . Puny cố gắng nói những điều đó để xua đi cảm xúc trong lòng mình. Cứ nên giả vờ vui , giả vờ bình thường nhất có thể để xóa đi cảm xúc buồn này. .

Từ giờ khỏi cần nhìn họ nữa

Có lẽ anh nói đúng. Nếu không nhìn, không nghe thì sẽ không đau lòng, không ghen tị. Cô bé vốn rất mạnh mẽ nên dù cho có đau tới đâu, buồn tới đâu cũng sẽ không muốn làm ảnh hưởng tới người khác. Vì thế trước khi lên lớp cô bé đã lấy lại niềm vui để không làm Lin và Gum lo lắng

* * *

Tại lớp 11C2

Puny. Cậu chuẩn bị ôn tập đến đâu rồi – Lin hỏi thăm cô bạn lười biếng

Puny trả lời 1 cách đầy tự tin:

Tớ đã chuẩn bị đủ hết rồi. Thi học kì có gì đâu chứ

Gum mắt trái tim nhìn Puny:

Giỏi quá!!!! Puny à. Cậu làm gia sư cho tớ đi

“ Mình lại lỡ miệng rồi”

Lin khó hiểu :

Lạ thật đấy. Cậu có bao giờ lo ôn trước thế này đâu

Thì tại . . sắp thi rồi . . .bọn mình bây giờ phải lo học chứ. Cố lên!!!

Lin đưa ra ý tưởng:

Hay là bọn mình học nhóm đi

Tớ nghĩ là học 1 mình sẽ tập trung hơn – Puny gãi đầu

Thôi mà! Cùng học sẽ vui hơn đấy! Tụi mình rủ Prince cùng học nha

Dù ý kiến ấy khiến Puny và Gum bất mãn nhưng Lin cố chấp năn nỉ nên đành thuận theo. Miễn là có thể được loại B là có thể được vào danh sách đi dã ngoại rồi. Nghĩ tới đây Puny vui hẳn ra . . .

* * *

Hai cậu về trước đi. Tớ trực nhật xong rồi về sau

Được rồi. Tạm biệt – Lin và Gum chào Puny rồi đi trước

Cô bé vừa lau bảng vừa nghĩ về chuyện học nhóm. Đang yên thì tự nhiên Lin nghĩ ra cái ý tưởng đấy. Mà học chung thì cũng có sao đâu cơ chứ. Cô bé cũng chẳng hiểu nổi bản thân đang nghĩ cái gì nữa.

Đang ngu ngơ nghĩ ngợi chợt có một con gì đó vụt qua chân cô. Ra là 1 chú chuột béo mập cơ mà cô không thấy nó dễ thương mà phát sợ. Vừa giãy nảy vừa la lớn rồi chẳng cần biết người đứng trước mặt mình là ai cô bé lao lên người đó bám chặt lấy

AAA !! Cứu mạng!

Không sao chứ? – Người đó lên tiếng

Puny hơi ngẩng mặt lên và nhận ra đó là một người con trai, hơn thế còn là sinh viên nên hơi có chút e ngại nhưng vì cái con chuột đó đáng sợ quá nên không thể buông tay ra

Xin . . . xin lỗi nhưng anh có thể kêu con chuột đó ra chỗ khác được không?

Người đó bật cười tại chỗ, tay vẫn phải đỡ lấy cái con heo đang ở trên người mình.Chưa gặp ai thú vị như cô bé này. . .

Anh rất muốn nhưng xin lỗi anh không biết tiếng chuột !!! – Nén cười mãi mới nói được hết cả câu

Puny hơi sững người. Tại cuống quá nên ăn nói cái quỷ gì thế này??

À. . . ý em là là đuổi nó đi !!!

Anh nghĩ tiếng hét của em khi nãy cũng đủ làm nó sợ bỏ đi rồi

Cô bé ngượng nghịu tuột xuống khỏi người lạ mặt kia. Đúng là quá vô duyên rồi. Tự nhiên ôm cổ rồi nhảy lên người ta nữa chứ! Từ giờ mặt mũi cô sẽ để đi đâu chứ!!! Toàn rước họa vào thân thôi !

Cảm ơn. . . ạ !!!

Nói rồi cô bé vào lớp ôm lấy cặp sách chạy vụt đi!! Người đó nhìn theo có chút tiếc nuối nhưng rồi khoe miệng nở nụ cười

* * *

Cứ chạy cắm đầu cắm cổ đi làm cô bé đâm sầm vào người trước mặt mình. Ngày gì mà xui xẻo vậy chứ?? Cô bé ngẩng đầu lên thì nhận ra là người quen à thì đó là bạn trai cô!! Bạn trai giả chết tiệt !!!!

Gặp ma sao?? – Vyl lên tiếng

Hơn cả ma ấy chứ!!!- Cô bé thở phào đáp

Cô còn sợ thứ gì hơn ma??

Là ch. . . Mà tôi nói ra để anh biết điểm yếu à?? Nghĩ tôi ngốc chắc??

Này, cô sợ gián không?

Tôi mà phải sợ á??

Nó ở trên đầu cô kia lấy xuống đi

Cái gì??? AAAAA – Lại một lần nữa kích động lao vào người đằng trước

Nói tóm lại là con gì cô cũng sợ. . . Chỉ là mức độ thì khác nhau. Giờ cô mới nhận ra mình đang vòng tay ôm lấy cổ Vyl trong khi anh ta thì ôm eo cô. . .

WHAT???

Anh đừng vào đâu thế??? – Puny giãy nảy lên

Khi này mình tự ôm người lạ kia thì có sao đâu cơ chứ? Thế mà giờ cô lại gất lên khi Vyl ôm cô. . . Puny cũng chẳng hiểu sao lại phản ứng thế nữa. Chỉ cần anh ta đừng vào người là có cảm giác rất kì lạ. . .

Con bé này, cô chủ động đấy chứ

Nhưng. . . anh để im không được sao? Còn ôm eo tôi!!!!

Anh nhìn đi nhìn lại một lượt rồi hai ba lượt từ đầu xuống chân của Puny! Làm cô phải lấy cái cặp che lại. . .

Anh nhìn gì???

Cô mà có eo sao??

Cái gì????? !!!!!

Nhìn lại mình đi. Người như cái thân cây tôi ôm cô cứ như khúc gỗ không chút cảm xúc

Anh . . . anh . . .

Nói rồi, anh bước đi mà không thèm để ý cái nét mặt tối thui của ai đó. Cô bé gào lên trong tiềm thức:

TÔI HẬN ANH !!!!

Và nhìn lại mình từ đầu tới chân. Dạo này ăn cũng đâu có nhiều đâu. Rõ ràng là có eo mà tại sao anh ta nói vậy chứ???

Mấy ngày sau đó Puny cứ liên tục hỏi Lin và Gum là mình có eo không?? Và hai cô bạn gật gật đầu mấy lần nhưng Puny vẫn cứ hỏi, ngày nào cũng như ngày nào, đến mức thấy Puny một cái là hai cô bạn liền chào là:

Puny à. Cậu eo thật đấy !!!

(=.=.) !!!!!

* * *

Puny đi về mà lòng hậm hực. Anh ta nói vậy mà nghe được sao? Vô tình vậy sao? Có biết là con gái sợ nhất nghe mấy lời đó không?

Vừa đi ra tới cổng trường , Puny dù giận nhưng mà vẫn chạy ra chỗ Vyl , cười “thân thiện”

Chúng ta cùng về. . .

Còn chưa kịp nói từ “ Nhé” thì ai đó đã phóng đi trước. . . Sống mười mấy năm trên cõi đời này cô chưa từng gặp ai quá đáng, vô lại như thế!!!

Hận không thể găm nhăm anh ta cho đến chết! Đáng ghét !!!!!

(Bạn này ác quá! Găm thế thì còn gì là người)

Cái khoảnh khắc cô ôm lấy anh, trong lòng anh đã có một cảm giác rất lạ. . . Rồi không biết từ khi nào anh cũng vòng tay ôm lấy cô bé ấy! Cảm giác rất ấm, rất bình yên! Nhưng hình như chính vì có cảm giác ấy nên anh mới phải che dấu nó đi. . . Sợ rằng chỉ cần ở cạnh cô bé ấy thêm nữa anh sẽ để cô bé ấy biết nhịp tim bất ổn của mình . . .

* * *

Về cùng lúc là do cái xe bus hôm nay đến sớm lạ thường. Puny vừa nhảy xuống thì gặp Vyl , nhà anh cũng gần bến xe nên đi bộ cũng không xa. . . Và ai cũng nghĩ rằng Vyl đưa cô về đây !!!

Hai người về rồi à!!! Vào ăn cơm thôi – Anh quản lí và bà quản gia đã đợi sẵn

Ồa !!! Bà ơi. Nhiều món ngon quá – Puny hí hửng

Có canh thịt viên cà chua , cá tẩm bột, cải xào, thịt nướng, chả cá viên, tôm chiên, cua hấp, súp trứng . . . Cô nhìn quanh bàn ăn đều là các món cô bé thích nhưng mỗi tuần mới được ăn cá, thịt nướng, tôm một lần thế mà nhà anh ta thì một bữa thôi đã hội tụ hết các món này rồi !!!

Vậy mà bàn ăn có mỗi 4 người !!! Nếu mà ăn uống thịnh soạn thế này thì nhà cô sẽ đầy đủ họ hàng lắm đấy !!! Bình thường nhà cũng chỉ có 2 mẹ con nên nhiều khi chỉ ăn qua loa cho xong. Nhưng mà ít ra còn là ăn với mẹ nên chẳng khi nào buồn hết

Còn anh ta. . . có khi cũng chỉ là một mình ngồi đây, dù có sơn hào hải vị đi chăng nữa thì có lẽ chẳng có ý nghĩa gì với anh. Anh ta từng nói cơm của mẹ là sơn hào hải vị rõ ràng rất muốn cùng mẹ ăn cơm. . . Hình như lần trước khi vào nhà cô ăn cơm anh ta rất rất vui. . . Vậy mà cô bé không hiểu lại còn hậm hực vì mẹ để ý tới anh ta. . .

- Ăn nhiều vào nhé cháu dâu. Toàn món cậu chủ thích ăn đấy – Bà quản gia lên tiếng đưa Puny về thực tại

Thật ạ. Cháu còn tưởng bà biết cháu thích ăn mấy món này

2 cháu giống nhau thật đấy! Vào ăn đi

Vâng

* * *

Cả buổi chiều Puny lên phòng tập rồi ghé qua nhà Lin chơi. Nghe Lin nhắc tới đồng bài tập về nhà Puny mới sực nhớ ra. Và hậu quả là dọn dẹp xong đồng bát đĩa cô bé chạy vội lên phòng ngồi làm cho xong. 1 lúc sau, cô ngồi cắn bút ủ rũ vì bài dễ thì ít mà bài khó thì nhiều. Ngó quanh phòng không thấy bóng dáng thầy giáo đâu cô phát nản vì số bài tập chất đồng kia.

Thầy giáo ấy nổi tiếng là nghiêm khắc nhất trường nếu mà không làm xong thì chỉ có nước lên thớt mà đợi xử chém thôi. . . Nghĩ thôi đã nổi hết da gà da vịt lên rồi!!

Anh ta có thể ở đâu chứ?? Cô nghĩ mãi mới nhớ ra anh ta thường nhảy ở trong cái phòng rộng rộng à nó là phòng tập của anh ta!!! Đi mãi mới đến, thật tình,nhà gì mà rộng như cung điện ấy. Có mình anh ta ở trên này đúng là cũng cô đơn thật. . .

Vì bài tập, vì sự sống, cô bé sẽ năn nỉ anh ta đồng ý mới thôi. Có gãy lưỡi cũng phải làm. . . Cố lên!!

Hình như anh ta vẫn đang nhảy, tiếng nhạc vẫn vang vọng. . . Quá chăm chú hay sao mà mở cửa anh ta cũng không biết! Puny ôm đồng bài tập len lén đi vào, bộ dạng cứ thà thà thụt. . .

Nhưng mà. . . tự nhiên cô thấy anh ta quyến rũ thế chứ! Từng bước nhảy điêu luyện, từng giọt mồ hôi thấm đẫm hết tấm lưng áo, mái tóc hơi ướt ướt vì mồ hôi, thân hình hoàn hảo ấy cứ đập vào mắt cô. . . đập vào cả những xúc cảm mãnh liệt , trái tim nhỏ bé lại rung lên từng nhịp . . .

Đôi mắt đen láy cứ nhìn theo từng chuyển động của người trước mặt, không rời dù chỉ là vài giây. . .

Đợi mãi một hồi anh ta mới tắt nhạc và lấy khăn lau mồ hôi. Cô lúc này vẫn cách xa anh một khoảng nhưng cố nói với sang bên đó:

Tối như vậy rồi nhảy không tốt đâu

Cô đang quan tâm tôi??

Chỉ là tôi. . . nghĩ sao nói vậy thôi!!

Cô vào đây từ bao giờ??

Tại anh không để ý nên tôi đành phải đợi anh nhảy xong. . .Tôi có việc muốn nhờ

Vyl ngoắc tay gọi cô bé đến gần. Làm cứ như người ta là Milu không bằng. Gọi tên tử tế không được hay sao?Mà anh ta có bao giờ gọi nổi cái tên của cô ra đâu cơ chứ? Cô bé vừa đi vừa lằm bằm. . .

Mãi nghĩ cô không để ý là sàn nhà rất trơn. Chân anh ta thì có thể quen rồi nhưng cô mà không đi dép thì chắc chắn là lăn ra ngã. . .

Đến gần anh ta rồi mới nghe câu:

Cẩn thận

Vừa nói xong thì cô trượt chân, đồng bài tập cũng theo cú ngã mà bay tứ tung, Puny sợ quá hét lên, nhưng kì lạ, cú ngã ấy rất êm chẳng có chút đau đớn nào. .

Mở mắt ra thì ôi không, cô ngã ra phía trước, ngã vào người anh ta, người ta trượt ngã thì phải ngã ra sau chứ sao cô lại nhào lên phía trước cơ chứ, rõ là ngại. Vậy là người anh đã lãnh thay cú ngã của Puny. . .

Vừa vào đã gây phiền phức, cô gái này thật nguy hiểm quá đi!!!

Cô thật biết cách ngã – Vyl lên tiếng

Tôi. . . tôi xin lỗi nhưng bây giờ anh có thể giúp tôi 1 chuyện được không??

Chuyện gì??

Giúp tôi giải mấy bài toán trong. . .

Tôi không rảnh – Anh đáp, mặt rõ lạnh

Tôi cầu xin anh đấy!!! Tôi năn nỉ anh!! Giúp tôi đi mà

Nhìn lại hiện trường vừa rồi, cả hai người nói chuyện mà Puny vẫn cứ đề lên người Vyl, cô bé này quên là bản thân nặng như con gấu và con heo gộp lại sao mà hành người quá vậy??

Tay anh . . . bị thương rồi – Puny chợt thấy vết xước vẫn còn mới trên tay Vyl

Chợt nhớ ra là trong người có urgo , Puny đã lấy ra dán vào tay Vyl. Lúc dán còn thối phù phù sợ người ta đau nữa.

Người ta có câu : Có qua có lại mới toại lòng nhau

Giờ thì nhờ thôi chứ nhỉ? Đã giúp anh ta thế rồi! Puny cầm tay Vyl và mở đôi mắt “cún con ướt mưa” nhìn Vyl làm anh khẽ rung mình. Cô gái này lúc bình thường không để anh động vào người giờ lại thân mật thế này nhất định là chỉ có nài nỉ thôi

Giúp tôi đi mà. Đi mà !! – Puny vẫn nằm trên người anh nhưng cô không để ý lắm chỉ biết lắc qua lắc lại cánh tay anh

Cô có cách nhờ vả quyền rũ nhỉ?

Puny lúc này mới nhận ra điều ấy. Liệu anh ta có nghĩ là cô cố ý ngã để được ôm anh ta thế này không nhỉ? Rõ ràng là sàn nhà rất trơn và cô bị ngã. . . Xin anh ta đừng hiểu lầm là cô cố ý dùng cách này để nhờ vả !

Nếu đã nói vậy. . . thì anh đồng ý chứ?? – Puny mắt sáng lên

Đẩy cô bé sang một bên, anh đứng dậy, đáp:

Được rồi

Puny hí hửng ngồi dậy nhặt lại mấy tờ giấy bị lật tung lên khi nãy. Cuối cùng không cần gậy lười mà anh ta vẫn đồng ý. Lần sau có nên dùng cách này nữa không nhỉ?? Từ vô tình thành cố ý ấy! Hí hí hí. Bạn Gấu heo cứ cười như nắc nẻ

Vào phòng đợi, tôi đi tắm

Cô bé cứ gật gật đầu ngoan ngoãn đáp:

Vâng , vâng !! =.= !!!

Miễn là anh ta giúp, đợi mấy phút nữa có nhầm nhò gì đâu. Nhưng mà nghe cứ như chồng dặn vợ đợi cơm ấy nhỉ??

Ở nhà đợi, anh ra ngoài 1 lát!!!

Kiểu kiểu thế, tự nhiên máu dồn lên não, đỏ mặt ỉng !!!!

Thu dọn xong, Puny tắt điện rồi mới ra ngoài. Trong này, khắp nơi đều là mùi hương của anh ta!!! Rất dễ chịu , rất cuốn hút. . .

Không nghĩ nữa, không được nghĩ nữa – Cô bé vừa ôm đống bài tập vừa ca thầm

Cô chủ! Muộn rồi còn chưa đi ngủ sao??

Anh quản lí trong bộ Pijama có chút ngạc nhiên. Cô bé cười xòa đáp:

Anh cứ ngủ đi! Tôi còn có việc

Cậu chủ ở trong đó hả?? – Nói rồi, anh quản lí chỉ tay vào phòng tập

Cô bé xua tay:

Không. Anh ấy đang tắm. Tôi cũng đã nói với anh ấy là nhảy vào buổi tối không tốt như anh dặn rồi

Vậy thì tốt quá. Cậu ấy chẳng để tâm đến bản thân gì cả. Mà mai phải đi học, cô còn chưa chịu ngủ mà làm cái gì??

Đúng là bệnh công việc. Lúc nào cũng lo cho người khác. Cô bé thấy thương anh quản lí quá, đêm rồi mà còn phải lên tận đây vì lo cho Vyl. Chợt thấy vẻ mặt chờ đợi của anh quản lí cô bé đáp vội :

À. Tôi phải đợi Vyl! Anh cứ ngủ đi nhé

Nhưng cậu chủ đang tắm mà. . . Cô đợi cậu ấy để làm gì??

Cô bé sợ anh lại hỏi thêm gì nữa nên đi luôn. Không nghe thấy lời thắc mắc của Ryo.

Lời nói không rõ ràng làm sao người khác hiểu hết được!!! Chả trách anh quản lí cứ vừa đi vừa nghĩ về cái việc mà Puny đợi đó là gì!! Còn Puny bây giờ chỉ biết là có cả đống bài phải lo!!

Nhìn đống bài tập mà sợ. Cô bé ôm cái đầu gối ghéech rung lắc đủ kiểu, miệng không ngừng ca thán :

Chết rồi ! Làm thế nào bây giờ! Chết mất

Bỗng có tiếng nói từ trên đỉnh đầu cô bé rất quen thuộc :

Diêm Vương không muốn nhận đứa ngốc như cô đâu

Cô bé ôm người mình quay lại trách móc:

Ôi. Giật cả mình. Anh đứng đây từ bao giờ thế. Dọa chết người à

Có học không? Tôi đi ngủ

Có có, tôi học mà !!!

24. – Chương 24

Chap 24: Học nhóm

Mới sáng sớm Lin đã hí hửng kéo cả bọn tới phòng tập. Và dự định của cô bé là cả bọn sẽ học nhóm tại nhà Hội trưởng Tan. Với kiểu năn nỉ của Lin cả bọn đành đồng ý. Suy cho cùng học đồng cũng có ý chí hơn là cá nhân tự học ở nhà.

Cô bạn sao chổi hắc ám mấy dạo gần đây cũng lẻo đẻo theo Vyl nhưng anh không mảy may gì với cái kiểu trây lì của Hoa Phượng. Ngâm ngùi chịu đựng nhưng cô quyết không từ bỏ ý định. Thấy tụi nó cứ ra vẻ bí mật bàn tán bên cạnh Prince máu điên của cô càng cao.

Chiều nay tại nhà anh Tan nhé! – Lin nhắc nhở cả bọn

Oáp óp. Cứ thế đi! Tổ về lớp trước đây – Puny giọng ngái ngủ, mắt mơ màng đáp lại

Mới sáng ra đã buồn ngủ à Puny? – Gum hỏi

Thì cũng tại đêm qua làm đồng bài tập đầy chứ! Mãi khuya mới được chợp mắt. Oáp óp

Chăm ghê ta. Chắc tí nữa bão về quá – Lin trêu chọc

Xời ạ. Có sao đâu. Mấy bài đấy có là gì – Cô bé lại bắt đầu tự sướng mà không biết ai đang đứng trước mặt mình

Người ta có câu: Nói đến bắp cải cũng phải nghe

Cô bé này thật chẳng bao giờ suy nghĩ gì cả cứ tự sướng không à. Mắt công có người lại nhếch miệng cười đầy châm chọc

“ Cô giỏi quá nhỉ? Dám nói thế cơ à?”

Puny giỏi thật đấy! Tự học mà làm được mấy bài khó đấy thật ngưỡng mộ quá! Thế này thì không phải lo tới thi học kì nữa – Gum ôm Puny nhảy cẫng lên

Nhắc tới tự học cô bé mới nhớ ra mình đã nói hơi quá. Rõ ràng là nhờ người ta chỉ dạy à giờ lại tự nhận là mình làm. Puny nhìn sang Vyl với ánh mắt hối lỗi :

“ Xin lỗi. Tôi lại nói quá rồi”

* * *

Chiều. Tại nhà Tan

Oa. Anh ở 1 mình à. Nhà rộng thật đấy – Lin lên tiếng khi vừa bước vào nhà

Zita giải thích:

Anh ấy là sinh viên rồi mà. Căn nhà này là của ông bà nội để lại

Ra vậy. Là sinh viên thích thật

Tan ca cẩm lấy trà ra cho tất cả :

Không thích thú gì đâu. Anh phải tự lo ình khổ lắm

Puny cầm khung ảnh có hình Tan và 1 cô bạn xinh xắn:

Chị ấy là ai ạ ? Nhìn xinh thật đấy

À. Cô ấy là bạn anh

Một cuộc chia li đầy nước mắt – Huan nhìn Tan châm chọc (2 ông này suốt ngày chọc nhau)

Còn cậu đấy. Cậu nên từ bỏ Vy đi. Vy là cô gái tốt nhưng cô ấy không hợp với cậu đâu – Tan cũng có vẻ châm chọc lại

Gum cũng lè lưỡi chọc quê Huan:

Này bà già trẻ thích lái máy bay phi công già à quên. . . ý tôi là ngược lại

Huan tức tới ngàn ngút nhìn Gum. Con bé ấy, dám chọc ghẹo bản thiếu gia Huan. Đợi ngày Huan này sẽ cho cô biết tay. . .

Mấy người tập trung vào việc gì đấy ?– Zita ngăn chặn mấy người này lạc đề

Chuyện của mấy người này phức tạp ta – Gum quay sang nói với 2 cô bạn và nhận được sự đồng tình

Puny thoáng nghĩ tới Vyl. Liệu anh có phức tạp như hai người kia không nhỉ? Cô bé hơi có chút buồn khi nghĩ anh đã từng yêu 1 ai đó. Hoặc cũng có thể là không ai cả. Đầu cô bé lại nghĩ lung tung rồi.

Gấu heo, tập trung – Vyl lên tiếng khi Puny lại lơ mơ

Anh đã từng . . . à không . . . không có gì . . . Học nào – Cô bé quyết định tập trung học

Mấy đứa học đi nhé ! Anh đi mua đồ ăn về! – Anh Tan nói xong làm cả đám hứng thú cả lên

Cả lũ reo lên:

Tuyệt quá

Được sự ủng hộ thế này Tan có xuống nước đi chợ một hôm xem ra cũng đáng lắm chứ!

* * *

Anh Zita. Bài này làm thế nào? – Lin và Zita đang đứng chất học nhóm

Zita chính là chuẩn mực gia sư thiên thần:

Đầu tiên là phải làm thế này. Rồi sau đó mới sử dụng công thức. Em làm thử đi

Lin học rất nhanh thoáng chốc đã làm được mấy bài rất ư là xương xẩu. Zita cười nhìn Lin

Em làm ra rồi. Hihi. Yêu chồng quá

Lin không ngần ngại trước mặt mọi người ôm lấy Zita rồi mi nhẹ lên má anh chàng. Cái cặp này phải để Tan mama xử mới được. Hại mắt đám độc thân này quá!!!

Puny nhìn Vyl với ánh mắt cầu xin sự độ lượng:

Thích thật đấy ! Anh cũng dịu dàng và ân cần như vậy nhé !

Tự làm đi – Vyl lên tiếng

À . . Anh giảng hay mà . . tiếp tục nhé – Cô bé đành cố chịu đựng

Huan thấy Gum đang loay hoay nên để cuốn tạp chí đang đọc sang 1 bên :

Cô học khá đấy chứ ! Có cần tôi làm gia sư như 2 nhóc kia không?

C-C-Cái gì ? Không cần. Anh nghĩ tôi cần người như anh giúp á – Gum tự mãn

Được thôi. Cảm ơn. Thật thoải mái – Anh ung dung nằm xuống ghế sofa nghỉ ngơi

“ Tên khùng này mình ghét hẳn” – Gum thầm nghĩ

* * *

Được 1 lúc lâu. Tan về. Cả bọn hào hứng khi anh Hội trường nấu ăn chiêu đãi. Tất nhiên là chỉ có 3 đứa tụi nó vui sướng còn 3 chàng kia thì câm nín. Tan vào bếp mặc 1 chiếc tạp dề cam cam.

Để tụi em kia ngồi chờ ngoài phòng khách xem Ti vi anh lớn cặm cụi làm đồ ăn trong bếp với 1 tâm trạng không được vui vẻ như về cho lắm. Nguyên do cũng vì lúc Tan mua đồ về tụi nó nhao nhao ra xí xốn như chim non đợi mớm mồi. Rồi mở tủ ra phát hiện là anh mua đồ tươi về để nấu chứ không phải đồ ăn sẵn chúng nó lại chỉ úi xời 1 cái rồi kêu anh:

Thì ra anh đi mua mấy thứ tươi này về hả?

Tất nhiên là Tan vẫn hứng khởi đáp:

Vì mấy đứa anh mới đi chợ thế này đấy! Khỏi cần cảm ơn anh! Phải ra dáng đàn anh chứ !!!!

Tụi nó thần nhiên trả lời lại Tan :

Vậy thì anh vào bếp làm rồi đem lên cho tụi em nhé!!!! Đàn anh mà !!!!

Và giờ thì hậu quả của việc muốn trở tài là cạm cũi “nam công gia chánh” trong bếp. Vừa bóc hành tây vừa lau nước mắt Tan lầm bầm:

Ít ra tụi nó cũng nên nói 1 câu tử tế đại loại như em vào giúp anh nhé chứ nhỉ? Hay là hỏi thăm anh Tan đã vất vả rồi. . .Đằng này . . . Haizzzz . .

Trong khi đó, ở ngoài phòng khách, tam cô nương đang xem phim hoạt hình 3 nữ thám tử

Ui trời! Mấy nhóc còn xem hoạt hình nữa? – Huan lắc đầu nhìn 3 đứa học sinh lớp 11

Theo em thấy thì nội dung nó không chỉ dành cho trẻ em đâu anh ạ – Lin đáp lại

Em nghĩ chúng ta vào giúp anh Tan đi. Tội anh ấy quá – Puny tốt bụng lên tiếng

Khỏi cần. Cho chờ cái tính thích thể hiện – Zita và Huan đồng thanh

Giây phút trả thù tội hay sai vặt của Prince cho anh Leader đã được thỏa nguyện.

Sau 1 hồi vật lộn trong bếp với đồng đồ tươi mua về. Tan dọn đồ ăn lên và gọi tụi nhóc như mama :

Các con. Xuống ăn cơm nào

Vângggggg

Để đảm bảo an toàn Huan gấp cho anh Tan một miếng thịt bò :

Thật sao Huan? Anh biết là cậu thương anh mà. Tuy là hay cãi nhau nhưng cậu tốt với anh nhất đấy. Còn gấp cho anh nữa. Cảm động quá !

Không chờ đợi để Tan sung sướng thêm giây phút nào Huan lạnh lùng đáp:

Để thử xem anh có cho gì vào đồ ăn thôi

Máu nóng dồn lên não. Tan đánh cho tên Huan 1 trận:

Cái thằng nhóc chết dẫm

Wow! Anh Tan nấu ăn ngon quá đi – Tam cô nương rất ủng hộ ông anh nội trợ này

Vậy mấy đứa ăn nhiều vào – Tan cũng cảm thấy vui khi mời cả đám vào nhà và cùng nhau ăn uống thể này

Cả đám ngồi ăn vui vẻ.

Ăn xong nhìn đồng hồ cũng đã 6h30' tối. Buổi học nhóm của tụi nó hôm nay khá là vui và hiệu quả. Khổ mỗi anh Hội trưởng cứ phải đi đi lại lại mang đồ ăn lên cho tụi nó. Chính vì thế mà suốt mấy ngày sau đó cả nhóm vẫn ăn, ngủ, nghỉ ở nhà anh bất cứ lúc nào rảnh rỗi.

Chả mấy mà cũng sắp tới ngày thi học kì. . .

25. – Chương 25

Chap 25: Bản nhạc đó

Thế là đã tới ngày thi học kì. Ngày hôm nay sẽ thi các môn chính trong chương trình học của từng ban.

Puny có chút lo lắng lê đôi chân trên cầu thang. Cũng không hẳn là lo lắng mà là một cảm giác có gần giống như vậy. Có chăng là đợi một lời chúc từ ai đó???????? . . .

Phòng thi của Puny và Lin, Gum không gần nhau cho lắm chứ chưa nói tới là khá xa. Hôm nay là ngày quan trọng vậy mà cũng không gặp hai cô bạn thân khiến cô bé càng ủ rũ hơn. . .

Này! Puny!!!! – Lin , Gum đồng thanh

Lin, Gum mới tới hả? – Puny phấn khích nhìn 2 đứa nó

Ừ. Tí nữa thì trễ. Puny , Gumnie thi tốt nhé! Phải làm được bài hết nhá – Lin vỗ vai 2 cô bạn ủng hộ tinh thần

Cậu cũng thế! Lin – Puny và Gum đồng thanh

Tiếng chuông đầu tiên vang lên. Puny đi chậm rãi qua các phòng. Cô bé đi chậm là vì . . .đợi . . . một. . . lời. . . ch. . . chúc

Gấu heo, thi tốt

Vyl đi lướt qua cô chưa kịp để cô định hình lại là mình vừa nghe gì. Anh đã đi quá cửa phòng thi của cô bé. Nhưng Puny vẫn kịp nói với anh:

Anh cũng vậy nhé !

Cô bé lúc này mới yên tâm vào phòng chuẩn bị làm bài. Cô bé nhẹ nhõm và vui hẳn ra. Chỉ vì 1 câu nói của anh . . .

* * *

1 tuần sau đó . . .

Puny! Điểm của cậu thế nào?? – Lin quay sang hỏi Puny

Ồa! Cao vậy. Tốt quá rồi – Lin nhìn vào tờ điểm của Puny thoáng chút ngạc nhiên

Vậy là tội mình đều ổn cả – Gum thở phào nhẹ nhõm

Đi ăn mừng nào – Lin, Gum nhảy cẫng lên

Khoan đã. Đợi tớ 1 lát – Puny lên tiếng

Cô bé chạy ra ngoài cầm theo tờ điểm với 1 tâm trạng vô cùng vui sướng. Cô bé tới lớp của Vyl . . . Cũng vì chưa tới khu này bao giờ nên cô bé có chút ngần ngại nhưng rồi tự nhủ phải cảm ơn người đã giúp đỡ mình nên cô bé tiếp tục đi.

Đây rồi! – cô bé mỉm cười khi đã tới lớp của Vyl

Cô bé nhìn ngó xung quanh không thấy Vyl ,Zita, Huan đâu cả. Cô bé nghĩ chắc là 3 người tới phòng tập toan định đi thì có tiếng gọi:

Em tìm ai à?

Cô bé quay lại :

Vâng. . . Anh Vyl có ở trong lớp không ạ?

Mình Yên chợt thấy cô bé rất quen, giống như là đã gặp ở đâu. . .

Lại là cậu ta. Nữ sinh trường này chỉ tới đây vì 3 tên Prince đó ! Mà thôi.Chuyện này tôi đã quá quen rồi. Cậu ta mới đi xuống phòng tập

Không phải vậy đâu . . . Em đến để cảm ơn anh Vyl thôi

Cảm ơn??? Vì cậu ta nhìn em hay là vì cậu ta cười với em

Lại càng không phải . . . Em chỉ tới để cảm ơn vì anh ấy đã giúp em học tuần vừa qua. Tuy bề ngoài anh ấy có chút lạnh lùng nhưng thực ra anh ấy rất tốt với em. Nhờ anh ấy mà em được điểm cao đang định tới để cảm ơn. . Nếu vậy thì em đi đây . . Cảm ơn anh nha

Nụ cười này, ồ, là cô bé sợ chuột đây mà! Cô bé ấy quen biết Vyl sao??Mình Yên chợt gọi với theo :

Khoan đã . . Em nói cậu ta giúp em học là thật à?

Vâng . . Em nói thật về anh ấy mà

Ừ. Hơi ngạc nhiên về cậu ta. Muộn rồi anh vào lớp đây. Em đi tìm cậu ta đi. Chắc là ở dưới đó thôi

Vâng. Chào anh

Cô bé thông thả cầm tờ điểm đi về phía cầu thang . . . Minh Yên nhìn theo cô bé nghĩ ngợi điều gì đó rồi cũng bước vào lớp . . .

Em không nhớ anh sao? Cô bé sợ chuột !!!

* * *

Khẽ vận tay nắm cửa . . . Đằng sau cánh cửa ấy . . . Có một chàng trai đang chơi một bản nhạc êm dịu, du dương . . . Cô bé ngỡ ngàng không tin vào mắt mình. Người trước mặt cô bé lại là anh. Anh biết chơi piano sao???? Ở anh có những thứ cô bé còn chưa hiểu và biết hết.

Puny say sưa ngắm nhìn người bạn trai giả của mình đàn dưới ánh nắng dịu nhẹ len lỏi qua kẽ lá xuyên qua không gian nhỏ nơi anh ngồi. Bàn tay uyển chuyển lướt trên từng phím đàn sao điêu luyện đến vậy. Đó là Vyl sao ? . . .

Bản nhạc nhỏ dần và kết thúc trong khi cô bé vẫn đứng trầm ngâm ở đó . .

Cô ở đây từ bao giờ ??? – Anh giật mình thấy Puny đứng gần ngay sau mình lên tiếng

Anh . . . là anh thật sao? . . . Bản nhạc này . . . Tôi đã nghe từ rất lâu . . . Và vẫn luôn muốn được nghe lại nó . Nhưng sao anh lại đàn bài hát này . . . ??

Cô bé có cả ngàn câu hỏi muốn hỏi anh về bản nhạc hơn 9 năm về trước cô vẫn hay nghe từ một người cô luôn thân thiết. . . Bây giờ nghe lại cô cảm giác thật quen thuộc giống như chính anh là người đó . . .

Đến đây có việc gì không? Lắm nhảm nhiều dữ

Thật là . . . Anh làm tôi mất cả hứng . Chẳng lẽ có việc mới được tới à

Chỉ tới đây gặp tôi?

Xì . Thực ra là tới để khoe . Nhìn đi ! Cả đời tôi chưa bao giờ được điểm thế này đây! Vui quá trời. Nè – Cô bé hào hứng đưa Vyl tờ điểm thi hoàn mỹ của mình

Hmm. Chỉ thế thôi à?

Ya ! 3 môn 9 điểm anh còn chê nữa. Hừ. Cụt cả hứng

Đối với tôi đó không phải là tuyệt đối

Biết mà. Nhưng mà đối với tôi đều tuyệt cả. Cái gì anh cũng yêu cầu cao quá. Cả đời tôi với cũng chẳng nổi. Cô muốn theo đuổi tôi sao mà cần với được ??

Tôi. . . chỉ tùy ý nói thế thôi. . . Cãi lộn với anh chắc ức mà chết mất. Ngoài tới đây khoe điểm với anh tôi cũng muốn nói lời cảm ơn anh. Nhờ anh mà tôi mới được như thế này. Cảm ơn nha

Chỉ cảm ơn thôi sao?

Cô bé suy nghĩ 1 lát đáp lại :

Anh không chịu vậy thì để tôi hát tặng anh bài Gia đình Gấu nha

” Gom se mari ga han jibbe iso

Appa Gom, Omma gom, Aegi gom

Appa gom eun tung tung hae

Omma gom eun nal shin eh

Aegi gom eun nomu kiyowo

Ussu ussu chal~handa. ♪ ~~ ”

Lại cái bài đó! Cô bị ngộ Gấu à?

Trời ! Sao anh biết?? Tôi bị thích Gấu a – Cô ngẫm nghĩ.

Chả thế mà phòng cô cứ như cái viện bảo tàng Gấu ngồi bông mà !!!

Là tại tôi từ nhỏ đến giờ chỉ thuộc mỗi bài một con vịt với Gia đình Gấu mà. Trí nhớ tôi rất kém @____@

Trí nhớ kém mà học được tới lớp 11 tôi cũng phục cô đấy – Anh lên giọng mỉa mai

Cô tròn mắt, á khẩu. Đúng là không nên đi cãi nhau với cái kẻ ngang ngược này thêm nữa. Ngày nào anh ta không làm cô tức chết thì không phải anh ta. . .

Tôi thế nào không cần anh đánh giá. Mà này, anh có cảm xúc gì khi tôi tặng anh bài hát ấy không??? Ý tôi là anh có chấp nhận lời cảm ơn của tôi không?? Tôi không muốn mắc nợ gì ai hết !!

Anh không thèm trả lời. Chỉ mãi mê vào cái đàn piano nghĩ ngợi gì đó rất trầm tư. Thế là bạn nhỏ đã bị ăn bơ như thế !!!

Puny tội nghiệp quay người đi ra ngoài, khuôn mặt phụng phịu đến là dễ thương. Ai đó từ bao giờ đã đi lên trước cô ghé sát tai nói khẽ :

Cũng không tệ !!!

Khuôn mặt của Puny đã sáng lên hơn. Cô cũng không biết bản thân đang mong chờ điều gì từ Vyl. Chỉ biết là ngay tại thời điểm này cô cảm thấy trong lòng có một cảm xúc rất vui vẻ, rất hạnh phúc !!!

* * *

Tại canteen trường Ko – san

Cậu nói anh Vyl biết chơi piano? – Lin hét âm lên

Puny che miệng Lin lại trước bao ánh mắt của đám học sinh đang ngồi bên cạnh

Suyt. Tổ cũng chỉ mới biết

Lin chợt nhớ ra điều gì liền thì thầm với Gum :

Trời ạ. Gum à, cậu biết không? Puny từng nói nếu gặp được 1 chàng trai cao trên mét bảy, biết nhảy, biết hát, biết chơi đàn, đẹp trai và dễ mến thì đó chính là Hoàng Tử trong mơ của cậu ấy. Đúng không Puny??

Vyl mà dễ mến thì chắc là cậu nên trừ tở ra cơ mà anh ta có gần hết yêu cầu của Puny. Chẹp chẹp- Gum lẩm bầm

Lin còn hí hửng hơn cả Puny nữa. Cô bé cứ như reo lên sung sướng ới tình của Puny với Hoàng Tử hắc ám!!

Ừ nhưng Vyl, anh ta. . . – Puny ngập ngừng

Nếu Puny đã gặp được Hoàng Tử trong mộng thì chúng tớ đều ủng hộ – Gum nói nhưng vẫn chẳng ưa gì Vyl

Hai cậu. . . tớ và Vyl thực ra là. . . – Puny vẫn chưa nói được hết câu

Tớ mong là chuyến đi picnic sắp tới sẽ được đi cùng với Prince!!! – Lin chấp tay cầu nguyện

26. – Chương 26

Chap 26: Đi dã ngoại

Sau kì thi học kì, trường Ko – san tổ chức đi dã ngoại cho tất cả học sinh loại A và B trong trường. Vì sự kiện này lớp nào cũng sôi nổi bàn tán về việc chia lớp đi chung.

Theo thường lệ như mọi năm thì 2 lớp khác nhau sẽ đi chung và sinh hoạt tập thể cùng nhau. Ai nấy đều háo hức về lớp cộng tác cùng mình. Và rồi đa số lại cầu nguyện được đi cùng với lớp C1 năm Hai – lớp có sự góp mặt của 3 anh chàng Prince. . . .

Này mấy đứa! Sắp tới đi dã ngoại sẽ vui lắm đây! Tất cả đi chứ – Hội trưởng lên tiếng

Phải đi chứ! Mà sẽ đi cùng lớp nào đây nhỉ? – Huan đáp

Anh Tân. Anh là người trong ban tổ chức anh cho lớp em đi cùng 11C2 nhé!—Anh chàng Zita nhào tới phía Tân mà nheo

Mà lần này Vyl của chúng ta đi sao? Thật hiếm thấy – Huan để bộ mặt kì lạ

Vyl thường không quan tâm tới mấy thứ này cho lắm. Chỉ vì ai đó đã háo hức làm tốt bài thi để được đi đến mức nhờ anh làm gia sư nên anh mới đành phải tham gia.

Mọi năm chỉ có sự xuất hiện của Zita, Tân và Huan làm đám nữ sinh trong trường tiếc đứt ruột. Tất nhiên là 3 người kia và cả những người khác đều ngạc nhiên vì danh sách năm nay lại có tên của Vyl chói lóa cả 1 bảng danh sách đến bất ngờ như thế. . .

Kì lạ nhưng cũng thật dễ hiểu . . . Vì 1 bé ngốc nào đó . . .

Thấy đứa em mà nheo mình. Tân nhẹ nhàng lên tiếng:

Tuy anh ở ban tổ chức nhưng không thể để tình cảm cá nhân xen vào công việc được. Nếu may mắn em và Lin sẽ được ở cùng nhau.

1 tháng dọn phòng tập – Zita vẫn quyết tâm lay động Tân

Nghe đến dọn dẹp Tân vốn tính rất ưa sạch sẽ rất ghét công việc này. Vì hứa trước toàn trường sẽ là 1 Hội trưởng gương mẫu nên đành ngậm ngùi chăm chỉ dọn dẹp cái phòng tập này. Nay có cơ để được nghỉ không có lí do sao lại không đồng ý. Tân liền quay 180 :

Thật không? OK!!!

Huan chỉ biết ngồi lắc đầu bó tay với ông Hội trưởng gương mẫu luôn thề thốt:

“Tôi xin hứa sẽ là 1 người Hội trưởng chăm chỉ, gương mẫu và không nhận hối lộ dưới mọi hình thức, công tư phân minh”

* * *

Nghe nói là anh Vyl cũng đi đó

Lần đầu tiên anh ấy đi dã ngoại luôn. Không biết sao tự nhiên anh ấy thay đổi vậy. Nhưng mà vui thật !!!

Lớp nào sẽ may mắn được đi cùng Prince ha

Đám nữ sinh túm tụm bàn tán. Puny, Lin và Gum vừa mới lách ra được khỏi đám đông đang dè dặt cười cợt nhau để xem bảng danh sách tên đi dã ngoại. Nghe vậy Puny có chút vui nhẹ ở trong lòng. . .

Cái tên đó cũng đi nữa sao? – Gum vẫn không bỏ được cái định kiến về Vyl

Mà họ nói lần đầu tiên có nghĩa là anh ấy chưa từng đi. Sao lại thay đổi vậy nhỉ? – Lin cũng thắc mắc

Anh ta đi thì có gì đâu chứ! – Puny cũng lên tiếng

Puny à! Cậu nghĩ anh Vyl là người thích mấy cái chuyến đi đó à! Chỉ có thể vì người yêu đi nên anh ấy mới đi thôi – Lin chọc cô bạn mình

Cậu làm sao mà biết anh ta nghĩ gì??

Chồng mình đều kể hết về chuyện của Prince. Còn nói anh Vyl vì cậu nên mới đi đấy!!!

Không phải đâu! Anh ta với tớ có gì đâu chứ

Ừ thì không có gì! Cậu lúc nào cũng giấu bọn tớ chuyện với Vyl là không được đâu. Phải không Gum?

Đúng đấy. Puny mà bị tên Vyl đó bắt nạt thì phải kêu tớ cho tên đó 1 trận.

Thôi bọn mình qua phòng tập 1 lát rồi về chuẩn bị chứ nhỉ?

* * *

Vừa mới tới gần phòng tập cả đám gặp ngay Hoa Phương

A! Các cậu đây rồi! Biết tin gì chưa? Lớp của Prince đi cùng lớp mình đây!

Thật không? – Lin vốn chẳng ưa Hoa Phương cơ mà nghe xong Lin vui hơn cả

Thật. Tôi vừa mới đi qua phòng danh sách mà

Oa oa. Mình sẽ được đi cùng anh Zita

“ Anh ta sẽ đi cùng lớp mình! Sao lại thấy hồi hộp thế này” – Puny thầm nghĩ

* * *

Sáng hôm sau , các học sinh đã có mặt đông đủ . . . xe bắt đầu lăn bánh

Suốt dọc đường đi cảnh đẹp không thiếu nhưng xem ra nàng Gấu ngủ đã bỏ lỡ hết. Cô bé gục đầu ngủ không cần biết trời trăng gì nữa. Gục đầu vào ai cũng chẳng biết. Khi xe đi qua đoạn vấp sóc mạnh cô bé lao đầu đập vào thành ghế trước mới tỉnh dậy mơ màng. . .

Gum . . sao cậu lại thành Vyl thế ! – Cô bé xoa xoa đầu

Mới đầu thu mà đã ngủ đông à?

Ya, sao anh lại ngồi ở đây! Nãy giờ còn tưởng Gum chứ!

Cô không cho người ta ngấm cảnh thì nói trước 1 tiếng

Ồ! Ra vậy! Cũng tại mình không hỏi Gum trước nên không biết là cậu ấy thích ngấm cảnh

Ngủ đi. Nhiều lời

Ngủ thì ngủ. Hứ

Ba tiếng sau, xe cũng đến nơi đúng giờ dự tính. Vì đông học sinh nên sẽ chia đội để quản lí dễ dàng hơn. Mỗi nhóm sẽ gồm 4 người theo chỉ định của giáo viên quản lí nhóm đó. Tất nhiên là Zita và Lin là 1 nhóm cùng với Huan và Gum do Tan quản lí.

Puny miễn cưỡng cùng nhóm với Vyl vì đơn giản là nhóm Tan đã đủ người. Hoa Phương không chịu để Puny gần Vyl nên cô ta cũng xung phong vào nhóm của 2 người. Và người cuối cùng là lớp trưởng Minh Yên cùng lớp với Vyl. Cô Lệ sẽ là người quản lí của nhóm. . .

Những nhóm khác cũng nhanh chóng ổn định thành viên và trở về khu vực cắm trại của nhóm mình . . .

Các em nhớ vị trí của nhóm mình và không đi sâu vào trong khu vực cắm kia! Nhớ là phải mang theo bản đồ bên mình mọi lúc. Bên trong khu vực cắm rất nguy hiểm. Các em đã nhớ rõ chưa?-Thầy phụ trách lên tiếng dặn dò

Rõ thưa thầy – Cả bọn đồng thanh

Thử thách đầu tiên ở đây là thi cắm trại. Nhóm nào vượt qua được nhiều thử thách nhất sẽ nhận một phần thưởng đặc biệt từ câu lạc bộ picnic . . Các em cố gắng lên! Thời gian bắt đầu . . .

27. – Chương 27

Chap 27: Cuộc thi đầu tiên – Cắm trại

Sau 1 giờ đồng hồ hì hục dựng trại . . Nhóm nào nhóm nấy cũng đã gần hoàn thành xong. Và đây là lúc để tăng tốc dành vị trí đầu hạng. không biết phần thưởng là gì nhưng xem ra Puny rất hào hứng. Cô bé tất bật chuẩn bị rất hăng hái. . .

Em có vẻ rất hứng thú nhỉ? – Minh Yên quay sang nói chuyện với Puny

À. . . Vâng . Vì phần thưởng mà! Cố lên – Cô bé tỏ ra rất khí thế

Lớp trưởng bắt đầu thấy có nhiều sự hứng thú với cô bé này:

Em tên Bảo Uyên hả??

Vâng

Ừ. Anh là Minh Yên học cùng với Vyl. Chúng ta từng có hiểu lầm. Cho anh xin lỗi nhé!

Cô bé vội xua tay :

Không . . .Không có gì đâu. . . Chúng ta cùng một đội mà !! Mấy chuyện đó em không bận tâm đâu

Ừ. Mà em ngủ ở đây có sợ không?

Sao lại sợ ạ?

Thì em sợ chuột mà. Ở đây đêm có rất nhiều chuột

Sao anh biết em sợ chuột??

Lần trước em nhờ anh đuổi nó đi mà. . .

A! Em nhớ rồi. Lần đó thực cảm ơn anh. . . Tại em kích động nên mới nhảy lên người anh .Em xin lỗi

Không có gì !!!

Anh thật tốt

“ Con bé đó . . . ” – Vyl thấy Puny cười với tên lớp trưởng bần khoản suy nghĩ

Anh Vyl! Anh mệt thì ngồi nghỉ đi ! Để em lau mồ hôi cho nhé ! – Hoa Phương nhân cơ hội bắt chuyện

Khỏi – Anh đáp mắt vẫn liếc sang phía Puny mà lòng hậm hực

Mặt cô ta bí xị trông đến là tội. Tiếc rằng dù cô có tỏ ra thế nào cũng không làm Vyl quan tâm. Điều anh quan tâm chỉ có 1 và điều đó đang bị chia sẻ ở 1 nơi gần đó trước mặt anh . .

Vậy anh uống nước đi – Cô tiểu thư không bao giờ biết quan tâm người khác nay vì một người mà phải thay đổi từ cách nói năng đến cử chỉ

Anh dường như chẳng bận tâm bất cứ điều gì Hoa Phương làm mà chỉ ngồi nhìn Puny không dời nửa mắt !! Đến khi thấy Minh Yên và cô bé cứ cười đùa trong lòng anh rất bức. . . Anh muốn đứng lên kéo cô bé đi nhưng chợt nghĩ bản thân không cần để ý đến con bé ngốc nghếch ấy làm gì ệt người. . .

Thế là nhắm mắt ngủ không nhìn nữa !! Puny giờ mới nhìn Vyl, cô bé lại bức bội nghĩ Vyl thật lười biếng. . . Nằm đó chờ cô làm việc vất vả xong thì hưởng thụ sao?? Cái tên ấy đúng là đồ công tử lười nhác mà !!! Quen được phục vụ nên bắt đầu không coi ai ra gì !!

* * *

Nhóm của Tan vật lộn nãy giờ mà chưa đâu với đâu. Tuy vậy cả bọn ai nấy đều vui vẻ cười cợt sự vụng về của cặp đôi “Tan Hoang” . .

Chỉ tại hai anh mà tụi này làm gần xong lại đổ đấy! Đúng là y như cái tên Tan Hoang mà – Gum giận dữ mắng hai tên vụng về

Bình tĩnh nào! Phần thưởng đó có gì mà quan trọng – Huan đáp

Không phải vấn đề đấy ! Vấn đề nằm ở chỗ chúng ta sẽ không có chỗ ngủ anh hiểu chưa

À . .ra vậy . . đơn giản thôi . Chú tôi có một căn biệt thự ở gần đây nếu cần mọi người có thể tới đó ngủ

Đi picnic mà qua đó ngủ. Anh có điên không?

Thôi nào hai cái đứa này ! Sắp hết giờ rồi ! Mau làm lại đi chứ ! Cãi nhau quài à

Nhóm của Puny xong rồi kia – Lin nhìn sang bên nhóm của Puny

Mấy đứa đi dựng trại mau đi – Tan lên tiếng

* * *

Puny đang nỗ lực hết sức có thể để dựng trại. Cô chưa bao giờ được đi picnic ở xa thế này. Vì thế cô cảm thấy rất vui vẻ và tràn đầy năng lượng. Nhưng mà cái tính hậu đậu làm Puny khổ sở, tay không cẩn thận lại bị thương. Cô vừa định mặc kệ cứ tiếp tục làm nhiệm vụ thì Minh Yên đi tới cầm tay cô lên xem xét.

Puny theo quán tính rút tay lại, cười đáp:

Không sao mà !!!

Minh Yên lại cầm lấy tay cô lên tiếng:

Sưng thế này còn nói không sao. Đợi anh một lát

Minh Yên cẩn thận bôi thuốc cho Puny. Về ân cần, quan tâm đó khác hoàn toàn với Vyl. Nhưng không hiểu tại sao Puny lại không quen với việc này. Mắt cô cứ hướng về phía Vyl và Hoa Phương. Tự hỏi rằng anh có chút gì dù chỉ một chút khi thấy cô bị thương không??

Xong xuôi Minh Yên còn xoa đầu cô. Puny chưa kịp nói câu cảm ơn với anh thì Minh Yên đã đi ra phía cô phụ trách báo cáo gì đó. Một lúc sau thì nhận được thông báo là hết giờ cuộc thi.

Puny ngồi thẫn thờ nghĩ ngợi thi thoảng lại nhìn tay mình đang sưng phồng lên. Lúc nào cô cũng hậu đậu, ngốc nghếch vậy đó. Tay cô đang giờ lên thì ai đó nắm lấy, có vẻ xem xét rất kĩ càng, rồi cái giọng trách cứ muôn thuở:

Cô lại sao nữa??

Puny cố gắng giật tay mình ra, đụng một chút là nắm chặt tay người ta, anh làm cô thấy khó chịu với hành động ấy. . . Thực ra là cũng không đến mức khó chịu nhưng mỗi lần anh thân thiết với cô là tim cô cứ đập loạn hết cả lên. . . Vì thế muốn tránh xa con người này một chút !!!

Không cẩn thận bị thương

Cô . . .

Khỏi cần nói nữa. Tôi biết anh sẽ nói gì mà. Đúng. Tôi ngốc nghếch, hậu đậu, vô ý, bất cẩn, cứng đầu . . . Vậy thì sao?? Ai cần anh quan tâm làm gì. Cứ mặc kệ tôi đi

Sau một hồi thao thao bất tuyệt. Cô cứ nghĩ Vyl sẽ bỏ đi ai ngờ anh lại hỏi:

Có đau không???

Giây phút ấy, dường như mọi thứ rất khác lạ. Cô cảm thấy mình có một chút, dù chỉ một chút sự quan tâm từ anh. Vì quá bất ngờ nên cô chỉ biết nhìn anh tự hỏi rằng có phải anh vừa hỏi câu đó. Liệu điều này có phải thật không . . .

Không sao – Cô vô thức đáp nhưng lại muốn anh tận tình chăm sóc mình

(Bạn này quá gian xảo a !! Cứ nói không có gì rồi mong người ta quan tâm cơ >____<)>

Tôi đi lấy thuốc . . .

Không cần nữa. Anh Minh Yên đã bôi thuốc cho tôi rồi – Cô hồn nhiên đáp

Thế sao?? Đã thân tới vậy rồi – Anh khinh khỉnh đáp lại

Là cùng 1 đội chúng ta phải giúp đỡ nhau chứ!!! Anh ấy có ý tốt mà

Cô nhận thấy vẻ mặt anh không vui từ khi nhắc tới Minh Yên. Có lẽ hai người đó có xích mích với nhau nên mới như vậy. Còn chưa kịp hỏi gì về chuyện ấy thì Vyl đã đi từ bao giờ. Không phải là ghét cô tới mức không muốn nói chuyện quá lâu đâu chứ???

* * *

Cuối cùng, sau bao nỗ lực nhóm của Tan cũng hoàn thành xong. Tất nhiên là xếp gần bết bết. Mà còn hoàn thành xong sau khi đã thông báo hết giờ từ hồi nãy. Nhóm của Puny vượt trội đã đứng thứ nhất với thử thách đầu tiên.

Trời cũng đã sẩm tối , mọi người ăn tối xong đều ngồi quanh đồng lửa. . Sau màn hát hò của từng nhóm cả bọn hò hét và chạy nhảy quanh đồng lửa rất vui vẻ. . . Chuyến đi này thật sự ý nghĩa với tất cả . .

Puny trong khi mọi người vui vẻ thì lại thu lu ngồi một góc :

Sao lại ngồi ở đây?

Giọng Vyl vang lên trên đầu cô bé làm cô giật nảy mình. . . Cái tên ấy lại bất ngờ xuất hiện lúc cô cần tới nhất !!!

Tôi . . bị đau chân

Hết tay rồi chân. Cô thật là . . .

Tôi biết, tôi biết rồi!! Anh khỏi cần mắng tôi nữa!!

Ồ . . anh đi đâu vậy?

Còn thời gian ngồi ở đây với cô à?

Anh đi vào trong trại để cô bé ngơ ngác 1 lúc . Cô bé lăm bằm ngắt mấy cây cỏ đại bứt rứt . . Đây gọi là giận người bứt cỏ ạ

Trời lạnh lắm đó ! Khoác vào đi Bảo Uyên

“ Tôi biết là anh không bỏ mặc tôi mà” – Cô bé thầm nghĩ

Ồ là anh ạ?

Em nghĩ là ai ! Ngồi ở đây lạnh lắm đấy!

Vâng. Cảm ơn anh

Em có thể gọi anh bằng tên

V-V-Vâng !!!!

* * *

Ở phía trại cách đó không xa . . .

Anh Vyl ! Anh bị đau ở đâu sao? Cầm hộp y tế làm gì thế?

Không phải tôi

Không phải anh thì là ai? Không lẽ là cậu ta – Hoa phương lăm bằm

Anh khựng lại . . Puny đang ngồi cùng cái tên đó . . Cười nói với hắn ta. Khác với anh, cô bé chỉ thấy anh như 1 tên đáng ghét . . Nhưng trong lòng anh sẽ chẳng thể có ai khác . Anh chỉ vừa mới đi được 1 lúc thôi mà. Chỉ 1 lúc như vậy thôi đã không thể băng vết thương khiến người con gái đó đau . .

Puny và anh Minh Yên cũng ở đây – Hoa Phương lên tiếng

Tay khoác vào Vyl. Có lẽ do anh đang mải mê nhìn Puny nên không để ý. Làm cho ai đó lại nhói lên một chút. . .

2 người đi dạo cùng nhau sao? Trùng hợp thật đấy – Minh Yên cũng lên tiếng

“ Anh rời đi là để đi dạo cùng với cậu ấy sao?”

Em đi trước đây! Em buồn ngủ quá ! Mọi người cứ ở lại thêm em về trước

Cô bé chạy . . dù chân đang đau nhưng lòng còn đau hơn . Chẳng biết phải đối mặt như thế nào . . Cô bé đang chạy trốn . . Một thứ mà bản thân cô bé không muốn . .

Cô bé đi về trại với đôi chân đau điếng cổ nhích từng bước . . . từng bước . . đến nơi cô bé ngồi thụp xuống . . cảm giác như không còn nhắc nhở đôi chân lên nữa.

Lôi đồng đồ ăn ra ngẫu nhiên để hả giận . . Cô bé lăm bằm:

Tên đáng ghét !! Tôi cắn chết anh , cắn chết đồ đáng ghét là anh !!!!

Vừa cắn cô bé vừa thăm nguyên rửa Hoàng Tử hắc ám. . . Cứ coi như anh là mấy miếng snack kia mà nhai ngấu nghiến !!!!

* * *

Anh Vyl ! Anh đi đâu thế? – Hoa Phương thấy Vyl chạy theo Puny gọi với

Nhưng mà cho dù có cố gắng tới đâu Hoa Phương cũng không thể có được một lời tử tế từ anh. Cô buồn khổ , đau đớn với tình cảm của mình. Cô cũng có tình yêu tại sao không được hạnh phúc như những người khác

Mặt trái của tình yêu cũng thật đáng sợ nó làm con người cuồng si nhưng rồi lại đẩy người ta xuống vực không cứu vãn nổi . . Khi con người ta nhận ra giá trị của sự yêu thương đúng cách chắc chắn tình yêu đích thực sẽ đến với họ. .

Có đôi khi tình yêu ở gần bạn nhưng bạn lại không nhận ra để rồi chạy theo những thứ mãi mãi sẽ không bao giờ thuộc về bạn. . để rồi lại oán trách sao không nhận ra sớm hơn . . để rồi nhận lấy đau thương . .

Quy luật của tình yêu đâu có chuẩn mực . . Hãy cứ yêu chỉ cần trái tim biết yêu thương . .Tình yêu sẽ đến với những ai hiểu được cách YÊU. .

Vừa về thì đã thấy đồng đồ ăn “ la như liệt” trên bàn Puny . Anh lên tiếng:

Cô chưa từng nghĩ có nhiều việc ý nghĩa hơn là ăn sao???

Có !!! Có chứ!!! Chính là ngủ nướng ^o^

. . . – Cẩm nín không nói lên lời

Sau 1 lúc trấn tĩnh để máu không dồn lên não , ở lâu cùng cô không biết có nhiễm mấy thói xấu này không , anh cầm mấy gói đồ ăn của cô lên ngắm đi ngắm lại một hồi rồi bất chợt ném vào thùng rác

O.O

Làm cái gì thế?? Bị khủng hã?? – Cô bé chạy lại gần thùng rác nhìn mấy em đồ ăn bị ném phũ phàng, mắt ngấn nước

Cô chết đói đến mức ăn cả mấy thứ hết hạn này sao?

Hết. . . hạn rồi hã?? – Cô cầm lên nhìn lại

Vừa nhìn xong, cô bé lẩm bầm gì đó rồi lại cầm lên ăn ngon lành. . .

Không được ăn – Anh cầm hộp bánh của Puny lên vứt vào sọt rác không thương tiếc

Anh . . . điên sao???

Hết hạn rồi

Mặc kệ. . . Mới hết hạn có 4 ngày thôi mà. . . >____<>

-. . .

Nói rồi, cô cầm lên một hộp sữa thoải mái uống cho tới khi nó co rúm lại vẫn còn cố hút sùn sục như chết khát !!!

Quỷ tham ăn đầu thai – Anh chép miệng đáp

Không sao đâu. Tôi ăn vẫn thấy bình thường mà, bề ngoài cũng không bị mốc và có dấu hiệu lên men. . . Hạn sử dụng chỉ là 1 phần thôi . .. Vẫn ăn được ^O^

Vì đứa ngốc như cô nên người ta mới phải in hạn sử dụng

Anh thì biết gì chứ! Đồ ăn là thứ không thể lãng phí. Nếu vẫn còn sử dụng được thì tại sao lại đem bỏ đi. Tôi ăn chứ anh ăn đầu mà phải lo!!

Chút nữa đau bụng đừng có cầu xin tôi !!!

Cầu xin anh?? Người như anh sao??Bảo Uyên tôi mà phải hạ mình cầu xin anh . . . Mơ à ?? Tôi sẽ không không bao giờ cầu xi . . .

Anh vừa mới đi được 3 bước thì nghe thấy tiếng cô bé la oai oái. . . Cái tội cứng đầu không thể sửa được. .
. Mọi lần cô ăn đồ hết hạn có làm sao đâu nhỉ?? Sao bây giờ ăn lại bị đau bụng vậy? Cô cứ nghỉ ngơi mãi.
. .

Được rồi. Không cầu xin thì van xin !!!

Khác gì nhau?? Đồ khó ưa !!!!! – Cô bé cố gắng ôm bụng mắng

Vyl đưa cho Puny 1 cốc nước ấm . . . Cô bé nhận lấy và nhấp từng ngụm . . Có vẻ đã đỡ hơn . . Cô bé vuốt ngực thử phào . . . phù phù

Tôi sẽ không cảm ơn anh đâu! Muộn rồi ! Anh về ngủ đi

Đưa chân đây

Anh đi đi mà. Mai là nó tự khỏi

Cô định chạy với cái chân kia này?! Không phải chỉ vì bản thân đâu

. . .

Cô bé lại tự trách bản thân vì chỉ nghĩ đến mình mà quên rằng mai cả nhóm phải thi chạy. . Nếu vì mình mà cả nhóm thua thì cô cũng sẽ áy náy vô cùng. Chợt cô lại thoáng nghĩ anh lo cho chân cô không phải vì cô mà là vì cả nhóm . . 1 chút đau nhói lên nỗi trong tim . .

Nhìn Vyl chăm chút và nhẹ nhàng bằng tay mình . . nỗi buồn tan biến từ bao giờ nhường cho nụ cười bất giác trên môi. .

Bất chợt, anh ngược lên nhìn cô bé. . Nếu có 1 điều ước giờ chỉ mong có cái lỗ để chui xuống cho xong. . Cô vốn dĩ rất ngại khi chạm phải ánh mắt của anh. Lại còn ở vị trí gần như thế này .Cô luống cuống, mặt đỏ như trái cà chua . . Thực sự không biết phải làm gì lúc này . .

Giờ lại muốn cảm ơn tôi chứ! – Anh cười với Puny – nụ cười này như chỉ dành cho cô bé

Trời ạ. Anh cười nhìn đẹp mê hồn. Trong giấc mơ của cô Hoàng Tử cũng không đẹp tới vậy. Anh thực sự làm cô điên lên mất. Suýt nữa thì đã không kìm lòng được. . .

(Không kìm lòng được thì thế nào hả bạn :3~)

Làm gì có . . . – Cô ngập ngừng lên tiếng

Bây giờ anh mới xem đến vết thương ở chân. Tuy là cái vết ở tay không nặng lắm nhưng Hoàng Tử không muốn cô có bất cứ ai ngoài anh chăm chút cho cô !! Nên đã cẩn thận bằng tay trước rồi đến chân. . .

Nhìn cái vết thương đang chảy máu mà cô nàng vẫn thoải mái ăn kia anh lại muốn cho cô một trận vì tội bất cẩn. . . Ngay đến cơ thể mình mà cũng phớt lờ chẳng thèm để ý !! Anh chạm vào cô đã la oai oái lên

Anh vừa thấm vết máu thôi mà đã làm loạn cả lên. . .

Anh nhẹ thôi có được không??

Là cô cử động nên mới đau

Anh mạnh tay như thế tôi có cố cũng không chịu được. . . Đau chết mất!! Uiya!Đau . . .

Tôi nói cô cẩn thận mà có nghe đâu

Tôi không cần anh quan tâm. . . Tôi tự làm được rồi!! Anh chắc chắn lợi dụng lúc này để trả thù tôi!Nhưng mà . . . như vậy không vui gì cả. . .

Cô làm anh nhức cả đầu . . . Lộn xộn nên đã hơi mạnh tay một chút làm cô nàng lại la lên. . . Anh thực sự không thể chịu được cái tiếng la chói tai này

Thế là. . . là lá la la ♪♪ ~~~

Đồ khủng kiaaaaa !!!!! Anhnhhhhhh vừa làm cái gì thế hả???

Mặc kệ cô la lên. Anh vẫn đi ra ngoài

Anh là đồ độc ác!! Nắm tay đã quá đáng rồi, ôm còn quá đáng gấp đôi , đằng này anh còn dám . . . hôn tôi !! Híc híc híc. Tôi cắn chết anh – Và sau màn độc thoại xả giận cô lại lòi đồng đồ ăn tích trữ khác ra ăn bằng hết dù cho chúng . . . hết hạn được 1 ngày rồi !

(___ _!)

Ngả lưng xuống mền , cô cảm thấy môi có một dư vị gì đó rất đặc biệt . . .

28. – Chương 28

Chap 28: Cuộc thi thứ 2 – Chạy

Sáng sớm . . cả đoàn đã dậy để chuẩn bị cho cuộc thi thứ hai để giành lấy phần thưởng của trường. Biết là vậy mà cô bé Gấu heo vẫn không thay đổi được thói quen ngủ nướng của mình . . Mọi người đã tập trung mà nàng ấy vẫn đang say giấc .

Puny à!!!! Mau dậy điiii ! Sắp đến giờ thi chạy rồi đấy!

Chỉ có Lin là biết thói quen khó bỏ này của Puny . . .Cô bé chạy vội về đây và đánh thức Puny . . Cô nàng mở mắt và ngồi dậy dụi mắt ngạc nhiên :

Ồ! Lin! Cậu không đi chuẩn bị cùng đội à ?

Trời ạ! Cậu nhìn xem cả đoàn đã đi sang khu vực thi chạy từ sớm rồi ! Cậu chuẩn bị mau lên. May mà nó cũng gần đây thôi đấy. Mau lênnn

Chết ! Tổ lại dậy muộn à ?

Vâng thưa bà Gấu ạ ! Chuẩn bị đi mau thôi

OK

Puny và Lin cùng đi tới nơi . . Lúc này Puny mới cảm nhận được cái chân đau của mình đang nhói tê. . . Khi chạy tới đây cô bé không hề cảm nhận được vì khi đó cô bé chỉ nghĩ mình phải tới kịp giờ. Bàn chân cứ thế đau mà cũng chẳng thể cảm nhận được. . .

Sao em tới trễ vậy? – Minh Yên hỏi thăm Puny

À! Em ngủ quên ý mà! Thật có lỗi quá – Cô bé trả lời cố tạo gương mặt bình thường nhất có thể

Em thường ngủ nướng vậy à! Dễ thương thật – Minh Yên xoa đầu cô bé

Puny bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn Minh Yên với đôi mắt đen tròn .Cô không thấy ngượng nghịu khi nhìn vào mắt anh chỉ là ngạc nhiên với hành động đó. Rồi lại nhớ về Vyl. Anh ta không bao giờ khen cô hết chỉ toàn châm chọc cô là đồ tham ăn, ham ngủ thôi .

Vậy mà cô lại quen với điều đó mất rồi . Puny khẽ cười mà không biết có một người đang nhìn cô. . . với 1 sự giận hờn . . .

Các em học sinh chú ý ! Mỗi nhóm có 4 người ! Để tiện cho việc chạy mỗi nhóm hãy chọn ra 2 người 1 nam, 1 nữ. . ! Khi nghe hiệu lệnh các em hãy vào vị trí để bắt đầu !!!!

* * *

Nào mấy đứa! Ai chạy đây? – Tan lên tiếng

Em – 2 âm thanh vang lên cùng lúc từ 2 người 1 nam, 1 nữ

Cả nhóm dồn ánh mắt vào hai con người vừa dứt lời kia. . .

Sao anh/ nhóc – Đồng thanh tập 2

Và đều gật gù với sự ăm ý của cặp đôi “ không đội trời chung” này

Tôi không phải là nhóc

Tôi thích gọi vậy

Thôi hai đứa !!! Vào vị trí đi! Cãi nhau sau ha! Đem giải về cho cả đội rồi tiếp tục

Huan và Gum miễn cưỡng đứng vào vạch xuất phát . . .

* * *

Chạy được chứ ??? – Vyl lên tiếng

Anh yên tâm. Được mà. Không sao đâu – Puny nở nụ cười gương ếp

Bảo Uyên! Cậu phải cố lên !!! Tớ chạy không được nhanh nên nhờ cậu vậy – Hoa Phương vờ vịt tỏ vẻ trước mặt Vyl

Nếu đứng ra thì Puny vốn dĩ chạy đã không được nhanh giờ lại cộng thêm cái chân đau càng làm cô bé thấy có lỗi. . Nhưng vì Hoa Phương không chịu chạy cứ đẩy cho Puny nên cô bé chẳng còn cách nào khác

Ừ. Cố lên – Cô bé nhắc chân bước đi đến phía vạch xuất phát cố gắng không đi cà nhắc

Vyl nhìn xuống chân Puny .Anh lo cho đôi chân đó liệu có chạy nổi hay không?Hôm qua khi anh băng vết thương lại nó sưng phồng lên còn xước sát nhiều chỗ . . Anh thầm trách mắng cô bé đi đứng không cẩn trọng để chân thành ra như vậy còn cố chấp tham gia . Thực ra cũng không cần cái giải đó đến mức hi sinh bản thân . Đúng là 1 cô bé ngốc nghếch . . Vậy mà sự ngốc nghếch đó lại khiến con người ta rung động và muốn bên cạnh bảo vệ và chở che cho cô bé đó . . .

Tiếng còi báo hiệu vang lên . . .

Tất cả cùng hòa vào dòng người trong cuộc thi . . Với 1 cái chân đau như vậy Puny chạy tụt về phía sau với mọi người khá xa . Dù vậy cô bé vẫn quyết tâm chạy tới cùng. . .

* * *

Trong khi đó đội của Gum và Huan đã chạy được một khoảng cách khá xa so với các nhóm khác. Quả không hổ danh là cặp đôi thể thao của cả đội. . .

Chúng ta chạy lâu vậy rồi mà nào thấy đội khác đâu?

Đồ rùa bò như anh . . có khi đã bị mọi người vượt từ nãy rồi . Hứ

Đúng là . . chẳng dễ thương chút nào

Không cần và cũng khỏi thể hiện trước mặt anh – Gum chỉ tay vào mặt Huan

Tôi thì sao??? – Huan nắm ngón tay chỗ của Gum hất sang 1 bên

Không sao trắng gì cả!!!! Chạy đi!!!! ! Thua thì đừng trách tôi

Chỉ sợ nhóc không đuổi kịp tôi thôi – Nói rồi Huan chạy vọt lên trước Gum khi cô bé vẫn đang ngơ ngơ

Khoan đã! Đứng lại ! Tôi sẽ không thua đâuuuu – Cô bé cũng chạy với theo nhất quyết thắng Huan dù hai người cùng một đội

Bên đội đó chạy tiến độ tên lửa thể nào thì bên đội này chậm tiến gấp bội . . .

Đích cũng không còn xa cho lắm nhưng chân cô bé đã kiệt sức để chạy tiếp. Thê thảm hơn là Puny còn vấp phải một cành cây trượt ngã. Chân chính thức đình công vì tội trạng bất cẩn của cô bé ... không chỉ một mà rất nhiều lần . . .

Em không sao chứ ? – Minh Yên chạy lại phía cô bé

Á!!! Chắc em không chạy nổi nữa rồi! Anh cứ chạy trước điiii – Cô xua tay tỏ ý mình ổn nếu nghỉ thêm chút nữa

Chân em như vậy làm sao anh bỏ mà chạy được !

Puny vốn dĩ là người rất cứng đầu và khó bảo thế nên cô lại đứng lên cất bước. Vết thương chưa lành đã bật máu ra, cô bé ngay cả cổ cũng không thể nữa rồi, chân đau đốn khuỷu ngay xuống. May mà Minh Yên nhanh chóng đỡ lấy Puny kịp lúc trước khi cô bé ngã ra !!!

Minh Yên dìu cô bé ngồi xuống một phiến đá gần đó

Đội của chúng ta sẽ . . .

Giờ còn quan tâm tới cái đó nữa sao. Em thật khiến người ta yêu đấy

S-S-Sao anh lại nói như vậy ??– Cô bé ấp úng

Minh Yên lo lắng nhìn vào bàn chân yếu ớt đang chảy máu mà đau lòng. Anh thật sự rất lo nhưng có lẽ cô bé ấy chẳng thể biết được cảm xúc này. Anh lên tiếng:

Chân em đau thì lên lưng anh đi

K-Không đâu. Em tự đi được mà. . .

Cô bé từ chối lời đề nghị của Minh Yên .Thấy ánh mắt không hài lòng và có chút khó hiểu của Minh Yên , Puny liền tiếp:

Ý em là em . . . nặng lắm !!!

Hahaha . . . Em đang chê anh yếu sao??

Em . . . không có ý đó chỉ là em sợ anh mệt thôi

Không sao. Trời tối ở đây ghê lắm, em muốn hai chúng ta cùng ở đây cả đêm chắc???

Nghe tới trời tối trong một khu rừng như thế này cô bé sợ hãi đành phải leo lên lưng Minh Yên . . .

Puny thoáng nghĩ tới Vyl . . liệu rằng anh có sẵn sàng công cô khi ở vào hoàn cảnh này không? Tâm trí của cô bé lại không thể nào ngừng nghĩ về người nào đó . .

Sao em lại quen với Prince ?? – Minh Yên lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô

Cũng chỉ là sự tình cờ thôi ! Bắt đầu thế nào không quan trọng điều quan trọng là em và mọi người đều tìm được điểm chung và quan tâm tới nhau! Với em có được những người như vậy bên cạnh thật đáng quý !!! – Cô bé trả lời đầy tự hào và phấn khích

Có vẻ mối quan hệ của em và họ rất tốt đặc biệt là với Vyl

Thực ra thì cũng không hẳn là tốt. Mà em và anh ta chỉ có đấu khẩu thôi. Chưa được 2- 3 câu đã thành cãi vã rồi. Anh ta luôn là người thắng . . haizzzz . . có lẽ em không nên chọc tức anh ta nếu không muốn bị chế giễu . . - Puny chỉ cần nghĩ tới bộ dạng thảm hại khi bị anh ta châm chọc là bực không chịu được

Dù vậy cậu ta cũng khiến anh phải ghen tị rồi !

Câu nói của Minh Yên có phần khó hiểu làm Puny phải xác nhận lại :

Anh cũng đâu có thua kém Vyl đâu thậm chí anh còn là một người được nhiều người yêu quý, anh còn là học sinh xuất sắc nữa, anh đẹp trai , tài năng, gia đình danh giá . . có gì phải ghen tị chứ??

Điều anh ghen tị chính là em

May mà chưa để Minh Yên nhìn thấy khuôn mặt đã đỏ lên của Puny !Cô rất hay đỏ mặt và ngại vì thế ngay sau đó dây thần kinh xấu hổ đã phát huy mạnh mẽ!! Không khí trở nên lắng xuống, cô vẫn như là chưa thể tin vào điều mình vừa nghe!

Không chỉ chân bị đau mà hình như tai em cũng bị đau rồi !!! – Cô bé lảng tránh

Giọng nói trầm ấm và ngọt ngào lại vang lên :

Anh nếu đã tài giỏi trong mắt em như vậy thì. . . em có yêu anh không, Bảo Uyên???

29. – Chương 29

Chap 29: Cảm xúc khác lạ

Puny ! Xem này !Lần này tụi tớ thắng rồi nhé ! – Lin phấn khích kéo Gum với Huan lại khoe thành tích về nhất của hai người

Vừa về đến nơi, Lin đã hò reo với Puny. Cô bé vẫn đang thất thần vì câu nói của Minh Yên nên phải mãi một lúc sau mới đáp

Vậy à! Chúc mừng nha!

Mà chân cậu sao thế Puny? – Gum nhìn xuống chân Puny hỏi han cũng phần vì cô bé thấy Minh Yên công Puny về đây

Hôm qua không cẩn thận bị ngã sáng nay lại bị vấp phải cành cây mới ra thế này . . . Tí nữa băng lại là được mà

Cậu lại bất cẩn rồi đấy – Gum than trách

Hoa Phương!!! Sao cậu lại để người bị thương ở chân chạy thế !!! Đúng là vô tâm mà . . . Hừ hừ – Lin nhìn Hoa Phương với con mắt không thể tức giận hơn

Ồ ! Bảo Uyên bị đau chân sao? Tớ không biết! Tớ xin lỗi !!! Cậu không sao chứ thật tình tớ không biết nên mới . . . – Cô nàng không thể nói gì ngoài giả tạo ra mấy câu tương tự vậy để nhận sự bao dung

Không sao đâu . . . Dù có không đau chưa chắc đã thắng được hai vận động viên của đội anh Tan phải không???

Với hai đứa này thì chắc là vậy rồi đó – Zita, Tan đồng thanh

Lâu lắm rồi mới có giây phút hai người này đồng quan điểm và tiếng nói vậy. . . Có lẽ là từ khi chung nhóm nên đành chấp nhận tinh thần đồng đội . . .

Vậy chắc là cậu không chạy được suốt đoạn đường đó . . . Anh Minh Yên phải công Bảo Uyên từ đó về . . . Tớ có lỗi với hai người quá !!! – Cô ta dường như cố nhấn mạnh từng câu từng chữ

Không có gì đâu! Em ấy nhẹ mà! Từ đây về có là gì chút nữa anh sẽ công em về chỗ cắm trại

Bảo Uyên à! Cậu thật may mắn đấy!

Cô bé cúi đầu không nói gì . . . thì thoáng liếc con mắt sang phía Vyl đang ngồi . . . Có vẻ như anh chẳng quan tâm cô về đây bằng cách nào . . . Nghĩ vậy lòng cô lại thấy tủi . . .

* * *

Cả nhóm trở về sau khi nghe kết quả của các đội . . . Chân Puny càng lúc càng đau nhưng cô bé nhất quyết không chịu để Minh Yên công . . . Mỗi bước đi của cô bé như kim đâm .Thế mới biết sự chịu đựng của cô bé giỏi tới cỡ nào .Không biết là sợ làm phiền Minh Yên hay là đang trốn tránh anh nữa !Chính Puny cũng chẳng hiểu sao bản thân phải tránh anh nữa!

Anh Zita có thấy kì lạ không? – Lin quay sang hỏi Zita

Sao em lại hỏi vậy! Về chuyện của Puny sao??

Em thấy Minh Yên và Hoa Phương kia có vẻ rất kì lạ . . . Lúc nào cũng thấy cậu ta ở gần anh Vyl còn tên kia thì lại kè kè bên cạnh Puny . . . Em thấy rất lạ

Là chuyện đó hả? Anh cũng không rõ nhưng theo anh thì đây cũng là cách để hai người nhận ra tình cảm của mình . . . cũng hay đó chứ

Hai người này đúng là hết thuốc chữa . . Như vậy mà còn chối nữa

Kệ họ đi. Chúng ta đâu thể làm gì khác

Em chỉ nghĩ cho họ thôi mà

Nghĩ cho em trước đi đã ! Trời lạnh rồi đấy! – Zita quàng vai Lin kéo cô bé lại gần mình

Có anh bên cạnh em sẽ không bao giờ thấy lạnh nữa . . – Cô bé kiễng chân hôn nhẹ lên khuôn mặt thiên thần của Zita

Chợt nhận ra sự vô tư của mình cô bé cúi đầu để làn tóc che đi khuôn mặt đang đỏ như gấc của mình. Zita vén tóc cô và véo nhẹ bên má đang ửng hồng kia cười trêu mếu.

Anh không nhận cái hôn này đâu – Zita lên tiếng

Lin nhìn lên với ánh mắt vô cùng khó hiểu. Cô bé chợt nghĩ :

“ Chẳng lẽ anh ấy không thích như vậy”

Nhìn Lin với khuôn mặt ngờ nghệch vô cùng tội nghiệp. Zita khẽ cười. Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên đôi môi mềm mại của cô bé. Chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nên cô đã ngạc nhiên lại còn bất ngờ đến mức cứng họng và trong tình trạng đơ toàn tập . .

Trả lại em đấy! Nếu không nhận thì trả lại anh đi!

Cô bé nghe xong chợt bừng tỉnh. Thì ra là Zita cố ý làm như vậy . .

Đừng mơ. Em không trả lại anh đâu – Nói xong cô bé chạy vụt đi

Lin và Zita rất ít khi có được không gian riêng như thế này . . và nguyên do thì ai cũng sẽ biết đó là vì hai cái người độc thân Tan Huan luôn đi sau phá đám . . Hết lần này đến lần khác hai ông tướng lúc nào cũng leo đèo theo sau không rời nửa bước . . . Cặp đôi này chỉ biết nhìn nhau lắc đầu chịu thua với Tan Huan . .

Nhắc đến Tan Huan thì lúc này hai người đang đi sau hộ tống Gum “ công chúa”

Hai anh có thể thôi đi sau tôi được không? Phiền chết đi được . . – Gum ca thán

Em nên nhớ được hộ tống bởi hai thành viên Prince là niềm ao ước của bao cô gái đấy! Đặc ân này chỉ có em được hưởng thôi!!!!

Xí ! Mấy đứa con gái đó mà đem so sánh với Gum này à. . hai anh có mắt không hả?

Thấy chưa ? Em đã nói rằng cô ta không phải con gái rồi mà .Từ đầu đến chân có chỗ nào giống con gái . . Đúng là chưa từng gặp đứa nào thế này – Huan nhìn Gum phán xét

Tôi không cần anh phải coi tôi là con gái! OK?? Việc nhìn tôi thế nào là quyền của mỗi người . . Tôi thích là được . .

Chính cô nói vậy nhé!

Huan chờ cái gật đầu của cô bé nhảy bổ lên hàng trên khoác vai Gum . . Anh tỏ ý cho cô bé thấy sự đối xử khác nhau giữa con gái và con trai . .

Anh khùng à. Bỏ ra

Vừa mới nói là không cần coi cô là con gái mà . .

Ý tôi . . là . . là . . không phải như vậy . .

Nhìn kĩ ra thì những lúc cô bối rối thế này cũng đâu có tệ . . Thế này mới là con gái chứ!!!! Cô cũng không bị NAM HÓA quá nhiều nhỉ?

Không phải vì ba mẹ tôi thì . . bộ tóc dày và dài của tôi đã ở đây . . nhưng mà dù sao thì kiểu này cũng đẹp đấy chứ – Cô bé tự an ủi bản thân

Tất nhiên là đẹp rồi – Huan vỗ vai cô bé an ủi

Em mà để tóc dài chắc không còn là Gum nữa! Không biết có phải nhìn quen mắt hay không nhưng mà em rất dễ thương khi để kiểu này – Tan từ đâu cũng lên tiếng

Hai người thật là . . . dù sao cũng cảm ơn vì đã an ủi tôi nhé!

Gum cười nhìn hai kẻ đang an ủi mình bằng những câu nói không thể hoàn mỹ hơn .. Suốt dọc đường đi cả ba trò chuyện thật vui . . Cảm giác về cô bé Tomboy này cũng đã khác đi rất nhiều . . Chuyến đi ý nghĩa này khiến nhiều người hiểu nhau hơn

Trong khi cặp đôi của Lin và Zita đang hạnh phúc với những phút giây được tự do. . Ba người kia thì dần hiểu nhau hơn thì ở đâu đó có bốn người đang đi với không khí u ám khó tả . . .

Mãi sau Hoa Phương và Minh Yên mới cam chịu đi về trước vì cô nàng không thể chịu được không khí u ám và không gian ẩm đậm này thêm chút nào nữa. . Minh Yên có ý công Puny về nhưng cô bé không chịu nên anh đành đi cùng Hoa Phương về xem nhiệm vụ tiếp theo cho đội . . Cả hai người nuối tiếc ra về . . .

Puny đi cà nhắc đến là tội phía trước Vyl một khoảng. Trong đầu cô đang nghĩ có phải mình đáng ghét đến mức Vyl không thèm đếm xỉa gì tới hay không mà này giờ anh im lặng chẳng nói câu nào!

- Cô có bị ngốc không ?

Cô bé đột nhiên bị Vyl mắng câu như vậy có chút ngạc nhiên. . Cô nhận ra chẳng bao giờ cô và Vyl có thể nói chuyện mà không cãi vã. Có khi nghe Vyl nói những câu quan tâm như Minh Yên thì chắc cô cũng không bao giờ nghĩ người đó là Vyl.

Nghe những câu nói của anh cô bé biết rằng có chút quan tâm nhưng lời lẽ chỉ khiến cô bé muốn đập anh vài phát cho hả giận. . .Thật may là cô bé còn biết tới bản tính sợ nên không ra tay. . Nếu không chắc giờ cô bé không yên với anh rồi

Đến câu tử tế cũng không nói được!

Cô bé trách móc anh về mặt rất tội nghiệp. . .Anh nhìn cô như vậy lòng lại nhẹ xuống đôi chút. . .

Tử tế thì cô sẽ nghe à đồ cứng đầu

Tôi . . !!!!!

Cô bé bước đi không nổi nữa. . Chân tê nhói . .

Vyl cúi người bế cô bé lên ngang người mình chưa để cô bé kịp phản ứng gì thì đã nằm gọn trên tay anh. . Bất ngờ bị mất thăng bằng cô đã dẫn lối ngớ hiểu ra mình đang ở đâu. . Giấy giụa vào gào thét là điều sớm muộn

Đáng ghét! Bỏ tôi xuống

Ngoan, nếu không thì đừng trách

Cô bé tất nhiên là cứng đầu không nghe lời. Vãn kêu la và đánh vào người Vyl .

Một mình ở đây có sợ không?

Cô bé gật đầu

Thú dữ có sợ không? (ở đây mà có thú dữ Hoàng Tử cứ dọa bạn Puny ngốc)

Cô bé lại gật đầu

Ma có sợ không?

Cô bé gật đầu tiếp. Dù sao nhắc tới thì ai cũng biết là cô bé sợ ma thể nào mà. Lần xem phim cũng đã phải ôm anh vì quá sợ hãi. . Chạm đến dây thần kinh sợ hãi đó là cô rợn người

Cô ở đây tôi đi về !

Theo quán tính cô bé đang gật đầu lại chợt nhận ra lắc đầu quầy quậy. .

Chợt nghe tiếng kêu từ đâu vọng ra rất đáng sợ. . Trời cũng đã về chiều . . Với tốc độ rùa bò của cô bé khả năng đi được thêm mấy đoạn nữa chắc trời cũng tối thật. . Cô bé không đến mức ngu ngốc mà cãi lại lời Vyl nữa. đành ngoan ngoãn để anh ôm mình như thế về nơi mọi người đang chuẩn bị cho cuộc thi tiếp theo.

30. – Chương 30

Chap 30 : Cuộc thi thứ 3 – Hát

Khi tỉnh dậy . . Puny thấy mình đang nằm trong lều trại ngủ ngon lành. Nhìn quanh thì thấy Vyl đang gục đầu mệt mỏi nằm ngay cạnh . Cô bé giật nảy mình rồi chấn tỉnh lại. Suốt cả đoạn đường cô được anh bế về mệt chết đi! Còn chưa nói đến độ nặng như một con heo của cô . . .

Puny ngồi dậy lấy chân đạp lên người Vyl . .. Anh ngủ khá say vì có tiếng thở rất mạnh . . Cho tới hôm nay cô bé mới “lại” được ngắm kĩ khuôn mặt của Vyl gần như thế này . Ngày thường Puny và Vyl toàn đấu khẩu nên trong mắt cô bé Vyl luôn là tên khó ưa và có chút đáng ghét. Nhưng giờ đây khi nhìn Vyl ngủ cô mới nhận ra anh không hoàn toàn là kẻ đáng ghét nữa .Rồi cô nghĩ tới điều gì đó và bật cười . . .

Điên đủ chưa?

Bất ngờ anh lên tiếng làm cô bé giật mình lùi người về phía sau

Anh dậy mà không báo trước gì cả ! Nhưng mà . .

Sao?

Anh có thấy giờ mình rất giống ai không?

Vyl vẫn đang nhắm mắt đáp gọn: – Ai???

Hoàng Tử ngủ trong rừng đó. Hoàng Tử đang chờ đợi một chàng Hoàng Tử khác tới cứu mình khỏi giấc ngủ ngàn năm. Ha ha ha ha

Cô bé ôm bụng cười không dứt. . .Nghe xong câu chuyện “ ớn lạnh” của Puny , Vyl mới mở mắt trừng trừng nhìn cô bé. . Mới nhẹ nhàng với cô chút mà giờ đã dám châm chọc anh.

Anh có biết nụ hôn ngọt ngào nhất là từ hai chàng trai không?

Cô . . . nói nhắm cái gì thế?

Thật đấy! Anh không tin à? Không tin thì thử đi >”<>

Con bé này, dám nói vậy nữa. Không biết ai đi nói cái chuyện vớ vẩn này với Puny mà cô bé ấy lại có suy nghĩ này nữa.Aishhh!!!!

Vậy tôi nên thử với cô trước

Sao cơ?? Tôi là con gái mà

Chính thế. Để phân biệt rõ hơn đấy. Cô cố ý đúng không?

Gì cơ? Hiểu lầm rồi.Tôi. . . tôi không phải muốn thế này. Không phải đâu. . .

Vyl cứ tiến gần lại cô bé làm cô thấy sợ. Cô chỉ đùa một chút xem anh phản ứng thế nào thôi mà. Ai ngờ đâu lại thành ra thế này. Cái miệng đáng chết, đồ phản chủ!

Puny đẩy anh ra nhưng tất nhiên là vô ích. Càng đẩy ra thì anh lại càng giữ chặt người cô hơn. Câu chuyện đang đi đến hồi kết thì cửa phòng bật mở. Puny khẽ thở phào cảm tạ cái người đã mở cánh cửa đó ra

Cảnh tượng này khiến Huan sững sờ một lúc sau khi bước vào. . . Cả đời anh chưa từng nhìn thấy cảnh Vyl thân thiết với một cô gái. Tất cả những điều chưa từng có đều xuất phát từ cô gái trước mặt anh đây

Vyl, cậu đang làm gì thế? – Huan ngây thơ hỏi

(Quá là ngây thơ luôn ấy. Đáng yêu quá đi)

Gum nghe xong vỗ vai Huan kiểu : Tôi rất thông cảm cho anh . . .giữ Vyl lâu như vậy rồi mà giờ lại bị cướp mất. Tội thiệt >___<>

Dù Huan chưa hiểu rõ cái vỗ vai an ủi kia ý nghĩa sâu sa thế nào nhưng Gum an ủi anh vậy nên cũng gật gù đồng tình. Anh đoán là Gum cũng hiểu Vyl là kẻ lạnh lùng nên giờ thấy cậu ta thế trong lòng Huan có chút lạ lẫm nên hơi shock. Từ đó hai bạn cứ gật gù như hiểu nhau rất kĩ vậy

Tôi muốn xác thực một chuyện – Vyl đáp không quên nhìn Puny

Puny lúc này mới nhận ra mình còn đang bị anh ta ôm chặt. Cô bé vội đẩy anh ra, giờ thì anh mới tha cho cô. Puny cố gắng để xua đi bầu không khí u ám này

Anh Huan muốn tìm anh Vyl sao? Vậy hai người nói chuyện đi nhé! Em không làm phiền hai người lãng mạn đâu. Đi thôi Gumnie . . .

Nói rồi, Puny đi nhanh ra phía Gum định kéo cô bạn đi ngay trước khi có án mạng thì không kịp. Huan giữ tay cô bé lại, hơi khó chịu

Vyl, xem bạn gái cậu nói kìa. . . Thật mất hình tượng !!! – Huan ca cẩm

Em thấy tôi và cậu ta có gì mà lãng mạn chứ?? – Lại quay sang Puny

Em chỉ. . . muốn đùa một . . .

Đùa cái gì mà đùa. Có phải thể hiện ra thì em mới tin phải không??

Huan bực mình. Bình thường anh có bao giờ ảo tưởng hay gần gũi với Vyl đâu mà con bé này có thể đùa một cách quá trớn như thế. . . Đã vậy, tên Vyl ấy còn chẳng thèm đếm xỉa gì, chọc tức Huan đấy à!!!

Thế là Huan kéo Puny lại rồi ôm chầm lấy cô làm hai con người đứng ngoài thấy vô cùng bất bình

Cậu ?? – Vyl chạy lại kéo Puny ra khỏi người Huan

Còn Gum thì kéo Huan ra hạch sách

Anh dám ôm Puny của tôi? Anh muốn chết à. Hả??

Làm ơn đi. Tôi không thích bị người khác hiểu lầm. OK??

Rồi Huan quay sang Vyl đang hậm hực :

Xin lỗi cậu. Xin lỗi em dẫu nhé! Tôi chỉ vì hình tượng. Tôi đi ra ngoài trước

Nói xong, Huan đi ra ngoài trước khi bị người nào đó nổi giận lên mà bạo lực.Gum cũng hơi thấy không khí có vẻ không được trong lành nên đi ra ngoài cùng Huan tiện thể cho anh ta một trận vì dám ôm Puny đáng yêu của cô. . .

Tôi . . . tôi vừa làm sai cái gì à?? – Puny thấy tất cả đi hết liền ngược nhìn Vyl

Cô còn biết mình sai

Puny xịu mặt đáp:

Thôi được rồi. Anh có cần bực tức thế không? Chỉ đùa có một tẹo . . .

Trò đùa của cô chẳng có chút suy nghĩ

Nói rồi, Vyl cũng đi ra ngoài để lại mình Puny đơn độc trong đó. . .Anh ta rốt cuộc giận cái quỷ gì chứ!

* * *

Mọi người lúc này đang tổ chức bữa tiệc nho nhỏ ở gần đó chắc là vì là ngày cuối cùng của chuyến đi . . . Puny và Lin thấy đồ ăn đang được bày biện và trang trí tuyệt cú mèo trên bàn thì mắt trái tim nhìn ngắm chỉ muốn được giải phóng hết các em ấy (sắp thành hai con heo rồi :3)

Nhưng mà đời không như là mơ . . . Vừa chạy tới thì nghe tiếng ai đó quen quen hình như là sáng nào cũng nghe thì phải . . .

Như mọi người đã thấy ở kia . . Bữa tiệc nhỏ ở đó sẽ được dành cho đội nào dành chiến thắng ở thử thách tiếp theo . .

Câu nói khiến cho hai cô bé chột dạ. Suýt chút nữa là nhao vào chén ngon lành rồi. Đang oán trách ai phá rồi mình ăn thì nhìn lên thấy Tan . Anh đang say sưa nêu thể lệ cuộc thi mà không biết hai cô bé tham ăn đã tặng ình vài ánh mắt hình viên đạn . . .

Mình phải thi mới được ăn cơ – Puny ngậm ngùi quay sang nói với Lin

Anh Tan đúng thật là . .. biết tội mình tâm hồn ẩm thực rồi mà còn không báo trước. Lâu rồi không tập hát chả biết có qua nổi không?

Ồi vậy là các em sẽ không thuộc về tội chị sao??? – Hai đứa nhìn bàn ăn ca cẩm

Thật là mất hết cả hình tượng . . Ai nhìn lại tưởng hai nàng bị bỏ đói nhìn thấy đồ ăn mà như món quà của Thượng Đế . . Có phải gia đình thiếu thốn miếng ăn đâu cơ chứ! Chỉ là hai cô bé có cảm xúc đặc biệt với đồ ăn ngon (chẳng biết cảm xúc đặc biệt đó là thể nào nhỉ?) . .

Vì ở đây không có nhiều học sinh từ Ban C nên phần thi này sẽ đc ưu tiên cho các đội ban C. Người đầu tiên sẽ là thành viên của chính đội tôi . . Dành sân khấu lại cho Prince Zita. . .

Tiếng hò reo từ phía dưới ngày một to dần. . Ai cũng biết tới khả năng hát siêu đẳng của Zita nên khi nghe tên anh . . mọi người phấn khích hẳn lên . Lin nghe tên “ ông xã” mình chạy vội ra gần sân khấu cổ vũ .

Chồng yêu! Fighting

Zita thấy đôi mắt hiện toàn đồ ăn của Lin hiểu ý gật nhẹ đầu. . Còn kịp nói nhỏ với cô bé :

Chỗ đồ ăn đó sẽ là của Lin

Cô bé tự hào với sự ăn ý vô cùng tuyệt vời này của mình và Zita. Chỉ bằng ánh mắt mà hiểu được đối phương đang muốn nói gì, đang cần gì. .

Tiếng nhạc của “ Mùa yêu đầu” vang lên . . .

Có lúc anh vẫn thường nhớ về,ngày đầu tiên đôi ta có nhau

Mỗi sáng anh bắt đầu một thói quen, gửi cho em một dòng yêu thương thật nồng nàn

Và giờ anh chợt nhớ phút nói tiếng yêu đầu

Nhớ môi em chiếc hôn đầu tiên

Mùa yêu đầu tiên

Và giờ anh lại thấy vẫn đầy những khi gần nhau

Những cái ôm thật chặt từ phía sau

Và anh yêu biết bao vòng tay nồng ấm mỗi khi hẹn hò

Để hát cho em ngàn lời

Yêu và yêu và yêu em mãi mãi

Yêu và yêu và yêu sẽ lâu dài .

Và yêu mình em chỉ mình em thôi chẳng phải là một ai khác .

Yêu và đi cùng anh đi suốt kiếp

Yêu và không rời xa đến cho đời

Một đóa hương yêu ngọt ngào cho em

Gắn lại bên anh .Mùa yêu đầu tiên

Lời bài hát vô cùng ngọt ngào, mê hoặc và lôi cuốn theo từng giai điệu hòa cùng với giọng hát trầm ấm rất êm tai khiến trái tim mỗi người thổn thức theo một cách riêng. Ai nấy đều chắc nịch một điều về hát thì khó ai có thể thắng nổi Zita.

Với giọng hát tuyệt vời ông mặt trời như vậy, Zita được sự ủng hộ nhiệt tình từ phía dưới. . Bài hát kết thúc mãi mãi với sự tự hào của cả đội Tan . . .

Lin hào hứng :

Em sẽ được giải phóng các em ấy sao?

Tất nhiên. Về khoản hát hò Zita là bất bại – Tan khẳng định

Mãi mới được câu tử tế – Zita quen bị anh Hội trưởng bắt nạt nên có chút ngạc nhiên

Đội của cậu không tham gia à! – Gum hỏi Puny

Puny thở dài ngao ngán . . Bắt đầu kể tình trạng hiện tại của đội. Đầu tiên là Minh Yên, anh chàng về trước Puny và Vyl rảnh rỗi quá nên “ trà đá tâm tình” với cô nàng sao chổi Hoa Phương. . Thực ra mà nói hai người này “ thất tình” đành mượn trà đá giải sầu .

Kết quả là hai chiến binh này tạm thời đang mất hết cả giọng hát VÀNG . Giờ chỉ còn biết ngồi ghế ngậm ngùi xem các đội khác lần lượt trình diễn còn mình ngồi dưới vỗ tay . . .

Mà còn cậu và tên Vyl đó đấy thôi- Gum lên tiếng

Tớ không nghĩ là anh ấy biết hát đâu

Sao lại thế! Anh Vyl mà hát thì đảm bảo sẽ rất tuyệt đấy! Người như anh Vyl mà hát thì sẽ thế nào nhỉ?- Lin tưởng tượng

Thôi. Anh ấy không dễ dàng lên sân khấu chỉ vì được bữa ăn như kia đâu. Kiêu ngạo kinh khủng >”<>

Vậy sao cậu lại không hát? – Gum và Lin thắc mắc

Lin! Cậu quên rằng tớ sợ đứng trước đám đông rồi à?

À! Ừ nhỉ ! Lâu quá rồi bọn mình đâu có phải đứng trước đông người. Vậy là đội mình đơn thân độc mã rồi

Các đội khác lần lượt lên tranh tài. Tan thấy tình hình đội mình thắng quá dễ dàng như vậy không đành lòng. . . Muốn oai oai thêm chút. .

Tiếp theo sẽ là phần hát song ca vô cùng tuyệt vời của Vyl và Puny

Tiếng của Tan làm mọi người vô cùng kinh ngạc và bất ngờ. . .

C-Cái gì??? – Puny đang uống nước và kết quả là cô bé bị sặc nước ho mấy tiếng mới hoàn hồn

Cậu lên hát với Puny đi – Tan sau phát ngôn của mình đang cố thuyết phục tên cứng đầu

Không – Vyl cương quyết

Cái thằng này . . rốt cuộc đến bây giờ cậu vẫn bị lời nói của con bé đó mà không hát sao?

Con bé đó? – Câu nói của Tan làm Puny suy nghĩ mãi cho tới khi trở về

Cô bé rất ghét ai thất hứa – Vyl đáp

Cậu định giữ mãi lời hứa với cô bé đã bao năm không gặp, không thông tin, không hi vọng gặp lại hay sao? – Zita lên tiếng

Huan không chịu được sự cứng đầu và cố chấp của Vyl. Với tính cách khá là mạnh và dễ nổi nóng như Huan. Anh kéo Vyl đứng dậy , kéo thêm cô bé Puny đang ngơ ngơ gần đó. . ném được hai người tới sau sân khấu mới yên tâm quay vào.

Nếu anh không muốn thì chúng ta sẽ không lên đó hát

Cô bé mặc dù rất muốn được nghe Vyl hát một lần nhưng khi nghe được cuộc nói chuyện đó. Bản thân cô bé biết anh đang vì một người mà không hát. Và dường như người đó rất quan trọng với anh. Vậy thì cô có lí do gì để bắt anh lên hát cùng chứ! . . . Càng nghĩ càng đau lòng . . .

Cô muốn hát chứ?

Anh đã rất cương quyết trước khi bị kéo lên đây. . . Và khi nhìn khuôn mặt của Puny không hiểu sao anh lại có suy nghĩ khác . . . một điều gì đó thôi thúc anh phải hát cùng cô bé . . .

Câu hỏi của anh làm cô đứt dòng suy nghĩ quay về với hiện tại và trả lời một câu rất “chân thành” :

Không.Có gì đâu.Cũng chỉ là bữa tiệc nhỏ thôi

Vyl nhìn cô bé. Cả khuôn mặt và lời nói đều hiện lên rõ mồn một chữ MUỐN to đùng mà vẫn còn dối lòng.
. . .

Vậy thì phải hát

Nhưng mà . . . anh . . . không thích . . . mà

Ai bảo thế?

Cô bé xua tay phản biện sợ Vyl biết mình nghe trộm :

Trước giờ anh có bao giờ hát đâu

Thì bây giờ

Anh thực sự . . .

Anh gật đầu

Nhưng . . .

Còn thế nào nữa?

Tôi sợ đông người

Vyl suýt thì bị cô bé làm cho bật cười. Anh cầm tay cô kéo đi . . . Có anh nắm tay mọi sự lo lắng của Puny đều dần tan biến. . . .

Hai người sẽ trình bày ca khúc “ Half” . . . Và tiết mục cuối cùng sẽ đến ngay bây giờ – Tàn đã vô cùng hào hứng

Anh có thuộc không đấy !- Puny nghi ngại nhìn Vyl

Còn cô có quên lời không đấy !- Vyl đáp trả

Cũng may là vừa nãy cô có đọc qua lời bài hát. Trí nhớ kém nhưng nếu vì cả đội mà phải thuộc thì Puny chắc chắn sẽ rất cố gắng thuộc nó! Vyl thì đương nhiên là anh chỉ cần nhìn qua vài lượt là có thể thuộc lời còn giai điệu thì đã nghe rất nhiều ở phòng tập! Cả hai bắt đầu cất tiếng hát. . . .

Em có tìm thấy sự dịu dàng ở nửa kia trong anh

Ở khoảng cách này, nơi ánh mắt này

Anh không muốn đánh mất đi tình yêu của em

Dù em đã cố gắng, em vẫn không thể đọc được suy nghĩ của anh

Anh có yêu em?

Anh có bao giờ yêu em?

Oh baby!

Với nửa thứ hai anh quá thất bại

Mỗi phần chỉ có thể hứa một nửa lời hứa

Hãy để anh can đảm thổ lộ tình cảm cùng em
Có phải anh là người mà em luôn chờ đợi?
Từ ngày em gặp được anh
Em đã hoàn toàn không còn là chính mình nữa
Con tim anh mang một nửa là sự ngây ngô, nửa là sự chững chạc
Em rất muốn biết về anh, em thực sự muốn biết về anh
Ánh mắt mang một nửa của sự ấm áp, lại mang một nửa của nét lạnh lùng
Hãy để em nhìn anh một lần nữa
Em muốn cảm nhận tình yêu thực sự của anh
Anh dường như đã quên đi thứ được gọi là hạnh phúc
Nhưng nụ cười nơi em đã thức tỉnh anh
Cho anh thấy được chính mình trước đây
Anh là người mà em luôn chờ đợi
Khi anh bên em
Em đã thấy những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời
Hãy để em nhìn anh một lần nữa
Em muốn của nhận tình yêu thực sự của anh
Em cho rằng một nửa này trong anh
Đã tìm lại được nửa kia của chính mình
Để những lúc em cảm thấy cô đơn lẻ loi
Vì tình yêu cần hai mảnh, tốt nhất anh nên để em cảm nhận tình yêu nơi anh
Em có tìm thấy sự dịu dàng ở nửa kia trong anh?

Cả khán đài lắng đọng và yên ắng trong giây phút từng câu hát ngân vang. . Âm điệu ngọt ngào và giọng hát hòa quyện của hai người làm bài hát trở nên vô cùng quyến rũ, du dương . . Cho tới khi giai điệu ấy nhỏ dần và kết thúc . . những tiếng vỗ tay hò reo vang dội từ phía dưới không ngớt. . .

Chưa kịp tỏ sự ngưỡng mộ của bản thân với Vyl thì anh chàng đã rời xuống dưới từ bao giờ. Puny quay sang và cảm giác vui vẻ, hạnh phúc đang được thay thế bởi sự hụt hẫng có chút buồn. Cái nắm tay đó vẫn còn hơi ấm. Bàn tay ấy từ bao giờ đã buông khỏi tay cô . . Thậm chí cô đã vui tới mức quên đi điều đó . . .

Anh Hội trưởng cũng tỏ rõ sự ngạc nhiên :

WOW! Wonderful ! Hai đứa dẫu cả bọn tập riêng chứ hả? Sao có thể hòa hợp tới vậy

Em/Anh chỉ ngạc nhiên về Vyl/ Puny – Lin và Zita lại ăn ý tập hai

Rồi cả hai người nhìn nhau tí mắt cười. .

Puny của tớ vừa dễ thương, vừa hát hay nữa – Gum ôm Puny ngưỡng mộ

Có sự an ủi này cô bé mới nở được nụ cười mà lẽ ra nó vẫn phải thường trực trên môi cô nhất là khi ở trong hoàn cảnh như thế này. Vậy mà ai dè . . lại có người “ đáng ghét” vậy chứ !!!!

Về nằm suy ngẫm, cô bé hình như nhận ra trong cuộc sống của mình không thể thiếu cái kẻ đáng ghét đó . . dù chỉ trong vài phút giây cũng không thể . . .

31. – Chương 31

Chap 31: Người nào đó

Vyl nặng nề đi ra dạo theo con đường gần đó. . Những lời nói của bé Hạt Tiêu vẫn còn đọng trong kí ức của anh . . .

Bé Hạt Tiêu chạy lại gần Anh Hạt Dẻ, cười hồn nhiên:

- Anh Hạt Dẻ có biết hát không?

Hạt Dẻ gật đầu .Bé Hạt Tiêu tiếp tục:

- Vậy anh Dẻ hát cho bé Tiêu nghe đi!

- Nhưng anh không thích hát

Bé Tiêu ủ rũ lắc lắc tay anh Dẻ nũng nịu :

- Anh Dẻ hát đi mà! Huhuhu

- Được rồi. Bé Tiêu đừng khóc

Hạt Dẻ lau nước mắt cho Hạt Tiêu. . Trông cô bé khóc thật tội nghiệp. Vậy mà sau khi hát xong, bé Tiêu lại hí hửng vỗ tay ca ngợi anh Hạt Dẻ “yêu” của mình.

Hạt Dẻ chỉ biết bó tay với bé Tiêu . Nhưng câu nói ngay bây giờ đây liệu có làm cho Bé tiêu đau lòng và ghét cậu không. .

- Bé Tiêu !

Bé Tiêu ngoan ngoãn lễ phép đáp lại:

- Vâng anh Dẻ ! Anh Dẻ hát hay nhất quả đất đó

- Anh xin lỗi

Cô bé ngơ ngơ chưa hiểu:

- Sao anh Dẻ lại xin lỗi bé Tiêu ! Anh hát hay mà !

- Không phải vậy! Chuyện khác

- Là chuyện gì mà anh Dẻ lại xin lỗi

Nghe giọng nói trong trẻo và ngây ngô của bé Tiêu, Hạt Dẻ lại không đành lòng nhưng vẫn phải tiếp tục

- Nếu 1 ngày nào đó anh không ở cạnh bé Tiêu thì bé Tiêu vẫn phải vui vẻ, lạc quan như bây giờ, biết chưa?

- Sao . . Sao anh . . lại không ở cạnh Tiêu ! Không được đâu ! Ừ Ừ !!!!! Tiêu không chịu đâu . .

- Ngoan, anh Dẻ từ giờ sẽ không thể hát và chơi cùng bé Tiêu rồi

- Hức. . hức . . anh Dẻ ác lắm! Anh Dẻ bỏ Tiêu . . huhuhu

Bé Tiêu đánh vào người Hạt Dẻ nhưng cậu biết cô bé không dám đánh mạnh vì sợ cậu đau . .

- Anh Dẻ ác lắm nên bé Tiêu hãy quên anh Dẻ đi và sống hạnh phúc biết chưa?

- Anh Dẻ . . Anh Dẻ không ác . . Tiêu xin lỗi . . Tiêu sai rồi. Anh đừng ghét Tiêu. Từ bây giờ Tiêu sẽ học chăm, ngoan ngoãn, không khóc nhè, không làm khó anh Dẻ . . Không có anh Dẻ , ai sẽ bảo vệ cho Tiêu, Tiêu sợ bị bắt nạt. Không có anh Dẻ, không ai dỗ dành Tiêu hết. Không có anh Dẻ, Tiêu buồn lắm ! Anh Dẻ ở lại với Tiêu đi mà

- Bé Tiêu . . Anh . .

Chưa kịp nói hết câu bé Tiêu đã nhào vào ôm chặt Hạt Dẻ. . Cậu cũng ôm chặt cô bé. Ai mà không ghét cảnh chia li đây nước mắt nhưng dù thế nào người ra đi vẫn là người đau và vẫn vương hơn cả.

- Vậy . . anh Dẻ phải về thăm Tiêu nha – Bé Tiêu mãi mới chịu buông Hạt Dẻ ra và vẫn còn đang sụt sịt

- Chắc khó lắm

- Anh Dẻ đi xa lắm à?

- Ừ

- Em cũng muốn đi

- Xa vậy bé Tiêu không đi được đâu. Tiêu hứa với anh là ngoan rồi nhớ không?

Bé Tiêu gật đầu miễn cưỡng . .

- Phải nghe lời mẹ. Không được khóc nhè

- Vâng. Từ giờ Tiêu sẽ không được nghe anh Dẻ hát nữa. Anh Dẻ phải hứa một điều với Tiêu cơ

- Bé Tiêu hư! Dám đặt điều với anh à?

- Không biết đâu ! Anh Dẻ toàn thắng Tiêu thôi phải cho Tiêu một lần thắng chứ

- Được rồi. Ngoại lệ 1 lần

- Anh chỉ được hát ình Tiêu nghe thôi! Tiêu không thích ai khác cũng được nghe anh Dẻ hát cho như vậy đâu (bé mà đã biết “ giữ người” rồi đấy)

- Bé Tiêu dễ thương! Chỉ hát ình Tiêu thôi được chưa!!!

- Anh hứa rồi đấy! Ngoắc tay nào

- Ngoắc tay

Hạt Dẻ xoa đầu bé Tiêu . . Và chào tạm biệt. Trước khi đi Hạt Dẻ có nói:

- Anh sẽ nhớ em lắm, bé Tiêu ngốc !!!!!

Vyl vẫn miên man theo dòng cảm xúc về điều bé nhỏ hồi đó . Và lời hứa đó giờ đây đã không còn. . .

“ Em có ghét tôi không khi giờ đã phá đi lời hứa đó. Em có còn hay khóc như trước không? Liệu khi nhìn thấy tôi như khi này em có oán trách hay hờn dỗi . Xin lỗi , cô bé ấy quá giống em, giống đến nỗi tôi không thể tin được. Có phải tôi đã thích cô bé ấy rồi?”

Cậu lại nhớ bé Hạt Tiêu à! – Huan từ đâu bất chợt lên tiếng

Ừ. Lời hứa

Cũng đâu thể trách được. Cô bé giờ ở đâu cậu có biết không? Ngay cả cái tên thật của cô bé cậu còn không rõ. Thì đừng cố chấp với lời hứa hẹn của thời con nít nữa. Quay về với thực tại đi ! – Huan vỗ vai Vyl

Huan biết mình cũng không thể làm gì hơn. Anh chỉ nói vậy để Vyl sớm có thể quên lời hứa với cô bé đó. . Anh để Vyl lại 1 mình . .

Dù khi ấy chỉ là lời hứa của một cậu bé và một cô bé nhưng đó là cả một loại tình cảm đặc biệt. Cô bé ấy là người đầu tiên cười thân thiết và hồn nhiên với anh, là người đầu tiên đứng trước mặt anh mà bật khóc nức nở, là người đầu tiên ôm anh bằng tình cảm ấm áp, là người đầu tiên làm trái tim lạnh lùng bao lâu tan chảy. . . Làm sao lại không nhớ cô bé ấy? Làm sao quên đi được?

Puny – Hạt Tiêu. Rốt cuộc tình cảm của anh là thế nào?

Anh không để bản thân quên Hạt Tiêu . . .

Lại vẫn từng ngày rung động trước cô bé ngốc Puny. . .

Một người đã bao năm không gặp lại, khuôn mặt của cô bé ấy bây giờ đã thay đổi bao nhiêu làm sao còn nhận được ra. . .

Một người ngay trước mặt anh lúc nào cũng đáng yêu và hiền dịu, thi thoảng lại cười đến mê hồn, âm áp truyền đến trái tim lạnh giá, anh không thể không thích cô gái ấy được. . .

Chìm trong một biển suy nghĩ rối như tơ vò, đầu đau nhức, anh thật sự rối loạn và khó nghĩ. . .

* * *

Sáng – 7h

Là ngày cuối cùng của chuyến đi. Ai cũng có một cảm xúc tiếc nuối. .

Cả buổi sáng mọi người được tự do chơi tùy ý trước khi trở về nhà. Mọi người nhìn ngắm lại khung cảnh thanh bình và trong lành nơi đây. Còn cô bé Puny ham ngủ nướng thì vẫn đang say giấc. . .

Tối chiều – 5h30

Em dậy rồi à ?! – Minh Yên từ đâu đi tới vẫn cái giọng khàn khàn do uống nước lạnh hôm qua

Cô bé quay đầu lại :

Chào anh

Ừ. Ra đây hóng mát không ngờ lại gặp em. Hôm qua, em hát hay lắm!

Nhắc đến chuyện hôm qua cô bé lại thấy khó chịu. Thứ nhất là vì tên đáng ghét làm cô bé mất hứng. Thứ 2 là nối tiếp điều 1, cô bé mất hứng nên cuối cùng cả bàn tiệc nhỏ xinh đó đã dành hết cho đôi Tan. . Dù phần thắng là dành cho cả 2 đội. .

Thế mà Vyl thì biến mất, Minh Yên và Hoa Phương bị viêm họng chẳng muốn đụng vào đồ gì hết. . Còn mình Puny cũng chẳng hứng thú nữa vì nhiều chuyện nên bữa ăn dằng dụa luôn cho đội kia. . Đến đêm bụng réo lên ầm ĩ cô bé mới thấy hối hận vì hành động không suy nghĩ của mình. . Giờ nhắc lại vẫn còn thấy bực bội !

Vâng. Nhưng mà có mỗi anh công nhận điều đó thôi

Vậy ra là ai đó đã chê em sao?

Cũng không hẳn cơ mà nhìn chung là như thế

Vậy thì em có thể chấp nhận anh

Cô bé lắc đầu. Đầu phải cô bé muốn nghe những lời khen ngợi, yêu thương. . .

Em không thể nhận lời

Tại sao?

Không tại sao cả. Em chỉ muốn nói thật rằng em coi anh như một người anh trai. Em sợ rằng nếu em nhận lời bây giờ chỉ là lừa dối anh. . .

Anh có thể chờ. . .

Cô không hiểu tại sao lòng mình chỉ muốn dừng lại ở mức độ ấy. Chẳng phải vì cô đã thích người nào đó mà không thể chấp nhận anh. . . Nhưng với người thực lòng thích cô thì khác. Người đó nếu biết cô không để ý tới ai thì chắc chắn sẽ nỗ lực bằng được. . .

Cô quý Minh Yên nên không thể làm tổn thương người cô yêu quý được. . . Nếu một lời nói dối có thể làm anh từ bỏ thì cô sẽ nói dối. . .

Thực ra. . . em thích Vyl – Cô phải nói vậy thôi vì chẳng còn cách khác

Em thích cậu ta?? Cậu ta có thêm quan tâm tới em không??

Cho dù hơn cả như vậy! Em biết người đó chưa bao giờ dành cho em những câu nói yêu thương như bao người khác ! Mà người đó chỉ chằm chọc có khi còn mắng hay chọc giận nhưng lại ẩn chứa trong đó sự quan tâm! Dù rất lạnh lùng và có vẻ vô tâm nhưng bên trong con người ấy lại có trái tim biết yêu thương và bao bọc người khác theo cách mà chỉ người đó có. . .

Lần này, mức độ nói dối của cô hình như hơi quá thì phải. . . Nhưng chính cô cũng không hiểu tại sao mình có thể nói một cách trôi chảy như thế !!!

Minh Yên lặng im . . . Khi anh chưa nghe những lời này trong lòng anh luôn có niềm tin rằng nhất định sẽ chinh phục được cô bé này. Nhưng giờ đây niềm tin ấy đã không còn mạnh mẽ như lúc đó nữa. . . Không ngờ rằng trong trái tim cô anh cho dù là 1 chút cũng không bằng người đó của cô. .

Puny nghĩ mình nên đi khỏi đây trước khi cô để anh biết mình đang nói dối. Cô bị Minh Yên kéo lại :

Sao lại là cậu ta. Cậu ta có gì hơn anh chứ! Chỉ là kẻ làm em đau. Vậy có gì để em yêu chứ. . .

Minh Yên kéo cô bé lại gần mình và ghì chặt không buông. Cái ôm này như 1 sự muốn chiếm hữu chứ không phải cái ôm của sự yêu thương . .

Anh ấy kém anh ở những điều đó. Nhưng em thích anh ấy

Cô bé cố gắng thoát khỏi người Minh Yên như tìm sự giải thoát khỏi cái cảnh tượng này

Thế sao?

Minh Yên ôm lấy cô chặt hơn. Anh hôn lên má cô. Cô cố gắng đẩy anh ra. Không thể như thế được. . . Cô chỉ coi anh như người anh thôi. Cô không muốn bản thân phải ghét anh . . .

Puny bật khóc. . . Lúc này Minh Yên mới buông cô ra. Còn chưa kịp nói lời xin lỗi cô đã chạy vụt đi. . Trong lúc chạy đi cô đã không nhận ra mình đang đi vào khu cấm mà thầy đã nhắc nhở . .

32. – Chương 32

Chap 32: Lạc

Khoan đã Bảo Uyên ! Em đang chạy vào khu vực cấm đấy ! – Minh Yên đuổi theo cô bé

Vì chạy một cách vô định không phương hướng nên cô đã chính thức lạc giữa rừng cây quay đi ngoảnh lại thì vẫn không thể biết ra bằng cách nào. Đến giờ cô mới thấy tác hại của việc làm mà không suy nghĩ là thế nào. .

Trong người Puny ngoài cái điện thoại ra thì không có gì hết! Mà ở nơi hoang vu và heo hút thế này có điện thoại thì cũng không gọi được !!! Cô nghe tiếng gió rít mà người cảm thấy lạnh lạnh . . . Lúc ra ngoài hóng gió Puny cũng chỉ khoác một chiếc áo khoác mỏng giờ thì nó cũng không giúp đỡ lạnh hơn là bao . .

Trời về chiều không gian dần trở nên tối hơn . . . Lại là điều khiến cô sợ hãi nhất: bóng tối . . . và một mình . . .

* * *

Các em chú ý! Đến giờ trở về rồi! Đội nào về đội nấy và lên xe nào! – Thầy phụ trách lên tiếng

Nào mấy đứa lên xe đi chứ – Hội trưởng Tan cũng lên tiếng

Gum này cậu có thấy Puny đâu không? – Lin ngó nghiêng xung quanh và nhận ra thiếu mất Puny

Chắc cái tên quái gở Vyl lại dẫn cậu ấy đi ấy mà

Vừa nói dứt câu thì Vyl lù lù đi ra . . .

Này Vyl , Puny đâu rồi? – Gum chạy tới điều tra

Vyl có chút ngạc nhiên nhưng rồi không nói gì cả. Anh đang rối loạn tâm lí vì cảm xúc của mình

Anh có nghe thấy không? Puny đâu rồi ?! Từ sáng tới giờ chưa ai nhìn thấy cậu ấy cả . .

Lần này Vyl bắt đầu biểu lộ cảm xúc hơn nhưng vẫn không nói gì

Hoa Phương! Em có thấy Minh Yên đâu không? – Cô Lê phụ trách đội của Puny lên tiếng

Thưa cô! Em không biết! Từ sáng tới giờ không hề thấy mặt mũi anh ấy đâu

Vậy các em lên xe đi! Để cô đi tìm

Minh Yên và Puny cùng biến mất sao??? – Cả bọn nhìn nhau

Cô và mọi người về trước đi! Chúng em sẽ ở đây tìm ! Biệt thự của nhà Huan cũng ở đây ! Không sao đâu! Làm vậy để không ảnh hưởng tới các lớp khác – Tan rất ra dáng thanh niên trưởng thành biết sắp xếp mọi việc

Cô Lệ nghe thấy có lí nên để cả bọn ở lại . .

Vào biệt thự của đại thiếu gia Huan tạm trú . . Cả bọn mới thấy sự keo kiệt của công tử Huan .Ngôi biệt thự này rất tiện nghi và đặc biệt là tạo cảm giác ấm cúng.

Vyl! Cậu đi đâu thế?! – Zita lên tiếng

Nhìn bầu trời ngày càng tối Vyl càng lo cho cô bé!Đặc biệt là có kẻ cũng biến mất đó là Minh Yên

Anh Vyl! Khoan đi đã – Hoa Phương lên tiếng

Em đã thấy Minh Yên và Bảo Uyên mà!

Anh khựng lại rồi tiến lại phía Hoa Phương, ánh mắt chỉ như muốn nghe câu trả lời ngay và lập tức

Cô ấy ở đâu?

Để em dẫn anh đi !!!! (lợi dụng quá à)

Vyl miễn cưỡng đi cùng Hoa Phương . .

* * *

Cô bé Puny lúc này đang rất lạnh, đói và hơn cả là sự sợ hãi . . Trời giờ đã khá là tối. Cô bé không tìm lòng được bắt đầu khóc. . Nhớ mẹ . . Nhớ Lin, Gum . . Nhớ cả kẻ đáng ghét không biết có nhớ tới mình không . . Lại còn bị trượt chân ngã khiến chân không bước nổi nữa

Chân cô đau đớn không thể bước đi thêm. Nhưng nếu chỉ ngồi đó khóc lóc thì cô sẽ chết mất. Buổi tối ở đây rất đáng sợ, tiếng gió rít mạnh, có thể trời sẽ mưa nữa. Thế là Puny cố gắng đứng lên đi tiếp. Lẽ ra người cô nên trông mong là Lin và Gum – 2 cô bạn chắc chắn sẽ đi tìm cô. Vậy mà lại nghĩ đến Vyl. Nói không chừng anh còn chẳng thèm biết cô đang ở đâu. Nói gì đến việc tìm cô. Thế đấy, cô vẫn chỉ nghĩ đến cái người đó.

Một hồi bước đi cô đã quá mệt mỏi, chân rã rời. Thế là lại ngồi xuống nức nẻ , bỗng nghe thấy tiếng nói từ phía sau:

Em ở đây sao?

Cô bé đang gục đầu khóc thì chợt có tiếng nói cô ngẩng đầu lên thì không phải hình bóng cô mong đợi . .

Là anh à. Anh đi đi – Cô bé gạt nước mắt nói

Em có giận anh thì cũng đừng như thế! Có gì về rồi hẵng nói – Minh Yên kéo tay cô đứng lên

Không! Anh buông ra đi! Tôi không muốn – Cô bé cương quyết và giật tay ra khỏi anh

Người cô luôn quý mến như anh trai lại làm cô tổn thương vậy. Cô không cần

Đừng bướng bỉnh như thế nữa! Cậu ta không tìm em đâu

Anh ấy nhất định sẽ tìm. Có lẽ anh ấy sắp tới rồi! Anh kệ tôi đi

Nghe những lời này từ cô gái mình thương Minh Yên càng cảm thấy mình không có vị trí nào trong lòng cô bé. . Cả lúc trước và bây giờ vẫn chỉ 1 câu người đó, 2 câu anh ấy . . Lúc nào cũng là Vyl . . Phải chăng Minh Yên nên dừng lại ở đây . . Kết thúc vào lúc này để nhận sự tha thứ có nên hay không??

Thôi được. Anh sẽ đưa em về và không làm phiền tới em

Không. Tôi sẽ đợi anh ấy tới

Em cứng đầu quá đấy! Trong lòng em anh dù chỉ là một chút cũng không có hay sao? Anh xin lỗi vì chuyện hồi chiều. . là anh sai. . Từ giờ anh sẽ không làm phiền em . . em có tha thứ cho anh không?

Về chuyện đó . . anh đã xin lỗi thì coi như chưa có gì đi! Chúng ta vẫn có thể làm anh em tốt . . .

Em vẫn giữ quan điểm đó à?

Em không có anh chị em nên nếu có một người anh thì cũng rất thú vị

Vậy được. Chỉ cần được ở gần em và không khiến em khó chịu. Anh cũng sẽ chấp nhận là anh em với em

Minh Yên giúp cô đứng dậy, lau nước mắt tèm nhem trên khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi rồi dẫn cô về

* * *

Chiều em có ra đây và nhìn thấy Minh Yên và Bảo Uyên đang đứng hóng mát !! Chắc cũng chỉ quanh khu vực này thôi !!

Nhìn xung quanh chỉ có một nơi “ Khu vực cấm ” là khả nghi nhất! Với tính cách và sự ngốc nghếch của Puny, Vyl chắc chắn cô bé đã đi vào đây . .

Anh Vyl! Đây là khu vực cấm mà! Anh không thể vào đâu

Mặc lời nói của Hoa Phương , anh chỉ biết rằng điều quan trọng là phải tìm được cô bé . .

Trời chính thức tối sầm . . Vyl đang rất lo lắng cho Puny . . ruột gan anh lúc này nhảy dựng lên và nóng ran . . Đứa ngốc này có thể đi xa được thế sao?????

Anh cứ đi vào trong khu vực nguy hiểm đó mà chẳng hề nghĩ ngợi chỉ vì lo lắng cho cô gái ấy. Cho dù ở đó rất tối và có thể sẽ nguy hiểm nhưng chẳng là gì so với sự lo lắng của anh hiện giờ. Vyl thầm trách Puny ngốc làm anh lo lại rất muốn ôm đứa ngốc ấy ngay bây giờ. Được một lúc lâu không hề thấy có dấu hiệu gì hết anh thực sự sợ. . . Nhưng rồi . . .

Cẩn thận đấy! Chân em có đi được không? – Tiếng của Minh Yên

Đi được ạ

Hình bóng ấy!!! Sao lại khiến người khác lo lắng vậy . . Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn và dễ thương của Puny, Vyl lại có cảm giác lòng mình nhẹ xuống phần nào. . Cô bé vẫn an toàn và không sao hết

Lúc này, Puny mới nhận ra có một ánh mắt đang nhìn mình rất lâu và cô bé ngẩng đầu lên . . là kẻ đáng ghét- Hoàng Tử hắc ám đang đứng sừng sững trước mặt cô . . Giờ Puny chỉ muốn lao tới và ôm thật chặt anh . . nhưng đôi chân lại thật đau đớn để làm điều đó . . 2 người nhìn nhau như đang bắt nhịp được cảm xúc của 2 trái tim hòa làm một . .

Đi – Chỉ một từ và Vyl kéo Puny rời khỏi Minh Yên

Ồ . . Ồ . . – Hoa Phương ngơ ngơ như bò đội nón trước cảnh hai người đi lướt qua mình

Khép miệng lại đi bà cô của tôi – Minh Yên lên tiếng

Anh . . Làm cái gì mà lại để hai người đó đi thế kia hả? Còn bao dự định nữa thì sao? Còn đứng đây làm gì?

Minh Yên mặc kệ bộ dạng nháo nhác của Hoa Phương, anh bình thản đáp:

Bình tĩnh đi! Chúng ta dừng lại thôi! Tôi sẽ là anh trai của Puny

Hoa Phương cau gắt:

-C-Cái gì?!Anh định bỏ trốn à!!! Còn kế hoạch của chúng ta? Tôi sẽ có anh Vyl còn anh có Bảo Uyên. Anh quên rồi??

Minh Yên nhẹ giọng:

À cái đó . . vứt đi thôi

Không được . Tôi không thể! Đó là kế hoạch hoàn mỹ nhất tôi đặt ra. Nói vút là vút chắc?

Vậy chúng ta dùng

Anh hùng à!! Tôi với anh !! Không thể nào. . Gu của tôi là lạnh lùng , đẹp trai như anh Vyl kìa

Gu của tôi là dễ thương, ngây ngô và thánh thiện như Puny kìa

Hoa Phương để bộ mặt khó hiểu:

Ý anh là tôi dễ sợ và độc đoán sao?

Minh Yên cũng vậy:

-Thì ý cô tôi chẳng xấu xí và quá thái hay sao?

Thiệt tình . . Thôi không cãi nữa . . Về thôi !!!!

Ừ thì về thưa tiểu thư độc đoán !!!

Và hai người cùng nhau đi về . . .

* * *

Vyl không biết rằng Puny bị đau chân . . Anh kéo cô bé đi nhanh hết mức có thể miễn là tránh xa được Minh Yên. Cô bị anh kéo đi nhanh như vậy, chân lại đau cảm thấy khó khăn vô cùng :

Anh . . đi chậm lại đi !!!

Vyl vẫn kéo cô đi . . Có thể Vyl không nghe thấy , cũng có thể là cố ý không nghe thấy hoặc là đang giận . .

Đến khi không chịu được nữa Puny gỡ tay mình khỏi tay Vyl . . Cô cứ nghĩ rằng Vyl sẽ phải lo lắng hay thấy thương cho cô bé ai dè anh lại làm cô đau thế này !!!

Híc híc !! – Cô ngồi thụp xuống và lại khóc . . mắt cá chân đã sưng giờ cả mắt cũng sưng vì khóc rồi

Sao thế?! – Vyl quay lại hỏi han . . .

Anh ghét tiếng khóc và cũng ghét nhìn người khác khóc. Nhưng từ bao giờ khi thấy cô bé ấy khóc anh lại thấy trái tim nhói đau. Thấy cô khóc thôi là lòng anh đau đốn . . . đau hơn cô rất nhiều

Anh không cần quan tâm –Puny hờn dỗi

Vyl lại gần đặt tay lên vai cô bé cố trấn tĩnh lại :

Sao vậy!!!

Anh thấy Puny vẫn nức nở không trả lời cũng chẳng biết cách dỗ dành một đứa con gái như thế nào nữa. Anh cảm thấy đau lòng. . .

Nhìn Vyl im lặng ngồi gần mình với khuôn mặt đang đau khổ vì hết cách . . Puny đành làm người tốt lên tiếng:

Anh không cần vì tôi mà phải ngồi đây đâu!!!!

Nói xong cô bé đứng dậy . .

Ái . . – Cái chân đáng ghét của Puny luôn làm cô thấy khó xử

Mới đến đây thì bị vấp ngã sưng chân. . Sau đó thì lại phải thi chạy khiến vết thương cũ chưa lành đã lại tấy trở lại . . Chưa nghỉ ngơi dưỡng chân được bao lâu thì giờ lại chạy vào khu vực cấm để trượt chân ngã nữa . . Thật không còn gì tồi tệ hơn . .

Cô bé loạng choạng ngã vào người Vyl

Xin lỗi – Cả 2 đồng thanh

Hai người nhìn nhau khó hiểu rồi cùng cười . . Thật hết nói nổi !!!!!

Anh cũng biết xin lỗi cơ đấy! Nhưng chỉ xin lỗi thôi sao?

Muốn sao?

Muốn công – Cô bé hí hửng (heo đòi công kia >.<)=“”>

Anh lạnh lùng buông câu :

Tôi không thích

Cô bé nghe câu trả lời phũ phàng của Vyl thì bực bội lắm!!! Cô đã đánh giá về Vyl quá cao rồi chẳng?

Tại sao???

Nặng như heo – Anh đáp

Puny cũng người. Nhưng thực sự đã quá bực bội với anh rồi!!! Sau những lúc như vậy cô bé tưởng anh sẽ khác ai ngờ. . vẫn là vô tâm . .

Sao anh vô tâm thế hả? Anh thậm chí còn chẳng biết tôi bị đau chân thế nào. . Đau lắm anh biết không? Anh Minh Yên đã thực sự quan tâm chăm sóc tôi còn anh. . .anh làm gì thế hả?

Nghe những lời trách móc của cô . Vyl cũng tự trách bản thân nhưng nhắc tới Minh Yên là anh không thể không tức giận . .

Vyl vòng tay kéo cô bé lại gần , khẽ nói nhỏ vào tai cô :

Từ bây giờ để tôi bảo vệ em

Puny tự nhiên cảm thấy không khí nóng lên. Sao lạ thế nhỉ? Trời gió rít nghe rõ mồn một thế này, còn ở nơi âm u thế nữa. Cả người nóng hết cả lên. Puny vội đẩy tay Vyl ra. Cái con người này ra vẻ tử tế hay là uống nhầm thuốc?

Anh . . . anh nói gì lạ thế?

Lại một lần nữa nói thật ảm:

Tôi nói sẽ bảo vệ em

Gì gì cơ?? – Puny vẫn như chưa tin vào lời nói đó

Vyl chợt cười. Anh lên tiếng:

Cô còn muốn nghe bao lần nữa??

Tôi. . . tôi chỉ là thấy lạ!! Sao anh bỗng dưng kêu tôi là em vậy >___<>

Cô nhỏ hơn tôi không lẽ tôi kêu cô là chị. Hay cô muốn tôi gọi là anh?

(Gọi anh đi cho đỡ thắc mắc :33~)

Thì trước giờ anh đều gọi tôi là cô mà. Nghe vậy chẳng quen chút nào. Tuy gọi là cô rất già nhưng mà tôi nghe quen rồi. Anh đừng có xưng em như thế cứ sao sao ấy

Tôi gọi cô là em mà đã nghĩ tôi thích cô rồi sao? Cô ngây thơ quá đấy!

Cái gì? Tôi vốn đã không nghĩ vậy. Mấy lời đó anh nghĩ tôi tin nó là từ một người như anh sao? Về thôi

Người nào đó đã nhanh nhẹn chạy đi lên trước. Người còn lại chợt nở một nụ cười ảm áp. . .

33. – Chương 33

Chap 33: Nhầm . . . phòng

Vyl và Puny vẫn chưa về sao? – Tan lo lắng hỏi khi thấy Hoa Phương và Minh Yên trở về

Họ chắc sẽ về ngay thôi – Minh Yên trả lời

Vậy thì tốt rồi. Hai người ở lại đây mai rồi về

Cũng khá mệt nên cả hai vào phòng và đi ngủ luôn. . Tâm trạng cũng không ổn . .

Mấy đứa đi ngủ đi!

Em phải đợi Puny về đã – Gum lên tiếng

Có Vyl rồi không sao đâu! Chúng tôi thuộc đường ở đây còn hơn cả hướng dẫn viên ý chứ – Huan trả lời

Vậy ra các anh ở đây nhiều lần lắm sao? – Lin ngạc nhiên hỏi

Ừ. Lần sau chúng ta lại đi nhé! – Zita cười nhìn Lin

Mọi người chuẩn bị tắt đèn và lên ngủ thì Vyl và Puny về . . . Puny được Vyl công về theo đúng ý nguyện của cô bé . Và giờ cô nàng đang ngủ ngon lành trên vai anh .Đúng là đâu cũng ngủ được . .

Cậu về rồi à? – Huan lên tiếng

Puny có sao không anh ? – Lin cũng đang rất lo lắng

Vyl lắc đầu. Cô bé lúc này mới yên tâm. Cả bọn ngồi đợi cả hai mà ruột gan lộn tung phèo hết cả. Thấy hai người đều ổn là cả bọn đã thở phào được rồi !!!

Cậu đưa cô bé lên phòng trên gác đi ! Còn hai phòng trên đó đấy

Tan càng ngày càng thấy ra dáng anh Hội trưởng có trách nhiệm . . Nhiệm vụ cao cả là lừa lũ nhóc đi ngủ
>"< ~~~=">

Vyl công con heo vào phòng ngủ rồi đặt cô nằm xuống giường. (Chắc giờ Vyl ê ẩm hết lưng rồi đây) Đắp chăn và để cô nằm với tư thế thoải mái anh mới thở phào ngồi xuống ghế. .. Anh cũng chỉ muốn ngả lưng xuống và ngủ thôi

Vyl khẽ vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Puny. Chợt nhớ ra vết thương ở chân của cô bé. . Vyl lại lần nữa làm bác sĩ băng chân cho cô. Cứ chạm vào vết thương là cô co chân lại chắc là xót và đau nhiều lắm !

Đồ đáng ghét! Tại sao anh lại tới lâu vậy chứ?!!!

Cô bé đang nói mơ . . Nhưng đủ để anh biết cô mong sự xuất hiện của mình thế nào. . Anh đã quá vô tâm rồi...

Thực xin lỗi

Vyl hôn nhẹ lên trán cô rồi bật đèn ngủ lên mới ra ngoài . . .

Nửa đêm. Puny tỉnh giấc vì cơn đau bụng bất chợt . . Nó làm cô bé buộc phải ăn để cái dạ dày không kêu ọc ọc khiến giấc ngủ bị gián đoạn nữa. . Lò dò thân xác xuống dưới nhà cô mở tủ lạnh ra thì chẳng có gì ngoài một chai nước không hơn không kém . . .

Đúng là Huan có khác keo kiệt hết mức . . .Nhà đại gia mà cái tủ lạnh trống trơn vậy sao??? May mà có gói mì ở trên bàn vẫn còn nguyên vẹn! Cô bé mắt nhắm mắt mở nấu mì rồi ăn mau lẹ cho cái dạ dày đỡ kêu ca .Xong xuôi, cô lại lò dò đi lên tầng vẫn lim dim mắt vì buồn ngủ .. .Cô mở cửa vào giường nằm ngủ một mạch tới sáng !

* * *

Sáng sớm . . .

Khuôn mặt lúc ngủ của Puny cũng đủ khiến ai đó khẽ chệch đi nhịp đập của trái tim. Anh lại gần chạm nhẹ lên mái tóc đang rủ xuống của cô rồi kéo nhẹ nó ra sau vành tai cô một cách cẩn thận sợ làm cô thức giấc.

Hàng mi đen tuyền kia làm anh thao thức, hai má bầu bĩnh làm anh chỉ muốn nhéo yêu và bờ môi mọng nước kia tại sao cứ quyến rũ anh.

Đêm qua khi cô bé ấy chạm môi vào cánh tay anh cần một cái dù bạo lực nhưng nó như một chất kích thích khó cưỡng. Đôi môi ấy khiến anh không tự chủ muốn có được . . . lần nữa

Nhưng anh đã không làm thế vì anh sợ nếu cô vô tình biết sẽ rất hận anh. Lần đầu tiên hôn cô anh đã không đơn thuần chỉ là tức giận còn có cả khao khát có được trái tim người con gái ấy. Sau cùng đôi mắt ngấn nước cùng một chút đau đớn nhìn anh khiến cảm xúc hỗn loạn trong anh trỗi dậy.

Anh bắt đầu sợ rằng mình đã gây ra tổn thương cho người con ấy. Vì thế đêm qua anh chỉ có thể nhìn cô mỉm cười vì chỉ ít cũng được ôm cô đi ngủ. Cơ thể nhỏ bé quẩn lầy anh như sợ mất đi hơi ấm tuyệt diệu ấy. Cô ngủ ngon trong vòng tay của anh mà không biết. Anh cũng sợ nếu cô biết sẽ bứt rứt nhiều nên cuối cùng đành phải đánh thức cô dậy. Lúc này đây anh sẽ lại trở thành kẻ đáng ghét hay làm cô uất hận. . .

- Này!! Mau dậy đi

Puny bị đánh thức bởi tiếng của ai đó . . . Mờ mắt cô phải dụi đi dụi lại 3-4 lần mới có thể hét lên :

Anh . . Sao anh lại ở phòng tôi? Còn không mặc áo nữa. . . AAAAA

Vyl bịt cái miệng thần thánh của cô lại . . .Lúc nào cũng có thể hét oang oang lên như vậy . . . Sợ cả thế giới không nghe thấy hay sao???

Nhỏ thôi!Ồn ào quá!

Cô không bình tĩnh nổi trong cái tình huống trở trêu thế này :

Anh . . .sao có thể ở đây chứ!!! Mỗi người 1 phòng mà... Là thế nào??? Không lẽ đêm qua anh . . .

Lộn xộn !Yên lặng chút đi

Còn yên lặng được hay sao? Anh càng ngày càng quá đáng rồi đấy!!!

Quá đáng???

Còn không à!! Vậy sao anh lại ở đây. . còn không mặc áo nữa – Cô bé che mặt nói

Vyl thấy khuôn mặt sợ sệt và ngốc nghếch của cô bé cảm thấy thật thú vị. . Anh tiến lại gần phía cô nhỏ nhẹ:

Câu này phải là tôi hỏi chứ!

Cô bé nghe xong bỏ tay che mặt ngạc nhiên hỏi lại:

Sao . . lại là anh hỏi???

Là đêm qua ai vào đây hả?

Puny lúc này mới nhìn lại căn phòng và chính thức muốn đập đầu vào tường ngất. . .Tại sao có thể vào nhầm phòng được! Cô bé ngơ ngác thì bị Vyl ghé sát vào tai châm chọc:

Sao đêm qua lại vào đây? Không phải là nhớ tới mức đó chứ!!!

Thật sự là cô đâu muốn vậy. Nửa đêm tỉnh dậy còn tỉnh ngủ phòng Vyl lại ở ngay gần cầu thang nên cô bé quên mất đi thẳng vào trong mà không suy nghĩ.Kết quả là giờ thì bị Vyl chế giễu đây. Càng nghĩ cô bé càng thấy mình ngu ngốc . . .

Không phải mà. Tại . . đi nhầm chứ bộ !Phòng gì mà giống hệt nhau chẳng phân biệt nổi nữa!!!

Vyl nghe câu trả lời vô cùng “ hồn nhiên” và “ vô tư” của cô bất chợt nổi giận:

Nhầm??? Có biết mình ngốc thế nào không hả? Sao con gái đêm hôm lại có thể vào nhầm phòng của con trai được. Lỡ có chuyện gì thì phải thế nào?

Puny thấy bộ dạng giận dữ của Vyl chẳng dám nói to tiếng chỉ trả lời nhỏ nhẹ:

Sao anh lại tức giận? Tôi cũng đâu cố ý vào nhầm làm gì !Lúc đó tỉnh dậy thì mắt vẫn nhắm lại nên không để ý . Anh cũng đâu có làm gì đâu . . .

Vyl vẫn giọng đều đều:

Tôi không làm gì thì không có nghĩa là kẻ khác cũng thế !Nếu hôm qua vào nhầm phòng tên Minh Yên thì sao? Xin cô để tâm một chút! Đừng làm người khác cứ phải lo lắng không yên như thế!

Puny cứng đầu cãi lại:

Anh làm sao mà phải lo lắng chứ? Tôi đã nói là không cố ý rồi !!! Dù sao thì cũng là vào nhầm phòng của anh mà

Phòng tôi ?? Phòng tôi thì hơn sao???

Cô bé run run :

Vậy . . . Vậy là sao??? Hôm qua anh có . . .

Puny nhìn lại bộ quần áo Pijama của mình. . Cô bé thở phào khi nó vẫn còn nguyên (trời ạ >"<) .=" dù=" có=" hơi=" xộc=" xệch=" chút=" nhưng=" mà=" chắc=" tại=" thói=" quen=" lẫn=" lộn=" tứ=" phía=" của=" mình=" nên=" cô=" thấy=" yên=" tâm=" hơn=" cô=" nhìn=" sang=" phía=" vyl=" đang=" nằm=" .=" .=" và=" chưa=" đầy=" 3s=" đã=" phải=" quay=" mặt=" đi=" bởi=" thân=" hình=" hoàn=" hảo=" mà=" khỏe=" mạnh=" ấy!=" dù=" phải=" nói=" rằng=" rất=" quyến=" rũ=" nhưng=" mà=" nó=" làm=" tim=" cô=" đập=" loạn=" >

Sao anh có thể không mặc áo kia chứ +_<>

Vyl quay sang cô cười :

Là ai chạy sang đây còn cần nhằn về thời trang đi ngủ của tôi?

Cứ nghe câu “ ai chạy sang đây” của Vyl là cô bé thấy ngại vô cùng. Là mình tự chạy sang còn mè nheo với chủ phòng nữa! Mà kể ra có chuyện gì thì cũng là lỗi của cô bé . . Ai biểu dẫn xác sang phòng Hoàng Tử hắc ám làm chi. . .

Mà anh có thực sự là chỉ nằm ở đó không thể?!!!

Ừ. Đang nằm đây!!

Là đêm qua ấy !!!

Cô bé nhìn Vyl với ánh mắt mong chờ câu trả lời là “ Ừ”. Giờ cô bé lại thích câu nói” Ừ” rồi !!!

À. Đêm qua thì không. .

Gì thế này. . . Anh trả lời là “ Không” !!!?

AAAA !!!! Anh đã làm gì rồi?!!!

Vyl cười khê:

Có nhất thiết phải nói không?

Puny càng thấy sợ hơn nhưng vẫn ngậm ngùi gật nhẹ đầu

Đêm qua có người lẫn qua chỗ tôi

Cô nghĩ lại xem đêm qua mình có lẫn không thì thực sự rằng chẳng nhớ cái gì hết! Đầu cô hỗn độn.Cơ mà đêm nào cô ngủ mà chả lẫn lộn .Vậy ra là cô toàn tự dẫn xác cho Hoàng Tử hay sao????

Híc !! Mình điên rồi – Cô kéo chăn che kín mặt vì ngượng

Làm sao còn mặt mũi mà nhìn Vyl nữa. Đêm qua đã để anh thấy cô quá tệ hại và dở hơi rồi !!! Vyl lại gần phía Puny vòng tay qua ôm cô:

Tôi sẽ có trách nhiệm với cô. Dù có là giả thì cũng nên như vậy, nhỉ?

Trách nhiệm?? Ý anh là . . . anh đã . . . – Cô bé run run lên tiếng

Vyl kéo chăn khỏi tay cô. Lại bị đập vào mắt cơ thể quyến rũ của anh . . cô chỉ biết cúi đầu . . .

Đêm qua vào phòng tôi, tự động lần qua nằm cạnh tôi, gác chân lên người tôi. Chưa kể còn. . .

Cô thấy anh ngập ngừng liền giãy nảy lên :

Còn sao nữa???

Anh giờ vết cắn của cô trên cánh tay mình lên tiếng:

Cắn tôi

Cô cầm tay anh lên ngực ngạc. Trời ạ. Vết cắn hình như là hơi sâu thì phải. Cô áy náy nhìn anh. Híc híc. Nghĩ cũng tội, anh là bị cô hại đấy chứ!

Milu thích cắn người nhỉ? – Anh lại trêu chọc cái “độc chiêu cắn” của cô

Xin lỗi anh. Chắc là tôi lại mơ được ăn gà rán >__

. . .

Hôm qua vì cái tội tham ăn mà cô đi nhầm vào phòng anh giờ thì lại là vì mơ thấy đồ ăn mà cắn tay anh. Thực tình, cô cũng vì quá đói nên mất mớ vào nhầm ! Mà tại cái đồ thiếu gia keo kiệt Huan hết, giàu có mà cái tủ lạnh chỉ có mỗi một chai nước lọc không hơn không kém ! Có trách thì trách Huan ấy (đổ tội cho người ta kìa)

Còn như vậy lần nữa thì tôi không bỏ qua đâu!

Anh không phải người như vậy chứ!

Ai mà biết

A. . n .. h . .

Vyl chạm vào khuôn mặt đang đỏ bừng của cô bé, vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt kia. Nhịp tim của cô đang loạn xạ nhảy nhót đủ kiểu. . . Mặt thì như muốn nóng bừng lên. Cô bé đẩy nhẹ Vyl ra , anh lại kéo lại nói nhỏ vào tai cô :

Mà này, lần sau đừng chảy nước miếng nữa nhé. Tôi rất dị ứng đấy !

. . . – Bạn nào đó muốn độn thổ ngay lập tức

Thật đáng xấu hổ. Để người ta thấy hết tật xấu khi ngủ rồi. . . híc híc

Cô mặc nộ cười châm chọc cùng ánh mắt khó hiểu của Vyl nhảy xuống giường rồi chạy ra ngoài đóng cửa, thở đều đều. Cô muốn quên chuyện khủng khiếp này ngay lập tức

* * *

Cả bọn đã chuẩn bị đồ đạc để trở về ! Thật may là Tan và Zita đi xe riêng tới đây nếu không thì giờ cả đám sẽ khó khăn rất nhiều. Hôm đầu tiên tới đây cả hai đều bị trách là vô trách nhiệm khi đi riêng rẽ như thế! Nhưng giờ thì cũng có lúc cần đến

Lên xe đi mấy đứa – Tan lên tiếng sau khi tất cả đã ăn sáng xong

Puny lại cảm thấy sợ hãi với xe ô tô. . .Mắc bệnh say xe là khổ nhất rồi !! Giờ muốn về cũng phải chịu cảnh ngất lên ngất xuống trong xe hay sao???

Cố gắng lên Puny – Gum vỗ vai cô bạn đang vô cùng thảm hại

Vyl thấy cô bé như vậy trong lòng cũng thấy khó chịu .Nhưng đường tới đây làm gì có xe để đi . Ít nhất cũng phải đi thêm đoạn nữa mới có xe buýt .

Lên tiếng khi thấy trạm xe buýt đang dần hiện ra :

Anh Zita dừng xe đi ! Để Puny đi xe buýt về chứ thế này lại ôm mất

Chiếc xe dừng lại. Puny đã thấy khỏe hơn hẳn

Thôi! Tổ tự về được.Mọi người cứ đi trước đi

Vyl cũng xuống xe mặc bộ dạng ngờ nghệch của ai đó nhìn chăm chăm vào mình

Anh đưa Puny về cẩn thận – Lin vẫy tay chào 2 người

Vyl cũng đáp lại :

Được rồi

Hai chiếc xe của Zita và Tan đã đi trước chỉ còn Vyl và Puny đứng ở trạm xe. Puny vẫn ngại đụng mặt Vyl nên cô bé chẳng dám quay sang nhìn xe đến hay chưa nữa . Cô tự hỏi tại sao cái tên hắc ám này cứ theo sát cô như sam vậy >_<.>

Này ! Xe đến chưa đấy? – Vyl quay sang hỏi Puny

Anh không biết xe buýt trông thế nào à ?!!!

Cô bé đáp nhưng mặt không quay về phía anh làm anh thấy khó chịu

Này! Nói mà không nhìn mặt người thế hả?

Vyl định đứng ra trước mặt cô bé thì bị tay cô chặn lại:

Anh đừng qua đây

Tại sao???

Không có gì

Càng nghe càng thấy khó hiểu.Vyl xoay người cô bé lại phía mình :

Tránh mặt tôi ???

Làm gì có!

Nhìn tôi – Vyl ra lệnh

Cô ngần ngại đưa mắt lên nhìn anh, thực sự không hiểu tại sao cô lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh quá 5s. Tại sao thế nhỉ?? (vì bạn thích người ta đó)

Tôi không muốn ở gần anh. Lúc nào cũng làm người ta bức gần chết. Không chọc tôi, anh thấy khó chịu sao??

Thực ra cô cũng không muốn nói vậy nhưng cô thấy ngại sau khi vào nhầm phòng anh ta đêm qua nên giờ không dám nghĩ rằng mình có thể cùng anh ta nói chuyện nữa

Rất khó chịu

Ồ vớ lại, xấu xa – Đương nhiên là cô rửa anh trong suy nghĩ rồi

Cuối cùng thì xe cũng tới. Cô bé nhanh chóng leo lên trước Vyl .Giờ cứ nhìn anh là lại thấy bức à.

Thấy bác phụ xe vẫn đứng trước mặt mình không đi, cô liền lên tiếng:

Còn thiếu sao ạ ???

Cho dù là xa nhưng cũng không đến mức đắt đỏ vậy chứ!!!

Ừ! Cháu đi cùng anh chàng kia phải không? – Bác phụ xe hất mắt về phía Vyl đang ngồi

Cô bé nhìn Vyl rồi ậm ừ gật đầu

Là người yêu thì ai trả mà chả vậy!Cháu trả luôn hộ cậu ta đi !

Bác phụ xe thấy Vyl nhắm mắt nên cũng không tiện đòi tiền đành đòi Puny. Cô bé thầm mắng Hoàng Tử vì dám bắt cô trả tiền xe hộ.Lẽ ra người ta phải lăng xăng rút ví trả hộ con gái chứ đằng này. Còn ngủ ngay được

Đáng ghét!! Đáng ghét quá !!! Prince các anh đều là mấy tên keo kiệt thế này à??

Puny ngồi được một lúc lại ngáp ngắn ngáp dài rồi dựa vào thành cửa nhắm mắt nhưng chưa ngủ hẳn . Chợt thấy đầu mình được dịch chuyển từ bên phải sang bên trái cô mới choàng tỉnh mở mắt

Cô nheo mắt nhìn anh :

Anh chưa ngủ hả?

Ở đây ???

Puny gật đầu như một điều tất nhiên

Cô thường ngủ gật thế này?

Cô bé gật đầu đáp:

Tất nhiên

Người như cô . . . thật là. . .đâu cũng ngủ được sao?? – Lại làm Vyl tức giận

Chỉ cần nhắm mắt lại là ngủ được mà – Cô thản nhiên đáp

. . .

Hừ. Người giàu có như anh thì làm sao mà ngủ được ở mấy nơi thế này. Mà đây là lần đầu tiên anh đi xe bus phải không??

Ừ

Thế nên anh không biết là đi xe bus thì phải trả tiền xe à?? Người ta cho không anh chắc???

Thế sao??

Thế đấy!!!

Thực tình, anh ta lờ đi cái chuyện tiền nong rồi đấy! Gợi ý đến thế rồi mà còn không biết ý. Chẳng lẽ bắt cô mất dầy đòi tiền à??

Từ bây giờ đừng đi cái thứ này – Vyl lên tiếng

Cái thứ này?? Không đi nó thì tôi bay đến trường chắc?

Tôi đưa đi

Anh nghĩ cho tôi chút được không? Nếu cả trường biết tôi và anh đang quen nhau thì người bị rắc rối sẽ là tôi đó !

Vyl hơi suy nghĩ chút rồi cũng lên tiếng :

Cô nhớ là đồng ý làm bạn gái tôi rồi không??

Nhớ

Thế thì được

Này, tôi cũng phải được tự do chứ! Tôi giúp anh cơ mà. Cứ làm như tôi mắc nợ anh ấy

Vyl hơi ngập ngừng rồi cũng lên tiếng:

Tôi. . . lần đầu tiên đã cho cô. . . cô còn không muốn?

Nghe tới đây Puny bực mình gất lên :

Anh cho tôi lần đầu tiên? Là anh cướp đi lần đầu tiên của tôi thì đúng hơn!!

Không thích thì có thể dừng lại

Cô chỉ đợi câu nói này của anh ta thì mừng rơn. Cô không quên cái quà đính ước vớ vẩn lần trước liền nhanh nhẩu:

Hừ. Được thôi. Tôi cần anh chắc? Tôi sẽ trả lại anh Susu còn anh mau trả lại Bubu cho tôi. Kết thúc như vậy đi

Thực ra cô cũng rất yêu Susu nhưng mà cứ nhìn thấy nó là nhớ anh ta nên tốt nhất trả lại thì hơn

Tôi sẽ nuôi Bubu – Vyl đáp

Không đợi gì thêm cô phát bực với cái tên cổ chấp ngang ngược này:

Hay nhỉ? Giờ anh còn định tranh con cưng với tôi đấy

Bản thân còn không lo được cô đòi lo cho con?

Tôi tự biết không cần anh quan tâm

Bla ble blo . . . #@\$%^&\$%&

Hai người cãi nhau từ nhỏ nhẹ đã thành to tiếng khiến nhiều người ngồi trên chiếc xe ấy hoảng hồn. Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán

Họ còn trẻ vậy mà đã có con rồi sao? Hình như vẫn còn đi học mà. Haizzz

Vợ chồng trẻ có khác

Mẹ ơi! Hai anh chị kia đang cãi nhau sao? – Và ngay đó bà mẹ ấy đã bịt chặt tai đứa con lại kêu nó đừng nghe

Puny nghe thấy bắt đầu lạnh toát người. Trời đất quỷ thần. Tại sao lại quên là đang ở nơi công cộng này chứ! Gì mà lần đầu tiên. . .Gì mà chịu trách nhiệm. . .Gì mà con cưng. . .Mấy người họ chắc chắn nghĩ cô là loại con gái hư hỏng đó rồi! Híc híc

Đang ủ rũ thì bất chợt một bà mẹ trẻ vỗ vai cô bé :

Hai đứa đừng vì một chút chuyện mà giận nhau. Còn trẻ vậy chắc chắn là chưa hiểu rõ mọi vấn đề nhưng mà nên thông cảm cho nhau

Puny lên tiếng dù khó khăn :

Chị ơi . . .em và anh ấy . . .không phải. . . như thế

Chị hiểu mà. . . Có hai con sẽ rất vất vả nên nhiều khi bực tức lẫn nhau. Nhưng mà các em phải nghĩ cho con sau này nữa. Đừng cãi nhau nữa ha. Vợ chồng trẻ vậy nên hiểu cho nhau

Cô nghe vậy như có ngàn mũi tên đâm vào trái tim bé nhỏ , non nớt. Cô chỉ mới 17 tuổi còn chưa đủ tuổi kết hôn nữa. Tại sao lại bị hiểu lầm chứ?!

Chị này. .. Con của bọn em à không con của em. . . à mà đó là con. . .

Hình như là sinh đôi. Susu và Bubu. Tên dễ thương quá. Một trai một gái đúng không?

Vâng – Cô đáp theo đúng sự thật

Rồi cảm thấy hình như nên giải thích một chút. Bubu là con trai còn Susu là con gái

Chị này, hai đứa nó là. . .

Chưa kịp nói hết câu thì bà mẹ trẻ ấy đã xuống xe cùng đứa con gái nhỏ của mình trước khi đi còn thêm câu :

Nhớ là chăm sóc con tốt đấy!

Oimeoi ~~ Cái quỷ gì đang diễn ra thế này?

Puny cắn môi hậm hực nhìn cái tên ngồi bên cạnh mình. Giờ cô chỉ muốn cào xé, gặm nhấm anh ta chết thì thôi! Bị hiểu nhầm mà anh ta còn ung dung ngồi đó được

Đó là Bubu và Susu thú cưng của tôi đấy! – Puny nhìn mọi người với ánh mắt mong là hiểu mình nhưng đương nhiên không ai nghe thấy vì cô đang bật câu nói ấy ở trong đầu mình

Chúng ta cùng nuôi con được không vợ? - Vyl bất chợt kéo cô lại gần còn nhấn mạnh từ cuối cùng sau khi ánh mắt của tất cả cứ nhìn vào cả hai

Puny nhìn anh với sự uất hận ngút trời nhưng mà mọi người đang nhìn nên không tiện làm điều gì sơ suất nữa

Vâng. Chúng vẫn còn nhỏ nên làm vậy mà – Puny đáp nhưng mắt gườ gườ nhìn anh

Mấy người xung quanh bắt đầu gật gù đồng tình khi hai người không cãi nhau nữa mà mau chóng làm lành. Và tất cả không ai bàn luận gì xấu xa về “vợ chồng trẻ” nữa

Vyl bất chợt ôm Puny vào lòng và hôn nhẹ lên má cô sau khi cô đồng tình với quan điểm của anh. Cô rất cảm phần nhưng mà vì mọi người lại lần nữa bỏ qua

Giờ tôi lại ghen tị với họ quá!

Bọn trẻ bây giờ thật khó hiểu được

Puny trừng mắt nhìn Vyl :

Đủ rồi đấy! Anh làm tôi phát điên rồi

Vợ thích anh đến phát điên là không được đâu

- . . .

Cô không thể nói chuyện được với cái tên này mất. Có lẽ từ giờ trở đi cô chẳng dám vác mặt lên xe bus mất >___<>

Xuống xe cô như thoát khỏi địa ngục. Chợt nghĩ thà cứ chịu đựng say xe một chút còn hơn là bị hiểu lầm với anh ta

Ya! Cái tên đáng ghét ấy. Thật làm người ta bực mình à. Nhưng tại sao khi nghĩ về anh ta tim cô bất chợt đập loạn nhịp thế này. . .

34. – Chương 34

Chap 34: Hoàng Tử hắc ám

Sau kì thi học kì I, trường Ko – san đã có kì nghỉ vô cùng tuyệt vời. . . Và giờ đây sẽ tiếp tục bắt đầu học kì mới

Mọi thứ lại trở về như lúc trước

Chuyện thắng các thử thách trong kì nghỉ vừa qua sự thực là đội của Vyl và Tan hòa nhau trong các phần thi. Vốn dĩ là mọi người đã được chia đôi phần thưởng nhưng đối với Prince mà nói nghe đến giải thưởng là hai ngày được ở lại vui chơi trên đó thì thà về nhà ngủ còn đỡ hơn. . .chẳng có gì thú vị

Hơn nữa, Prince còn phải chuẩn bị cho điều quan trọng hơn. . .

- Cuộc thi nhảy diễn ra vào đầu học kì 2? – Puny và Lin quay sang Gum với khuôn mặt ngờ nghệch hết mức

Phải nói rằng hai cô vẫn chưa thích ứng được với mấy cái sự kiện ở trường mình thì phải. Bắt tội Gum phải kể lể và diễn giải đủ kiểu với hai nàng. . .Dù sao thì cũng vì có “đối tượng đặc biệt” của cả hai mà lại !!!

Gum vẫn thao thao bất tuyệt về cuộc thi ấy với Lin còn Puny thì mãi mê trong mơ hồ độn đang bủa vây trong đầu

Cô bé mãi mê nhớ lại cái “sự cố” hôm trước. Kì thực vẫn chưa thể xóa bỏ nó khỏi cái não ngu ngốc này!

Tiếng lanh lảnh chen ngang của Hoa Phương làm cuộc trò chuyện dừng lại

- Các cậu nghe gì chưa? Lần này nhất định tớ phải ở trong đội cổ động mới được. Nói đến thi nhảy thì tất nhiên anh Vyl là đỉnh của đỉnh rồi !!! Phải không?

Nghe xong câu nói của Hoa Phương .Gum và Lin tròn mắt:

- C-C-Cái gì . . . Cổ động?

Cô ta gật đầu. Còn nói thêm:

- Các cậu cùng đi cho vui ! Giờ tớ phải đi chuẩn bị trang phục và đạo cụ đây! Yên tâm tớ sẽ đăng kí cho 3 cậu

Puny không để tâm lắm nên mặc hai cô bạn cứ loạn xạ xua tay rồi lắc đầu phản đối kịch liệt :

- Không cần đâu

Bất cả ba đứa phải đi rồi tập mấy bài cổ động nhằm chán ấy thì u uất mà sinh bệnh mất. Vốn dĩ mấy đứa chúng nó đều không ham gì cái cổ động viên này! Hơn nữa còn ghét cay ghét đắng . Sao có thể giống mấy đứa con gái xếp hàng dài chờ đến lượt để đăng kí tham gia được !!!

Đợi Hoa Phương đi rồi Lin và Gum mới tiếp tục:

- Từ trước tới giờ nhìn mấy đứa mặc váy cầm chùm hoa nhảy nhót và hò hét là thấy反感 rồi – Gum chân thành tâm sự

Lin cũng không kém phần:

- Trời ơi!!! Tớ cứ tưởng mình tớ và Puny thấy khó ưa chứ !! Gum cũng vậy à! Chỉ sợ rằng mụ sao chổi đó lại bày trò vớ vẩn bắt tội mình vào thôi

- Mà mai cậu sẽ tới buổi tổng duyệt chứ? – Gum hỏi

- Tất nhiên rồi ! Nhưng mà năm nay chắc anh Zita sẽ không thi đâu – Lin hơi ủ rũ

- Ủ ha ! Mọi năm Prince đều thi hết. Năm nay chỉ được chọn ra hai người thi thôi – Gum vỗ vai Lin an ủi đôi chút

Lin và Gum cứ mãi mê bàn chuyện còn Puny thì nghe tai này xuyên sang tai kia. Cô đang buồn ngủ nên cứ gật gù làm Lin và Gum tưởng Puny cũng sẽ đi xem buổi tổng duyệt đó

* * *

Tại phòng tập

Năm nay chỉ được cử hai thành viên thôi ! Mấy đứa nghĩ sao?- Tan lên tiếng

Zita vỗ vai Huan và Vyl nói đều đều :

- Nếu hai người thôi thì . . .hai cậu phải thắng đấy !!!

Vyl không giống mọi khi nói câu hơi xuống tinh thần:

- Chuyện đó chưa thể nói trước

Huan vẫn bản tính tự tin thái quá vỗ ngực ung dung nói:

- Yên tâm. Ai thắng được Huan này. Còn cậu nữa Vyl. Sao có thể hạ thấp uy danh Prince xuống như vậy! Prince chúng ta là bất bại điều này đã chứng minh từ mấy cuộc thi nhảy đó rồi còn gì!

Nghe tiếng của Huan oang oang, Gum đi ngang qua nghe thấy chương tai đành chạy vào giáo huấn Hoàng Tử vài câu mới chịu:

- Anh đừng tỏ ra mình giỏi quá như thế! Đến lúc thua mới thấy lời vừa rồi là vô dụng

Huan phát bực mới con bé hay cãi mình này. Anh lên tiếng:

- Này! Con bé lẩn lộn kia!! Không yên bình được phải không?

-C-Cái gì?? Anh đừng gọi tôi là lẩn lộn nữa ! Tôi vốn không muốn đôi co ai bảo anh khoe mẽ và tự tin quá đáng chứ! Thật hết biết

- S-Sao?? Hôm nay Huan tôi mà để yên cho cô thì không còn là . . .

Lời của Huan bị cắt ngang bởi Tan:

- Thôi !! Hai đứa cãi nhau thì được cái gì?? Gum em về trước đi!! Tụi anh còn có việc cần phải bàn.Có gì để mai nói tiếp

- Cũng được. Là tại hần . . chứ em đâu có ý làm mất thời gian của mọi người – Gum trừng mắt nhìn Huan

- Gum!! Về thôi . . . – Puny lên tiếng khi thấy Gum đang đứng ở trước cửa phòng tập

Cô bé vô tư cười nói cho tới khi thấy Vyl. Cô bất chợt chồn ánh nhìn đó quay đi có cảm xúc gì đó mà không thể diễn tả bằng lời.

Hình tượng anh trong lòng cô vẫn không hề là một Thiên Thần . Và điều đó càng rõ nét hơn khi Vyl kéo tay cô ra ngoài. Chưa để cô nói năng gì anh đã lên tiếng:

- Đứng đây đợi tôi

Puny khó hiểu :

- Tại sao?? Anh vào đi mọi người đang chờ đấy! Tôi . . .tôi về cùng Lin và Gum được rồi! Không cần phiền anh đưa về đâu

Vyl đáp lại bằng một câu khiến cô bé sững người :

- Ai nói tôi sẽ đưa cô về !

Đầu cô muốn nổ tung giờ chỉ muốn có cái lỗ chui xuống cho đỡ mất mặt. Vyl lúc nào cũng có thể khiến cô chết đứng vì một câu nói. Nói sao thì nói cô cũng đã bị chế giễu rồi .

- Anh cứ cười đi! Đừng cố nhịn nữa! Đồ đáng ghét

- Sao lại phải cười?

- Anh đừng giả bộ. Rõ ràng trong bụng anh đang chế giễu lại còn tỏ vẻ điềm tĩnh. Anh làm vậy càng khiến tôi cảm thấy khó xử – Cô ôm mặt vì xấu hổ

- Tôi không giấu cô

Muốn nhìn cô bé thêm chút nữa nhưng việc quan trọng hiện tại là buổi tổng duyệt vào ngày mai. đành để Gấu heo về mình vậy! Thực lòng để cô rời mình chút là không yên tâm . .

- Thôi! Anh vào trong đi. Tôi về đây

Cô bé toan đi thì bị anh gọi lại:

- Đứng im đó

- Còn chuyện gì nữa sao??

Vyl lại gần đưa cho cô bé tiền làm cô tròn mắt ngạc nhiên:

- Tiền xe – Vyl trả lời cho ánh mắt ngạc nhiên đó

- Anh lại biến tôi thành trẻ con rồi ! Không cần làm như thế đâu! Tôi có tiền mà – Puny miệng nói vậy nhưng tay thì cứ như muốn giật lấy tiền từ tay anh

Cô bé trong thoáng chốc thấy mình được Vyl quan tâm . . Nói vậy nhưng trong lòng thấy vui vô cùng. Lần đầu tiên Vyl quan tâm tới chuyện tiền xe buýt của cô.Và đương nhiên Vyl không hề là Thiên Thần như cô đang hí hửng tưởng tượng ra

Xoa đầu cô bé anh nói nhẹ nhàng mà khiến cô rơi bịch xuống đất :

- Trả nợ thôi mà

Vyl nói xong đi thẳng làm Puny chỉ muốn hét lên : Anh được lắm

Thì ra hôm đó là giả vờ ngủ bắt cô trả hộ tiền. Còn khiến cô thoáng cảm động vì hành động vô cùng ga lăng ai ngờ . . . Đúng là Hoàng Tử hắc ám

Anh đi được vài bước thì nhận ra điều gì liền quay lại dặn dò Puny:

- Ngày mai đến trường, cấm cô ngủ quên !

- Đ-Đến trường. . . Mai được nghỉ mà. . . Sao phải đến??

Cô chưa kịp nói hết thì Vyl đã đi rồi. Tự nhiên kêu cô đến trường khi được nghỉ là sao?? Nhưng mà. . . không hiểu sao cứ nghe anh ra lệnh là cô không thể từ chối!

Ở đâu đó có mấy đứa con gái thấy Hoàng Tử cười. . .Giây phút đó thật sự khiến mấy đứa đó kinh ngạc mà lắm bầm:

Nụ cười ngàn năm có một

35. – Chương 35

Chap 35: Down

Sáng sớm . . .

Sau khi biết được hôm nay là Chủ Nhật – ngày ngủ nướng, Puny thích thú chồm chăn ngủ tiếp trong khi ở đâu đó đang rất nhộn nhịp . . .

Cụ thể là trường cô bé tổ chức buổi tổng duyệt các phần thi cho hội thi nhảy sắp tới. Các Câu lạc bộ của trường hầu hết đều có nhiều người tham gia. Chính vì thế từ sáng Tan đã phải chuẩn bị hết mọi thứ

Mãi cho tới khi mọi người tới đông đủ mới thở phào nhẹ nhõm. Công việc của Hội trưởng Câu lạc bộ không phải là việc dễ dàng mà ai cũng đảm đương được .

Nhìn sang bên của Tan bận rộn bao nhiêu thì bên đó – đội cổ động của Hoa Phương với chùm hoa trên tay, trang phục thì lộng lẫy đủ màu sắc đang nhàn hạ make up và buôn dưa lê thừa năng lượng bấy nhiêu. Chỉ có thể nói rằng họ bây giờ nhìn giống vũ công vệt

* * *

Puny quên bằng lời nói của Vyl, cứ thế chìm vào giấc ngủ say . . .

Mọi người thì đang việc ai nấy làm còn Puny thì việc ngủ vẫn là quan trọng nhất! Chẳng hiểu sao những lúc người ta cần để ý thì cô lại không thêm quan tâm và giờ thì lại ở nhà mà chẳng biết hôm qua hai cô bạn đã rủ đi lên trường. Có phải trí nhớ của cô không tốt??

Tiếng chuông cửa làm Puny choàng tỉnh .Có lẽ đó là thứ khiến cô bé tỉnh dậy nhanh nhất, một sức mạnh mà cô cũng không biết tại sao

Mẹ Puny từ sáng đã ra ngoài . . cô cũng không để ý lắm chỉ lò dò đi xuống nhà và mở cửa . Bộ dạng lù xù bù của Puny khiến tiếng cười ngày càng to dần lên.

Mắt còn lim dim nên cô bé phải dụi lại vài lần mới nhận ra đó là Minh Yên – anh trai kết nghĩa của mình. Chưa kịp nghĩ xem tại sao anh lại biết nhà mình thì tư tưởng xấu hổ đi vào tiềm thức trước

Anh đợi 1 chút !!!! – Cô bé nói với Minh Yên một câu rồi sập cửa vào trong sửa soạn lại

Minh Yên hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng khẽ cười một cái, chờ đợi.

20' sau

Puny ra mở cửa và hỏi câu hỏi lẽ ra lúc nãy nên làm rồi :

Sao anh lại biết nhà của em ???

Minh Yên giờ ra một tấm thẻ đáp :

Quen không?

Cô bé lớ ngớ nhận ra đó là cái thẻ học sinh mình làm mất hôm đi thăm quan . Hôm qua tối trường không bị kiểm tra nên cô chẳng nhớ là mình mất

Puny gật gù rồi hỏi một câu làm Minh Yên cố bình tĩnh mới trả lời được :

Thế anh đến đây làm gì lúc sáng sớm thế này ???

Mới hôm qua đồng ý xong quên luôn rồi hả? Hôm nay anh có việc nên nhờ em tới trông bà anh một chút !!! Hay là em lại lời nói gió bay đấy !!!

Cô bé nhớ lại ngày hôm qua lại gật gù nói:

À!! Đúng thế !

Hôm qua về nhà thì Minh Yên gọi điện cho cô nhờ chuyện này mà giờ cô quên mất tiêu luôn. Cô đã hứa thì nhất định sẽ làm. Và thế là nhờ chuyện này thì quên luôn lời nói của ai đó ngày hôm qua

Bà anh đang ở trong khách sạn. Em qua đó trông bà anh được không? Sợ rằng bà anh lại đi lại lung tung không ai quản được. Mấy lần lên đây bà đều vậy đấy!!! – Minh Yên vừa nói vừa gãi gãi đầu

Puny chưa bao giờ được tới khách sạn của nhà anh. Nghe nói nó rất sang trọng và mang phong cách Hoàng gia. Nhưng nói thật là những người sống trong sự giàu có họ vẫn tồn tại trong lòng nỗi niềm sâu kín nào đó. Bỏ qua chuyện ấy, Puny hỏi lại:

Là khách sạn của nhà anh sao??

Ừ! Bà anh không ở đây nên mỗi lần đưa bà lên là đủ thứ chuyện. Anh có việc nên không tiện lắm. Nhờ em không phiền chứ?

Không đâu. Em có thể giúp mà !!!

Vậy để anh đưa em đi !!

* * *

Puny tuy rằng ở đó nhưng trong lòng cô bé cảm thấy có cái gì đó rất chệnh vênh. Như là mình bỏ lỡ điều rất quan trọng vậy . . .

Ở Hội trường, Lin lên tiếng :

Cậu có thấy Puny đâu không? Nhà khóa cửa nên chắc cậu ấy không ở nhà rồi !!!

Gum cũng ngó nghiêng khắp nơi mà không thấy bạn mình đâu cả. . .Nhưng cả bọn vẫn nghĩ Puny tới rồi chắc đang ở chỗ Vyl . .

Từ sáng sớm đã chẳng ai thấy bóng dáng Vyl đâu . Công việc chuẩn bị vất vả khiến Tan hơi bực bội:

Hai đứa có thấy Vyl đâu không? Nó đi đâu mà để công việc như chất đồng mình anh làm! Để anh thấy nó thì chết chắc! Chẳng lẽ nó không cùng nhóm hay sao?? Chết tiệt thật!

Lin và Gum lắc đầu. Cũng định nói rằng Puny cũng biết tắm nhưng với bộ dạng giận sôi máu của Tan thì tốt nhất không nên nói gì. Hơn nữa, nếu biết Vyl và Puny đi cũng thế nào Tan cũng uất ức mà nổ tung . Công việc bận rộn mà còn có thời gian đi chơi và hò hẹn

Anh không thấy bọn em mà nói là “ 1 mình” anh phải làm , hả? – Huan bê đồ đi qua bực tức

À. Quên mất. Mà 2 đứa làm đi để anh đi tìm nó về!!! – Nói xong, Tan đã vụt đi như bay

Ê! Anh lại bắt đầu trốn việc đấy! – Zita gọi với theo

Lin thấy Zita có vẻ mệt liền chạy tới lau mồ hôi và bê đồ giúp anh .Gum tất nhiên cũng không bị cái tính xấu xa ăn mòn mà ngồi yên như một số ai đó ở phía bên kia. Cụ thể là đang buồn đưa lê bán đưa bỏ rất nhàn rồi

Cái này nặng nhọc không bê được đâu !- Huan lên tiếng rồi đẩy người Gum ra

Gum cũng chẳng vừa, với cô bé “ nam nữ bình đẳng” . Chẳng lẽ mấy việc này cô không làm được sao??

Anh đừng coi thường!!! Anh bê được thì tôi cũng thế ! Lắm chuyện – Gum vẫn nhảy vào đòi bê cái đồng hồ ấy

Được thôi. Nếu có thể – Huan đứng sang một bên để xem cô gái này sẽ làm được gì

Hứ – Gum nhắc lên nhưng xem ra sức khỏe của một đứa con gái vẫn không đủ rồi

Huan được thể phá lên cười rồi chỉ tay về phía có mấy cái túi nhẹ hều:

Haha!! Bỏ rồi mà! Ra ôm mấy cái túi kia đi. Dù sao cũng cảm ơn vì lòng tốt của nhóc

Gum nhất quyết không đi:

Anh cười cái gì! Cùng bê đi! Nếu mình anh bê cũng nặng lắm chứ bộ

Thấy cô bé cũng có ý tốt và quan tâm mình. Huan gật đầu . Suy nghĩ về đứa con gái “ lẫn lộn” này khi trước của anh cũng đã bắt đầu thay đổi dần

* * *

Này kẻ thua cuộc ! – Minh Yên lên tiếng

Vyl đang nghĩ gì đó ở sân sau trường. Nơi này khá yên tĩnh vì mọi người đều ở hết trong Hội trường. Nghe thấy tiếng nói đầy khiêu khích mới quay đầu lại. . .

Vyl giờ đã biết kẻ đó là ai. Anh nhếch mép cười nói :

Tôi đâu phải cái gương của cậu

. . .

Minh Yên đã quen với kiểu kiêu ngạo của Vyl nên cũng xuề xòa đáp:

Được rồi. Một kẻ như cậu sẽ thua tôi thôi

Thua?? Cậu nghĩ cậu thắng nổi tôi à !

Minh Yên kể lể :

Đúng! Tôi chưa một lần thắng cậu. Nhưng hôm nay nhất định cậu sẽ thua !

Dựa vào . . .?

Dựa vào tài năng của tôi

Vyl vẫn nụ cười khinh khỉnh đáp gọn :

Tầm . . thường

Bị Vyl làm cho uất ức nhưng không để cảm xúc nhất thời làm cho ý chí bị phân tán. Minh Yên cố kìm chế . .

Cứ chờ đấy! Thắng tôi 3-4 lần không nói lên điều gì đâu !

Tùy cậu

Lần đầu tiên khi bước chân vào ngôi trường này, khi đó Minh Yên vẫn là một cậu học sinh lớp 6 được mọi người yêu quý vì vẻ ngoại hình ưa nhìn rất đẹp trai và đặc biệt là tài năng nhảy từ khi đó. Cũng vì thế vị trí lớp trưởng của Minh Yên không ai ngoài cậu có thể làm. . .

Năm học sau đó khi Vyl xuất hiện , là một học sinh chuyển trường, mà còn là từ trường ở nước ngoài danh giá, sự tò mò và hứng thú của mọi người lúc đó đổ dồn vào anh. Sở hữu khuôn mặt vốn dĩ đã đẹp trai và lạnh lùng. . .còn thêm yếu tố ở Nhật một thời gian nữa càng làm anh trở nên nổi bật

Sự kiện này làm độ Hot của Minh Yên không còn. Vyl với bản tính lạnh lùng nên chẳng quan tâm tới việc mình đang được để ý . Khi đó, người anh muốn tìm nhất là bé Hạt Tiêu nhưng dường như mọi thứ về cô bé ngấm ra anh cũng chẳng biết nhiều .

Mọi thứ với Vyl ngoài tới trường ra không có gì khiến anh hứng thú . Và ngay cả việc tới trường cũng khiến anh khó chịu vì những ánh mắt đổ dồn vào mình như nhìn sinh vật lạ .

Ở trong lớp, đám nữ sinh rất cuồng nhiệt và hào hứng với các mỹ nam lớp mình. Vừa có Minh Yên lớp trưởng đẹp trai còn có ba Hoàng Tử mới chuyển vào nữa

Họ bàn tán về Vyl và Minh Yên đủ kiểu. . . Và điều khiến hai người ghét nhau từ đó là vì những lời nói so sánh đầy ác ý của thiên hạ

Đập vào tai Minh Yên là mấy câu chuyện đám nữ sinh bàn tán

Này! Nghe nói Vyl học cùng lớp với Hoàng Tử Minh Yên hả? Hai người đó mà chung lớp chắc lũ học sinh bên đó hứng thú lắm đây

Sao lại là Hoàng Tử Minh Yên !Cái danh hiệu đó chỉ có Vyl mới được thôi nghe chưa? Minh Yên hết thời rồi!

Cũng đúng. Vyl nhìn đẹp trai hơn nhiều còn lạnh lùng nữa chứ!!!

Hơn thế còn tài năng hơn nhiều Minh Yên

Họ bàn tán say sưa mà không biết đang khiến cho ai đó giận và đau khổ thế nào. Về ngoại hình đâu phải là tất cả mà sao ai cũng thêm khát và tung hô nó đến mê mẩn. Ít nhất thì tài năng của Minh Yên cũng đã đủ để được mọi người yêu quý rồi .Mà không phải thế sự hâm mộ dành cho Minh Yên nhanh chóng bị giảm xuống mang theo luôn sự lãng quên về tài năng của anh

Con người thật lạ kì khi luôn chạy theo những thứ mới mẻ mà quên đi rằng giá trị thực sự của tâm hồn mới là điều quan trọng nhất

Với cậu bé đó là sự tổn thương ấy mãi không thể xóa nhòa. Điều đó càng trở nên sâu sắc khi Vyl cũng là Dancer . . . Và cùng nhóm với ba người nữa. Họ càng ngày càng nổi bật

Minh Yên từ đó luôn thầm nhủ rằng mình phải thắng Vyl bằng mọi cách. Lấy đó làm sự cố gắng và củng cố ý chí về nhảy – đam mê mà suýt chút anh đã từ bỏ

Trong lúc kỉ niệm hiện về trong tâm trí làm Minh Yên rối loạn anh nói trong vô thức :

- Lần này tôi nhất định thắng cậu

Vyl không đáp vì anh đã quá quen với cái khẩu hiệu này của Minh Yên. Cậu ta lấy chuyện đó làm động lực cũng khá tốt! Nhưng mà thắng nổi anh ư? Đã bao năm rồi chứ! Đúng là đang nằm mơ giữa ban ngày

(Rim: Chờ ôi bạn Vyl nhà ta rất ư là tự tin giống hệt Huan nha :3)

* * *

Puny thấy bà của Minh Yên cũng đã thấm mệt. Chắc là sau một ngày đi lên đây bà mới phờ phạc thế này
Xem ra những người của công việc là vậy đấy! Công việc chất chồng mỗi ngày khiến họ chẳng còn thời gian nghĩ đến hạnh phúc gia đình. Có lẽ bà của Minh Yên cảm nhận được sự trống vắng khi đứng ở một khách sạn của con trai mình mà vẫn ngờ ngợ như không phải. Sau bao năm lên thành phố làm ăn. Ra là thành đạt thế này rồi. Vậy mà suốt một thời gian cũng chẳng thêm nghĩ gì tới bà mẹ già!

Người của công việc chính là như vậy. Puny hiểu chứ. Còn là cực kì hiểu rõ. Vì bố cô cũng từng vì công việc mà quên bằng gia đình. Ở trong cái khách sạn lớn thế này, cô biết bà Minh Yên không hề vui. Bà cảm thấy cực kì trống trải

Cháu là bạn gái của thằng Yên à ?!

Puny xua tay nói:

Dạ không! Cháu và anh ấy coi nhau như anh em thôi ạ

Vậy hả? Thành Yên này cũng thật là . . . đi tập nhảy từ sáng sớm đến tận tối mịt. Sáng nay còn phải thi thố gì gì đó ! Phát bệnh ra thì mệt lắm

Puny phát hoảng lên:

Sao cơ ạ? Thi nhảy sao ạ?

Thế cháu không nghe gì về việc thành Yên hôm nay đi thi nhảy hả?

Puny giờ đang rối loạn hết cả. Vyl kêu cô tới trường mà giờ cô quên luôn chắc chắn anh ta sẽ giận lắm đây

Bà ơi !! Cháu có việc phải đi. Bà có sao không ạ? Cháu thực sự là cần đi ngay bây giờ

Không sao. Cháu cứ đi. Có gì nhắc với thành Yên là về sớm

Vâng. Cháu đi ạ. Để cháu đưa bà đi nghỉ đã

Cô bé dìu bà Minh Yên vào trong phòng ngủ rồi cẩn thận đắp chăn cho bà mới yên tâm đi

Được rồi !! Bà không sao

Puny lao như tên bắn ra ngoài. Đúng là giờ trong đầu cô ngoài hình ảnh giận dữ vô cùng của Vyl ra thì không có cái gì hết!

Nói tới đây tiếng điện thoại của Minh Yên rung lên. Anh khẽ cười nhún nhút nghe, cố nói to nhất có thể vì ai đó có lẽ đang nhớ cô em gái của anh lắm đây

Puny , có gì mà em lại gọi thế ?!

Khuôn mặt của ai đó đã hơi biến sắc

Bà anh ổn. Bà nghỉ ngơi rồi

Em vẫn ở trong khách sạn đấy chứ ?!!

Lần này thì đầu anh nào đó đã bốc khói hơn nữa còn là khói độc :z ~~

(Anh nào đó đừng có trách bạn Rim. Tội bạn Rim lắm >vv<)="”>

À. Em vừa ở đó ra. Mà hôm nay là ngày anh thi nhảy à

Ừ! Quên không nói với em

Vâng. Thế thôi. Em sẽ tới

Ai cũng biết chắc giờ mặt Vyl thay đổi sắc thái thế nào!! Mới đây còn vui vẻ và có chút hứng thú khi nghĩ tới bộ dạng vẫn đang cuộn tròn trong chăn ấm của cô bé mà giờ thì bị sự việc vừa rồi làm đứng hình, hệt hững và vô cùng đau. . .

Trong khi Vyl đang ngẫm nghĩ về cô bé không biết khi nào mới ngủ dậy thì lại tới khách sạn nhà cậu ta để làm gì chứ ???

Khi mà đó là cái nơi cô không nên tới mà không đó là nơi cô không được tới. Nếu muốn tới nơi nào đó thì chỉ có thể tới nhà của anh thôi ==

Khi lời nói của cậu ta cô nhớ rõ mồn một, nhớ đến nỗi sáng sớm đã chạy đến khách sạn nhà cậu ta. Cô chỉ có thể nghe lời mình anh mà thôi thế mà cố tình lãng quên nó đi như một hạt bụi T.T

Khi nói chuyện với anh đều bắt mắt và cứng đầu còn với cậu ta thì ngoan ngoãn, lễ phép. Cô nếu một lần tử tế với anh thì nhất định là phải có lý do

Khi mà lẽ ra người đầu tiên cô gọi phải là anh thì người nhận được cuộc gọi lại là cậu ta. Trong điện thoại của cô chỉ được lưu số của mình anh @@~

Con bé góc ghech vô tâm ấy chỉ của mình anh mà thôi. . . mãi chỉ là của một mình anh!

Thấy bộ dạng nặng nề của Vyl, Minh Yên lên tiếng:

Cậu không định thi nữa à ??? Dù là duyệt trước thì tôi vẫn coi đó là một trận đấu đấy

Vyl vẫn lạnh lùng đáp :

Cậu đừng mong thắng tôi

Minh Yên gật đầu. Với một kẻ vì chuyện tình cảm mà để đối thủ hạ gục thì thật không phải người dành cho các cuộc thi!! Thế mà cũng có ngày chàng trai lạnh lùng vì chuyện như thế mà có chút sao nhãng và không thực sự là thi đấu . . .

Vừa thấy Vyl bước vào, Tan với bộ mặt đờ đờ sát khí lao tới gần giọng :

Cậu đi đâu mà để mình anh làm việc thế hả? Có còn là cùng nhóm không thì lên tiếng đi !! Trước giờ anh nhìn cậu đủ rồi đấy !

Từ “ 1 mình” trong câu nói của Tan làm hai chàng còn lại bất bình đồng thanh cãi:

Là 3 mình !!!

Vyl im lặng không phản ứng. Ánh mắt đang nhìn vô định, đầu ong ong, lòng bất ổn vô cùng nên không có gì để Vyl để ý , lời nói của Tan dường như anh không nghe thấy

Này! Có nghe không?!! Cậu làm anh giận rồi đấy

Vyl bước sang một bên rồi đi thẳng chẳng nói năng gì !

Cái thằng nhóc này!Hôm nay nó có vấn đề à?!

Thôi! Anh cứ kệ Vyl ! Chắc lại lo lắng quá đấy – Zita lên tiếng

Liệu Minh Yên có thắng không khi cậu ta cứ dờ dẩn vậy nhỉ? – Huan nhìn về phía Vyl suy ngẫm

* * *

Quả thật, Vyl loạng choạng và mất thăng bằng liên tục trong từng động tác. Bước nhảy cứ chệch nhịp và lảo đảo chẳng giống Main Dancer chút nào! Ai nấy đều khó hiểu nhìn nhau

Phần của Vyl kết thúc trong sự tiếc nuối và ngỡ ngàng của tất cả mọi người trong đó có cả Puny và Minh Yên. Vốn dĩ Minh Yên chỉ cần thấy Vyl khổ sở một lúc và bị ghen với mình ai ngờ người như vậy khi yêu cũng chao đảo tới mức không kiểm soát nổi tình cảm.

Coi nhau như đối thủ nhưng chưa lần nào Minh Yên có ý nghĩ sẽ phải thủ đoạn hay ám hại Vyl cả. Nhờ đối thủ cứng đầu và rất cương quyết này mà anh có thêm động lực cố gắng. Đó cũng là điều tốt !

Puny đang rất khổ tâm đứng trước mặt Vyl lúc này. Không ai nói gì vì cô bé biết là lỗi của mình. Nhưng kì thực cô chỉ biết mình sai vì quên tới đây đúng giờ. Chứ sự việc Vyl nghĩ hoàn toàn là hiểu lầm

Cảm giác hối lỗi làm cô bé không biết nói gì và nên làm gì nữa. Đôi mắt to, tròn đáng yêu nhìn Vyl đầy sự hồn nhiên và vô tư càng làm cho anh thấy đau lòng.

Cố gắng kìm nén tình cảm vẫn đang lẩn át Vyl khổ sở biết bao mới lạnh lùng bước qua Puny

Này, anh . . . tôi muốn nói. . . – Cô bé lên tiếng nhưng bị hành động đó làm cho ngập ngừng

Đừng xuất hiện trước mặt tôi

Câu nói lạnh lùng ấy vang lên làm cho Puny cảm thấy tim mình như nghẹn lại. Anh nhất thiết phải đối xử với cô thế sao??

Anh . . . đã nói như vậy . . . thì tôi sẽ không xuất hiện trước mắt anh nữa. Dù sao thì anh cũng không muốn nhìn tôi mà!

Vyl rất muốn quay lại ôm chặt lấy cô gái nhỏ ấy nhưng lại tiếp tục bước đi với trái tim đau quặn

* * *

Buổi tổng duyệt hôm đó thật quá nhiều bất ngờ . Cho tới hôm nay khi mà buổi thi sắp cận kề tất cả vẫn không dám tin Vyl lại để Minh Yên vượt qua một cách dễ dàng như vậy. Ngay cả khi mắt thấy mà vẫn chưa thể tin . . .

Puny ngồi thất thểu ăn bỏng ngô và xem phim trên ghế sofa. Cô bé thầm cảm ơn cuộc thi nhảy đã cho cô được nghỉ ngơi cả tuần liền . Đúng là trường “xịn” có khác học ra học mà nghỉ cũng ra nghỉ . Cô San – Hiệu trưởng thật là tâm lý biết bao! Vừa ăn Puny vừa cười hí hửng tán thưởng bản thân vì được học tại đây

“ Đáng ghét” – Puny bất chợt nói trong vô thức

Chưa xem hết phim nhưng cô bé chẳng còn tâm trạng nào tiếp tục. Nhét cả đồng bỏng ngô vào miệng rồi nuốt ực một cái cô chẳng còn quan tâm có cần nhai không nữa. Thực chất cô ngồi xem ti vi và ăn chỉ là cố tỏ ra bình thản trước khi đầu óc lại không ngừng nhớ về ai đó.

Để đồ ăn sang bên kia cô nằm xuống ngủ. Ngoài ăn, ngủ, xem ti vi ra cô còn có cách nào để bình thường được đây ! Thà cứ đi học để bận rộn chút còn hơn nhàn hạ ở nhà để rồi lại bận rộn vì nhớ nhung !

Chỉ là tới muộn mà! Có gì ghê gớm tới mức phải giận thế không? – Cô bé nắm tai SuSu giật giật (k phải mỗi chuyện tới muộn đầu b ẹ =.=)

SuSu đang ngủ bị nắm tai thì tỉnh giấc. Cô mèo vừa mới nằm ấm được chút thì đã bị cô chủ phá bình rồi. SuSu bé nhỏ chỉ biết than thở bằng tiếng Meoz Meoz thảm thương

Mà khoan. Hình như là không phải thế! (đầu óc sáng hơn rồi đấy)

Mà ngoài cái đó ra còn gì đâu nhĩ? Tên khó ưa (. . . Quạ đen bay trên đầu Rim)

Không đánh được chủ thì quay sang nạt nô thú cưng đây ! Mỗi lần giận Vyl cô bé đều trút giận lên SuSu tội nghiệp ! Nhưng rồi chỉ được lúc lại ôm SuSu khóc một trận mới lần ra ngủ. Cả hai cứ thế ôm nhau ngủ tới chiều. Cảnh tượng ấm áp vô cùng. Đến nỗi mẹ Puny về nhà còn không nỡ đánh thức giấc ngủ của hai con mèo lười . . .

* * *

Sao cháu lại không ăn thế Huy?! Bà đã chuẩn bị toàn món cháu thích cơ mà!

Bà quản gia lên tiếng khi thấy Vyl ngồi thất thần ở ngoài sân nhìn chiếc xích đu mà Puny đã rất thích thú khi ở đây

Cứ kệ cháu – Anh trả lời nhưng rồi lại ngồi thừ ra

Bà quản gia chăm sóc anh từ bé làm sao không hiểu anh có chuyện buồn là ra đây. Cũng không tiện hỏi là chuyện gì nhưng bà biết anh đang rất khổ tâm

Thực ra nghe Ryo nói rằng hôm nay mới là buổi tập thử cho cuộc thi thôi nhưng có vẻ cậu chủ rất buồn. Lí do thì không biết nhưng có lẽ vì chuyện cuộc thi

Dù thế nào cũng phải thắng bản thân trước đã. Nếu không cháu sẽ chỉ là kẻ thua cuộc

Vyl nghe bà quản gia nói mới trở về thực tại. Câu nói này thực ra cũng rất đúng. Bản thân Vyl quá cố chấp và không nhất quán nên để đối thủ của mình thắng dễ dàng vậy. Hơn nữa, nếu chỉ vì chuyện tình cảm mà mất đi khả năng của bản thân thì quả là kẻ thua cuộc rồi! Trước hết, bản thân phải thắng được bản thân đã

Cảm ơn bà – Vyl đứng dậy bước về phía bà quản gia vòng tay ôm vị cứu tinh của mình

Mà dạo này Bảo Uyên không tới nữa sao?? Bà nhớ cháu dâu quá! Nhìn nó ăn giỏi là bà cảm thấy rất vui! Mỗi lần nó tới nhà mình vui hơn hẳn!

Anh vẫn im lặng không cất lời. Bà quản gia lại tiếp tục:

Con bé là người tốt đấy. Từ khi nó tới đây bà thấy anh thay đổi rất nhiều. Anh và cháu dâu giận nhau thì cũng nên làm hòa đi. Người như con bé đâu phải dễ tìm!

Anh không đáp chỉ nghĩ vẩn vơ. Con bé ấy làm cuộc sống vốn có của anh thay đổi. Anh vừa cảm thấy nhiều khi cô rất phiền phức nhưng nhiều lúc lại cực kì đáng yêu

Làm sao để tiếp tục chịu đựng khi mà cả hai đang cố gắng nén chặt mọi thương nhớ?

36. – Chương 36

Chap 36: Down but not out

Cuối cùng, ngày thi đấu quyết định cũng tới.

Huan ung dung hạ gục mấy tên có vài điều không phục Prince.

Sau khi bị Break Down, mấy tên đó mới thấm thấu được sức mạnh của những bước nhảy Prince. Tất nhiên là sau khi chiến thắng, Huan hoàn toàn ngạo nghễ bước xuống phía dưới trước sự thán phục của các fan. .

Prince Huan !

Anh Huan no 1 !

Thấy chưa? Tôi không nói khoác chứ ! – Anh bước xuống đã khoe thành tích với Gum

Gum gật gù đồng tình. Hôm trước còn kêu anh ngạo mạn và khoe mẽ giờ có lẽ nên chấp nhận là mình đã nói hơi quá rồi !

Không ngờ kẻ ngạo mạn vậy mà cũng thắng – Gum vẫn có chút mỉa mai Huan

Huan vỗ vào ngực mình vô cùng tự tin :

Nè! Người giỏi mới có quyền ngạo mạn biết chưa?

Vậy sao? Một kiểu nói đòn bẩy đây !! Biết anh giỏi rồi!

Ngoan thế là tốt! Thật dễ thương – Anh xoa cái đầu Tomboy ngắn hơi xù lên của cô bé hứng thú

Câu nói của Huan làm Gum đỏ mặt cúi gằm xuống nhìn đầu ngón chân miệng thầm rửa tên khùng đang ám hại mình. Như sợ bị Huan phát hiện ra mình đang mắc cỡ, Gum vội lên tiếng:

Anh điên à?!

Ừ. Chắc tôi điên nên mới thấy cô dễ thương !!

Tên điên. Đừng nói mấy lời nổi da gà đó

Nói rồi cô bé đẩy người anh ra đi chỗ khác! Miệng lầm bầm về lời nói của Huan. Anh nhìn theo cô bé cười nhẹ:

Không phải chứ

Minh Yên cuối cùng cũng tới lượt. Anh rất tự tin . Mọi bước nhảy đều có chiều sâu và điều luyện hơn trước. Một lượng lớn cũng phải hét lên khi thấy anh nhảy quá perfect !! Một thời đã từng được tung hô thể này và giờ đây cảm giác ấy lại lần nữa được anh tìm lại !!

Hoa Phương rất biết lựa lúc. Đến lượt Vyl thi đấu, cô nàng nhảy lên trước đứng hàng đầu cầm chùm hoa vẫy vẫy miệng hét:

Anh Vyl cố lên !

Vyl đương nhiên không quan tâm. Anh bao giờ cũng chỉ nhìn vào một khoảng vô định nào đó không có bóng người. . . nhưng không biết từ khi nào có một hình bóng khiến anh thay đổi phương hướng. Đó như là một điểm nhìn và giờ. . . Vyl vẫn nhìn về hướng ấy – nơi có một người con gái làm anh bận tâm

Thiệt tình, cô ta nghĩ sao mà lại tỏ ra thân thiết và gây chú ý với anh Vyl chứ!!- Lin hơi bất bình

Thấy Puny không phản ứng gì Lin thấy khó hiểu hỏi:

Cậu không sao chứ ???

Puny lắc đầu. Nhìn lên phía Vyl đứng đường như có cảm giác rất xa xôi. Trong khoảnh khắc ấy chợt cô bé thấy giữa mình và anh đang có bức tường rất lớn ngăn cách. Ngay cả hiện tại bây giờ và cả trong tim nữa.

. .

Không cần biết mấy hôm ở nhà tập luyện tới chân sưng tấy lên vì ngã. . .Vyl vẫn đang nhảy với niềm tin và sự cố gắng chiến thắng không phải với đối thủ mà cả với chính bản thân mình. Những bước nhảy chuẩn từng milimét và mạnh mẽ ẩn dưới đôi chân này lại là cả quá trình tập luyện đầy khắc nghiệt . Tâm trạng bất ổn và mất bình tĩnh hôm nào nay được thay bằng sự lạnh lùng thật khiến người ta khó hiểu. . .

Minh Yên cũng đang chứng kiến phần thi của Vyl gật gù ngấm ngấm:

Đây mới là đối thủ mà tôi mong đợi ! Cuối cùng cậu cũng tìm lại được chính mình rồi!

Minh Yên vỗ tay khi màn trình diễn của Vyl hoàn thành mỹ mãn. Tiếng hò reo và đội cổ động rất nồng nhiệt. Giờ Vyl chẳng để ý chân đau hay không đơn giản vì anh đã có quá nhiều cái phải nghĩ ngợi rồi

Chân anh đau không qua nổi mắt của Puny! Có lẽ vì nhiều lần ném trái cảm giác gồng gượng chân đau nên cô bé nhìn là hiểu được anh đang rất đau!! Từng bước nhảy là từng cơn đau chân rất dữ dội.

Với Dancer bị đau chân là điều rất khó khăn và bất tiện . Cô không nghĩ đến việc hai người có bức tường ngăn cách nữa. . .chỉ làm theo trái tim mách bảo. Cô chạy vào trong phòng chờ khi Vyl rời sân khấu. . .

Anh đang khập khiễng đi vào. . .Trước khi khuỵu xuống đã được cô bé dìu vào trong ngồi. Anh nhìn cô thoáng ngạc nhiên , toan định hỏi nhưng lí trí không cho phép anh dễ dàng tha thứ nên khẽ nhích tay khỏi cô :

Anh để im đi! Chỉ một lát thôi ! Rồi tôi sẽ đi. Không làm phiền anh đâu

Câu nói của cô càng làm tim anh đau nhói thêm. Từ bao giờ mà hai người khách sáo tới vậy. Từ bao giờ cô dám ra lệnh cho anh. Từ bao giờ lời nói đó lại xa lạ tới vậy !

Thấy cô nhẹ nhàng băng lại cẩn thận, anh cảm giác có người thực sự quan tâm tới anh. Từ trước tới giờ chưa có ai tận tình đến thế!! Mỗi lần đau cũng đều là anh tự mình băng lại. Đôi chân này không biết đã bao lần bị thương. Nhưng chưa có ai thực sự biết anh đang đau đớn!! Chỉ có mình cô và có lẽ cũng chỉ có cô mới khiến anh thay đổi . . .

Bàn tay khẽ nâng lên định chạm vào mái tóc mềm mượt kia. Nhưng rồi, anh nhận ra, mình vẫn còn giận cô, vì sự bất cẩn và vô tư ấy ! Tại sao dễ dàng nghe theo lời người lạ như thế?? Còn thân thiết nói chuyện với Minh Yên làm anh khó chịu, bực bội. . . Nghĩ tới đây, anh hạ tay xuống, không lên tiếng mà lẳng lặng nhìn ngắm khuôn mặt dễ thương đang cực kì lo lắng kia. . . Lòng lại có một chút xốn xang . . .

Anh nghĩ rằng bản thân sẽ chỉ giận cô ngày hôm nay nữa thôi. . . Vì thực sự anh không thể chịu đựng thêm nữa. Tình cảm này không biết từ bao giờ đã trở nên sâu đậm . . .Nhưng có lẽ chỉ mình anh hiểu thôi còn cô gái ấy sẽ chẳng thể hiểu tình cảm sâu sắc này của anh!

Sự lạnh lùng và vô tâm đó của anh khiến Puny cảm thấy sợ . . Đã rất lâu rồi Vyl không còn như thế!! Bản tính cũ của anh lại trở về sao? Cô không dám nghĩ và cũng không muốn nghĩ! Khoảng cách lại xa thêm !!!

* * *

Kết quả của cuộc thi hôm đó sau khi được thông báo Minh Yên hoàn toàn thấy ngỡ ngàng. . .

Sao? Hòa nhau á!! – Bạn A lên tiếng

Thì thế! Minh Yên vốn dĩ đâu phải là không có tài năng chỉ là anh Vyl khiến mọi người thán phục hơn thôi – Bạn B cũng lên tiếng

Tớ lại thích anh Minh Yên hơn. Anh ấy thật tuyệt!

Chủ đề bàn tán sau hôm đó có thêm cái tên : Minh Yên

Anh cảm thấy mình đã có tiến bộ hơn trước. Chỉ cần vậy thôi là đã cảm giác hưng phấn và quyết tâm hơn rồi !

Anh có thấy anh Vyl của tôi đâu không? – Hoa Phương từ đâu đi tới làm Minh Yên giật nảy mình

Nụ cười trên môi của Minh Yên tan biến ngay khi thấy Hoa Phương có vẻ khó hiểu nhìn anh

Có gì đáng cười? – Minh Yên lên tiếng

Bộ dạng ngồi mình cười thầm của con trai thật lố bịch – Cô nàng cao giọng phán xét

Đừng chuyển chủ đề

Là anh không trả lời câu hỏi chứ !! Anh Vyl của tôi đâu?? – Hoa Phương nhấn mạnh

Minh Yên đặt tay lên trán Hoa Phương nhếch mép cười :

Vyl của tôi cơ à ! Là của cô bao giờ thế nhỉ?

Cô nàng đáp lại, mặt tỉnh bơ:

Không lẽ là của anh chắc

Nói xong, Hoa Phương bụm miệng cười lớn. Minh Yên cố bình tĩnh trước khi nổi khùng đáp:

Vớ vẩn. Ý tôi là tên đó không phải của cô mà là của em gái tôi! Theo tôi biết thì cậu ta chưa từng có chút gì với cô cả! Đừng tự ảo tưởng thế chứ!

Cô nàng lăm chiêu nhướn môi không đồng tình :

Em gái?? Anh nhận cậu ta làm em thật sao? Dù gì thì với cái tính ngốc nghếch của cậu ta sớm muộn anh Vyl cũng chán mà bỏ thôi ! Giả vờ thánh thiện !! Xì

Minh Yên thờ dãi một cái chẹp miệng:

Thời gian đi lấy lòng tên đó và nói xấu em gái tôi thà rằng cô đi làm việc thiện có tốt hơn không?

Hoa Phương phẩy tay:

Làm việc thiện! Thôi đi! Tôi nghĩ đã thấy phiền rồi!

Tùy cô thôi. Tôi có việc đi trước

Ê. Khoan. Anh chưa trả lời mà

Tôi trả lời – Minh Yên đáp lại

Đấy mà là câu trả lời à ! Này, này ! Tên chết tiệt kia!!! – Hoa Phương gọi với theo

Minh Yên không đáp mà chỉ cười vui vẻ sải bước đi.

* * *

Vyl biết rằng hai người hòa nhau trong lòng thấy bức bối, khó chịu vô cùng . Lòng anh chỉ thanh thản được vài phút thì lại cồn cào nỗi nhớ về cô bé. . . Cứ như vậy tâm trí anh lại mơ hồ vô định hình

Giờ nhìn đâu cũng là hình bóng cô ! Có vẻ như anh đã ngủ quên ở khuôn viên sau trường nơi mà lần đầu tiên Puny tới đây ! Không khí lúc nào cũng thoáng mát và trong lành . Ngay cả trong mơ cũng gặp cô bé nữa !

Bàn tay khẽ chạm vào mái tóc của Vyl ! Cảm giác trong mơ là hình bóng của cô bé anh vội nắm lấy bàn tay đang nghịch tóc mình mỗi mấp máy nói mơ:

Con bé ngốc !

Nghe những lời nói này Hoa Phương biết nó không dành ỉnh. Ngay cả cái nắm tay ảm áp này cũng không phải . . .

Cô định rút tay ra thì bị anh giữ chặt lại. Bàn tay ấy. . . rất ấm. . . nhưng nó khiến cô đau vô cùng

Đừng đi Bảo Uyên

Lời nói ấy thật tàn nhẫn. Nó giống như một con dao nhọn và sắc đâm vào trái tim cô, tê dại, xót xa...

Hoa Phương biết bản thân sẽ không làm được gì khác bởi trong lời nói, ánh mắt, trái tim, cả con người anh đều chỉ lưu luyến cô gái anh đang gọi tên

Hoa Phương biết sẽ không bao giờ dù chỉ một lần Vyl nhìn mình. Nhưng biết làm sao được khi cô cũng thích anh, cũng có những rung động của tình yêu. Tiếc rằng người đó lại là Vyl - một con người lạnh lùng

Một lần thôi ! Để em cảm nhận được sự ấm áp từ con người lạnh lùng như anh – Hoa Phương cũng nắm chặt tay anh

Khung cảnh này, khoảnh khắc này, hình ảnh này. . . làm trái tim một người tổn thương và đau nhói!

Cô xoay người, bước đi, để mặc nỗi đau ngự trị!

37. – Chương 37

Chap 37: Người lạ

Hôm sau tới lớp, Puny bị Hoa Phương làm cho tâm trí rối càng thêm rối. Muốn tránh đi mà không được. . .

Ngày hôm qua khi cô chứng kiến tận mắt Vyl nắm tay Hoa Phương cô mới nhận ra mình chính là con ngốc bị anh ta lợi dụng. Lần trước là Hoa Phương ôm anh, đúng, là như thế. Rồi tự khoát tay anh, đều là chủ động làm hết. Nhưng bây giờ chính mắt cô nhìn thấy hai người bọn họ tình tứ, ấm áp như vậy còn gì để phủ định nữa

Vyl đúng là chỉ muốn trêu đùa với cô thôi. Anh ta quá đáng thật mà! Gru

Bảo Uyên!! Cậu có thấy anh Vyl của tớ đâu không?

Thật sự, đã là “ anh của tớ” thì phải rõ hơn cô bé chứ! Câu nói này ngấm ra chỉ là hình thức đả kích trá hình !Cô thở dài lắc đầu. . .

Quá mệt mỏi về chuyện này cô ra sau khuôn viên trường đi dạo. Vẫn là nơi đầu tiên bước chân tới đây lần đầu tiên. . . Khung cảnh vẫn như vậy : trong lành và thư thái.

Đang tản bộ với tâm hồn trên mây cô chợt đụng phải một người. Thảm khốc hơn là ly nước đang cầm trên tay đã chính thức hạ cánh vào áo người đó. Chiếc áo bị mảng nước cam ép làm cho thành thảm họa. Cô Á lên một tiếng rồi che miệng lại. Mặt cứng đờ sợ hãi vì vẻ mặt của người đó có vẻ rất giận dữ

Đứa nào mà mất mũi để ở sau gáy thế hả? – Người lạ mặt quát lên

-Anh ! Là con nhóc lớp 11 ! – Hai người đi sau người đó lên tiếng

Tôi. . xin lỗi. . là do tôi bất cẩn. . . thật sự . . . – Puny cúi đầu thành khẩn

Tên đó lúc này mới nhìn vào cô bé đang rối rít đang định cho cái đứa cả gan dám đụng phải mình còn đổ cả ly nước vàng cam vào chiếc áo đồng phục quý giá. Nếu là nước lọc thì còn đỡ, đằng này là nước cam – thứ nước Kì Long dị ứng

Nước. . . cam . Aishhhhh !! Đứa điên nào. . . – Kì Long bực lên

Cô bé vừa ngẩng mặt lên thì Kì Long ngưng một chút . . . Bị khuôn mặt vô cùng dễ thương làm đảo lộn một lúc mới ho khan lấy lại khí chất. Kì Long nhìn vào bảng tên cô bé lên tiếng:

Bảo Uyên !

Cô giật nảy mình khi nghe anh ta gọi tên mình chỉ kịp Vâng một tiếng

Cũng ngoan ngoãn đấy! Nhưng em thực sự có biết tôi là ai không?

Cô bé thẳng thắn :

Không

Hai tên đàn em đi sau phá lên cười lớn. Kì Long vuốt mặt khổ sở lên tiếng:

Nói cho con bé đi !

Tên : Hoàng Kì Long

Mọi người hay gọi là: Anh Long

Gia đình: Cha mở võ đường Long gia

Nhà chỉ có 1 mình nên tự kiêu ngạo trước tất cả mọi người rằng bản thân dù có thể nào cũng sẽ được làm chủ võ đường khi cha già. Nhưng chính vì sự ỷ lại đó mà Long trở thành tên chuyên đi bắt nạt học sinh trong trường. Tận dụng võ đường để bắt nạt những ai chống đối lại mình khi nhàm chán. Ngoài ra còn vướng vào một vụ gây lộn ở trường!

Vì thế khi phát hiện ra cô San – hiệu trưởng đã đình chỉ Long một năm học. Anh bị cha cấm cửa suốt một năm sau đó mới cho đi học lại và mở lại võ đường. Đến giờ cứ nhìn thấy Kì Long là bố anh lại nổi cơn thịnh nộ . . 1 đứa con bất trị . . .

Sau khi kể ngọn ngành gia thế nhà Kì Long cho Puny nghe. Hai người kia có vẻ rất ngạc nhiên vì thái độ không quan tâm của cô bé. Kì Long vốn dĩ sẽ nổi điên lên và giở trò gì đó để dạy dỗ kẻ không biết tới “Long gia” chút ít gì này. Lẽ ra là vậy nhưng từ khi đi học lại tâm tính anh ta cũng hiền hơn trước. Nói vậy nhưng giang sơn khó đổi bản tính khó rời. Du côn thì vẫn cứ du côn thôi. . .

Kì Long háng giọng nói:

Cái áo em đền đi !

Cô bé dùng ánh mắt ngây thơ nhất có thể trả lời thẳng thừng :

Nhưng tôi không có tiền

Bị choáng. Anh ta tiếp tục :

Không có tiền sao?? Thế thì đền bằng cái khác!

Là cái gì??

Anh ta chột cười lớn. Đập đập vào vai cô bé khẳng định:

Tôi chưa từng gặp đứa nào ngây thơ như em đấy! Ngoài đền bằng tiền ra thì còn cái gì khác ngoài bản thân em

Puny sững người nhưng nhất quyết không nhún nhường :

Cái gì?? Anh đừng tưởng bắt lỗi người khác như thế là được. Tôi đâu phải loại người đó. Anh tìm nhầm người rồi. Lỗi của tôi gây ra tôi sẽ chịu trách nhiệm với cái áo đó. Còn chuyện anh bắt đền xin lỗi tôi không đáp ứng được

Kì Long quay sang nhìn hai tên đứng sau ngây người ra. . Chưa bao giờ có đứa nào dám cả gan mắng hay từ chối anh. Vậy mà giờ con bé lớp 11 dám nói những lời đó quả thực không phải là người bình thường.

Nhóc con giỏi đấy nhưng tôi không tha cho em dễ dàng đâu

Anh ta cởi áo khoác ngoài ra trước mặt cô bé. Tình huống này quá bất ngờ nhưng với kẻ du côn kiêu như tên đó thì chuyện thế này hoàn toàn là không tránh được. Mấy người đem cái võ về truyền thống nhà mình ra để bắt nạt người yếu thế này quả thực khiến cô khó chịu. Cô run run chẳng còn biết phải làm gì.

Dù không quá đẹp nhưng có cá tính. Tôi tạm chấp nhận vậy – Anh ta ghé sát tai Puny

Kinh khủng thật! Cô lùi lại thì anh ta lại càng được thể tiến đến gần hơn nữa. Tình cảnh này. . . cô thấy sợ! Không phải anh ta định làm gì bất hợp pháp đâu chứ!

Anh đừng lại gần. . .

Tại sao? Em sớm muộn gì cũng là của tôi thôi cứng đầu vậy làm gì! – Kì Long nắm chặt vai cô làm cô run bần bật

Tôi không đồng ý. Anh buông tôi ra – Cô hét lên

Một là em đền cái áo cho tôi. Hai là ngoan ngoãn trở thành người của tôi – Anh ta gần giọng

Một cái áo loại A làm sao cô đền nổi chứ! Cô chỉ mặc loại C tầm thường mà giá đã muốn cắt cổ rồi. Trở thành người của anh ta?! Có nhầm không vậy? Cô đâu phải loại con gái dễ dãi đó! Anh ta rõ ràng đang làm khó người khác. Cô chọn cái nào cũng là không thể. Làm sao đây?

Không đợi thêm, Kì Long giữ chặt hai tay của Puny. Anh ta nở nụ cười đắc ý xen lẫn lưu manh. Nếu bị anh ta cưỡng ép cô thà cắn lưỡi chết đi còn hơn. Hu hu hu. Cô khóc trong tiềm thức nhưng giờ thì nước mắt đã không tự chủ rơi khắp khuôn mặt sợ hãi rồi.

Kì Long chẳng bận tâm. Anh ta coi nước mắt của người khác là không khí từ lâu rồi! Khóc ư?! Mong anh tha cho ư?! Nằm mơ!

Muốn tôi thương hại em sao?! Từ đó không có trong từ điển của Kì Long này. Khóc cũng vô ích – Anh ta khẳng định

Mặc cô khóc thế nào, Kì Long vẫn giữ chặt tay cô không cho nhúc nhích.

Anh ta từ từ tiến lại gần đôi môi anh đào mê hoặc ấy. Chỉ trong tích tắc nữa thôi nó sẽ là của anh. . .

Ngay giây phút tưởng như ngấn ngủ ấy, có một bàn tay mạnh mẽ kéo cô ra khỏi kẻ lưu manh kia. Cô nhanh chóng ở trong vòng tay ấm áp của anh

Mùi hương quen thuộc ,con người mà cô bé vừa giận vừa thương . . .

Cô bực anh rất nhiều nhưng lúc này cô không thể đẩy anh ra bởi vì cô sợ. . .sợ rằng cái kẻ kia sẽ tiếp tục cái hành vi tội ác nào đó! Có thể cô là kẻ ích kỉ cơ mà lúc này hơi ấm và sự an toàn của Vyl đem lại khiến cô chỉ muốn ở trong vòng tay anh. Cô ôm chặt lấy người anh như tìm đến một sự bảo vệ!

À há! Vyl! Lâu không gặp! Cậu vẫn bất thành hình và hình như – anh ta nhìn vào Puny rồi tiếp – vẫn thích làm tôi nổi điên như trước

Cậu sao lại ở đây?

Sao lại không? Thế nào? Hơn 1 năm mà cậu vẫn chẳng thay đổi mà hình như là có thêm thứ gì đó thì phải Chắc vậy

Mà sao cậu lại xuất hiện đột ngột thế này còn ôm con nơ của tôi thế! Từ bao giờ cậu lại hứng thú với phụ nữ còn là người của tôi nữa !! Cậu làm tôi quá bất ngờ rồi !! Ái chà chà

Vyl nhìn cô bé đang bám chặt áo mình run run. Cô cứ ôm lấy anh run rẩy như vậy làm anh hơi nhột nhưng ... đáng yêu lắm!

Sợ . . .sợ quá! Hu hu hu

Tay anh ghì chặt cô vào người rồi xoa đầu trấn an cô mới quay sang tên đó bình thản nói:

Gấu heo của tôi sao có thể là người của cậu !

“Gấu heo của tôi? Anh ta nói Gấu heo của tôi sao?” – Cô trầm nghĩ

Rồi xoa xoa lưng cô bé nhẹ nhàng:

Đừng sợ

Cô gạt đầu cọ cọ vào áo anh . Biểu hiện đáng yêu này giống hệt bé Tiêu của anh! Mỗi lần Tiêu dựa vào người anh đều làm anh thấy thoải mái và ấm áp! Cô thật giống Hạt Tiêu! Giống về mọi thứ. Lê nào...

” Bé Tiêu, là em sao? Có phải em là Hạt Tiêu không, Bảo Uyên?”

Kì Long nãy giờ chứng kiến hết mọi thứ và cái miệng mở tung ra không tài nào ngậm nổi. Họ đang diễn hài kịch sao?? Vyl đang yêu?? Và người cậu ta yêu lại là người mà anh ta đang để ý và cảm thấy vô cùng thú vị từ vài phút trước. Mà không, đó là đối tượng để anh bắt nạt. Chỉ thế thôi! Trước giờ anh chỉ muốn trêu đùa chứ chưa bao giờ thật lòng hết! Cô gái này cũng không ngoại lệ!

Cậu đang nói đùa à? Hôm nay là cá tháng tư phải không? – Kì Long lên tiếng sau một ý nghĩ len lỏi thoáng qua

Vyl khẳng định:

Cho dù là có ý định gì với con bé cũng nên xóa ngay đi !

Cậu nghĩ tôi đường đường chính chính là người thừa kế võ đường karate mà phải đi thích người của cậu à. Nực cười thật

Vậy giải thích sao về cái cử chỉ đó với người của tôi

“ Người của tôi?” – Cô lại tiếp tục tự vấn. Hình như hơi lạ lẫm với câu nói đó của Vyl

Suýt quên! Người của cậu làm đổ NƯỚC CAM ép lên áo tôi. Có biết cái áo này chưa ai dám làm bẩn dù chỉ một vệt nhỏ thôi không? Nhìn xem!! Đây!! Em nên đền anh đi – Kì Long chìa cái áo khoác ra chỉ chỉ vào vết ố vàng vừa bị Puny gây nên

Cô bé nghe vậy có hoang mang nhưng vì có Vyl ở đây nên rất hùng hồn quay đầu lại cãi:

Có mỗi vết như vậy mà bắt đền cả cái áo anh khủng à!

Vyl kéo cô lại vòng tay của mình lên tiếng:

Em đang gây chú ý đấy

Cô nghe lời Vyl dăm dấp lại im lặng cúi đầu. . . Cô biết là anh đang giúp cô đóng giả để qua mắt Kì Long. Nhưng sao khi anh ta nói là “ em” cô lại dâng lên cảm xúc kì dị vậy chứ??

Vyl !Cậu cũng có cách dạy bảo người của cậu tốt đấy! Tôi mà là cậu thì tôi sẽ không áp đặt và ra lệnh cho bạn gái mình đâu. Dù gì cô ấy cũng là bạn gái sao lại có thể ra lệnh như vậy!

Đó là chuyện của tôi

Được thôi. Mà người của cậu định không làm gì để chuộc lỗi à?!

- Bao nhiêu??

Không còn là chuyện tiền bạc nữa. Hay để người của cậu chịu phạt đi ha !! Chịu phạt bằng người thay cho tiền bạc – Kì Long lại giở cái nụ cười đều giả nhưng rất mê hồn

Vyl không còn bình tĩnh được nữa. Anh nắm lấy cổ áo của Kì Long nhấc lên. Chỉ cần một câu nữa cú đấm không bình tĩnh này sẽ được tặng cho khuôn mặt đẹp đẽ của anh ta

Lâu không gặp mà cậu đã thành kẻ mất bình tĩnh vậy rồi? Hơn nữa còn vì một đứa con gái mà dùng tới bạo lực. Theo tôi thấy cô gái này một chút tiêu chuẩn cũng không có! Nhìn xem, khẩu vị của cậu lại tệ vậy sao?! – Kì Long chẹp miệng

Tiêu chuẩn của tôi không cần cậu phán xét

Puny nắm tay Vyl ánh mắt vô cùng kiên quyết;

Đừng đánh nhau , xin anh đấy!

Nghe lời nói cất lên từ cô bé. Anh hoàn toàn trở lại là Vyl điềm tĩnh. Buông lỏng rồi từ từ thả tên đó ra. Anh ôm mặt cô gật đầu

Dù nói vậy nhưng cũng ghen tị thật! Ngay cả giọng nói cũng dễ thương. Cậu tìm đâu ra con bé dễ thương từ đâu tới chân thế ! Chỉ tiếc là không chút quyến rũ. Cậu sẽ mau chán thôi!

Cậu thôi đi trước khi tôi thật sự mất bình tĩnh

Puny ôm người anh lí nhí :

Chúng ta đi về nhé! Em không muốn ở đây !! – Cô e dè nói ra từ “em”

Cô thấy cứ ớn ớn khi xưng là em cơ mà tình thế bắt buộc. Anh gật đầu Ừ một tiếng

Em về giặt cái áo này cho tôi !

Kì Long vẫn trây lì. Ném chiếc áo cho cô rồi đi thẳng. Trước khi đi có kêu cô gấp ở vô đường để trả lại áo!

Vyl bực mình gắt:

Đưa đây

Puny nghĩ đã làm phiền anh như vậy rồi mình cũng nên biết ý. Cô lắc đầu:

Không sao cả. Tôi ổn mà. Dù sao cũng cảm ơn anh đã giúp

Anh nhất thời tức giận lại mất kiểm soát nặng lời:

Vì cái tính bất cẩn của cô mà tôi sắp phát điên rồi

Cô sợ mỗi khi anh giận. Ánh mắt của anh hiện lên những tia đỏ ngầu rất đáng sợ. Cô chỉ biết cúi đầu:

Xin lỗi. . . lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn . Không phiền anh đâu

Bộ dạng ấy của Puny khiến anh hạ hỏa một chút ít. Anh muốn nói những câu quan tâm nhưng kì thực anh không thể cất lời bởi sự cố chấp và kiêu ngạo. Còn bởi cô không tin anh lại tử tế nên dù có nói bao lần câu yêu thương thì Puny vẫn sẽ cho rằng anh uống nhầm thuốc mà thôi!

Vậy thì đừng để tôi thấy cô bất cẩn nữa

Lần sau nếu thấy tôi anh cứ lơ đi mất công lại gặp phiền phức – Puny đáp vẻ hờn dỗi

Cô xuất hiện với tình cảnh đó trước mặt tôi chính là khiến tôi phải bận tâm. Tại sao cứ làm người khác lo vậy hả?

Xin lỗi. Tôi từ giờ sẽ không để anh phải bận tâm nữa. Tôi đi đây

Cô toan đi liền bị vòng tay ấm áp chặn lại

Là tôi muốn bận tâm, đồ ngốc!

* * *

Tại phòng tập

Anh nói sao?? – Zita và Huan ngạc nhiên hỏi lại Tan sau khi nghe Tan nêu lên vấn đề

Câu hỏi chưa được trả lời hai anh chàng lại tiếp tục xôn xao :

Vô đường long gia thật sự đã hoạt động trở lại?? – Zita lên tiếng

Tên Long du còn đó trở về trường học rồi ?? – Huan cũng vậy

Vyl ngồi đó thấy bộ dạng của mọi người có vẻ rất ngạc nhiên toan đi chỗ khác cho đỡ ồn ào. Có nhất thiết phải tỏ ra ngạc nhiên và sốc vậy không?!

Cũng được hơn một năm rồi còn gì! À mà sao cậu im lặng thế Vyl? Không lẽ tên Long du còn đó lại thách đấu chúng ta à ?!

Zita và Huan như hai tên không biết gì cứ sốt sắng hết cả:

Vyl ! Cậu đã biết Kì Long về rồi sao??

Hai người sao có thể biết trước chúng ta được chứ !

Tan cũng sắp nổi điên vì Zita với Huan :

Im lặng

Quay sang Vyl nhẹ nhàng:

Thế nào??

(Bạn Rim phát hiện Tan mama thiên vị a @@~)

Vyl lắc đầu đáp:

Cậu ta không thách đấu

Chỉ sợ tên Long này trở lại trường lại như thời gian trước. Không một phút bình yên. Đừng nói là phòng tập mà cả phòng Hội trưởng CLB cậu ta cũng cho người tới đập ý chứ – Tan tiếp tục lên tiếng

Huan đập bàn phản đối :

Tên đó dám lộng hành nữa thì cho dù có bị đuổi học tôi cũng nhất định cho cậu ta bài học. Gì mà Võ đường Long gia. Hắn làm mất thanh danh võ đường đó lâu rồi! Còn dám huênh hoang sao??

Mấy đứa làm cái gì mà to tiếng rồi đập bàn đập ghế ngoài đó thế! – Tiếng thầy phụ trách ở phòng trong vọng ra

Không có gì thưa thầy !Chúng em đang dọn lại bàn ghế – Tan trả lời

38. – Chương 38

Chap 38: Xóa bỏ hiểu lầm

Chủ đề bàn tán của học sinh Ko – san hôm nay là về Kì Long – con trai độc nhất của võ đường Long gia nổi tiếng nhất trong trường. Không chỉ vậy mẹ Kì Long còn là cô Hiệu phó hiền dịu nhất trong lịch sử các giáo viên cấp cao tại ngôi trường này

Đích thân cô San Hiệu trưởng đã cho lập võ đường ở ngay trong trường và cũng chính cô đã sẵn sàng đình chỉ học 1 năm cậu con trai của Long gia

Cũng không hiểu tại sao người điềm đạm và tâm huyết như cha của Kì Long và một người dịu dàng, ảm áp như mẹ của anh ta lại có đứa con trai du côn và tồi tệ như vậy!!

Được giải phóng khỏi Kì Long hơn 1 năm. . .mọi thứ yên bình hẳn

Giờ thì không biết ngày tháng đó có còn không khi mới trở lại anh ta đã đi thu nhận cả đám đàn em rồi ! Gặp Kì Long mọi người tránh như tránh tà. Cũng phải!! Người như anh ta không tránh đi thì e là không toàn thân trở về . . .

Họ luôn nhớ đến câu nói : Tôi muốn được là tôi toàn vẹn và tất cả học sinh nơi này tôn sùng câu nói đó. Đương nhiên không có những thành phần đình đám như Prince hay mấy đứa ngu ngơ mới chuyển về như Lin và Puny!

Trường Ko – san không lúc nào là thiếu chủ đề bàn tán. Có khi tới đây bàn chuyện không học hành gì cũng chẳng hết. Nói vậy nhưng cô Hiệu trưởng là người chơi ra chơi, học ra học. Ai cũng biết cô đầu tư cho các buổi thực tế, dã ngoại, thực hành rất nhiều. Nhưng bên cạnh đó học hành vẫn là mục đích lớn nhất mà trường hướng tới. Vì thế, bàn tán là một chuyện học hành vẫn cứ diễn ra

Long du côn đã được đi học lại rồi sao? – Gum lên tiếng

Giang lớp trưởng tiếp tục chủ đề:

Đúng thế! Vừa nãy tớ gặp hắn. Sau 1 năm mà vẫn bộ dạng ngạo nghễ, du côn như trước. Nhưng mà có vẻ đã thuần hóa đi nhiều rồi

Mấy đứa bà tám cũng sôi nổi:

1 năm có là gì! Đuổi hắn khỏi trường cũng không có gì là sai

Tớ sợ lại như trước mắt. Đi đâu cũng chẳng dám

Rốt cuộc thì hẳn có phải con đẻ của bác Kì và cô Hiền không vậy! Họ quá là khác biệt . Cũng may tớ còn là hàng xóm của bác ấy không thì không biết anh ta sẽ quá đáng tới mức nào

Câu chuyện có 10 phần thì 9 phần là kể tội Kì Long. Để bị ghét và nhắc tên với cái kiểu phần uất thế này có gì vui chứ? Nổi tiếng theo kiểu này chắc cũng đủ khiến anh ta hả hê rồi chẳng?

Các cậu nói chuyện gì mà có vẻ hứng thú thế? – Lin đi tới đám đông đang thảo luận có vẻ say sưa

A! Lin cậu có biết võ đường Long gia không?

Võ đường Long gia? – Lin hỏi lại

Ừ. Cậu chuyển về nên không biết cái tên Kì Long con của chủ võ đường này là tên đại du côn. Mẹ anh ta là cô Hiền bọn mình hay ca ngợi đó! Anh ta mới được trở về trường cách đây không lâu. Chắc lại chuẩn bị lộng hành rồi!!

Trời! Thật vậy sao? Ghê thế! Mà Puny đâu rồi nhỉ?? – Lin ngó quanh lớp một lượt mà chẳng thấy bóng dáng cô bạn đâu

Vừa nhắc tới Puny. Cô bé đang đi tới tay cầm một cái áo khoác đồng phục trông vẻ mặt rất mệt mỏi:

Cậu đi đâu nãy giờ thế?!! – Lin lên tiếng

Mà cái áo này là của ai? – Gum hỏi

Vừa nãy đi dạo ở sau trường tớ đâm phải một người và còn làm đổ cả cốc nước cam vào người đó nữa. Trông mặt người đó có vẻ rất tức tối còn kêu tớ phải đền. Mà tớ thì lấy đâu tiền đền cả cái áo này của anh ta. Loại A đấy!

Rồi sao?? Anh ta ép cậu kiểu gì ?!! – Lin và cả Gum đều sốt sắng

Anh ta nói sẽ không tha cho tớ. Nhưng thôi. . . Vyl và anh ta quen nhau nên không sao cả. Mà tớ cảm giác hai người đó quen biết nhau là vì hiềm khích gì ấy

Sao?? Anh ta quen Vyl ư?? – Gum có chút nghi ngờ

WOW !! Xem ra anh Vyl của cậu quá nổi tiếng rồi ! Ngay cả người cậu vô tình đâm vào cũng quen nữa – Lin reo lên

Tên đó mặt mũi thế nào?? – Gum hỏi lại Puny

Anh ta cao, cũng ưa nhìn nhưng mặt lúc nào cũng nhăn nhó và đáng sợ. Đi sau còn 2 người suốt ngày gọi anh Long nữa. Có vẻ anh ta rất ngạc nhiên khi tớ không biết tới võ đường Long gia của nhà anh ta

Trời!! Cậu đụng phải Long du côn sao?? – Lin và Gum kêu lên miệng há hốc

Puny nhìn mặt hoảng hốt của 2 cô bạn vẫn tròn mắt vô tư:

Ừ

Anh ta không làm gì cậu à?!! Có phải anh ta đưa cậu tới võ đường và bắt cậu im lặng không được cho ai biết không? Có phải còn lăng mạ, hành hạ cậu không? Có phải . . .

Gum !Tớ không sao mà !Anh ta có đáng sợ thật nhưng hình như bản tính cũng không quá ác đâu -Puny nắm tay Gum trấn an

Cậu phải cẩn thận !! Anh ta nổi tiếng là chuyên bắt nạt những ai dám chống lại anh ta. Hơn nữa, cậu còn làm bẩn cái áo đắt tiền này không để gì anh ta tha cho đâu

Nhưng ngay cả anh Vyl mà anh ta cũng quen sao?? – Lin hỏi Gum

Tất nhiên. Hai người họ từng đánh nhau mà! Thực ra Prince với võ đường Long gia có hiềm khích là do địa điểm ý mà! Phòng tập của Prince ở nơi lí tưởng để tập võ nên võ sinh ở võ đường muốn chuyển đổi địa điểm. Người đề bạt ý kiến đó là Kì Long. Anh ta nhất quyết đòi chuyển phòng tập. Thế nên 2 bên mới xảy ra đánh nhau. Không ngờ tên Long du côn bị học sinh tố cáo quá nhiều nên cô San đình chỉ học. Còn Prince bị phạt trực nhật phòng tập cả năm. Võ đường từ lúc đó đóng cửa suốt

Puny nghe Gum kể về quá khứ của 2 người. Cô đã không biết rằng Vyl từng đánh nhau .Dù cho anh làm vậy cũng là vì Prince nhưng dùng nắm đấm để giải quyết thì không nên chứ !

Anh Vyl giỏi thật đấy!Phải thế chứ! Để anh ta được theo ý mình thì lần sau chắc chắn sẽ còn quá đáng hơn. Cậu sướng nhất rồi còn gì. Anh ấy vừa đẹp trai, vừa nhảy giỏi, vừa nam tính lại còn thích cậu như thế ! – Lin ôm Puny tự hào

Nhưng đánh nhau đâu phải cách tốt để giải quyết vấn đề!

Với kẻ như thế Vyl đánh là đúng rồi. Cái này là việc làm đúng nhất mà tớ ngưỡng mộ anh ta!- Gum đáp

* * *

Minh Yên nghe tin Kì Long trở về trường cũng ngạc nhiên nhưng không liên quan tới mình nên tốt nhất tránh đi thì hơn. Vyl vào lớp với vẻ không vui , Minh Yên quyết định lên tiếng :

Không phải cậu vì tên đó mà ủ rũ đấy chứ?!!

Vyl phản bác. Thật sự nghe mấy lời khích bác của kẻ ngồi trên này làm anh không thể không đối đáp :

Bộ dạng đó để nói về cậu ta thì hơn

Không lẽ là vì Puny giận cậu chứ?!

Con bé đó dám giận tôi sao?

Haha. Xem như cậu tài năng.Nhưng đừng có mà bắt nạt em tôi .Chuyển qua chuyện của cậu. Nếu Kì Long thật sự thách đấu cậu có chấp nhận ?!

Nếu cậu ta dám đụng đến con bé thì sẽ còn hơn lần trước !Cậu biết thì nên tránh xa người của tôi ra biết chưa hả? – Giọng anh trở nên thật nặng

Tôi sao có thể để em gái yêu 1 tên giỏi đánh đấm đây – Minh Yên chẹp miệng

Cái gì??

Puny nhận tôi làm anh trai cậu không biết gì sao?

Vyl thấy vui hẳn ra. Trong lòng anh như vừa chút bỏ được một điều gì nặng nề lắm vậy. Thế mà khi ấy anh còn nghi ngờ lung tung đủ thứ! Nếu cô bé đã chủ động nhận Minh Yên là anh trai chắc chắn là hoàn toàn không có tình cảm gì với cậu ta. Khuôn mặt của Vyl lúc này phải được thể hiện là đắc chí và phần khích. May mà còn giữ được vẻ mặt điềm tĩnh dù đang cố gắng nén cười.

Con bé vốn đâu có bao giờ nhắc tới cậu – Vyl đáp lại bằng sự phũ phàng

Minh Yên sốc. Ít nhất dù chỉ một lần cũng nên nhắc tới người anh trai này chứ!

Minh Yên cười khổ :

Coi như tôi chưa nghe gì từ cậu

* * *

Vẫn là buổi sáng trong lành với những cơn gió nhẹ nhẹ lan tỏa vào từng kẽ lá ở sân trường, mát lạnh thoảng qua gương mặt đang lo sợ của Puny .Tình hình là cô bé đã giặt sạch áo khoác đồng phục của Kì Long và hôm nay là ngày trả áo

Ai cũng biết tới anh ta với sự kính hãi không hề nhẹ !Đặc biệt là khi phải bước chân tới võ đường nhà anh ta thì mọi thứ còn khủng khiếp hơn là gặp anh ta ở ngay lớp học

Anh ta là kẻ đến mặt mũi thế nào cô chủ nhiệm cũng còn chưa chắc nhớ. Cơ bản là vì anh ta chẳng bao giờ tới lớp toàn tụi em thay nhau điểm danh. Chẳng còn biết đâu mới là Kì Long. Chỉ nghe danh tiếng của Kì Long thôi đã không ai muốn đụng tới. Cũng chính vì thế cảm giác bị xa lánh khiến anh ta khó chịu phải đấm đá cho vui tay, vui chân và vui cả cái tâm hồn trống rỗng của mình...

Cô thoáng nghĩ tới Vyl. Có nên nói với anh để đi cùng không?! Nhưng có mỗi việc này mà nhờ anh ta thì có phải quá phiền không?! Cô gây phiền phức cho anh nhiều lần quá rồi!

Vyl cũng chưa tới. Cô đành đi mình vì lúc này thực sự thì trường khá là vắng. Lướt học sinh tới muộn là vô cùng nhiều! Trời lạnh có khác, ai cũng thi nhau xem ai ngủ lâu hơn

Cô bé ngược đời hôm nay lại dậy sớm! Vốn là đứa vô tư, hồn nhiên và ngốc nghếch nên cô cứ phải đi luôn mới chịu vì cô chẳng muốn cầm cái áo Kì Long thêm một giây phút nào

Bước tới võ đường, cô bị choáng ngợp bởi sự rộng lớn và uy phong của nó - một nơi đáng tập luyện võ học. Trong lúc say sưa với vẻ đẹp của nơi này thì ở gần đó có tiếng quát mắng. Không cần phải nhìn kĩ thì cũng đoán được là của tên Long du côn rồi!

Puny bước lại gần dù cô cảm thấy sợ hình ảnh và lời nói của anh ta nhưng cho dù là thế cô nhìn thấy người ta bị bắt nạt vậy là máu nóng lại nổi lên!

Kì Long bỗng thấy rung mình. Anh khẽ lướt mắt qua mới nhận ra có một cô bé đang ngấm nhìn anh dù... chỉ là ánh nhìn hằn học! Đôi mắt sắc lạnh của anh nhìn cô lại trở thành một cái nhìn đầy sự thích thú và... quan tâm.

39. – Chương 39

Chap 39: Đụng độ du côn

Dù rất muốn để cô thấy rằng anh không quá tệ như cô vẫn thấy nhưng bản chất không thể cứ che đậy mà được. Kì Long vẫn hạch sách tiếp:

Tụi mày làm gì để ông già biết thế hả? Đưa thằng đó đến và dạy bảo lại! Đem đến ngay lập tức nếu muốn sống !!

Dạ dạ thưa anh Long! Tụi em đi ngay !!

Nói với thằng đó rằng từ mai nó sẽ không học ở đây nữa

Nhưng mà nhờ nó hỏi tại sao thì tụi em nói thế nào??

Lũ đàn độn. Vì tao thấy chướng mắt! – Kì Long dùng tay đập vào cái đầu ngốc của cả hai tên đàn em

Sự bực bội giờ đây lại chuyển sang với đám người giúp việc:

Còn lũ chúng mày nữa! Từ bao giờ kẻ phục vụ lại dám đứng nghe chuyện!! Đi quét dọn mau !!

Dạ thưa anh !!

Kì Long nhìn về phía một cô bé đang nhàn hạ ngồi trên ghế mây ngô nhìn anh:

Con bé kia sao không làm việc mà lại ngồi đó!! Muốn thay thế vị trí của tôi?

Một phụ nữ vội vã cúi đầu:

Xin lỗi cậu chủ! Con bé vừa mới bị ngã nên không dọn dẹp được. Tôi mới cho con bé ngồi ở đó !

Không giải thích. Cầm tiền đưa cho bà ta !! Từ hôm nay 2 mẹ con bà không cần làm việc ở đây – Kì Long hất mắt kêu đám đàn em

Cậu chủ!! Tôi xin cậu!! Nhà tôi chỉ có 2 mẹ con may mà được cha cậu cử mang cho 1 công việc. Nếu cậu đuổi chúng tôi đi mẹ con tôi chết mất!! – Người phụ đó nước mắt giàn dụa cúi người cầu xin

Không phải việc của tôi. Còn đứng đó. Mau đưa tiền rồi đuổi đi – Kì Long vẫn lạnh tanh

Anh đang làm cái gì thế hả? – Puny nãy giờ đã không thể nhịn thêm nữa

Kì Long ho khan rồi đuổi hết đàn em ra chỗ khác. Hình tượng du côn trong anh càng sâu sắc với cô bé. Một thiếu gia chỉ biết tới việc bắt nạt người khác làm thú vui của bản thân! Không đáng ghét hay sao???

Em tới rồi sao? Tôi chờ em muốn điên rồi !! – Kì Long đổi giọng

Puny không còn hứng thú gì mà nghe anh ta nói chuyện. Giờ trong lòng cô bé chỉ có tức giận

Anh nhìn 2 mẹ con bác ấy như vậy, nghe hoàn cảnh gia đình bác ấy như vậy mà sẵn sàng đuổi việc chỉ vì con bác ấy bị đau chân không thể làm việc sao? Đuổi học chỉ vì chứng mất sao?? Thật sự, anh có phải là người được dạy dỗ ở võ đường danh tiếng hay không??

Kì Long cười khểnh. Lại lần nữa cô bé nói với anh nhiều như vậy và cũng chỉ là vài câu uất ức được phát ra.

Cô đỡ 2 mẹ con đang khấn khoản cầu xin kẻ vô tình kia :

Bác và em đứng lên đi ! Em đang đau chân ngồi xuống sẽ đỡ đau!! – Puny cười thân thiện với cả hai

Cảm ơn chị. Em không sao đâu

Cảm ơn cháu!! Nhưng cháu giúp bác bằng cách mắng cậu chủ thế này e là chỉ khiến cậu ấy tức giận mà gây chuyện !!

Bác cứ đưa em ngồi xuống kia đi. Cháu sẽ lấy lại công bằng cho bác mà!!

Vậy nhờ cháu !!

Bất ngờ Kì Long lên tiếng :

Vừa tốt bụng, vừa dễ thương, vừa ngoan ngoãn, vừa đặc biệt. Tôi không muốn tin rằng em đã là người của tên Vyl đó !

Anh thôi đi. Tôi không muốn đùa cợt. Trước khi tới đây tôi chỉ đơn giản muốn trả anh áo và đi về. Nhưng chính vì nhìn thấy tận mắt nên không thể đứng nhìn anh bắt nạt những người vô tội được

Vậy ra nhờ thế mà tôi được ngắm em nhiều hơn sao?? – Kì Long đưa tay định chạm lên khuôn mặt đã đỏ lên vì tức giận

Cô bé ngay sau đó gạt phăng tay anh ta không chút do dự, cô tiếp:

Tại sao anh có thể dùng những lời lẽ đó với tôi trong khi với những người đáng để nói như vậy anh lại độc ác thế?! Coi như tôi xin anh tha ấy người đó

Với em những lời đó nên dành cho những kẻ này sao?? – Kì Long ném cho đám người giúp việc một cái nhìn khinh thường

Họ chăm sóc anh như vậy anh còn hất hủi đi. Có lẽ với anh họ đơn giản chỉ là người giúp việc thân phận hèn kém nhưng anh biết không. Họ rất vất vả với công việc vì lo cho gia đình họ. Nhưng dù lo cho gia đình thì vẫn phải chăm sóc anh. Trong lòng họ có khi coi anh như con vậy đấy! Anh thật là tệ... – Puny giọng đều đều

Cô thoáng nghĩ tới bà quản gia và anh quản lí Ryo nhà Vyl. Hai người họ tuy là người làm thôi nhưng đối xử với Vyl rất tốt. Thật vui vì anh cũng quý mến và yêu thương họ. Còn cái kẻ trước mặt cô thì. . . một tên tệ hại. Lúc trước cô thấy Vyl là một tên xấu xa, độc ác nhưng giờ còn có người còn đáng ghét hơn cả anh ta!

Vậy cảm ơn mấy người ! – Kì Long quay sang nói với mấy người giúp việc

Rồi hướng về phía cô bé nhẹ giọng:

Được chưa vậy !

Cô nhìn gương mặt Kì Long tỏ vẻ khó ưa với những người làm vô tội không hề gây tổn hại tới bản thân anh ta thì không thể chấp nhận. Ngay cả lời cảm ơn chẳng qua là châm chọc. Chẳng muốn đôi co quá nhiều cô tiếp tục :

Nếu đã cảm ơn thì tôi nghĩ anh nên tha cho họ

Tôi sẽ tha cho họ nếu em ở đây và ăn cùng tôi

Sao??

Tụi mày đưa tiền và đuổi . . .

Khoan – cô ngăn anh ta lại

Sau đó là cái gạt đầu miễn cưỡng. Ăn với kẻ mình không ưa thì quả là sự đối xử độc ác với đồ ăn

Đưa 2 mẹ con họ vào trong kia. À, gọi bác sĩ tới bằng chân cho con bé !Không được sự cho phép của tôi không ai được bước chân vào đây !!

Vâng thưa anh Long !- Đám đàn em cúi đầu

Puny ngồi trước bữa ăn thịnh soạn. Dù lí trí có căm ghét tới đâu thì đồ ăn là thứ bảo bối đáng yêu của cô bé !! Đồ ăn không có lỗi và thế là cô ăn ngon lành

(Dễ dụ vậy trời ~.~)

Ngay cả ăn cũng đáng yêu ! – Kì Long ngồi chống cằm nhìn Puny

Rồi Kì Long bắt giác cảm cốc nước cam mà Puny đang uống dở lên miệng. Anh ta đã quên rằng đi là mình dị ứng với nước cam

Này. . . Anh có biết đó là cốc nước của tôi không?? – Puny ngập ngừng đáp

Thì có sao???

Ai cho anh uống thế hả? Anh có biết uống chung thế là . . . hôn gián tiếp không vậy???

Kì Long nhìn Puny đang đỏ bừng mặt. Anh càng thích thú hơn

Vậy sao? Tôi thích hôn trực tiếp hơn. Em muốn thử không?

. . . K-Không

Biểu hiện ngại ngùng đó có phải em chưa từng hôn không? – Kì Long tiếp

Phải! Cô lẽ ra đã giữ được nụ hôn đầu cho Hoàng Tử của cô mà giờ bị Vyl cướp mất tiêu rồi! Anh ta thậm chí còn cướp đi cả nụ hôn thứ 3 của cô! Tệ thật! Nghĩ tới đây mặt cô nóng hơn này. Lần đó là anh ta vì tức giận nên làm vậy thật sao?! Ngoài cái đó liệu có một chút gì là ý khác dù chỉ một chút...

Tôi hôn em nhé?! – Kì Long đột nhiên ghì sát mặt cô

Anh ta nói cái quái gì vậy? Cô hơi giật mình nhưng cố gắng bình tĩnh đáp:

N-N-Nụ hôn đầu nên dành cho người anh yêu

Kì Long bật cười. Thậm chí anh ta cười như chưa bao giờ được cười. Cô rất ngạc nhiên. Lời nói đó buồn cười tới vậy à hay là cô nghiêm túc quá!

Em ngốc thật! Tôi với ai cũng chỉ là đùa vui chán thì bỏ. Có gì là tình yêu? Thật vớ vẩn. Mấy loại con gái đó tôi không thể gặp quá 1 ngày. Em đừng tỏ ra ngây thơ hay thuần khiết nữa. Tôi còn chưa rõ hết mấy người sao?

Thì ra anh ta là loại người đó. Cô cười nhạt một cái. Anh ta vốn dĩ không hiểu tình yêu. Mà người như vậy làm sao hiểu cho được. Sao cô chỉ gặp kẻ ngốc như vậy chứ!

Vậy anh hôn họ là vì điều gì? – Cô thắc mắc

. . . Cảm xúc nhất thời – Kì Long mơ hồ đáp

Anh bất chợt nhớ đến ngày hôm đó. Bố anh đã rất nặng lời vì anh gây họa quá nhiều lần. Đó là lần đầu tiên anh tìm đến rượu. Có thể anh vẫn hay đi bắt nạt người khác nhưng rượu thì chưa từng đụng đến! Tâm hồn anh trống rỗng và đôi chân anh vô định đi về phía phòng y tế. Nơi đó không ngày nào anh không qua! Vẫn hình bóng ấy, vẫn là nụ cười ấy, vẫn là ánh mắt hiền từ chiếu rọi vào trái tim anh! Một chị y tế xinh đẹp!

Chị ấy vẫn luôn xinh đẹp như vậy mà anh chưa từng để ý! Rồi khi thấy chị ấy tận tình chăm sóc mấy thằng nhóc lớp dưới cổ tình bị thương kia, anh giận. Tất cả đám đó nghe tiếng la của anh đều sợ hãi chạy biến hết! Chị y tế nhìn về hướng của anh chẹp miệng. Chị quen với anh là kẻ như vậy rồi! Chị thật dễ mến!

Không để ý tới biểu hiện và ánh nhìn kì lạ của anh. Chị vẫn say sưa với việc lau chùi lại đồ dùng y tế. Nhìn chị mặc áo blouse trắng, mái tóc xoăn nhẹ rũ xuống bờ vai quyến rũ, khuôn mặt thanh tú đang mải mê với công việc, bàn tay thon thả đang mải miết lau chùi, đôi môi lúc nào cũng nở nụ cười ấm áp... Tất cả như đốt cháy mọi giác quan của anh, thiêu rụi lí trí của anh!

Anh lại gần, vòng tay qua eo của chị. Mùi hương từ làn tóc mềm ấy hấp dẫn anh. Chị quay người lại hơi giật mình và tay đẩy nhẹ anh trong đôi mắt có sự ngạc nhiên rất lớn! Nhưng giờ cử chỉ ấy, ánh mắt ấy làm anh càng muốn ôm lấy chị

Và anh cúi đầu hôn lên môi chị. Đó... là nụ hôn đầu của cả hai! Lúc đầu chị phản kháng nhưng rồi chị im lặng để anh làm như thế! Có lẽ chị biết anh với ai cũng chỉ bộc phát như vậy nhưng chị không nói gì, không trách cứ cũng không làm anh khó xử

Chị vẫn là chị y tế hay bằng vết thương cho anh. Vẫn hay nói chuyện và trêu đùa với anh những câu rất dễ thương! Và ... hai người vẫn trò chuyện như chưa từng có sự việc ngày hôm đó! Nhưng cảm giác khi ấy...rất khó tả... đến giờ nhớ lại anh vẫn thấy nó thật kì lạ

Kì Long không để ý đến cốc nước cam lại tiếp tục uống. . . Cho tới khi đám đàn em chạy tới hết hoảng. May mà đám đó ra ngoài nhưng quên đem theo điện thoại để chơi game cho đỡ chán nên quay lại lấy và kịp thời nhắc nhở

Anh Long!! Anh bị dị ứng nước cam mà

. . .

Anh ta bị dị ứng sao ??? Xin lỗi nhé !

Puny miệng thì xin lỗi nhưng trong lòng thì hả hê vô cùng. Ai biểu uống đồ của cô cơ

Có lẽ nhờ em mà từ bây giờ tôi sẽ không dị ứng nữa – Kì Long nhìn cốc nước cam (cố gắng) yêu thương ==

Ặc – Cô suýt nữa thì bị ghen

Không chừng chút nữa tôi đi rồi anh lại phát ban lên ấy – Cô vừa ăn vừa phá lên cười

Em sẽ ở lại chăm sóc tôi chứ?/- Kì Long chớp chớp mắt

Ồ. . . tôi đâu có thừa thời gian

Em. . . cứng đầu quá đấy!

Puny nuốt ực thìa cơm vừa bỏ vào miệng. Chẳng phải là vì câu nói đó mà vì Vyl đang gọi cho cô. Trong hoàn cảnh như thế này và đây cũng là lần đầu tiên anh gọi cho cô

Này! Cô đang ở đâu?? – Anh bắt đầu bằng một câu rất “nhẹ nhàng”

Tôi đang . . .

Ở lớp cũng không, nhà ăn cũng không, phòng tập cũng không!Nhỏ lắm hay sao còn chơi trốn tìm? ==

Tôi đi đâu . . . liên quan gì?

Cô lại đi gây chuyện rồi?

Thực sự có lí do mới làm thế này!Anh phải tin tôi !

Thôi được. Nói mau

Tôi đang ở . . .

Ngay khi nói được nửa câu cô liền bị Kì Long cướp máy :

Cô ấy đang ở cùng tôi. Cậu đừng làm phiền HAI CHÚNG TÔI ăn chứ!

Tên chết tiệt. Tôi sẽ giết cậu nếu dám làm hại con bé

Ha ha. Yên tâm đi tôi sẽ “tình cảm” với cô bé ấy

Vyl cúp máy. Lòng bồn chồn lo lắng. Anh đang chạy về hướng vô đường nơi mà anh không hề thích thú bước đến chút nào. . . Cô bé rắc rối của anh lại ngốc nghếch nữa rồi !

Ăn xong rồi. Tôi về lớp đây – Puny sợ mình lại bị lôi vào cuộc chiến tranh của hai người đó

Kì Long nhếch mép cười :

Em nghĩ tôi sẽ để em đi sao??

Anh hứa rồi cơ mà – Cô ngây thơ đáp

Không nói là em ăn xong sẽ cho về

Cô cắn môi, mắt lườm Kì Long một cái rồi cứ thế đi ra ngoài cửa và tất nhiên là cửa khóa và cô đang bị giam chính thức trong cái vô đường u ám này

Điện thoại – Cô chợt nhớ ra chìa tay đòi lại đồ quý giá

Để em gọi điện cho tên đó!

Không. Đẳng nào anh ấy cũng biết rồi

Cô thản nhiên nói làm Kì Long chợt nhận ra mình quá ngu ngốc khi để Vyl biết. Đành rằng đã được thoải mái nói chuyện cùng cô. . . Đúng là tự mình hại mình

Thế em lấy lại để làm gì?

Đồ đắt tiền vậy không lấy lại chẳng lẽ cho anh chắc??

Kì Long bật cười. Anh có cả một tủ điện thoại (những lần tức giận là dùng để ném) còn chưa thèm đụng tới. Mà với cậu chủ Long gia thì sao so với cô bé bình thường được chứ!

Dù gì thì chẳng có ai khiến Kì Long cảm thấy thú vị thế này nên anh sẽ quyết định theo đuổi cô!! Mặc cho không hề có kinh nghiệm và kiến thức để làm việc này >”< !=“” quen=“” đấm=“” đá,=“” quất=“” mắng,=“” tức=“” giận=“” và=“” đập=“” phá=“” quá=“” nhiều=“” nên=“” công=“” việc=“” thể=“” hiện=“” tình=“” cảm=“” của=“” anh=“” hoàn=“” toàn=“” là=“” con=“” số=“” không!=“” anh=“” chơi=“” đùa=“” với=“” mấy=“” cô=“” gái=“” kia=“” cũng=“” chưa=“” từng=“” nói=“” lời=“” ngọt=“” ngào=“” hay=“” bày=“” tỏ=“” tình=“” yêu=“”>

Nhà em thật sự là thiếu thốn lắm à?!!

Đúng. Nhà tôi rất nghèo nên phiền anh trả lại đi !! – Puny vẫn nhất quyết đòi lại

Tôi không tin nghèo mà lại được học ở trường này

Thì . . . được học bổng (gió to quá Puny ới ==)

WOW!! Em học giỏi vậy sao?? Perfect !!! – Kì long cười phấn khích

Puny cúi đầu. Vừa mới hùng hổ xong giờ lại cảm thấy mình hơi thái quá! Gì mà học bổng, gì mà nhà nghèo chứ!! Toàn là do bức bách rồi nói dối !Cô thấy hổ thẹn vô cùng !!

(Khỏi phải thẹn. Mặt dày đâu phải là xấu >.< nói=“” thể=“” thôi=“” rim=“” mặt=“” cũng=“” k=“” dày=“” lắm=“” đâu=“” mà=“”=“”>

Đến giờ vào lớp rồi. Tôi phải về lớp

Kì Long nhìn đồng hồ chép miệng:

Nhanh vậy!! Mới đó mà đã phải thả em về rồi!! Ngắm chưa đủ nữa!

Cô thấy ớn lạnh cả người. Câu nói toàn những lời tình cảm mà sao cái mặt anh ta lúc đó cứ đăm đăm phát ghét lên được. Nhưng quả thật cô cũng chẳng thích nghe mấy cái lời đó. Tình cảm phải thể hiện ra ngoài chứ đâu phải qua mấy câu nói đường mật (Ấy da :v ~)

Tôi về lớp đây

Khoan đã

Kì Long kéo tay cô bé làm cô loạng choạng. Chưa kịp phản ứng đã bị Kì Long cầm tay

Bây giờ , cơn giận của Vyl được thể hiện bằng hành động đập cửa đi vào. Đập vào mắt đã là cảnh Kì Long cầm tay cô .Trước khi Vyl đi tới gần, Kì Long đưa cho Puny điện thoại nói gì đó rồi ngay lập tức ôm khi cô đang lơ ngơ

Cơn tức giận của Vyl khi tới đỉnh điểm sẽ là không làm chủ được hành động. Anh kéo cô bé ra khỏi người Kì Long và tặng anh ta một cú đánh ngay vào khuôn mặt tự đắc đó. Máu từ khóe môi bật ra, Kì Long lau xong cũng thẳng tay đánh lại Vyl

Cứ thế khuôn mặt đẹp trai của hai mỹ nam đã chính thức sưng và chảy máu

Lúc này đám đàn em Kì Long đi tới kéo hai người ra trước khi có án mạng nhưng cả hai vẫn đang rất kích động

Hai người dừng lại đi – Puny lên tiếng

Cô cảm thấy sợ hai người này rồi! Thật sự là sợ đấy!

Và cuộc chiến đã kết thúc. Thực sự nhìn thấy cảnh đánh đấm thế này cô cảm giác thật đau lòng. Đã là người lớn rồi mà vẫn dùng bạo lực để giải quyết. Còn tự gây vết thương ình !! Hai tên ngốc đó. . .

Puny nghĩ Vyl là người gây trước nên định chạy tới hỏi thăm Kì Long nhưng Vyl đã kéo cô bé đi!

Thấy bộ dạng của Vyl thế này cô cũng không dám hé miệng nói gì chỉ bước vội theo anh. Có tức giận cũng nên nghĩ tới cô chút chứ! Chân ngắn bước theo chân dài làm sao bằng nhau được. Thực tế là phải chạy theo anh . . .

Anh kéo Puny ra sau khuôn viên trường – vẫn nơi đó – nơi cô bé rất thích

Cô . . – Vyl ghì chặt vai cô với vẻ tức giận đến mức không còn biết nên nói gì

Cô bé ngẩng đầu lên nhìn anh. Cũng chẳng biết phải nói gì

Thật ngốc – Anh tiếp

Lẽ ra nên mắng cô không biết nghe lời cả gan đi vào chỗ đó một mình

Lẽ ra nên trách cô dám để kẻ đó ôm dễ dàng

Lẽ ra phải giận và mặc kệ

Nhưng anh thật sự thích cô tới mức ngay cả giận thế nào cũng không muốn quá đáng

Ngay cả uất ức cũng kìm nén lại

Nếu cô là Hạt Tiêu của anh, anh nhất định để cô yêu con người hiện tại của anh chứ không phải kẻ từng bỏ rơi cô!

Nếu cô là Bảo Uyên, anh cũng nhất định yêu thương cô vì trái tim này không còn điều khiển nổi nữa rồi!

“ Tôi thích em, Bảo Uyên. Em có là ai tôi vẫn cứ thích em, đồ ngốc”

(Rim hứa là sẽ để 2 bạn đến với nhau nhưng mà đợi vài (chục triệu ==) chap nữa nhá. Mấy đứa cung Thiên Yết nó ác lắm à nha :33 ~)

Anh đừng trở nên như vậy! Tôi không thích anh vì tôi mà đánh nhau đâu huhuhu . . – Cô bé vừa nói vừa khóc

Vì mình mà hai người đánh nhau. Có đáng không chứ?! Cô có phải là một đứa con gái tệ không khi cứ để họ làm đau bản thân như vậy

Lại khóc. Cô thừa nhiều nước mắt quá nhỉ?? – Vyl khẽ cười nhìn cô

Hức. . . Tại anh . . . hức . . . – Cô đánh nhẹ vào người anh

Ừ. Tại tôi – Anh nắm lấy tay cô đáp

Nước mắt cô vẫn cứ rơi mặc anh đã lau đi bao lần

Bảo Uyên của tôi phải ngoan, đừng khóc!

Cô ngáp ngừng đáp:

Ai ... là của anh chứ!!

Cô là sự phiền phức của tôi – Anh đáp dù trong lòng anh muốn nói rằng cô là cô bé ngoan đáng yêu của anh

Tôi về lớp – Puny bất chợt lên tiếng rồi quay đi

Đợi tôi đi cùng

Tôi có phải trẻ lớp 1 đâu

Cô còn không bằng trẻ lớp 1

...

Đúng lúc đó từ xa đã có tiếng í ới:

Puny !!!

Lin với Gum đang đi tìm cô. . .Suốt tiết đầu không thấy cô bé lên lớp cả hai phải đợi hết tiết mới ra được đây tìm cô . Vì nơi này mấy đứa hay tới nên Lin và Gum biết cô bạn mình sẽ ở đây . Puny cũng vẫy tay lại

Về lớp đi – Vyl lên tiếng

Vyl !! – Cô bé gọi anh

Tiếng gọi khiến anh hơi ngạc nhiên nhưng được nghe cô gọi vậy cả ngàn lần cũng thích thú . Puny lại gần phía anh. Vết thương trên khuôn mặt của Vyl khiến cô có chút áy náy

Cô kiễng chân nhẹ nhàng hôn lên nơi anh đang chịu đau đó. Nụ hôn này nếu có thể làm anh bớt đau thì thật tốt! Cô làm vậy vì nghĩ nó có thể làm cơn đau nhẹ đi. Nhưng cô không biết nụ hôn đó làm anh vui đến thế nào. Cô cũng không biết anh đã nghĩ cô cũng thích anh nên mới làm vậy!

Vì ngượng nên cô chạy lại khoác vai Lin và Gum đi luôn

Ê! Chưa chào anh Vyl mà – Lin toan quay lại

Puny không chịu liền kéo Lin đi .Giờ quay lại gặp anh thì ngại chết. Tốt nhất là tránh đi cho tới khi hết ngại

Thôi được. Cậu giữ chồng quá đấy !!

Puny!! Cậu đi đâu mà bỏ cả tiết thế? – Gum hỏi

Cô giờ mà nói ra sự thật động trời kia thế nào cũng lằng nhằng. Nên tốt nhất cứ để im để nó qua đi tốt hơn

À tớ mệt nên vào phòng y tế đó

Cậu có quên chuyện gì không đấy? – Lin lên tiếng

Quên . . .chuyện gì? – Cô bé lấp bắp

Đúng là có tật giật mình mà . Chẳng lẽ cả hai đã biết chuyện cô ở trong vô đường với Kì Long hết cả tiết đầu tiên rồi?! Còn cả chuyện Vyl với Kì Long đánh nhau nữa! Chết thật!

Chiều nay rủ Gum qua khu phố mình chơi ấy !!

Puny thử phào. Hết cả hồn. Chuyện hai người con trai đánh nhau có gì hay đâu mà để kể ra chứ!! Nhưng cứ để trong lòng thế này thực quá là lo lắng

* * *

Vừa đi Vyl vừa chạm vào vết thương cười khê (đang trên thiên đường đây mà).Chợt nhận ra mình đã tới phòng tập từ bao giờ còn giữ nguyên bộ dạng khờ khạo đó trước 4 người

Ánh mắt thứ nhất : Tan – Cậu có sao không thế?!

Ánh mắt thứ 2: Huan – Hình như tôi hoa mắt thì phải !!

Ánh mắt thứ 3 : Zita – Cậu rất lạ

Ánh mắt thứ 4 : Minh Yên – Từ bao giờ cậu dở dở điên điên vậy !?!

Và cả 4 đồng thanh :

Cậu điên sao mà làm cái trò đó !!!

Vyl phải che tai lại sau tất cả câu hỏi dồn dập và không khí đầy những câu hỏi đang ở trước mắt. Anh cảm thấy hơi khó chịu . Còn chưa kịp tận hưởng cảm giác hạnh phúc thì ngay lập tức bị tra tấn lỗ tai. . .Mãi lúc lâu anh mới lên tiếng:

Mấy người ồn ào dữ

Tự nhiên cậu lại đi gây với Long du còn làm gì vậy hả? Cậu ta tới đây tìm cậu mặt đằng đằng sát khí như muốn đốt nơi này lần nữa ấy! (Có nghĩa là từng bị đốt rồi @@) – Tan kể lể

Không những vậy cậu ta còn tới lớp làm ầm lên đấy! Cậu có làm gì cũng nên nghĩ tới phận làm lớp trưởng như tôi – Minh Yên rất bức xúc

Tôi đánh vậy là còn nhẹ – Vyl nói đều đều lòng nghĩ tới là uất ức

Cậu đánh cậu ta sao?? – Zita hỏi lại

Cậu ta ngang nhiên ôm con bé trước mặt tôi!! Thử hỏi là cậu cậu có bình tĩnh được không?!!

Sao? Cậu ta dám ôm Puny?? -Minh Yên hoảng hốt lên tiếng

Huan vỗ vai Vyl nói:

Xem ra người của cậu có nhiều vệ tinh quá đấy!

Chắc là con bé khổ tâm lắm đây – Tan lo nghĩ cho Puny

Vậy Puny có sao không? – Zita lên tiếng

Con bé không sao còn tôi thì có rất nhiều sao đấy :3 – Vyl đáp

Lần sau cậu còn vậy nữa anh sẽ không để yên đâu! Không chừng cái phòng tập và cả phòng Hội trưởng cũng chẳng còn! – Tan lo lắng cho số phận của cái phòng tập hơn là tính mạng người

Trông chừng cô nhóc đấy!Đừng để cậu ta lảng vảng quanh con bé nữa. À mà thôi làm cậu ta BIẾN MẮT luôn đi cũng được – Huan cười khê với cái ý tưởng hoàn mỹ của mình vừa bày ra cho Vyl

Thực ra Vyl cũng muốn cho cậu ta TAN BIẾN ngay và luôn, liền và lập tức từ khi cậu ta dám chọc ghẹo “người của anh” rồi. Nhưng làm vậy sẽ làm Puny nghĩ xấu về anh mất! Giờ đây anh không quan tâm Kì Long ra sao chỉ cần cậu ta tránh xa cô gái của anh ra là được rồi. Cậu ta có biến mất hay là lộng hành gì anh cũng không quan tâm nữa!

Cậu điên sao mà đổ thêm dầu vào lửa vậy hả? Có muốn phòng tập với phòng Hội trưởng bị phá không?! – Tan lườm Huan

Mấy giờ rồi anh còn lo ấy cái cơ sở vật chất ấy. Thiệt tình... – Huan đáp ừ xừ còn nhìn lại Tan bằng vẻ chê bai

STOP HERE ! Hai người cùng tôi ra ngoài là đủ khỏi cần cãi vã – Zita nói xong liền kéo hai tên lăm điều ra ngoài

Minh Yên cũng vừa chuẩn bị mở cửa ra ngoài thì nghe tiếng Vyl lăm bằm

Cậu ta thích con bé đó?!

Minh Yên quay đầu lại và cũng chẳng ngờ Vyl lại nói ra câu đó! Kì thực nếu là Vyl trước kia thì chắc là nghe nhầm nhưng giờ thì câu đó cũng phải thôi!

Đặc biệt là tên du côn như Kì Long càng không yên tâm! Puny có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào

Minh Yên cũng không chắc về việc này nên chỉ vờ vai Vyl rồi ậm ừ chẳng biết phải nói gì. Anh biết tình yêu là một thứ rất lằng nhằng và rắc rối. Bởi thế nên biết cách từ bỏ đúng lúc là lựa chọn tốt. Anh đã làm được nó!

Kì Long có thể chỉ là gây chiến với Vyl hoặc có thể là thích cô bé thật! Con người khó đoán của Kì Long thật không lường được rồi đây anh ta sẽ tiếp tục gây ra chuyện gì tiếp theo! Điều này vẫn còn là một ẩn số...

40. – Chương 40

Chap 40: Kì Long tốt bụng

Mặt cậu bị sao vậy Vyl ?? – Tiếng anh quản lí vọng ra từ trong khi nhìn thấy Vyl trong bộ dạng thương tích bước vào nhà

Không sao – Vyl gạt tay Ryo trước khi anh quản lí chạm vào mặt mình

Cậu lại lặp lại chiến tích năm trước đấy à?!! Còn chưa thấm sao??

Đã nói là đừng nhắc rồi

Đợi tôi vào lấy đồ sát trùng cho cậu

Khỏi .Cứ để vậy đi

Khuôn mặt đẹp trai của cháu bà sao lại dễ thế được – Bà quản gia lên tiếng

Thấy anh bị vậy bà cũng rất đau lòng. Thực ra thuốc của anh chỉ có cô bé mà thôi. Mọi thứ khác chẳng có tác dụng gì hết nhưng cái hôn của cô làm anh hết hẳn đau .Cảm giác như những vết thương này đã khỏi sau lúc đó rồi!

Xem ra cậu chỉ muốn cô chủ đụng vào thôi !!!

Vyl cười :

Anh nên biết điều ấy

Thế thì kệ cậu. Tôi đi làm việc – Ryo ” dỗi” (@@~~)

Ken thế nào rồi?!

Thằng bé ngày nào cũng đòi về mà ông bà chủ có nghe đâu!! Cậu và Ken cũng lâu lắm rồi không gặp nhau. Chắc thằng bé muốn về đây lắm!!

Anh để bà nói chuyện với tụi nó. Ai lại không cho nó về nhà!! Ở bên đó suốt rồi còn gì!! – Bà quản gia nói xong liền vào trong bấm điện thoại

Ít ai biết Vyl có một cậu em trai học lớp 8 sống ở bên Nhật. Cậu bé rất thông minh và láu lỉnh nên được bạn bè bên đó rất yêu quý. Tính cách 2 anh em hoàn toàn là trái ngược. Một dềng lạnh lùng, một dềng hòa nhã . . .Nhưng có điểm chung là cùng đẹp trai như nhau.

Ken có về nhà được vài lần nhưng hầu như là đều chỉ ở có 1-2 ngày là phải đi về bên đó học. Cuộc sống của cậu bé này vất vả và khổ sở hơn anh mình gấp mấy lần. Dù thế từ nhỏ Ken đã thích sau này trở thành một nhà kinh doanh giỏi như bố của mình! Cậu bé rất ham học và đặc biệt muốn tiếp quản công ti ngay từ khi còn bé xíu. Chỉ tiếc là cậu bé còn quá nhỏ để làm việc ấy!

* * *

Mẹ Puny rất hào hứng khi thấy cô bạn mới của Puny – Gum

Gum cũng bất ngờ khi thấy mẹ của Puny lại trẻ và teen như thế! Cùng tài nấu ăn tuyệt cú mèo thật khiến Gum thích thú và ghen tị. Mặc dù nhà chỉ có 2 người nhưng lại vô cùng ấm cúng

Thế nào Gum?!! Cậu thấy khu phố này thanh tĩnh chứ? – Lin nhấp 1 ngụm trà lên tiếng

Gum giơ ngón cái tỏ ý hào hứng và thích thú khi đang ngồi trên ghế sofa ăn bánh

Mấy đĩa ăn ngon miệng không?

Có ạ – Lin và Gum đồng thanh

Ăn bánh và uống trà hợp với thời tiết này đấy mẹ – Lin cười

Sao cậu cứ xưng hô thế hả? – Puny lên tiếng

Mẹ cậu nhận tở là con từ lâu lắm rồi chứ bộ!!

Thế bác nhận cháu làm con nuôi nữa nhé – Gum cũng đồng tình theo Lin

Mẹ Puny rất dễ thương, đáp ngay:

Ừ được. Giờ mẹ phải ra xem tiệm bánh làm việc thế nào các con ở lại chơi rồi về nhé!! Quên nữa, mai nhớ kêu con rể đẹp trai của mẹ tới!

Sao??? – Sau khi chào hỏi mẹ Puny xong cả Lin và Gum đều quay sang nhìn cô bạn mình

Các cậu bình tĩnh đi !! Chỉ là . . .

Anh ấy tới nhà cậu rồi sao? Cậu lần trước còn ở nhà anh ấy! Đừng nói là sắp kết hôn rồi nhé!

Puny gõ vào đầu Lin để xua đi cái tư tưởng quái gở đấy! Ở cạnh Zita cô có nảy ra mấy cái ý nghĩ quái đản này không nhỉ?!

Vớ vẩn nào. Hoàn toàn là do hiểu lầm nên mới thế

Gum thắc mắc:

Tên đó thực sự tới đây với tư cách là con rể của mẹ cậu sao??

Puny gật đầu

Cậu làm tở ghen tị đấy – Lin lên tiếng

Không như cậu nghĩ đâu

Lin như chợt nhớ ra điều gì cười cười nói:

Cậu có biết chuyện Gum và Huan đang quen nhau không Puny!!!

Gum đánh vào tay Lin phản biện:

Cậu khùng à!! Tên đó sao tở quen nổi

Rõ ràng hôm trước tở nhìn thấy Huan công cậu mà

Òa – Puny thốt lên

Thực ra hôm đó là tở không cẩn thận bị trượt chân. Lúc đó có mỗi anh ta ở đấy nên mới như thế

Dù sao cũng là có ý rồi

Gum cúi đầu không nói nữa. Trước giờ cô bé có biết tới tình yêu đâu!! Từ bé luôn bị tụi con trai chọc vì mái tóc Tomboy này! Chúng nó như thế thì lấy đâu ra người thích cô. Mà thực ra cô cũng không cần ai yêu hết!

Trong nhà ai cũng coi cô như con trai vì nhà toàn chị em gái nên nhiệm vụ của em út là phải đảm đương trách nhiệm như một người con trai. Cũng không ai cảm nhận được vẻ đẹp của một người con gái khi để kiểu tóc này!!!

Gum lơ mơ trong tiềm thức nhận thấy mình đang có chút rung động!! Có chẳng giờ đây cô cũng dần cảm nhận được nhịp đập của con tim mình . . .

* * *

Mới sáng sớm vừa tới được lớp Puny giật nảy mình khi bất chợt quay ra nhìn cửa sổ. Kì Long giờ tay chào cô bé rất “ thân thiện” . Cô cười khổ từ từ đi ra thăm cầu trời khẩn phật cho thân mình. . .

Sao mặt em lại nhăn nhó khi gặp tôi vậy??? – Kì Long lên tiếng

Cô bé ngẩng đầu lên nhìn anh nói :

Đâu có

Lạnh nhạt vậy sao?

Nếu tôi gặp em trước cậu ta liệu em có thích tôi?

Cô không nói gì. Hoàn toàn là không muốn vì mình mà người khác tổn thương. Có đáng để như vậy không?!

Xin anh đừng nói mấy lời đó nữa

Tôi rất thích em

Anh đừng thích tôi. Tôi không có gì đáng để anh phải như vậy!!

Cô bước vội đi. Nhưng vẫn kịp nói:

Về chuyện hôm qua! Tôi thay anh ấy xin lỗi anh. Lần sau anh đừng hành xử vậy nữa!

Mấy cái vết thương đó có là gì so với trái tim đang rỉ máu của tôi !!!! – Kì Long đi lướt qua người cô

Puny cảm thấy mình thật ác. Nhưng mình cũng đâu có lỗi. Tại sao lại phải khổ sở như vậy. Với người mình không thích cũng thấy khó thở và ghen ngào. Vì tự trách bản thân, thấy người ta vì mình mà khổ trong khi mình cứ là người ta đau...

(Cái cảm giác người ta thích mình nhưng mình lại chẳng làm gì đc cho ng ta chỉ biết phũ thôi, tệ thật (()

Gấu heo mà lại đi học sớm vậy sao?? – Vyl từ đâu cất tiếng

Lại là mĩa mai và châm chọc. Một phong cách rất Vyl ==. Không nghe thấy câu nào đó châm chọc của anh thì hôm đó thực sự là rất lạ

Ai như anh!!!

Dám nói vậy với tôi sao?

Cô bé gật đầu theo tự nhiên nhưng rồi lắc đầu theo lí trí

Anh cười:

Vô hiệu

Không được. Ở nơi thế này mà anh lại...

Xem ra anh ta giận lên là lại giả trò biến thái! Puny cố gắng đẩy người Vyl ra trước khi bản tin mới nhất của trường có hình ảnh của cô bé và anh với tiêu đề không hay ho gì đại loại như:

Một cô nữ sinh ngang nhiên “cưỡng” ôm Hoàng tử Vyl trước cửa lớp ==

Và chuyện liên quan tới Prince thì ai cũng biết : Dù đúng dù sai Prince vẫn là nhất ! Người bị lên án là cô bé chứ anh đâu có hề gì! Có khi còn được thương vì bị cô dụ dỗ cũng nên. Trong khi ai mới là người dụ dỗ ai ?!!!

Thì sao?? – Vyl đáp

Anh . . .không được. Ở đây . . . – Cô bé kiên quyết

Nói hết câu đi ! – Khuôn mặt Vyl không nén nổi ánh cười

Em chào thầy !! – Puny giả bộ lên tiếng

Nhân lúc Vyl không để ý cô đẩy anh ra cố gắng đi thật nhanh . . .

Này!! – Anh gọi cô sau khi nhận ra mình bị lừa

Cô vẫn đi. Ở trường học mà Vyl cũng như vậy được. Cô nên tránh gặp anh ở trường thì hơn. . .

Con bé ngốc !- Vyl lẩm bẩm một mình >”<>

Ở gần đó, Hoa Phương chứng kiến cảnh hai người thân thiết với nhau trong lòng không thể bình yên. Nhưng liệu

Nổi cáu thì Vyl có để ý đến cô?

Than trách thì Vyl sẽ nghe sao?

Hay bắt nạt Puny thì hả giận chẳng?

Chẳng thể biết phải làm gì ngoài làm ngơ trước tất cả !

Cậu thật đáng khinh – Cô thầm nghĩ

* * *

Tiết cuối cùng được xuống sân tập Puny thấy thoải mái hẳn ra. Ngồi cả buổi toàn là những môn cô bé thấy khó khăn nên tâm trạng và đầu óc như đồ dẫn hết cả. Ở dưới sân lúc nào cũng nhộn nhịp. Tụi con trai đá bóng còn tụi con gái ngồi tám chuyện. . .

Đang mải ngắm mấy anh lớp trên chơi bóng rổ nên suýt nữa cô bị quả bóng bay trúng đầu. Người đỡ quả bóng hộ cô là Kỳ Long. Anh thấy cô đang ngơ ngơ giữa sân một mình nên định chạy ra đi cùng nhưng không ngờ đúng lúc quả bóng không có mắt đã lao đến và Kỳ Long kéo cô ra sau mình để lãnh lấy hậu quả.

Puny chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra nhưng cô nghe thấy tiếng bóng đập rất mạnh. Kẽ đá quả bóng đó như người mất hồn vì ai cũng biết đụng vào Kỳ Long là đã ghê gớm lắm rồi nay còn làm Kỳ Long bị thương chắc khó mà sống nổi!

Đứa nào không có mắt thế hả??

Anh Long có sao không? – Tụi đàn em của Kỳ Long chạy tới

Gọi thằng đó ra đây !

Người đá quả bóng đi chậm chậm về phía Kỳ Long mồ hôi ướt đầm áo. . .

Mày có biết mình vừa làm gì không?

Xin lỗi !! Xin lỗi – Người đó chỉ biết một câu là vậy cứ thế nói lặp đi lặp lại

Thằng này mày tưởng . . . – Kỳ Long nắm cổ áo người đó nhấc lên

Xin đừng đánh cậu ấy – Cô bé run run lên tiếng khi Kỳ Long đang giận sôi máu

Đó là bạn cùng lớp với Puny. Cậu ấy là người tốt, lúc nào cũng vui vẻ và hòa hợp với tất cả mọi người. Mỗi lần Puny làm sai điều gì cậu ấy đều tận tình chỉ bảo. Cô nghĩ cậu ấy chỉ vô tình thôi! Nhưng Kỳ Long liệu có nghĩ như cô không?!

Chỉ cần nghe giọng nói trong trẻo của cô Kì Long dường như muốn ngừng lại hết mọi thứ để được nghe cô nói. Anh từ từ buông người kia ra và nhắc nhở:

Trước khi tôi đổi ý thì nhanh đẹp bóng bánh lại! Nếu còn làm gì đụng đến cô gái này thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu! Biến đi !

Bảo Uyên, cảm ơn cậu – Cậu bạn nói khê

Đâu có gì! Cậu về lớp đi – Puny vỗ vai cậu bạn đó

Cậu ổn chứ?! – Cậu bạn đó nhìn lướt sang Kì Long rồi hỏi nhỏ cô

Ừ. Tớ không sao. Cậu cứ về lớp đi

Người đó cúi đầu chào Kì Long rồi cầm bóng đi về lớp

Kì Long lúc này mới thấy cánh tay mình hình như bị đập rất đau. Bàn tay giờ lên định lau mồ hôi trên trán cô thì cơn đau khiến anh phải khựng lại. . .

Anh Long!! – Đám đàn em hốt hoảng

Cô bé thấy biểu hiện khó chịu của Kì Long đang ôm cánh tay phải của mình cũng lại gần:

Anh có sao không??

Nghe thấy câu quan tâm của cô có đau mấy cũng không là gì nữa:

Có nhưng nghe em nói vậy tôi chẳng đau nữa

Cô cúi đầu. Mình đã chẳng làm gì được vậy mà Kì Long cứ tốt với cô thế này càng làm cô cảm thấy có lỗi. Những điều này không nên dành cho đứa như cô

Các anh đưa anh ấy vào phòng y tế nha!! – Cô bé quay sang nói với đám đàn em của Kì Long

Cả đám đó ngạc nhiên rồi bị Kì Long nhìn với ánh mắt sắc như dao găm:

Nghe vậy mà còn trơ mắt ra hả bọn kia !!

Bọn em là người của anh mà!! Anh nói chỉ nghe lệnh anh thôi

Lũ đầu đất này ! Có tin tao giết hết không?

À vâng!! Chúng em sẽ làm ngay thưa chị dâu

Cô bé nhìn xung quanh rồi chỉ vào mình hỏi lại:

Tôi sao??

Cả đám gật đầu :

Vâng thưa chị dâu

Cô xua xua tay phản bác:

Đừng gọi vậy! Tôi không phải chị dâu các anh đâu

Anh . . .- Cả đám quay sang Kì Long

Kì Long dùng cổ chút sức lực đánh vào đầu mấy tên lẳng nhắng:

Cô ấy nói sao thì nghe vậy!!

* * *

Sau khi Kì Long vào phòng y tế, sân tập mới ồn ào trở lại:

Đúng là Kì Long!! Làm mình sợ hết cả hồn – Các bạn A lên tiếng

Mà sao cậu ta lại bảo vệ cô bé đó vậy ?!- Một chị cùng lớp với Kì Long quay sang hỏi Gum

Em không biết nữa! Chị có thấy anh ta rất khác không???

Dạo này đúng là có khác thật nhưng việc bảo vệ một đứa con gái thì hoàn toàn là điều không tưởng !! Xem ra bạn em được cậu ta để ý đấy !!

Không phải chứ – Lin và Gum thốt lên

Mọi người đều khó hiểu và hơn cả sự khó hiểu là bất ngờ về hành động của Kì Long . Thứ nhất là việc tha cho kẻ đã làm mình bị thương và thứ hai là đứng ra bảo vệ ột đứa con gái. Hai điều mà trước nay chưa bao giờ có ở anh. . .

Liệu có phải sau 1 năm con người ta lại có thể thay đổi nhiều tới vậy. Một điều tốt chăng !!?

* * *

Ở phòng y tế . . .

Cậu lại bị sao nữa đây?!! Chỉ giỏi đánh nhau !- Chị y tế xinh đẹp lên tiếng

Kì Long cãi lại:

Chị bớt nói đi!Già lắm rồi còn lắm chuyện

Cái thằng nhóc này . . . – Chị đánh nhẹ vào người Kì Long

Ấy! Chị muốn tôi thêm thương tích sao?

Chị y tế chỉ đánh yêu anh một cái thôi mà! Nghe Kì Long nói vậy chị lại sợ! Liệu có làm anh đau không?! Rồi chị cất giọng nhẹ nhàng:

Đau lắm sao?! Để chị xem – Nói rồi, chị xoa nhẹ lên vết thương của anh, ánh mắt rõ ràng là cực kì lo

Haha! Bà cô già của tôi vẫn dễ tin người vậy – Kì Long cười lớn

Bị lộ thêm lần thứ n. Chị y tế nóng mặt. Bao lần anh lừa chị mà chị vẫn cứ tin. Lần này vẫn vậy!

Không chú ý đến Kì Long nữa, chị chuyển qua Puny:

Thằng này nó chọc gì em sao??

Cô bé lắc đầu :

Dạ không!! Anh ấy đỡ hộ em quả bóng nên . . .

Chị y tế chợt thốt lên ngạc nhiên :

Cậu mà cũng biết đến cứu người cơ à!

Kì Long cười gượng khi đang ngồi yên vị trên ghế và chờ được sát trùng:

Bà cô già đừng có lắm điều! Sẽ ế cho xem!

Chị y tế chấm mạnh thuốc sát trùng vào chỗ cánh tay bị trầy xước của Long. Anh suýt xoa một lúc mới hết đau . . .

Cậu thôi đi nhá! – Chị bặm môi kìm nén cơn giận

Em về lớp đây ! – Cô bé cúi đầu chào chị y tế và quay sang với Kì Long:

Xin lỗi và cảm ơn anh vì chuyện vừa nãy

Kì Long ra dấu bảo chị y tế tránh mặt đi. Chị đánh vào người Kì Long rồi đi ra ngoài. Phòng của mình mà lại bị học sinh đuổi ra thật lạ là như thế!

Đứng lại !

Puny khựng lại quay đầu nhìn Kì Long khó hiểu. . .

Đến đây làm nốt đi – Kì Long chỉ vào vết thương mà mình nhận thay cho cô

Dù không muốn phải gần gũi với Kì Long nhưng thực sự là chính anh đã cứu cô nên sự trả ơn là điều đương nhiên. Cô ngồi xuống làm nốt công việc đang dở của chị y tế

Nếu em quan tâm thế này tôi thà vì em mà bị thương cũng mãn nguyện

Anh thôi nói mấy câu sáo rỗng đó đi

Sao lúc nào em cũng phũ phàng thế nhỉ?

Vì người ta nghe thấy sẽ hiểu lầm

Dù thế ngay cả giả vờ như không nghe thấy và im lặng cũng không được sao? Em nói câu đó làm tôi đau!!!

Cô không trả lời mà lại suy nghĩ gì đó rồi lên tiếng:

Chị y tế và anh rất thân nhỉ?

Thì có sao?

Chị ấy quan tâm anh lắm đấy – Cô vừa lau vết thương cho Kì Long vừa đáp

Em... ghen sao?

Đâu có – Cô đáp vội

Kì Long nâng cằm cô lên, ánh mắt sâu sa nhìn thẳng vào đôi mắt của Puny:

Nói, em đang ghen à?!

Puny gạt tay anh đi, không đáp chỉ tiếp tục công việc. Cô chỉ là thấy cả hai người quan tâm nhau mà có gì đó lại rất xa cách! Chị y tế tốt như vậy sao Kì Long không thích nhỉ?!

Kì Long định tặng cho cô bé một cái xoa đầu yêu thương nhưng không may là Hoàng Tử của cô đã tới . . .

Tôi nói cậu đừng chạm vào con bé rồi đúng không?! – Vyl lên tiếng

Kì Long nhếch mép cười khở. Còn chưa được nhìn ngắm cô thì đã phải nghe cảnh nhằn rồi!!

Em thật là khó để gần gũi nhỉ?? Sao có thể khi mà cậu ta cứ phá đám thế!!

Cô làm xong nhiệm vụ tự động đứng dậy thì Kì Long kéo cô quay lại và kêu ngồi yên tại đó. Cô cố gạt tay mình khỏi tay Kì Long. Thực sự anh đang làm cái điều mà cô hoàn toàn ghét

Cậu không thấy mình vô duyên sao khi mà cô ấy đang làm việc

Vyl kéo Puny đi không quên nói với kẻ đang ở trước mặt mình:

Tôi tha cho cậu vì cậu đã cứu Gấu heo của tôi! Đừng ở đó tự đắc!

Tha ư?? Tưởng tôi cần à!! Cậu nghĩ mình là ai

Đi thôi – Vyl kéo cô đi

* * *

Vừa ra khỏi cửa phòng y tế nghe thấy cô bé lí nhí nói câu xin lỗi Vyl chỉ muốn ôm cô ngay lúc này!! Bộ dạng hối lỗi ấy đáng yêu quá mức. Anh không biết thực sự thì mình đã thích cô tới đâu mà bất kì hành động, cử chỉ nào của cô, anh cũng bị mê hoặc! Đến nỗi chỉ nhìn cô đã muốn yêu thương!

Tôi nói cô thế nào hả?? – Vyl gắt lên mong là cô sẽ thôi bắt cấn đi

Chỉ là vô tình thôi mà!! Không sao đâu! Tại mãi nhìn các anh lớp trên chơi bóng ấy mà

Cô bé vô tư trả lời quên rằng có người đang lửa giận ngút trời. Anh lên tiếng:

Các anh lớp trên?

(anh đẹp ngồi ngồi tày k thích ngắm cứ có voi đòi hai bà Trưng :33)

Đúng . . . vậy !! – Cô ngáp ngừng lên tiếng

Lần sau tôi sẽ chơi cho cô xem – Anh tự tin trả lời

Mà tại sao anh hoàn hảo tới vậy chứ?? Cái gì cũng biết. Còn cô thì chẳng làm gì ra hồn. Đúng là anh tuyệt về mọi thứ nhưng cô đi xem người ta chơi bóng thôi mà. Có nhất thiết cần quần áo như trẻ con vậy không?? Rõ ràng là quá hà khắc với cô

Làm phiền anh rồi !!

Chỉ thấy cô bé đứng cạnh Kì Long anh đã bắt mắt lắm rồi giờ còn chăm sóc hần ta Vyl sao có thể không giận. Chỉ là biết anh ta cứu Puny nên anh cũng cố gắng quên chuyện đó!!

Anh nắm chặt lấy tay cô kéo đi. Trong khoảnh khắc ấy anh muốn con đường này thật dài, như vậy anh có thể cùng cô nắm tay ấm áp thế này, bình yên biết bao!

Nhưng cuộc sống vốn chẳng ưu ái bất kì điều gì, rồi tiếp theo cả hai đều không biết sẽ ra sao. Liệu rằng tình cảm của anh có được cô đón nhận nếu anh quyết định một điều quan trọng: Tổ tình!?

Chỉ biết là ngay bây giờ... một cảm xúc nào đó trong tim trỗi dậy!

Ngọt ngào mà... suy tư! Dịu nhẹ mà lại... có chút gì đó xa vời!

41. – Chương 41

Chap 41: Tổ tình

Ngay hôm sau,...

Puny bị Lin và Gum kéo tay vào canteen nói chuyện khi vừa bước tới cổng trường. Cô lúc đầu còn tưởng hai cô bạn có lòng tốt mời mình bữa sáng. Vì sáng dậy muộn nên cô để cái bụng rỗng không đi học ai dè lại bị nhắc lại chuyện ngày hôm qua. Thực tình cô chẳng muốn dính dáng gì đến cái con người Kì Long đó

Puny uống nước xong bắt đầu tường thuật lại tất cả những gì hai người thắc mắc rồi hỏi lại:

Thế giờ chúng ta ăn được chưa??? – Cô bé chớp chớp mắt nhìn bàn ăn

Thực sự cậu và hần không có gì chứ?!! – Gum vẫn không tin cho lắm hỏi lại

Cô gật đầu chắc nịch. Với người như vậy cô có bị sao đâu mà đụng tới chứ!! Chỉ tổ rước hại vào thân

Thế là hần ta thích cậu à?!!!

Cô đang ăn nghe Gum nói đã chính thức bị nghẹn phải một lúc ổn định lại mới tiếp tục:

Cậu không nhắc tới anh ta không được sao??

Bọn tớ chỉ sợ anh ta có ý với cậu rồi thì khó sống lắm đấy!! – Lin lên tiếng

Cô bé ngạc nhiên hỏi lại:

Khó sống là sao??

Thì anh ta gây ra bao nhiêu chuyện như thế! Có vô số kẻ thù làm gì rồi chả có lúc bọn họ trả đũa. Cậu ở gần anh ta không ổn đâu – Gum trả lời

Tớ có muốn đâu cơ chứ!!! Không muốn đụng mặt mà cứ đụng hoài

Mà hôm qua anh ta cũng tốt đấy nhỉ? – Lin suy ngẫm

Bản tính anh ta cũng đâu phải quá xấu

Gum vỗ vai 2 cô bạn :

Thôi !! Ăn đi ha 2 nàng !! Kệ anh ta!

* * *

Kì Long bực bội đập hết đồ đạc xuống đất không thương tiếc. Miệng vẫn liên tục mắng đàn em

Anh Long ! Hay là xin nghỉ! Bà chủ nhiệm lớp anh mà biết từ đầu năm anh chưa chép được bài nào thì lại gọi ông chủ tới e là anh lại bị cấm cửa!

Im lặng!! Tụi mày làm tao rối cả lên

Hay là tụi em chép hộ anh

Tụi mày đến nửa chữ còn không biết thì giúp đỡ được cái quái gì

Tay anh bị thương không chép được, tụi em cũng không thể thì . . .À ! Anh nhờ con bé à không chị dâu chép hộ vậy

Good idea ! Mày thông minh đột xuất vậy!!!

Tên đó gãi gãi đầu rồi xin phép đi gọi Puny. Cô bé ỉu xiu đi chầm chậm theo tên đàn em của Kì Long. 2 cô bạn cũng biết là việc này là không can thiệp được nên đành cầu nguyện cho thân phận của cô bạn mình.

Puny lại phải ước vào cái nơi mình chẳng muốn ghé thăm chút nào!! Miễn cưỡng làm theo lời Kì Long ngồi chép bài hộ anh ta cô không biết anh đang nhìn mình rất chăm chú. Cảm giác bị ai đó nhìn như vậy dần xâm lấn vào người cô quay sang kẻ đang ngồi cạnh mình:

Anh đừng nhìn tôi như thế có được không?

Không nhìn như thế thì sợ kẻ phá đám lại mang em đi

Cô cười khổ. Đúng thật là khó chịu chứ chẳng hạnh phúc gì!!!

Anh đừng gặp tôi thì sẽ không phải gặp anh ấy

Kì Long đáp:

Phải làm thế nào khi tôi không thể không nhìn thấy em quá nửa ngày

Cô bé bặm môi kìm nén cơn giận. Cố gắng chép thật nhanh.

Nhớ lại lần ở nhà Vyl và anh cũng đưa 1 quyển vở trắng tinh không một con chữ từ đầu năm bắt cô chép bài hộ. Khi đặt bút viết cô cảm nhận tim mình như đang nhảy múa loạn xạ vì Vyl và cô ngồi ở khoảng cách thật gần thì thoáng quay sang lại đụng phải ánh mắt của anh cô vội trở lại vị trí ban đầu cố gắng không quay sang nhìn trộm anh. . .Ai ngờ những cử chỉ ngớ ngẩn của cô lại bị Vyl phát hiện và lật tẩy

“ Muốn nhìn thì cứ thoải mái. Tôi đâu có cấm”

“ Mà cô đừng bị tôi mê hoặc mà quên chép bài”

Cô giật nảy mình tự hứa sẽ không quay sang nữa ai ngờ anh vẫn tiếp tục nói thêm:

“ Thích mà phải giả vờ khó chịu phải không?”

Nghĩ lại những kỉ niệm khi ở nhà của Vyl thật sự khiến cô thấy vui. Từ bao giờ nụ cười đã hiện trên môi cô!

Em thích thú với việc sao?? – Tiếng Kì Long kéo cô về thực tại

Puny thẳng thắn lắc đầu

Nghĩ đến tên Vyl sao?

Cô bé gật đầu

Nhưng chợt nhận ra không nên quá thẳng thắn về mấy chuyện thế này vì có thể sẽ khiến người ngồi cạnh cô bây giờ cảm thấy khó chịu. Dù sao cô cũng phải cảm ơn anh vì chuyện hôm qua nên việc chép bài hộ khi tay anh đau là việc nên làm !! Vì thế cô tiếp tục chép và không nói gì nữa

Nếu kêu em tới để nhìn thấy em nghĩ về tên đó thì thật điên đấy

Tôi nợ anh nên có gì anh cứ nhờ!

Em cứ như vậy mà thẳng thừng từ chối tôi sao?

Tôi đã nói rồi và chính anh cũng biết rồi

Phải. Tôi biết. Em và cậu ta là người yêu. Nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi chỉ biết em mà thôi. Ngay cả 1 cơ hội cũng không được sao??

Tôi sẽ không làm anh ấy giận đâu – Cô nói vậy nhưng mà thấy ngưỡng ngưỡng

Cô và anh chẳng qua giả vờ với gia đình anh vì hiểu lầm, giờ là qua mắt Kì Long để cô được yên bình. Thì ra cô và anh vốn dĩ đã gắn với hai từ giả vờ

Ngoan ngoãn như vậy mà được sao? Rốt cuộc cậu ta làm gì để em thích đến vậy!

Anh ấy không làm gì hết! Tình yêu chẳng cần lí do. Chỉ biết rằng mình thích người đó vậy thôi

Vậy thì từ bây giờ tôi sẽ theo đuổi em. Vì tôi cũng không có lí do gì hết chỉ biết rằng mình thích em!!

Vô ích – Cô khẳng định

Với người mình không thích có lẽ cách tốt nhất cho người đó chỉ có thể là tỏ ra vô tình một chút để người đó từ bỏ ý định. Cho dù thế nào người thứ 3 vẫn là kẻ đau đớn nhất!!

* * *

Puny trở về nhà sau khi hoàn thành xong chương trình học cả ngày. Có lẽ ngày hôm nay là ngày mệt nhất của cô bé vì phải học từ sáng đến tận chiều. Bỏ chiếc ba lô đầy ụ sách vở xuống ghế. Cô định nằm lát rồi dậy ai ngờ ngủ quên luôn.

Mẹ cô gọi dậy mới biết mình ngủ quên . . .

Con rể tới mà con còn ngủ thế này à!!

Cô lơ ngơ ngồi bật dậy như lò xo nhìn ngó xung quanh và đập vào mắt là hình dáng anh đang ngồi đối diện mình nở nụ cười thân thiện. . .

Anh tới mà không nói gì cả thế ?!!

Cô sửa sang lại đầu tóc và bộ đồng phục nhăn nheo do xoay đủ kiểu . Lần sau cô quyết định sẽ không tùy tiện mà ngủ mọi nơi mọi chỗ nữa. Để anh nhìn mình thế này thật ngại hết cỡ !Chân vất lên ghế trong khi cô vẫn đang mặc bộ váy đồng phục. Ai ngờ người nào đó lại tới làm cô mất mặt trước người ta nữa rồi

Ngủ say thế à?!! – Vyl sang ngồi cạnh Puny

Anh gọi mà tôi không nghe thấy sao??

Không

Thế anh làm gì?!

Lau nước miếng cho cô !!

...

Puny sốc lâm sàng. Chấn tĩnh lại mới đáp:

Tôi có bao giờ ngủ mà chảy nước miếng đâu (b ý dối lòng rồi)

Cô thích mơ gà rán gì đó lắm mà

... Tại tôi đói mà ~.~

Hai đứa vào ăn cơm đi nào! – Mẹ Puny nói vọng từ phòng bếp ra

Không biết từ bao giờ cô có cảm giác việc Vyl tới nhà mình, gọi mẹ mình bằng mẹ là điều hết sức bình thường. . .

Mọi thứ lúc trước đã dần thay đổi. Với cô, Vyl là người rất quan trọng và dường như ở gần anh cô có cảm xúc rất quen thuộc và ấm áp!

Chào tạm biệt mẹ của Puny, Vyl kéo tay cô ra ngoài không quên câu nói quen thuộc:

Con mượn cô ấy một lúc !

Mẹ cô bé cười hiền nhẹ nhàng đáp :

Ừ. Về cẩn thận nhé con rể

Puny ngơ ngẩn đã bị anh kéo ra ngoài. Ở khu nhà của cô là nơi khá yên ả. Vào lúc muộn thế này lại càng tĩnh mịch

Anh đưa tôi đi đâu. Muộn thế này

Anh dừng lại. Tay vuốt nhẹ mái tóc của cô

Dù đã nhiều lần anh chạm vào tóc cô nhưng lần này có vẻ rất khác. Tim cô đập loạn không sao làm chủ được. Khi bàn tay anh chạm vào khuôn mặt cô tất cả như tê liệt, rồi anh kéo cô lại gần mình, cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi cô

Kì Long tò mò muốn biết căn nhà của Puny thế nào nên đã đích thân đi theo cô tới tận nhà. Khi này anh có định bấm chuông cửa nhưng rồi nhìn thấy xe của Vyl đang để ở đó tâm trạng lại trùng xuống đi lòng vòng quanh nơi đây. Không có tâm hồn về nhà lúc này Kì Long thấy khung cảnh gần nhà cô cũng khá yên tĩnh nên đi dạo quanh đây!

Ai ngờ điều không nên thấy đập vào con mắt. . .

Nếu chỉ là đi cạnh, nắm tay đối với anh đã là quá đau đớn. Đằng này là hôn nên với Kì Long đó là 1 nỗi đau không thể thể hiện bằng bất cứ từ ngữ nào!! Nỗi đau này thực sự quá sức!!!

Một con người chưa từng rung động với ai này chỉ cần những chuyện nhỏ nhất cũng sẽ là niềm đau trong anh .Anh coi tình yêu là phù phiếm tất cả chỉ giả tạo ra thứ gọi là tình yêu nhưng anh sai rồi! Anh đã thương một người con gái

Chỉ vậy thôi . Kì Long cứ đứng như vậy .Không nhúc nhích. Như người mất hồn chỉ biết im lặng và cảm nhận cơn đau trong tim...

“ Nhất định phải để tôi thấy điều này sao?”

Thấy Puny vẫn đang nhắm nghiền mắt Vyl ghé sát tai cô bé thì thầm :

Vẫn muốn tiếp tục sao??

Cô lúc này mới từ từ mở mắt và khuôn mặt đẹp trai của anh làm cô thấy khó xử! Cảm giác cứ như lúc làm bài kiểm tra Lí, Hóa vậy có khi còn hơn cả thế!!

(Tại Rím kì thị hai môn này nên bạn Puny cũng sợ nhé :v~)

Anh. . . vừa. . .

Bỗng dưng anh kéo cô ra ngoài làm cái hành động kì quái này làm cô thấy khó hiểu vô cùng!!

Tôi thích cô – Anh chậm rãi lên tiếng

1s

2s

3s

Cô còn chưa định thần được điều gì. . .Anh đang nói gì thế??

Chuyện quan trọng như vậy anh không nên đùa cợt. Anh chỉ nên nói với người anh yêu thực sự thôi. Chúng ta chỉ là đồng giả thôi mà. . .

Anh nắm lấy tay cô, ánh mắt rất ấm áp nhìn cô:

Tôi không đùa cợt. Tôi thích đồ Gấu heo ngốc là cô rồi!!!

Cô không tin liền gạt tay anh đi:

Hôm nay anh bị bệnh rồi. Làm sao mà anh thích tôi được? Tôi chỉ là. . .

Anh kéo cô lại gần, ôm chặt lấy. Cũng tại anh hay châm chọc cô nên giờ cô mới khó chấp nhận được điều khó tin này!

Đồ ngốc, còn đợi tôi nói thế nào mới tin đây?

Tôi. . .không nghĩ anh lại thích tôi. . . – Cô ngập ngừng đáp

Muộn rồi. . . tôi phải về !! – Cô cũng có cảm giác nào đó với anh nhưng thực sự cô chưa thể hiểu nổi mình nữa

Cô đã quen với kiểu “ không đợi đời chung” của cả hai rồi. Cô khó xử và bối rối trước tình huống này!!!

Vyl vốn dĩ không phải người vì thế mà bỏ cuộc. Anh chạy lại kéo tay Puny, lại một nụ hôn nữa lên môi cô nhưng lần này... như sợ bị cô từ chối

Anh... nếu cứ như vậy tôi sẽ thích anh mất – Puny tránh nụ hôn ấy

Cô không muốn anh cứ tùy ý làm vậy. Nếu cứ thế này, cô có thích anh cũng chỉ là vì cảm xúc khi ấy. Cô sợ rằng mình chỉ vì anh làm vậy mà ngộ nhận tình cảm, cô cũng sợ một ngày nào đó anh sẽ rời xa cô... như ai đó!

Puny lấy tay lau nụ hôn của anh trên môi

Vậy hãy cứ thích tôi – Anh kéo tay cô không cho lau

Không! Tôi không muốn. Tôi không thể thích anh theo cái cách kì dị này được! Anh làm những hành động ấy lúc trước rõ ràng không phải vì thích tôi!

Chính vì cô rất ngốc nên tôi mới nói vậy. Cô nghĩ tôi sẽ thân thiết với người tôi không thích ư?!

Tôi... cần thời gian để suy nghĩ. Đầu tôi thực sự rất rối. Anh đừng hỏi nữa!

Kì Long chạy tới, kéo tay Puny ra khỏi Vyl. Một lần nữa, Puny lại bị nắm tay

Kì Long, anh sao lại ở đây? – Puny ngạc nhiên

Bỏ ra – Vyl trầm lặng đáp

Kì Long vẫn nắm chặt tay Puny, giọng đều:

Cậu nghĩ tôi sẽ làm thế sao?? Đừng lừa dối tôi nữa.Hai người vốn dĩ không phải là người yêu. Nếu là vậy, tôi hoàn toàn có quyền theo đuổi Bảo Uyên

Tôi nói bỏ ra – Vyl gằn giọng

Tôi không bỏ

Chưa để Kì Long nói thêm , Vyl đã mất bình tĩnh kéo Puny ra rồi đánh vào khuôn mặt dương dương tự đắc của Kì Long. Khóe môi anh ta bật máu rồi sưng nhẹ lên

Vyl tất nhiên cũng bị Kì Long đánh.Hai người ấy vẫn cứ như nổi tức giận trời dậy không cách nào dừng lại được

Puny thở dài. Rồi cô bé lao vào giữa hai người. Trước khi Kì Long ra tay thì cô đứng trước anh cố gắng bình tĩnh:

Xin hai người. . . đừng như vậy!!!

Kì Long hạ tay xuống. Lau vết máu ở khóe môi. Anh nắm lấy tay Puny:

Em không thể chấp nhận tôi sao?

Tôi. . . không biết nữa. Chuyện này. . . hai người sao lại thế?! – Cô bối rối

Cô ấy là của tôi – Vyl kéo Puny lại về phía mình

Là của tôi – Kì Long cũng không yên

Của tôi

Tiếp tục

Tôi

Hai người . . . đừng như thế ! Tôi không là của riêng ai hết! Tôi không muốn nhìn hai người đánh nhau nữa. Nếu còn như vậy, tôi sẽ không nhìn mặt ai hết!

Muộn rồi, tôi về đây . . . Hai người cũng về đi !! – Puny lẳng lặng bước đi

Để tôi đưa cô / em về – Đồng thanh

Cảm ơn. Tôi tự về được rồi

“ Hai kẻ ngốc . . . vì tôi mà đánh nhau có đáng không??”

Nhìn hai người đó bị thương trong lòng Puny cũng khổ tâm nhiều lắm

Thì ra trong tình yêu ngay cả những lí trí kiên định cũng sẽ lụi tàn khi trái tim lên tiếng...

42. – Chương 42

Chap 42: Love not War

Kì Long của ngày hôm nay khá lạ thường. Thấy tâm tính anh điềm tĩnh và hiền hòa như vậy cả đám người làm xôn xao một góc bàn tán loạn cả lên! Nghe anh quát mắng và hịch sách thì rất khó chịu và bức bối nhưng bất ngờ ngày anh im ắng và bình thản thế này lại thấy kì cục. . .

Một điều bất thường của ngày hôm nay !!!

Anh Long! Thằng này vừa mới nhắc tới anh chúng ta nên xử nó

Chưa để tên đàn em nói hết câu, Kì Long xua tay ra hiệu bảo đưa kẻ đó ra ngoài. Cả đám ngạc nhiên hỏi lại :

Nhưng mà anh . . .

Bỏ đi . . .

Nhưng

Tao nói bỏ đi mà

Cả đám gật đầu rồi đưa kẻ vừa mới bắt về ra ngoài. Ai nấy đều thấy lạ lắm vô cùng !!!

Có chuyện sao anh Long ???

Thực sự con gái thích cái gì????

Tên đàn em ngạc nhiên nhưng cũng trả lời:

Tụi con gái theo em biết thì thường thích tặng hoa, gấu bông , vòng tay . . . Đại loại là như thế!

Có những đứa không thích mấy thứ đó đúng không???

Cũng có thể. Nếu vậy thì thích người con trai nắm tay, ôm... để thể hiện sự quan tâm tới mình

Rất tiếc là họ không hiểu rằng Puny của chúng ta lại chỉ thích đồ ăn mà thôi!

Mày rành quá ha !!!

Tên đó gãi gãi đầu :

Anh quá khen !!Mà sao anh lại quan tâm tới sở thích của tụi con gái thế?!! Anh nói rằng tụi nó là thứ khó chiều mà !!!

Đúng là khó chiều . . Con bé đó thật sự cứng đầu !

Là con bé lần trước . À quên là em gái lần trước sao ???

Mày không cần biết. Đi làm việc đi !

Kì Long nằm xuống ghế suy ngẫm rồi đuổi hết đám đàn em ra ngoài. Anh chỉ nghĩ về con bé cứng đầu đã thắng thường từ chối anh. Ngay cả cơ hội nhỏ nhoi cũng không được. Anh nhất định phải làm tên Vyl đó nhận thua mới thôi!

Quyết tâm đạt đỉnh điểm . . .

Một lát sau, Kì Long cầm một bó hoa thật to đứng ở sau trường. Biết cô bé hay tới đây vào sáng sớm nên Long quyết định đứng đây đợi !!! Dù sao cô cũng không thích nơi đông người!!!

Puny tung tăng nhảy chân sáo vào trường để cặp sách lên lớp rồi xuống nơi thiên đường cô bé vẫn thường tới. Bị Kì Long hù cho sợ đứng tim cô thờ phào mấy cái mới trấn tĩnh lại

Anh làm tôi suýt chết đấy!!!

Có sao không???

Tạm thời thì ổn

Từ đằng sau , Kì Long cầm một bó hoa đưa cho cô :

Tặng em, Bảo Uyên

Nghe xong Puny suýt thì sặc nước. Vì lần nào xuống đây cô cũng đem đồ uống xuống. May mà chưa phun hết “tinh hoa thiên nhiên” ra

Hôm nay không phải sinh nhật tôi đâu!!!

Tặng quà cũng cần chọn ngày sao??

Cô bé gật gù đáp:

Tất nhiên là phải có cái lí do gì đó cho việc này. Ví dụ như là ngày phụ nữ, hay ngày sinh nhật, ngày kỉ niệm , ngày valentine,...Thế hôm nay là ngày gì??

Kì Long gãi đầu. Chẳng có chủ định gì về mấy cái ngày cô nhắc tới. Anh chỉ muốn thể hiện tình cảm của mình. Ai ngờ bị cô làm tuột hết hứng khởi

Cứ cầm lấy

Sao vậy được. Anh về tặng mẹ anh tôi thấy còn hay hơn là đưa cho tôi. Mất công lại bị hiểu lầm

Em lúc nào cũng sợ mọi thứ thế hả?

Vì thế nên xin anh đừng làm mấy chuyện này nữa. Tôi nhận tấm lòng tốt của anh. Tạm biệt

Con bé này . . . đứng lại

Kì Long để bó hoa xuống . Cầm tay cô kéo lại

Em không thích vật chất vậy thì phải tặng em cái khác rồi!!!

Puny bị nắm chặt cổ tay không thể kháng cự được. Kì Long ghé sát tai cô nói:

Có phải thế này em mới chấp nhận không?

Anh đừng làm như thế !!! – Cô cố nhích khỏi cái tay siết chặt của anh

Em nói vậy tôi sẽ nghe sao? Tôi đã hết chịu nổi cảnh em với tên đó thân thiết rồi!

Bỏ ra!! Biến thái !

Cô bị Kì Long giữ chặt tay. Cô đã quá mệt mỏi với cái kiểu quá đáng này của anh

Hoa Phương nhìn thấy Puny và Kì Long ở góc gần đó. Cô nàng bực tức nắm chặt tay. . .

“ Cậu thật trơ trẽn. Anh Vyl thật sai lầm khi thích một đứa như cậu”

Vyl từ đằng sau kéo cô bé ra khỏi người Kì Long . Nơi này Puny hay tới nên không biết từ khi nào đến trường là anh lại tới đây ngay. Có lẽ là từ khi Kì Long để ý đến cô gái của anh! Trong anh không khi nào yên tâm để cô gái ấy một mình

Lần cuối tôi nói với cậu đừng bao giờ đụng vào cô gái này! – Vyl nhấn mạnh

Thật buồn cười. Cậu là gì của cô ấy mà nói vậy. Tôi sẽ vẫn tiếp tục làm điều tôi muốn

Lòng tự tôn quá cao dẫn tới vụ ẩu đả không nên có này!! Lần nữa, cả hai dùng đến bạo lực

Xin hai người..... dừng lại đi – Cô bé lên tiếng

Cậu nghĩ mình tài giỏi sao Vyl? – Kì Long lên tiếng

Cậu nghĩ mình là ai mà đụng vào con bé hả???

Tôi sẽ không nhường nhịn nữa. Cậu và cô ấy chẳng có quan hệ gì hết. Tôi hoàn toàn có quyền

Cậu dám

Lời qua tiếng lại rồi lao vào đánh đấm. Cô chẳng muốn thấy cảnh này chút nào. Trước khi định lao vào can ngăn thì cô Hiệu trưởng tới

Hai cậu lại làm cái trò gì thế này? Đi theo tôi!!! – Nói rồi cô San lôi cả hai đi

Khi hai người rời đi. Hoa Phương tiến lại gần chỗ Puny tát mạnh vào mặt cô

Lúc này cô nhìn Hoa Phương với ánh mắt khó hiểu

Cậu là cái thứ gì thế?!!! – Hoa Phương gắt lên

Hoa Phương, cậu . . .??? – Cô không hiểu

Đừng lúc nào cũng tỏ vẻ ngây thơ. Cũng đừng nhìn người khác bằng ánh mắt tội nghiệp ,vô tội đó!! Lừa được mấy người họ nhưng không lừa được tôi đâu !!

Cậu đang nói cái gì thế, Hoa Phương?

Giả ngốc đủ rồi. Cướp anh Vyl của tôi còn chưa đủ sao??? Còn tưởng cậu yêu anh ấy thật lòng. Ai ngờ cậu hết quyền rũ anh Minh Yên giờ lại tới tên du côn Kì Long .Cậu như vậy mà đòi xứng với tình yêu của anh Vyl sao??? – Hoa Phương khinh khỉnh cất lời

. . . Tôi. . . không thích ai hết. . . Nhưng tại sao lại như vậy? Tại sao mấy tên ngốc đó lại làm như vậy? Chính tôi cũng không muốn điều đó xảy ra – Nước mắt của Puny rơi lã chã trên khuôn mặt đã hằn vết tay của Hoa Phương

Trơ trẽn. Cậu ở cạnh anh Vyl cũng tươi cười, cũng ngoan ngoãn .Sau lưng anh ấy thì giao du với anh Minh Yên không được thì lại nhận anh ấy là anh trai.Khi Kì Long vừa trở lại học đã làm quen . Giờ thì ở đây tình tứ với hần!Đáng khinh, đáng xấu hổ, . . . Lẽ nào ngay cả danh dự cậu cũng không có !!!

Ngừng một lát rồi Hoa Phương lại tiếp:

Tình yêu tôi dành cho anh Vyl cậu biết chứ! Thế mà lại phải đứng sau đứa không có danh dự như cậu !! Tôi xin cậu hãy để anh ấy yên. . .Thứ như cậu vừa gây ra điều gì biết không? Cậu làm hai người họ vì cậu mà bị phạt. Còn chưa biết sẽ bị hình phạt thế nào. Cậu có biết đánh nhau có thể bị đuổi học không? Để xảy ra chuyện này cậu vui được chứ!! Anh ấy mà bị sao tôi sẽ không để cậu yên đâu!! – Lần này Hoa Phương như muốn thét lên

Từng lời nói của Hoa Phương làm tim cô đau đốn vụn vỡ . . .

Khi biết Kì Long thích mình cô không ngần ngại mà nói cô không thích anh. Đã rõ ràng mọi chuyện. Nhưng tình yêu của anh lại lớn đến vậy. Cô đúng là đứa tẻ nhạt.

Cô không thể làm gì được cho tình cảm của cả Vyl lẫn Kì Long. Cô chỉ là đứa gây phiền phức đáng ghét! Cô thật không xứng mà! Dù thế cô chưa từng nói rằng thích ai. Cô vẫn đau lòng và day dứt khi thấy họ làm đau bản thân chứ! Mà họ có lẽ không hiểu đâu... Họ ngốc lắm... Và bản thân cô cũng thật ngốc...

Hoa Phương! Cậu bị điên rồi sao?- Lin và Gum chạy lại

Tôi không điên. Là bạn các cậu. Không biết xấu hổ

Đừng phán xét Puny như thế. Rõ ràng Puny đã nói với Minh Yên cả Kì Long nữa rằng cậu ấy không thích họ rồi. Chỉ là họ không muốn chấp nhận thôi. Cậu đừng tự mình nghĩ ra mọi chuyện vậy – Lin lau nước mắt cho Puny lên tiếng

Puny sẽ không bao giờ là kẻ trợ trên , không có anh dự như cậu nói đâu. Cậu ấy là một người tốt bụng, thuần khiết và đáng yêu nhất mà tôi từng biết. Cậu nếu không rõ về Puny thì đừng nói sai về cậu ấy! – Gum cũng lên tiếng

Hoa Phương cứ định mặc họ bước đi nhưng lời nói ấy cứ đập vào tai cô. Trước giờ chưa có ai đứng ra bênh vực cô cả. Từ nhỏ tới lớn cũng đều không có một ai thật lòng chơi với cô và coi cô như người bạn bình thường. Họ lợi dụng cô. Đúng. Thì ra bản thân lại cô độc như thế!

Cô bước đi một cách vô định. . .

* * *

Tại phòng Hiệu trưởng

Lần thứ hai đánh nhau ! Các cậu định cứ thế này mà trưởng thành à? -Cô San lên tiếng

. . .

Mặt mũi đẹp đẽ là thế mà giờ nhìn xem có giống học sinh không? Bố mẹ các cậu cho vào đây để học chứ không phải để đánh đấm thể hiện bản thân. Mấy tuổi rồi mà còn làm cái trò đó!!! Mỗi cậu viết một bản kiểm điểm và lí do đánh nhau vào giấy nộp cho tôi

Hai người không ai cầm đến bút để viết. Thực ra cái lí do đánh nhau chẳng lẽ là do Puny. Trong khi cô bé đã bao lần nói rằng ghét anh đánh nhau. Cảm giác có lỗi xâm chiếm tâm hồn của Vyl !! Còn Kì Long đã quá quen với cái bản kiểm điểm anh chẳng bao giờ đụng tới. Cùng lắm thì bị cấm cửa một tháng hay là bị đánh một trận. . .Anh chẳng quan tâm !!!

Đừng nghĩ là con của Hiệu phó thì tung hoành khắp nơi! Mẹ cậu là Hiệu phó còn tôi là Hiệu trưởng! Mau viết đi! – Cô San nhìn Kì long

Anh ta ngay cả một chút sợ hãi và nghe lời đều không hề có! Thậm chí còn vất chân rất bình thản!

Còn cậu nữa! Tài năng mới của cậu là đánh nhau đấy hả?! Bố mẹ cậu ở xa không có nghĩa là cậu thích làm gì thì làm! Viết mau cho tôi! – Cô San lại quay sang Vyl

Anh chẳng khác kẻ kia là mấy. Vẫn khoanh tay nhìn tờ giấy không chút cảm xúc. Cái tên chết tiệt bên cạnh anh còn dám đụng vào người của anh lần nữa thì ngay cả giết hắn anh cũng có thể! Nghĩ mà muốn bực mình. Vyl vẫn chẳng đụng một mi li mét gì vào cái bút

Cô San nhìn sang hai kẻ cứng đầu trước mặt. Cô thở nhẹ một cái rồi lên tiếng:

Nếu không viết thì ở nhà một tháng cho tôi!Khỏi cần tới lớp!Trước khi tôi đình chỉ thì phải gọi người nhà lên đây!Không tự gọi thì tôi sẽ gọi.Giờ thì mời hai cậu ra khỏi đây

* * *

Nhận được điện thoại của cô Hiệu trưởng, mẹ của Vyl vẫn đang rất bận với việc ở công ti. Và vẫn như mọi lần họ phụ huynh người đi thay luôn là anh quản lí! Ryo đã lâu không tới trường nên có chút lạ lẫm. Vì

bình thường Vyl là người khá điềm tĩnh nên không phải lo mấy chuyện đánh đấm ấy. Giờ lại ra thế này, Ryo cũng thấy có chút ngờ ngợ nhưng mà chuyện này thực ra đã xảy ra một lần rồi!

Cậu chủ!! Sao cậu lại ra thế này hả?? Mấy hôm nay cậu sao vậy? Cứ đi gây chuyện là sao?

Anh không cần biết

Đừng nói với tôi là cậu lại đánh nhau với Kì Long

Vyl gật nhẹ đầu

Tôi sẽ bị trừ hết lương bổng vì cậu mất thôi.Cậu xuống phòng y tế đi rồi tôi sẽ tới sau

Khỏi cần – Vyl đáp

Cậu cố chấp vừa thôi – Ryo đánh mạnh vào tay Vyl

Thấy Vyl đau nên anh nhẹ nhàng trở lại :

Đau hả?!

Vyl không đáp

Này, cậu có sao không?! Tôi đánh đau lắm hả?!

Nghe tiếng cười của Kì Long đằng sau Vyl nhắc nhở Ryo:

Bảo anh khỏi cần lo rồi còn

Tôi không phải vì là công việc thì cũng chẳng thêm lo đâu thằng nhóc cố chấp

Vyl đẩy anh quản lí vào trong trước khi bị xấu hổ trước Kì Long. Cậu ta cứ nhìn anh với thái độ châm chọc làm người ta thật bực mà!

Kì Long đang đứng cười Vyl thì bị một cú đánh từ đằng sau. Anh ta quay lại gỡ giọng du côn:

Thằng nào dám đánh lên bản thiếu gia

Chưa kịp nói thêm đã bị ánh mắt của bố mình răn đe thì ra là bị bố mình đánh

Thằng bố thừa bản thiếu gia!

Sao bố lại đánh con ?

Vyl cúi nhẹ đầu chào bố Kì Long và rời đi!

Không đánh mày thì khen chắc! Một năm mà mày chưa tỉnh ra hả con trai.Bố cái tính hiếu thắng đi.Học võ là để phòng thân chứ không phải đi đánh đấm

Kì Long cúi đầu :

Bố lúc nào cũng trách con! Không phải cậu ta thì con cũng không. . .

Đừng đổ lỗi cho người khác. Mày toàn đi gây sự tứ phương. Không giấu được ta đâu mà cãi. Còn thêm lần nữa ta không có đứa con trai như mày đâu!Cái võ đường cũng không dành cho con đâu con trai !!

Con biết thưa bố

Dù thế nào cũng là con cái của mình. Thấy con mình đau trong lòng cha mẹ cũng chịu nổi đau khôn xiết!!

Về nhà đi .Ta bảo mẹ con chuẩn bị thuốc bôi rồi! Khi nào ta về thì xử sau- Bố Kì Long ân cần

* * *

Puny buồn bã đi dạo một mình về sau khi giờ học kết thúc. Cô chẳng còn nghĩ gì đến xung quanh cứ đi như trước mắt chỉ toàn đường thẳng tít tắp không có đích. Chỉ biết đi . . . và đi

Ê! Có đúng là con bé kia không?

Đúng rồi!

Và một màn đêm đen kịt đã bao phủ hết tầm mắt cô bé.

43. – Chương 43

Chap 43: Bắt cóc

Puny bị đưa đi .Suốt quãng đường cô chỉ nghe tiếng nói chuyện của những kẻ đã bắt mình. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng có lí do gì để mình bị bắt cóc thế này! Đành rằng mình là đứa con gái con nhà giàu có thì chúng bắt để tổng tiền nhưng cô chỉ sống trong căn hộ nhỏ thậm chí chẳng có mấy đồ giá trị trong nhà chứ đừng nói là có tiền để chuộc. Vậy lí do chúng bắt cô là gì?

Chiếc xe dừng lại. Cô bắt đầu cảm thấy sợ.Trên phim thường thì cô gái sẽ bị bắt đến nơi hoang vu, căn nhà bỏ hoang và kẻ bắt cóc là tên có khuôn mặt khá ghê rợn và trên mình xăm đầy hình rồng phượng.Cảm nhận về vụ bắt cóc của cô là như thế !!

Nhưng sự thực thì khá là khác . Cô được đưa tới căn nhà nói là bỏ hoang nhưng kẻ bắt cóc là người mặt mũi cũng không hề có gì là ghê rợn! Là một học sinh trông khá là ưa nhìn. Chẳng có gì giống như kẻ đầu trùm

Puny nhìn người học sinh đó mong một sự giải thích và hi vọng có thể đánh thức lương tâm nhưng người đó chỉ ra hiệu ấy tên đó đưa cô vào trong

Sao anh lại bắt tôi chứ? Nhầm người rồi!

Trần Lê Bảo Uyên – 11C2 – Trường Ko – san

Ôi ! Anh biết tên và lớp tôi nữa!!!- Cô bé có vẻ ngạc nhiên nhưng cái giọng cô rõ ràng là hí hửng

Người đó nhếch mép cười. Chỉ vào dòng chữ trên bảng tên ở áo cô

Ôi trời! Thế mà cứ tưởng

Bị bắt mà còn hí hửng nhỉ? – Anh ta nhìn Puny lên tiếng

Sao anh lại bắt tôi? Nhà tôi không có tiền để đưa cho anh đâu!! – Cô rất thành thật

An – kẻ bắt cóc đáp lại cô bằng câu:

Ai bảo tôi bắt cô vì tiền

Thế thì vì sao???

Trả thù

Tên tôi anh còn không biết thì thù oán gì chứ!

Không phải cô mà là hấn – Anh ta chỉ vào tấm hình Kì Long với vẻ rất căm thù

Đến giờ cô mới nhớ ra lần trước Lin và Gum có nói rằng phải cẩn thận với Kì Long. Vì xung quanh anh có rất nhiều kẻ thù.Lần này thì là thật rồi!Cô không có liên quan gì Kì Long đâu mà. . .

Anh trả thù Kì Long không liên quan tới tôi

Không liên quan?Chẳng phải cô là bạn gái hấn sao?

Không phải! Tôi và Kì Long chẳng có quan hệ gì hết

Nếu không phải tại Kì Long suốt ngày bám riết lấy cô bé thì có lẽ giờ đã không có chuyện chúng hiểu lầm cô là bạn gái anh!

Đừng lừa tôi. Tiện thể nhắc cô là nên ngậm miệng lại nếu không tôi cắt lưỡi ráng chịu ! Đợi hấn ta tới đây thì tôi sẽ thả cô ra!

Puny nuốt ực một cái. Nhìn mặt cũng đâu tới nỗi mà đầu óc thì thật quái dị!

Kì Long đáng ghét!! Tại anh mà tôi thành con tin bị bắt cóc ! Đáng ghét!

* * *

Mẹ Kì Long nhìn cậu con trai mặt mũi đầy vết bầm tím suýt xoa. Cô là Hiệu phó đã bao năm nay chứng kiến nhiều vụ ẩu đả và giải quyết không ít vụ nhưng đến khi con mình thành ra thế này, cô cũng thấy khó xử! Người mẹ ấy thương con mình rất nhiều. Mỗi lần anh bị thương đều dịu dàng chăm sóc

Nhẹ nhàng bôi thuốc lên mà trong lòng người mẹ vô cùng thương xót!

Mẹ kêu cái gì cơ chứ?!

Con trai mẹ sao lại ra nông nổi này! – Cô Hiền chạm nhẹ lên vết thương còn mới trên khuôn mặt cậu con trai

Chuyện thường thôi khỏi lo đi mẹ

Anh Long! Anh Long !!! – Tên đàn em Kì Long chạy hồng hộc tới

Sao??

Tên đó nhìn mẹ Kì Long lại im lặng. Hiểu ý nên Kì Long đuổi mẹ ra khỏi phòng mình

Ồ kìa!! Mẹ đang bôi thuốc

Thôi mẹ à!

Anh Long!! Chị dâu bị bắt đi rồi! Thằng An đó nói rằng nếu anh không tới nó sẽ giết chị dâu! – Tên đàn em vừa thở vừa nói

Cái gì?? Thằng khốn đó dám làm cái chuyện này sao?? Tao phải đi tìm hần!Hần ở đâu??? – Kì Long không đợi thêm đứng ngay dậy

Khoan đã anh Long!! Ông chủ nói rằng anh bị cấm ra ngoài một tháng đấy!!!

Giờ này mà còn nói được điều đó à!! Để con bé chết hay sao?? Tránh ra

Vừa mở cửa đi ra ngoài đã bị bố mình chặn lại. Ông nhất quyết không để Kì Long ra ngoài gây chuyện nữa. Quá nhiều lần nhân nhượng nên mới chai lì và vô phép như vậy !!

Không phải lúc này bố!Con nhất định phải đi !

Mày bước qua cánh cửa này thì đừng trở về nhà nữa!

Anh Long là cậu Vyl gọi – Tên đàn em đưa vội điện thoại cho Kì Long

Con bé đang ở đâu?Cậu lại đưa con bé đi đâu rồi hả?- Vyl gắt lên trong điện thoại

Nghe kĩ đây. Tôi không bắt Bảo Uyên nhưng cô ấy bị người của thằng An bắt đi rồi!Tôi sẽ đi cứu cô ấy!

Chết tiệt! Cậu đang làm cái quỷ gì thế hả? Thằng đó ở đâu?

Được rồi. Tôi sẽ nói cho cậu biết !

* * *

Thả tôi ra – Cô bé gào thét

Trời cũng không còn sớm nữa nên cô bé thấy sợ. Nhớ mọi người!! Bụng thì đói meo nữa!Bọn người đó không tra tấn cô bằng đòn roi hay gì cả mà tra tấn cái bụng đang réo ầm lên kia. Cô gào thét vì đói thôi . Muốn bắt thế nào cũng được nhưng phải cho cô ăn cơm chứ ! (B ý thật gan khi bị bắt cóc mà còn bình tĩnh thế này :v)

Im miệng. Muốn chết hả??- An gằn giọng

Có giết tôi anh cũng chẳng được cái gì đâu! – Puny bỗng nhiên trả lời một cách đồng dục

Con bé này cũng gan đấy nhỉ? – An nhìn Puny rồi phán xét

Phải chăng người của tên Kì long ấy lại có cá tính thế này! Cậu ta chọn không nhầm người! Chỉ tiếc là cô gái này đã chọn nhầm cậu ta! An suy ngẫm.

Puny tiếp:

Dù gì cũng bị bắt rồi. Có gan hay không cũng được cái gì đâu!

An nhìn ra ngoài thấy trời đã khá là tối mà không có dấu hiệu gì là khác lạ. Anh ta chep miệng:

Xem ra thằng Long chẳng coi cô ra gì nên chẳng thèm tới

Đã nói là tôi với Kì Long không liên quan rồi mà!

Đừng bao biện. Cho dù thế tôi cũng sẽ không thả cô ra

Cứu tôi với!! AAAAA. Tôi muốn ăn cơm. AAA – Puny hét lên

Người đó bịt miệng cô bé lại :

Im miệng

Ứ im đấy! – Puny đáp (b ăn phải gì mà hôm nay gan quá với @@)

Ứ im?! Bọn mày lấy dao...

Mặc kệ. Lấy dao thì... – Puny chột im bắt

Tôi im. Tôi im lặng mà – Bạn nhỏ lại ngoan ngoãn

An hơi bật cười. Nhưng chỉ vài giây rồi lại im lặng. Anh ta có chút ngạc nhiên khi vừa phớt ra nụ cười ấy! Không phải người lạnh lùng nhưng đã lâu anh chẳng còn cười nữa. Anh chỉ biết đến trả thù và chỉ vậy.

An chột đứng lên và đi vào phía phòng trong mặc Puny ở đó! Cô nhìn theo An, khó hiểu!

Xin chào, em bị trói có phải rất khó chịu không? – Một tên trông coi gần đó lại gần Puny

Cô bé ngây thơ gật đầu còn cười dễ thương với anh ta:

Anh thả tôi ra nhé!

Tên đó bị nụ cười làm tà tính nổi lên. Hắn cởi dây trói cho cô bé:

Kì Long hẳn ta đã không cần em thì để tôi thay hắn chăm sóc em vậy

Nói rồi, tên đó vuốt vuốt mặt cô cười đều. A! Anh ta không phải người tốt hả?! Cô nhìn nhầm người rồi. Tên đốn mặt này!

Bỏ ra. Tránh xa tôi xa – Puny đẩy cánh tay tên đó ra xa

Sao cô em nóng tính thế? Nhìn như vậy mà kiêu dữ. Cơ mà anh lại thích thế đấy- Anh ta nhìn cô bằng con mắt thèm khát

Không!!! Tôi không muốn!!!! – Puny cố hét lên

Nhưng mà ở đây dù có hét lên cũng vô ích. Tất cả những kẻ ở đây đều là loại người giống nhau. Sẽ chẳng ai bận tâm tới việc cô sẽ bị ra sao

Nào, ngoan đi – Anh ta tiến lại gần cô

Bốp – Cô dùng sức đánh vào mặt hắn ta

Dám đánh cả anh? Em quá cá tính rồi! Để xem em còn hưng dữ được bao lâu – Tên đó dùng bàn tay thô kệch ôm cô bé không cho cô giãy dụa

Vyl! Cứu tôi! Tôi không muốn đâu hu hu hu – Puny khóc lên nhưng cô biết lúc này nước mắt là thứ vô dụng nhất

Nhưng cũng chính lúc này cô mới nhận ra người cô gọi tên lại là Vyl. Chỉ là anh thôi!

Cho anh hôn một cái nào, ngoan – Tên đó dí sát mặt vào Puny

Hai cánh tay thô bạo của anh ta giữ chặt cánh tay đã đổ lên của Puny. Cô tránh anh ta nhưng nếu cứ thế này cô sẽ chết! Anh ta đưa tay chạm lên mặt cô rồi hôn lên cổ cô một cách điên loạn

Không! Cô chỉ biết gào lên như vậy. Ai sẽ cứu cô chứ?!

Chẳng còn chút hi vọng nào hết. Tất cả như sụp đổ...

Những viễn tưởng trước mắt của cô chỉ còn là một màu đen ... CÁI CHẾT

Sự sống và danh dự?!

Cái chết và kết thúc?!

Lúc bàn tay trần trụi của anh ta chạm vào người cô, cô đã rút con dao trong người anh ta ra kề lên cổ! Cô sẽ chết sao?

Phải chăng cái chết sẽ giúp cô được giải thoát....

44. – Chương 44

Chap 44: Ghen

Giây phút tưởng chừng mọi thứ sẽ chấm dứt...Cô thấy tên đồn mạt kia ngã sòng soài xuống nền đất. Con dao vừa kề lên cổ cũng bị gạt đi

Cô ngược lên nhìn người trước mặt mình

Là.... An! Anh ta cứu cô?!

Tao bảo mày làm cái việc ghê tởm này hả? – An gất lên

Chỉ là một đứa con gái. Chơi đùa một chút có làm sao?

Chơi đùa? Mày theo tao bao lâu mà nói được câu đó ra. Tao ghét nhất là những thằng có suy nghĩ bẩn thỉu như mày. Người tao muốn bắt là Kì Long không phải là con bé kia. Biển

Tên đó từ từ ngồi dậy rồi chạy biến ra ngoài...mất hút!

Puny rưng rưng khóc. Cô ước lúc này mình có thể ôm ai đó và khóc! Nước mắt cứ tuôn ra làm An cảm thấy trong lòng mình trào dâng cảm xúc lạ. Anh lại gần thân hình bé nhỏ run lên kia và ôm chặt...

Lúc cô nhận ra hơi ẩm ấy không phải Vyl thì đẩy An ra. Không biết từ bao giờ cô chỉ tin tưởng hơi ẩm của anh! Cô chỉ muốn ôm mình anh thôi!

Cô sợ tất cả những người ở đây! Anh ta ôm cô rõ ràng cũng chỉ muốn giở trò như cái tên vừa nãy...

Đừng lại gần tôi – Puny nói nhỏ

Cổ họng cô bé khô rát không thể nói lớn. Mắt thì đỏ hoe. Tay chân run lên bần bật. An không tìm được lại đến gần lau nước mắt trên mặt cô

Tôi sẽ không làm hại cô đâu – An cũng nói khẽ

Nói dối. Anh thì khác gì kẻ đó. Anh cũng xấu xa như thế! Tôi ghét những kẻ như anh – Puny gạt cánh tay An đi

Tôi rất xấu nhưng sẽ không giở trò như hấn

Tôi không tin

Vừa nãy không phải cô nói muốn ăn cơm sao? – An cầm hộp cơm đưa cho Puny

Không cần anh quan tâm. Anh chắc chắn bỏ thuốc mê vào trong đó. Đồ xấu xa – Puny mặc cái bụng đang kêu gào quay người ngồi xuống ghế gần đó

An cũng chẳng biết phải làm gì. Để cô chết đói thì cũng chẳng sao nhưng dù gì cũng là con tin. Để cô ta chết thì anh còn ai mà dụ tên Kì Long đến! Thế là An cầm dây trói người Puny vào cái ghế đó!

Xấu xa. Đê tiện. Độc ác – Puny bực bội nguyền rủa tên trước mặt

Nhưng khi miệng cô vừa định mở ra lần nữa thì An đã nhét thức ăn vào miệng cô. Ngon...ngon quá! Puny vô thức ăn ngon lành. Rồi cứ thế An đút cho cô ăn còn cô thì vui vẻ đón nhận từ bao giờ!

Lúc ăn nhanh quá cơm còn dính trên mặt. An còn lấy khăn lau cho cô. Cử chỉ ân cần này không phải từ một người xấu xa... Anh ta thậm chí còn kéo lại cổ áo cho cô. Hồi nãy tên khốn kia tính làm chuyện bĩ ối nên đã kéo áo cô nhưng mà sợ quá Puny chẳng để ý!

Ca...Cảm ơn

Nhưng có phải An đối xử với cô tốt để cô tin anh ta rồi lại hiện nguyên hình đấy chứ?!

Có sợ không? – An nhìn Puny rồi hỏi

Sợ lắm – Puny đáp

Tôi không định làm cô sợ. Chỉ muốn bắt tên Long du còn thôi

Cô bé nhìn chiếc áo đồng phục quen thuộc lên tiếng:

Anh là học sinh trường Ko – sao lại trở nên thế này?!

Học sinh sao?? Tôi còn đc là học sinh sao?? Chính Kì Long đã làm tôi bị đuổi khỏi trường. Hắn ta nghĩ mình thích làm gì thì làm sao?? Giờ tôi sẽ trả lại hắn hết những gì hắn đã gây ra cho tôi !!

Anh rất ghét Kì Long à?!

Tôi hận hắn. Kể như vậy cô thích nổi sao?

Tôi...tôi biết anh và cả Kì Long không thực sự xấu xa

Cô gái dễ dụ là cô thì biết cái gì chứ! Ngốc nghếch – An vò đầu cô

Cánh cửa sắt hoen rỉ bị cú đập mạnh của Vyl liền đổ rạp xuống. Âm thanh khó nghe ấy kéo sự chú ý của tất cả

Vyl?? Sao cậu lại ở đây !! – An ngạc nhiên khi nhìn thấy Vyl

Vyl là người đối đầu với Kì Long thì ai cũng rõ rồi! Vậy mà giờ sao lại có mặt ở đây?!

Sao ngốc vậy?! – Vyl nhìn Puny

Anh kéo Puny đứng lên rồi nhẹ nhàng ôm cô. Anh vừa vào đã thấy An xoa đầu cô thân thiết. Hơ! Bất cớ mà còn tình cảm vậy. Tính làm người ta bực chết chắc. Xem ra không phải giết Kì Long thôi mà còn giết luôn cả cái tên này nữa anh mới cam lòng!

Vyl !! Hu hu hu – Cô khóc ôm chặt người anh

Cô cảm thấy bao nhiêu dồn nén đều bị bung ra hết

Như tìm thấy sự bảo vệ cô bé khóc òa như đứa trẻ. Lần nào cũng là anh giúp cô!! Mọi sự sợ hãi bay đâu hết khi thấy anh!Người anh...ấm áp quá! Anh nhiều khi rất lạnh nhạt nhưng sao ôm cô lại ấm vậy chứ. Làm người ta chẳng muốn buông ra nữa

Đừng sợ – Vyl vỗ vai cô bé an ủi

An ngạc nhiên lên tiếng:

Sao?? Giờ cả cậu cũng theo thằng Long!

Tôi không theo ai hết!Tôi chỉ cần biết phải đưa con bé đi

Cậu nghĩ tôi bắt con bé để người ta tới cứu dễ dàng thế à?

Con bé là người của tôi

Sao cũng được. Miễn sao gọi thằng Long tới đây nếu không thì đừng trách tôi! Ngay cả cậu tôi cũng không tha đâu! Bắt con bé lại mau lên – Anh ta gọi cả bọn tới kéo cô bé khỏi người Vyl

* * *

Ở trường Ko – san

Tôi phải báo cảnh sát – Gum cầm điện thoại lên nhấn số

Huan không đợi thêm giằng lấy điện thoại từ tay Gum

Vyl sẽ cứu được cô bé. Nhóc đừng làm loạn thêm nữa

Lin đang ngồi sụt sịt khóc bên cạnh Zita! Vừa biết Puny bị bắt đi cô cảm thấy mình quá vô tâm khi để Puny đi một mình vậy...

Lin, không sao đâu – Zita lau nước mắt còn vương trên mặt cô

Cái tên Kì Long đó. Để anh đi tìm cậu ta. Chuyện thù oán của hần liên quan gì đến nhóm chúng ta chứ! Vyl với Puny có chuyện gì anh sẽ không tha cho cái tên chết dẫm ấy – Tan bình thường điềm tĩnh là thế giờ nghĩ thôi anh đã muốn nổi khùng

Giờ thì cả đám lại phải nhào ra ngăn Tan đi gây chuyện. Nếu bây giờ còn thêm vụ đánh nhau bạo loạn nào nữa thì chắc chắn cô San sẽ đình chỉ hết cả nhóm mất!

Puny dễ thương của tớ. Cậu không được có chuyện gì đấy! – Gum lo lắng

Nhóc đừng lo quá. Không sao đâu – Huan tự nhiên lại ôm Gum làm cô giật mình

Sao anh dám lợi dụng lúc tôi xuống tinh thần vậy hả? – Gum đẩy anh ra còn thêm câu làm đại thiếu gia Huan tụt hứng

Anh thề với cái bóng đèn là anh chỉ muốn an ủi cô một chút!

Ngay sau khi lời thề trong tâm trí anh bật ra thì cũng là lúc đèn trong phòng tập tắt phụt =.=

(Giờ thì anh thừa nhận là lợi dụng ngta chưa?)

* * *

Muốn gì thì tìm tôi! – Kì Long từ đâu đi tới

Nhìn theo phía có tiếng nói, An cười khẩy:

Lâu rồi không gặp. Anh Long đây sao?? Đến bây giờ anh vẫn còn đi đánh nhau để bị thương thế kia thật tội nghiệp

Kì Long đi tới, anh trầm lặng đáp:

Muốn gì thì nói nhanh lên. Đừng động vào con bé!

Khung cảnh lúc này... An nhìn Puny rồi lại nhìn Vyl, Kì Long! Anh không nghĩ một cô gái như vậy lại có thể lòi kéo hai kẻ lạnh lùng này! Nhưng... sao lại không khi chính An cũng cảm thấy cô gái này rất đáng yêu =.=

Thì ra là mối tình tay ba. Nghe nói con bé là người của Vyl rồi mà anh cũng không tha!

Câm miệng – Kì Long nhìn An tức giận

Có lẽ khi trước cậu nói từ đó tôi sẽ phải im nhưng giờ thì người phải câm miệng là cậu !

Muốn gì ?!

Một lời xin lỗi là không thể đủ cho những gì cậu gây ra cho tôi ! Những vết thương cậu tạo ra trên người tôi vẫn còn đó! Chúng ta có nên làm lại lần nữa không nhỉ??

Kì Long không chút suy nghĩ, anh nói ngay:

Gì cũng được. Nếu cậu thả con bé ra tôi sẽ làm bất kì điều gì cậu muốn

Puny nhìn Kì Long rồi lại nhìn An. Cô không biết phải làm gì nữa! Những điều sau đó chắc chắn sẽ rất đáng sợ

Lòng thương người tôi tưởng cậu bị *** ăn rồi chứ !Không sao cả giờ nhận ra cũng chưa muộn.Hai người mau đi trước khi tôi đổi ý

Ngay lập tức, cậu ta lấy gậy đánh thật mạnh vào người Kì Long. Hình như là tất cả những oán hận đã dồn nén bấy lâu nay.Không hề biểu lộ bất kì một cung bậc cảm xúc, chỉ là muốn có thể xả hận. . .

Nhìn Kì Long bị đánh đến khụy xuống. Puny không thể đứng yên. Cô chạy lại khi chiếc gậy vừa vung lên
Tránh ra. . . – An lên tiếng

Bảo Uyên !Em ngốc vậy. Mau đi đi.Tôi vì cứu em nên mới chịu thế này. Em còn không nghe lời. . . – Kì long nằm trên nền đất thều thào

Vyl lại gần kéo Puny đi nhưng cô không chịu, còn đẩy anh ra! Cô nói với Kì Long:

Làm sao tôi đi được.Anh sẽ bị đánh chết mất!

Tôi nên bị như vậy. Em mau đi ra ngoài – Kì Long dùng sức đẩy cô đi

Puny là cô bé cố chấp. Nếu đi thì cô đúng là đứa vô tình rồi:

Tôi không đi ! Anh không thể chết ! Tôi không muốn . . .

Nghe được lời này tôi chết cũng. . .- Kì Long nở nụ cười

Đừng nói gở. Tôi không phải loại người thấy chết thì bỏ mặc. Nếu có chết thì cùng chết

Tên ấy không đợi cô bé đứng ra đã quật mạnh gậy xuống. May mà Kì Long ôm lấy Puny để đỡ cho cô. . .

Thì ra khi người ta đã gây ra chuyện thì không thể sống bình yên. Cô mong rằng sau lần này Kì Long sẽ không sống như vậy nữa.Cô lúc đầu cũng có ác cảm với vẻ hống hách của anh nhưng dần dần cô nhận ra Kì Long thực ra chỉ vì không có bạn nên mới đi gây chuyện.Anh chỉ muốn được chú ý một chút!!

Tuy rằng điều ấy là sai trái nhưng nếu bây giờ nhận ra và sửa đổi vẫn còn kịp

Kì Long đẩy Puny ra, anh đón nhận những chiếc gậy đầy đau đớn tiếp theo đó. Nhưng Kì Long cũng nghĩ rằng nếu làm vậy mà An có thể hả giận thì cũng đáng.Dù sao một phần lỗi cũng từ anh mà ra

Vyl kéo cô bé đi ra ngoài nhưng cô không thể đi mà để 1 người ở lại chịu bị đánh được

Tôi không đi – Puny kiên quyết gạt tay anh

Định ở đây chết à?!

Nhưng Kì Long anh ta sẽ bị đánh chết mất

Theo tôi ra ngoài

Chưa để cô cứng đầu thêm anh bế cô đưa ra ngoài mặc cho cô giãy giụa loạn cả lên!

Tụi mày! Đánh tiếp ! – Tiếng của An vang vọng

Mấy cây gậy đánh vào người Kì Long càng lúc càng mạnh. Puny không ngờ Vyl lại là người tuyệt tình đến thế

Anh nỡ để Kì Long bị đánh thế sao?? Tôi thì không! – Cô bé quyết đi vào đó

Ngốc lắm!Đợi ở đây.Cầm được vào trong rõ chưa

Vậy còn anh ?!

Tôi vào trong đó – Vyl bình thản đáp

Gọi người của Kì Long tới đi – Anh đưa cho Puny điện thoại rồi đi vào trong

Anh ... không được bị thương đấy – Puny nói với theo

Cô lẽ ra nên nói một câu xin lỗi với anh! Anh là người tốt. Cực kì tốt! Không đợi thêm cô bấm điện thoại gọi cho đám đàn em của Kì Long!

* * *

Với người đã từng bị đánh thậm tệ như An – cậu học sinh từng bị Kì Long hành hạ và sau đó thì bị đuổi học vì đánh nhau trong trường. Thực ra An cũng là người khá nóng tính. Ai đụng vào đều có thể dùng tới nắm đấm!

Kì Long và An có xích mích thế là lôi bè phái ra thanh toán lẫn nhau. An là người chủ động vụ đánh nhau trước nhưng Kì Long lại là người làm chậm ngòi cho An trở nên như vậy!

Quá uất ức với những hình phạt mà mình từng bị xử kèm theo việc bị đuổi khỏi trường. An dần nung nấu ý định trả thù Kì Long. Đến khi chính thức trả thù kẻ hại mình những cú đánh còn mạnh mẽ và độc ác hơn cả trước kia Kì Long từng làm

Những điều đau đớn khi đó đặt hết vào những cú đánh bây giờ! Kì Long bị đánh nhưng kháng cự nên chỉ vài cái là trúng vào người.

Người của An quá đông so với mình Kì Long. Vốn dĩ anh đi mình là vì An đã yêu cầu như vậy. Kì Long cũng không muốn đám đàn em mình vì mình mà bị đánh thê thảm. Lỗi mà anh gây ra lần này sẽ chịu đựng mình !!

Khi không để ý có 1 tên lao tới định đập một gậy vào đầu anh may mà Vyl đã tới kịp lúc nên cú đánh đó đã không vào đầu của Kì Long !!

Sao cậu còn chưa đi ??? – Kì Long ngạc nhiên

Lương tâm gọi trở lại – Vyl đáp

Dù sao cũng cảm ơn ! Nhưng việc này để mình tôi chịu được rồi

Tôi không thích nghe lời ai bao giờ nên cậu đừng lăm nhảm nữa

An nổi điên lên và không còn một chút lương tâm nữa. Kì Long gắng gượng đứng dậy trong tình trạng thương tích đầy mình để đánh lại bọn chúng. Lâu rồi không đánh đấm, Vyl và Kì Long dạo này hình như hơi “ bạo lực” quá thì phải??

Một lúc sau thì nghe tiếng đàn em của Kì Long

Anh Long!! Tụi em tới cứu anh

Sao tụi mày lại tới?!!

Sao tụi em để anh 1 mình được chứ!!!

Khi mọi người không để ý Kì Long đã bị đánh vào lưng 1 lực rất mạnh. Cú đánh đó làm Kì Long gục xuống và nó cũng là cú đánh kết thúc mọi thù hận

Những gì giữa chúng ta từ nay kết thúc. Đi thôi !

Máu từ lưng thấm đẫm làm đỏ cả một mảng áo phía sau chiếc áo sơ mi trắng. Màu của máu loang lổ trông thật đáng sợ

Puny vừa thấy đám đàn em đưa Kì Long ra với bộ dạng ấy cô sợ hãi rồi ngất lịm đi, người cô ngã vào Vyl rồi cố thể đôi mắt khép chặt lại! Vyl đỡ lấy người cô, lòng anh thất lại, đau đớn! Anh ôm cô, dùng hơi ấm của mình mong cô sẽ tỉnh lại! Lần đầu tiên anh cảm thấy cô chính là mạng sống của anh

Nhưng ... cô thực sự quan tâm Kì Long tới vậy?!! Cô quan tâm cậu ta hơn anh sao?

Cô bé này, tôi chưa ngất mà em đã thay tôi ngất rồi – Kì Long cố gắng lên tiếng rồi sau đó cũng nằm dài trên chiếc xe cứu thương!

Anh nhắm mắt, suy ngẫm xa xôi!

* * *

Kì Long sau khi được đưa tới bệnh viện đã được băng bó lại cẩn thận vết thương!! May là cũng không gây di chứng gì

Puny cũng chỉ là quá sốc nên ngất đi. Chỉ cần nằm một lát là sẽ tỉnh lại. Nằm cùng một phòng với Kì Long, Puny nằm một giường, Kì Long cách đó nằm một giường

Vyl ngồi cạnh cô, nắm lấy tay cô, anh muốn cô tin rằng anh thích cô là sự thật. Đôi môi của cô lúc ngủ tại sao cứ hấp dẫn anh như vậy?! Anh cúi người rồi hôn nhẹ lên môi cô...một chút thôi...đủ để anh thể hiện tình cảm sâu đậm này!

Ra là cậu luôn dùng cách này để có được cô ấy? – Kì Long lên tiếng

Ý cậu là gì?

Cậu mà cũng phải đi hôn trộm người khác à?! Kì lạ đấy! Vyl mà tôi biết lạnh lùng như một tảng đá không quan tâm bất cứ ai. Các cô gái vây quanh không ít mà cũng phải đi làm cái chuyện này! Thật là...

Cô ấy là của tôi! Tôi có làm gì cậu cũng khỏi cần bận tâm!

Haha. Cô ấy không phải là của cậu! Chỉ là mình cậu ảo tưởng thôi. Lần sau khi tôi khỏe lại, cậu dám lên hôn hay làm tổn hại cô ấy, tôi sẽ không để yên đâu!

Kì Long vừa dứt lời thì Puny đã hơi khê động tay, mắt cô từ từ mở ra. Khung cảnh và mùi bệnh viện sộc vào mũi cô làm cô sực tỉnh! Không quan tâm ánh mắt yêu thương và sự mừng rỡ của Vyl, cô nhảy vội xuống giường chạy đến gần Kì Long

Puny vì lao ra lúc Kì Long bị đánh nên cũng bị một vài vết bầm nhưng cô bé không cảm thấy đau

Kì Long, anh có sao không?! Tôi thấy rất sợ! Lúc ấy, anh bị thương, máu,máu...- Cô lay lay cánh tay anh

Kì Long cười khẽ, cô bé này thật đáng yêu đi!

Tôi không sao! Em làm tôi muốn ôm quá! Cứ quan tâm người khác như vậy hỏi tôi biết làm thế nào?! – Kì Long xoa đầu cô

Vyl ở bên đó quạ đen bay đầy đầu ==

Anh là người đã ôm cô suốt cả quãng đường tới đây. Anh còn cực kì lo lắng, đau lòng. Anh thương cô như thế mà ngay cả câu hỏi thăm cũng không có! Cô thật vô tâm!

Em có sao không, Bảo Uyên ! – Kì Long ân cần hỏi thăm

Cô bé lắc đầu :

Không

Không sao gì mà không sao! Tay em tím hết cả rồi này – Anh cầm tay cô lên chỉ vào vết tím bầm

Cô bé giờ mới để ý. Nhìn thấy mới bắt đầu thấy đau

À. Không sao đâu. Tôi bôi thuốc là khỏi. . .

Vậy thì tốt. Tại tôi mà em bị liên lụy. Xin lỗi

Không sao. Anh bị đánh có đau không??

Puny chạm vào mấy vết thương trên mặt Kì Long. Tuy là bực vì bị tui đó bắt nhưng thấy Kì Long bị đánh tới vậy cô cũng cảm thấy đau lòng

Được em quan tâm thì mấy cái vết thương này có là gì

Híc híc. . . Cũng tại tôi . . . Anh bị đánh đến thế này tôi. . .

Đừng khóc. Tôi không sao. Em mà khóc tôi sẽ đau hơn đấy!

Bla bla bla . . .

Tình cảm đủ chưa? Cậu ta chết hay sao mà khóc – Vyl có vẻ không thể chịu đựng thêm

Chịu đựng tới mức này khả năng của anh đã cao lắm rồi!

Anh ngay lúc này chỉ muốn ôm cô bé cách xa Kì Long càng xa càng tốt. Nhìn cô lo cho Kì Long, chăm sóc cậu ta là anh không thể tiếp tục đứng yên thêm nữa

Người ta bị như thế anh còn có thể nói vậy! Thật quá đáng! Không có chút tình thương

Được rồi. Hai người cứ về đi !Thật có lỗi nhưng phải cảm ơn cậu nhiều!

Đừng lãng vãng quanh con bé là được rồi – Vyl nắm tay Puny định kéo đi

Tôi muốn ở đây . . . – Cô bé ngập ngừng nhìn Vyl

Anh tức giận nắm lấy tay cô kéo ra ngoài, gắt:

Cô ở đây? Cô ở đây làm cái gì?

Kì Long bị như vậy một phần. . .- Puny đáp mà không dám nhìn thẳng vào mắt anh vì giờ trông nó đáng sợ lắm

Anh không thể tiếp tục nhẫn nhịn thêm:

Vì cậu ta mà cô mới ra thế này cô còn muốn cảm ơn! Cô có biết là nói chuyện với đứa ngốc khó chịu thế nào không?! Tôi chưa từng gặp đứa nào ngốc hơn cô!

Tôi biết...anh không thích đứa ngốc như tôi. Nhưng mà. . . tôi không thể đi về khi Kì Long chưa khỏi được – Nói rồi, Puny đi vào bên trong mặc biểu hiện tối sầm của Vyl

Cô bé không biết và cũng không hiểu Vyl đã lo cho cô đến phát điên thế nào...

Em cứ về không cần lo cho tôi – Kì Long thều thào lên tiếng

Không được. Khi nào anh khỏe lại tôi sẽ về !

Kì Long cười nhìn Puny. Cô bé ấy thật tốt bụng và dễ thương. Nhưng mà Kì Long biết trong lòng cô bé chỉ có một người. . .

Và ngạc nhiên rằng người đó trước đây lạnh lùng, kiêu ngạo là thế mà giờ lại có thể hạ mình xuống vì tình yêu thì thật hiếm thấy. Anh chỉ khẽ cười nhìn bộ dạng “tối như mực tàu” của Vyl

Anh vẫn chưa về sao?? – Puny ngạc nhiên nhìn Vyl

Tôi tại sao phải về? – Anh ngồi xuống ghế bình thản đáp

Vậy cậu ở đây chăm sóc tôi sao? – Kì Long khó nhọc cười lên một tiếng

Tầm phào

Puny lại tiếp:

Anh không về anh Ryo sẽ lo lắm đấy!

Tôi không thể để cậu ta và cô . . . ở một mình – Anh có chút lưỡng lự

Sau đó là một tràng cười của Kì Long. Nhất thời không kìm lại được anh cứ cười mãi

Yên tâm đi. Tôi thành ra thế này không làm gì được người của cậu đâu

Cậu. . . – Vyl suýt chút thì không kìm được tức giận

Cô bé thiếu chút là thở dài. Hai con người này cứ cãi nhau như trẻ con ấy!

Hai người lại bắt đầu rồi. Ở bệnh viện đừng ồn ào

Quý tử của mẹ sao thế này!! – Mẹ Kì Long chạy ủa vào giường bệnh khi thấy con mình bị băng bó như thế

Nhìn cảnh tượng này chắc hẳn cả trường sẽ ghen tỵ với Kì Long không chừng. Cô Hiệu phó hiền từ là một người mẹ cực kì yêu thương con. Bố anh là võ sư luôn nghiêm túc. Kì Long vốn dĩ không cô đơn. Anh chỉ tự làm mình trở nên xấu xa và cô độc!

Bà cứ như thế nên nó mới cứ đi đánh nhau đấy. Huy này, nó mà còn như thế này thì cháu cứ đánh nó cho bác. Cái thằng này không gây chuyện là không chịu được – Bố Kì Long chột nhìn sang Vyl

Vyl nhìn lướt qua Kì Long cười khểnh. Không, là nụ cười đắc ý! Như là tôi có toàn quyền đánh cậu vậy!

Ông thôi đi. . . Con bị thành thế này còn ca cẩm gì nữa! – Cô Hiệu phó đánh nhẹ vào tay ông chồng

Con đáng bị như vậy mà mẹ. Bố nói đúng. Con không nên như vậy. Chỉ vì như vậy mà con làm hại đến người con yêu quý! – Anh nhìn sang phía Puny

Ông thấy chưa. Nó luôn yêu quý ông đấy!

Thưa hai bác, anh ấy bị như vậy một phần là vì cứu cháu. Cho nên cho phép cháu ở đây cho đến khi anh ấy khỏe lại ạ – Puny lên tiếng

Mẹ và bố Kì Long quay lại vẻ rất ngạc nhiên. Trước nay có mơ cũng không nghĩ rằng Kì Long quen biết được với người con gái lễ phép và ngoan ngoãn thế này. Chuyên gia đi gây chuyện nên chẳng ai dám dây dưa. Giờ thì con mắt ngạc nhiên ấy cứ nhìn Puny mà không thể tin được

Hai người dường có nhìn nữa. Để cô ấy ngồi xuống đi – Kì Long phải giải vây cho cô

Ừ. Cháu là. . .

Vâng. Cháu là Bảo Uyên. Một phần là do cháu nên cháu muốn ở đây

Không sao. Cháu quan tâm tới Kì Long nhà bác là bác vui lắm rồi. Mấy đứa ở đây để bác đi mua đồ ăn một lát

Con xin lỗi bố mẹ ! Là lỗi của con! Từ nay về sau nhất định con sẽ trở thành người như mong ước của bố !

Bố Kì Long thở phào. Tâm trạng bất an của ông đã vơi dần sau câu nói của Long. Người bố này đã lo lắng và quan tâm Kì Long rất nhiều. Có điều Kì Long cứ mãi mê với việc chọc ghẹo người khác mà quên rằng mỗi lần cậu bị đánh, bị thương ông là người đau lòng nhất. Nhìn cậu con trai bị thương tích nằm trên giường bệnh là trong ông vô cùng đau.

Người cha, người mẹ nào cũng thương yêu con mình dù cho con của mình có tốt hay xấu cũng là đứa con yêu quý của gia đình

Người ta cứ phải xảy ra chuyện mới trân trọng những gì trước mắt mình

* * *

Đám nhí nhớ sau khi biết chuyện thì chạy ồ vào bệnh viện lũ lượt. Đến mấy cô y tá cũng phải ngạc nhiên khi một ngày mà có tới mấy lượt thăm bệnh. Anh chàng bị thương đó là Idol quốc tế chắc?!

Puny! Cậu có làm sao không? Cậu bị đau ở đâu? Cậu không được có chuyện gì đấy nhé! – Lin và Gum cứ tìm khắp người Puny xem có vết thương nào không

Không sao. Tổ chỉ bị trầy nhẹ thôi. Các cậu khóc gì chứ! – Puny ôm cả hai đứa

Hức hức. Tại bọn tớ không đi cùng cậu nên mới xảy ra chuyện. Từ giờ sẽ không để cậu về mình – Lin vẫn nức nở

Puny dễ thương, tớ rất sợ đấy! Lần đầu tiên Gum này có cảm giác ấy

Được rồi! Tớ rất khỏe còn gì. Đừng khóc nữa mà – Cô bé lau nước mắt cho Lin và cả Gum vốn rất mạnh mẽ

Kì Long chẹp miệng. Khóc lóc cái khỉ gì chứ?! Người bị thương là anh chứ cô bé ấy đâu có hề gì! Mà nếu người bị đánh là cô chắc chắn anh sẽ giết chết cái tên An đó! Chỉ cần cô bé ấy không sao, anh có bị nặng hơn cũng chẳng hề gì

Kì Long, cậu bị vậy là đáng đấy – Tan chẹp miệng

Kì Long khó nhọc lên tiếng:

Tôi lại có cảm giác phòng tập và phòng Hội trưởng hơi bị chướng mắt quá

Gì nữa thế?!!! Cậu ta không phải lại định châm lửa đốt hai cái phòng anh yêu hơn cả mạng sống đó chứ!
==

Cậu ta đùa được như vậy thì chắc bị thương không nặng đâu – Huan lễ ra nên nhìn Kì Long thì lại nhìn Puny với Vyl

Ý gì đây?

Em không cần ở lại với cậu ta đâu – Huan nói với Puny

Không. Em đâu phải người vô tâm

. . . – Tất cả im lặng nhìn Vyl

Vậy ý cô Vyl là người vô tâm sao?! Cả đám không nói gì nữa sợ là có án mạng ngay, luôn, tức thì!

Anh thực sự, thực sự là hết chịu nổi cô rồi! Sau lần này nhất định để cô ghen vì anh! Khi ấy phải van nài anh ở bên cạnh!

Anh... nghĩ được...làm được !!!

Kì Long, cậu nghỉ đi. Chúng ta về thôi – Zita lên tiếng

Em... không muốn về – Lin đáp

Tớ cũng thế – Gum lại đáp

Hai đứa cứ ôm tay Puny không chịu đi. Cứ như là sợ rời cô một tẹo thôi là sẽ xảy ra chuyện. Thế nên tất cả lại ở thêm một lúc lâu!!!

Puny phải dỗ mãi Lin và Gum mới chịu đi về!

Kì Long cảm thấy mình bây giờ còn thảm hơn lúc trước. Muốn yên tĩnh nằm đây mà cuối cùng cái đám ấy làm cho inh hết cả đầu. Cuối cùng cũng được yên giấc ngủ

* * *

7 pm

May mà Puny đã nhờ Lin nói với mẹ là cô phải ở đây! Mẹ cô chỉ cần nghe thấy hai từ con rể là chẳng cần nói thêm lập tức đồng ý! Thật là hết nói nổi!

Kì Long , anh có muốn ăn gì không? – Puny lên tiếng

Bố mẹ của Kì Long về nhà lấy đồ nên chỉ còn có Puny và Vyl ở đây. Tay của Kì Long bị thương không tự ăn được nên Puny đành phải “chăm sóc tận tình”

Em sẽ đút cho tôi ăn? – Vẻ mặt rất hào hứng

Đương nhiên rồi

Vừa cầm bát canh gà lên định đút cho Kì Long thì Vyl lên tiếng:

Tôi cũng muốn ăn

Anh thực ra không thích canh gà. Nhưng nếu cô đút cho anh như thế anh có ăn cả nghìn bát cũng được ==
(hai anh yêu ngta mù quáng rồi x)

Tay anh cũng bị thương?

Không

Thế anh tự anh đi – Cô bé đáp phũ phàng

Kì Long khẽ cười. Cái tên ấy từ bao giờ lại nổi cơn ghen dữ dội thế nhỉ? Khi trước còn tưởng cậu ta vô cảm chứ! Thì ra khi yêu con người ta thay đổi nhiều tới vậy

Không để Puny làm cái việc chăm sóc ấy, Vyl nhào tới nở nụ cười không chút thiện cảm

Để tôi!

Thế rồi, người đút canh gà cho Kì Long lại là Vyl!

Cậu chủ suốt bao năm qua chưa từng biết tới cái gì gọi là chăm sóc thì bây giờ lại đang làm cái việc khó có thể chấp nhận. Puny chỉ ngồi đó ăn bánh và cười trong bụng

Cánh cửa phòng bệnh bật tung ra

Lại gì nữa đây? Hôm nay bệnh nhân Kì Long chào đón quá nhiều người thăm rồi đấy! Lần này cô y tá đã thực sự muốn vào xem lại khuôn mặt của Idol quốc tế kia! Nhân tiện hỏi xem còn có ai hạ cổ đến thăm nữa không để còn nằm ngủ một giấc!

Cậu chủ ! – Tiếng anh quản lí hốt hải

Cậu. . . đang làm cái gì thế? – Ryo suýt thì rớt luôn cả hàm xuống đất

Anh không thấy sao. . .chăm sóc bệnh nhân – Vyl đáp

Kì Long ho một đợt. Rõ là Vyl làm anh sặc canh gà này giờ! Cậu ta chỉ muốn trả thù riêng thôi. Tốt nhất Ryo nên đem cậu ta về nhà ngay đi. Chịu hết nổi rồi. Cậu ta đang hành hạ anh chứ chăm sóc cái khỉ gì đâu!

Cậu bị bệnh rồi?? Đây mà là cậu sao?? – Ryo tiếp tục truy vấn

Anh về đi. Tôi sẽ ở đây

Không được. . .tôi sẽ bị – Anh quản lí lại nghĩ đến vụ lương @@

Anh Ryo, anh đưa anh ấy về đi. Ở đây có tôi là được rồi – Puny đáp

Cô biết là anh cần về nhà mà. Vốn dĩ chuyện này không liên quan tới anh mà bắt anh phải ở đây thì thật quá đáng. Cô chỉ nghĩ cho anh thôi!

Hai người??? Không được – Vyl đáp nhìn Puny với Kì Long

Trong đầu anh tưởng tượng ra không biết bao nhiêu cảnh tình cảm của hai người họ khi anh đi về! Không được. Anh sẽ ở đây!

Vậy vậy thì. . . cậu cứ ở đây đi. Tôi về một mình được rồi – Anh quản lí biết ý nên thôi không dài dòng nữa. Tính của Vyl chắc chắn có nằm đây ăn vạ cũng không ích gì

Hơn nữa, cậu chủ của anh rõ ràng là đang ghen ngầm trong lòng! Lâu nay chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày này. Giờ nhìn Vyl như thế Ryo có cảm giác cậu dường như chỉ tỏ ra lạnh lùng nhưng thực chất cậu rất ấm áp!

Thế là Ryo lại lái xe về nhà. Anh sẽ chấp nhận vụ trừ lương lần này!

* * *

Nửa đêm, khi Kì Long đã ngủ, Vyl vẫn thức và bất mãn nhìn Puny chăm sóc Kì Long. Anh không hiểu tại sao cô gái ấy lại phải tận tình như thế?? Với anh nhẹ nhàng như vậy một chút cũng không được sao?Chăm sóc người khác trước mặt anh đúng là làm người ta tức chết được

(thì ai biểu anh ở đây làm chi ~~)

Cô thích cậu ta?

Puny nhìn sang giường bên cạnh, Vyl đang nằm đặt tay lên trán vẻ trầm tư. Nhưng anh ta hỏi câu kì lạ đó làm gì???

Tôi thích anh ta thì sao? Mà không thích thì sao?

Đừng thích cậu ta – Anh ngồi dậy vẻ mặt rất nghiêm túc

Tại sao?

Anh đứng lên cầm tay Puny nắm chặt:

Vì tôi thích cô

Giây phút câu nói ấy vang lên trong lòng cô bé có một cảm giác khác lạ không phải mỗi lúc này còn từ lần đầu tiên khi anh ta nói thích cô

Có liên quan sao? Anh thích tôi thì tôi buộc phải thích anh chắc? Tôi thích Kì Long thì đã sao? – Puny muốn có thời gian suy nghĩ về tình cảm của mình

Còn thời gian mà. Cô sẽ xác định lại tất cả, mọi thứ! Cô mong anh sẽ tiếp tục thích cô... vì như thế khi cô hiểu rõ về tình cảm của mình cả hai sẽ có một kết thúc đẹp để cho tình cảnh hiện giờ!

Cô quan tâm cậu ta như vậy. Cô coi tôi là viên sỏi hay là hạt cát?!

Thực ra, tôi xem anh là tảng băng >”<>

Tôi thích cô – Lời nói trầm ấm vang lên bên tai cô

Anh đừng đùa nữa có được không? Chẳng vui chút nào! – Cô như đang lảng tránh điều gì đó

Đùa gì chứ?? Rõ ràng thành thật như vậy. Rõ ràng như thế mà cô gái ấy vẫn khẳng khái!

Tôi không đùa – Vẻ mặt nghiêm túc, cực kì nghiêm túc

Vậy thì do tôi nghe nhầm

Người như tôi. . . cô không thích sao? – Anh có chút ngạc nhiên

Anh nghĩ người như anh tôi phải thích ư?

Nực cười thật. Đẹp trai, giàu có, tài năng, thông minh, tài giỏi là ai cũng phải thích chắc. Mặt xấu xa của anh cô còn chưa thấu hay sao mà phải thích cơ chứ. Cái kẻ ấy thật quá tự tin rồi!

Ôm cô gái ấy vào lòng, anh lên tiếng:

Tôi sẽ chứng minh . . . cô cũng thích tôi !

45. – Chương 45

Chap 45: Trở về

Một tháng sau đó, Vyl đi học lại còn Kì Long thì vẫn phải ở lại viện để kiểm tra kĩ càng xem có di chứng gì không!

Sau lần tỏ tình thứ 2 anh cả tháng trời ở nhà không được gặp Puny. Trong lòng rất nhớ, thật sự muốn gặp cô, muốn nghe cô nói cũng nhớ anh nhưng cuối cùng lại ốm... giờ thì đang nằm ở trong... phòng tập!

(Số anh nó hằm hiu quá)

Buổi sáng trong lành và mát mẻ bắt đầu tại ngôi trường Ko – san

Gum đang thông dong ôm sấp bài kiểm tra mà cô nhờ lấy lên trả cho cả lớp. Lẽ ra phải là Giang lớp trưởng nhưng cô bạn hôm nay nghỉ học nên Gum xuống lấy thay. Giang và cô cũng khá thân thiết mà!

Tâm trạng với những ngày trời trong xanh thế này thường là vô cùng thanh thản và thư thái . Cho tới khi đi đến gần phòng tập thì bị cú lao ra bất ngờ từ trong làm cô ngã nhào và sấp bài kiểm tra cũng bay theo chiều gió văng tứ tung ở dưới đất. Cô bức bối hết:

Tên diên nào đấy?!

Ai diên.Là cô đi không nhìn đấy!

Và đến khi 2 người ngẩng lên thì mới biết kẻ trước mắt mình hoàn toàn là gương mặt thân quen . Đứng mặt người quen rồi :/

Anh . . .

Là nhóc hả???

Gum đứng dậy phủi lại áo và chiếc váy thì mới nhận ra sự cố không lành lặn ở trên đó

Vâng!

Nó đã bị xoẹt 1 đường xẻ đến là dài. Cô vội vàng lấy tay che che trước sự khó hiểu của Huan . Anh đứng dậy và đi đến gần cô hỏi thăm:

Sao thế?! Tôi đâu có bắt nhóc phải cúi mình khi gặp tôi đâu nhỉ? Đứng thẳng lên xem nào! – Huan dựng người Gum lên

Anh khùng à. Mà thôi! Lỗi của tôi thì tôi xin lỗi anh có việc cứ đi trước- Cô ấp úng một tay đẩy Huan đi, một tay vẫn cố gắng giữ im cái váy đã phản chủ

Không phải lỗi của nhóc sao lại nhận. Tập bài kiểm tra để tôi nhật lại cho!

Khỏi cần. Anh cứ đi đi mà !!!- Cô bé sắp không chịu được nữa cứ xua tay đuổi Huan đi

Sao nhóc cứ xử lạ thế?!

Đã bảo anh đi đi mà lại – Gum vẫn cúi người che che vết xẻ

Thấy cô bé cứ cúi người như vậy. Anh lo lắng:

Không phải nhóc bị đau bụng đấy chứ!

Không phải . . .Tôi . . . tôi bị . . bị . . . – Gum ấp úng

Nhóc bị sao? Để tôi đưa xuống phòng y tế

Anh muốn tôi nói ra cái chuyện xấu hổ này chắc? – Gum bực mình

Sau đó, cô nàng thấy Huan ngập ngừng:

Nhóc... là đến ngày đấy hả?! – Mặt Huan bỗng chốc cũng hơi đỏ

Gum đá mạnh vào chân Huan lảo đảo:

Tên đại thiếu gia biến thái, bì ổi, vô sỉ, mặt dày kia! Anh dựa vào gì mà nói linh tinh thế hả?!

Tôi biết là nhóc rất ngại nhưng... sự thật là thế mà

Gum không chịu thêm được nữa, hét lên giữa sân trường:

BẢN CÔ NƯƠNG BỊ RÁCH VÁY!

Giờ thì tất cả bỗng vắng lặng lạ thường. Chỉ còn tiếng lá cây xào xạc qua lại...

.

Giữa sân trường hai con người cũng im lặng không ai nói câu gì! Bầu không khí trở nên thật khó định nghĩa! Cứ như có cả mây con quạ đen bay trên đầu vậy, xua mãi không chịu đi!

Nhưng nhớ không nhầm thì đây là lần thứ 2 Huan nhìn thấy Gum đỏ mặt. Cô bé Tomboy này lúc mắc cỡ cũng rất dễ thương vô cùng!

Huan hơi bất ngờ nhưng rồi cũng rất tốt bụng

Anh thấy Gum im lặng nên ho khan một tiếng, nhẹ giọng:

Tôi đưa nhóc xuống phòng y tế

Anh cởi áo khoác của mình mặc cho cô bé. Còn ân cần đưa cô vào phòng y tế nhờ cô Lệ chăm sóc. Không quên tập bài kiểm tra đang tút tung ở ngoài cửa anh ra ngoài nhặt lại rồi đem lên lớp cho Gum

Đến bản thân anh không ngờ có ngày mình lại phải làm mấy cái thứ chuyện vợ vắn và ngớ ngẩn này. Nhưng giờ thì thấy chẳng có gì to tát như lúc trước mình nghĩ

Vừa mới chạm chân tới cửa lớp cả đám nữ sinh đã hò hét dữ dội ở trong. Puny và Lin thấy vô cùng lạ nên ngạc nhiên nhìn Huan. Lúc này, anh bước vào đưa tập bài cho cô giáo. Còn quay xuống giơ kí hiệu “Suyt” với cả lớp làm chúng nó cứ rung rinh hết lượt !

Anh gọi 2 cô bé ra ngoài nói chuyện làm bao ánh mắt ghen tị đổ dồn vào Puny và Lin! Nhưng mà vốn dĩ cả trường đều biết Lin là bạn gái của Zita nên có ghen tị mấy thì cũng hiểu được!

Sao anh lại cầm tập bài kiểm tra đó? – Puny hỏi

Còn Gum đâu?? – Lin lên tiếng

Dưới phòng y tế

Hai cô bé nhìn nhau khó hiểu rồi vào lớp

Một lúc sau cả hai vào phòng y tế thấy Gum đang nằm tưởng cô bạn mình bị sao hốt hoảng chạy ù tới:

Gum!Sao cậu lại thế này?!

Tĩnh lại đi Gum – Cả hai lay lay người Gum

Cô bé đang nằm ngủ quên nghe tiếng ồn bên cạnh lơ mơ mở mắt ngồi dậy

Gum!! Cậu không sao chứ?- Puny và Lin ngớ ngẩn hỏi

Sao 2 cậu lại ở đây ???

Không phải cậu bị ngất sau đó anh Huan đưa cậu xuống đây và cầm hộ tập bài kiểm tra lên lớp đấy chứ!

Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy Lin

Không phải sao?

Tớ chạy vội nên đâm vào anh ta ai ngờ ngã ra vấy bị rách nên không lên lớp được! May mà cô lệ có sẵn bộ đồng phục thể dục này

Vậy sao?

Ừ

* * *

Cả 3 vừa bước ra khỏi cửa phòng y tế thì gặp Hoa Phương đang ôm cả đồng trang phục đi qua.Còn vui vẻ cười chào tụi nó rất “ thân thiện” :

Chào các cậu !

Cả 3 cũng cười chào lại cùng với sự ngạc nhiên. Một phần vì vụ hôm trước cô đánh Puny còn mắng Puny thậm tệ giờ lại thân thiện vậy. Một phần còn lại vì cô nàng cầm theo cả đồng đồ như thế

Cậu đi đâu thế? – Gum hỏi

Hoa Phương chặt vật mãi với đồng đồ công kênh mình mang. Sau 1 hồi thì đưa cho tụi nó cầm hộ mới lên tiếng :

Chẳng phải cô nói rằng mỗi lớp phải cử 1 người đi thi học sinh thanh lịch năm nay hay sao?? Các cậu quên rồi à!

Lúc này tụi nó mới nhớ ra hôm sinh hoạt lớp cô vừa phổ biến xong cô nàng sao chổi đã nhanh nhẩu giơ tay xin đi. Bình thường mọi năm lớp không tham gia mấy cái hoạt động này! Có lẽ năm là năm đầu tiên và có khi cũng là năm cuối cùng luôn !!

Cậu đi thử đồ đấy hả?? – Gum hỏi tiếp

Chỗ này là quần áo này mới chỉ là thử duyệt thôi !Nhất định lớp mình phải thắng mới được !!

Cô nàng có vẻ rất quyết tâm làm cả 3 cũng thấy hứng khởi nhưng kì thực nếu thắng giải này thì 90% là cả trường biết tới người đoạt giải chứ chả ai biết tới cái lớp của người đó cả! Cuộc thi này mang tính cá nhân chứ đâu phải tập thể!

Các cậu cảm giúp tôi nhé! À! Chuyện hôm trước tôi xin lỗi cậu, Bảo Uyên

Không sao đâu – Puny đáp

Cả 3 ôm đồng đồ Hoa Phương đưa ình tốt bụng đem tới nơi chuẩn bị cho cuộc thi .Ai ai cũng lộng lẫy với kiểu riêng của mình

Puny mãi nhìn họ không để ý đâm vào một chị đang đi ngược chiều

Cô bé nhớ lại lần mình đâm sầm vào Kì Long – 1 người cực kì đáng sợ nên cố gắng không lặp lại sự bất cẩn của mình lần 2 . Vậy mà giờ lại chứng nào tật nấy!

Puny sợ đến nỗi chẳng dám ngẩng lên nhìn mình đâm phải ai. Nhặt lại đồng quần áo quý giá của Hoa Phương cô cúi đầu xin lỗi người trước mặt! Xem ra người này không như Kì Long mà cúi xuống nhặt cùng cô còn nở nụ cười rất dễ mến :

Em không sao chứ?!

Cô bé lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn người con gái dễ mến kia. Một khuôn mặt vô cùng xinh xắn và thân thiện. Hơn thế, cô còn cảm thấy khuôn mặt này khá quen. Puny thở phào lần này coi như may mắn:

Không ạ!Tại em không để ý ! Em xin lỗi chị

Chị không để ý mà! Em đi thi sao?

Cô bé xua tay:

Không phải! Em chỉ mang cái này cho bạn thôi!

Ừ. Thế chị đi trước nhé! – Cô nàng đưa cho Puny đồng đồ bị rơi rồi vẫy tay chào

Puny ngoái đầu nhìn theo tự hỏi người chị dễ mến kia là ai mà hiền dịu đến vậy!

Ồ! Anh Tan đi đâu thế? – Cô bé thấy Tan đáng vẻ vội vã đi lướt qua mình ngạc nhiên hỏi

Tan có vẻ rất gấp nên chỉ đáp xong rồi đi luôn:

Anh đi có việc!

Cô có chút khó hiểu với bộ dạng của Tan đi mà như chạy nhưng rồi cũng không nghĩ nhiều mà đem đồ vào cho Hoa Phương chuẩn bị. Có thể cô và Hoa Phương không thân thiết nhưng dù sao cũng là bạn bè không nên vì thù hằn lúc trước mà xử tệ nữa

* * *

Trong phòng tập

Trời! Vyl! Sao thế này?! – Một bàn tay đặt lên trán Vyl

Anh mở mắt khê, nhìn kĩ lại, không phải Puny! Anh liền gạt bàn tay ấy đi một cách phũ phàng!

Không sao

Cậu bị sốt cao như vậy còn cố chấp nữa. Chị vừa mới về đã đến đây cậu không cảm động sao?!

Chị về liên quan gì tới tôi – Anh đáp mặt lạnh nhưng mồ hôi cứ túa ra

Người Vyl gọi là chị kia lấy khăn lau mồ hôi cho anh. Ân cần từng chút một, mặt còn có chút lo lắng. Anh không biết cũng không quan tâm. Lúc nào cũng lạnh nhạt với chị!

Lần nào cũng thế! Nhưng chị lại thích cậu đấy! Nhưng mà chị đi du học vậy rồi bạn gái cậu vẫn chưa có chẳng phải trong lòng vẫn chờ đợi chị sao?

Anh không đáp. Dường như coi chị như không khí!

Mọi giác quan của anh dường như đều đình chỉ hết rồi. Tại sao lại ốm thế này chứ?!

Một tháng không gặp Puny, anh nhớ muốn điên thế mà ông trời lại dày vò anh thế này!

(Trời Rim dày vò anh đấy ạ :c)

Mặt anh tái nhợt, mồ hôi vẫn cứ rịn ra, môi khô khốc! Người chị kia xót xa nhìn anh. Nhìn anh bị ốm lòng chị cũng ốm theo. Mà dù vậy ngay cả chút cảm xúc với chị chưa bao giờ có. Anh lạnh lùng nhưng chưa bao giờ chị từ bỏ!

Nhất định... sẽ làm anh thích chị!

* * *

Khi mà công việc chất đống giao cho Zita và Huan xử lý để đi làm công chuyện gấp, Tan cảm giác mình như đang lo lắng chính xác hơn là sợ hãi. Cái cảm giác của ngày hôm ấy còn in mãi trong lòng anh. Vẹn nguyên như mới ngày hôm qua! Nó hiện hữu mọi lúc, mọi nơi như điều không thể phai nhạt. Nhưng có phải hình bóng ấy chính là cô – người anh luôn tìm kiếm và đợi chờ!

Jane ! – Âm thanh ấy là tiếng gọi thân quen của 2 năm về trước

Gương mặt thất thần và ngơ ngàng hiện lên thật rõ rệt .Cô từ từ xoay người lại

Thật chậm , thật chậm .Cho tới khi cảm xúc vỡ òa để rồi nghẹn lại nơi cổ họng

Đúng

Là người con gái anh thương yêu đã trở về! Cho dù chỉ là một khoảnh khắc Tan cũng thấy mãn nguyện. Hình ảnh cô hiện hữu thật rõ nét trước mắt anh. Không phải là trên khung ảnh, cước phim hay trong trí tưởng tượng. Ngay ở đây! Trước mắt anh

Từ sâu thẳm trong lòng anh muốn chạy lại gần hơn để được ngắm lại khuôn mặt đã 2 năm xa cách, muốn được ôm cô vào lòng , muốn hỏi cô rất nhiều điều nhưng khi đối mặt 1 ngày bất chợt thế này

Lí trí lại bị cảm xúc chặn lại, chẳng thể nhúc nhích mà cất tiếng, mà di chuyển đến gần cô !

Cả hai nhìn nhau mà lòng ngập tràn cảm xúc buồn vui lẫn lộn. Jane – cô gái trước mặt Tan đang cắn chặt môi mình để tiếng khóc không tuôn trào. Cô vốn yếu đuối khi ở cạnh Tan

Vì thế, cô đã hứa khi rời xa Tan sẽ mạnh mẽ mà sao giờ đây đối diện với anh, dòng cảm xúc vẫn cứ trào dâng như thế ! Không sao dừng lại được. Cô quay đi lau nước mắt và chỉ muốn chạy đi để không chạm ánh mắt của Tan lúc này!

Jane ! Em đứng lại !Em tính trốn anh cả đời sao?

Cô dừng bước . Nhớ ngày chia tay Tan, nhớ lúc quyết định đi du học, nhớ lúc hai người hứa sẽ không rời xa vì gia đình, nhớ tất cả mọi thứ về ngôi trường này, nhớ hết không chừa 1 ngõ ngách cảm xúc nào!

Em cũng mong là như vậy

Hai năm còn chưa đủ để dày vò bản thân sao?Em còn muốn bắt anh chịu đến bao giờ nữa!

Không phải em đã nói em không tốt ,không đáng để anh chờ đợi rồi sao? Anh ngốc lắm biết không hả? Người xấu xa như em không xứng với anh đâu!

Nếu em còn yêu tên ngốc đó hãy trở về bên hắn

Em ghét tên ngốc đó!

Jane chạy đi. Cô rời xa Tan 2 năm quyết tâm trở về sẽ bình tâm mà tỏ ra tự nhiên nhất . Vậy mà ngay cả nói chuyện thẳng mặt nhau cũng khó khăn .Thời khắc này cô biết trong tim mình Tan vẫn ngự trị rất sâu sắc không cách nào quên đi được.Nhưng cô không đủ can đảm để trở về như ngày trước. . .

Ở nơi đông nghịt người Puny thấy khó chịu.Chính xác hơn là khó thở. Cô bé thấy bộ dạng thất thần của Tan đang đi ngược chiều mình liền chạy lại :

Anh Tan sao thế ! Anh không khỏe hả?

Tan chỉ lắc đầu đi theo hướng vô định.Cô cảm thấy Tan có gì đó rất khác.Mọi ngày đều vui vẻ ra dáng anh lớn luôn mạnh mẽ và tràn trề sức sống mà giờ lại trái ngược hoàn toàn!

Puny có chút thương cảm khi thấy Tan như vậy nhưng về vấn đề của anh cô bé không có cách nào giúp vì thực ra cũng chẳng biết lí do và cũng không giỏi mấy việc đó .Cô không ở được nơi ồn ào đó nên đi vào phòng tập cho yên tĩnh

Dù gì cũng không giúp đỡ được cho Hoa Phương mà đích xác là Hoa Phương không thích cô cho lắm!Cảm giác như nhìn thấy Puny là thấy sự trêu ngươi và đau khổ >”

* * *

Puny mở cửa toan sà vào cái ghế sofa gần đó ngủ 1 giấc đã đời thì đã có hai người chiếm giữ nó. Tiếng sập cửa mạnh của cô làm người nằm trên đó tỉnh giấc!

Này con bé kia! Đây không phải chỗ ai muốn vào thì vào đâu! – Một người ăn mặc khá là điệu đà ngồi trên ghế lên tiếng

Vì ở khá xa nên cô nhìn không rõ lắm chỉ biết là một người con gái thôi! Nhưng hình bóng của Vyl cô quen thuộc tới mức nhìn thế nào cũng ra!

Cô đang ngẩn người ra chưa biết phải nói gì chị ta đã tiếp tục nhưng không phải nói với cô mà là với người đang nằm trên ghế:

Cậu không khỏe đừng ngồi đây! Nằm nghỉ đi !Ngoan – Chị ấy ghé sát tai anh nói khẽ

Puny có cảm giác đau lắm ! Ở vị trí của cô nhìn thế nào cũng giống chị ấy đang ôm hôn anh thân thiết! Cô nghe không ra họ nói với nhau những gì chỉ biết là họ rất rất rất thân...

Khi mà cái tình cảnh đáng ghét đập vào mắt, khi mà người đó chạm vào người anh, khi mà anh một chút kháng cự lại cũng không có, khi mà anh ngoan ngoãn nghe lời người đó chỉ bằng câu nói nhẹ nhàng

Tất cả chỉ khiến cô đau lòng!

Nhưng mà sao lại phải đau? Rõ ràng anh ta không phải người cô thích thì có gì phải đau?

Hay là đúng như lời anh ta nói lúc trước rằng cô cũng thích anh? Lẽ nào cô đã thích anh thật rồi

Chị nói mà nhóc không nghe thấy sao? Chị có cần nói lại lần nữa hay không?

Giờ đây cô chỉ là người thừa thôi,chỉ là người phá đám!Nếu đã vậy cô đứng đây còn có ý nghĩa gì!Cô như người vô hình trong mắt người ta thì ở đây có ích lợi gì chẳng!

Có thể, anh ta thích cô nhưng sau đó vì cảm thấy cô quá ngu ngốc nên đã không ngần ngại tìm đến người khác. Cũng phải thôi, người hoàn hảo như thế sao mà thích nổi đứa bình thường như cô chứ?

Em xin lỗi đã . . . làm phiền !-Cô bé phải khó khăn lắm mới lên tiếng trọn vẹn

Cô đóng cửa lại và cứ thế chạy đi trong nỗi thất vọng...

46. – Chương 46

Chap 46: Cuộc hội ngộ

Bầu không khí trong phòng diễn tập cho buổi thi học sinh thanh lịch khá sôi nổi và hào hứng. Tan giao việc làm ban giám khảo cuộc thi cho Zita và Huan nên hai người phải ngồi coi và chấm điểm muốn mệt chết ! Bên cạnh là cô Lệ và thầy Long. Hai thầy cô vẫn mãi mê ghi ghi chép chép + bình luận say mê !

Thấy Zita mệt nên Lin nhanh nhẩu chạy tới mát-xa rất điêu luyện! Nhờ có cô bé mà anh hết mệt lại chăm chú vào màn trình diễn và nở nụ cười thiên thần!

Huan quay sang phía Lin lên tiếng:

Nè! Sao bắt công quá vậy. Anh cũng mệt lắm chứ bộ

Zita nhìn Huan với ánh mắt :

An phận đi đừng lôi kéo Lin

Lin kéo Gum sang nhỏ nhẹ với cô bạn về Huan. Gum đương nhiên nhìn sang Huan lẩm bẩm:

Mơ đi. Nghĩ sao mà tôi làm thế với anh

Chính xác Huan nghe được. Nhưng anh hiền đột xuất nên không đáp trả. Chỉ nở nụ cười ác quỷ thôi!

Đến phần diễn của Hoa Phương cô nàng đã chuẩn bị khá kĩ. Nhưng không hiểu sao lại quyết định mặc áo dài truyền thống trong khi bất cả 3 đứa ôm cả đồng trang phục lòe loẹt sắc sỡ vừa này

Nhìn cô nàng trong bộ dạng thế này đúng là rất đáng yêu chứ không hề đáng ghét ! Phải chi ngày nào cũng nhã nhặn thế này lại khiến tụi nó thay đổi suy nghĩ. Bản chất chỉ lộ ra khi đối mặt với người mình ghét và khi ấy nhất định chỉ được có 2 người thôi

Thật may mắn là với trang phục như vậy, giọng hát cũng khá hay và truyền cảm đáng người cũng ổn nên Hoa Phương chính thức được lọt vào Top 5 nữ sinh sẽ được chọn để thi chính thức! Cô nàng rất tự hào và tự khâm phục bản thân! Chả mấy khi thấy Phương nhào tới ôm Lin và Gum với niềm hạnh phúc như thế ! Lin vẫn là người ghét Hoa Phương nhất nhóm mà giờ cũng hòa với niềm vui của cô nàng hú hét loạn xạ

Hình như còn thấy Hoa Phương rơi nước mắt vì vui sướng nữa! Khi ấy, 2 người đã bớt ác cảm với cô nàng tình quái này !

Tất nhiên là cả hai vẫn ngó nghiêng tìm Puny mà không thấy bóng dáng cô bạn đâu. Cứ mất tích bất thành hình là khả năng cao nhất vẫn là Vyl. Có lẽ cái đó đi vào tiềm thức 2 cô bạn rồi. Lại đổ cho anh chàng bắt cóc Puny đi!

* * *

Tan ngồi ở băng ghế ở sân sau nhà thể chất với tâm trạng bất ổn , người cứ thờ thẩn ra không biết đang nghĩ gì ! Puny chắc cũng hiểu tâm trạng của anh vì giờ trông như 2 anh em thất tình ngồi gần nhau.

Tan vốn là người hay cười nhất nhóm, hay đùa nhất nhóm, hay vô tư nhất nhóm. Còn Puny là người hồn nhiên nhất bọn, không lo nghĩ nhất bọn, vui vẻ nhất thế mà giờ 2 người . . . như cái xác khô không cảm xúc

Thấy Puny cũng có tâm sự như mình, Tan bắt đầu trước:

Em làm sao thế ? Không khỏe sao???

Puny lắc đầu ngồi xuống cạnh Tan, mặt buồn thiu

Câu này em cũng hỏi anh khi nãy đúng không?

Tan nhớ lại đúng là anh cũng cư xử y như cô bé ! Cả 2 không hẹn mà cùng cười nhẹ. Không giong tan như những lần khác. . 1 nụ cười gượng ép

Chúng ta cùng cảnh ngộ – Tan quay sang nói với Puny

Cô bé gật đầu. Muốn lắng nghe tâm sự của anh. Nhưng nghĩ cũng không nên quá tò mò chuyện người khác nên chỉ im lặng. Không ngờ Tan vẫn kể và từng câu nói như từng mũi kim đâm vào tim anh. Đau lắm! Cô

bé là người biết lắng nghe nên thi thoảng quay sang anh an ủi vài câu rồi lại nghe anh kể về chuyện tình của anh

Những tâm sự của mình bỗng chốc tạm quên đi thay bằng những suy ngẫm về chuyện của Tan !

Có vẻ xa cách là sự đau đớn và dằn vặt nhất! Ít ra vẫn còn được nhìn thấy nhau dù không phải cùng nhau bước đi thì cũng là thấy người đó vẫn ổn! Vậy là tốt rồi!Miễn sao đừng phải chia cắt mỗi người mỗi phương. Không thể cùng hít thở trong một bầu không khí, không được nhìn chung bầu trời và không gặp nhau mỗi ngày nữa

Tan hỏi cô bé về điều muộn phiền mà cô đang đau khổ nhưng cô không muốn nói ra

Chị Jane về rồi sao ạ?

Ừ. Cô ấy vừa về đã đến trường ngay. Không phải để tìm anh thì là gì?! Phải không?

Chị ấy đi đâu rồi anh? Sao anh không đi cùng chị ấy?

Cô ấy chắc chắn là đang ở phòng tập. Nơi đó không ngày nào cô ấy không qua!

Phòng....tập?!

Mà... cái chị mà cô nhìn thấy trong phòng tập... là ai nhỉ?! Là chị Jane sao?

Nếu như Tan kể thì Jane là bạn gái cũ của anh vừa mới đi du học về! Chẳng lẽ chị ấy ... phản bội anh!

Vì thích Vyl sao?

Không thể thế được. Nếu vậy chắc Tan vẫn chưa biết... mà giờ vào phòng tập thì anh sẽ sốc mất!

Một lúc sau, Tan rủ cô vào phòng tập ăn trưa cùng anh vì có lẽ hôm nay Zita và Huan sẽ ăn ở phòng diễn tập

Cô định từ chối và kêu Tan đến phòng diễn tập với mọi người. Nhưng anh cứ lôi kéo cô bé đi. Mãi đến khi cánh cửa mở ra, Puny thềm cầu nguyện hai con người đó dừng ở đây!

Nhưng... khác với suy nghĩ... tất cả rất đông... giống 1 bữa tiệc nhỏ vậy!

Thấy Puny và Tan về, cả đám như chỉ đợi 2 người mới bắt đầu bữa tiệc nhỏ ở đây. Lin và Gum nhanh nhẩu kéo Puny ngồi xuống rồi tíu tít

Tan cũng ngồi xuống tuy cạnh mình là Jane nhưng tâm tư của anh, cô không hiểu và cũng không muốn hiểu nữa

Tất cả kết thúc từ 2 năm trước rồi ! Nếu được thì chỉ có thể làm bạn bè tốt mà thôi

Jane!Bữa tiệc này là chào mừng chúng ta trở về ! Cậu phải cùng uống chứ! – Người chị điệu đà ngồi cạnh Vyl nâng chén nước à không là rượu lên

Gì thế này?!Người chị ấy là người khác sao?

Thảo nào Puny có cảm giác không phải cùng một người! Chị mà cô đâm vào cứ xử rất dịu dàng, dễ mến y như lời Tan kể! Khung ảnh lần trước Puny thấy ở nhà anh là hình chị Jane! Thật giống một thiên thần.Chị ấy chắc chắn không phản bội anh đâu. Nghĩ tới đây cô bé thấy vui!

Hai chị ấy chắc là bạn thân nhưng cô có cảm giác hai người khác nhau nhiều lắm. Người chị tên Jane kia quả thực rất hiền hòa và nhã nhặn.Còn chị kia có vẻ là một người quấy rầy, sắc sảo, một chút kiêu ngạo nữa

Đó là cảm nhận của cô!

Kiều à! Mình không uống được rượu đâu! Hay là thay bằng trà nhé! – Jane cầm lên một cốc trà

Chị Kiêu kia có vẻ vẫn cương quyết :

Một li thôi . Lâu rồi mới trở về. Chắc được phải không???

Thấy cô bạn mình đã nói vậy, Jane cũng miễn cưỡng mà cầm li rượu lên đang định uống thì Tan giằng lấy uống 1 hơi liền mạch. Tan còn không rõ cô sợ rượu thế nào sao? Ngày họp lớp 12 cả lớp cũng bắt ép cô uống, cô cố gắng uống cho bằng hết mấy li

Kết quả lúc ra về nôn 1 trận ở ven đường sau đó ngã vào người Tan mà chẳng biết trời đất ra sao nữa. Từ đó trở đi không lần nào cô đụng tới thứ đó dù cho cũng có vài lần bạn bè bắt ép ! Cô đều từ chối. Tan sau đó đã thay cô uống hết, cũng không cho cô phải cố gắng uống ngụm rượu nào

Vẫn chỉ có anh là hiểu cô nhất!

Giờ thấy anh vẫn vậy. Jane có chút đau lòng. Phần vì cảm động, phần vì không muốn anh lại phải lo ỉn thêm nữa. Sau đó, Tan không quan tâm gì hết cứ rót hết li này đến li khác uống cạn!

Puny cũng không để ý lắm tới mọi người, Lin và Gum gấp thứ gì thì cô bé ăn thứ ấy. Đồ ăn giờ có ngon tới cỡ nào cô cũng không muốn đụng tới. Chỉ làm cho có lệ, khỏi phải phiền tới ai. Puny cứ gắp một miếng bỏ vào miệng còn chưa biết đó là cái thứ gì thì đã cay xè lưỡi

Giờ cô cũng còn hỏi cái gì mà cay đến vậy. Đương nhiên là ớt cay rồi ! Không để ý mà cứ tiện bỏ vô miệng nhai. Cô không biết thứ trước mặt mình là gì cứ tạm thời cầm lên và định uống cho hạ hỏa

Là rượu

Tiếng Vyl cất lên đương nhiên là trong suy nghĩ của anh. Còn tiếng phát ra âm thanh là của Minh Yên. Anh là thành viên trong ban giám khảo nên cũng ở đây ăn uống! Dù gì thì anh cũng quen biết với Như Kiều Minh Yên đưa cho Puny cốc nước cam ép yêu thích rồi tiếp tục:

Em uống cái này đi !

Cô bé nở nụ cười gượng ép nhận lấy và uống. Nhưng sao thấy nó đắng đắng lạ thường. Bình thường nó rất ngọt !

Vẫn gương mặt đẹp trai mê hồn người ấy. Sao cô bé không dừng cảm mà nhìn thẳng anh ! Sao lại không thể?!

Thì ra nhóc cũng quen bọn này hả? – Chị vũ công nhìn cô hỏi

Giọng nói có vẻ đã đỡ khinh thường. Cô bé gật nhẹ đầu đáp:

Vâng

Sao khi này chị đuổi em ra mà em không nói gì. Xin lỗi nhé ! Chị bận chăm sóc cậu nhóc đẹp trai này. Không để ý đó – Chị ấy nhấn mạnh hai từ “Chăm sóc”

Puny ngẩng đầu lên nhìn thấy chị vũ công đang nhìn sang Vyl cười cười. Cũng không nói gì nữa chỉ cúi đầu không muốn thấy anh !

Chị và em vừa gặp nhau ngoài kia phải không?? – Chị Jane lên tiếng

Cô bé cười đáp:

Vâng

Thế các em không thi sao?

Hoa Phương nhanh nhẩu đáp:

Em đã được vào Top 5 chị ạ !

Từ này tới giờ không thấy cô nàng lảm chuyện lên tiếng Puny còn không biết có sự tồn tại của cô nàng nữa ! Lẽ ra đông vui như vậy phải vui mới đúng. Cô tự trách mình làm ảnh hưởng tới mọi người

Jane có vẻ rất thích thú :

Thật sao? Em giỏi thật đấy! Hôm diễn thật chị sẽ thiết kế trang phục cho em

Vâng ! Nhờ chị !

Lin và Gum đồng thanh hỏi:

Chị học thiết kế thời trang sao ạ?

Ừ. Thế nên tuần tới chị sẽ tìm trang phục dạ tiệc ấy chứ!

Dạ tiệc? – Chỉ có Lin và Hoa Phương là hào hứng

Gum thì biết rất rõ rồi. Cô vốn là đứa chẳng bao giờ tham gia mấy cái bữa tiệc của trường! Lí do thì ai cũng biết đấy! Cô bé có hình ảnh Tomboy trong mắt mọi người. Quen rồi!

Là thế này. Mỗi năm chọn ra 1 nữ sinh thanh lịch làm Hội trưởng hội học sinh. Vào ngày hội học sinh toàn trường sẽ được đội vương miện và sẽ lộng lẫy nhất trong đêm hội học sinh đó!

Nghe Jane nói xong Hoa Phương hào hứng trông thấy! Cô nàng vốn thích được mọi người chú ý tới nên khi biết điều này cảm giác chiến thắng càng lớn lao hơn cả

Lẽ ra Hoa Phương cũng muốn vui vẻ ngay từ đầu nhưng thấy Vyl ngồi cùng chị vũ công xinh đẹp kia thì chỉ biết buồn khổ mà ngồi 1 chỗ! Thêm cái kiểu chọc ghẹo của Minh Yên làm cô nàng càng khó chịu. Bảo sao mà cứ im hơi lặng tiếng suốt !! Nghe tới chuyện của mình mới hào hứng trở lại

Zita và Huan thấy Tan có vẻ đã say nên đứng lên đưa anh vào bên trong nằm nghỉ. Jane lo lắng cho Tan nên cũng đi vào trong ! Cho dù chia tay cũng vẫn là bạn tốt cơ mà!

Không ai thấy nét mặt của Vyl. Anh suốt cả buổi chỉ nhìn Puny không rời đi. Cô bé mỗi lần ngẩng lên cũng vẫn ánh mắt ấy nhìn mình nhưng tự xua đi đôi mắt ấy.Nó không dành cho cô !

Vì miếng ớt đáng ghét vừa rồi làm Puny sưng phồng môi lên! Lẽ ra nên bỏ ra ngay nhưng cô lại ngậm còn nhai còn nuốt ! Vậy nên cái sự ngốc nghếch lộ rõ trên môi cô! Nó sưng phồng lên đau điếng!

Anh đứng dậy đi về phía cô thì tiếng chị vũ công lanh lảnh cất lên:

Cậu đi đâu? Ngồi ăn đã rồi đi! Cậu đang . . .

Chưa để cô nói hết, anh cắt ngang:

Không muốn ăn !

Puny cảm nhận được anh đang muốn kéo cô đi . Vì bàn tay anh đang từ từ chạm tới cô bé rất gần !

Vậy thì chúng ta tiếp tục tập nhảy! – Chị ấy cũng đứng lên khoác vai anh như rất thân thiết

Hay vốn dĩ cả hai từ lâu đã thân vậy rồi!

Để sau – Anh đáp

Puny gỡ tay mình khỏi bàn tay anh đang nắm lấy. Cô bé lên tiếng cố gắng như bình thường:

Lin, Gum !Tớ muốn đi về!Chúng ta cùng về được không???

Hai cô bạn gạt đầu cũng đứng lên nhưng cảm thấy mớ hỗn độn trước mắt:

Nhưng đợi dọn hết chỗ này đã! Hay Puny, cậu ra ngoài kia ngồi đợi bọn tớ!

Minh Yên thấy vậy anh lên tiếng rất êm dịu:

Để anh và Hoa Phương dọn cho! Mọi người cứ về đi!

Hoa Phương lườm Minh Yên một cái mặt hiện lên:

Sao lại là tôi?

Minh Yên cười đáp:

Ra đáng học sinh thanh lịch đi bà cô của tôi!

Hoa Phương nghe 4 từ đó như mệnh lệnh vô hình. Giơ tay huých nhẹ vào người Minh Yên rồi nhẹ nhàng nói với cả bọn:

Phải rồi. Các cậu mệt thì cứ về trước. Để tớ dọn cho
Vừa nói cô nàng vừa quay sang nhìn Minh Yên hần học

* * *

Lin thấy sắc mặt cô bạn mình không được tốt cho lắm sau khi ra khỏi phòng tập. Đi được 1 đoạn Lin tra vấn:

Cậu sao thế?! Không phải lại có chuyện gì với anh Vyl sao? Tớ thấy 2 người lạ lắm

Cô bé lắc đầu. Gum tiếp tục:

Hai người họ là chị em tốt thôi mà! Không có quan hệ gì đâu cậu đừng buồn. Từ trước khi chị Kiều đi du học đã là tiền bối của Prince. Chị ấy dạy nhảy cho Prince đấy! Chị ấy nhảy rất đẹp, còn quyến rũ nữa

Vậy sao? Chị ấy vừa xinh đẹp, vừa tài năng!

Theo Gum nói thì chị ấy quen Prince lâu lắm rồi nhỉ? Tớ thấy anh Vyl chỉ thích Puny thôi! Toàn là mấy người đó có tình ý. Đáng ghét quá mà – Lin lên tiếng

Gum cũng gật gật:

Puny dễ thương như vậy ai mà không thích chứ!

Puny nhìn Gum cố gắng cười để 2 người thôi lo lắng cho cô!!Thực ra chuyện tình cảm không ai biết trước được . . .

Nhưng có lẽ với cô bé 2 người liệu có phải ng yêu thực sự hay chỉ là cái vỏ bọc để đánh lừa gia đình Vyl ! Anh đã từng nói thích cô bé nhưng với 1 ng như anh liệu có ai thấy anh tương thích với 1 đứa bình thường và gốc gác như cô bé

Càng nhìn chị vũ công kia cô bé lại càng cảm thấy mình kém chị quá nhiều. Từ ngoại hình cho tới trí tuệ !Chị ấy xinh đẹp, quyến rũ, tài giỏi còn cô bé thì gốc gác, ham ăn, vụng về !Quá ư cộc lẹch !

(Vậy mà có người còn thích mới gốc chứ)

* * *

Vyl lãnh đạm hoàn toàn với sự thân mật của chị vũ công. Với anh , người con gái nào cũng có khoảng cách trừ người anh luôn yêu quý !Quen biết Prince từ lâu Vyl là người chị quý nhất nhưng vẫn là người lạnh lùng với chị nhất!

Càng như vậy, lại càng khiến người ta mê mệt !

Giữa 2 người là tiền bối và hậu bối nhưng với chị Vyl không đơn giản chỉ là 1 người em !

Vyl lạnh nhạt tới mức nhiều khi người mạnh mẽ như chị cũng phải rơi nước mắt vì tình cảm không được đón nhận.

Nào là bạn, nào là không muốn, không thích, không quan tâm . Nhiều khi chị tự hỏi Vyl thực sự thích cái gì, thích như thế nào!Phải làm thế nào mới quan tâm tới chị .Đến giờ vẫn là như thế ! Như Kiều thật sự không hiểu nổi Vyl

Chị tin là cậu chưa từng có tình cảm với người nào hết!

Vyl có chút phản ứng lại. Anh cười nhẹ đáp:

Rồi sao?

Thế nên chị mới được ánh mắt ghen tị vì có thể chạm vào cậu và nói chuyện với cậu thế này! Người như chị cậu không thích chắc chắn chẳng tìm được ai hơn

Nếu có ?

Nếu có thì đó là mẹ cậu!

Chị đừng quá tự tin

Bản tính của chị là như thế! Nhất định phải có cái mình thích! Mấy năm trời cậu vẫn như thế này không thay đổi làm chị cảm thấy lo. Định cứ thế này sao?? Không tìm bạn gái sao? À mà quên !Tìm cũng không có ai hơn chị đâu!

Có thì sao?

Thì chị nghĩ đến nắm tay cậu cũng không làm

. . .

(Thật thế k tỷ tỷ. Anh ấy còn hơn thế nhiều r đấy -___-)

Thôi chị đi trước. Mất công lại chê chị nói dai nói nhiều

Chị vũ công võ võ vai Vyl như an ủi về sự rụt rè của anh. . . hay vì sự lạnh lùng của anh!

* * *

Tan có vẻ đã rất say rồi. Vừa nằm xuống vừa vung tay loạn xạ miệng không ngừng kêu:

Anh chưa muốn ngủ! Anh phải uống . . . tiếp . . .2 đứa bỏ tay ra !

Khổ sở với việc chăm sóc cho Tan. Zita và Huan thở dài ngao ngán!

Chắc là đã lâu lắm rồi Tan không như thế! Nhớ lần Jane đi Tan trở về cũng uống say mèn thế này !! Có khi hơn cả thế còn cố chấp không ăn uống, chỉ biết trong khi ngủ sẽ thấy cô.

Jane đi cũng vậy mà giờ Jane trở về anh cũng không khá hơn! Bản thân Jane khi nhìn anh như vậy trong lòng cũng đau đớn,than trách bản thân

Anh say rồi. Mau nằm xuống- Zita lên tiếng

Anh phải gặp Jane !

Tan vùng vằng ngồi dậy. Chỉ muốn nói hết tâm tư của mình!

Nhìn anh ra thế này, cô không cam lòng, không muốn thấy anh như vậy, anh là người không thể đổ ngã dễ dàng mà! Sao lại để cô thấy bộ dạng thống khổ đó?

Buông ra! – Tan đẩy Zita với Huan đi chỗ khác

Thôi. Hai đứa ra ngoài đi. Chị ở đây được rồi – Jane nói nhẹ nhàng

Anh đã nói là phải gặp Jane. . . Cô ấy . . .không biết. . .anh đã đau thế nào khi cô ấy đi!Đã sống khổ sở trong nỗi nhớ thế nào. Anh phải đi gặp cô ấy để nói rõ với cô ấy .Cho dù không phải người đầu tiên nhưng em là duy nhất !Anh muốn gặp cô ấy để. . . cho cô ấy biết anh nhớ cô ấy từng ngày.Tất cả mọi thứ xung quanh đây đều gợi nhớ đến kỉ niệm của anh và cô ấy! Anh phải tìm cô ấy hỏi cho ra lẽ vì sao không thể tiếp tục, vì sao không thể cùng nhau làm lại, vì sao không thể như trước đây . . . Anh nhất định phải . . . – Tan nói trong khi đang rất say nhưng lời nói trong cơn say chắc chắn đều là những điều khi tỉnh anh không thể cất lên

Mọi tâm tư của anh giờ Jane đã hiểu phần nào. Tuy cô không thể trong chốc lát chấp nhận điều anh muốn nhưng bây giờ cô đã biết tình cảm của 2 người không thể vì xa cách mà hết yêu, hết thương nhớ !

Jane ôm chầm lấy Tan! Nước mắt cứ thế rơi xuống ngày một nhiều thấm vào áo anh !

Em xin lỗi! Hức. . .Em cũng muốn nói rằng ở bên đó em ngày nào cũng nhớ anh.Sao em quên chứ! Anh nói xem em thật ngốc khi cứ nhớ về anh

Tan nghe giọng nói của cô thấy thật ấm áp.Anh xoa đầu cô ân cần :

Jane . . .Anh còn tưởng em sẽ không quan tâm đến anh nữa!

Cô lau nước mắt ngẩng lên :

Em làm gì phải quan tâm đến tên đáng ghét là anh. Chỉ là Zita và Huan không chịu được nên em thương nhận thay thôi!

Anh biết! Dù là lí do gì anh cũng thấy hạnh phúc

Tan chạm vào mái tóc của Jane. Cô cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay ấy.

Một lúc sau, thấy Tan đã ngủ. Cô mới yên tâm ra ngoài!

* * *

Bên ngoài, Hoa Phương vẫn cứ gắt gỏng Minh Yên về việc cố gây khó khăn cho cô ! Cô nàng cứ nghĩ tới việc mọi người ăn xong ra về mình thì phải ở cùng cái tên trời đánh này là phần uất, là than thở, là trút giận vào Minh Yên!

Nhưng đôi lúc cô cũng có những điều muốn tâm sự mà không có ai để giải bày

Sao thế ? Đang bà chằn lại thành thực nữ ?

Hoa Phương giờ nắm đầm dọa dẫm anh chàng rồi lại bỏ xuống thờ dài

Tôi lúc nào cũng là kẻ ác còn Puny của anh thì thánh thiện. . .Được chưa??

Sao lại nhắc tới em gái của tôi !

Anh nghĩ tôi chịu được khi em anh thân thiết với anh Vyl trước mặt tôi sao? Hơn thế, tôi còn giận hơn khi thấy em anh ngoài miệng thì yêu thương anh ấy nhưng thực chất lại đi thân thiết với Kì Long. Còn nhận anh là anh trai sau khi biết tình cảm của anh ! Anh không thấy cậu ấy rất quá đáng hay sao? Mà thôi, chuyện này tôi chợt nhớ đến nên nói vậy thôi. Cho dù có như thế với các anh cậu ấy luôn tốt mà. Coi như tôi nhiều chuyện và lắm điều đi

Thấy cô nàng có vẻ buồn buồn. Minh Yên hiểu cái tình yêu cho đi rất nhiều song nhận lại chẳng bao nhiêu này ! Anh chấp nhận sẽ quên cô bé vì biết quá rõ ràng cô không hề thích mình cho dù cố đến đâu cũng chỉ là con số 0 !

Còn Hoa Phương bản tính cố chấp và tự cao nên mặc cho sự thật vẽ ra trước mắt vẫn cứ quyết ý làm theo ý mình

Cái gì của mình sẽ mãi là của mình. Cái gì không thuộc về mình có níu kéo cũng mãi không phải là của mình

Nhưng ẩn sâu trong con người Hoa Phương vẫn có những điểm tốt mà ít ai nhận ra được

Có lần cô đã chê anh thừa thời gian đi thăm cô nhi viện ! Nhưng sau đó hôm sau anh lại gặp cô nàng đi vào đó tươi cười với lũ trẻ ở đây! Anh không ra gặp cô nhưng chỉ vậy là đủ biết cái bản tính ương ngạnh và tiểu thư chỉ là vỏ bọc của một người có tình yêu thương

Sau lần đó, Minh Yên đã suy nghĩ khác về cô !

Mà sao cô lại đi thích cái tên Vyl dở hơi đó làm gì!

Cái gì?? Anh vừa nói anh Vyl dở hơi?? Anh có bị sao không? Anh còn nói thêm tôi sẽ . . . giết anh !!

Minh Yên nhìn vào vật گیر trước mặt mình ngụ ý đe dọa nhưng lại phá lên cười:

Anh còn cười sao? Tôi sẽ. . . giết anh thật đấy!

Anh gạt vật đó sang một bên ghé sát tai cô nàng :

Cầm ngược như vậy tôi tự hỏi cô sẽ giết ai đây!

Cô nhìn sang tay mình đang cầm ngược đầu con dao sợ hãi bỏ xuống! May mà còn có cái vỏ bọc bên ngoài không thì bàn tay ngọc ngà này của cô sẽ bị thương mất!

Lúc nhanh nhẩu đã cầm vội nó lên không để ý!

Cô thầm nguyện rửa tên đáng ghét trước mặt mình!

Nhưng chợt nghĩ... anh ta cũng khá tốt :)~

47. – Chương 47

Chap 47: Quán quân cuộc thi

Ngày thi chính thức để tìm ra Hội trưởng Hội học sinh mới là ngày hôm nay

Nhờ có sự hỗ trợ của 2 người chị nhiệt tình mà Hoa Phương trông thật nổi bật! Cô nàng hừng khởi hẳn ra. . . Tất nhiên hai chị ấy còn giúp đỡ cả các bạn thí sinh khác nữa! Nhưng Hoa Phương vẫn là cô nàng có phần lợi thế và xinh đẹp hơn cả!

Puny, Lin và Gum đứng ở dưới sân khấu chờ đợi màn trình diễn của cô bạn lớp mình. Quả là không khiến cả lớp thất vọng, Hoa Phương bước ra lộng lẫy, tự tin vượt qua các thử thách của phần thi một cách khá là suôn sẻ. Cả lớp có thể yên tâm về cô bạn này! Tan giờ tay tỏ ý hài lòng về phần thi của đại diện lớp tụi nó. Cả 3 cười cười gật đầu !!

Không chỉ Hoa Phương mà tất cả Top 5 này đều xinh đẹp và uyển chuyển trên đó. Trong khi chờ đợi kết quả của ban giám khảo, Prince sẽ có trình diễn để không phải mất thời gian chờ đợi !

Thì ra đó là lí do anh và Như Kiều phải cùng nhau tập luyện sao? Ngày nào cũng chỉ có hai người với nhau. Thật sự làm Puny buồn lắm! Rõ ràng lúc trước khi chị Kiều chưa xuất hiện anh luôn cùng về với cô sao? Giờ chỉ có mình cô một mình đi về! Đồ đáng ghét!

Thấy Vyl, cô bé ngẩn ngơ một lúc. Anh trông thật lạnh lùng ngay cả nụ cười dành cho cô như lúc trước cũng chẳng có! Tất nhiên là có cả chị Như Kiều đó cùng anh nhá

Bao nhiêu thời gian gần đây anh chẳng thèm nói với cô câu nào! Sao lại coi cô như người xa lạ trước mặt chị ấy? Hay anh chán ghét khi cô quá bình thường với người đang đứng cùng anh trên kia?

Puny cứ đứng như vậy quên đi mọi thứ xung quanh. Cả trường ngồi xuống rồi vẫn đứng im 1 chỗ. May mà 2 cô bạn kéo cô ngồi xuống không thì trông cô thật ngớ ngẩn

Giây phút công bố người chiến thắng cuộc thi và đồng thời cũng là Hội trưởng mới của trường đã đến! Như Kiều và Jane bước ra cầm theo chiếc vương miện sáng lấp lánh đẹp tuyệt. Y như của một cô công chúa!

Mời 2 nữ sinh thanh lịch kiêm chủ nhân chiếc vương miện kia lên trao cho người kế tiếp!

Puny và Lin ngạc nhiên quay sang hỏi Gum:

Hai chị ấy cùng là. . . là . . . hội trưởng hội học sinh sao?

Gum gật đầu

Quên chưa nói với 2 cậu. Tại vì bằng điểm nhau nên vào đêm hội học sinh cái vương miện đó phải để ở trên 1 cái tủ kính. Lần đầu tiên có trường hợp thế đấy! Nhưng mà cũng thú vị

Cả hai gật gù đồng tình

Giờ thì Puny hiểu sự khác biệt quá lớn giữa chị Hội trưởng đó và mình! Dù sao chị ấy cũng xứng đôi với anh hơn cô bé!

Cả 2 cùng cầm chiếc vương miện đi về phía người chiến thắng. Chiếc vương miện dần được đội cho . . .

Xin chúc mừng . . . Hoa Phương !

Và Hoa Phương chính thức được làm nữ sinh thanh lịch – Hội trưởng hội học sinh. Cũng khá là xứng đáng vì cô nàng cũng xinh xắn và học giỏi. Trừ mỗi việc là hay chảnh chọe và cáu gắt bất thành hình. Còn nhìn tổng quát cũng khá ổn!

Không ngần ngại ôm chầm lấy 2 người vừa trao nhả vương miện, Hoa Phương rồi rít cảm ơn!

Sau khi kết thúc , tất cả vào phòng tập chúc mừng cô.Puny , Lin và Gum khá thích thú với cái vương miện. Bình thường chắc có xin chắc Hoa Phương cũng chẳng cho động vào nhưng hôm nay quá phấn khích nên cô nàng còn thoải mái đưa cho 3 đứa xem

Không biết cô nàng có say hay không nhưng chắc chắn là đã cùng chị Kiều uống khá nhiều rượu!Hoa Phương bắt chợt cảm vương miện đi đến gần chỗ Puny

Cậu rất thích vương miện mà Bảo Uyên.Nhớ có lần cậu được tặng 1 cái đã giữ gìn rất cẩn thận. Nên để tổ đội cho cậu !

Thì ra Hoa Phương vẫn nhớ hồi đó có kế hoạch tổ chức sinh nhật cho các bạn cùng tháng! Puny đã may mắn bốc thăm được phần quà đắt nhất là một chiếc vương miện công chúa đáng yêu! Puny phấn khích lắm, ngày nào cũng nhắc tới sự may mắn ấy! Cô bé từ nhỏ đã thích trở thành một nàng Công Chúa đeo vương miện cùng sánh đôi với vị Hoàng Tử tuần tú...

Puny tỉnh suy nghĩ, xoa tay :

Không được đâu. Cái này chỉ đội cho Hội trưởng thôi. Tớ thích nhưng nó là của cậu mà!

Hoa Phương mặc kệ vẫn tiếp tục:

Tôi muốn chia sẻ với cậu mà. Tôi không cho cậu đâu chỉ muốn cậu đội nó thử xem !

Hoa Phương đội lên cho cô bé và tâm đắc!

Đẹp thật đấy!!

Puny đặt xuống để cạnh chỗ Hoa Phương. Đây chỉ là lúc say hưng phấn quá nên làm vậy. Nhưng thực sự cô thích đội vương miện. Vì thế nên mới luôn ngủ mơ thấy chàng Hoàng Tử cầm chiếc vương miện tuyệt đẹp đội lên đầu cô. Nhớ tới vương miện lại không thể quên cái vương miện bố cô tặng dịp sinh nhật!

Đã mấy năm trời ngày sinh nhật của Puny không có quà tặng của bố!

Puny ra ngoài hít thở không khí để thôi những kí ức đau buồn ngày đó!

Cứ càng nghĩ lại càng đau . . .

Ở trong tầm mắt cô có Vyl và chị Kiều !!

Tại sao 2 người này dạo gần đây lại quá nửa thời gian là ở cạnh nhau. Cô tự hỏi rồi lại chê trách bản thân hỏi quá nhiều.

Lần trước anh cự tuyệt với Hoa Phương làm cô có suy nghĩ anh quá lạnh lùng, quá tàn nhẫn với cậu ấy nhưng khi giờ anh thoải mái với những cử chỉ của chị Như Kiều cô lại trách sao anh quá dễ dàng, quá quan tâm.

Như mọi đau đớn bị tích tụ sẽ thành niềm đau lâu dài , niềm đau đó lâu dần thành vết thương khắc sâu trong tim!

Nếu một lần anh như thế cô có thể coi như chưa nhìn thấy, coi như chưa biết gì nhưng đã 3, 4 lần anh cùng chị ấy thân thiết mà không quan tâm tới cô

Ngay cả 1 lời nói với cô cũng chẳng có!

Bao nhiêu dồn nén mấy hôm nay cô bật khóc. Sợ rằng nếu bây giờ không khóc đến lúc gặp anh nước mắt lại trào ra làm anh khó xử với chị ấy

Dù sao chuyện Vyl với cô chị Kiều chắc chắn không biết vì anh nhất định không bao giờ nói rằng anh đã thích người như cô

Ở tại đây có thể nhìn thấy cả hai nhưng cô không nghe rõ tiếng 2 người họ nói chuyện!

Như Kiều lại lên tiếng trước vì chẳng khi nào Vyl chịu nói chuyện với chị:

Đêm Hội học sinh em sẽ đi chứ?!

Vyl gật nhẹ đầu

Không muốn cũng phải đi vì Tan năm nào cũng muốn nhóm có mặt. Vì Tan là Hội trưởng Câu lạc bộ gương mẫu nên ai trong nhóm cũng phải gương mẫu theo!

Hai chúng ta sẽ cùng đi, cùng nhảy, cùng dạ tiệc. Dù sao chị cũng không có bạn trai đi cùng, cậu đương nhiên cũng không có rồi! Vậy quyết định thế đi!

Tôi không đồng ý – Vyl nhấn mạnh

Tại sao??? Cậu định nhảy cùng Zita ,Huan hay Tan sao? Hay là cậu có bạn gái rồi?Người đó là ai?Tại sao không nói cho chị biết??

Chị hỏi nhiều quá đấy!

Cậu trả lời tử tế xem nào. Chị có chút bất ngờ khi cậu có bạn gái mà giấu chị đấy!Chị chưa đồng ý thì cậu không được có bạn gái đâu

. . .

Chuyện này coi như cậu đã đồng ý! Chị đi trước đây

Chị Kiều đi thẳng mà không dám ở thêm sợ rằng anh sẽ nói điều gì đó là mình đau lòng!

Tôi thích chị . . .

Vyl nói khi Như Kiều đang vùng vằng bước đi! Nghe câu nói như thâm nhập sâu vào tâm can Kiều

Kiều dừng bước quay đầu lại thật nhanh lao đến gần Vyl!

Như chưa dám tin một ngày mình lại nghe được câu nói đó trong thời khắc bất ngờ thế này, chị khò lại:

Cậu vừa nói điều gì cơ?

Vyl dường như chưa bao giờ thích nhắc lại điều mình đã nói.Nhưng lần này khác anh nhắc lại 1 cách rõ ràng:

Tôi thích chị . . .

Ở đâu đó có 1 cô bé đang đau đớn , đau vô cùng như có ai đó đang bóp nhẹt trái tim cô lại.Đau thắt từng cơn.Có thực sự điều cô vừa nghe là thật không? Cô tự hỏi nhưng rồi không tin. .. không muốn tin. . .Chỉ mong mình vừa trải qua giấc mơ dài và đau đớn !

* * *

Sau khi Vyl và Như Kiều nói chuyện xong. Cả hai mỗi người một ngã! Puny chỉ nghe thấy anh nói ba từ. Đúng ba từ trong tất cả bao câu nói chuyện của cả hai người họ!

Cô không nghĩ mình sẽ làm điều dại dột này... nhưng trái tim cô... nhất định sẽ làm!

Chị... em có thể nói ra điều này không? – Puny chạy thục mạng đến trước mặt Kiều

Chị còn thấy cô bé ấy thở hồng hộc vì chạy!

Em cứ nói – Chị Kiều thản nhiên

Em... em muốn biết chị và Vyl có quan hệ gì? – Puny hơi ngập ngừng nhưng giọng đã ổn định lại

Kiều cười nhẹ, đáp:

Sao? Em muốn nghĩ đó là quan hệ gì? Chị quen biết Prince rất lâu! Khi ấy tất cả đều cùng niềm đam mê mà chơi thân với nhau. Chị thích tình bạn ấy. Và cũng thích cậu nhóc mỗi lần chị dạy nhảy xong đều ở lại tập thêm cho đến khi thấm mệt! Chị là người con gái cậu nhóc ấy có thể nói chuyện quá 2 phút! Rất rất thân. Em có thể hiểu đó là một mối quan hệ thân thiết!

Nghe xong, Puny hơi buồn! Anh thân với chị ấy lắm sao? Thế thì cô còn ý nghĩa gì với anh giờ đây không?

Em thích anh ấy! – Cô bé lấy hết can đảm nói ra điều này

Như Kiều thoáng nét ngạc nhiên. Nhưng tính chị vốn bình ổn. Xưa nay dù có chuyện tày đình chị cũng chỉ thể hiện một chút ra ngoài, dù thâm tâm chị rối lắm!

Cậu ấy không thích người như em đâu! Mà nếu em nghe được lời vừa rồi Vyl nói thì em phải hiểu là cậu ấy thích chị!

Nhưng mà... anh ấy đã từng nói thích em! Anh ấy nói anh ấy không đùa! Anh ấy còn ôm em nữa. Anh ấy công em dù luôn miệng nói em nặng. Anh ấy bằng tay cho em lúc em bị thương. Anh ấy còn xoa đầu em rất ấm áp. Ánh mắt anh ấy nói rằng anh ấy chỉ thích mỗi em thôi – Puny vừa nói vừa nghẹn ngào

Ngưng một lúc để suy ngẫm và để bớt sốc! Như Kiều như không tin vào cái điều mình vừa nghe. Vyl là con người ấm áp như thế từ bao giờ?! Hay là con bé đó tự ảo tưởng ra mọi thứ!

Em đang tính khiêu chiến với chị đấy à? Dù có là vậy, chị vẫn cho em biết! Đó là trước đây. Với chị hiện tại mới là quan trọng. Không cần biết em và cậu ấy đã thân tới đâu! Cậu ấy là của chị – Như Kiều cũng khẳng định

Chị đừng thích Vyl nữa. Anh ấy không thích chị đâu! Em rất rất rất thích Vyl! Anh ấy cũng rất rất rất thích em. Em biết điều ấy. Anh ấy thích em mà chị T^^T

Chị đừng ở cạnh anh ấy nữa. Em đau lòng lắm! Lúc trước anh ấy không như vậy với em đâu. Em muốn ở cạnh Vyl. Chị đừng thân thiết với anh ấy nữa! Xin chị đấy! Em thật sự thích Vyl! Hu hu hu

Puny vừa nói vừa òa khóc lên! Cô sợ lắm! Sợ anh không thích cô nữa. Anh sẽ lạnh như tảng băng lướt qua cô! Không đâu. Cô đã quen với những điều trước kia rồi! Có chết cũng phải liều mạng với chị Kiều! Cô sẽ nói thích anh trước mặt chị ấy! Chắc chắn anh sẽ không từ chối đâu. Vì anh cũng thích cô! Nhất định là thế

Này, này, nhóc! Em khóc rống lên như vậy ai thấy tưởng chị bắt nạt em đấy! Có chút chuyện vậy cũng khóc, em như vậy rồi đòi Vyl dỗ dành em chắc! Đứa ngốc và yếu đuối như vậy. Có cho cậu ấy cũng chẳng cần! Nín đi. Chị đi đây!

Puny lau nước mắt rồi nín lấy tay áo của Kiều:

Em sẽ mạnh mẽ! Em sẽ cho chị thấy là anh ấy chỉ thích em thôi. Bởi vì...nụ hôn hôm đó...rất ngọt ngào, rất ấm. Cả lời nói thích em ngày hôm đó... là thật!

48. – Chương 48

Chap 48: Đêm Hội học sinh

Cuối cùng đêm hội học sinh cũng mon men tới . . . Làm tất cả mọi người đợi đến dài cổ

Nó đích thị là bữa tiệc đêm mang phong cách quý tộc. Ở ngôi trường quy mô và tầm cỡ cùng cô Hiệu trưởng thích học đi đôi với hành! Ưu ái hoạt động ngoại khóa vì cô cũng hào hứng không kém mọi người trong trường. Buổi sáng vẫn học trên trường nên ai cũng bàn tán về trang phục sẽ mặc vào tối nay. Ai nấy đều cùng tư tưởng về buổi tiệc hoành tráng đó!

Puny cơ bản là không hứng thú lắm. Định bụng ở nhà ngủ đã đời một giấc nhưng 2 cô bạn thân lại không đồng tình với quan điểm lười nhác đó. Puny miễn cưỡng gật đầu đồng ý dù sao thì cô cũng chưa đi tới nơi kiểu như thế nên thử cho biết. Cô tưởng tượng ra khung cảnh của bữa tiệc đó! Có đồ ăn nhẹ, hoa, những bộ trang phục lộng lẫy đầy đủ màu sắc, . . .

Tất nhiên người nổi bật nhất trong bữa tiệc là Hội trưởng mới của năm – Hoa Phương . Rồi các tiểu thư với những bộ trang phục đó sẽ tìm 1 vị hoàng tử để cùng khiêu vũ .Chỉ nghĩ thôi đã thấy tuyệt rồi nhưng cô bé không hợp với những thứ như thế này

Cả bộ váy mà chị Jane đang ước thử cho cô nữa

Hiện tại Puny đang ở bên trong shop thời trang của chị Jane. Từ này tới giờ cô đã được chị chọn cho không biết bao nhiêu bộ đồ. Kiểu gì cũng ép cô thử để xem thế nào. Puny cứ lắc đầu suốt không chịu thử. Cô chỉ nhìn thôi đã thấy bối rối với những chiếc váy chị đưa cho

Hầu hết là đã được cắt, xẻ khá là sexy. Puny thì hoàn toàn không thích phong cách này. Jane mãi mê chọn lựa mà không để ý đến bộ dạng khổ sở của cô bé khi ngại nói ra suy nghĩ của mình. Mãi một lúc sau cô mới quyết định lên tiếng:

Không . . có. . cái nào . . bình thường hả . . chị?

Cô khó nhằn lên tiếng ánh mắt như đang thăm dò ý kiến của Jane. Jane đang nhìn chiếc váy đen trước mặt chợt ngừng lên khi nghe tiếng Puny

Jane cười đáp lại :

Nếu chọn cái bình thường thì chị đã không mất công lâu la ở đây suốt từ này. Chị muốn mấy đứa nổi bật đó mà. Cho chị phô trương tài năng tí xịu nha

Puny cười khổ. Nhìn bộ váy sexy đó là ớn lạnh. Nhưng tính tình cô bé lại dễ bị lung lay bởi sự trông cậy nào đó! Không muốn làm người ta thất vọng. Và chị Jane đã rất nhiệt tình trong việc chọn đồ cho cô

Từ bé tới lớn chưa có ai quan tâm cô sâu sắc tới vậy. Ở nhà có mình cô và mẹ nên việc sống tự lập với cô không quá xa lạ. Nay có chị quan tâm lo lắng và chăm sóc tốt cho cô. Cô không muốn làm chị thất vọng và hụt hẫng. Coi như làm điều khác biệt vậy!

Puny e thẹn gật nhẹ đầu. Nhưng trong lòng chẳng thích bộ váy đó. Dù cho nó có đẹp và quyến rũ tới đâu. Với cô đều không tìm ra sự yêu thích nào cả. Ở đó có một bộ váy màu trắng, họa tiết cùng màu in chìm rất đơn giản, nó nhìn qua đúng là không chút nổi bật! Nhưng thật ra có những thứ tưởng chừng như đơn giản lại là một điều tuyệt mỹ... bí ẩn! Cô bé thích chiếc váy nhỏ kia... mà chị Jane nói đó là bộ chị không dày công thiết kế, là vô tình phác thảo ra! Thế nên cô bé cũng không nói thêm nữa, chỉ mong Jane cảm thấy vui và hạnh phúc về tài năng của chị là được rồi!

Jane vui vẽ cầm bộ váy xếp li ở phần eo, cổ đổ cách điệu màu đen mà cô tâm đắc lên lại ướm vào người Puny chẹp miệng đáp:

Nhưng thực ra em cũng không quá hợp với bộ này

Cô bé lóe lên tia hi vọng khi nghe câu đó nhưng vẫn chờ Jane nói hết:

Chỉ là với nơi như thế em nên mặc nó

Cô vụt tắt cái hi vọng vừa lóe lên. Ngậm ngùi nghe lời Jane vào trong thay đồ cô cầm chiếc váy đó lên không nghĩ mình có thể khoác lên người quá 5 phút

Ở ngoài Lin và Gum đang tự mình tung hoành với những chiếc váy đẹp lộng lẫy của Jane! Trong lúc chờ Puny thay đồ Jane mới qua bên đó với 2 nàng công chúa đã ngoan ngoãn thử đồ trước rồi!

Chị Jane! Xem em có hợp với bộ này không?? – Lin vừa đang chiếc váy ren màu đen ra vừa xoay một vòng

Lin có mái tóc dài và thẳng nên mặc đồ khá là đẹp! Khuôn mặt cũng xinh xắn và đáng yêu nữa! Jane tấm tắc khen Lin. Cô bé cứ đứng trước gương ngắm nghía mãi chiếc váy mình yêu thích!

Gum cũng có sở thích khá giống với Lin về màu váy nhưng khổ sở với mái tóc Tomboy của mình!

Jane hiểu ra nên mở tủ lấy ra bộ tóc xoắn giả đưa cho cô bé! Gum mặc váy voan cổ thuyền cũng màu đen cùng mái tóc xoắn nhẹ trông hoàn toàn khác hiện tại. Nữ tính và dịu dàng hơn!

Cả 2 phấn khích vô cùng. Jane cũng vui lây niềm vui của cả hai! Đây là lúc tài năng của Jane sẽ được nhiều người biết đến và được sử dụng nó là điều khiến cô vui nhất!

Thấy cô bạn thân của mình tới, Jane ra ngoài để Lin và Gum tự chuẩn bị!

Kiểu của mình tới rồi sao? Bộ váy hôm qua đây hả? Đẹp vậy trời!

Chị vũ công gật đầu đáp lại:

Đang tự Pr tài năng thiết kế của mình hay là khen tôi đây ?

Khen mà. À! Vào đây trang điểm cho 2 đứa nhóc kia giùm mình với!

Jane dẫn cô bạn mình vào trong. Trước khi đi Như Kiều còn quay lại nói với người đi cùng mình:

Cậu đợi chị ở đây chút !

Anh gật nhẹ đầu. Gật cho có. Vì ngay cả chút ánh mắt nhìn chị này giờ hoàn toàn ít ỏi! Bộ váy đó không đẹp sao? Hay là anh đang ngại như nhìn chị xinh đẹp như thế?! Kiều Như thoáng chút suy ngẫm rồi đi vào trong!

Thực lòng Vyl cũng không muốn đi tới đây nhưng chị Kiều là tiền bối của Prince. Một người đáng trân trọng . Tan đã nói thế! Không thể để chị một mình đi tới đó được

Tất cả là tại quan điểm đáng chết của Tan hại Vyl phải đứng đây còn cả bọn thì đã tới trường chuẩn bị. Anh thầm trách móc cái tên Hội trưởng kì quái hại anh phải ở đây! Cả một đồng người không ai chịu đi. Tất nhiên Vyl không bao giờ là người chịu hi sinh :3

Nhưng hôm nay mấy người họ quá tàn nhẫn! Tất cả cùng đi mà cuối cùng phóng xe đi tới trường trước để còn mồi Vyl với Như Kiều. Rõ ràng cố ý! Rõ ràng muốn chơi khăm anh. Mấy người họ tính trả thù anh cả thế đó hả?!

Vừa ngồi xuống chưa được nguyên rửa 3 tên kia được bao lâu thì cánh cửa phòng thay đồ mở ra. Anh ngẩng lên thì người từ trong đó bước ra lên tiếng:

Chị Jane! Em không nghĩ có thể mặc...được cái...váy...

Puny ở trong đó 1 lúc mới quyết định phóng ra nói cho Jane biết cô không thể mặc cái váy thì bị ngập ngừng khi thấy anh. Phải đến khi nhận ra người ngồi ở đó không phải Jane cô mới hoàn hồn lấy tay che che trước ngực

Anh cũng hơi ngạc nhiên khi thấy cô bé với bộ dạng như vậy. Nhưng anh phải tỏ ra bình thường không để cô biết mình đang rung động trước hình ảnh của cô bây giờ!

Chị Jane...đã...đi...đâu...vậy – Puny ngập ngừng lên tiếng

Thấy cô bé có vẻ khổ sở với việc mặc bộ trang phục đó anh đứng dậy đi về phía cô làm cô phải giơ tay ra擋 trước hết lên:

Khoan. Anh định . . . làm gì ?Đứng ở đó trả lời được rồi. Không cần phải tới gần đâu !

Cô bé nói được vài từ anh lại đến gần hơn .Càng thế càng khiến cô cuống hơn

Bảo Uyên . . .

Vyl đang nói nhưng cứ nhìn vào bộ dạng khổ sở và không thoải mái của cô là anh lại ngập ngừng không thể nói tiếp !

Trong khi ấy, cô bé chỉ biết quay mặt sang phía khác tránh ánh mắt của anh

Cuối cùng, để cả 2 bình ổn nói chuyện Vyl khoác áo của mình cho cô!Như thế sẽ thoải mái hơn!

Puny giờ mới ngẩng lên nhìn anh. Chạm phải ánh mắt anh đang nhìn mình cô bé lại cúi đầu. Hơi ấm , mùi hương khi anh vòng tay khoác áo cho cô khiến trái tim nhỏ bé của Puny đập loạn !! Cảm giác muốn được anh ôm chặt lại ủa về. Ở gần thế này cô tự hỏi có nên lao đến ôm chặt anh hay không??

Vì cảm giác nhớ anh không thể xua tan đi 1 giây phút nào! Và lúc định ôm anh thì mọi người đã ra ngoài cánh tay đang lơ lửng giữa không trung cũng dần được buông xuống !

Jane chạy tới ngấm ngấm tấm tắc khen:

Tuyệt quá!Em sẽ nổi bật à xem. Chị hứa đấy!

Cô bé nở nụ cười gượng ép.Trông chị Kiều quá đẹp trong bộ trang phục quyền rũ cô bé lại tự ti . Hơn thế nữa là cảm giác đau đớn khi chị ấy lại gần khoác tay Vyl tình tứ. Cô sợ phải thốt lên rằng họ quá đẹp đôi !

Chị nghĩ em nên cột tóc cao sẽ tạo nên sự chững chạc vì hiện nay trông em rất dễ thương. Để hợp với bộ trang phục này chị sẽ giúp em – Như Kiều lên tiếng

Có vẻ như trong ánh mắt của chị toát lên sự khó chịu vì điều gì đó nhưng chị vẫn đối xử tử tế với cô bé. Ngoại trừ việc thân thiết với anh ra thì chị khá là dễ tính và tốt bụng. Khác với bề ngoài tưởng như kiêu kì!

Tài năng make up và làm tóc của chị Kiều quá tuyệt khiến cho cả ba đã lột xác hoàn toàn! Đẹp lộng lẫy!

Nhờ tài năng của 2 người chị mà Puny, Lin, Gum như 3 nàng công chúa vô cùng xinh đẹp. . .

* * *

Khi bước tới bữa tiệc đêm Hội học sinh hoành tráng cả 3 dường như bị cuốn theo những khung cảnh lãng mạn ở đây!! Gum học ở trường Ko – san đã lâu nhưng với cô những bữa tiệc thế này đều không tham gia. Đơn giản vì thấy không hợp và không ham mê nhiều quá !!

Đây là lần đầu tiên cả 3 tới nơi thế này. Một cảm giác lạ lẫm và thích thú dâng trào! Ai cũng đều nổi bật ở trong đây và Puny cũng có chút tự tin hơn khi mình không quá tệ !

Prince đều mặc một bộ vest đen khá là lịch lãm. Puny cứ mãi ngắm nghía xung quanh nên cứ đứng như trời trồng ở đó ! Đến lúc bước đi mới thấy sự khó khăn của đôi giày cao gót mà Kiều đưa cho. Cả cái váy cũng khiến cô bé ngượng ngịu khi đứng ở đó !

Ánh mắt mọi người cứ nhìn chằm chằm vào mình thật khó chịu ! Nhưng cô bé còn khó chịu hơn khi nhớ lại lời của Vyl hôm đó

“ Tôi thích chị . . . ”

Cô cố gắng xua tan đi câu nói đó nhưng âm thanh trần bổng ấy cứ vang vọng trong tâm trí cô.

Giờ 2 người họ vẫn cứ đi cùng nhau, nhảy cùng nhau, cười nói cùng nhau . Cô thấy bức bối nên ăn thật nhiều đồ ăn! Thấy chẳng có ai ăn cô lấy làm lạ thầm nghĩ:

“ Đồ ăn miễn phí vậy mà không ai ăn. Phí phạm quá ”

Puny cứ bức là lại ăn, ăn lại càng bức . Ngay cả 2 cô bạn tốt cũng đang vui vẻ bên 2 Hoàng Tử Zita và Huan phía bên kia rồi. Còn chị Jane và anh Tan chắc cũng đang vui vẻ có mỗi cô phải ngồi 1 mình, ăn mình mà thôi !

Hoa Phương đang tiếp đãi mọi người ở phía sân khấu thật rạng rỡ! Cả chiếc vương miện lấp lánh kia khiến Puny ước một lần được đội nó một cách chính đáng nhất. Lần trước cũng chỉ là vài giây ngắn ngủi . Khi đang ngẩn ngơ nghĩ về điều đó thì bụng cô bé lại biểu tình

Vì sự đầy của thức ăn, vì cả 1 chút rượu trong lúc bức bối cuối cùng là vì li kem ụ đá bào làm dạ dày của cô nhiệt tình đau thối!!

Cô đứng lên loạng choạng đi vào phòng vệ sinh. Vừa vì đau bụng, vừa vì giày cao gót cũng say rượu nữa càng làm cô bé trông tội tệ

Vừa ra khỏi nơi ồn ã, náo nhiệt Puny gặp toán học sinh nam chắc cũng say xỉn hết lượt vì họ cũng loạng choạng như cô . Ai cũng biết nên tránh mấy thể loại vợ vắn kia cô không ngoại lệ. Nhưng trong lúc cuống quá cô chẳng biết mình phải đi ra bằng đường nào. Và thế là bị cả đám đó chặn 2 lối đi. Cô sợ đến nỗi khi bọn chúng tới gần không dám nhìn chỉ biết đứng đó lấy tay che mắt lại. Khi bàn tay của ai đó chạm vào vai cô ! Hoảng hốt quá cô hét lên và cắn mạnh vào bàn tay ấy!

AAA!! Đừng chạm vào người tôi !! Ghê tởm !! Lũ bệnh hoạn !! Tôi sẽ . . .

Cô bé vừa mắng vừa từ từ mở mắt ra. Cô bé dụi mắt xem mình có nhìn nhầm không. Ngay cả mấy tên xấu xa mà cô cũng nhìn ra Vyl sao?!

Anh . . . Sao lại . . . là anh hả??

Cô bé vẫn đang cầm tay anh sau vết cắn lần thứ 2! Vẫn ngơ ngác!

Vyl khổ sở lên tiếng:

Tôi vừa cứu Bảo Uyên mà lại lấy oán báo ân là thế nào?

Giọng anh vẫn thế! Nhưng cô thấy có gì xa cách lắm!

Sao anh lại ở đây? Mấy người họ đâu cả rồi?

Cô còn hỏi chúng đâu. Cô bị ngốc đấy à!

Bị anh gõ vào đầu . Cô bé nhớ về những lần anh làm vậy. Cô bé biết chắc chắn anh có quan tâm tới mình nên mới đi theo. Nếu không nhất định anh không thể biết cô đang ở đây cùng với bộ dạng khổ sở này. Dù vậy, Puny vẫn cố gắng kiên quyết mặc cho giờ đây muốn ôm anh thật chặt

Cầm lấy

Anh giờ ra một chiếc túi bên trong là váy??

Cô bé thực sự đã rất thích chiếc váy đó. Nhưng khi ấy không muốn làm chị Jane phật ý nên đã phải mặc cái váy này. Cô tự hỏi sao anh lại biết cô thích chiếc váy đó! Nếu được đội vương miện và mặc chiếc váy này chắc chắn sẽ rất tuyệt

Cơn đau bụng lại hành hạ Puny . Lúc sợ hãi khi gặp mấy người kia đã làm cô quên đi cái sự đau đớn khi này. Giờ khi bình thường lại mọi thứ cứ ủa về làm cô thấy khó chịu. Cố gắng không để anh biết mình đang đau , cô nén lại! Chị Kiều nói cô yếu đuối nên cô phải cho anh thấy cô có thể tự mình giải quyết tất cả. Cô mạnh mẽ mà...

Nhưng dường như không thể chịu thêm nữa. Cô chạy vào trong phòng vệ sinh khổ sở nôn ra hết những gì mình nhét vào bụng khi này

Nhớ lần anh châm chọc cô làm cho cô phải cam chịu ăn hết bát mì của anh rồi cũng bị thảm hại thế này. Giờ cũng tại anh làm cô khổ sở thế! Càng nghĩ lại càng muốn khóc. Cô không ngăn ngại mà khóc. Ở đây chỉ có mình cô nên có thể khóc nhưng ra ngoài kia gặp anh nhất định phải bình thường!

Lớp trang điểm bị nhoe dãn đi .Puny chẳng quan tâm vì từ trước tới giờ cô bé không quan trọng việc phải xinh đẹp trước mặt người khác! Puny rửa lại lớp trang điểm. Không có cũng có sao

Bảo Uyên . . . có biết mình ngốc lắm không?

Nghe câu nói có chút ngập ngừng, có chút trách móc, có sự yêu thương của Vyl. Puny thấy bản thân mình thật hạnh phúc. Chưa bao giờ anh gọi tên cô bé nhiều như thế!Lúc nào cũng con bé ngốc

Trong hoàn cảnh hạnh phúc như vậy lẽ ra cô phải nói câu gì đó lãng mạn chút nhưng kì thực lần nào cô cũng nói ra những câu khiến anh chỉ biết cười khổ:

Sao anh lại ở đây? Đây là nhà vệ sinh nữ mà!

Puny không biết anh đã lo lắng thế nào khi thấy cô ăn uống vớ vẩn như thế Không biết anh đã đau thế nào khi thấy cô thảm hại thế này!

Tôi không quan tâm – Anh ôm cô bé nói chậm chậm

Cô thì luống cuống lên tiếng:

Nhưng tôi quan tâm. Người ta sẽ nhìn thấy đấy. Anh mau ra ngoài đi

Anh vẫn không buông . Tiếp tục :

Chỉ cần biết cô không sao .Tôi không quan tâm bất cứ điều gì hết!

Khi bị ánh mắt của mấy cô học sinh nhìn vào mình. Puny đã rất xấu hổ nhưng khi nghe anh nói vậy. Những người kia như không còn ở đó.Từ khi câu nói đó trọn vẹn cô đã cảm thấy chỉ còn mỗi mình và anh!

Sau khi những người bàn tán hồi nãy đi ra ngoài. Anh mới buông cô bé ra và bảo cô thay bộ váy đó

Không tự thay được à? Muốn tôi thay hộ sao? – Vyl thấy cô bé đứng im nhìn mình một lúc liền lên tiếng

Puny đáp:

Anh định đứng ở đây mãi thế này nhìn tôi thay chắc?

Vyl ngớ người. Giờ mới thấy mình thật “có duyên” khi vào đây. Chưa để cô cười chế giễu anh biện bạch:

Tôi đi nhờ cô có chuyện gì thì sao?

Cô gật gù anh tiếp tục:

Tôi đợi ở ngoài

Anh quay đi cố gắng đi nhanh nhất có thể. Mà chạy ra cũng được. Miễn sao không để ai thấy

* * *

Vyl vừa “ung dung” bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ thì đã có một tiếng nói vang lên phía sau!

Không nhầm chứ?

Vyl! Sao cậu lại . . .?

Zita và Huan nhìn Vyl rồi nhìn nhau tự nghĩ ra đủ lí do để chứng minh cho suy nghĩ của mình!

Đừng nói là cậu vào nhà vệ sinh nữ và vừa ở trong đó ra đây Vyl? – Zita gần như hét lên âm vang khá lớn

Có lí do riêng! -Anh đáp

Lí do riêng??? – Zita và Huan đồng thanh hỏi

Đúng lúc ấy, Như Kiều bước ra! Bị cả 3 chặn giữa lối đi chị lên tiếng:

3 Hoàng Tử của tôi làm gì ở chỗ này thế?

Zita và Huan lắc đầu:

Tụi em đi ngang qua đây! Còn Vyl chắc là. . . - Cả 2 nhìn sang Vyl tiếp tục – đang đợi chị !

Rồi chưa để chị tra vấn cả 2 đi trước bỏ lại Vyl ở đó! Như Kiều nhìn anh 1 lúc rồi bật cười

Chị cười cái gì? – Anh lên tiếng hơi bực dọc

Cậu đứng đây đợi chị thật đấy à! Theo chị biết thì Vyl không phải người có thể đứng ở nơi thế này!

Đâu có!

Như Kiều ngạc nhiên hỏi lại:

Không đợi chị?? Vậy thì là đợi . . .

Puny mở cửa bước ra. Rất đúng lúc. Cô bé chính xác là hợp với bộ váy này. Không quyến rũ như người ta nhưng lại thuần khiết trong bộ váy đó!

Là đợi em ấy sao? – Chị Kiều tự vấn

Cô bé nhìn sang thấy anh đang đứng cùng chị vũ công. Lại như thế. Vừa mới ở trong kia cô còn tưởng anh sẽ chỉ nhất định chờ mình ai dè anh còn đứng đây nói chuyện với chị ấy! Thất vọng tràn trề ! Cô quay đi tính sẽ đi thẳng một mạch luôn không thèm quay đầu lại

Rõ ràng là đợi chị mà còn chối. Có nhất thiết phải giả bộ không?

Chị vũ công vẫn tiếp tục nói oang oang . . . Còn khoác tay Vyl nữa!

Cô bé cũng không quan tâm cho lắm! Hai người họ thích làm gì thì làm! A! Điên mất thôi! Nhưng mà . . . có nên làm gì đó không nhỉ? Ít nhất cũng làm ột trong hai người họ tức chết hoặc uất hận mà chết!

(Bạn ít có ác lắm Puny ạ cơ mà t/g có lời khen ngợi chủ kiến này :v)

Đứng lại – Anh lên tiếng

Cô sững người nhưng vẫn không quay đầu lại. Đợi một lúc không thấy anh nói gì nữa cô đi tiếp. Vì trong lòng cô biết anh nhất định đuổi theo

Thấy Puny cứng đầu không nghe lời mình anh tiếp tục :

Tôi bảo đứng lại cơ mà

Cô làm anh bực mình lần thứ 2. Anh không để ý đến ánh mắt chị vũ công đang nhìn mình vẫn tiếp tục:

Bảo Uyên !

Chưa để Puny đi tiếp và phản ứng gì anh đi tới kéo tay cô làm cô suýt thì ngã nhào!

Cô dám không nghe lời tôi !

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh đáp:

Anh là ai?? Anh là ai mà lúc nào cũng bắt tôi phải nghe theo anh!Tôi có phải người để anh thích thì thân thiết còn chán thì bỏ rơi à? Anh có hiểu cảm giác của tôi không?Anh hiểu được thì đã không như thế. Anh chỉ biết ra lệnh thôi .Thậm chí, anh còn nói rằng anh thích chị ấy. Vậy thì, anh còn ở đây với tôi làm gì nữa Anh còn chưa buông ra nữa hả?? Tôi sẽ cắn chết anh . . - Cô bé vừa nói vừa đánh vào người anh

Vyl giữ chặt 2 tay của cô bé cúi xuống hôn cô bé trước khi cô bé tiếp tục làm loạn lên ở đây

Tôi đã nói rồi! Cô cũng thích tôi!

Vậy rồi sao? Tôi thích anh đấy!

Tôi từ giờ sẽ chỉ thân thiết với một mình Bảo Uyên!

Anh nói dối. Anh rõ ràng là nói thích chị ấy

* * *

Mấy ngày trước

Tôi thích chị...

Lời nói của Vyl vang lên nhẹ lẩm! Làm Như Kiều tưởng như khi ấy mình đang nằm mơ! Một giấc mơ xa xôi!

Như Kiều quay lại, giọng nói có phần gấp gáp:

Cậu vừa nói cái gì?

Tôi thích chị...

Lần thứ 2?! Con người lạnh lùng ấy chịu nhắc lại lần thứ 2 một câu nói mà còn là câu nói ngọt ngào này!

Có thể lúc này cho chị ôm anh được không?! Hãy ngưng giờ phút này lại để Kiều có thể cảm nhận một cơn gió ấm áp thổi qua trái tim...

Cậu đã chấp nhận tình cảm của chị rồi sao?! Cái cậu nhóc này. Có biết là câu nói ấy làm người ta vui thế nào không hả?

Chị thật sự vui như vậy? – Anh đáp

Nén lại dòng cảm xúc dâng trào, Như Kiều tiếp:

Ai mà không vui chứ! Rõ ràng cậu đợi chị đi du học về để nói lời này. Sao còn giả bộ lạnh như vậy?!

Người chị thích không nên là tôi

Tại sao?

Trước mắt anh chỉ hiện ra hình bóng của một người con gái! Không tuyệt mỹ nhưng là người anh yêu thương. Tình yêu đôi khi chỉ là một ánh mắt, một nụ cười. Đơn giản là cách cảm nhận tình yêu!

Vì tôi chỉ thích chị như một người thầy == – Anh đáp

Cái gì? Sau bao nhiêu năm như vậy cậu chỉ coi chị như một người thầy?! Chị không xứng với cậu sao?

Không có xứng hay không. Chỉ có thích hay không thích. Yêu hay không yêu. Vậy thôi!

Mất chị ngẩn lẹ. Chị có bao giờ thế này đâu! Kiền vẫn hay xem thường mấy người bị lụy trong tình yêu nhưng ai mà không thế! Lúc rơi vào tình cảm với 1 người. Lúc ấy mới thấu hiểu! Cảm giác không thể thờ nổi, trái tim đau đớn mà phải tỏ ra mạnh mẽ để không làm người ta thương hại!

Vậy cậu không thích chị?

Câu trả lời chị đã biết rồi. Tôi chỉ thích duy nhất một người. Cô ấy...

Đừng nói! Xin cậu đừng nói. Nếu cậu nói ra chị sẽ cảm thấy nực cười vì thua 1 đứa con gái khác. Cứ để chị có chút hi vọng. Dù chỉ là con số 0

Nói rồi, chị đi thẳng. Lau nhẹ một giọt lệ đang trực rơi ở mi mắt! Cơn đau đớn ngập tràn... Giây phút đó chị đã biết không còn hi vọng nhưng chị không muốn chấp nhận! Không thể có người con gái hơn chị được

* * *

Puny biết là do cô quá nhạy cảm. Có lẽ đã nghe không rõ ràng lời anh nói! Anh thật biết làm người ta hận mà!

Em cũng thích anh đúng không?

Vyl nói trên đầu cô. Cả âm vực lẫn ngôn từ đều thay đổi! Chỉ có khuôn mặt và nét biểu cảm là vẫn vậy!

Em... em ghét anh lắm! Bởi vì anh làm em phải thích anh! Em rất rất thích anh, Vyl! Em chỉ thích anh thôi. Anh cũng chỉ được thích mình em. Nhé! Nhé!Nhé

Cô bé Hạt Tiêu của anh đây rồi! Cái kiểu mè nheo này làm sao anh quên nổi đây! Đáng yêu chết đi được. Có cho anh gặp cả nghìn cô gái cũng không ai dễ thương bằng cô gái của anh

(Ai da! Em biết bg anh là có 102 rồi. Pr lắm quá)

Được rồi! Anh chỉ thích mỗi Bảo Uyên

Cả hai cứ trao nhau lời nói ngọt ngào, ánh nhìn ấm áp, cử chỉ thân thiết! Làm người chị đứng đó cảm thấy mình chỉ là người thừa!

Puny nhìn ra ánh mắt của chị. Nhưng cô cũng kệ ==

Bình thường cô gái này rất nhân từ nhưng ai bảo chị lại thân thiết với Vyl! Tại chị hết! Nếu không cô cũng không muốn làm thế này

Cô bé kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh. Có chút bất ngờ! Vì anh cảm thấy cô chủ động vậy!

Vyl ôm eo cô bé, giữ cô không trốn nụ hôn đáp trả của anh!

Hai người cứ tình tứ như vậy... mãi một lúc lâu ngay trước mắt Như Kiền

* * *

Như Kiền đứng đó sững sờ trước tình cảnh này. Có lẽ trong mắt chị chưa bao giờ thấy hình ảnh Vyl của hiện tại – 1 con người hoàn toàn khác

Chị nghĩ rằng chắc chắn không có ai có thể làm lay động trái tim lạnh giá kia nhưng giờ thì khác. Cô bé đang đứng ở kia là người mà Vyl rất yêu. Là cô bé rất dễ thương và thuần khiết. Có lẽ vì thế mà trở nên thú vị và đáng yêu trong mắt Vyl

Như Kiền không muốn nhìn nữa trở vào bên trong nơi tổ chức tiệc

* * *

Vyl, sao anh lại thích một người ngốc nghếch như em mà không phải xinh đẹp, tài năng như chị Kiền?

Puny tự nhiên hỏi anh một câu thực ngớ ngẩn!

Anh có đủ mọi thứ rồi đâu cần em bù đắp khiếm khuyết – Vyl đáp thản nhiên

Anh lúc nào cũng tự tin về bản thân vậy đấy! Puny cười rồi tiếp:

Em ích kỉ lắm! Em không muốn nhìn anh thân thiết với chị Kiều dù chỉ là quan hệ chị em hay thầy trò! Em chẳng thích chút nào. Anh đừng ghét em vì luôn có suy nghĩ đó trong đầu nhé!

Vyl gõ nhẹ vào trán cô, đáp gọn:

Anh lại muốn em mãi ích kỉ vậy

Anh có tin rằng em và anh sẽ được ở bên nhau như thế này mãi mãi không?

Vyl xoa đầu cô bé cười thật âm :

Anh tin tưởng và yêu em

Nhưng mà... em lại cảm thấy sợ! Sợ một ngày nào đó chúng ta lại không thể ở bên nhau! Lúc ấy em sẽ đợi anh. Cho dù có chuyện gì nhất định đợi anh!

Anh không đáp, chỉ ôm cô thật chặt!

Có phải gọi anh – em nghe rất kì lạ không?

Một lúc lâu sau đó, Puny lại lên tiếng. Dường như việc trở thành bạn gái của anh một cách chính thức làm cô bé bất ngờ! Cô muốn hỏi và còn nhiều nghi vấn lắm! Cô còn quá trẻ để có tình yêu hay là cô quá kém cỏi về việc này?

Em hỏi nhiều vậy có phải đang nghi ngờ chuyện của chúng ta?

Không. Chỉ là... có chút sợ hãi

Nhất gan như vậy sau này kết hôn em sẽ hối cả ngày mất! Có con sẽ là cả năm?!

Anh nói mấy chuyện đó có ích gì khi em còn nhỏ như vậy >"<>

Nói xong, cô đi thẳng ra ngoài. Anh sẽ kết hôn với cô chứ?! Chuyện này...chỉ nghĩ thôi đã có cảm giác lạ lắm!

* * *

Hoa Phương! Sao thế này?! – Cả đám xúm lại

Cô nàng đẹp nhất đêm nay lại tự nhiên ngất xỉu ra như thế tất cả đều lo lắng! Có lẽ cô nàng đã thức quá khuya chuẩn bị bài diễn văn trước mọi người nên mới ra nông nỗi này

Hoa Phương đang ở trong phòng y tế của trường. Tỉnh dậy là hình ảnh của Minh Yên đang mắt nhắm mắt mở ngồi bên cạnh. Cô nàng đột nhiên thấy có gì là lạ ở trong lòng mình.

Từ trước tới giờ không ai chịu đc cái bản tính sáng nắng chiều mưa trưa sầm sì đêm bão tố của cô. Hơn thế còn đồng đánh, ngang ngược và hay xúc phạm người khác khiến Hoa Phương ko tìm nổi ai có thể ở chung với cô. Vậy mà giờ đây có người lo lắng, quan tâm cô thế này. Hoa Phương thấy lạ và vui

Cô nàng ngồi từ từ dậy không hiểu sao lại ôm cầm lấy Minh Yên. Anh chàng đang mơ ngủ bị cái ôm bất ngờ làm cho choàng tỉnh. Thoáng nghe câu nói thêu thào cảm ơn của Hoa Phương anh nghĩ cô nàng đã hiểu ra phần nào đó. Anh thấy vui lạ

Bữa tiệc khá vui chỉ trừ có Như Kiều là đang say xỉn với mấy chai rượu ở trước mặt. Cuối cùng chưa tan tiệc Tan và Jane đã phải đưa Kiều trở về!

Kiều biết bản thân sẽ ớn sớm thôi! Vì nỗi đau này là quá lớn. Lớn đến nỗi chị ép bản thân phải quên hết. Nhưng nó không chịu quên và chỉ có rượu mới làm chị có thể khuây khỏa đi chút ít nào đó!

Người như Kiều có thể nói là hoàn mĩ từ đầu đến chân, bản tính không xấu xa. Chị là người tốt! Chỉ là Kiều không hiểu sao mình lại thua cô bé ấy! Có lẽ định nghĩa về tình yêu của Kiều đã có một lỗ hổng chăng? Yêu đâu cần lí do! Thứ ta cần là một trái tim có nhịp đập... vì tình yêu!

Lin và Zita thì đương nhiên ở đó cùng cặp Gum, Huan! Cả bốn người say sưa nhảy và hát rất vui. Tất nhiên là sau khi biết Hoa Phương không sao cả đám mới như thế!

Puny muốn đi về vì trong đó ồn ã và náo nhiệt quá làm cô choáng váng đầu óc. Vyl định đưa cô bé về nhà nhưng mà cuối cùng trời lại mưa quá lớn. Anh đi xe moto nên cũng khó mà về nhà trong cảnh này được!

Cô bé đành phải trú nhờ ở căn nhà cũ trước đây! Nó gần trường nhưng cô chẳng dám qua vì ở đó kỉ niệm còn quá sâu sắc. Sợ rằng cô sẽ lại đau thêm nữa! Trở về đây hôm nay cùng Vyl có lẽ sẽ đỡ hơn!

Cô bé mở cửa và bật đèn. Căn nhà sáng lên trong giấy lát, nó nhỏ nhưng ấm áp và có mùi gia đình

20h30'

Mẹ Puny lo lắng nhìn đồng hồ đã khuya mà không thấy cô con gái trở về. Bà vội nhấn số gọi cho cô!! Puny mở điện thoại thấy số của mẹ. Cô nhấn nút nghe

Mẹ à! Con có việc nên mẹ cứ đi ngủ trước đi! Con không sao đâu !

Con đang ở đâu?

Con đang ở nhà . . .

Mẹ cô bé vội chen ngang:

Nhà con rẽ sao?? Thế thì được. Con nhớ chăm sóc con rẽ của mẹ tốt nghe chưa?? Ôi mẹ nhớ con rẽ đẹp trai quá cơ!!

Cô bé chẹp miệng. Mẹ lúc nào cũng như thế! Cô nghe lời dặn dò phải “chăm sóc” con rẽ của mẹ là thấy khó chịu rồi. Ngó vào trong thấy anh đang ăn mì rất ngon miệng cô thì thầm:

Con đang chăm sóc con rẽ của mẹ đây

Tốt! Thôi nhé!

Một lúc sau anh lại ra phòng khách bật Ti vi lên xem. Hành động chẳng chút ngần ngại. Dù đây là lần đầu tiên anh tới đây! Người khác khi tới nơi mới lạ phải rụt rè một tẹo đặng này thản nhiên như nhà anh ấy!

Còn chưa ngủ?

Cô bé đáp :

Đợi anh về !

Em đuổi anh?

Thì đêm rồi. Anh không về còn định ở lại nhà con gái sao? Anh không về anh quản lí và bà quản gia lo lắng lắm đấy! Trời cũng tạnh mưa rồi!

Vừa nhắc tới anh quản lí thì điện thoại Vyl rung lên màn hình hiện rõ tên : Ryo phiên toái

Cậu chủ, 9h5'13s đêm rồi đó? Cậu tính ở đó đến sáng sao?

. . .

Cậu có nghe không? Muốn tôi bị trừ lương nữa hả?

. . .

Vyl ! Cậu có muốn tôi tới đó mới chịu sao?

Tôi không ở đó

Thế cậu ở đâu??

. . .

Không có tiếng trả lời. Ryo lo lắng vô cùng. Mãi 1 lúc sau Vyl đưa điện thoại cho Puny bắt cô bé giải trình lí do. Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó chịu nhưng cũng không muốn làm anh quản lí lo lắng. Cô đành ngậm ngùi nói với anh quản lí. Nghe xong, Ryo lại được phen điên lên trách mắng Vyl tiếp:

C-Cái gì? Cậu nghĩ gì mà đêm hôm lại ở đó. Cậu mau về đi. Tôi sẽ chết với bà chủ mất

Anh bình tĩnh đi

Khoan. Cô chủ vẫn còn là học sinh đấy!! Cậu đừng làm chuyện quá đáng. Nếu không tôi chẳng cứu vãn đâu

Có gì tôi chịu trách nhiệm khỏi cần anh phải ra mặt. OK?!!!

Này !Cậu chủ!

Chưa để anh nói thêm Vyl tắt máy ném điện thoại sang 1 bên. Puny đang uống trà suýt thì phun hết ra vì cái tính bất cần của anh

Anh bị tra tấn mà không về à?

Không về

Cô bé vươn vai định vào trong ngủ thì nhận ra phòng bố mẹ đã bị mẹ khóa lại từ lâu! Mẹ cô cũng cất chìa khóa kĩ rồi! Nó là căn phòng yêu thương của cả 3 mà giờ vào đó chẳng thể nở 1 nụ cười!

Giờ thì chỉ còn 1 phòng nữa là của cô bé. Cô có thể vào đó ngủ nhưng cũng nghĩ cho Vyl. Anh sẽ ngủ ở đâu khi mà hết phòng rồi. Sofa đã chuyển qua nhà mới còn chỗ nào nữa đâu!

Nhìn thấy ánh mắt cô nhìn mình Vyl quay sang hỏi:

Lại sao nữa?

Em nghĩ anh nên về nhà đi. Vì ở đây không có chỗ cho anh ngủ đâu

Sao lại không?? Còn cái phòng đó – Anh chỉ tay về phía căn phòng Puny đang định chiếm hữu

Không được. Em ngủ ở đó rồi

Vậy em định để anh thức trắng đêm trên cái ghế gỗ này à?

Hay là chúng ta chơi cờ caro đi ! Ai thắng thì được ngủ trong đó!Thế nào?

Nếu anh thắng . . .vẫn cho em ngủ chung

Đồ biến thái. Em biết anh lúc nào cũng giở trò mà

Thế thì phải ngủ chung ngay thôi !

Chơi thì chơi. Em giỏi nhất là trò này mà

Puny lấy giấy và bắt đầu. Vyl nhường cô đi trước. Puny cười thầm vì trước giờ cô vẫn hay thắng trò này. Sau một hồi căng mắt ra để chặn đường đi anh. Thực tế là cô chỉ biết chặn và chặn còn lại đường đi của mình không xây dựng gì hết. Cuối cùng, tất nhiên, anh thắng. Còn là thắng nước đôi!

Cô nhìn anh bằng ánh mắt van nài nhưng tất nhiên anh chỉ nhún vai . Cô miễn cưỡng mở cửa phòng bật đèn sáng. Và ngậm ngùi bước ra nhìn cái ghế mình sẽ phải ngủ ở đó!Nghĩ mà tủi !Anh vẫn đang ngấm căn phòng của cô

Em định ngủ ở đó thật sao?

Không lẽ anh nhường cho em! – Cô bé mắt long lanh nghìn tia hi vọng nhìn anh

Không nhường mà chia sẻ

Và giờ thì cô bé ỉu xiu đáp :

Biết mà. Nam nữ thụ thụ bất thân. Em chịu thôi. Chúc anh ngủ ngon!

Cô cố chấp đi ra ngoài nằm ngủ. Trông cái dáng vẻ khốn khổ của cô anh lại động lòng nhưng thực sự bắt anh ngủ ở đó chẳng khác gì chuyện lạ Thế Giới! Nằm ở chăn ấm nệm êm nhưng Vyl không sao chợp mắt thi thoảng lại định ra nhường cho cô. Rồi lại không chịu nổi sự lạnh lẽo của cái ghế kia

“ Em thử thách lòng kiên nhẫn của anh sao con bé này”

Vyl mở cửa đi ra. Cô bé sau 20' vật lộn đã ngủ ngon lành. Người cô lại trông tội nghiệp vô cùng. Anh nâng cô dậy rồi bế vào trong phòng. Lần nào cũng cố chấp không nghe lời báo hại anh phải xuống nước. Puny bị đánh thức bởi nhiệt độ thay đổi bất thường. Mở mắt ra thì anh đang đặt mình xuống giường ngủ. Cô vội vàng đẩy anh ra

Anh định lợi dụng lúc em ngủ sao?? Cái này là xâm phạm đấy !

Nếu muốn lợi dụng không cần đợi lúc em ngủ đâu

Anh . . .anh . . .

Ngủ đi ! Đâu phải lần đầu chúng ta ngủ chung

Cô bé nhớ lại. Kí ức của sự ngượng ngùng lại trở về ! Cô sao có thể quên cái hành động ngu ngốc khi vào phòng anh rồi ngủ đến tận sáng cơ chứ! Puny ôm mặt miệng lẩm bầm:

Chết mất thôi

Cô bé chưa kịp nói gì thêm thì anh đã lấy chăn đắp cho cô. Vyl quyết định sẽ nhường Puny. Không thể chịu được nếu thấy cô khổ sở nằm ngoài đó. Anh vừa định đi thì cô kéo tay anh lại:

Ngoài đó lạnh lắm! Anh. . .anh cứ . . .ngủ ở đây đi

Mặt anh có vẻ gì đó ngờ ngợ như không phải

Em nói thật sao??

Cô bé gật đầu. Vội vàng chồm chắn nằm xuống trước khi ngượng mà chết. Vyl vừa nằm lên thì cô đã thấy tim mình như nổ tung. Còn khó ngủ hơn cả khi ở ngoài chống trọi với cái lạnh

Em chồm chắn như thế sẽ bị ngạt mà chết đấy!

Puny vẫn tiếp tục cái hành động che đi sự ngại ngùng. Thi thoảng hé chắn ra thấy anh quay mặt về phía mình là lại muốn chết vì độ đẹp trai kia. Càng ở gần càng thấy anh đẹp trai

Cứ nhìn vậy sao ngủ

Puny vội vàng tìm sự biện minh cho hành động của mình nhưng mắt lại vẫn cứ chăm chú vào khuôn mặt mỹ nam kia !

Em làm anh khó chịu vô cùng biết không hả?

Em làm gì?

Kiểm chế tình cảm chút đi nhóc – Anh véo má cô bé rồi đi xuống sàn nằm

May mà còn có mền và chăn chứ không chắc sau hôm nay anh lại ốm ra

* * *

Nửa đêm . . . Cô bé đã ngủ nhưng có cảm giác như chỉ đang chợp mắt. Có thể là do đã 1 thời gian dài không tới đây nên lạ nhà hoặc có thể do ở cùng Vyl trong 1 căn phòng khiến cô bé e ngại chẳng?

Vyl quay đầu về phía bên kia nên Puny không biết anh đã ngủ hay chưa. Cô cứ mãi suy nghĩ miên man tính cổ ngủ thật sâu

Phụt. . .Phụt

Đèn tắt. Căn phòng tối om. Tình hình là ở khu này người ta hay bị quá tải điện vì thế chuyện bị mất điện vào lúc đêm không ai mấy may quan tâm lắm. Dù gì cũng là đêm rồi không nhất thiết cần tới điện

(Đừng ai nghĩ đen tối nhá. Khu gần nhà tuổi nó thể thiết đấy :v)

Cô bé giờ mới nhớ ra cái thảm cảnh này hồi trước. Lọ mọ ngồi dậy cô phải tìm được đèn pin. Nhưng trời quá tối để nhìn được nó đang ở đâu.

Puny vô cùng hoảng sợ. Cô bé sợ bóng tối. Vì thế ngày nào đi ngủ cũng bật đèn. Trước khi đi ngủ Vyl cũng cần nhìn về cái tính nhút nhát của cô. Nhưng rồi anh lại cố chịu đựng cái kiểu đi ngủ mà đèn sáng choang này !

Nhớ ra Vyl cô mới đi xuống giường lay lay người anh. Nghe tiếng gió ở ngoài rít thê thiết. Cô càng càng sợ hơn. Anh thì vẫn không dậy. .

Hình như là trời lại mưa. Puny nhận ra điều đó vì tiếng đập của cửa sổ vẫn đang đập vào thành tường .Cô bé có thể có ánh sáng nhờ khung cửa đó nhưng tiếng đập của cửa sổ làm cô bé thấy sợ. Tiếng sấm ngày càng to. Cô theo quán tính ôm chầm lấy Vyl từ đằng sau.

Anh tỉnh dậy . .

(Sau một hồi lay dậy mà k dậy đợi đến lúc này mới dậy)

Bảo em kiểm chế rồi sao? – Anh lên tiếng

Puny lần này dù có thể nào quyết định không buông ra. Cô rất sợ. Sợ vô cùng. Nghe cái tiếng cười của anh cô dù muốn buông ra ngay nhưng cái đáng sợ ngoài kia làm cô thể bị ép phải tìm chỗ an toàn !

Anh đâu biết lúc trước cô nhào vào phòng bố mẹ lúc nửa đêm vì điện tắt. Cô khóc rất nhiều cứ đòi nằm giữa bố mẹ bắt cả hai ôm mới chịu nhắm mắt!

Anh giả vờ như không biết gì đi!

Phiền không ngủ được

Anh thích ngủ chung thế này mà. . .Không phải sao?

Thích. Nhưng em có biết phải kiểm chế thế nào không?

Cô bé sợ lời cảnh báo kia .Giữa nỗi sợ ngoài kia và nỗi sợ anh .Cô thà chọn để anh xử mình còn hơn là ở mình trong bóng tối và sợ hãi!

Vyl từ từ quay người lại về phía cô. Anh vòng tay ra ôm Puny làm cô bé thấy đau tim gần chết. Trong bóng tối cô cảm nhận được anh đang từ từ tiến sát mặt mình.Cô nhắm nghiền mắt môi mím chặt.Tay vẫn đang bám chặt vào áo của anh

Tiếng cửa sổ làm Vyl có vẻ khó chịu. Anh nhíu mày cách xa người cô một khoảng. Lúc này, Puny mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nhận ra anh đang ngồi dậy. Cô vội kéo áo anh

Anh đi đâu đấy?

Sao? Muốn tiếp tục à?

Cô vội vàng phản ứng lại:

Không. Tại. . .em sợ ở 1 mình. Anh đừng đi đâu .Em sợ bóng tối , sợ tiếng sấm, sợ lấm!!

Ra đóng cửa thôi mà

Đừng đi!!!

Puny cố gắng bình tĩnh. Thật sự với cô tiếng sấm, bóng tối và mưa là 3 điều ám ảnh lớn nhất lại còn ở trong cái căn nhà này và chịu đựng những đó. Quá sức với cô vô cùng. Muốn khóc nhưng lại kìm nén

Vyl lại nằm xuống cạnh cô bé. Giờ anh biết cô sợ những điều này

Ngoan. Ngủ đi

Nghe Vyl nói vậy Puny yên tâm ngủ. Lúc đầu có hơi sợ và thấy ngượng khi nằm cạnh anh nhưng sự ấm áp khiến cô bé dễ ngủ. Cái ôm của anh làm cô ngủ say hơn, quên dần tiếng sấm gào thét ngoài kia !

Cơn mưa đêm đã ngớt từ lúc rạng sáng. Cửa cũng không đập mạnh nữa

Puny cũng đã mở mắt và đập vào mắt là Vyl. Cô bé biết chuyện đêm qua nhưng theo cảm tính vẫn có chút hoảng loạn. Cô buông vội tay khỏi người anh cố gắng bình tĩnh. Cô bé cười khổ sở khi chân mình lại gác lên người anh

Puny thầm cảm tạ trời đất vì anh chưa dậy. Cô từ từ đẩy anh nằm ngửa ra và cố gắng đi ra ngoài trước khi anh dậy

Giờ thì cả hai đang chuẩn bị ăn mì... Về cơ bản là ngoài mì ra thì cô bé sẽ chẳng nấu nổi món nào ra hồn hết!

Kính coong – Tiếng chuông cửa lạ lùng vang lên

Puny còn tưởng mình nghe nhầm. Ở căn nhà này ngoài mẹ cô và mới đây nhất là Vyl biết thì còn ai nữa!

Cô bé vừa mở cửa ra thì người đó đã lao thẳng vào trong nhà!

49. – Chương 49

Chap 49: Bữa tiệc bất ngờ

Cậu chủ!

Tiếng cửa Ryo làm Vyl giật nảy mình . Anh quay đầu lại ngạc nhiên

Ồ! Anh Ryo !Sao anh đến đây được vậy? – Tiếng nói cất lên là của Puny

Cô bé hơi bất ngờ với cái hành động phi thẳng vào nhà của Ryo!

Tôi hỏi mẹ cô nên mới tới được đây. Cậu chủ chắc làm phiền tới cô rồi!Xin lỗi nhé! – Ryo nhẹ giọng

Puny vừa lắc đầu đáp lại thì Vyl lên tiếng:

Không biết ai phiền ai !

Cô bé mím môi chịu đựng. Anh cứ thích làm người ta điên lên mới chịu sao?

Cậu chủ! Cậu tính không về nhà?

Anh ấy sẽ về ngay thôi! – Puny lại đáp thay vì biết anh sẽ lại cười khẩy hoặc im lặng không nói gì

Trước khi chính thức làm quản lí dài hạn ở nhà Vyl, Ryo đã biết cái sự cố chấp của Vyl qua lời kể của bà chủ

Vyl thay 5 người quản lí trong vòng 1 tuần. Lúc đầu, anh nghĩ sẽ cũng như những người kia tự động bỏ việc. Ai ngờ tiếp xúc quen với Vyl anh nhận ra Vyl là chàng trai tuy cố chấp nhưng trong lòng mang một sự ấm áp và tốt bụng vô cùng. Từ đó, anh chăm sóc cho Vyl. Quen rồi thì thì thoảng trách móc Vyl vài câu, nhiều khi anh gây chuyện thì đi giải quyết, không về nhà thì phải đi tìm cho bằng được

Đó là công việc của người quản lí!

Gào thét, năn nỉ mãi Vyl không chịu về Ryo đành về một mình!

* * *

Vừa về tới nhà tiếng khóc từ phòng khách vọng ra làm Vyl ngán ngẩm.Anh ghét nhất chính là tiếng khóc!

Anh đi vào trong nhà lên tiếng:

Ryo! Anh làm cái gì mà ồn ào thế hả?

Anh quản lí nghe tiếng vội vàng chạy ra:

Cậu chủ!Về rồi sao?

Chứ không về thì đứng được ở đây chắc!

. . . Cậu có cần bắt bẻ thế không?!

Ryo có vẻ rất thận trọng và nhỏ nhẹ lên tiếng:

Cậu chủ! Bà chủ về rồi .Hơn thế nữa. . .

Chưa nói dứt câu mẹ của Vyl đã lao ra ngoài ôm chầm lấy cậu con trai khóc lóc thảm thương hơn khi này!
Anh ngạc nhiên chưa kịp hỏi bà đã kêu gào:

Con trai mẹ! Hu hu hu! Con nhất định phải làm chủ ẹ!

Anh vẫn vô cùng khó hiểu:

Rốt cuộc mẹ có chuyện gì?

Bố con... Ông ấy dám đổi thư kí mà mẹ nhọc công tìm kiếm! Cô thư kí mới rất xinh đẹp... hức...hức và trẻ nữa .Cô ta sao có thể ở cạnh bố con chứ. Cô ta thấy bố con đẹp trai như vậy chắc chắn sẽ giữ trò mà.Nói xem mẹ sao chịu được đây!

Anh tạm thời hiểu nguyên do.Võ vai an ủi bà 1 lúc anh cũng không biết phải làm sao.Thư kí là do bố lựa chọn chứ đâu phải việc mình nên xen vào .Nếu bố thực sự nghiêm túc lẽ nào chỉ vì thư kí mà lạnh nhạt gia đình

Buông Vyl ra bà vẫn thút thít khóc.Anh quản lí ngồi bên cạnh thì thoáng lại đưa giấy cho bà lau nước mắt!

Ryo! Anh thấy ông ấy có sai không cơ chứ!? Tôi biết phải làm sao?

Không sai – Anh quản lí buột miệng

Nghe thế bà càng gào khóc làm Ryo khó xử vội biện bạch:

Ý tôi là không sai mới lạ đó bà chủ!

Bà gật gật đầu. Võ vai anh:

Chỉ có anh mới hiểu tôi!

Không lẽ bà chủ chỉ vì ông chủ mời cô thư kí mới về mà giận sao?Thư kí đương nhiên phải trẻ và xinh rồi!

Không những thế. Ông ấy dám trách móc tôi vì mắng cô ta. Trời ạ. Nếu như thế chẳng phải ông ấy dám bỏ tôi đến với cô ta !

Không có chuyện đó đâu thưa bà chủ!Ông ấy chắc có lí do gì đó mới đổi thư kí

Không thể. Tôi đã chọn rất kĩ mới chọn được thư kí nghiêm túc trong công việc,không quan tâm quá mức tới ông ấy ,còn rất đẹp trai!

Đang uống nước nên Vyl suýt thì phun hết ra.Còn Ryo thì chỉ biết cười đau khổ cho ông chủ!

Nếu đã là thư kí nam mấy việc pha trà, chăm lo sức khỏe của giám đốc liệu có được đảm bảo. Hay là thi thoảng thay vì cho đường anh ta uống, thay vì đặt trà lên bàn anh ta lại đổ nguyên cả cốc lên người Tổng giám đốc!

Bà chủ à.Thực ra là nam sẽ không thích hợp làm thư kí đâu! Thiết nghĩ bà nên hiểu cho ông chủ!

Tôi nhất quyết không bỏ qua. Ít nhất cũng nên giải thích chứ! Mặc kệ ông ta! Ngày mai có buổi tiệc ở công ti Star là công ti đối tác mới của chúng ta. Anh chuẩn bị kĩ lưỡng đây!

Ryo gật nhẹ đầu. Đợi bà Vân lên phòng anh mới đi sang chỗ Vyl ngồi nhẹ nhàng:

Cậu chủ!

Sao?

Ngày mai cậu có thể đi cùng bà chủ tới buổi tiệc đó

Không thể

Cậu không đi bà chủ sẽ bị họ khinh thường đấy! Mấy bà chủ doanh nghiệp đứng trước thì cười nịnh hót sau lưng không ngừng chê trách bà chủ không có con trai quan tâm. Cậu phải đi để cho họ thấy cậu hơn hẳn lũ con trai vô dụng kia

Quan tâm gì mấy con khỉ đột đó. Nói gì cũng vô ích!

. . . Người ta là Giám đốc doanh nghiệp không phải khỉ đột đâu cậu chủ!

Tôi cảm thấy không chút khác biệt

Điên lên mất! Cậu nhất định là không đi đấy hả?!

Anh ôm Bubu lên ngắm nghía một hồi:

Nhóc con, đói rồi?!

Bubu ngoan ngoan dụi dụi vào người anh, kêu Meoz Meoz

Cậu chủ! Tôi đang nói chuyện với cậu mà cậu lại đi bơ tôi để nói với con mèo này à?

Nó là Bubu – Anh đặt Bubu vào tay Ryo

Bubu hay Lulu thì vẫn chỉ là mèo thôi – Ryo rất sợ mấy con vật có nhiều lông thế này

Anh run run định đẩy nó xuống thì nghe tiếng Vyl:

Anh cho Bubu ăn đi

C-Cái gì?! Đây! Cậu chủ! Tôi... tôi không thể đâu! Tôi... sẽ ném nó ra ngoài đấy! Cậu quay lại đi! Tôi ghét mèo!

Meoz Meoz – Bubu nhìn lên Ryo bằng ánh mắt mèo nhỏ dễ thương!

A! Sao mi lại nhìn ta như thế?! Ta ghét nhất mấy con vật như mi đấy! – Ryo chuyển qua nói chuyện với Bubu

Sau một hồi Bubu nũng nịu Ryo. Anh cuối cùng cũng thay đổi ánh mắt

Nhưng mà... ôm mi cũng ấm đấy! Nào, ta đi ăn thôi

* * *

Hôm sau, một ngày như bao ngày khác. . . Cả đám sau buổi học là lại tụ tập tại phòng tập. Cảm nhận không khí u ám lan tỏa 3 cô bé vừa định rời đi thì Tan lên tiếng:

Một tháng nữa anh sẽ tốt nghiệp! Mấy đứa cũng sắp kết thúc một năm học rồi! Và anh sẽ tiếp quản công việc của bố! Xa anh chắc mấy đứa buồn lắm đúng không?

Bọn này cảm tạ anh còn không hết – Huan để vế mặt mĩa mai câu cuối của Tan

Tan lườm Huan nhưng hôm nay anh sẽ là Hội trưởng gương mẫu!

Anh nhất định phải làm Tổng giám đốc “gương mẫu, công tư phân minh” đấy – Lại đến Zita mĩa Tan

Được lắm Zita. Cậu GIỎI lắm – Là Huan vỗ vai Zita đồng lòng

Tan quay sang Vyl thấy cậu không nói gì! Tan vội vàng lao ra ôm chặt Vyl

Vyl! Có mỗi cậu tốt với anh nhất! Phải thế chứ. Ai như hai cái thằng kia. Vô tình quá mà!

Anh đừng làm ồn lúc người ta ngủ – Vyl nói xong ... ngủ tiếp!

Các cậu có thể tàn nhẫn hơn nữa không? – Tan nhìn cả đám mà nản chí

Tam cô nương lúc này đến gần Tan

Anh Tan! Chúng em mong anh làm việc tốt! Mau mau kết hôn và mời cả bọn đi du lịch. Nhaaaa – Cả ba mỗi người một câu

Tan gật gù. Chỉ có mấy cô bé ấy là có tâm một chút còn mấy thằng kia đáng chết lắm!

Nhất định! Mấy đứa kết hôn cũng phải mời anh đây

Vâng! Mời anh đầu tiên

Nào! Để anh ôm lần cuối trước khi rời trường – Tan lên tiếng định ôm Lin đầu tiên

Bỗng chốc Zita kéo Lin ra

Ôm lần cuối nào – Zita ôm Tan

Tan chỉ thầm cười. Ba tên đó chỉ có thể mới trở lại bình thường được! Nếu không chắc để anh đi mà không lời từ biệt mất!

Ôm Puny dễ thương nào

Bắt “ngón” tay được rồi – Vyl lên tiếng

. . . Cậu có cần kiết sỉ vậy không? – Tan liếc Vyl

Vậy thì ôm Gum chắc không sao! Em là đứa dễ gần mà – Tan lại tiếp

E hèm! Anh ôm một đứa con trai làm gì! – Huan đáp

Huan! Anh chết với tôi – Thế là Gum và Huan lại đuổi đánh nhau loạn cả lên

Phòng tập thể là sẽ thiếu vắng đi một anh Hội trưởng tuy không quá nghiêm túc nhưng thật sự rất quan tâm mọi người!

Chia ly quả là điều đáng sợ! Nhưng đâu có gì là mãi mãi... chúng ta vẫn phải chấp nhận một sự thật là cái gì rồi cũng sẽ phải chia cách

Chia ly tuổi trẻ... Chia ly gia đình... Chia ly tình bạn... Chia ly tình yêu...

* * *

Vừa từ nhà đi xuống mẹ Puny đã cười nụ cười làm cô cảm nhận được lại sắp bị bắt ép làm gì đây mà

Uyên bảo bối của mẹ !Con là con ai mà dễ thương thế chứ?! Bộ này rất hợp với con. Mẹ thấy hình như con đang định đi đâu đúng không?Hay là con. . .

Cô bé rút tay ra khỏi tay mẹ mình lùi lại để có thể an toàn.Cô lên tiếng:

Mẹ lại định kêu con làm gì đây?

Mẹ cô thôi nịnh nọt đi luôn vào chủ đề chính:

Hôm nay là ngày họp lớp nên mẹ sẽ về muộn. Mẹ không nấu cơm đâu nên con ra ngoài ăn hay là qua nhà Lin ăn ha.

Không thể qua nhà cậu ấy rồi ăn thế đâu mẹ. Phiền lắm!

Phiền gì. Nhà hai bên chúng ta như một nhà rồi còn. Đâu phải người lạ mà ngại hay không. Nếu không nói ra thì còn tưởng con với Hân là hai chị em đấy! À không nhà Hân dạo này hay có khách tới nên chắc không qua được. Con qua nhà con rể nha.Mẹ phải đi đây!

Puny cố gắng bình tĩnh nhất có thể, đáp:

Mẹ à. Mẹ nữ để con gái qua nhà bạn trai ngủ ở đó hay sao?

Mẹ cô không mấy may quan tâm:

Là con rể nên không sao hết. Sớm muộn gì chẳng là người một nhà.Sợ con làm phiền tới con rể đẹp trai thôi. Nghe lời đi.Muộn rồi. Mẹ phải đi ngay!

Cô bé đành ngậm ngùi đi bộ ra bến xe:

Lại mất tiền oan!

Đi đến cửa nhà Vyl thì thấy mẹ Vyl đang đứng đó. Cô lễ phép chào hỏi:

Bác về rồi ạ!

Bà Vân quay lại có phần ngạc nhiên nhưng niềm nở hơn khi nãy vui vẻ đáp:

-Ôi !Con cháu!Mẹ mới về. Con tới đây có vẻ rất thường xuyên ha. Lâu không gặp trông con vẫn đáng yêu thế nhỉ?

Nghe bà nói vậy cô bé có phần hồ hởi .May mà chưa bay lên mấy bậc nữa không thì lại bị ngã không tiếc mặt

Cô chủ ! Tìm cậu chủ sao?Cậu ấy ở trong kia đợi 1 chút! – Ryo chen ngang

Con cháu à!Mẹ có buổi tiệc nên phải đi shopping.Con đi với ta không?Mà thôi chắc chắn là đi mà

Puny còn chưa kịp nói gì thì mẹ Vyl đã kéo vào trong xe ngồi đợi Ryo!

Cậu chủ!Cậu nhất quyết không đi?

Vyl lãnh đạm đáp:

Còn phải nói bao lần nữa

Nhưng cô chủ cũng đi mà!

Anh quản lí sợ mất thời gian của bà chủ nên không khuyên nhủ nữa. Toan đi ra ngoài thì bị Vyl gọi lại.

Ryo hí hửng:

Thế nào? Cậu thay đổi quyết định rồi sao?Biết ngay mà!

Anh vẫn bộ dạng điềm tĩnh trả lời:

Con bé bị say xe nên anh đừng bắt điều hòa

Chỉ thế thôi sao? Cậu không đi hả?

Đương nhiên

Anh quản lí bái phục cái tinh thần và ý chí “ như sắt như đồng” của Vyl. Thực sự thuyết phục anh đến gãy răng mà không thể lung lay được. Anh bất mãn đi ra ngoài

Huy nó không đi sao?

Không thưa bà chủ!

Cô bé thoáng thấy lạ nhưng rồi nghĩ anh cũng không thích đi mấy bữa tiệc đó cho lắm. Thực ra anh không thích thì cô càng không thích gấp bội

Ryo! Anh không bắt điều hòa à!

Cậu chủ nói rằng cô chủ bị say xe thưa bà!

Đột nhiên bà Vân quay sang nhìn Puny làm cô thấy là lạ cũng ngạc nhiên nhìn về phía bà

Con cháu. Con bị say xe sao?Thế mà con không nói làm mẹ sợ quá!Để mẹ đi mua thuốc chống say!

Cô vội xua tay :

Không sao đâu ạ. Con chịu được mà. Không bắt điều hòa là được

Con bé ngoan ngoãn này. Chỉ biết nghe lời thì phải làm sao?Để thương quá cơ-Bà Vân không kìm được ôm Puny!

* * *

Đến nơi, Puny choáng ngợp vì toàn cao ốc đồ sộ từ tầng 1 tới tầng . . . Cô bé cũng chẳng biết nữa. Thực sự nơi này là quá xa xỉ với cô.Ngắm đi ngắm lại đều không dám nhìn cái mức giá

Mẹ của Vyl dừng lại ở tầng thứ 7! Có lẽ đây là nơi quen thuộc của bà nên bà đi rất thuần thục. Cô bé chỉ biết đi theo mà chóng cả mặt

Vào một gian hàng mẹ Vyl vào thử đồ . Hình như đã chọn trước rồi nên bà nói gì đó với cô nhân viên rồi nhận lấy bộ đồ luôn! Thử xong bà hỏi cô bé:

Mẹ mặc được chứ!

Puny may mà cũng có mắt thẩm mỹ nên cô thấy bộ này hình như hơi già so với khuôn mặt trẻ trung của bà Vân. Cô chỉ cười chưa nói gì hết. Nhìn thoáng qua có thể thấy bộ váy ở cạnh cô hình như hợp hơn. Nó có kiểu dáng trẻ hơn và cũng sang trọng hơn. Cô vội lấy ra đưa ẹ Vyl:

Bộ này có vẻ hợp hơn đấy ạ!

Cô nhân viên đứng đó cũng thán phục khả năng chọn đồ của cô bé:

Cô bé này thực sự có mắt thẩm mỹ đó. Phụ nhân nên thử ạ!

Bà Vân nhìn cô con dâu cười hiền

Chắc đây là thư kí của Tổng giám đốc? – Cô nhân viên hỏi để chắc chắn

Không phải. Đây là con dâu tôi

Vậy sao ?? Chúc mừng Phụ nhân. Mới đây mà đã có con dâu rồi!

Bà Vân có vẻ hứng khởi lắm. Bà vào thử thấy cũng vừa vặn và trẻ hơn. Bà quyết định sẽ đi dự tiệc bằng bộ đồ này. Không quên cô con dâu bà lên tiếng:

Con dâu. Con vào thử đồ đi!

Con nữa ạ?

Tất nhiên. Con đi với ta

Cô bé đau khổ. Đành rằng đi tới đây thôi cô đã thấy mình cố gắng lắm rồi. Giờ mà còn đi tới bữa tiệc gì đó nữa. Cô thật lòng không muốn nhưng lại đặc biệt ghét từ chối. Sợ làm người khác phật lòng !

Puny được mẹ Vyl chọn cho bộ váy khá đẹp nhưng tiếc rằng nó lại thiếu vải quá làm cô nhớ lại lần chị Jane lựa đồ kiểu vậy !

Đang không biết xử trí thế nào mẹ Vyl đã lắc đầu khi ướm vào người cô:

Bộ này hoàn toàn không hợp với con!

Cô bé reo lên sung sướng! Cô sẽ rất bất tiện nếu phải mặc những bộ đồ khiến mình không thoải mái

* * *

Cuối cùng Puny đến bữa tiệc cùng mẹ Vyl với bộ váy trắng không như lần trước nhưng cũng thanh khiết y như thế. Bữa tiệc là bên công ti đối tác mở, khách mời khá đông, cô bé hơi sợ sệt . Bà Vân vẫn đi cạnh cô . Nhìn mấy đĩa đồ ăn cô bé thấy đói nhưng ở đây không như tiệc ở trường mà là nơi rất trang trọng vì nhìn đâu cũng thấy đang bàn về việc làm ăn

Cô ngán ngẩm nhìn mấy đĩa đồ ăn mà bụng cứ kêu lên . Có li nước cam cô vội đi đến nhắc lên uống ngay. Thấy cô thích như vậy bà Vân đi cạnh cô con dâu:

Cứ tự nhiên đi nhé! Mẹ qua bên kia chào hỏi !

Cô bé gật đầu. Thực sự nước cam ở đây rất ngon. Khiến cô cứ mãi mê uống thôi

Cô chủ!! Cô muốn ăn gì cứ ăn đi! Không phải ngại đâu – Tiếng Ryo làm cô hứng khởi

Chắc có lẽ anh biết cô có niềm đam mê đồ ăn nên nói vậy. Cô bé gật đầu còn trầm trồ khen đồ ăn ngon làm Ryo cũng muốn ăn ngay!

Triệu Cẩm Vân luôn cho rằng mình đang hạnh phúc lắm mà theo tôi thấy bà ta lần nào cũng đi tiệc một mình. Chồng và con trai cũng ghét bỏ thì lấy đâu ra hạnh phúc!

Nhân tiện tôi cũng cũng nói là bà ta thật đáng thương!

Phó Giám đốc thì sao?! Tôi vẫn khinh thường bà Triệu đó!

Nhưng nghe nói hai người con trai bà ta rất có tài! Mà kể cả vậy cũng không bằng con trai tôi đâu

Puny loáng thoáng nghe thấy mấy lời bàn tán của mấy người phụ nữ bên cạnh. Rõ ràng hồi nãy trước mặt mẹ cô còn cười nói vui vẻ như vậy chỉ quay lưng thôi đã kể tội và chê trách bà! Sao mấy người họ lại nhỏ mọn tới vậy!

Bác ấy có biết không anh Ryo? – Puny hỏi

Bà chủ tính tình vui vẻ, dễ gần, vô tư! Bà ấy không biết đâu! Nếu Vyl mà đi đảm bảo mấy bà tám đó sẽ ngậm miệng lại ngay!

Thế sao? Bác ấy mà biết thì buồn lắm!

Cô nhìn xem. Mấy người đứng kia là con trai họ. Từ ngoại hình đến năng lực đã chẳng ra gì! Nghe nói chỉ đàn đúm, ăn chơi và phá hoại thôi! Có lần mấy bà kia vay một khoản lớn của bà chủ chính là để trả ấy vụ ồn ào của con trai họ!

Họ thật quá đáng. Thật tiếc vì Vyl không đến! Nếu anh ấy đến bác gái sẽ vui lắm!

Bà Vân đang nói chuyện với mấy người bạn làm ăn rất thân! Họ muốn gặp con trai lớn của bà nhưng thật tiếc là anh đang ở nhà! Bà Vân nhớ đến cô con dâu yêu quý liền gọi Puny:

Con dâu qua đây! – Tiếng bà Vân gọi cô

Puny lon ton chạy ra cùng Ryo!

Giới thiệu với các bà đây là con dâu tôi, Bảo Uyên!

Cô bé cúi đầu chào rất ngoan ngoãn. Bình thường cô không trang điểm khi tới trường nên có thể không so sánh nổi với mấy cô tiểu thư học tại đó điển hình là Hoa Phương !Nhưng khi trang điểm lên cô chẳng khác nàng công chúa với nước da trắng, đôi mắt to tròn, tóc uốn cong màu nâu hạt dẻ hôm nay được búi cao lên để rơi vài sợi tóc con làm cô trông thực sự xinh đẹp

Nhìn lần đầu nên mấy bà đó cứ gật gù khen bà Vân biết chọn con dâu. Sau màn chào hỏi, cô mới chợt nhớ ra:

Hình như mẹ con nói là có buổi họp lớp vào hôm nay.Con nghĩ bác sẽ đi nên không nói gì với bác. Đến giờ mới nhớ ra là bác vẫn ở đây!

Chết.Ta quên mất. Mọi năm không đi nên quên mất tiêu. Năm nay nhất định phải đi !

Vậy bác mau đi kéo muộn!

Còn con dâu?Bữa tiệc này mẹ phải có mặt cho nên nhờ con ở đây đợi Ryo đưa mẹ đi rồi quay lại đón con . Được chứ?

Cô vui vẻ gật đầu. Người ta nhờ cô bé việc gì nhất định cô sẽ làm tốt!

Cô chủ đợi tôi 1 lát. Nhanh thôi – Ryo quay lại nói với cô

Anh cứ đi cẩn thận. Không cần vội. Tôi đợi được mà

Puny trở lại bàn tiệc. Mọi người đang say sưa bàn chuyện. Cô loáng thoáng thấy một người đàn ông cao , khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa cách đó ở một bàn tiệc phía xa xa. Phải. Người đó là người bố đã bỏ rơi mẹ con cô để đi tìm 1 người đàn bà giàu có

Lần ấy, công ti của bố cô có chuyện nên ông rất lo lắng, cô còn nhỏ nên không hiểu rõ, chỉ biết rằng bố cô chưa bao giờ tỏ ra chán nản và buồn bã tới thế.

Tới công ti , cô thường thấy bố nói chuyện với một người đàn bà rất xinh đẹp. Cô đã không nhận ra rằng bố mình từ lần đó , rồi bao lần khác bắt đầu thân thiết hơn với người đó. Nhưng cũng nhờ người đàn bà xinh đẹp, giàu có kia mà công ti của bố trở lại như trước hơn thế còn phát triển lên rất nhiều. Cũng từ khi ấy, bố cô chính thức bỏ rơi mẹ con cô để đi theo cái tham vọng lớn lao cùng người kia. Cũng không có gì lạ khi ông xuất hiện ở đây – bữa tiệc của các công ti lớn

Puny cứ nghĩ mình hẳn là nhìn lầm nhưng mắt cô không thể nhìn nhầm người cô đã từng yêu thương , đã từng là cả cuộc sống của cô được. Cố gắng quên đi hình ảnh kia, cô nhìn vu vơ vài bàn tiệc khác

Ở phía đối diện đang có cô bé nhỏ tuổi tóc bím bị đám con trai cũng gần tuổi trêu chọc gì đó!Puny không ngồi yên được nên lại gần

Em có sao không?

Chị là ai? Nên tránh ra ! – Đám con trai lên tiếng

Giọng điệu lũ trẻ con công tử nhà giàu thật đáng ghét. Cái kiểu khinh thường người khác khiến cô tức giận. Nhà giàu là muốn làm gì thì làm sao?

Chị là người bảo vệ công lí. Được không??

Lũ trẻ con cười ồ lên :

Sailor Moon kia.Sợ quá đi.Chị đừng giỡn nữa. Chị đủ tài cán gì mà xen vào chuyện của tụi này

Cô bé bặm môi. Lần đầu tiên có cái lũ trẻ con làm cô tức thế này

Phải làm sao thì được. Chị rất giỏi đó!- Cô bé lên giọng

Thực ra là ra oai để lũ trẻ sợ ai ngờ lũ trẻ tinh ranh bắt đầu:

Vậy chị uống hết chai rượu này. Tụi em sẽ tha cho con bé đó!

Uống thì uống

Cô bé đang khóc vội vàng lên tiếng:

Chị không cần làm thế. Tụi nó chọc em thì kệ đi

Mấy đứa chọc gì em thế?

Tại em không biết uống mấy thứ này nên tụi nó bắt em uống đó!

Mấy em còn nhỏ mà đã tập uống mấy thứ này là không tốt đâu

Này chị kia ! Đây là vấn đề của con bé này ! Chị đừng có quan tâm – Đám đó lại gắt lên

Được rồi. Chị thay em ấy uống là được chứ gì

Lũ trẻ cười cười nhìn Puny . . . Nghi ngờ khả năng của cô nên tụi con trai cứ thi nhau mà châm chọc. Cô bé không quan tâm. Vả lại cô cũng đang bực dọc khi nhìn thấy bố của mình đi cùng với người đàn bà khác. Họ thật hạnh phúc . . .

Nếu như vậy thì mẹ cô, cô ở đâu trong trái tim của người ấy chứ! Li hôn rồi cũng không thể gặp đứa con này hay sao? Người đó thật sự đã không còn nhớ tới gia đình cũ của ông ta nữa rồi. . .

Và cô uống tiếp. . .

Cô cứ uống...1 cốc...2 cốc... rồi 5 cốc.Nỗ lực của cô dường như không đủ để có thể tiếp tục li thứ 6 mà chai rượu thì vẫn cứ đầy!

Lũ trẻ chỉ biết lắc đầu chê trách cô. Nhất định không chịu thua cô cố gắng ngẩng đầu lên khi vừa mới gục xuống

Nhìn chị như thế chắc uống không nổi. Vì lòng tốt của chị nên tụi này chỉ cần chị uống hết li đó là được

Cô thăm mắng mấy đứa đó biết thừa cô không thể tiếp nên giả bộ tốt bụng. Cô ngẩng lên uống được một chút đã suýt ngã xuống sàn!

Cái li được uống hết ngay trong thời khắc cô tí thì lăn ra đó mà ngủ luôn. Có ai đó đã giữ người cô rất đúng lúc. Nếu không cô giờ đã lăn lộn dưới sàn rồi!

Sao lúc nào em cũng gây chuyện thế hả?

Cái giọng trách móc nhưng ấm áp của ai đó vang lên làm Puny tỉnh lại một chút!

Lúc này cô định hình được mình đang ở đâu. Đầu choáng váng bụng lên tiếng biểu tình! Hình như cô đang được Vyl bế lên thì phải. Vì có thể nghe tiếng tim đập nhanh của anh. Có lẽ anh chạy vội đến đây khi biết cô ở mình!

Lúc say như vậy, Puny thấy cảm động vì hành động của Vyl. Anh vì cô mà phải chạy tới tận đây đưa cô về. Cô chỉ biết gây phiền phức cho anh thôi!

Nghĩ đến đây, cô ôm lấy cổ anh rồi hôn nhẹ lên má anh, lên tiếng:

Anh thật tốt. . . Em thích anh lắm! Làm sao mà không thích được. Anh lúc nào cũng tốt với em như vậy!

Cô bé cứ nói mơ mà không hề hay biết. Nhưng Vyl nghe những lời này, anh lại thấy cô rất đáng yêu. Tuy rằng rất phiền nhưng anh cũng quen rồi, không có sự phiền nào ấy là trống trải vô cùng!

Thả Puny xuống rồi mở cửa xe. Vyl đặt cô bé vào trong xe thắt dây an toàn xong xuôi mới lái xe. Anh cứ thi thoảng lại nhìn sang cô đang say bí tỉ kia lo lắng vô cùng!

Về nhà anh cũng không thấy Ryo đâu. Anh định sẽ cho anh quản lí một trận ai ngờ mẹ anh cũng uống say đến mức Ryo phải ở lại để đưa bà về. Anh ngán ngẩm bế cô vào trong nhà. Bà quản gia sau vội vào trong nấu canh giải rượu!

Đặt Puny nằm trên giường mình anh nhìn ngắm khuôn mặt khi ngủ của cô lòng xốn xang!

Con bé dễ thương đáng ghét này! Làm người khác lo lắng đến phát điên!

Cô bé có cảm giác ai đó đang nhìn mình nên vô thức xoay người sang một bên. Dáng ngủ co quắp người này trông như chú mèo nhỏ cuộn tròn nằm ngủ! Anh vén tóc cô rồi nhìn ngắm khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu

Một lúc sau bà quản gia đem theo canh giải rượu lên phòng đưa cho Vyl còn căn dặn anh chăm sóc cô bé

Xoay người cô anh đưa từng thìa canh vào miệng cô. Cẩn thận như chăm sóc người bệnh! Được 3 thìa cô bé mè nheo mắt vẫn đang nhắm chặt. Không nhắm thì say tới không mở nổi mắt. Nhưng vẫn ý thức có người ở bên uống thứ nước gì đó!

Ừ ừ. Con không uống thuốc đâu! Đáng lắm. . .

Cái giọng lúc làm nũng của cô bé đáng yêu kinh khủng. Chắc là ở nhà cũng hay làm khổ mẹ lắm đây. Vyl không đành lòng nhưng vì tốt cho cô nên anh nhất định phải bắt cô bé uống hết

Phải uống

Cô bé không muốn bị làm phiền giấc ngủ nên há miệng để uống cho nhanh:

A

Vyl cảm giác mình như bảo mẫu của cô bé này. Anh kiên nhẫn ép cô uống thìa cuối cùng. Nhưng cô đã quá mệt không thể uống thêm!

Nhanh lên

Không

Có nhanh lên không?

Không

Em cố chấp lắm rồi đấy!

Puny lơ mơ nhận ra hình như không phải mẹ mình mà là Hoàng Tử của cô. Puny biết mình có nài nỉ cũng chẳng thể thoát khỏi thìa canh cuối cùng

Hay là. . . anh uống hộ em đi – Cô bé nói giọng mệt mỏi

Em đừng làm anh mất kiên nhẫn

Cô bé đành thực thi. Sau đó quay người cố gắng ngủ lại!

Tỉnh lại sau khi đã ngủ đã giấc, cô thấy hơi choáng váng đầu óc . Mở mắt ra là anh nằm ngủ ở chiếc bàn bên cạnh!

Khuôn mặt dưới ánh đèn thực sự rất đẹp, đẹp như trong tranh vẽ ấy. Cô mãi mê ngắm nhìn vẻ đẹp trai của anh. Sau đó cô chạm vào mặt anh. Tim đập nhanh hơn mức bình thường nhưng cô muốn thử chạm vào cái sự đẹp trai kia! Mũi anh thật thẳng!

Đẹp trai quá! Trán rộng, mũi thẳng tắp, da còn trắng nữa. . . – Cô buột miệng

Và sau đó bị trượt tay bởi cái nhích người của anh!

Anh nghe thấy đấy!

Anh bất chợt lên tiếng làm cô giật thót tim. May mà anh vẫn nhắm mắt nếu không cô chỉ có chết vì mắc cỡ. Vội vàng nằm xuống giường và đắp chăn kín đầu cô như vừa xem phim giật gân!

Anh nhìn bộ dạng xấu hổ của cô cười thương cảm. Mắt vẫn chăm chú vào cái chăn cô đang che đi sự ngượng ngùng

Không sao. Anh cho em lợi dụng mà

Nghe xong, Puny còn rùng mình và ngại hơn nữa. Ai bảo anh câu dẫn người khác, ai bảo quyến rũ quá làm gì

Này, ngủ rồi à?

Ừ – Puny đáp

Puny không ngủ được nên vô thức xoay người, vừa mới xoay người thì thấy mỹ nam vẫn đang chăm chú nhìn mình

Em. . . Em chỉ là thấy anh ngủ say nên. . . Em thật sự không định chạm vào anh nhưng . . . tại . . . tại anh đẹp trai làm gì!

Hoàng Tử cười khê. Cuối cùng cô cũng thừa nhận nhan sắc của anh rồi

Anh thấy Bảo Uyên cũng rất đáng yêu – Nói xong, anh chạm khê vào khuôn mặt bối rối của cô

Sau một hồi lẩn lộn đủ kiểu, Puny vẫn không tài nào chợp mắt được. Có lẽ cô bé bị mất giấc rồi nên khó ngủ lại được. Haizzz

Vì lời nói của anh mà khó ngủ sao?

Hơ. Anh đừng tưởng bở nhá!

Em có ngủ nổi đâu

Thì em. . . đang cố ngủ lại sau khi tỉnh giấc đó

Có anh nằm cùng em sẽ dễ ngủ hơn

Anh biến thái vừa thôi chứ! Em không nằm ngủ với anh đâu. Không bao giờ!

Chúng ta ngủ chung nhiều rồi mà! Không lẽ kết hôn rồi em cũng bắt anh ngủ dưới sàn?! – Anh ôm cô

Cô thật sự hoảng. Anh sao lại làm thế này trong khi nhà có người lớn chứ! Mẹ anh mà biết thì sẽ nghĩ sai mất!

Anh đừng ép em nữa. Nếu không, em cắn anh đấy

Cẩn đi – Anh chỉ chỉ vào cổ mình

Không biết xấu hổ! – Nói xong, cô bé xoay người, kéo chăn, nhắm mắt ngủ mặc kệ anh với cái ước mong được cẩn kia!

* * *

Sáng hôm sau, mẹ Vyl tỉnh lại đầu óc vẫn còn choáng váng. Ngày hôm qua bà bị tụi bạn cũ trách móc vì không đi họp lớp nên bị chuốc say! Mà người ép bà uống nhiều nhất là cô bạn thân Lan cũng chính là mẹ Puny. Trong khi đó mẹ Puny chẳng thèm uống lấy cốc rượu nào...

Bà quản gia lên tiếng:

2 đứa này làm gì mà thi nhau uống rượu thế? Mẹ nào con nấy !

Bà Vân xoa xoa đầu cắt giọng mệt mỏi:

Thằng Huy dám uống rượu nữa sao?

Bà quan giả lắc đầu:

-Con dâu con uống đấy! Con làm gì mà để cả 2 mẹ con say xỉn hết cả!

Bà Vân vội nhìn sang Ryo:

Anh làm gì để con dâu uống rượu thế ??

Ryo nghẹn ngào đáp:

Hôm qua bà chủ say khướt nên tôi không thể đi đón cô chủ. Chỉ kịp gọi cậu chủ đón cô ấy không ngờ ở đó cô ấy uống rượu

2 đứa nó đi học chưa?? – Bà Vân lên tiếng

Đã đi từ sớm rồi !

Chiều nay tôi qua bên kia. Cậu chăm sóc Huy cẩn thận

Vâng thưa bà chủ!

* * *

Ở trường

Puny uể oải nằm trong phòng y tế vì cái đầu đau vô cùng. Lin và Gum cứ nghĩ cô bạn mình vì vụ chia tay Tan mà buồn. Ai biết cái cơ sự đêm qua cô vì lòng tốt muốn bảo vệ cô bé tóc bím mà bị lũ trẻ con hành hạ đến thân tàn ma dại! Nhưng kì lạ lắm, cô vừa nhìn cô bé ấy đã thấy có cảm giác rất quen thuộc. Thật sự kì lạ!

Giờ về lên tiếng gọi bằng tiếng chuông dài !

Cô đã đỡ đau đầu nên ngồi dậy đi ra ngoài! Vừa ra khỏi cửa đã thấy Vyl đứng dựa lưng vào tường đợi mình

Cô bé vui vẻ nhảy ra trước mặt anh nở nụ cười dễ thương :

Anh đợi đưa em về hả? Ha ha

Không

Cô bé xịu mặt. Lần nào cũng bị anh làm ất hứng . Cô không nở nụ cười dễ thương nữa mà nói như gắt lên :

Thế anh đứng đây đợi gì?

Đợi hỏi tội

Hỏi tội?

Hôm qua làm cái gì mà uống rượu? Báo hại anh phải đưa em về, chăm sóc em, không được ngủ tử tế !

Em . . . có lòng tốt muốn giúp cô bé bị tội bạn bắt nạt. Vì thế phải uống rượu để tội nó tha cho con bé! Em tốt bụng thế mà anh không biết

Muốn giúp sao không gọi bố mẹ nó ra !

Thì ... cuống quá em không nghĩ được gì. Có phải anh có chút khâm phục khi em uống hết 6 cốc không??? Tuyệt quá mà!

Bị gõ đầu cô mất hết tinh thần nói chuyện với anh

Vậy hôm qua em có nói gì không phải không vậy?? Người ta nói lúc say thường sẽ nói những điều thật lòng. Em sợ hôm qua nói toàn lời chế giễu anh trước mặt mọi người

Nói rằng em thích anh đến ăn không ngon ngủ không yên, ngày đêm thương nhớ. Làm gì , đi đâu cũng đều nhớ. Đặc biệt muốn anh thân thiết với em hơn

Cô bé há hốc miệng kinh ngạc :

Gì chứ! Em nói những điều phi lí thế cơ à! Thì ra rượu là thứ khiến người ta dối lòng như vậy. Haizzz

. . .

* * *

Về nhà, mẹ Vyl đang chuẩn bị hành lí để chiều bay. Thấy cậu con trai về bà vội vàng kêu Ryo gọi Vyl vào trong nhà !

Gì thế?? – Vyl bị Ryo kéo vào trong bọc bối rối

Bà chủ có chuyện muốn nói – Anh quản lí đáp gọn

Anh vừa ngồi xuống ghế bà Vân liền ngồi xuống cạnh anh nhẹ nhàng lên tiếng:

Mẹ muốn nhắc con về chuyện tiếp quản công ti. Chuyện này mẹ đã nói từ lâu lắm rồi. Đến tận bây giờ con cũng học tới năm 3 . Con có thể học vượt năm ở đây để tốt nghiệp! Thiết nghĩ con nên nhận công việc này. Mẹ biết con không muốn sang bên đó. Nhưng con không thể để công ti cho ba con quản lí mãi được

Anh cũng không ngạc nhiên khi mẹ mình nói vậy. Dù sao lần bị ép sang bên đó, phải chia tay với Hạt Tiêu. Vyl cũng nhất quyết không chịu ở lại bên đó học. Mãi sau đó mẹ Vyl mới cho anh về trường Ko – san

Bao lâu nữa con phải sang đó? – Anh biết không thể tránh

Mẹ Vyl thấy anh đã có chút quan tâm tới việc này bà lên tiếng:

Chỉ cần học đủ học phần là có thể tốt nghiệp rồi, phải không? Thế nên khoảng 6 tháng sau con hãy qua bên đó!

Con sẽ ở đó rất lâu đúng không?

Mẹ phải nói là đúng như vậy. Khi nào công việc ổn hơn khi đó hãy trở về đây. Mẹ sẽ không ép con nữa. Mẹ biết con muốn ở bên cạnh con dâu nhưng... mẹ không thể làm khác. Hãy hiểu ẹ

Ryo cũng lên tiếng:

Bà chủ có nên cho cậu Ken thay vị trí của cậu chủ !!

Nghe anh quản lí nói thế bà Vân có vẻ cũng có chút đồng tình. Nhưng việc này không thể dễ dàng tới thế

Ken còn nhỏ. Nó mới lớp 8 anh xem sao có thể tiếp quản công ti. Ít nhất cũng để cho nó học hết lớp 12!

Nói xong bà Vân lên phòng. Anh quản lí và Vyl vẫn còn ở đó. Vyl thực sự lại nhớ cái hồi bị ép sang bên đó, lại nhớ bé Hạt Tiêu bé bỏng không muốn xa anh

Cậu chủ! Cậu đừng lo nghĩ quá. Dù gì cũng phải làm. Tôi nghĩ cô chủ cũng hiểu thôi!

Anh không nói gì. Chỉ là anh sợ cô bé ngọc của anh sẽ rất buồn, sẽ rất nhớ anh!

Một lần nữa... anh lại tàn nhẫn xa rời cô...

* * *

Mấy ngày sau

Vậy mấy đứa cổ lên nhé! Anh đi đây

Nói xong anh vẫy tay chào tạm biệt

Anh quay về trường sớm nhé !Tạm biệt – Cả bọn cũng vẫy tay chào lại

Không khí trở nên u buồn khi thiếu vắng anh Hội trưởng. Dù sao cũng là việc sớm muộn phải xảy ra

Cả bọn nhìn nhau trong phòng tập không ai nói gì

Một lúc sau thì thầy Long – người thầy dạy nhảy của Prince bước vào. Nhìn cả bọn đang im ắng lạ thường thầy bất giác thấy hơi là lạ. Bình thường động chút là đập bàn đập ghế gây chiến suốt ngày cơ mà!

Lũ trẻ này thật là người khác khó hiểu

* * *

Vì được nghỉ khá lâu nên Gum chủ yếu dành thời gian chăm sóc hoa tại nhà

Cô bé đặc biệt thích trồng hoa. Có lẽ sở thích đó là từ mẹ Gum vì mẹ Gum chính là bà chủ tiệm hoa ngay tại nhà. Ngày nào cũng ngập tràn hương thơm của các loài hoa. Cô đang mải mê với những bông hoa mới nở thì điện thoại chợt rung lên

Màn hình hiện dòng chữ : Nana is calling!

50. – Chương 50

Chap 50: Gặp lại

Có một lần Nana tới phòng tập tìm Huan. Đúng lúc thấy cảnh Huan và Gum đang đuổi nhau khắp phòng tập rất vui vẻ. Còn có khán giả cổ vũ nữa! Là mấy đứa còn lại ngồi xem hai bạn chơi Tom và Jerry 4D!

Và... Nana chính là em gái bảo bối của đại thiếu gia Huan!

Sau lần đó Nana rất quý Gum vì cô bé thấy Gum là một người cá tính và luôn hòa đồng! Đặc biệt hơn là dám đối trọi với anh trai cô bé. Ở nhà Nana chỉ sợ mỗi Huan mà thôi!

Gum nhấn nút nghe:

- Nana. Em gọi chị có gì sao?

Cô bé ở đầu dây bên kia đáp ngay:

- Chị ra ngoài đi!

Gum vội ra ngoài . Đập vào mắt là hình ảnh cô bé Nana đã đứng ngay ở cửa nhà mình. Cô vội vàng chạy tới:

- Sao em lại ở đây? Anh trai em mà biết thì sao? Em một mình tới đây hay có ai đưa đi? Để chị đưa em về nhà!

Thấy bộ dạng hoảng hốt của cô, Nana vội đáp hết tất cả:

- Em ở đây là vì em muốn chị qua nhà em chơi. Anh Huan không biết em tới đây. Em tự đi xe bus đến đây! Chị thấy em có giỏi không?

- Không được đâu. Bố mẹ em mà biết em tự ý đi mình sẽ lo lắng lắm. Lần sau không đi mình biết chứ!

Cô bé mặt buồn buồn:

- Vâng. Em luôn phải đi cùng mấy tên bảo kê đáng ghét đó em chán lắm rồi. Cứ như áp giải tù binh ấy. Tại bạn em thì thoải mái, tự do đi đâu thì đi. Em làm gì có tự do chứ!

Gum vỗ vai cô bé an ủi:

- Như thế tốt cho em mà. Ở ngoài xã hội có nhiều kẻ xấu cho nên ba mẹ em muốn tốt cho em thôi. Em phải cảm thấy hạnh phúc! Đợi chị lấy xe đưa em về!

Nana vừa về chưa kịp nói lời nào Huan đã lên tiếng trước:

- Nana ngốc! Em đi đâu từ sáng sớm thế hả? Anh bảo em bao lần mà không nghe!

Cô bé Nana tội nghiệp bị anh trai xả 1 trận như thế chỉ muốn khóc. Trước giờ Huan luôn cưng chiều cô em gái bé bỏng không lời trách móc! Anh thương cô em gái mình không thể bằng lời mà nói hết được!

- Bình tĩnh đi! Nana là do em muốn cô bé tới chơi nên gọi đến. Không phải lỗi của Nana đâu – Gum lên tiếng

Nana vội vàng nhìn Gum bằng đôi mắt ngấn nước:

- Anh ơi! Không phải lỗi của chị ấy. Là em chán đám bảo vệ kia nên muốn đi mình. Em đã tới nhà chị Gum một mình. Anh phạt em đi

Huan cúi xuống lau nước mắt cho đứa em gái đang khóc lóc tội nghiệp. Anh thực sự cũng không muốn cô bé bị kiểm soát suốt ngày như thế nhưng vì cô bé còn nhỏ mà kẻ xấu thì nhiều vô cùng. Nếu không có ai đi cùng cô bé thì rất nguy hiểm

Có thể miêu tả cái xã hội này bằng câu: Nhân sâm thì ít mà rễ cây thì nhiều!

- Na ngốc. Nín anh thương. Mau vào nhà đi. Lần sau muốn đi đâu thì bảo anh rõ không?

Nana gật đầu rồi đi cùng quần gia vào trong phòng. Anh thở dài 1 tiếng!

- Em cũng nhìn thấy đấy! Con bé muốn tự do kết giao bạn bè. Nhưng gia đình anh thì không muốn để con bé đi đâu mình! Nếu cứ như vậy nó sẽ sinh bệnh mất

Gum hiểu. Nếu bị giam cầm như thế này thì thật khó chịu. Như nàng công chúa trong truyện cổ tích sống trong tòa lâu đài nguy nga, tráng lệ nhưng cô độc một mình. . .

- Từ giờ em sẽ qua chơi với Nana. Sẽ là bạn của con bé! Như vậy có được không???

Huan chưa từng nghĩ tới điều này. Nghe cô nói vậy anh không thể không đồng tình. Anh chơi với Nana nhưng cô bé lại bắt anh làm Hoàng Hậu rồi còn bắt thay váy cho barbie, chơi mấy trò của con gái làm anh khó chịu không thể chơi cùng nó quá 3 phút. Cô bé muốn có bạn. Mà bạn bè cô bé đều sợ mấy tên bảo vệ luôn đi sau cô bé. Vì thế chẳng ai có thể chơi vui vẻ với Nana. Nếu giờ Gum tới thì có thể Nana sẽ bớt buồn và vui vẻ lên!

- Con bé sẽ rất vui! Cảm ơn nhé

Nói xong Huan còn hôn nhẹ lên má Gum. Chứng kiến cảnh này quần gia nhà Huan cũng có chút ngạc nhiên nhưng nhìn Huan quan tâm đến cô thì có thể dễ hiểu anh đang “Fall in love”

Mối tình đơn phương của anh với một người bạn của Tan đã được gỡ bỏ. Có lẽ điều gì đến cũng sẽ đến thôi

* * *

Puny lười biếng cứ được nghỉ là ngủ không biết trời trăng là gì. Mẹ cô từ sớm đã qua tiệm bánh, Puny đoán chắc hôm nay lại bận rộn nên mẹ cô mới bỏ rơi cô ở nhà không miếng gì bỏ bụng thế này. Lục lọi tủ lạnh vì cái dạ dày kêu âm ỉ, cô khổ sở lấy ra chai nước lạnh uống ừng ực

Cả căn nhà chẳng có lấy thứ đồ gì để ăn, cô đành đi nấu mì vậy. Với cô, mì chính là thứ nhàm chán nhất ở nhà. Ăn xì xụp một lúc, cô lại lăn ra ngủ tới chiều

2h . . .

Cô lăn lộn trên chiếc sofa yêu quý, ngủ không đếm được bao nhiêu lần mà vẫn chung thủy ngủ tiếp. Chân không sửa được lại vấp vào trên thành ghế. Áo thì xộc xệch, váy bị co lên vì cái tương ngủ có một không

hai kia. Cô bé không để ý vì đằng nào cũng chỉ có cô ở nhà, có ra sao, tệ hại tới đâu có cần quan trọng thế hay không?

Cô bé hắt hơi vài cái, chắc là cảm mạo, thay đổi thời tiết một tẹo là bắt đầu sụt sịt ốm, sức khỏe sao lại yếu như bà ngoại thế này. Cô bé đang tự hỏi là có phải do gen di truyền không? Mơ màng một lúc rồi lại ngủ tiếp

Vẫn ngon lành ngủ trên sofa, cửa không bao giờ nhớ rằng phải khóa cẩn thận. Cứ mở ra là quên khóa làm ai đó nhíu mày khó chịu bước vào. Cái tính bất cẩn chẳng sửa nổi dù đã bị nhắc nhở kịch liệt

Nhìn quanh phòng, ai đó thấy đáng ngủ rất "câu dẫn" của chủ nhà thì đi gần đến. Nhìn đi nhìn lại đúng là có chút vô ý nhưng tại sao lại thấy đáng yêu thế này

Lông mi cong cong rủ xuống, môi chu ra dễ thương kinh khủng, hơi thở đều đều làm người ta ngẩn ngơ nhìn ngắm không dứt ra được. Không nỡ đánh thức nàng công chúa đang ngủ ngon giấc, Hoàng Tử chỉ biết ngồi bên cạnh vuốt ve tóc của cô, thì thoảng nhéo cái mũi của cô

Ôm chần chập cho Puny, Hoàng Tử chợt nghĩ đến câu chuyện cổ tích mà cô thích nhất công chúa ngủ trong rừng. Anh từ từ cúi xuống gần mặt cô, nhìn ngắm thật kĩ và rồi... Chưa để câu chuyện trọn vẹn Công chúa đã tỉnh giấc

Mắt chớp chớp nhìn anh. Rồi theo phản xạ từ nhiên đẩy người anh ra, miệng bắt đầu la lên:

- Sao anh vào được đây? Còn định làm chuyện quá đáng lúc người ta ngủ? Nếu không phải em kịp dậy thì anh đã... .

Anh cười cười nhìn cô giấy nảy lên. Phải ngắm thật kĩ để khi anh rời xa cô sẽ vẫn nhớ kĩ những lúc cô bé giận dỗi

- Đã làm gì?

Puny bị anh hỏi ngược, nhất thời cuống quá chưa kịp trả lời sao nhưng không thể để anh đắc ý thêm nữa:

- Đã làm chuyện quá đáng!

- Ví dụ như?

- Như là... .

Đầu vẫn đang suy nghĩ miên man, anh đã hôn trộm cô bé một cái, anh có vẻ như rất hứng thú tiếp tục:

- Như thế phải không?

Puny bực bội cầm lấy cái gối ôm ở cạnh mình đánh vào người Hoàng Tử không thương tiếc. Miệng không ngừng kích động:

- Lợi dụng. Em đánh chết anh!

Bị anh giữ chặt tay, gối từ lâu đã buông ra, Puny khổ sở nhìn anh. Nhưng vô ích, anh cứ tiến lại gần, gần hơn nữa, cô chỉ biết tránh bằng cách cúi người xuống, càng như thế, lại càng rơi vào đường cùng. Đến lúc khoảng cách chỉ còn là giấy lát thì tiếng chuông cửa cứu người vang lên. Puny như vớ được vàng vội đẩy anh ra trong lúc anh không để ý

- Em đi mở cửa!

Vyl nhìn bộ dạng câu dẫn người ta của cô bé nhất định không đồng ý, anh đẩy cô ngồi xuống trên ghế, hôn lên tóc cô, chiều chuộng!

Puny khó hiểu nhìn anh. Đến mở cửa cũng tranh giành là sao?

Cô tắc lưỡi cho qua rồi toan nằm ngủ tiếp. Ai dè, cô thấy hộp bóng ngô to đùng ở bàn trước mặt, trong giấy lát đã bóc xong xuôi và ngồi ăn ngon lành, còn mở ti vi để thêm sinh động

Mở cửa được một lúc rồi mà người đàn ông trước mặt Vyl vẫn không ngừng lên tiếng. Anh không thể hiểu ông muốn tìm ai khi mà cứ thao thao bất tuyệt:

- Cậu. . là ai . .? Không lẽ họ lại chuyển nhà ?

Anh nghe không hiểu liền hỏi lại:

- Bác muốn tìm ai ?

- Tôi về nhà mình thì có gì mà tìm ai hay không. Tôi phải hỏi cậu mới đúng. Cậu là ai mà lại ở đây? Con gái tôi đâu?

- Con gái?

Thấy Vyl đứng ở cửa từ nãy mà chưa vào, cô bé chạy vù ra chỗ anh , hỏi han tình hình. Rõ ràng là vì anh mua bông ngô cho cô nên mới thay đổi thái độ vậy đây !

- Sao anh lâu thế? Người ta tìm ai vậy? Hắt xì ! – Kèm theo câu hỏi là một mớ hắt hơi liên tục

Cô bé vừa chạy tới vừa nhìn lên người đang đứng trước cửa. Cô tự hỏi mình đang nhìn nhầm hay vì nhớ người bố đó quá hay không mà dạo gần đây cô lại nhìn thấy ông nhiều lần tới vậy! Cô vẫn đứng như trời trồng nhìn ông, không có ý định sẽ mở miệng

- Bảo Uyên !- Tiếng ông cất lên vẫn như những ngày trước đã lâu rồi cô không được nghe

Có lẽ cô phải cảm động tới phát khóc lao vào ông ôm lấy ông để vì nhớ , vì yêu. Ai mà không yêu cha mẹ mình chứ! Chỉ là trong tình cảnh của cô, muốn yêu mà lại không thể , chỉ cảm thấy hận, hận vô cùng !

Cô không đáp mà chỉ đóng sầm cửa lại

Người đàn ông vội vã lấy tay chặn cửa, không cho cô đóng. Ông vẫn tiếp tục:

- Bảo Uyên !Bố muốn nói chuyện với con !

Cô giữ im cửa vẫn không lên tiếng. Một lúc sau, cô trấn tĩnh lại mới hắng giọng:

- Tôi không có gì để nói hết !Xin về cho

Người đàn ông biết mình đã làm cô tổn thương sâu sắc nhưng ông thực sự nhớ cô, muốn được ngắm đứa con đã lớn tới chừng này. Nếu không phải đến đây thì có lẽ ông cũng không nhận ra cô nếu vô tình gặp ở ngoài!

- Con không muốn nói chuyện với bố cũng phải thôi. Bố về đây muốn lấy vài thứ sổ sách còn lại. Vậy cũng được chứ!

Lần chuyển nhà này cũng cùng ở với ông trong một thời gian nên có vài thứ vẫn còn lưu lại đây. Cô giờ mới nhớ ra thì ra ông về đây là thế. Không phải vì nhớ cô nên về, mà là nhớ đồ đạc của ông !Cô mở lại cửa, nói với vẻ rất khách sáo:

- Ở trên tầng, phòng đầu tiên. Mời tự nhiên

Cô dứt lời, ông vẫn nhìn cô con gái của mình. Từ đầu tới chân, đúng là đã lớn thật rồi. Như chợt nhớ ra điều gì, ông nhìn cô rồi nhìn chàng trai cao ráo, ưu tú bên cạnh. Nhìn cả 2 trong bộ dạng rất dễ hiểu lắm kia, ông kích động lên tiếng :

- Cậu không phải là bạn trai của con bé đấy chứ?Mà sao con lại ở trong bộ dạng thế này. Hai đứa không phải là làm chuyện. . .

Anh mặc áo sơ mi trắng để mở hai cái cúc áo trên cùng (vì nóng :3)

Puny thì do lẩn lộn lúc ngủ nên áo sơ mi trắng của cô bé bị nhăn nhúm và còn xộc xệch nữa, bộ váy đồng phục bị cô kéo lên hơi cao nên trông nó quá ngắn! Bình thường đến trường cô ăn mặc không tệ tới vậy chỉ là ở nhà nên

ngũ mặc thế nào cũng được. Ai ngờ hôm nay lại gặp anh và cả bố cô nữa...

- Cậu. . . cậu đã làm gì con gái tôi? – Bố của Puny thấy cô con gái như vậy rất bức tức

Chợt nghĩ nó đã ốm như vậy rồi chàng trai kia còn tính làm gì nó nữa. Đã rất lâu rồi mà nó vẫn hay ốm vật như thế! Thật tội

- Nay, ông làm cái gì thế? Anh ấy có làm gì cũng không có liên quan – Puny chặn lại khi bố cô có ý định đánh Vyl đến nơi

- Con còn bệnh vực người ngoài. Bảo Uyên, con sao lại để cậu ta dụ dỗ như vậy hả?

(Là con gái bác dụ dỗ ngta mà)

Bố cô khi trước là một người hiền lành và dễ mến nhưng một khi ai đó đụng đến con gái thì nhất định là máu nóng sẽ nổi lên không kìm lại được. Ông sẽ đánh cho kẻ đó một trận nhớ đời để không bao giờ dám đụng đến con gái yêu của ông thêm một lần nữa. Giờ đây vẫn thế chỉ là nỗi uất hận trong lòng Puny chưa thể nguôi nên chưa chấp nhận ông

- Anh ấy không phải người ngoài – Puny cãi lại nhưng cô chỉ cãi lại ông thôi ai ngờ lại nhận được ánh mắt vui thích của Vyl

- Tôi cho cậu biết, cậu mà có ý định làm tổn thương con gái tôi thì đừng trách ông bố này ra tay độc ác! Nó nói không thì cậu phải biết dừng lại đừng có ép buộc nó!

Nghe xong, Vyl có phần kinh hãi ông bố này vài phần, anh còn chưa làm gì con gái rượu của ông, hơn nữa, cô bé ấy nếu không phải vì điều gì đó thì sẽ không nói mấy lời bệnh vực anh, lúc nào cũng trốn tránh, chỉ có hôm nay là tử tế thế này

- Cháu sẽ ghi nhớ thưa bác – Vyl khoác vai Puny kéo lại gần rồi đáp

Puny hơi nhích người lùi ra, cô bé chỉ là muốn bố tức giận mà hối hận, không ngờ Vyl được đà lại lợi dụng cô thế này, hừ!

- Chúng ta tiếp tục đi

Ông căng mắt nhìn cô con gái ngoan ngoãn ngày nào dần trở nên khác lạ. Nghĩ đi nghĩ lại ông vẫn không tin rằng con mình có thể hư hỏng được. Không thể nào như thế !

Vyl ngạc nhiên nhìn Puny:

- Tiếp tục?

Trong câu hỏi của anh có ý cười làm cô bé ngần ngại đôi chút. Nhưng cô lại cố ý nói cho người gần đó nghe thấy:

- Tất nhiên phải tiếp tục

- Được thôi. Nếu em muốn !

Cô bé không nghe rõ lời anh vì đang bận quan sát người kia đang tức muốn phát hỏa. Cô làm vậy chỉ vì muốn để ông thấy hối hận, thấy day dứt vì đã bỏ rơi cô, để cô thành thế này. Hình như cô đã đạt được mục đích, ông đúng thật là rất đau lòng

Con gái của mình thành ra vậy lỗi một phần cũng vì ông bỏ đi, làm tổn thương cô. Có nhưng người vì tổn thương quá lớn đã suy sụp, gục ngã. Cô thì không, vẫn rất mạnh mẽ tiếp tục sống, sống rất vui vẻ

Ông chưa lên tầng vì cơ thể mệt mỏi của ông mà ngồi xuống cái ghế gần đó. Phía xa xa kia, Puny ngồi cạnh Vyl nhưng mắt thì cứ nhìn biểu hiện của bố mình. Anh biết thế, nhưng vẫn chấp nhận làm công cụ diễn trò của Puny

Cô bé ngồi ăn bỏng ngô nhưng thấy không còn ngon như khi nãy nữa. Thấy ông nhìn sang cô lại sán lấy anh cười cười đưa bỏng ngô lên gần miệng anh:

- A

Anh mở miệng ăn theo ý nguyện của cô. Nhìn cái bộ dạng diễn như thật của Puny anh thoáng nét cười. Bình thường sẽ ôm cả hộp nhai nhồm nhoàm không quan tâm người bên cạnh thì hôm nay vì làm bố mình đau lòng mà quán lấy anh

Như chưa đủ để kết thúc, cô nhảy lên đùi anh ngồi, còn ôm cổ anh, thơm nhẹ lên má anh yêu thương. Lần này, ông mất bình tĩnh phải uống nước để bình tĩnh lại. Nhìn sang bên đó, thấy con gái mình như thế, ông không thể không tức giận

Lúc đầu, ông còn nghĩ với tính cách của con mình nhất định là chàng trai kia dụ dỗ nên mới thế. Ai ngờ từ này quan sát đều là con gái mình quần lấy cậu ta, ôm hôn cậu ta, cười tình tứ với cậu ta. Vậy thì rõ ràng là con mình đã bị tổn thương tới mức hủy hoại bản thân. . .

Ông đau đớn nhưng cũng tức giận đập mạnh cốc xuống bàn

Bị tiếng động làm giật mình. Cô lúc này nhìn theo ông đi gần tới cầu thang. Có lẽ ông giờ đang đau đớn, day dứt như cô nghĩ. Đã đạt được mục đích mà sao cô không thấy vui, chỉ thấy nước mắt từng giọt tuôn rơi, chỉ thấy buồn giá trong tim mình

Từng giọt nước mắt rơi ngày một nhiều xuống áo Vyl. Cô vội vàng lau đi, sợ anh lại thấy cô quá yếu đuối. Puny vẫn ôm chặt lấy cổ anh không cho anh thấy mình khóc. Tiếng sụt sịt của cô rõ rệt át tiếng ti vi. Lau nước mắt cho cô, anh lên tiếng:

- Em làm bẩn áo tôi có nên chuộc lỗi không?

Cô bé nói trong khi giọng vẫn có chút ngập ngừng:

- Anh muốn như thế nào?

Anh bình thản đáp:

- Hành hạ thể xác

Cô theo phản xạ tự nhiên lấy tay che trước người nhìn anh với con mắt khẩn khoản cầu xin:

- Không . . . không phải chứ! . . . Chuyện đó . . . có thể để sau không??

Anh cương quyết :

- Ngay bây giờ !

Cô bé mơ màng hỏi lại:

- Ngay bây giờ?

Anh gật đầu. Là người không thể mặc đồ bị ướt nhẹp anh không ngần ngại cởi áo ngay trước mặt cô. Puny vội vàng nhảy xuống khỏi người anh:

- Khoan đã! Anh định làm thật sao?. . . Chuyện này. . . thực sự . . . em không hiểu biết !

Cô bị anh kéo về trở lại ghế. Không buông tha mà đẩy cô nằm xuống. Anh từ từ cởi từng chiếc cúc áo. Cô lẽ ra nên nhắm chặt mắt nhưng bây giờ cô sững sờ đến nỗi chỉ biết mở to 2 con mắt dán chặt vào từng hành động của anh

Anh dường như đang cười chế giễu cô:

- Có cần chỉ dạy không?

- Không . . . không cần !Có thể thay bằng chuyện khác không?

- Không thể – Anh vẫn đang giết cô bằng sự quyến rũ chết người

- Nhưng . . . em còn chưa đủ tuổi !Anh làm như vậy là cưỡng ép người quá đáng

Anh vẽ ra 1 nụ cười:

- Chưa đủ tuổi? Chuyện này không quan trọng tuổi !

Cô á khẩu hoàn toàn. Chẳng lẽ anh thực sự muốn cô cắn lưỡi chết ở đây sao?? Càng ngày càng tiến lại gần, càng cảm nhận rõ mùi hương ấy, càng cảm thấy khó thở. Cô nhắm nghiền mắt vì sợ. Nếu anh đã muốn thì cô có nhất quyết, cứng rắn tới đâu cũng không làm anh lay động

Dù chỉ một chút thôi, cô mong anh sẽ không xấu xa tới mức cưỡng ép cô chuyện này

Anh dừng lại ở 2cm rồi lùi ra xa một chút nhìn khuôn mặt đỏ bừng mà xen lẫn sự sợ hãi kia của cô không khỏi bật cười. Nghe tiếng anh cười cô bất chợt mở mắt ra. Ngay lập tức đã nhận được cái áo sơ mi của anh

Một tay đưa cho cô cái áo sơ mi đó một tay anh cầm lấy cái áo khoác ở bên cạnh mặc vào. Cô ngây ngốc nhìn anh rồi nhìn lại mình. Cô hiểu ra một chút nhưng không cảm ơn mà ngược lại oán trách anh. Sao có thể hại cái đầu óc non nớt này chứ !

- Muốn em giặt áo? – Cô cầm áo của anh lên tiếng

Anh dĩ nhiên gật đầu. Rồi gửi cô câu nói:

- Đầu óc em chỉ toàn chuyện đen tối

Rõ ràng anh đang châm chọc cô mà. Lại chơi cái trò chơi chữ nghĩa đáng ghét. Cô làm sao đủ thông minh, sáng suốt để hiểu hết câu nói của anh. Đẩy người ta đến độ như vậy, sẽ chẳng ai nghĩ nổi chuyện khác ngoài cái điều kia. Anh làm cô ngại muốn chết mới chịu đây

- Ai nói thế. Em...em chẳng biết cái gì hết!

Cô nói xong cũng nhanh nhẩu nhảy xuống ghế. Thân hình nhỏ bé đã có chút vội vã đi dép và chuẩn bị

Nhưng tính ra khả năng kiềm chế của anh thật tốt, nếu không cô còn có thể đi dễ dàng thế sao?

Cầm cái áo của anh, nhìn kĩ lại cũng không có bẩn đến mức phải giặt. Chỉ là nước mắt thôi có gì là bẩn đâu . . . Puny nghĩ thế rồi chà chà một chút bằng nước. Ở trên áo anh còn có mùi hương cô bé rất thích. Lần nào cũng thế, ôm người ta là hít lấy hít để mùi hương. Cô nghĩ thế rồi chạy ra ngoài phơi lên!

(Bạn này lười y như... mình :v)

Vyl đang nằm trên ghế sofa nhàn nhã vắt chân nghỉ ngơi. Cô chạy lạch bạch vào trong nhà, phui phui tay như vừa hoàn thành nhiệm vụ rất vất vả. Anh chăm chú nhìn đồng hồ trên tay:

- Xong rồi?

Cô gật đầu lia lịa. Anh cũng không hỏi gì thêm nữa nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi. Nhìn địa bàn của mình bị chiếm giữ cô bé hậm hực ngồi xuống ghế bên cạnh. Bộ dạng như vừa bị cướp đi thứ quý giá của Puny khiến anh lay động

- Lại đây! – Anh vỗ nhẹ vào phần ghế cạnh mình

Puny đứng dậy rồi lạch bạch đi đến ngồi gần anh. Còn chưa kịp nghĩ gì anh đã kéo cô vào lòng, âu yếm:

- Chúng ta đi ngủ thôi

- A! Không! Không được – Cô bé cứng đầu

- Bảo Uyên, em ăn mặc như vậy muốn giết người đó biết không?

Cô nghe vậy vội kéo lại cổ áo. Mà không được. Cô nghĩ mình phải vào phòng tắm chỉnh lại quần áo mới được. Nghĩ thế cô vội đứng lên nhưng Vyl lại vòng tay ôm cô ngồi xuống. Cô bị lực kéo nên ngã vào người anh. Bờ vai ấm áp, vòng tay yêu thương của anh đều phản bội lí trí của cô! Trái tim của cô lại muốn được anh yêu chiều thế này...mãi mãi!

Cô im lặng vùi đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim của anh. Thấy Puny như sắp ngủ đến nơi, Vyl lại lên tiếng:

- Gấu heo, nếu lúc này anh nói muốn thì sao?

Cô ngược đôi mắt tròn lên nhìn anh:

- Anh muốn gì?

- Muốn em – Anh ghé sát tai cô nói khẽ

Cô khựng lại trong giây lát. Nhịp tim vốn đã đập nhanh của cô lại làm loạn, khuôn mặt cô nóng ran và ửng đỏ. Anh ngược lại, rất bình thản ôm vòng tay ôm eo cô, nhìn cô chờ đợi

- Nếu...nếu...anh thực sự muốn...thì... có thể! – Cô vừa nói vừa ngập ngừng

- Đừng miễn cưỡng vậy – Anh lại nói vào tai cô

- Em không miễn cưỡng. Em nói thật. Nếu anh muốn thì có thể – Puny khẽ nhích người để nhìn thẳng vào mắt anh

Vyl cười. Anh cười vì cô quá dễ thương! Cứ cười đáng yêu vậy làm người khác rất khó xử đó, biết không con bé ngốc!

- Với ai em cũng dễ dụ vậy sao? Ai đó nói vậy em cũng đồng ý?

- Không! Chỉ anh thôi – Cô cúi đầu đáp

Anh ôm cô chặt hơn, mùi hương trên tóc cô khiến anh muốn yêu thương cô nhiều hơn thế này! Nhưng có thể không? Nếu anh quyết định rời xa cô trong một ngày không xa nào đó. Như vậy chỉ làm cô đau lòng. Anh vùi đầu vào tóc cô, suy nghĩ miên man

- Tất cả con người em chỉ thuộc về anh thôi, Vyl – Cô lờng chùng một lát rồi lên tiếng sau đó ôm lấy người anh

Anh biết. Nhưng anh không thể làm gì với tình cảm quá sâu nặng của cả hai. Anh có tư cách để yêu thương cô nhiều hơn thế này ư? Hay là sẽ nhẫn tâm mà vùi dập tình cảm của cả hai!

- Xin lỗi – Anh nói nhỏ

Puny còn chưa kịp nghe câu xin lỗi của anh thì tiếng động phát ra từ tầng trên kéo sự chú ý của cô!

Người đàn ông bị bỏ rơi từ trên tầng đi xuống ôm theo đồng hồ sách. Đặt xuống bàn, ông đưa mắt nhìn qu anh không thấy hai đứa làm mình tức phát điên vừa rồi đã đi đâu

Tiếng chuông cửa lần nữa vang lên, ông nhìn sang không thấy Puny đâu định ra mở cửa

Tiếng chuông cửa ngày càng thúc giục khiến Puny rời khỏi người Vyl. Cô bé nghĩ là mẹ về nên mặc anh không cho thì cô vẫn lao ra mở cửa. Vì vội vàng mà cô bị vấp vào thành cầu thang may mà bố cô nhanh tay đỡ kịp lúc. Cô gỡ tay ông ra tỏ ý không cần tới

Ông nhìn đứa con gái với tính cách vẫn vậy :cứng đầu, bất cần và ngoan cố!

Puny không để ý tới ông mà nhìn vào 2 người trước mặt mình. Cô cứ tưởng mẹ về nên hí hửng ra nhận đồ ăn ai ngờ trước mặt cô là người phụ nữ rất xinh đẹp – vẻ đẹp sắc sảo – rất quen .Đi bên cạnh là cô bé nhỏ tuổi , xinh xắn, tóc cột 2 bên rất dễ thương

- Hai người là . . .

51. – Chương 51

Chap 51 : Chuyện gia đình

Puny ngập ngừng chưa hỏi hết câu thì cô bé nhỏ nhỏ dễ thương đã reo lên:

- A.Là chị sao?!Em rất khâm phục chị đó và cũng mong gặp lại chị.Cảm ơn chị nhiều nhé!

Nghe xong, Puny ngơ ngẩn nhìn người trước mặt

- Jenny !Con nói gì thế? – Người phụ nữ đi cạnh lên tiếng

Cô lục lại đầu óc với cái trí nhớ không được lâu của mình :

- Jenny!! Jenny !

Hình như chính là đứa bé gái cô gặp ở bữa tiệc lần trước. Phải rồi. Cô nhớ ra rồi. Hôm đó cô liêu mạng uống những 6 cốc rượu đến say mèm. Thì ra lại chính là con của người bố vô tâm, thì ra cô cũng có em gái, cô đã từng nghĩ sẽ không thêm quan tâm gia đình mới của ông ra sao? Vậy mà lại là người ra tay bảo vệ đứa con gái yêu thương của ông. Nghĩ tới đây, cô cười như đau đớn lắm!

- Là chị mà con nói rằng đã giúp con hôm đó! Chị ấy rất giỏi. . .Hơn nữa, còn là người . . .
- Em nhầm rồi. Chị không tốt như vậy.Chị không phải vì muốn giúp em. Chị chỉ muốn uống rượu thôi!
- Nhưng mà... rõ ràng chị đã bênh vực em. Chị là người tốt! Em rất quý chị
- Chị không phải chị em! Đừng gọi như thế! Chị không thích em đâu.Chị rất đáng ghét và xấu xa nên em đừng nghĩ ai cũng tốt vì mỗi hành động như vậy!
- Không phải... chị rất tốt... chị...

Bố Puny không đợi đứa con gái nhỏ của mình nói thêm.Ông quay sang nhìn Puny với ánh mắt giận dữ hơn cả.Trước khi có chiến tranh xảy ra, ông bảo hai mẹ con đi lên tầng còn mình kéo Puny ra một góc. Cô bực bội gạt tay ông ra:

- Bỏ tôi ra !
- Con . . . Bảo Uyên! Con làm bố thực sự không thể yên lặng được nữa. Mấy năm nay con đã làm những gì vậy? Con có nghĩ ẹ con không?Việc của con không phải là những chuyện như thế. Con có hiểu không vậy?

Cô rất bình thản đáp lại :

- Tôi sao? Tôi làm gì có cần ông quan tâm hay không?? À mà ông đâu có màng gì tới tôi. Vậy sao tôi phải sống như những gì ông muốn. Ông dạy dỗ tôi suốt những năm qua sao? Hay là mãi mê với những tham vọng đổi đời tầm thường ngoài kia. Nếu có tại sao không chỉ một lần ông tới thăm tôi. Tôi thành ra như thế này, tất cả là tại ai?

Từng lời của cô như những lưỡi dao cứa vào trái tim ông. Công việc, lại là công việc khiến ông không còn thời gian về thăm cô. Có nhiều khi muốn về thì ông lại phải chăm lo cho gia đình mới của mình. Đúng là ông đã gây tổn thương cho cô rất lớn, rất sâu sắc, không phải ngày một ngày hai mà sẽ là suốt đời!

- Bố biết. Là lỗi của bố. Việc con suy sụp tinh thần, việc con đang làm đều là vì lỗi của bố. Nhưng con thử nghĩ xem, con mới chỉ là học sinh mà uống rượu đến say xỉn, đưa bạn trai về nhà tình cảm quá mức khi mẹ con không ở nhà. Con nói xem, người làm cha, làm mẹ nên nghĩ thế nào đây? Chẳng lẽ suốt mấy năm qua mẹ con không dạy con điều gì nên và không nên?

Cô đau đớn, thậm chí còn muốn cười nhạt

- Mẹ tôi chắc chắn làm tròn bổn phận của người mẹ yêu thương tôi hết mực, chiều chuộng tôi, quan tâm tôi. Nhưng vì những gì ông gây ra nên tôi thành ra thế đấy!Tôi hư hỏng, tôi ấu trĩ, tôi vô tâm . . .tất cả đều là do ông bỏ tôi đi. Ông có hiểu nỗi đau tôi phải chịu, có bao giờ hiểu đâu!Chuyện của tôi phiền ông cho qua 1 bên. Tôi không cần ai khuyên răn hết. Bố tôi đã chết từ cái ngày ông ta bỏ đi rồi

Từng cơn đau trong người ông quặn thắt lên , nhói vô cùng. Không có gì đau đớn hơn việc bị con cái mình ghét bỏ. Mẹ cô không biết từ bao giờ đã về, túi xách đầy đồ ăn trên tay cũng buông lơi, đồ ăn rơi bịch xuống đất. Mẹ cô mở cửa chạy tới kéo cô ra. Bà đánh mạnh vào người cô vài cái rồi lớn tiếng:

- Con làm cái gì thế? Dù sao đây cũng là bố con, là bố con đấy! Mẹ dạy con ăn nói hồn láo với người bố sinh ra mình thế hả? Sao con lại gọi bố mình là ông? Còn nữa, con không thể bắt hiểu ăn nói như vậy ,biết không?

Cô khóc, nước mắt rơi nhòe đi hình ảnh mẹ cô, bố cô .Trong tiếng khóc có tiếng đáp trả:

- MẸ ! Ông ta không xứng . . .

Chưa nói xong, cô bé bị mẹ đánh mạnh vào má. Cô không biết khi đánh cô, người đau không chỉ mình cô mà còn là mẹ, là cả người bố trước mặt. Cô không nói thêm, chỉ nhìn mẹ bằng con mắt khó hiểu xen lẫn uất ức, mắt đỏ ngầu, má từ từ sưng phồng lên. . .

- Mau xin lỗi bố con. Nếu không, đừng gọi ta là mẹ nữa. Ta không có đứa con vô lễ với người lớn mà còn là người cha của con!

- Xin lỗi ! – Cô bé lên tiếng như chỉ là lời nói bị ép buộc

- Nói lại. Thật thành khẩn! – Mẹ cô vẫn kiên quyết

- Tôi xin lỗi! – Cô vẫn cố chấp

- Đừng gọi ta là mẹ nữa. Ta không có đứa con này!

Puny vội vã lau nước mắt cúi đầu:

- Con xin lỗi. Từ nay sẽ không vô lễ nữa!

Nói xong, cô quay sang chỗ mẹ mình khóc lóc thảm thương, nắm tay mẹ:

- Như thế được phải không mẹ. Con không thể nữa đâu. Mẹ đừng bỏ con được không ?

Mẹ cô gạt gù, xoa đầu cô an ủi:

- Không bao giờ mẹ bỏ con, con Gấu yêu của mẹ!

Nhìn đứa con gái khóc lóc trong đau khổ, là người làm bố, ông thấy đau đớn. Nhưng tình cảm giữa ông và mẹ cô từ lâu đã không còn. Ngày nào cũng cãi vã. Nếu không thì là không nói chuyện – chiến tranh lạnh. Con người ta khi đã không còn tình cảm, duy trì hôn nhân chỉ là vì con cái, còn lại cả hai đều không hạnh phúc. Nếu đã vậy, tại sao lại cứ phải sống chung?

Một là sống chung vì không muốn con cái khổ sở, không muốn con cái thiếu cha hoặc mẹ. Nhưng đổi lại con cái lại luôn luôn chứng kiến cảnh cha mẹ cãi vã. Thử hỏi gia đình như vậy, con cái có khổ tâm? Cha mẹ có khổ tâm? Tại sao lại phải làm khổ cả nhà như vậy?

Hai là li hôn vì không còn tình cảm, để con cái đau khổ nhưng bù lại con cái lại không phải chứng kiến cảnh bố mẹ lời qua tiếng lại. Đây chính là cách thà đau một lần còn hơn đau dai dẳng ngày này qua ngày khác. Bố mẹ cô chọn cách này vì không muốn cô ngày ngày phải chịu cảnh bố mẹ cãi nhau

Về chuyện gia đình, có nhiều cái nếu không trải qua chắc chắn sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Chuyện kết hôn và có con là một điều vô cùng kì diệu nhưng cũng chính là những điều tồi tệ nhất nếu chúng ta không biết đâu mới là cách giải quyết đúng nhất

* * *

Một lúc sau đó, mẹ Puny và bố cô có ngồi nói chuyện. Puny thì đang ngồi gặm nhấm đồng hồ ăn mẹ mua về. Vừa nhiều, vừa ngon khiến cô quên hết chuyện vừa xảy ra. Chỉ chăm chăm tới công việc của mình là ăn

Nhìn cô ăn lấy ăn để, Vyl lắc đầu chẹp miệng, không khỏi ca thán cô bạn gái “ham ăn, ham ngủ”

Cô không để ý tới anh. Vì vừa nãy cô cảm thấy mình giả dối khi diễn trò trước mặt bố mình. Giờ thì khỏi diễn, mặc kệ hết tất cả. Cô chỉ biết tới đồ ăn mà thôi

Trời không biết từ khi nào đã hơi tối tối. Vợ của ông đã về từ lâu, nhìn có thể biết người phụ nữ đó là người hiểu chuyện. Cô em gái của Puny chạy nhảy quanh nhà rồi dừng lại bên cạnh cô. Trên tay còn ôm Susu đang ngủ ngon lành

Jenny từ nãy đều chơi đùa với Susu. Bị nó cào vào tay mà vẫn thích thú chơi đùa với Susu mập. Một lúc sau cô bé chạy lại bên cạnh chị gái:

- Nghe mẹ em nói chị là chị của em. Em rất quý chị vì lần trước chị cứu em. Có thể cho em ăn cùng không?

Puny không thích Jenny. Vì nó là con của người bố đó và người khác. Cô có thể thích chắc?! Cô cảm hận họ. Thật sự cảm hận

- Chị nói rồi chị không phải chị em! Chị cũng không thích em

- Vậy thì em phải gọi chị thế nào?

- Tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt chị nữa
- Nhưng... em... em muốn ăn mấy cái bánh đó! Em rất đói!- Jenny ngược lên nhìn mấy em đồ ăn
- Không liên quan đến chị – Puny tỉnh bơ
- Nhóc, cầm lấy, ăn đi – Vyl rất tốt bụng lấy bánh đưa cho Jenny

Puny phùng má, mắt tròn lên nhìn anh:

- Anh... anh sao lại ...?

Ý cô là sao anh lại dám phản bội lại cô! Anh dám cho con bé đó ăn. Rõ ràng muốn chống đối cô mà!

- Đó là em gái em
- Không! Em không thích em ấy

Jenny lay lay tay Puny:

- Chị... ghét em lắm sao?
- Ừ. Ghét em lắm – Puny chỉ cầm bánh lên ăn đáp ngay
- Vậy thì nếu em biến mất chị có vui không?
- Có. Rất vui
- Thế thì em sẽ biến mất
- Em nghĩ mình là thần tiên sao?

- Nếu chết đi thì chúng ta sẽ biến mất đấy! Mèo Ú của em bị bệnh không chữa được. Bố nói Ú đã chết và biến mất nhưng em nghĩ linh hồn của Ú vẫn luôn ở bên cạnh em! Nhìn Susu em nhớ Ú! Chị muốn em biến mất em sẽ giống Ú!

(Con mèo nhà Rim nó tên là Đô rê Ú :v~ Vì nó mập như con mèo Ú hé hé)

Puny nhìn vào đôi mắt trong veo vô tư của Jenny, cô cảm thấy hình như mình chẳng thể ghét bỏ nó! Dù cho nó có là đứa con của bố cô và người khác thì nó vẫn vô tội. Nó vẫn là em gái nhỏ của cô. Thậm chí nó còn rất ngoan ngoãn nữa!

- Đồ ngốc! Em định chết thật đấy à! Chị rất ghét em nhưng em tuyệt đối không bao giờ được biến mất vì chị, biết chưa? Sao lại có đứa ngốc vậy!
- Em ngốc thật mà chị
- Đừng biến mất, chị sẽ buồn đấy! Chị muốn ghét em nhưng lại không thể. Vì em cứ lảm nhảm như thế này làm chị không thể. Em phải sống thật tốt bên cạnh gia đình đấy

Puny thật muốn ghét Jenny nhưng cô bé ấy đâu có tội tình gì. tất cả đã là sự sắp đặt của số phận. Cô không thể lựa chọn cuộc sống gia đình theo ý muốn. Vì thế cô chỉ có thể học cách chấp nhận và thích nghi với nó. Jenny rất đáng yêu và hồn nhiên!

Puny từ lâu mong có đứa em để chăm sóc, yêu thương. Cô đưa đồ ăn cho em gái mình , xoa xoa đầu yêu thương. Hình như Jenny cũng có sở thích ăn uống giống Puny

- Chị Uyên! Em gọi chị vậy nhé! Em từ lâu đã thích có chị. Òa thích quá!
- Jenny! Chị cũng vậy đấy!
- Em yêu chị lắm, chị Uyên – Jenny nhào vào ôm Puny

Trông hai chị em thật đáng yêu. Cảnh tượng hạnh phúc này thật đẹp để biết mấy. Cuộc sống này đầy những điều đau thương có thể xảy ra nhưng nếu biết cách đón nhận và tập quen với nó, ý nghĩa của cuộc sống đều không thay đổi. Thậm chí nó dường như tốt lên!

- Anh đẹp trai ! Anh ăn đi này!- Jenny đưa đồ ăn của mình cho Vyl

Anh rất dễ thương nhận lấy nhưng đặt xuống không ăn chỉ nhìn Puny ngồi cạnh chăm chọc:

- Không phải cũng nên ngoan như em gái mình sao?

Puny nhìn anh lắc đầu vẫn tiếp tục ăn. Vyl xoa đầu em gái Puny còn khen ngoan làm Puny nhìn theo có chút ghen tị

Thấy ánh mắt đó của Puny, cô em gái dễ thương liền lên tiếng:

- Anh cũng làm thế với chị em đi. Phải công bằng mới được!

- Nhưng chị em lại không thích thì sao đây?

Jenny nhanh nhẩu đáp lại không chút nghĩ ngợi:

- Sao lại không? Hôm đó, chị ấy lúc uống rượu say có nói rằng yêu anh mà. Em nghe rõ ràng. Mà bạn em nói khi say người ta thường nói thật !

Puny nhớ lại lần đó. Cô còn tưởng Vyl bịa chuyện ai ngờ Jenny đã nói thật. Bị phanh phui ra sự thật, cô vội cúi xuống giả vờ như mình chưa nghe gì hết. Lại cúi đầu ăn, ăn và ăn. Đến khi nghe tiếng mẹ cô gọi ra mới ngừng ăn và đi ra ngoài !

- Ra nói chuyện với bố con một lát !

Cô bé giãy nảy:

- Mẹ! Con không . . .

Mẹ cô lắc đầu :

- Cho dù là con không muốn thì ông ấy vẫn là bố con. Đã từng bỏ rơi mẹ con mình nhưng con không thể vì thế mà không gọi ông ấy là bố! Mau ra đi

Puny ngậm ngùi đi ra ngoài. Con đường lúc chiều tà có gió thổi nhẹ nhẹ. Cô đi vội quên đem theo áo khoác. Bố cô nhìn đứa con gái run rẩy vội khoác áo mình cho cô . Puny vốn định ngay lập tức bỏ ra nhưng nghĩ tới lời mẹ lại khách sáo cảm ơn ông một tiếng. Ông có vẻ đã thư thả hơn, bắt đầu đưa cô ra chiếc xích đu ở gần nhà. Hồi mà cô còn nhỏ, ông hay đưa cô ra đây , cô bé sợ độ cao nên mỗi lần bị đẩy lên cao là cô la hét inh ỏi còn hay khóc nhè. Cả hai đều nhớ lại hồi đó

- Con biết không. Chuyện tình cảm của con người rất phức tạp. Có thể yêu đấy nhưng rồi có thể sau một thời gian, ta nhận ra ta không còn yêu người ta như trước nữa. Thế nên mới có khái niệm chia tay !

- Với tôi, yêu là yêu, ghét là ghét, không thể nói yêu rồi lại không yêu nữa. Tốt nhất nên dứt khoát từ đầu để khỏi đau khổ !

Ông gật đầu. Cô con gái của ông đã lớn, đã hiểu chuyện rồi. Ông còn sợ không thể nói chuyện tình cảm với cô vậy mà xem ra cô cũng đủ lớn để hiểu ra rồi

- Phải, phải. Con cũng yêu rồi mà. Bố quên mất. Đúng là con rất rạch ròi. Còn bố có lẽ đã thật tệ khi chia tay mẹ con, để con một mình! Nhưng khi không còn tình cảm nữa, bố không thể để con thấy cảnh bố mẹ cãi cọ. Không muốn con suy nghĩ , không muốn con mệt mỏi , không muốn con thấy cảnh đó!

Cô có lẽ đã phần nào hiểu ra điều gì đó. Lí trí của cô đã biết mình nên làm gì rồi lại suy tư xem có nên tha thứ cho ông hay không. Cô tiếp tục:

- Không phải ông vì tham vọng muốn cứu công ti , muốn thăng tiến hơn nên đã cùng người đàn bà giàu có, xinh đẹp kết hôn sao? Có lẽ không phải ông không còn yêu mẹ mà là ông yêu tiền, yêu tham vọng hơn gia đình !

Ông nhận ra mình bỏ đi đã làm cô suy nghĩ nhiều thứ. Ông chưa bao giờ ngờ con mình lại có thể thấu đáo nhiều việc như thế. Nhưng ông bỏ đi không phải vì tham vọng mà chỉ đơn thuần là không còn tình cảm. Chuyện tham vọng gì gì đó, ông chưa từng nghĩ tới

- Con hiểu lầm bố rồi. Đúng là công ti khi ấy rất khó khăn nhưng chính vì từ lần làm việc cùng người đó, bố đã có tình cảm. Rồi nhận ra tình cảm giữa bố và mẹ con không còn nữa. Sống với nhau chỉ vì con cái

vậy không thể gọi là gia đình. Bố quyết định cùng người đó gây dựng lại công ti, cùng nhau vượt qua sóng gió. Khi ấy, bố không vì tài sản của cô ấy mà kết hôn, khi làm việc cùng cô ấy thời gian sau bố mới biết cô ấy thực sự giàu có. Cô ấy cũng giấu chuyện đó

- Vậy là . . . ông không phải vì tham vọng sao? Đơn thuần chỉ là không yêu mẹ nữa?

- Đúng vậy !

Puny ngồi đơng đưa chiếc xích đu trút tiếng thở dài. Mấy năm qua đi, trong cô chỉ có oán hận người cha bỏ rơi gia đình đi theo tham vọng riêng của bản thân. Với cô ông là con người thực sự vô tâm và không đáng để cô yêu thương. Dù cho bao lần cô mong ông trở về để được gọi một tiếng :Bố ơi

Giờ đây những gì cần nói cũng đã nói xong, cần hiểu cũng hiểu tường tận rồi. Cô biết mình sẽ quên đi quá khứ và tiếp tục như chưa có cái ngày chia li đau khổ kia. . . Li hôn nhưng không có nghĩa là ông còn là bố của cô nữa, chỉ là ông có thêm gia đình mới thôi, chỉ là cô có thêm đứa em gái cùng cha khác mẹ. . .

Khi người ta lớn, những chuyện hồi nhỏ không sao hiểu nổi thì hiện tại cô không còn khúc mắc nữa. Mọi đau đớn cũng đã qua từ lâu. Được gặp lại ông cô còn sợ mình sẽ không tìm lòng được mà chạy tới ôm cổ ông reo lên sung sướng. Thế mà cô thực mạnh mẽ và cứng đầu trêu tức ông. . .

Miên man theo dòng suy tư của mình, cô không hề để ý đến người bên cạnh. Bố cô từ bao giờ đã đi gần lại phía sau đứa con gái, nhẹ nhàng đẩy chiếc xích đu qua lại. . .

Tiếng lòng ấm áp của ông đưa cô về thực tại:

- Còn đau không?

Cô bé bắt giắc tự hỏi:

- Đau???

Ông tiếp tục:

- Bố nói vết thương của con!

Cô mới nhớ ra cái tát thượng thừa, mạnh mẽ và đầy giận dữ của mẹ. Đúng là có đau thật. Giờ còn sưng phồng lên, đỏ và dấy. Nhưng từ khi ngồi nói chuyện cô quên bằng sạch đau đớn, chỉ mãi mê tìm ra sự thật. Nghe ông nói tới cô mới chạm lên má mình rồi kêu khê một tiếng !

- Không sao mà !

Ông ngừng lại , xoa đầu cô, cười thật ấm! Bỗng nhiên lại hỏi một chuyện không liên quan:

- Con và cậu đó thực sự là rất thường xuyên gặp nhau sao?

Puny không nghĩ nhiều mà gật gật đầu như lẽ hiển nhiên. Cùng trường nên việc gặp thường xuyên là rất hay xảy ra

- Vậy 2 đứa thực lòng yêu nhau ?

Cô vẫn gật gật đầu. Nếu không phải là yêu thì còn là gì được nữa

- Được rồi. Những gì hôm nay bố quan sát được về con đều là vì những gì bố để lại sao? Con trở nên như thế bố thật không biết nói gì nữa!

Cô bây giờ mới phản ứng một chút. Cô lừa ông như thế là để ông uất ức mà hối hận. Bây giờ , có thể nói ra sự thật, cô không thể bỏ qua:

- Thực ra . . . chuyện không hoàn toàn là vậy. Con và anh ấy chỉ là diễn trò để bố tức giận, hối hận. Con không phải loại con gái như bố nghĩ đâu

- Vậy ra con và cậu đó diễn trò? Vậy là không hề có gì hết?

- Là như vậy !Bình thường con và anh ấy chỉ hay đấu khẩu thôi. Mấy chuyện như thế không có đâu !

- Còn chuyện con uống rượu và ở nhà cậu đó thì sao?

- Chuyện đó. . . Là do hôm bữa tiệc đó diễn ra, con nhìn thấy Jenny bị tụi bạn bắt nạt vì thế con thay con bé uống chỗ rượu đó. Anh ấy đến đưa con về nhà nhưng mẹ lại đi họp lớp. Vì thế con ở nhà anh ấy. Nhưng chúng con không xảy ra chuyện gì hết. Thực sự là không hề có gì hết! Bố tin con đi

Bố cô vội gạt gù vỗ vai cô, miệng đáp:

- Ủ. Bố hiểu rồi !Cái cậu đó có thể tin tưởng được. . . Con gái bố cũng rất biết nhìn người. Ngoại hình, phong cách và lời nói đều rất tốt. Từ giờ có thể yên tâm giao con gái bảo bối cho cậu đó được rồi

- Bố nói gì thế! Vẫn chưa tới mức đó đâu

- Con còn dám nói thế! Hai đứa dù là diễn nhưng bố thấy rất thật đấy! Chỉ giải viện có

- Là giả thật mà. Con. . . con không phải như thế!

- Thôi được rồi. Con gái bảo bối không muốn nói thì thôi. Chúng ta đi về nhà

Rồi trên đường về ông bất chợt quay lại nhìn cô con gái nhẹ nhàng lên tiếng:

- Chúng ta đi ăn kem không?

Đã từ lâu cô không còn được cùng bố đi ăn kem nữa. Bao lâu rồi cô cũng không nhớ nữa. Chỉ biết là rất lâu, lâu thật lâu. . .

- Vâng. Con muốn ăn tất cả các vị : Dâu, sô cô la, hạnh nhân, cam . . .

- Được rồi. Sẽ ăn hết mà !

Trên con đường này, người bố ấy đã quay người ra đi mà không hề ngoảnh lại! Có lẽ ông sợ rằng bản thân sẽ không thể dứt tình mà bước đi!

Nhưng đó là quá khứ...một kỉ niệm buồn. Con người hay nhớ tới những kí ức đau khổ mà ít ai lãng quên nó để nhớ tới kỉ niệm hạnh phúc đã qua!

Puny nghĩ từ giờ cô sẽ chỉ nhớ những kí ức vui vẻ của gia đình!

- Bố này, con đã từng rất hận bố! Là hận rất sâu sắc. Nhưng bố biết không, mỗi lần con nhìn ai đó cùng gia đình đi chơi, con lại chẳng thể quên nổi bố! Con mong lại có thể cùng bố nói chuyện, đi chơi và vui vẻ thế này! Con có lẽ vẫn yêu bố rất nhiều! Chỉ là con luôn phủ nhận... chỉ là con giấu đi... chỉ là con kìm nén! Con yêu bố!

Cô bé vừa nức nở khoát vừa lau nhẹ nước mắt đang tuôn trào! Cô biết bản thân mình yêu người bố ấy... dù đó là người bỏ rơi mẹ con cô!

Bố của Puny cũng lau nước mắt! Ông quá tàn nhẫn. Nhưng ông không hối hận, bởi tình cảm của ông đã không còn! Tình yêu đã không còn nếu ở cùng nhau chỉ làm khổ thêm nhau. Đó là lựa chọn đúng... dù đau... cũng chỉ đau một thời gian nhất định!

Người ta có nói bản thân chúng ta nói không thay đổi nhưng thực chất trong ta đã thay đổi mất rồi!

Sự thay đổi ấy nếu có thể đem đến hạnh phúc cho người khác thì vẫn có thể chấp nhận!

- Con gái ngoan của bố! Thực sự bố muốn xin lỗi con rất nhiều. Con là đứa con gái mạnh mẽ mà. Ta biết! Nhưng đôi khi người ta nên yếu đuối một chút. Con cứ khóc nếu con cảm thấy buồn, cảm thấy đau. Đừng kìm nén nữa! Cứ ôm bố và khóc đi. Bố biết con đã đau đớn suốt thời gian dài! Con gái tội nghiệp, đáng yêu của bố. Bố cũng yêu con!

- Bố sẽ không ra đi mãi mãi chứ?! Bố sẽ về thăm con nhé!

- Nhất định rồi. Bố vẫn luôn về thăm con chỉ là bố nhìn con từ xa... con không biết! Từ giờ bố sẽ về thăm con thường xuyên hơn!

* * *

Về nhà sau khi mọi việc xong xuôi. Jenny rơm rớm nước mắt tạm biệt Puny để cùng bố đi về nhà

- Híc híc! Em sẽ nhớ chị Uyên lắm! Chị đừng quên Jenny nhé

- Ủ. Ngoan, chị thương mà! Phải sống hạnh phúc đó!

Cô nhóc cũng không quên chào mẹ Puny

- Bác ơi! Cháu đi nhé! Bác rất tốt bụng và xinh đẹp. Mọi người đều rất tốt. Cảm ơn bác vì đã yêu quý cháu

- Ủ. Đi đường cẩn thận. Nếu muốn có thể về nhà bác chơi, nhé!

- Vâng ạ

Jenny còn nhớ cả anh rể đẹp trai liền chạy tới:

- Anh đẹp trai. Em có quà tặng anh. Anh phải nhận đấy!

Vyl chưa phản ứng gì Puny đã lanh chanh không để anh từ chối cô em gái mình:

- Anh ấy nhận. Nhận hết mà!

Jenny hào hứng bám tay anh còn muốn anh ngồi xuống. Puny nhanh nhẩu kéo anh ngồi xuống theo lời cô em gái. Anh miễn cưỡng làm theo. Và cô nhóc dễ thương thơm nhẹ lên má anh một cái rồi chào anh nhanh nhẹn nắm tay bố mình đi thẳng một mạch

Anh đứng lên hơi bất ngờ. Trẻ con đúng là rất dễ thương. . .

(Dễ thương thì anh cũng mau có con đi nhá :v)

Puny cười gượng nhìn anh, không để anh thấy mình đang rất ghen tị. Không dừng lại đi bảo anh nhận lấy! Cô sợ anh nghĩ cô ghen chỉ vì một điều con con ấy!

- Nêu cảm

nhận đi chứ?

Puny nhất thời không không chế được , trở nên thật ngu ngốc:

- Nêu cái gì chứ! Em đâu có tức giận hay ghen tị đâu. Em rất bình thường, hoàn toàn bình thường, không thể có lúc nào bình thường hơn nữa!

Anh ánh lên tia cười:

- Anh hỏi em chuyện giữa em và bố thế nào?

Cô biết mình không đánh cũng ti toe khai sạch sành sanh rồi. Nhìn anh đặc ý là muốn điền liền trả lời anh bằng sự thật:

- Khá tốt. Ít nhất cũng giải quyết xong. Dù sao cũng là em cố chấp. Nhưng lỗi là ở cả bố nữa. Mọi chuyện đã rồi , còn sao được nữa. Em chỉ muốn yên bình thôi!

Cô nhìn anh và cảm giác anh đang chọc tức mình. Vẫn cái ý cười trên khuôn mặt rất rõ nét. Rõ ràng không nghe cô trả lời mà chỉ muốn xem cô chịu đựng thế nào

Cô bình tĩnh thở hắt. Chỉ là cái hôn của đứa con nít thôi mà, có gì phải ghen thế đâu ! Xem ra cô bắt đầu có thói quen độc quyền chiếm hữu từ bao giờ rồi. Cô nở nụ cười lên tiếng:

- Muộn rồi. Anh mau về đi kéo anh quản lí lại lo lắng

Nghe tới Ryo là trong anh lại nổi lên thứ cảm giác gò bó , ngột ngạt. Lúc nào cũng lo lắng thái quá khiến anh phát mệt. Cứ như vắng Vyl một lát thì cả thế giới trong Ryo sẽ sụp đổ ấy. Thực ra là cả tháng lương sẽ bị trừ hết không còn gì! Anh quản lí cũng chỉ vì công việc!

- Còn đau sao? – Anh nhìn cô thì thoáng lại chạm tay vào má xoa nhẹ

Có vẻ vết thương ấy sưng lên càng ngày càng rõ rệt. Mẹ cô cũng rất thương xót đứa con gái nhưng trong giây phút thấy con mình như vậy, mẹ cô không khỏi bức tức. Cô cũng không trách mẹ mình. Là do cô không hiểu chuyện, đáng bị như vậy !

Puny lắc đầu. Dù cô rất đau nhưng không muốn anh quá lo lắng. Chỉ là vết sưng thôi, không đáng để lo nghĩ

Anh chạm tay vào vết sưng ở má cô thật nhẹ nhàng. Mọi đau đớn cứ như tan biến dần đi. Với cô, anh chính là thuốc chữa bệnh

- Có muốn hẹn hò không? – Anh lên tiếng

Nghe tới hẹn hò cô bé khỏi cần biết cái gì là ghen tị, hối hận. Nhất quyết gật đầu lia lịa

- Bây giờ sao? – Cô chớp chớp mắt nhìn anh

Anh lắc đầu. Âm vực trầm bỗng vang lên gần cô thực quyến rũ:

- Ngày mai

Mai cũng được. Miễn là được đi ăn mà khoan đó là đi hẹn hò mà. Cũng như nhau cả thôi vì chắc cú là sẽ có đồ ăn. Cô sống chết cũng phải đi. Chạm vào tâm hồn ăn uống của cô là dễ dàng vậy đấy!

- Được .Tất nhiên là được – Cô đáp

- Hạt Tiêu, em dễ thương quá đấy! – Vyl buột miệng

Chỉ là... anh vô tình nói ra! Anh cũng đoán cô là Hạt Tiêu từ lâu lắm rồi nhưng anh nghĩ chuyện ấy không quá quan trọng! Anh thích cô dù cô là bất kì ai không phải vì cô giống Hạt Tiêu!

Puny sững sờ một lúc . Cô không hiểu sao anh lại biết cái tên ấy! Nhưng mà cái nickname Hạt Tiêu này vẫn chỉ là bố, mẹ, Lin và anh Hạt Dẻ biết... Hay là

- Anh Hạt Dẻ. . . !

Puny cũng chỉ mới buột miệng nói ra câu ấy! Cô dường như không nhận ra anh nữa. Mọi thứ sau gần 9 năm đã thành ra thế này! Cả hai đều không nhận ra nhau dù gần bó với nhau một thời gian quá dài!

Ngày hôm ấy ở phòng tập... cô đã nghe thấy âm điệu của bản nhạc Kiss Goodbye quen thuộc. bản nhạc ấy đi vào tiềm thức của cô từ khi một chàng trai cô quen biết đàn tặng cô! Bản nhạc ấy thật khiến người ta đau lòng... nhưng nó hay đến mê hoặc! Nó làm người ta nhớ mãi dù đã lâu không được nghe lại...

Lời hát của bản nhạc lại vang lên.... trong trái tim...của hai con người

Cả hai chúng ta không sẵn sàng cho chuyện chia xa

Bất cứ lúc nào anh cũng muốn nói nhưng tốt hơn có lẽ là nên lặng im

Cho anh một phút lắng lòng...để thực sự nhìn ra vẻ đẹp của em

Bên kia hạnh phúc là nỗi buồn

Đau khổ cứ quẩn quanh trong tim anh

Mỗi lần chia ly anh đều bị em làm cho gục ngã

Mỗi lần từ bỏ đi sự dịu dàng của em đau khổ lại bủa vây....

Anh hiểu tình yêu là hương vị chân thật nhất!

- Sao em lại là cô bé ấy chứ? Anh đã không dám tin suốt thời gian qua dù đã biết đó là em – Anh ôm lấy Puny nghẹn ngào

- Anh . . . thì ra là tên đáng ghét bỏ em mà đi! Đã bỏ em đi rồi giờ lại làm em phải thích anh. Anh đúng là đáng ghét!

- Ủ. Anh là kẻ đáng ghét!

- Mọi thứ dù sao cũng đã rồi. Em không muốn nghĩ đến quá khứ nữa. Chúng ta chỉ cần biết chuyện sau này thôi, là định mệnh cho chúng ta được gặp lại nhau một lần nữa. . .

Nhưng liệu rằng định mệnh có lại chia cắt cô và anh...một lần nữa hay không?

* * *

Cuốn sổ nhỏ đã bám đầy bụi và có phần cũ kĩ được lấy ra từ chiếc ngăn kéo nhỏ – nơi đó đã từ lâu Puny không đụng tới. Cô vội chạy lên nhà vì phần kí ức vốn chìm sâu trong trái tim lại bị kéo tuột ra dù cho cô chẳng còn muốn nhớ. Cầm cuốn sổ ghi chép nhỏ trên tay, cô run run lật từng trang nhật kí ngăn ngủi mình đã từng hằng hái viết lách vì đó là cuốn sổ mà bố cô tặng. . .

Ngày . . . tháng . . . năm

Hôm nay, bố đưa Hạt Tiêu đi ăn kem. . . Woa .Kem dâu, sô cô la, hạnh nhân, cam . . . nên ăn loại nào trước nhỉ?? Mà thôi, bố sẽ cho Hạt Tiêu ăn hết mà. . . vì bố rất yêu Hạt Tiêu

Ngày . . . tháng . . . năm

Luxu mà bố mua về ốm rồi . Mau khỏe nhé!. Vì không nghe lời mẹ ăn nhiều kem quá mà bị trứng ngỗng môn Nhạc. Lúc Hạt Tiêu khóc nhe vì điểm kém bố đã ôm và cho Hạt Tiêu đi chơi công viên. Trời. Công viên to và đẹp thật. Giá như có thể sống ở đây luôn thì tốt. Có mẹ và bố ở bên cạnh thế này. . .Hạt Tiêu sẽ là người hạnh phúc nhất

Ngày . . . tháng . . . năm

Hôm nay con đi học mà bố quên sao?Hạt Tiêu đợi mãi bố còn chưa chịu tới đón nữa. Bụng đói meo meo mà chưa được về nhà. Híc híc. Nhưng Hạt Tiêu may mắn quá, gặp được một anh thật tốt, dù cho lúc đầu anh ấy nhất định không cho Hạt Tiêu ăn Hạt Dẻ nhưng rồi Hạt Tiêu đã òa lên khóc thê là anh ấy đã cho đấy! Nhật kí có thấy mình giỏi không?Mà này, đừng có ghen tị với mình khi anh ấy cực kì đẹp trai đấy !Vì không biết tên anh nên từ nay Tiêu sẽ gọi anh ấy là Hạt Dẻ nhé

Puny run run đọc tới đây, cô đau đớn nghĩ về quãng thời gian đã qua. Có quá nhiều thứ đã xảy ra. . . Và trong số những kí ức đau đớn ấy vẫn xen lẫn kỉ niệm đẹp không thể xóa mờ đi

- Hạt Dẻ, . . . anh ơi cho em ăn cùng với được không? Năn nỉ đó!

Cô bé nhỏ nhún với cái bụng đói đang sôi lên ục ục đã tia thấy món đồ ăn ở gần đây. Vừa sợ, vừa đói khiến cho cô bé chẳng còn e dè nữa, vội chạy về phía chàng trai đang ngồi gần đó. Không cảm xúc, lời nói, chàng trai ấy hoàn toàn vô cảm

- Anh, cho em ăn cùng đi mà!Em thực sự rất rất đói. Bố em chưa tới, anh cũng đợi bố mẹ phải không?? Vậy thì chúng ta cùng ăn, cùng đợi nhé! Nhé! Nhé anh- Cô bé ấy nở một nụ cười đáng yêu cùng khuôn mặt hào hứng

- Đi đi

Cô bé còn tưởng mình sẽ được ăn ai ngờ chàng trai ấy lạnh nhạt vô cùng ngay cả một chút lòng thương cảm cũng không tồn tại. Cô bé ngỡ ngẩn một lúc, nhưng vẫn muốn nói chuyện với cái người lạnh như băng kia! Cô thích đồ lạnh, anh giống như cây kem giữa mùa hạ vậy. Vị gì nhỉ?! Vị dâu, vị sô cô la, vị hạnh nhân hay là va ni?! Chẳng phải! Anh là vị đặc biệt của đặc biệt...Muốn ăn thì phải chịu lạnh. Còn muốn thân với người như anh phải làm tan đi lớp băng đó!

Cô bé liền mè nheo:

- Anh gì ơi!Anh keo thật đấy!Có mỗi một chút ít Hạt Dẻ mà cũng ăn một mình nữa. . .

Chàng trai có chút phản ứng nhưng chỉ chút thôi. Cũng chẳng thêm phản biện gì, mặc kệ cô bé dễ thương với cái bụng rỗng không kia

Cô bé chìa 2 tay trước mặt chàng trai với cái miệng méo mào đến tội. Chàng trai vẫn không phản ứng gì khiến cho cô bé lại khóc to hơn, to hơn nữa. Cuối cùng chàng trai cũng phải đưa cho cô bé Hạt Dẻ bởi tiếng khóc vĩ đại ấy

- Anh tốt quá. . . híc híc. . . từ bây giờ em và anh làm bạn nhé! Được chứ?!

Nước mắt vẫn còn đọng lại trên mi mắt nhưng thấy được nụ cười cười của cô bé, chàng trai ấy không biết từ bao giờ bản thân đã thấy được niềm hạnh phúc nằm trong chính nụ cười

- Anh không thích làm bạn em thì em vẫn làm bạn anh ^^ Vì em thích anh lắm – Cô bé thẳng thừng cười nói với anh

- Mà anh không nói gì ả thế? Toàn em nói thôi! Nhưng mà dù vậy em vẫn thích nói chuyện với anh đấy! – Cô bé vừa cười vừa nụ nụ cười ấm áp

Từ hôm đó, chàng trai và cô bé ấy rất thân thiết. Hai người ngày nào cũng cùng ăn hạt dẻ. Rồi từ bao giờ cô bé ấy gọi chàng trai :

- Anh Hạt Dẻ !! Em muốn ăn anh!

Mỗi lần như vậy, chàng trai Hạt Dẻ kia cảm thấy ấm áp. . .

Chàng trai biết cô bé ấy ghét cay ghét đắng hạt tiêu cho nên cũng không biết từ bao giờ gọi cô bé ấy :

- Hạt Tiêu!!

Mỗi lần vậy, cô bé đều xịu cái mặt ra dù cho ở nhà không ngày nào bố mẹ không gọi cô bé là Hạt Tiêu. Dù thế cô bé muốn anh gọi cô là Princess. Bởi vì anh thực giống như Prince. Cô bé thực sự thích Prince

Cả hai đã cùng nhau có khoảng thời gian vui vẻ. Vì mỗi khi nhìn nụ cười của cô bé ấy, nhìn cô bé ấy hạnh phúc, nghe cô bé ấy hát, nghe cô bé gọi tên chàng trai trong lòng chàng trai ấy đã phá bỏ sự lạnh lùng

Nhớ lại khoảng thời gian ấy, Puny chẳng biết nên buồn hay vui nữa. Cả hai cảm xúc này đều chen lẫn không ngừng. Tiếp tục lật những trang tiếp theo Puny thấy tay mình không chỉ run mà còn gần như mất cảm giác. . . Một kí ức đau lòng . .

Ngày . . . tháng . . . năm

Hôm nay, bố về muộn quá. Hạt Tiêu phải ăn cơm một mình vì mẹ nấu cơm xong đã cùng mẹ Lin đi đâu đó. Lại có toàn món bố thích . Cá chiên, canh giá đỗ , dưa cải . . Đáng tiếc, chắc là công ti của bố không được ăn ngon vậy đâu. Vì bố bận lắm, chẳng để ý gì cả. Hạt Tiêu sẽ để dành phần cho bố. Cuối cùng bố vẫn không về nhà

Ngày . . . tháng . . . năm

Cuối cùng cũng tới Chủ Nhật để được đi đến công ti bố chơi. Nơi này không quá đồ sộ và khổng lồ như các công ti mà Hạt Tiêu từng thấy nhưng vào đây Hạt Tiêu cảm giác ấm áp vô cùng. Đi đến đâu cũng thấy mọi người cúi chào mẹ rất lễ phép. À, bố là Giám đốc cơ mà nhỉ? Nhưng Hạt Tiêu thấy bố chẳng ra dáng chút nào có lẽ vì bố quá thân thiện với mọi người?? Mẹ chỉ đưa Hạt Tiêu tới rồi về ngay. Sao vậy nhỉ?? Đạo này, mẹ và bố sao sao ấy. . . Không còn thân thiết. . . Không phải đâu, bố mẹ vẫn rất tốt mà . . . Nhưng kì lạ quá, bố đang ăn cùng với một cô rất xinh đẹp. Bố cười nói, gấp thức ăn cho cô ấy và còn nắm tay cô ấy . . . Hình như bố quá thân thiết với nhân viên trong công ti rồi.

. .

Ngày . . . tháng . . . năm

Hôm nay, bố mệt mỏi trở về nhà. Hạt Tiêu ra đón bố và hí hửng khoe điểm cao nhưng bố chỉ cười nhẹ rồi lại thở dài đi vào nhà. Cũng may là còn có anh Hạt Dẻ và Lin chia sẻ niềm vui này. Hạt Tiêu đi theo bố lên phòng thì thấy bố nằm xuống giường không một chút sức lực. Có lẽ bố ốm rồi !!! Bố chưa từng như vậy. Sau đó, mẹ lên phòng liền đuổi Hạt Tiêu ra. . . Bố mẹ nói chuyện gì đó rất khó hiểu. Mẹ cũng nói rằng Hạt Tiêu còn nhỏ không hiểu được. . . 2 niềm vui ngày hôm nay đều chẳng thể chia sẻ với bố. . . Thứ nhất là được điểm tốt ở trường vì bình thường Hạt Tiêu toàn điểm kém không. . . Thứ hai là Luxu sắp có con. . . Vậy là lại có một tiểu Luxu nữa. . . Vui quá điiii

Ngày . . . tháng . . . năm

Từ cái hôm đó, bố không còn vui vẻ và cười nhiều với Hạt Tiêu nữa. Mà bố cười vui với cô xinh đẹp lần trước. Hạt Tiêu thấy sợ. . . bố sẽ không thay đổi đâu. Bố là của Hạt Tiêu và mẹ cơ mà. . . Và rồi, bố trở về nhà và nói rằng sẽ đi. . . Bố đi đâu?? Bố đi công tác nhỉ?? Hạt Tiêu nghĩ vậy và bố đã thẳng thừng rằng sẽ đi khỏi đây. Mẹ khóc, Hạt Tiêu chưa kịp hiểu điều gì thì bố đã thu dọn đồ đạc xong xuôi cứ như đã chuẩn bị trước. Bố không một câu nào cứ thế đi mãi. . .

Ngày . . . tháng . . . năm

Chẳng hiểu sao bố đi rồi Luxu hôm nay bị ốm nặng. .. Chữa thế nào cũng không khỏi. . . Mẹ nói Luxu sẽ chết : (. Vậy thì Bubu sẽ phải sống một mình mà không có mẹ. . . Hạt Tiêu buồn muốn cả ngày ở cùng Bubu nhưng vẫn phải đến trường mà. Hạt Tiêu gặp anh Hạt Dẻ và có phần vui lên. Ai ngờ anh Hạt Dẻ nói sẽ đi. . . Hạt Tiêu đáng ghét quá sao?? Ai cũng muốn bỏ Hạt Tiêu hết!

Puny rưng rưng khóc, nước mắt chảy xuống từng trang làm nhòe đi từng nét chữ. . . Cô vẫn luôn tin tưởng nhưng cuối cùng hai người mà cô yêu thương lại rời xa cô . . .

- Hạt Tiêu, anh phải đi. . .

Câu nói ấy khiến trái tim của cô bé như vỡ vụn. Ai nói còn nhỏ thì không thể hiểu được đau thương. Cô bé chính là đã quá sức chịu đựng. Người bố cô yêu thương nhất ra đi . . . Rồi mỗi khi tự tới trường cô bé đều an ủi rằng mình còn có Hoàng Tử ở bên cạnh. Mà tại sao cuối cùng anh cũng bỏ đi mà chỉ trong một ngày ngắn ngủi

Cô nhớ bài hát ấy ngày trước thường hát mỗi khi gặp anh. Bản nhạc anh từng đánh khi ở trong phòng tập cũng từng đàn cho cô nghe. Bản nhạc ấy thật buồn vì nó vốn là một lời chia tay

Kiss goodbye – Cô thích nghe nó nhưng nó lại khiến người ta có cảm giác chia li!

Lời hứa của anh sẽ không hát cho ai nghe ngoài cô, cô vẫn nhớ, hôm đó đã rất khổ tâm vì điều ấy. Tất cả, đều hiện lên trong cô ngày một rõ nét

Cô đang ghen ngào trong nước mắt. Cô chỉ biết khóc thôi. Bao năm qua đi, cô cho rằng bản thân đã vùi lấp đi cái con người mang tên Hạt Dẻ lâu lắm rồi. Người đó bỏ cô đi bao năm như thế cô còn tâm trí nhớ đến nữa sao??? Rồi từ bao giờ cái tên đó không còn ám ảnh gì nữa.

Bây giờ, đột nhiên anh nói ra cái quá khứ đã chôn chặt bao lâu ra, cô gắng gượng nhớ lại và mảnh kí ức của tháng ngày trẻ thơ hiện về. Phải, cô yêu quý cái người con trai tốt bụng kia. Ngày ngày cùng ăn hạt dẻ, cùng ca hát, cùng nói chuyện. . . Một kí ức đẹp đẽ . . . Nhưng cô hận nhất chính là người ta đến và đem hạnh phúc cho cô rồi bất chợt niềm hạnh phúc ấy tan biến khi lời chia tay vang lên. Và cứ thế ra đi không còn một dấu vết . . .

Puny rất giận và đau khổ nhưng bây giờ chẳng phải là đã ổn thỏa rồi sao. . . Nếu đã là quá khứ hãy cứ để nó trở thành những kí ức đẹp và chôn chặt những đau đớn kia đi. Hiện tại, anh là Vyl không còn là Hạt Dẻ nữa. . . Cô cũng là Puny không phải Hạt Tiêu ngày nào nữa. Cả hai đều đã trưởng thành và đã bắt đầu lại. . .

Chỉ cần hai người thực sự yêu thương nhau tất cả quá khứ kia. . . sẽ nhanh chóng tan biến thôi. Cô muốn bắt đầu lại. . . nhưng tại sao trong lòng có một cảm giác gì đó rất lo sợ . . . Liệu rằng tình yêu của cô có được trọn vẹn được đến cuối cùng không khi phải trải qua vô vàn đau đớn . . .

Cô sợ rằng rồi sẽ lại phải chia ly . . . mãi mãi . . .

Khóc rồi đây T^^^T

Sao mình cứ thích tự mình làm khổ mình thế này oa oa* khóc tiếng khi*

Chap này là chap mình vừa viết vừa sụt sịt lau nước mũi í quên nước mắt ((

Đọc và ình nhận xét nhé! Sắp chia tay tr rồi T^T

52. – Chương 52

Chap 52 : Hạnh phúc và chia ly

Sáng hôm sau, vẫn trong kì nghỉ hết năm học, Puny vì lời hứa của ai đó mà cả đêm thích thú đếm đui gà rán, xúc xích rán, bò bít tết để dễ ngủ. Ai ngờ ngủ không những khó hơn mà cái bụng lại biểu tình dữ dội.

Thế nên mãi muộn mới ngủ dậy. Mẹ cô đã nấu ăn tươm tất ở dưới nhà, phải mãi đến 9h mới kêu được đứa con gái lười biếng dậy. Cô ể ể vươn vai ngáp ngáp dài một lúc

Ăn xong, mẹ cô căn dặn ở nhà nấu cơm vì mẹ cô về muộn. Puny gật gù đảm nhiệm công việc này vì dạo gần đây tự đứng lại muốn học làm “con ngoan, trò giỏi, vợ hiền”

(Vì ai nhĩ O.O)

Do vậy, thời gian được nghỉ cô ưu tiên làm việc nhà làm trọng điểm. Tuy rằng có chút ngủ lười nhưng khi làm việc cô rất tận tâm không còn vụng về, hậu đậu như trước. Trong thời gian đầu có làm vỡ vài cái bát, vài cái cốc, cháy 2 cái xoong, bữa cơm nào cũng có món quá mặn, món thì không gia vị, món thì cháy xém làm mẹ cô đau bụng mấy tuần sau đó mới hết. Thật may, cũng coi là vớt vát được đứa ngốc nghếch như cô cho nên hôm nay mẹ cô mới đặc biệt mời cô con gái nấu cơm

Đến trưa, cô vui vẻ xắn tay áo để vào bếp thì chợt nhận ra mình có buổi hẹn với ai đó. Cô chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách đi cho xong. Việc quan trọng như thế mà quên được. Sẽ nói sao với mẹ đây?

Mẹ cô mà biết cô không nấu cơm sẽ cho cô một trận không chừng. Cái tội bỏ đói mẹ đi ăn với bạn trai. Chưa bao giờ anh tốt tính như thế, cô không muốn mình phải từ chối. Hơn thế, ở nhà hàng đều là những món rất ngon. Puny rất dễ bị cám dỗ cho nên cô vội vàng để lại mẫu giấy ở nhà:

” Mama yêu dấu của con. Con rất muốn nấu ama ăn bữa cơm thật ngon. Nhưng hiện tại con có việc phải đi cho nên mama ăn cơm mình nhé! Về nhà con sẽ ra mắt tài nghệ phi thường sau 2 tuần vất vả thực hành – Yêu mama- Uyên baobei!”

Viết xong, Puny chuẩn bị ăn mặc thật đẹp để đi ăn. Bỏ mẹ cô ở nhà ra sao thì ra còn mình thì đi tận hưởng niềm hạnh phúc. Nghĩ vậy Puny lại thấy có lỗi nhưng nếu một lần chắc cũng không sao cả. Nhất định khi về cô sẽ nấu bù lại thật ngon

Vừa kịp lúc mở cửa ra thì Vyl cũng tới. Lần này, anh đi xe ô tô. Phong cách thật khác so với những gì trước đây Puny từng nhìn thấy. Mà cho dù có khác thì vẻ đẹp trai, ưu tú kia vẫn không thể mất đi. Bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp của anh, cô bé suýt thì chẳng còn biết đến thứ gì nữa, cả tim cũng như quên không đập

Anh vẫy tay tỏ ý kêu Puny đi tới. Và cô ngoan ngoãn chạy tới mở cửa xe định chui vào trong. Anh nhủu mày làm cô nghĩ mình lại làm sai chuyện gì đó:

- Em không được ngồi ở đằng trước sao? Nếu vậy để em ra đằng sau ngồi

Cô lại chui ra đi về phía cửa dưới thì bị anh kéo tay lại. Anh lên tiếng:

- Không

Puny thắc mắc:

- Vậy thì tại sao anh như vậy?

Khốn khổ một lúc , anh mới tiếp tục :

- Lẽ ra nên đợi mở cửa xe rồi mới vào chứ!

Cô bé À lên một tiếng cười ngây ngốc nhìn anh:

- Ra thế. Hèn gì trong phim người ta làm vậy. Em thấy đâu nhất thiết phải vậy. Rất tốn thời gian. Hai người cùng mở cửa xe có phải sẽ tiết kiệm hơn là đợi mở cửa xe rồi mới lên. Thật mất thời gian

Đó chỉ là điều lịch sự tối thiểu của đàn ông với phụ nữ thôi mà ! Cô làm anh nghĩ với cô bé này anh tốt nhất đừng làm mấy điều lãng mạn gì cả. Vì kẻ ngốc như cô sẽ ngơ ngẩn và hỏi những điều rất vô vị. Có lẽ anh nên như thế. Bình thường và thật bình thường !

Trên đường đi, cô bé hát vu vơ vài câu hát nào đó. Anh thi thoảng quay sang nhìn cô môi khẽ nở nụ cười rồi lại tập trung lái xe. Bài hát ấy là Hạt Tiêu hát tặng Hạt Dẻ mỗi ngày! Quá khứ hạnh phúc và ấm áp như vậy! Anh không nở đánh mất!

Đến nơi, Vyl ra ngoài rồi mà Puny vẫn ngồi im trên đó làm anh khó hiểu

- Không đi?

Cô bé vội vàng lắc đầu xua tay:

- Đi, đi chứ!

- Sao còn ngồi đó?

Puny đáp:

- Anh nói rằng phải đợi anh mở cửa mà!

Đúng. Là anh đã nói thế. Nhưng không phải khi này cô đã nói rằng mất thời gian, không cần đợi, chỉ cần hai người cùng mở là được. Nghe thế anh thấy cô có lẽ không cần những thủ tục rườm rà đó nên không làm. Thật là ngốc nghếch quá cơ !

- Từ giờ khởi đi. Đỡ mất thời gian !

Cô ngậm ngùi mở cửa xe đi ra. Giờ mới cảm giác cái cảnh anh chạy ra mở cửa xe nắm tay cô đưa xuống xe thật lãng mạn, thật tuyệt quá đi! Khởi mớ tưởng nữa, vì anh đã đi trước một đoạn rồi. Cô đã tự mình hại mình. Ai nói là mất thời gian chứ!

Puny chạy theo sau anh rồi cảm giác tay mình ấm ấm. Thì ra anh đã nắm lấy tay cô từ bao giờ. Cảm giác này hình như là hạnh phúc. Cô nghĩ vậy. Tưởng như hạnh phúc sẽ còn kéo dài hơn thế này. Thế nhưng hiện thực không hề tươi đẹp như cô vẫn nghĩ

* * *

Vyl rõ ràng là hỏi Puny có muốn cùng đi ăn với anh không vậy mà giờ thì cảm giác như chỉ có Puny ăn vậy. Anh cứ chăm chú nhìn cô ăn, mỉm cười. Puny lúc đó đang đói nên không để tâm lắm mãi sau đó mới nhận ra. Cô chẳng thấy vui vẻ chút nào

- Anh cứ nhìn vậy người ta sẽ ghen đấy!

- Em có ghen đâu

- Là tại chưa ghen thôi. Đừng có nhìn như vậy nữa! Anh nhìn bao lâu nay chưa đủ sao?

- Ủ. Không bao giờ là đủ – Anh vừa nói vừa suy ngẫm gì đó

Một cảm giác của sự chia xa...

Puny muốn đi xem phim. Cô nghĩ một buổi hẹn hò thì nhất định phải có ăn là chủ đạo và phim là chủ chốt!

Dù cho cái định kiến của Vyl về phim vẫn là con số 0 tròn trĩnh. Anh thực sự không thích xem cái thể loại đó một giây phút nào. Nhưng mà hôm nay cho dù Puny muốn đi đâu anh cũng sẽ vì cô mà chịu đựng

- Anh Vyl, chúng ta nên xem phim gì?

Puny rất hí hửng. Còn Vyl thì hoàn toàn trống rỗng. Anh đáp vu vơ:

- Kinh dị

Ồ đó có phim hài, ma, kinh dị, viễn tưởng, tình cảm và vô vàn thể loại khác. Trong số đó đương nhiên anh chẳng thích cái quý gì hết nhưng kinh dị có thể gọi là tạm chấp nhận được. Bởi vì đóng giả làm người có khuôn mặt biến dạng sẽ dễ hơn là một người bình thường đóng những vai đau khổ. Thế nên dù sao phim ma và kinh dị vẫn thu hút người ta xem hơn. Diễn viên cũng không cần quá quan trọng ngoại hình đơn giản là hù người xem thôi!

Theo phân tích của anh thì là như thế, Puny nghe xong ớn đến tận cổ họng. Biết rõ người ta sợ cái này rồi còn đòi xem. Rõ là cố ý. Kiểu giống trong phim đến cảnh ghê rợn thì la lên rồi ôm lấy người bên cạnh. Rất tiếc, cô chỉ cần nhìn cái poster phim thôi là đã đủ ngất lên ngất xuống rồi. Puny kiên quyết:

- Em không xem phim kinh dị!

- Ma – Anh lại đáp

- Cả ma nữa! – Puny ỉu xiu

- Viễn tưởng

- Phi thực tế

Thật khó chiều. Anh mặc kệ. Cô muốn xem cái gì thì xem. Tốt nhất đừng có hỏi ý kiến anh điều gì nữa

- Chúng ta xem phim hài nhé! – Puny chỉ chờ có vậy

Anh khê gật đầu miễn cưỡng. Sau khi vào được đến nơi. Puny còn tưởng tượng ra vô vàn biểu cảm của anh lúc xem phim hài. Cô rất muốn xem cách anh cười thoải mái chứ không phải mấy cái nụ cười thường nhật kia

Vừa xem được khúc đầu, Puny đã không thể nhịn nổi cứ cười phá lên. Tất nhiên, mọi người cũng không ngoại lệ đều phá lên cười. Khuôn mặt đang vui vẻ chốc lát của Puny tan biến khi thấy người bên cạnh không chút biểu lộ cảm xúc. Cô còn tưởng sẽ không ai có thể nhịn được chứ!

Vyl vẫn thản nhiên nhủ mà xem diễn biến của bộ phim tẻ nhạt kia sẽ đi đến đâu. Trời ơi !Cô điên lên mất!Không lẽ lại có thể nhịn được cười sao?

Một lúc sau, Puny lại phá lên cười. Lần này, cô nghĩ dù thế nào mình cũng không nhịn được nữa. Cười đến đau cả miệng. Cô lại nhìn sang người bên cạnh. Vẫn vô cảm.Vốn dĩ đi xem phim hài là cô đều cười rất thoải mái. Mỗi lần đi xem phim với Lin , Gum có bao giờ buồn tẻ thế này đâu. . . Lần sau, không đi cùng anh nữa, cùng Lin và Gum đi xem còn vui hơn. Tự nhiên biến cô thành cái người bất bình thường. Cười cũng cảm thấy khó khăn hơn trước. Vì mỗi lần cười là lại thấy người bên cạnh im lặng. Có lẽ không nên đi xem phim

- Anh không thấy buồn cười sao?

- Có gì đáng cười. Nhảm nhí !

- Xì. Hay thế còn muốn sao nữa?

Con người ta nên có chút cảm xúc phong phú chứ! Anh có cần khinh bỉ đạo diễn phim vậy không? Có lẽ Puny nên thành khẩn xin lỗi đoàn làm phim vì đã cho kẻ thế này đi xem phim

Mỗi lần cười không ngưng được chỉ cần nhìn anh là cô lập tức sẽ dừng lại hơn thế còn xem rất nghiêm túc. Con người ấy, tốt nhất đừng bao giờ dẫn anh vào rạp chiếu phim

Sau cái chủ trương xem phim bị anh phá tan tành. Tất nhiên từ hài kịch đã thành bi kịch xong xuôi! Puny mặc kệ anh, giờ thì tùy anh quyết định. Cô sẽ bị anh phá thêm mấy cái mộng tưởng về hẹn hò lãng mạn mất!

* * *

Vyl đưa Puny tới vùngngoại ô thành phố. Ở đây, có một nơi anh rất thích, một vùng đất thật yên bình
- Green Prairie

Puny đã từng tới đây khi còn nhỏ, lúc bố cô cho đi chơi cũng thường lái xe dạo quanh nơi này. Ngồi trên nơi ấy có thể nhìn ngắm toàn cảnh ở phía dưới . Gió miên man thổi , cây cối theo gió đong đưa theo. Phong cảnh hữu tình làm cô tưởng tượng ra thật nhiều viễn cảnh tươi sáng. Cảm giác bây giờ chính là ngập tràn hạnh phúc dành cho anh!

Anh đột nhiên kéo cô lại gần, giọng nói rất trầm ấm nhưng cô lại chẳng thích chút nào. Bởi vì lời anh nói lại khiến cô bị tổn thương một lần nữa

- Anh phải sang Nhật một thời gian. Ngày mai sẽ đi. . .

Đúng vậy. Anh cũng vẫn là dùng lời nói tàn nhẫn này mấy năm trước. Không cần anh thừa nhận mình là Hạt Dẻ thì ngay tại thời khắc này cô cũng sẽ tự nhận ra anh chính là cái người độc ác năm ấy làm tổn thương trái tim cô

- Anh lại bỏ rơi em nữa sao? Tại sao mọi người ai cũng đều bỏ rơi em vậy?Bố em cũng bỏ em mà ra đi, Luxu cũng bỏ em đi. Anh đã bỏ em đi một lần rồi biệt tăm biệt tích, anh bất ngờ quay lại rồi làm em phải yêu anh, giờ đây anh lại chính là kẻ đã bỏ rơi em. Em phải làm sao đây? Anh bỏ em đi rồi trở lại, cho em hạnh phúc rồi lại định bỏ em đi. Em không hiểu, hoàn toàn không hiểu

- Có những chuyện phải đến khi em ở hoàn cảnh ấy mới có thể hiểu không phải chuyện gì muốn là có thể được

- Ở lại, ở lại đi, xin anh đấy !Em không thể để anh bỏ rơi em thêm lần nữa! Cho dù 20 năm ,em đều đợi anh nhưng không phải vào lúc này, em còn chưa chính thức nói lời yêu anh. Anh không thể bỏ em đi như thế!

- Ngo

an, nghe lời đi. Em làm được, phải không? – Anh đưa tay lên xoa đầu cô

Puny ôm chặt anh, lắc đầu, cô như không thể chấp nhận điều anh vừa nói ra

- Em không, không làm được. Anh phải ở lại, em không cho anh đi đâu hết. Anh đang đùa phải không?Nếu là đùa thì chuyện này chẳng thú vị, chẳng vui chút nào. Anh đùa chuyện khác đi. Em không thích chuyện này, không thích! – Cô cứ ôm anh như vậy như sợ rằng chỉ cần một chút buông tay thì anh sẽ đi mất

Ước gì nó là một trò đùa, ước gì đây chỉ là giấc mơ. Xin hãy trả lại một hiện tại có thực cho cô! Xin hãy nói đây không phải là thật!

Vyl cũng không còn cách nào khác, chuyện này với anh thực khó. Nhìn cô đau khổ như vậy, lẽ nào anh không đau

- Nghe lời đi. Lần này anh không biết khi nào sẽ trở lại. Thế nên. . .chúng ta dừng lại ở đây thôi

Lời chia tay tại sao lại khó cất lên đến vậy?! Đã yêu sâu đậm còn phải trải qua chuyện đau lòng này!

Puny ngạc nhiên nhìn anh , nước mắt vẫn còn đọng đầy trong khóe mắt đã đỏ hoe. Cô run rẩy lên tiếng:

- Ý anh là chia. . .tay ?Anh đang nói gì vậy?Em không đồng ý . . . Không bao giờ. Anh thực tế một chút được không? Em và anh suốt thời gian qua chỉ là giả hay sao? Anh và em là diễn hay sao Lời nói này anh nói ra thực dễ nhưng em không dễ gì làm được. . .

Trong lòng Vyl, cô bé ấy vô cùng đáng yêu, vô cùng đáng thương và cũng vô cùng đáng trân trọng. Nhưng hiện tại, với hoàn cảnh của anh, nếu đã sang đó sẽ rất bận rộn. Đầu tiên sẽ là làm quen với công việc rồi sau đó là tiếp quản cả công ti làm sao mà có thể trở về trong một sớm một chiều được

Lúc đầu có thể là đau đớn một chút nhưng thà vậy còn hơn để người con gái anh yêu thương phải đau khổ suốt một thời gian . Nếu không tàn nhẫn nói ra lời chia tay thì có lẽ cô bé ấy sẽ chờ đợi, anh tin, cô bé ấy nhất định chờ đợi anh trở về mới thôi. Mà như vậy, cả quãng thời gian dài cô sẽ chìm trong nỗi nhớ

Không được, cô bé ấy rất hồn nhiên, vô tư và trẻ con. Đã là vậy cô bé rất thích được đi chơi, được bên cạnh người mình yêu mọi lúc, có thể nhìn người mình yêu mỗi ngày, . . . Anh đi rồi, cô bé ấy phải chấm dứt mọi sở thích. Anh không muốn vì mình mà bắt cô phải chịu đựng một quãng thời gian vô định nào đó. Bản thân anh cũng không biết mình rồi sẽ thế nào. Công việc ngập đầu không có thời gian với những người thân yêu giống như bố mẹ anh sao?

Để người anh yêu phải chịu đựng sự dằn vặt như vậy. . .Không thể. Anh từng mong rằng mình sẽ không đi theo con đường của bố mẹ bởi vì đó là con đường của công việc . Đã từng mong muốn sẽ cùng Prince tạo nên những điều thật kì diệu. Thực sự cả nhóm đã từng mong như thế nhưng rồi cuối cùng hoàn cảnh gia đình của tất cả đều không cho phép !Gia đình là gia đình. Anh không thể phá vỡ bất kì một nguyên tắc nào cả càng không muốn phá vỡ để rồi đem lại đau khổ cho cả nhà đặc biệt là ông nội!

Nỗi khổ lớn nhất của anh chính là phải từ bỏ người con gái mình yêu thương vì. . .trách nhiệm của một người trong gia đình

- Bảo Uyên . . . anh. . .

Cô bé gạt nước mắt, mạnh mẽ giơ tay ra trước mắt anh:

- Được rồi. Nếu anh đã quyết định. Em sẽ . . .chấp nhận. Chuyện này. . . sẽ nhanh thôi. Em làm được. .
.Chúng ta dù không còn là người yêu vẫn có thể làm bạn tốt

Cô hiểu mà. Những suy tư của anh tất nhiên không thể là tất cả nhưng phần nào đó cô hiểu anh cũng phải rời xa cô. Nếu vậy...chỉ bằng mạnh mẽ chấp nhận để anh khỏi phiền lòng!

Vì cô yêu anh...rất nhiều!

Anh không lên tiếng nhưng ánh mắt lại chứa đầy sự đau đớn. Anh không chỉ muốn nắm tay xã giao thế này mà chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng nói hết những điều còn giữ trong lòng này

Muốn cho cô biết anh cũng đau đớn

Muốn cho cô biết anh thực sự không muốn làm vậy

Muốn cho cô biết trái tim anh vì cô mà tan chảy

Muốn cho cô biết ngoài cô ra anh sẽ không bao giờ yêu được một ai khác

Xa anh rồi, mọi thứ thật tế nhị, thật buồn chán, thật nhạt nhẽo

Trời đã xế chiều. Rốt cuộc thì cô cũng đã chấp nhận cái sự thật tàn khốc mình vừa nghe. Lần sau nếu anh mời đi ăn chắc chắn cô sẽ từ chối, nhất định từ chối. Bữa ăn hôm nay phải trả giá thật đắt nó không chỉ trả bằng tiền mà còn bằng thời gian!

Cô bước theo sau anh thật chậm. Nhìn dáng vẻ anh tuần đi trước kia, cô không nghĩ mình sẽ không còn gặp anh trong khoảng thời gian sắp tới. Đây sẽ là lần cuối được cùng đi chơi với anh, nghĩ thôi cô thấy đau vô cùng. Chưa xa mà đã thấy nhớ anh khủng khiếp. Cô muốn mình được anh gọi lại gần và khoác vai cùng đi trong ánh nắng cuối cùng của buổi chiều tà, cùng trò chuyện, cùng mỉm cười. Nhưng giờ thì chỉ có thể lặng lẽ đi sau anh mà ngắm nhìn thế này. Cô thấy buồn

Lời chia tay sao mà nhẹ nhàng quá làm cô tưởng như chỉ là một giấc mộng.Hai người chỉ cách nhau có một chút thôi mà sao cô lại thấy như cách xa cả ngàn dặm

Khoảng cách bây giờ không thể đo được, khoảng cách lớn nhất không phải dùng thước mà đo được, khoảng cách xa nhất chính là ở cùng nhau mà trái tim thì vô cảm

* * *

Trở về nhà, Puny như người mất hồn. Sợ hãi, lo lắng, chờ mong là thứ cô đang ngự trị. Tiếng nói của mẹ cô vang lên đến lần thứ 3 mới có thể thức tỉnh tâm hồn của cô:

- Giờ thì mẹ được thưởng thức tài nghệ của con chưa? Mấy hôm nay, con rất có tiến bộ. Coi như mẹ tin tưởng giao cho con nhà bếp tối nay. Mẹ lên nhà một lát, có gì thì gọi mẹ!

Cô có nghe nhưng chỉ như là mệnh lệnh. Cô đi vào bếp làm tất tần tạt mọi thứ với cái đầu không suy nghĩ. Một vài phút sau đó, cái căn bếp lại bị cô phá hoại không còn gì hơn, tệ hơn cả khi trước. Đủ thứ mùi cháy khét làm mẹ cô vội chạy xuống. Đẩy cô tránh xa cái căn bếp một chút rồi bà tắt bếp, lắc đầu nhìn cô con gái như người mất hồn:

- Xem ra con chưa thể làm được cái gì rồi. Tránh xa căn bếp cầu mẹ một chút thì tốt hơn. Thật hết biết với con !Trời có lẽ sắp mưa nên con ra ngoài cất quần áo dùm mẹ đi

Puny lại rệu rạo, ủ rũ đi ra ngoài phòng khách. Nằm xuống ghế sofa cô lại nhớ cái dáng người cao cao nằm ở đây, khuôn mặt ưu tú, xuất thần làm trái tim cô như có gì đó thắt lại. Tiếng lộp độp rơi xuống làm cô choàng tỉnh, vội chạy ra ngoài hiên cất quần áo. Để áo vào phòng của mẹ và phòng của mình, cô nhận ra cái áo sơ mi trắng của anh vẫn để đây, mùi hương đó vẫn còn. Cô ôm lấy nó hít mùi hương rồi như thứ kích thích làm cô chảy nước mắt. Vừa ôm cái áo vừa khóc rồi ngủ lúc nào không hay

Mẹ Puny sau khi dọn dẹp chiến tích cô để lại và nấu ăn xong xuôi, mở cửa phòng thấy đứa con gái đang nằm trên giường với một vẻ mệt mỏi, tay còn ôm cái áo trắng làm bà có chút ngạc nhiên. Cầm cái áo lên mới biết không phải của cô, đoán ra là của con rể đẹp trai, bà lại càng ngạc nhiên hơn. Có cần nhất thiết phải ôm cả áo bạn trai ngủ vậy không?

- Anh đừng bỏ em. . .đừng mà. . .em không muốn đâu

Những câu nói gián đoạn trong lúc mê man làm mẹ cô thấy lạ, rất lạ. Thần sắc như người mất hồn không sức sống vừa này, không để tâm chuyện nấu ăn, còn nói có việc phải đi

- Lẽ nào con rề nói không cần con nữa?Bảo Uyên, mau dậy. Nói ẹ biết. Con rề nói chia tay con, phải không?

Cô bị tiếng nói và sự quấy nhiễu kia làm tỉnh giấc. Nghe những câu nói của mẹ cộng thêm sự buồn chán ,Puny lại mau nước mắt ôm mẹ như tìm sự an ủi, tìm chỗ dựa nào đó

- Mẹ !Con lẽ ra không nên nói ghét anh ấy, lẽ ra con nên ngoan ngoãn nghe lời, con nên ngăn cản anh ấy nhưng không thể. Con không thể làm thế !

Mẹ Puny tự suy luận theo ý nghĩ của bản thân :

- Nếu nó không cần con thì cũng không cần núu kéo làm gì. Con gái của mẹ dễ thương, ngoan như vậy nó cũng không cần thì còn cần ai nữa. Đừng buồn, người như thế con còn tiếc sao?

- Con chỉ yêu anh ấy thôi. Mẹ ơi, con phải làm sao?Nếu không có anh ấy con không biết phải làm thế nào. Nếu có thể con muốn mãi mãi ở bên anh ấy không xa cách

- Con vì người ta mà khổ sở. Vậy còn nó thì sao? Mẹ sẽ tìm nó để hỏi cho rõ con có gì không tốt mà nó lại chia tay dễ dàng tới vậy. Mẹ đã đồng ý sẽ để con và con của người bạn thân nhất kết hôn rồi, sao có thể đối xử với con của mẹ thế được

Cô núu tay mẹ lại:

- Mẹ đừng làm thế. . .Con không muốn anh ấy phải lo nghĩ nữa. . .Con sẽ không núu kéo hay trách cứ gì cả. . . Vì thế, mẹ đừng như vậy

- Con bé này, con làm sai cái gì chứ?Có gì cũng phải nói cho ra lẽ. Bỗng nhiên chia tay, lí do là gì?

- Anh ấy phải sang Nhật một thời gian không biết khi nào mới trở về. Anh ấy có lẽ không muốn con khổ tâm nhưng cũng có thể là nguyên do khác. Con không biết nữa. . .con thực sự là quá đau khổ rồi

- Thiếu gì người tốt chứ. Mẹ sẽ tìm cho con một người tốt hơn con rề. Đừng có buồn nữa

Đúng là mẹ cô có khác. An ủi thế mà cũng chấp nhận được à?Còn đang buồn thì nhắc tới chuyện tìm người khác làm gì chứ. Cô còn chưa nghĩ mình quên được Vyl

Tối hôm đó, cùng Lin và Gum trò chuyện, Puny cuối cùng cũng đỡ hơn một chút. Cô xuống nhà ôm Susu lên phòng ngủ, nhìn con vật 2 người đính ước mà nhớ về thời gian đẹp đẽ ngày xưa. Susu như hiểu cảm giác của chủ nó, nó rúc rúc vào tay cô kêu Meoz meoz

- Susu ngoan, em không được bỏ chị đi như ai kia đâu nhé!

Susu đáp lại:

- Meoz meoz meoz

Cô ôm bảo bối của hai người đi ngủ. Thi thoảng lại chợt tỉnh giấc, cứ như vậy cũng chống chọi được đến sáng

* * *

Chiều hôm sau, Puny cùng Lin, Gum đi tới sân bay. Buổi sáng với nỗi đau phải xa anh, cô nghĩ mình sẽ khóc hết nước mắt để chiều gặp anh sẽ không phải khóc nữa. Như vậy cả hai sẽ đều không đau lòng. Nghĩ là một chuyện còn làm là cả vấn đề

Trên sân bay, mọi người đều có mặt đông đủ. Có Huan, Zita và cả Ryo cùng người đặc biệt của Puny. Tạm biệt mọi người rất nhanh, anh cứ như bật công tắc lướt qua vậy

- Hai người từ từ trò chuyện – Cả đám tản đi như đã chuẩn bị trước

Puny còn tưởng anh cũng lướt qua mình giống như mấy người đó. Nhưng như thế cũng tốt, sẽ không lưu luyến. Cô vẫn đứng nhìn anh không nhúc nhích đến khi tiếng gọi ầm ập của anh vang lên làm tim cô đập loạn:

- Bảo Uyên, lại đây!

Hình như càng ngày anh càng làm người khác xen lẫn cảm xúc buồn đau. Anh gọi tên cô mà cô trong thoáng chốc còn ngỡ ngàng

không biết liệu đó có là tên mình hay không

Anh coi cô là bạn rồi thì việc gì cô phải tim đập loạn, tay run rẩy cơ chứ! Vậy mà không sao làm khác được. Có lẽ phải rất lâu nữa mới có thể quên đi anh

Cô định chạy đi mà không thềm ngoảnh lại nhưng thế nào lại không nỡ chạy đi. Đây có thể là lần cuối được gặp anh. Cô không nỡ. Trong lúc con tim lên tiếng, Puny ôm chầm lấy Vyl, cô kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh. Nụ hôn ấy là tất cả những gì cô muốn nói:

- Cho dù anh nói chia tay. . . nhưng em vẫn muốn nói cho anh biết rằng em yêu anh. Suốt thời gian qua em đã yêu anh. . .

Cô vừa rời khỏi anh thì bị anh kéo lại

- Bảo Uyên. . .

Trong phút chốc cô cảm tưởng như mình còn một chút hi vọng nhưng rồi tự lí trí cô lại phản bác lại khiến cô phải cự tuyệt:

- Đừng chạm vào em cũng đừng gọi em ầm ập như thế. . . Nếu không em sẽ không nỡ để anh đi đâu. Anh cứ thế này, cho dù em có mạnh mẽ tới đâu cũng không chịu đựng được. . . Chúng ta chỉ nên thế này thôi

Không hiểu từ lúc nào anh đã đặt vào trong vòng tay của cô Bubu đáng yêu – vật đính ước chính thức của 2 người

Bubu từ khi ở cùng cậu chủ Vyl trở nên mập mạp tròn vo hơn hẳn khi ở cùng cô chủ cũ của nó. Nhìn thấy thú cưng của mình khác trước và béo lên như thế, Puny thích thú ôm lấy nó vuốt ve bộ lông trắng muốt xù xù lên. Cô bé mãi mê với cục bông nhỏ nhỏ mà quên cái người đang đứng cùng mình mới là nhân vật chính của ngày hôm nay. Cô lên tiếng:

- Bubu của chị dễ thương quá đi!

Bàn tay vuốt ve bộ lông của Bubu cứ liên tục làm nó quay đầu lại cắn yêu vào tay cô vài cái. Bộ dạng bị Bubu bắt nạt của Puny làm ai đó đứng cạnh mỉm cười

Hình như ở lâu với Hoàng Tử hắc ám Bubu bắt đầu bị nhiễm bệnh của anh. Cô ngậm ngùi chấp nhận sự thật này, ở lâu với anh có lẽ Bubu quý anh hơn cô rồi

Puny chột ngắc đầu lên nhìn anh. Lúc này, anh sắp rời xa nơi đây cô bỗng chốc cảm giác hụt hẫng, băng khuâng, muốn níu giữ anh lại. Nhưng không thể, vì cô không có quyền làm thế. Hơn nữa, anh đã nói chia tay rồi thì nên tôn trọng quyết định ấy, nhưng điều cô buồn nhất chính là ngay cả Bubu mà anh cũng không cần. . . còn đem trả lại cho cô, thế này thì cô có nên trả lại Susu cho anh không nhỉ?

Trước khi anh đi cô vẫn nhớ lời nói cuối cùng của anh:

- Chăm sóc tốt cho bản thân. Không được để người khác bắt nạt, không được ngốc nữa, không được bắt nạt, không được tham ăn, ham ngủ nữa. Và phải sống cho tốt, Bảo Uyên!

Cô gật đầu trong lúc đó nhưng khi trở về cô lại mới ngẫm về lời anh dặn. Gì mà đủ thứ cấm không được làm. Rõ ràng là bắt ép người khác. Nào là không được để người khác bắt nạt, cô vốn dĩ hiền lành, ngoan ngoãn người ta có làm gì cũng cam chịu, quen được anh bên cạnh bảo vệ nên cũng thành thói quen. Cô không để ý tới điều gì hết. Là tại anh chứ đâu phải tại cô!

Không được ngốc sao? Cô vốn dĩ sinh ra đã ngốc nghếch, thiếu suy nghĩ, bắt nạt rồi. Vậy mới cần người hoàn hảo như anh ở bên cạnh đấy chứ!

Còn nữa, ham ăn là để phát triển chiều cao chứ bộ !Anh thích cô như bây giờ sao? Còn ham ngủ thì chỉ là việc cần thiết của mỗi người để có sức khỏe tốt thôi mà !

Cuối cùng, đương nhiên cô sẽ chẳng đoái hoài tới ai vì chỉ cần nghĩ tới anh thôi là cảm xúc lẫn lí trí đều bất ổn hết cả, chẳng còn nghĩ được tới ai nữa

Nhưng mà cô thực sự không thể nói được một lời nào bởi không chắc rằng sẽ được gặp lại anh một lần nữa. Ở đâu đó trong trái tim này, đã luôn đau đốn vì anh

Cô nghĩ mình sẽ ổn thôi, không có anh, cuộc sống này vẫn có thể hạnh phúc và vui vẻ

Tháng năm đau khổ sẽ gửi theo thời gian trong đó có những vết thương đau và những kỉ niệm buồn bã phai dần . . .

.

My heart that loved you

(Trái tim nồng nàn yêu em)

My eyes that looked at you

(Đôi mắt lặng lẽ ngắm nhìn em)

Are still here

(Vẫn còn đây)

Today when the sun sets and the moon rises again, it's still the same

(Ngày hôm nay, vẫn như thế, mặt trời và mặt trăng mọc rồi lặn)

Oh why is my heart changing this fast

(Vì lẽ nào mà trái tim lại nhanh chóng thay đổi)

Your appearance that resembled the blue sky rains

(Sự xuất hiện của em giống như bầu trời xanh khi mưa)

When my body gets wet from this rain I'll hide my running tears

(Anh sẽ cố giấu những giọt nước mắt của mình sau làn mưa ấy)

In the past when I did whatever I wanted and was foolish

(Những việc anh làm trong quá khứ thật ngốc)

You who embraces all of that are really precious

(Nhưng đối với anh, em là vô giá)

Oh baby say goodbye, for a short while goodbye

(Em yêu à xin hãy nói lời tạm biệt, tạm biệt một lúc mà thôi)

The talk about goodbye, I'll put it aside for a short while

(Cuộc tạm biệt này anh sẽ cố quên đi trong chốc lát)

All your traces be tears and stay on my cheeks

(Tất cả những dấu vết hiện hữu của em biến thành những giọt nước mắt đọng lại trên gò má)

After I go on for a trip for a short while and wipe of my heart wrenching wound

(Sau khi anh trải qua cuộc hành trình ngắn và lau khô những vết thương của trái tim)

After time passed by when I meet you

(Sau khi trời gian trôi qua, khi anh gặp lại em)

I will tell you that I missed you . . .

(Anh sẽ nói: anh nhớ em nhiều lắm)

Chuẩn bị nhận dép từ các bạn T^T

Cuộc đời ác giả của Rim sắp kết thúc rồi))

Nếu mà truyện dừng ở đây thì dự là có đủ gạch và dép cho năm sau =.= ~~

53. – Chương 53

Chap 53: Khoảng cách đôi ta

Khoảng hơn 1 năm sau đó

Từ khi lên đại học, Puny nài nỉ mẹ mãi mẹ cô mới cho đi làm ở tiệm bánh. Cô thích thú với công việc này đã lâu nhưng mẹ cô luôn phản đối vì sợ ảnh hưởng tới việc học. Giờ cô cũng được toại nguyện với mong ước mỗi ngày đều được nhìn mấy em bánh ngon tuyệt , thơm phức kia!

Không chỉ vì thỏa mãn tâm hồn ăn uống mà còn vì cô sợ nếu quá rảnh rỗi cô sẽ lại bận rộn với việc nhớ người ta. Nhiều khi nhớ không chịu được liền phải làm gì đó bận bịu cho quên đi. Đây cũng là cách để cô sống tốt cho tới tận bây giờ. Tiệm bánh ngày nào cũng đông khách

Nhưng cô sợ nhất vẫn là hai vị khách một lớn, một bé đang ngồi ở hai cái bàn xa xa kia

Một thằng bé là em trai cô bạn thân Lin đang lấy từ trong túi ra một tờ giấy và hai cái bút. Puny khở sở với cái thằng em trai Lin lắm rồi. Nó lúc nào cũng ca cẩm mong cô thương hại nó vì Lin từ khi có bạn trai ngày nào cũng đi chơi miết không thèm chơi cờ caro với nó như trước. Cô bắt đầu thấy có lí thì nó lại tiếp tục khơi ra sự đau khổ của cô. Rằng cô không có bạn trai nên không mất nhiều thời giờ đi chơi có thể cùng nó chơi cờ caro mỗi ngày. Nó còn làm như Puny có nó cùng chơi là đang may mắn lắm ấy! Nể tình bao năm nay nó cũng tử tế và ngoan ngoãn mỗi khi cô tới nhà nó chơi nên đồng ý. Dù gì cờ caro cũng là môn cô giỏi nhất!

Tất nhiên cô vẫn chỉ thua anh. Nghĩ tới đây cô lại nhói lên một nhịp. Mới vậy mà đã hơn một năm không ở cạnh nhau. Puny cảm thấy nhớ anh mỗi khi rảnh rỗi nhưng bản thân cô không cho phép...luôn là giấu đi tất cả nỗi niềm...nó khiến cô đau hơn cả khi được tuôn trào ra

Puny nghĩ thế mà ai ngờ lần nào cũng thua chiêu trò của nó. Không những thế, còn bị nó chế giễu mỗi khi gặp vị khách mà cô sợ thứ hai!

Vị khách này là một cô nàng đồng đánh và rất khó tính. Đặc biệt là rất ghét cô! Vì sao ư?

Vì lần nào cô ta gọi bánh ngọt thì Puny lại đem bánh kem lên; gọi coca thì Puny lại đem cà phê lên; gọi bia thì lại đem rượu. Cô ta có những lần không ngần ngại uống vài chai rượu. Có lẽ đã quen với đồ uống có chất cồn này rồi. Thảm hơn nữa, lần nào Puny cũng làm đổ nước ra quần áo của cô ta. Thành thông lệ, cô ta từ đó đề nghị Puny đừng phục vụ mình . Puny cũng đâu có muốn, chỉ là cô ta hay cáu gắt, hạch sách tí mẩn đến nỗi chẳng ai muốn phục vụ phải nói là không thể phục vụ được, Puny mới làm thay. Ai ngờ lần nào cũng làm hại tới cô ta. Vì thế, thằng em Lin luôn chế giễu cô bằng cái nick name: Chị Đậu ngọc !

Hồi bé thì nó hay gọi cô là Chị ngọc. Giờ lớn hơn nó liền gọi cô là Đậu ngọc. Dần dần cô quen nên cũng không phản kháng nữa. Có khi nó gọi tên cô đằng hoàng cô còn nghĩ nó bị bệnh nữa!

Puny đang lau dọn bàn ghế và ử rử nhìn sang bên thằng em Lin đang vẫy tay gọi cô sang chơi cờ. Cô chán lắm rồi. Giờ thì không còn thiết gì trò cờ caro nữa. Mệt mỏi, chán nản vô cùng !

Hôm nay, vì 2 người đó đến muộn nên các nhân viên khác đã đi về. Puny cầm menu ra cho vị khách khó tính trước. Hôm nay cô không làm gì sai với yêu cầu của cô ta, cũng không làm đổ nước ra người cô ta nữa. Đến mức cô ta ngạc nhiên thốt lên:

- Cô hôm nay lạ thật. Không thể tin được
- Vậy để tôi như mọi khi vậy
- Thôi thôi. Mau đi làm việc đi ! – Cô nàng phẩy tay

* * *

Ông nội Vyl đã lâu không được gặp cháu mình ông bỗng chốc lại khỏe ra hẳn. Hơn năm nay, Vyl cũng quen dần với việc ở công ti. Ngày nào các cô nhân viên cũng bàn tán:

- Giám đốc thật đẹp trai!
- Mới trẻ như vậy mà đã tài giỏi quả thật là đáng nể
- Nhưng mà nghe nói anh ấy không thích phụ nữ!

Lời ra tiếng vào khá nhiều. Về chuyện anh không thích phụ nữ thì cũng do cô thư kí xinh đẹp mà bố anh từng tuyển về bị anh nhần tâm đẩy xuống bộ phận khác. Mẹ anh đã từ lâu muốn đuổi cổ cô ta đi nhưng bố anh thì lại thích sự chu đáo của cô thư kí này nên hai người cãi nhau một trận. Cũng lần đó mà bà bỏ về nhà dỗi chồng đòi ông kiếm lại anh thư kí đẹp trai kia mới chịu

Vyl cực kì dị ứng với cái kiểu của cô thư kí đó. Anh cũng chỉ nhìn người ta bằng hai từ: TẦM THƯỜNG ! Lúc nào cũng vậy, chỉ có cô bé của anh là đáng yêu khiến anh phải nhìn bằng cặp mắt khác. Ngoài ra, không ai thay thế được

Vì thế mà cô thư kí ngay lập tức bị đẩy đi không thương tiếc. Anh nghĩ đi nghĩ lại ai làm thư kí cũng sẽ chỉ như thế cho nên gọi anh quản lí qua đây làm trợ lí!

Ryo sung sướng ngay hôm đó sang Nhật. Vừa mới tới, Ryo đã tỏ ra yêu thương Vyl vì đã cho anh được chăm sóc cậu chủ của mình. Cũng lí đó mà cô trưởng phòng đã rùng rợn mà bà tám:

- Xem ra giám đốc thực sự không thích phụ nữ !

Lần nào đi vào cũng thấy Ryo chăm chút cho Vyl làm mấy bà cô đó e ngại. Thương tiếc cho người hoàn hảo như Vyl ! Người ta đâu biết từ nhỏ Ryo đã như bảo mẫu của anh dần dần anh cũng quen. Nhưng nhiều lúc cũng tự thấy ngán ngại. Nghe mấy lời bàn tán đó thực sự anh đang bắt đầu thấy khó xử

- Tiếc thật đấy! Đẹp trai như vậy mà . . . lại gay!

(Rim vô can anh ơi mấy chị đó nói vậy mà* chuồn*)

- Chị nói gì thế?! Em thấy 2 người đó đẹp đôi mà! Yêu chết được
- Vớ vẩn. Đẹp trai như vậy phải sánh bước cùng một cô gái xinh đẹp chứ!
- Xem kìa! Anh Ryo và anh Vyl lúc nào cũng đi cùng nhau ,ôi ôi,thật đẹp đôi

Hai cô nhân viên bàn tán sôi nổi khi anh và Ryo đi ngang qua. Có nhất thiết phải nói to vậy không? Bàn tán gì mà như để cho anh nghe thấy vậy?

- Ryo! Phiên anh lùi ra xa chút

Vyl có lẽ cảm nhận được sự khó chịu khi hình tượng của mình bị bôi bác tới vậy. Còn Ryo thì như cố ý làm người ta hiểu nhầm anh để trả thù mấy lần anh hạch sách với quản lí đây mà!

- Cậu chẳng nói chúng ta phải luôn đi cùng nhau còn gì! Tôi thay vị trí thư kí cho nên phải làm đúng trách nhiệm
- Lần sau tôi đi trước, anh đến sau
- Sao vậy được. Tôi là thư kí kiêm quản lí ! Phải theo cậu 24/24 !

- Đã là quản lí thì anh biết công việc rồi đấy.Tôi cho anh thời hạn trước khi tôi rời khỏi đây phải xóa bỏ tin đồn kia!

- Được thôi !

* * *

Kì Long quả thực rất tốt, anh quan tâm Puny, yêu thương cô nhưng trái tim này, đã chỉ dành ột người. Không thể chứa thêm ai khác! Nhưng gần đây Puny dường như có một chút gì đó cảm nhận thấy Kì Long rất ấm áp.Trong lòng cô sợ rằng bản thân chỉ đang lợi dụng tình cảm của anh để quên đi người đó. Cô không muốn vì mình mà khiến người khác tổn thương

Kể từ khi thân thiết với mẹ của Puny, Kì Long thường xuyên tới tiệm bánh mẹ cô. Cũng có một chút bất ngờ khi Kì Long tới đây, anh hoàn toàn không biết về tiệm bánh của nhà cô. Vô tình lần đó lại thấy Puny ở đó khi ấy mới biết Puny làm việc ở đây.Còn vô tình biết thêm Puny đã chia tay với Vyl

Lần ấy, quyết định từ bỏ tình cảm với cô, Kì Long đã rất dằn vặt. Cô bé ấy ở trong trái tim cứ bủa vây lấy tâm trí anh không thể nào quên được. Tưởng rằng Vyl sẽ đối xử tốt với cô ai ngờ đến giờ lại bỏ rơi người con gái ấy một mình. Lần này nhất định anh sẽ không để tuột mất cô một lần nữa

Mấy ngày sau đó, Puny đi làm hay đi học cũng đều gặp Kì Long. Anh bây giờ trưởng thành và lí trí hơn trước rất nhiều. Đặc biệt là không còn du côn như trước nữa. Vô đường của gia đình cũng nhờ vậy mà phát triển hơn. Ngày nào cũng gặp nhưng Puny vẫn cứng đầu và ngoan cố như trước.Kì Long bao lần làm cô cảm động nhưng cuối cùng lại chỉ phủ phàng:

- Chúng ta làm bạn nhé!

Puny nhận ra bản thân vẫn chưa thể quên ai đó. Nhưng mấy hôm nay nghe Lin nói rằng Vyl và Hoa Phương có hôn ước gì gì đó .Cô chưa từng nghe đến điều này! Nhưng cũng phải thôi, công ti của nhà Hoa Phương cũng chẳng kém cạnh gì nhà Vyl.Nếu cả hai cùng hợp tác thì rõ ràng là vô cùng hợp lí. Có lẽ anh chia tay là vì cô và anh không tương xứng

Nghĩ tới đây, Puny chẳng còn tâm trí làm việc nữa. Cô tưởng rằng mình sẽ tiếp tục chờ đợi anh trở về .Nhưng nếu đã rõ ràng như thế chỉ còn một sự lựa chọn là quên đi.Giờ thì cũng có đủ can đảm để quên

Puny đi dạo trên con đường về nhà . Hôm nay sao mà nó xa tới thế? Đi mãi mà chỉ như đứng lạng suốt mấy tiếng đồng hồ. Cô sợ rằng sẽ chẳng nhích được bước nào về nhà

- Bảo Uyên, cùng đi xem phim nhé!

Cô quay lại, bàn tay của Kì Long đã nắm lấy tay cô từ bao giờ. Cô đẩy nhẹ tay anh:

- Em không đi

- Tại sao? Em vẫn còn nghĩ tới. . .

Cô không muốn nhắc gì tới kẻ vô tâm ấy nữa

- Đừng nhắc. Em quên anh ấy rồi

- Vậy còn từ chối. . .

Cô nghĩ lại, đi xem phim cũng vui mà. Ít ra thì cũng còn hơn là về nhà và khóc lóc hay đại loại là cúi đầu ăn đến đau bụng. Như vậy chẳng phải đang làm khổ mẹ hay sao? Chuyện này không nên làm ảnh hưởng tới người khác

- Chúng ta đi – Cô kéo tay Kì Long

Đến nơi, phải nói rằng cô rất thích xem phim hài. Và Kì Long cũng thế. Cô vui vì không cần phải cãi nhau về việc chọn phim như với. . .Mà thôi, bỏ đi, đã nói là quên rồi

Phim lần này còn thú vị hơn mấy lần trước, cô cứ cười đến đau cả miệng và người bên cạnh cũng thế. Cả hai dường như không thể ngưng một giây phút nào. Cô đang vui vẻ thì nghe thấy tiếng của cô gái ngồi cạnh đó:

- Anh không thấy buồn cười sao?
- Anh thấy thật lố bịch , nhảm nhí. Chẳng có gì đặc sắc hết
- Đồ vô cảm. Anh giả bộ hay cũng không được sao? Mất cả hứng

Cô im lặng. Trong lòng lại trào lên dòng cảm xúc kì lạ.Nó xâm lấn lấy tâm hồn đang vui vẻ của cô. Nước mắt không biết từ bao giờ lại trào ra.Nó quá dễ dàng khiến cô không kịp kìm nén lại

- Sao em lại khóc?? Đây là phim hài cơ mà
- Phim hài vẫn có cảnh cảm động mà . . .

Kì Long nhìn lên màn hình. . . Đây là cảnh cảm động gì thế?? Hai người trong phim cãi nhau loạn cả lên, còn đánh nhau toí bởi có gì mà cảm động. Lại nói dối rồi. Anh đưa tay lau nước mắt vương trên mặt cô. Anh đoán cô lại nhớ Vyl rồi!

Vẫn là vị trí này. . . Vẫn là rạp chiếu phim ấy. . . Vẫn là phim hài. . .Nhưng mà tại sao người bên cạnh cô không phải anh ấy?

Tại sao không phải bộ mặt lạnh lùng ấy? Tại sao?

Cô càng nghĩ càng không thể ngừng rơi nước mắt. Thấy cô đau đớn như vậy, Kì Long cũng như bản thân còn đau đớn gấp bội phần. Anh ghét bản thân mình đã không thể làm cô cười vui và hạnh phúc

Puny chạy ra ngoài, cô khô

ng muốn người khác biết rằng cô đang ở tận cùng của đau đớn tưởng như không thể chịu đựng được nữa. Cô ngồi sụp xuống và nức nở, tiếng nấc ngày một lớn hơn và nước mắt thì cứ rơi lã chã không ngừng

Kì Long lại gần, đỡ cô đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình bé nhỏ đang có phần run rẩy kia.Cô vẫn ý thức được nên nhích người khẽ

- Em để người khác quan tâm một chút không được sao?
- Em biết. . . anh rất quan tâm đến em. . . nhưng mà. . . em không đáng đâu. Em ở cạnh anh nhưng lúc nào cũng chỉ nghĩ tới Vyl.Dù cho đã cố quên đi nhưng hình ảnh của anh ấy tràn ngập trái tim em.Khi cùng anh đi xem phim, em lại nghĩ tới anh ấy. Làm sao mà có thể để anh thấy em tệ tới vậy. Em không muốn làm anh đau khổ. . .
- Không cần nói nữa. Anh chỉ cần biết rằng người trước mặt anh là người anh muốn bảo vệ, yêu thương.Dù em nghĩ tới ai, yêu ai với anh tình cảm dành cho em, luôn luôn là như vậy. Anh sẽ chờ em, cho tới khi em quên cậu ta
- Kì Long, anh . . . đừng tốt như thế nữa. Em cảm thấy bản thân thật tệ
- Em chỉ cần để anh quan tâm thế này là được rồi.Đừng khóc nữa, cô bé đáng yêu. . . Mọi chuyện sẽ qua thôi !

Trong vòng tay ấm áp của Kì Long, Puny không ngừng khóc , nước mắt cứ như chỉ đợi cảm nhận được sự quan tâm là trào ra. Cô đã chịu đựng quá lâu rồi!Thì ra trong lòng cô, vị trí của Vyl là không thể thay thế hay xóa mờ đi. . . dù chỉ là một chút!

* * *

Ở Nhật ,. . .

- Đến giờ ăn trưa rồi! Cậu chủ cậu. . . không định đi ăn sao?
- Anh cứ đi – Vyl đáp nhưng mắt vẫn dán vào màn hình laptop

Anh vui đầu vào công việc như muốn quên đi cô bé đáng yêu vẫn hay hiện lên trong tâm trí

- Cậu đừng làm khổ mình thế. Trước giờ cậu không quan tâm đến ăn uống thì tôi biết rõ nhưng giờ ngày nào cậu cũng bỏ bữa thế này không thể được đâu. Ăn cũng đâu phải là xấu có cần kì thị chuyện thiết yếu vậy không??

” Ăn là nhu cầu rất bình thường của con người mà. Anh có phải con người không vậy?” – Anh lại nhớ cô bé ấy

Ryo vừa thu dọn xong đồng giấy tờ ở bàn làm việc chuẩn bị đi ăn thì thấy vị Giám đốc trẻ tuổi cũng đứng lên có lẽ là đã thay đổi ý định. Lúc nào cũng ngoan cố rồi lúc sau có thể thay đổi ngay được. . .

Vừa xuống nhà ăn của công ti thì tất cả đã réo ầm lên

- A! Giám đốc anh ngồi đây đi – Một bà chị đơn đả

- Bên đó chật lắm! Hay là anh sang đây ngồi đi – Một cô nhân viên trẻ lên tiếng

Và sau đó thì hai bàn bên ấy đã cãi lộn toả toả tới một hồi. Vyl kêu Ryo đi giải quyết chuyện đó rồi tìm một bàn không có ai mới ngồi xuống làm bao ánh mắt tiếc nuối nhìn theo

- Sao chị không ăn ?

Bàn đối diện là bàn của trưởng phòng kế hoạch. Anh không quan tâm cho lắm nhưng cuộc hội thoại cứ đập vào tai

- Cô nhìn chị thế này mà bảo chị ăn mấy thứ tạp nham này à?

- Tạp nham gì chứ? Rõ ràng là ngon hơn cả mấy thứ trong nhà hàng 5 sao!

- Xem đi. Dầu mỡ dính đầy thế kia . Chị phải dùng mấy lượt giấy thấm chứ ít gì! Cô cũng ăn ít thôi, con gái ăn mấy thứ tăng cân này làm gì!

Cô nàng vội nhìn lại người mình và bỏ ngay những thứ mình đang ăn xuống

- Chị thấy em dạo này béo không?

- Có, có chứ! Muốn thành heo thì cứ mà ngày nào cũng ăn thế này đi

Ryo từ đâu chạy tới:

- Vậy mấy bà cô của tôi cứ gọi rau luộc và nước lọc ra mà thưởng thức

- O Ryo! Cậu ở đây từ bao giờ? Giám đốc cũng ở đây sao? – Bà chị trưởng phòng ngẩng đầu lên

Vyl khẽ cười. Không phải cuộc hội thoại ấy hài hước mà vì nó giống như khiến anh nhớ thêm về cô bé ham ăn ấy !

- Chị ! Giám đốc vừa cười với chúng ta à? Em đi chết đây! – Cô nhân viên huých tay chị cả

- Chết cái đầu cô. Người ta không được cười sao?

- Nhưng mà. . . anh ấy cười thực sự quá đẹp trai ,quá hoàn mĩ!

Ryo lần nữa xen ngang:

- Thôi, thôi mấy bà cô! Đừng nhìn Giám đốc nữa. Tập trung ăn tiếp đi

- Xì. Anh ta bực sợ chúng ta ăn thịt Giám đốc của anh ta chắc!

Trở về bàn của Vyl, Ryo đặt thức ăn xuống và liến thoắng

- Cậu chủ! Giống cậu quá rồi kìa!

- Giống gì chứ?

- Cậu cũng hay gọi mấy thứ đó là tạp nham còn gì! Mấy bà cô đó cũng để ý quá. Cô chủ có bao giờ lo mấy chuyện đó đâu, thích ăn thì ăn. . .Mà nhìn lúc cô chủ ăn rất đáng yêu làm tôi lại thèm ăn rồi đấy! Cậu cũng ăn đi!

Cô bé ấy đúng là đặc biệt nhất. Chẳng bao giờ e ngại chuyện ăn uống. Mỗi lần nhìn cô bé ấy ăn anh cũng cảm thấy no bụng. Thì ra không làm việc là anh lại nhớ tới cô. Chính thế nên không thể không vui đầu vào công việc. Anh sợ rằng chỉ cần nhớ thêm một chút nữa thôi là có thể bỏ hết tất cả để trở về gặp cô!

* * *

Thấm thoát đã 3 năm trôi qua...kể từ ngày hai người chia tay

Hôm nay, Lin và Gum rủ Puny đi chơi. Đã lâu rồi cả ba không cùng hẹn gặp thế này. Từ khi lên Đại Học, Puny chỉ chăm chăm vào công việc ở tiệm bánh, cô làm vậy chỉ vì muốn quên một người. Bây giờ có thể cùng đi chơi thế này thật là khiến người ta bàng hoàng nhớ về quãng thời gian còn là học sinh. Thật vui và hạnh phúc. Trong đó có xuất hiện những kí ức đẹp của cô và Vyl. Cô chẳng bao giờ muốn quên đi bất kì một kí ức nào

Nhớ những ngày cả hai cùng cãi lộn đủ thứ chuyện cực kì là vớ vẩn – lúc nào cũng có cãi vã và điều ấy không hề nhằm chán chút nào

Nhớ kỉ niệm ở nhà anh, cùng nhau đi học, cùng ăn, cùng cười đùa, cùng đi chơi...

Cô nhớ cái kẻ nhẵn tâm cướp đi nụ hôn đầu của cô – dù thế- cô chỉ oán giận anh một chút thôi- thực ra có lẽ cô thích anh cũng vì rung cảm đã xuất hiện từ sau điều ấy

Cả hai dù cãi nhau hay giận dỗi, anh lúc nào cũng ôm cô thật chặt! Lúc ấy cô biết anh chẳng ưa gì mình nhưng luôn ôm cô ấm như vậy. Hóa ra anh từ lâu đã thích cô rồi. Chỉ là quá tự cao chăng?

Anh luôn dùng những câu chữ đáng ghét, lạnh lùng thật ra nghĩ lại anh đang lừa chính anh thôi. Trong anh quan tâm cô nhiều lắm!

Lần đầu tiên anh khen cô dễ thương khi ấy anh có biết mặt cô đỏ lựng thế nào không? Nếu biết anh sẽ cười nhạo hay véo má cô?

Anh ghét sự mè nheo, phiền phức,ngốc nghếch...vậy mà luôn phải chịu đựng tất cả...vì cô!

Mấy lần ra lệnh đều là vì lo cho cô! Anh quá là đáng ghét rồi!

Không biết từ bao giờ cô lại mong là bạn gái của anh thật sự. Anh nói là diễn nhưng cô cảm thấy cô thật lòng! Mà không, cả hai đều thật lòng từ bao giờ mất rồi! Không có bản hợp đồng nào hết, cả hai đều tình nguyện là của nhau...

Cô thật ngốc khi để anh phải hạ mình tận hai lần tỏ tình! Thật tội! Cô lẽ ra phải đồng ý ngay chứ! Vì cô thích anh từ lâu nhưng cứ tỏ vờ. Cả hai đều vậy...

Lúc cô bị bắt cóc, cô biết rõ anh lo lắng, biết anh ôm cô suốt quãng đường, biết anh đang ghen nữa... Rõ ràng biểu hiện ấy cực kì đáng yêu! Đến nỗi cô cứ vờ như không biết để anh tức điên lên...

Khi nhìn anh nắm tay Hoa Phương cô đau lòng lắm! Cả lúc anh thân thiết với chị Như Kiều nữa! Cô nhìn họ và nghĩ mình thân với anh hơn rất nhiều. Tại sao anh thờ ơ? Tại sao? Có biết người ta buồn hay không?

Cô tự hỏi vào cái ngày Hội học sinh trong lòng anh có chút gì lạ lắm không? Lạ với hình ảnh của cô lúc ấy! Hay vào bữa tiệc lần trước, cô khi ấy có xứng với anh không? Cô luôn nghĩ và hiểu rằng anh sẽ chẳng quan trọng chuyện đó đâu!

Đúng là cô không ngờ anh lại là Hạt Dẻ- một con người từng âm áp đến thế dù từ đầu anh cũng rất kiêu ngạo và lạnh nhạt! Chuyện này cũng không đáng suy ngẫm vì nó là quá khứ rồi. Mọi quá khứ cô đã chỉ còn lưu lại kí ức tươi đẹp mà thôi!

Qua đi tất cả, lời chia tay như vẫn còn mới đây hiện lên trong tâm trí

“Chúng ta... dừng lại thôi”

Puny hiện giờ chỉ biết cười nhạt một cái! Nụ cười thoáng qua nhưng chứa nỗi đau lớn vô cùng

- Cậu và anh Vyl thực sự là chia tay sao? – Lin vừa nhấp một ngụm cà phê liền đặt xuống

Puny lúc này trở về hiện tại. Một câu hỏi chẳng có gì là lạ với cô!

- Lin này, cậu hỏi câu đó được cả ngàn lần rồi đấy!

- Nhưng mà ngay cả tớ đây cũng không tin nổi đây này -Gum cũng có vẻ ngạc nhiên lắm

- Ai rồi chẳng phải chia tay .Hơn thế, anh ấy còn có hôn ước với người ta rồi

- Cũng phải. . .Mà cậu với Kì Long là thật sao?

- Cái gì thật?

- Puny. Cậu và Kì Long đang hẹn hò à? – Gum có vẻ hào hứng

Vừa mới nhấp được ngụm nước thì cô liền bị Gum làm cho suýt thì phun hết ra.Cô vẫn coi Kì Long chỉ như người bạn. Nếu ai đó hiểu lầm thì thật không biết phải làm sao. Mà thời gian qua cô cùng Kì Long đúng là có nhiều lần cùng đi chơi nhưng đó cũng gọi là hẹn hò sao?

- Đi chơi suốt ngày cùng nhau thì không phải là hẹn hò thì gì – Lin khẳng định

- Là hẹn hò sao? Bạn bè đi chơi với nhau có sao? – Puny đáp

- Cậu đấy. Tuy rằng tớ ủng hộ cậu và anh Vyl cơ nhưng đã ra thế này .Cậu có thích ai chúng tớ cũng ủng hộ. Chỉ cần đừng u sầu và đau khổ mãi như thế nữa. Thấy cậu không còn hồn nhiên và vui vẻ như trước chúng tớ buồn đấy

- Được rồi. Tớ trở lại làm Bảo Uyên trước đây là được chứ gì!

Thấy Puny lại cười vui như trước, Lin và Gum cũng cảm thấy vui lây. Từ khi Vyl rời đi, ngày nào cũng chỉ thấy Puny ủ rũ và vô cảm

Tất cả nụ cười hình như chỉ là gương ép bản thân để không khiến mọi người thương cảm.Nhưng mà cả hai đều biết trong lòng Puny rất đau khổ. Nhưng nếu đã trở lại làm Puny vui vẻ của hồi trước thì tốt hơn rất nhiều rồi!

Đạo gần đây, Puny và Kì Long trở nên thân thiết hơn. Cô không biết rằng mình đã thích Kì Long hay là vì bản thân đang đau khổ nên khi tìm thấy sự thương cảm kia thì vội nắm lấy.Cô cũng chẳng rõ nữa chỉ biết rằng cái quan hệ mà lúc đầu cô vạch ra là bạn bè thì giờ hơn mức đó một chút.Có thể coi là bạn bè tốt được rồi!

- Bảo Uyên, con dạo này và Kì Long thế nào rồi?

Mẹ cô lại bắt đầu rồi đấy! Hình như cô đã để mọi người lo tới mức độ đó rồi. Sợ cô nghĩ quẩn hay sao mà cứ gán ghép vậy chứ! Cũng được 3 năm rồi ,cô còn nhớ gì tới nữa

Mà có nhớ cũng chẳng thể gặp lại anh

- Con và anh ấy vẫn là bạn bè tốt mà

- Tốt gì mà tốt. Mấy năm rồi con còn nhớ tới con rể à?

Chính mẹ cô cũng còn gọi anh là con rể kia mà. Nói cô quên đi anh còn khó hơn gấp nhiều lần.Thời gian đó chỉ làm cô bớt đau khổ thôi, mỗi lần về nhà nhìn thấy Bubu ,Susu cô không thể kìm được lòng mình. Cô cầm điện thoại l

ên rồi lại đặt xuống không đủ can đảm gọi cho anh . . .và cũng không có lí do gì để gọi. . .lại sợ rằng khi nghe thấy giọng nói của anh sẽ không ngừng nhớ đến.Rất cuộc vẫn chỉ là tự mình chịu đựng

* * *

Chuyện tình cảm của Vyl và Ryo đã trở thành chủ đề Hot ở công ti.Dù cho Ryo nói thế nào mấy kẻ lắm chuyện đó cũng vẫn có thể đồn âm lên được. Quản lí chăm sóc cho cậu chủ thì có gì mà lạ lắm thể chứ?

Vừa vào trong phòng Giám đốc, Ryo lại bắt gặp cái ánh mắt như ngàn dao kia

- Cậu chủ! À quên Giám đốc. . . cậu lại sao thế?

- Chuyện tôi nói anh thế nào rồi?

- Vẫn đang giải quyết. . .

- Còn chuyện đính hôn?

- Chuyện đó. . . là ý của Chủ tịch, tôi làm sao mà can thiệp được. Chính cậu chia tay cô chủ thì đừng trách tôi không làm tròn trách nhiệm chứ?

- Tôi chia tay không phải vì chuyện đính hôn

- Vậy thì vì sao?

- Nói anh chờ đợi một người không biết đến bao giờ mới gặp lại, anh có thể sao?

- Có thể

- Vậy anh nghĩ tôi nữ để con bé ấy chờ đợi trong mấy năm qua thế sao?

- Vậy là. . .cậu muốn cô ấy đừng chờ đợi mà hãy sống thật tốt. . . và tìm một người khác có thể thay thế cậu

- Ý đó . . . – Vyl ngập ngừng

- Được rồi. Tôi biết cậu chỉ mong cô ấy sống tốt mà không phải sống trong nỗi nhớ cậu còn chuyện tìm người khác thì không.Nhưng cô ấy thì sống trong nỗi nhớ cậu còn hơn là để cậu nói chia tay dễ dàng như thế. Tôi thật không hiểu nổi cậu đấy! Mà cũng tại cậu chia tay mà chủ tịch muốn cậu đính hôn với người cậu không thích kia kia – Ryo sống cùng với anh bao năm làm sao mà không biết anh đang nghĩ gì được

- Tôi không đồng ý thì bất cứ ai cũng không thể

- Cô tiểu thư kia cũng không đồng ý nên cậu đừng có lo. Chuyện này khiến mọi người loạn hết cả lên đó.Mọi người trong công ti không chỉ đồn chuyện cậu với tôi mà còn thêm cả chuyện vì tôi mà cậu từ chối chuyện đính hôn nữa . . . =.=

Cái chuyện quỷ dị kia, thiệt tình...Mỗi lần nghe đến là anh ớn đến tận cổ

- Anh còn đứng đó. . . trở về dẹp hết đi !Nếu không thì tháng này...anh làm không công cho công ti

- Cậu. . .không có chút tình thương mà !Tôi đi ngay đây

Anh tin tưởng giao cho anh quản lí nhiệm vụ phải xóa bỏ tin đồn trước khi về nước. Ryo suy đi tính lại thì chỉ có cách hiệu quả nhất. Và thế là anh quyết định trước ngày anh về nước sẽ triển khai ý tưởng độc đáo này

Ngay tháng sau, Ryo đã nhanh chóng tự ý làm chuyện tày đình. Anh định phát thiệp đính hôn cho cả công ti. Dù biết rằng sớm muộn gì Vyl và Puny cũng đến thời điểm đó nhưng tự ý hành động là điều quá mức cho phép. Nghĩ đi nghĩ lại không có cách nào khác là làm việc này

Vì tin đồn đó lan cả công ti, anh đi giải thích chắc chẳng ai tin. Hơn nữa, cũng không biết giải thích ra sao. Cuối cùng, Ryo liều mạng dùng cách này. Đến tai chủ tịch và ông bà chủ thì không ra cái gì hết. Thế nào anh cũng bị đuổi việc ngay. Đã gần bó lâu với Vyl, anh lại thích cái tính có phần lạnh lùng và vô tâm ấy

Anh đã chuẩn bị tinh thần bị sa thải rồi! Có thể nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ cậu chủ giao đã rồi ra sao thì ra

Ryo cũng đợi đến khi Vyl chuẩn bị rời đi thì phát ngay .Anh vốn dĩ đã chuẩn bị đi nhưng quên một số thứ gì đó lại quay lại. Ai ngờ quay lại mới biết nguyên do tại sao tin đồn lại bị dập ngay như thế!

Cả công ti vội vã chạy tới chúc mừng anh !Giờ mà nói đó không phải thì hơi quá lố. Mà tự ý như vậy liệu Puny có đồng ý? Cô thế nào cũng giãy nảy lên trách móc anh ! Ryo chết tiệt ! Anh chia tay cô xong thì còn gì đủ tư cách mà làm cái chuyện vô ý này chứ!

Ngay sau đó, ông nội anh lại vui mừng hơn cả. Ông cuối cùng cũng được nhìn đứa cháu dâu của mình. Bố mẹ Vyl thì thấy anh quyết định mà không hỏi ý kiến mình đã tự ý in thiệp. Nhưng miễn sao ông nội vui là cả nhà đều đồng tình. Vậy mà Ryo còn nghĩ mình sẽ bị cho lên thớt mà chém hết nhát này đến nhát khác

Vyl còn chưa biết nên đối mặt với Puny thế nào.Xa cô lâu như thế nhưng trong lòng anh chẳng thể quên dù chỉ là giây phút ngắn ngủi. Cô bé ấy đang sống thế nào? Anh vẫn luôn tự hỏi điều ấy suốt thời gian qua

* * *

- Kì Long, anh đến đây có . . . việc gì không?

Puny còn đang ngỡ ngàng không hiểu tại sao vào lúc chiều muộn thế này Kì Long còn tới. Vẫn còn tiếng thở hồng hộc, có lẽ anh gấp tới mức chạy vội tới đây

- Em . . . không sao chứ?

- Em bình thường. . .

- Vậy chuyện Vyl sắp đính hôn thì sao?

Chuyện này cô cũng đã biết rồi. Chắc là hôm nay Kì Long mới biết. Cô còn chưa đau lòng thì anh việc gì phải lo lắng tới mức này chứ!

- Chuyện đó. . . em cũng biết rồi. Mà cũng đâu có sao. Em và anh ấy đâu còn quan hệ gì nữa

- Em thực sự không sao chứ?

Cô rõ ràng là nói dối với anh mà. Hôm biết tin ấy, cô vội vã đi về nhà khóc sưng cả mắt. Chắc chắn lí do chia tay là vì anh đã có hôn ước từ trước. Cũng phải thôi. Anh và cô lẽ ra từ đầu không nên gặp gỡ rồi. Hoa Phương rất yêu anh, hơn nữa còn xinh đẹp, hoàn hảo, . . . Hai người họ lẽ ra phải đến với nhau. Cô không biết mình nên sao mới phải. Làm gì còn tư cách mà ngăn cản, níu kéo thứ không thuộc về mình nữa

Cô kìm nén nhưng hôm nay nghe Kì Long hỏi câu đó, cô lại thấy mình chẳng có gì ổn cả. Rất tệ

- Không. . . sao – Cô cố gắng nén lại nỗi đau

Kì Long ghì chặt vai cô, nhìn thẳng vào đôi mắt giấu đi sự đau khổ:

- Thật sự không sao?

Cô không thể nhìn vào mắt anh lúc này, nếu không sẽ khóc mất!

- Không sao hết mà. Em còn phải nói bao lần nữa

Cô chạy vụt đi. Òa khóc. Lại để Kì Long nhìn thấy bộ dạng yếu đuối này, cô quá là ủy mị mà. Trước giờ khả năng kìm nén của cô rất tốt. Chỉ là từ khi có Vyl ở bên cạnh cô quên rằng mình phải kìm nén. Bởi vì anh lúc nào cũng khiến cô có cảm giác được bảo vệ vì thế cô thoải mái khóc trước mặt anh. Nhưng với người khác, cô không thích để người ta thấy vẻ tội nghiệp ấy. Tệ thật, giờ thì ngay cả cái việc nén khóc thôi cũng không làm được nữa

- Rõ ràng là không ổn. Anh đã nói rằng sẽ luôn quan tâm em rồi. Tại sao còn như thế?

Cô quay lại ôm lấy Kì Long, khóc nức nở

- Đến bây giờ, em biết rồi. Em không thể quên được anh ấy. Em xin lỗi nhưng không thể. Em càng ngày càng nhớ anh ấy nhiều hơn. Dù cho biết rằng điều ấy là không nên nhưng nó đã trở thành thói quen thấm vào em mất rồi. Em yêu anh ấy

- Bảo Uyên, đừng như vậy nữa. Cậu ta sắp đính hôn đấy! Em còn có thể sao?

- Em biết...nên em sẽ đi gặp Hoa Phương và nói cho cậu ấy biết em không thể quên được anh Vyl...Nếu có thể thì...ậu ấy sẽ...

- Em điên rồi sao??? Em đi cầu xin cô ta cái việc đó sao?? Tỉnh lại đi. Em không thể làm thế. Nếu cậu ta còn yêu em thì đã hủy bỏ hôn ước và cũng không chia tay em như thế này

Đúng là khi ấy cô mất trí thật rồi. Còn định đi cầu xin Hoa Phương. Không thể. Cô vốn mạnh mẽ mà. Có thể chịu được 3 năm chịu thêm vài tháng nữa thì có sao. Kì Long nói đúng. Nếu anh thật sự còn một chút tình cảm thì có lẽ đã hủy bỏ hôn ước ấy nhưng phần nào đó cô vẫn nghĩ rằng anh bị bắt buộc

- Em điên thật rồi. . . Có lẽ nên kết thúc tại đây – Puny lau nước mắt nói kiên quyết

- Mệt rồi. Mau vào trong nhà nghỉ ngơi đi. Đừng khóc như vậy nữa

Cô gái ấy khi đó là một cô bé hồn nhiên và hay cười. Kì Long chẳng thấy cô ấy khóc bao giờ, nụ cười luôn thường trực trên môi. Cô bé ấy rất cứng đầu và thích chu mỏ khi cãi lộn. Đáng vẻ đáng yêu khi ấy khác với bây giờ. Lúc nào cũng có thể khóc vì nhớ đến Vyl

Kỉ niệm có lẽ là quá nhiều khiến cho từng nơi cô đặt chân đến đều đã là nơi cả hai từng đi qua và có những phút giây hạnh phúc

Phải chăng tình yêu là nỗi đau chất chứa trong mỗi con người?

54. – Chương 54 (end)

Chap 54: Cầu hôn- End

Phải

Tình yêu là nỗi đau

Nhưng...

Nó là một nỗi đau đẹp....

* * *

Puny đang bận rộn với một ngày buổi chiều Chủ Nhật ở tiệm bánh. Sau một hồi chạy qua chạy lại thì cũng được nghỉ ngơi. Buổi sáng thì đi học trên trường, chiều về lại bận bịu với công việc làm thêm. Giờ đã là 3h chiều, tầm này khách thường không đông. Cô ngồi nghỉ được một lát thì cái tiếng của thằng em Lin lại vang lên:

- Chị Đậu ngọc!

Cô đến phát bệnh mất thôi. Nó lại chỉ có cờ caro đây mà. Lần này, cô cương quyết không chơi nữa. Nó cứ nài nỉ:

- Thôi mà. Chơi đi chị. Hay là nếu chị thắng em không gọi chị là Đậu ngọc nữa. Chẳng phải chị ghét cái tên đó còn gì !Được không?

Cô nghe có vẻ khả thi. Vì cô cứ nghe nó gọi Đậu ngọc là nghĩ tới cái bệnh Đậu mùa quái gở. Thế nên, coi như cô cố gắng để thắng nó lần này biết đâu lại gặp may.Mà cô cố đến đâu, nó vẫn dùng chiêu trò thắng lại bao lần. Cô ủ rũ và thực sự là tuyệt vọng rồi !Nó như chơi không đã tay, lại nài nỉ cô:

- Chị !Chơi nữa đi. Em và chị chơi mới được 15 phút à !

Cô lau mồ hôi trên trán, đáp:

- 15 phút mà được 10 ván rồi !Chị chịu thôi

Nó lại suy nghĩ gì đó rồi À lên như kiểu bật được cái bóng đèn trên đầu. Nó có ý tưởng gì đây

- Em cho chị được tìm người chơi giúp. Nếu người đó thắng, em sẽ không gọi chị là Đậu ngọc. Còn người đó thua, thì chị tính sao ?

Cô gật gù. Xem ra cái này còn nghe được. Cái trò caro này chắc chắn cô sẽ tìm được người chơi hộ. Cô nhanh chóng trả lời:

- Được. Chị sẽ làm theo yêu cầu của em – bất cứ yêu cầu gì!

Thằng bé hí hửng gật đầu. Nó chờ đợi cô tìm người thắng nó đây. Puny nhất định làm nó phải tâm phục khẩu phục. Cô nghĩ ngợi một lúc, thằng bé mất kiên nhẫn:

- Xong chưa vậy? Chị định đến sáng mai sao?

Cô nghe lời thúc giục ấy thì sao đành nên vội chỉ tay ra phía nào đó. Lên tiếng dù cô chẳng kịp nhìn xem đó là nam hay nữ, là già hay trẻ, cô chỉ làm vậy cho nó đỡ nói nhiều thôi:

- Ở kia. Em ra đó bảo với người kia về chuyện thi đấu. Chị đi làm việc đã !

Thằng bé đồng ý đi về phía đó. Puny trở vào làm việc, cô phải làm việc để quên đi sự nhớ nhung. Cô không thể nghe giọng anh qua điện thoại, cũng không thể nhắn tin cho anh. Cô muốn trực tiếp nói cho anh biết cô nghĩ gì. Nhưng không thể, cô và anh đã là quá khứ. . .

Thằng em Lin nhanh nhẩu ra đó giải trình lí do. Chàng trai không ngần ngại chơi cùng nó ván đầu tiên. Và không như kiện tướng cờ caro suy tính, chàng trai đã thắng nó một cách nhanh chóng. Nó cầm lại tờ giấy xem kĩ càng và xác nhận nó đã thua. Nhưng nó không cam chịu, nhìn sang Puny cô vẫn đang làm việc không để ý, nó vội vàng lên tiếng:

- Anh à! Chúng ta chơi lại đi. Ván này coi như thử trước. Có thể được không?

Chàng trai rất sẵn lòng tiếp tục. Lần này, thằng bé kiên quyết chiến thắng. Thế nên nó cân nhắc rất kĩ mới đi !2 người vẫn chơi rất say sưa. Và vài ván nữa, vài ván tiếp theo, nó vẫn thua thê thảm. Thằng bé không như lần đầu tỏ ra ngạc nhiên hay hiếu thắng. Mà lần này, sau nhiều thất bại, nó đã phục sát đất chàng trai!

- Anh giỏi thật đấy !Chị Đậu gốc xem ra chọn đúng người rồi !

- Đậu gốc?

Thằng bé liền chỉ tay về phía Puny:

- Chị ấy đấy. Anh biết vì sao em gọi vậy không?

Chàng trai đợi nó tiếp tục:

- Vì chị ấy vừa gốc, vừa hậu đậu. Em lần nào cũng chứng kiến cảnh chị ấy làm vỡ cốc, vỡ đĩa. Rồi còn làm đổ nước lên người khách. Có lần chị ấy đem lộn đồ ăn lên bị khách mắng 1 trận. Mà thì thoảng cứ như người mất hồn. Chị ấy tự nhận là giỏi caro mà chưa thắng em nổi 5 ván. Còn nói có bạn trai ưu tú mà em chưa thấy mặt anh ấy lần nào. Có người theo đuổi tốt như thế mà không chịu!

Chàng trai có vẻ hơi khó hiểu hỏi lại:

- Người theo đuổi?

Thằng bé vốn thích tám chuyện. Nghe anh có vẻ thích nó tường thuật về cuộc đời Puny ,thằng bé không ngại tiếp tục:

- Đúng vậy. Anh Kì Long đó. Anh ấy thích chị ấy như vậy mà không lần nào chị ấy tỏ ra thích thú . Còn nói rằng đang đợi bạn trai trở về. Anh biết không, 3 năm chị ấy đợi một người trở về. Có tin được không. Gọi chị ấy là gốc đúng là không sai!

Trong lòng anh dâng lên cảm xúc kì lạ. Cô có thể chờ đợi anh 3 năm không lay động với ai. Xem ra thực sự anh đã làm cô đau đớn rồi. Giờ anh muốn đến ôm cô thật chặt. Thì ra cô vẫn luôn nghĩ tới anh. Còn tự hào mà nói với người khác rằng anh chính người cô luôn chờ đợi. Lúc này, cô bé dễ thương ấy trong mắt anh càng trở nên thật hoàn hảo

Về phía Puny , cô vừa nghỉ tay được một lát đang tính sẽ qua bên kia xem người giúp đỡ cô đang ra sao thì chị nhân viên tới gần đưa cô khay thức ăn:

- Bảo Uyên !Chị có việc phải về trước. Em thay chị đem cái này lên bàn 13 nhé!

Chị ấy có vẻ vội vã. Cô vui vẻ nhận lấy. Và nhìn người ở bàn số 13, ra là thế. Lại là bà cô khó tính đây. Lần nào cũng đẩy hết cho cô. Có nhất thiết phải sợ bà cô đó tới vậy không?

Puny dù sao cũng là người chuyên phục vụ người khách đó rồi. Có bị cô ta mắng thêm vài lần cũng chẳng sao hết

Không khác mọi lần là mấy, Puny lần này không vì mất hồn mà vì cái sàn nhà vừa lau xong. Cô trượt chân rồi hất đổ cốc nước cô ca lên áo của người khách khó tính. Cô nàng giãy nảy lên gất gỏng. Puny cố gắng bỏ qua cái chân bị trượt mà khấn khoản cúi đầu:

- Tôi xin lỗi! Cô có sao không?

Tay cô đưa giấy cho người khách khó tính, miệng lặp lại điệp khúc xin lỗi. May mà không nhiều, chỉ có vết ở trên áo không đáng kể. Chỉ là nước văng phải chứ không đổ hết vào người vị khách này. Nhưng với tính của cô ta thì không thể bỏ qua dễ dàng:

- Cô lúc nào cũng vô dụng thế sao? Lần này là lần thứ 15 cô làm bẩn đến cái áo của tôi. Cô tính thế nào đây? Tôi là người mà cô cứ biến thành ngộm là thế nào?

- Tôi xin lỗi ! Tôi sẽ đền cô cái áo

- Đền sao?? Cô nghĩ mình là ai mà đền nổi cái áo này

Nhìn qua thì có vẻ bình thường nhưng cô biết đây là hàng hiệu. Làm thế nào mà cô có thể đền nổi. Mẹ cô mà biết thế nào cũng bắt cô ở nhà. Mà ở nhà thì cô sẽ chết trong nỗi nhớ mất ! Không thể , không thể . . .

Bỗng nhiên, trên bàn rơi xuống thứ gì đó. Hình như là thẻ tín dụng. Cô vừa quay sang bên đó thì bàn tay của người đó đã xoay đầu cô về lại vị trí cũ. Ai đó lên tiếng:

- Chừng đó đủ chưa?

Puny nghe tiếng người bên cạnh thực quen, thực giống ai đó. Tiếng nói có phần kiêu ngạo và lạnh lạnh cứ quanh quẩn trong đầu cô. Nhìn sang phía trước, cô thấy vẻ mặt ngờ nghệch và bối rối của vị khách khó tính. Khác với thường ngày, cô ấy chỉ có vẻ mặt nghiêm nghị, nhấn nhá thì giờ đây như một cô gái dịu dàng:

- Không cần mà. Coi như tôi xui xẻo. Anh cầm lại đi !

Puny ngạc nhiên nhìn bộ dạng xưa- nay – chưa- từng- có của cô gái này mà chỉ biết ngây ngô nhìn chăm chú. Cô nàng chưa dừng mà tiếp tục:

- Anh chắc là anh trai của Bảo Uyên. Thật ngại quá ! Tôi có hơi nóng giận. Bảo Uyên à ! Bỏ qua nhé!

Puny sốc đến mức lên cơn ho ngay lập tức. Cô đáp ngay:

- Mình không có anh trai!

Mỗi lần cô định quay sang nhìn người bên cạnh thì người ta lại xoay đầu cô sang bên khác. Cô đành ngoan ngoãn nhìn về phía cô gái trước mặt. Cô nàng lúc này có phần khó hiểu:

- Thế là ai nhỉ?

Anh không ngần ngại lên tiếng, còn nhanh tay khoác vai cô kéo gần lại làm cô loạng choạng phải níu áo anh:

- Tôi là chồng Bảo Uyên!

Puny lại được phen ho lớn hơn, dài hơn. Vị khách khó tính từ trong mắt đã mất đi tia hi vọng. Hoàn toàn sụp đổ. Nhìn lại dáng vẻ ngờ nghệch, hậu đậu, vụng về của Puny cộng thêm diện mạo không quá nổi bật của cô , vị khách càng thấy khó hiểu. Anh ưu tú thế kia mà lại say mê cô gái ngốc như vậy sao?

Chưa để vị khách nhìn và suy nghĩ nhiều thêm, Vyl kéo Puny đi nhưng vị khách này lại tiếp tục:

- Có thể cho biết tên anh không?

Anh rất hào phóng tặng cho cô một nụ cười:

- Có gì cứ hỏi vợ tôi

Và kéo cô đi ra khỏi tiệm bánh. Puny chỉ biết đi theo anh ngoài ra không hiểu cái quỷ gì đang diễn ra. Thằng em Lin nhìn thấy cô tay trong chàng trai nó vừa thần phục thì ngạc nhiên lắm. Miệng của nó cứ há hốc ra, đủ nhét một cái bánh Hamburger nữa!

Ra ngoài, Puny còn chưa kịp biểu hiện gì thì đã bị ai đó ôm chặt lấy. Cô đã từng nghĩ, mình sẽ khóc òa lên rồi đánh anh để trách móc, giận dỗi kẻ vô tình này. Nhưng giờ đây cô còn chưa kịp thể hiện bất kì nỗi đau nào, anh bắt ngờ như thế. Hỏi cô biết phải thế nào?

Đầy được người anh ra, Puny mới nhìn rõ khuôn mặt đã bao lâu cô nhớ nhung. Anh đeo kính, gầy hơn trước nhiều , rõ ràng anh không chăm sóc bản thân . Chắc chắn lại chỉ có công việc ngày đêm chống chọi. Cô nghĩ đến đó là đau khổ. Tại sao anh tự bắt nạt bản thân như thế? Cô để anh bắt nạt bao lâu còn khó

chịu. Vậy sao anh cũng tự hành hạ chính bản thân mình ! Thấy cô có vẻ gì đó thương tâm nhìn anh, anh nhéo cằm cô lên tiếng:

- Không nhận ra?

Cô lắc đầu

- Em quên anh rồi. Còn đâu mà nhận ra hay không?

Anh cốc nhẹ đầu cô một cái.

- Này, anh đừng có làm thế! Chúng ta đã. . . chia tay rồi – Puny đau đớn nhắc lại

Anh không quan tâm điều ấy, vội nắm tay cô kéo đi nhưng Puny phải phân định rõ ràng. Anh không thể nói chia tay rồi quay lại không lời giải thích vậy được. Hơn thế, anh sắp đính hôn, lần này về chắc chắn là để đính hôn còn ở đây nắm tay cô thế này hoàn toàn là không thể. . .

- Anh bỏ em ra đi. . .

- Chúng ta nói chuyện

- Không có gì cần nói cả. Em và anh đã chia tay rồi. Anh cũng sắp đính hôn nữa. Em không thể. . .

- Đi theo anh

- Em không muốn. Bỏ em ra đi. . .

Cô quyết định rồi. Lúc đó trái tim cô chỉ muốn níu chặt lấy anh. Tưởng như có thể cùng anh đi tới bất cứ đâu nhưng giờ thì lí trí lại phản bác lại. Cô bây giờ là mối quan hệ gì chứ?? Không thể. Cô không muốn là người ngăn cản cuộc sống của anh nữa

Thật may, Kì Long đang tới. Ít ra thì cũng có lí do để không còn gặp anh nữa

- Kì Long, anh tới rồi sao??

Vyl ngạc nhiên quay lại. Trong lúc anh không để ý, Puny đã đi đến gần phía Kì L

ong đứng. Nói nhỏ cho anh biết điều gì đó. Trong tình huống này, cô chỉ có thể dùng cách này để anh đi mà thôi

- Bảo Uyên, em . . . - Vyl có phần ngạc nhiên

- À. Em và anh ấy quen nhau được 2 năm rồi! Lẽ ra em phải cho anh biết sớm hơn. . .

Kì Long quàng tay ôm lấy Puny, bộ mặt như khiêu khích. Vyl kéo cô ra khỏi vòng tay của Kì Long, gần giọng:

- Em nói dối anh

- Em nói thật. Anh từ bỏ em tại sao em không thể thích người khác chứ??

- Người khác có thể nhưng anh biết Bảo Uyên sẽ không như vậy

- Anh nhầm rồi. Bảo Uyên của anh đã không còn là Bảo Uyên từ khi anh bỏ đi rồi

Nói rồi, cô kéo Kì Long đi. Kì Long cũng khoác vai cô bước đi. Nhưng lòng anh biết cô bé này chẳng có chút vui vẻ gì. . .Chỉ là muốn quên một người mà thôi

- Tôi sẽ đợi đến khi em quay lại

- Đừng có đợi. Em không quay lại đâu. Nếu làm thế người khổ chỉ có anh thôi

Cô cùng Kì Long đi khuất xa rồi. Cô nhận ra bản thân đã không biết bao lần quay lại nhìn Vyl. Anh sẽ đợi cô thật chứ? Có thể lắm chứ!

Cứ đi một lúc mà quên rằng từ bao giờ đã về đến nhà. . .Cô ấy náy lên tiếng:

- Em xin lỗi lại làm phiền anh rồi!

- Không sao. Em sẽ không trở lại thật chứ?
- Em nói rồi. Em trở lại làm gì khi mọi thứ đã rõ ràng như thế

* * *

Zita đưa Lin về nhà sau khi cả hai đã đi chơi cả buổi .Vô tình gặp Hoa Phương cũng đang đi tới .Đã lâu rồi, cậu ta thay đổi không nhiều.Ở trường vẫn được coi là hoa khôi

- Linh Hân ,cậu sống ở đây sao? – Hoa Phương nhìn quanh
- Ủ. Mà sao cậu lại ở đây?
- À. Tớ muốn qua nhà ngoại anh Minh Yên
- Sao cậu lại qua đó?
- Qua nhà bà ngoại tương lai không được hay sao?
- Cậu và anh Minh Yên. . . – Lin ngập ngừng
- Đúng vậy. Các cậu có lẽ ngạc nhiên nhưng chúng tôi quen nhau được 2 năm rồi
- Nhưng cậu và anh Vyl không phải là sắp đính hôn sao?
- Vớ vẩn. Cậu nghĩ gì mà anh ấy đồng ý đính hôn với tôi. Mà đúng ra thì tôi cũng chẳng đồng ý với ý định đính hôn mà ông nội nói đâu. Tôi đâu phải đứa ngốc như Bảo Uyên .Tôi đồng ý lấy anh ấy để ngày ngày nhìn anh ấy đi ngoại tình với Bảo Uyên ư? Buồn cười thật! – Hoa Phương nói giọng thờ ơ
- Vậy . . .chuyện đó đã hủy rồi sao?Puny chưa biết .Cậu ấy vẫn rất buồn!
- Em phải đi nói với Puny – Lin nhanh nhẩu quay sang nói với Zita
- Từ từ đã. Hôm nay Vyl trở về rồi. Anh nghĩ chuyện hiểu lầm để hai người đó tự giải quyết thì hơn. Anh muốn gặp mẹ em!
- Gặp mẹ em làm gì?
- Ra mắt ! – Zita nói rồi khoác vai Lin kéo đi

Vẫy tay chào, Hoa Phương cũng bước đi rất nhanh!

* * *

Puny cứ đi đi lại lại quanh nhà và quyết định là sẽ ra tiệm bánh làm gì đó. Thật ra chỉ là cô muốn gặp anh! Vừa đến nơi thì đúng như cô nghĩ, Vyl vẫn đứng đó.

Cô cố nén lại cảm xúc để lướt qua anh. Đương nhiên, anh kéo tay cô lại, giọng có pha sự phiền não và mệt mỏi:

- Bảo Uyên, em nghe anh nói đi
- Không có gì cả. Anh về đi !Em chỉ qua đây giúp mẹ dọn lại đồ thôi!
- Em rõ ràng dối anh
- Mặc kệ anh nghĩ gì. Chúng ta đã kết thúc . Anh tưởng sau 2 năm anh quay lại thì mọi thứ sẽ như cũ sao?! Chấm dứt rồi!

Cô nói đúng. Anh giờ đây dù có yêu tới đâu cũng là kẻ độc ác. Làm sao mà quay lại một cách đơn giản như thế! Nói quay lại là quay lại nổi sao? Anh quá ngốc rồi!

Không ai lên tiếng, Puny bỏ đi vào trong tiệm bánh, anh cũng quay người bước vào trong xe suy ngẫm gì đó rồi phóng đi! Puny nhìn theo trong lòng cô vừa đau đớn lại vừa hạnh phúc! Hai thái cực tình cảm xen lẫn làm cô choáng váng và băng khuâng!

- Chị Đậu gốc

Puny liền nhìn vẻ khó chịu khiến em Lin ngập ngừng. Vụ giao kèo hiển nhiên Puny thắng nên nó cũng không dám ho he thêm!

- Chị Uyên, anh bạn trai chị ngày nào cũng đứng ngoài kia là thế nào? – Em trai Lin vừa ăn bánh vừa nhìn ra ngoài cửa kính

Puny nhìn theo phía đó, là Vyl! Quả thực từ khi trở về ngày nào anh cũng tới đây đợi cô về. mấy lần cô cự tuyệt anh cũng không tức giận mà chỉ im lặng. Anh làm vậy cô thật không hiểu!

- Tý nữa về thì cầm cái ô này ra cho anh ấy. Nói là ô của em, rõ chưa?

Nhìn trời gió như vậy thế nào cũng mưa, mà anh cứ đứng vậy. Cô sợ anh bị nhiễm mưa. Thế mới hiểu sao cô lại chẳng thể quên anh. Vì không khi nào cô quyết định quên cả!

Giả tạo, giả dối, ngụy biện!

Cô chưa từng muốn quên anh. Trái tim này chưa bao giờ ngừng yêu anh cả!

Thằng bé nghe lời Puny làm y vậy sau khi đi về. Tất nhiên anh biết rõ là Puny bảo nó làm thế!

- Cầm mang về đi – Vyl lên tiếng rồi trả chiếc ô cho nó

- Haiz. Mặc kệ chị Uyên và cả anh nữa. Em để lại chỗ cũ đỡ phiền

Nói xong, thằng bé mang cái ô vào để trên giá treo ngoài cửa tiệm và đi về nhà. Vyl biết cô bé ấy còn quan tâm anh, nếu vậy, anh nhất định chờ đến khi cô ấy đồng ý nghe anh nói...mọi điều!

Thực ra nếu cả hai vẫn còn tình cảm thì anh nghĩ hoàn toàn có thể quay lại

Một lúc sau thì Kì Long tới!

Anh ta nhìn thấy Vyl thì rất bức. Lần ấy là anh từ bỏ vì nghĩ cả hai sẽ hạnh phúc, Vyl sẽ chăm sóc cô bé ấy, cả hai còn yêu nhau như thế! Ai ngờ Vyl bỏ đi rồi để mặc Puny đau khổ còn mình đi đính hôn với người khác! Tệ thật

- Tôi hiểu sai về cậu rồi sao? Cậu đã làm gì vậy? Tôi từng nói nếu cậu dám đối xử tệ với cô ấy tôi sẽ không tha. Giờ thì cậu đừng hòng quay lại. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy

- Tùy cậu nghĩ. Tôi sẽ làm những điều cần làm – Vyl chẳng quan tâm

Anh thoáng nghĩ nếu Puny đau khổ vì anh thì anh cũng mong cô quên anh đi và chấp nhận tình cảm của Kì Long. Nhưng cô ấy rõ ràng còn yêu anh như vậy...không bao giờ anh lại để cô thích kẻ khác!

- Cậu sắp đính hôn với người khác còn có thể đem cô ấy ra làm trò đùa vậy à? Tôi không thể để Bảo Uyên ở bên cạnh cậu được

- Người khác? Ngoài Bảo Uyên ra tôi không còn người khác!

- Vậy sao? Cô ấy biết cậu sắp đính hôn với người khác. Cậu còn chia tay vì lý do đó đúng không? Loại người như cậu không đáng để cô ấy suốt 2 năm qua yêu thương!

- Vyl, anh về đi! Đừng ngày nào cũng ở đây. Em không quan tâm anh đâu. Kì Long, chúng ta về thôi – Puny lên tiếng cắt ngang

Cô vừa đi được nửa bước anh liền cầm tay cô níu lại:

- Em đừng nói dối nữa! Em chắc chắn yêu anh, Bảo Uyên!

- Em yêu anh nhưng là đã từng

Cô cứ thế đi mang theo nước mắt lăn dài trên gò má. Người đi bên cạnh dù rất muốn lau đi giọt nước mắt ấy nhưng anh biết mình là người thừa. Đúng. Anh không hề có trong tim cô thì làm sao làm cô hạnh phúc!

Kì Long khẽ thở dài, cả hai đi cùng nhau mà mỗi người một suy nghĩ. Về đến nhà, Puny lại mỉm cười chào anh

- Xin lỗi vì...
 - Ủ. Em không cần nói câu đó nữa đâu. Anh thuộc lòng rồi
 - Kì Long, em nghĩ chúng ta....
 - Cả câu đó nữa. Chúng ta làm bạn được mà. Đừng cảm thấy có lỗi vì tình yêu vô tội
 - Cảm ơn anh vì tất cả – Cô cuối cùng chỉ nói được câu đó
 - Em sẽ đi gặp cậu ta chứ?!
 - Sao phải gặp. Em...em không quan tâm!
 - Em không biết nói dối gì cả. Đồ ngốc. Anh nên về thôi, tạm biệt
- Có lẽ anh nên từ bỏ. Từ bỏ vì yêu cô!

Thì ra cũng có một tình yêu được gọi là buông tay

Kì Long vừa đi khỏi Puny đã cảm thấy chân mình đứng là không thể bước vào nhà. Bởi lí trí bắt nó phải đi gặp Vyl. Cô chẳng lẽ lại kiếm cớ để đi ra đó sao?

Cuối cùng thì giờ cô cũng đang đứng ở nơi mình vừa rời đi!

- Em...em chỉ đến đây... – Puny lên tiếng khi chạm phải ánh mắt của Vyl
- Em chỉ đến đây gặp anh?
- Không. Em tới đây vì mẹ thôi. Ai quan tâm tới anh
- Bảo Uyên. Mẹ bảo con về nhà mà còn đứng đó hả? – Tiếng oang oang từ trong cửa tiệm vang đến tai cả hai

Không biết là cố ý hay không nữa. Cô vừa mới dứt câu thì mẹ lại phá hỏng nó. Puny ngược lên nhìn anh, anh lại cười. Nụ cười ảm áp như ánh mặt trời. Cô cứ nhìn anh như vậy cho tới khi anh kéo tay cô đi một mạch

Mở cửa xe, anh đợi cô ngồi vào mới yên tâm nhưng cô bất cần chẳng thèm thắt dây an toàn làm anh lại phải vòng sang thắt giúp cô. Mùi hương ấy vẫn không thay đổi. Nhưng cô phải kiên định thế là cố gắng không bận tâm. Suốt cả quãng đường, cô chẳng nói năng gì chỉ trầm lặng nhìn ra ngoài cửa xe

Trời mưa nhanh thật, vừa rồi còn tưởng sẽ có nắng chứ! Cô cứ nhìn mưa rơi mà kỉ niệm ủa về. . .

Trong cơn mưa, cô buống bình chạy đi vào lúc đêm muộn chẳng thèm có một chút sợ hãi , cuối cùng anh phải đưa cô về. . .

Trong cơn mưa, bóng tối và gió gào thét, cô cùng anh ở căn nhà cũ ,cô không quan tâm gì hết chỉ ôm lấy anh để bản thân không sợ. . .

Trong cơn mưa, anh và cô ở gần thế này nhưng lại có cảm giác quá xa vời

Suốt 1 tiếng mà Puny vẫn không hề có chút thay đổi. Cô bé vốn không phải người ít nói nhưng cô đang nhẫn nhẹn. Từ này có thể anh không biết nhưng cô đã khóc đến 3 lần.Vyl không thể tiếp tục chịu đựng thêm nữa, anh lạnh lùng lên tiếng:

- Xuống xe
- Cuối cùng cũng như thế. Anh làm sao mà chịu đựng được một đứa như cô. Puny gạt nước mắt mở cửa xe định bước ra thì anh từ khi nào đã đứng ngay trước mặt cô
- Bỏ em ra – Cô lên tiếng
 - Anh muốn nói chuyện
 - Chẳng có gì để nói hết – Cô chạy vụt đi

Hết cách với cô bé cứng đầu ấy, anh nhìn theo rồi cũng chạy đuổi theo cô. Nếu tiếp tục nhẹ nhàng nữa có lẽ anh sẽ mất cô mãi mãi bởi cái tính cứng đầu ấy. Anh nhắc nhở cô lên mặc sự giãy nảy của cô. Đặt cô vào ghế sau xe, anh phải giữ mãi cô mới thôi làm loạn

- Em thật sự không còn tình cảm với anh sao?

Ánh mắt âm ỉ khiến tim cô bé như nghẹn lại, đau đến không thể thở nổi nữa. Cô yêu anh, chính vì yêu nên chờ đợi anh suốt bao năm qua. . . Còn anh thì sao, anh chuẩn bị đính hôn với người ta mà còn có thể kéo cô ra đây nói chuyện. Anh định nói chuyện gì chứ? Mọi thứ đã quá rõ ràng rồi!

- Một chút cũng không – Cô đáp

- Anh không tin – Vyl nắm chặt vai Puny như không thể tin vào điều này

- Anh đừng như thế. Em đã thích người khác cũng như anh sắp đính hôn với người khác rồi ! Chúng ta có gì khác nhau?

- Khác. Ngoài em ra anh sẽ không lấy bất cứ ai !

- Hừ. Vậy mà anh sắp cùng người ta đính hôn rồi

- Em đừng cố chấp nữa. Anh sẽ không lấy cô ta

- Anh nghĩ em tin anh sao? Em cho anh biết ! Anh cho dù còn tình cảm cũng

nên dẹp bỏ đi. Chuyện của chúng ta bây giờ chẳng còn gì hết

Vyl ôm chặt lấy Puny, cô bé ấy thật cứng đầu, thật khiến anh mất bình tĩnh, thật khiến người ta đau lòng ! Không đợi cô phản kháng, anh cúi xuống dành cho cô một nụ hôn. Đây chính là minh chứng cho tình yêu của anh dành cho cô suốt bao năm qua. Là nụ hôn của thương nhớ, dằn vặt, đau đớn và cả tình yêu sâu đậm

Cô không hiểu tại sao bản thân lại chấp nhận nụ hôn ấy, dù iêng cô nói vậy nhưng trong lòng không sao quên đi được hình ảnh của anh. Vì thế nên, cô đáp lại nụ hôn mãnh liệt của anh. Cô bị đắm chìm trong cảm xúc không thể thật hơn. Nhưng khi nhớ đến chuyện anh sắp đính hôn thì cô lại trở về thực tại

- Muốn anh không? – Anh hỏi

Cô thoải mái đáp:

- Muốn. . .

Anh quá ngạc nhiên trước câu trả lời ấy. Chưa bao giờ Puny có thể trả lời một cách thẳng thắn như thế ! Nhưng mà mặc kệ, anh lại định ôm lấy Puny và hôn thì bị cô đẩy ra rất phũ phàng

- Em muốn anh quên em đi

- . . . – Có người tưởng bỏ nên đã rất bứt rứt

Nói rồi, cô mở cửa xe đi ra ngoài. Trời đã tạnh mưa. Mưa đến cũng nhanh và tạnh ráo cũng thật nhanh. Cũng như ghét nhau đến xương tủy mà lại có thể yêu nhau đến say mê để rồi chia tay chỉ trong nửa ngày. .

Puny bước đi. . . Trong lòng không khỏi những suy ngẫm đau đớn

Cô nhớ nơi này – Green Parairie

Nó là nơi cô đã từng có kí ức đẹp mà giờ đây nó trong lòng cô chỉ là một câu nói chia tay !

Vừa mới ngồi nghĩ ngợi được một lúc thì Vyl lại gần khoác vai cô, cử chỉ của anh chẳng hề có chút gượng gạo. Cô lùi lại, không muốn bản thân lại bị mê hoặc nữa. Anh chỉ cười nhẹ và nói vu vơ:

- Anh nhờ em một việc được không?

Cô nhìn anh. Anh cũng nhìn cô. Con người này có bao giờ nhờ cô việc gì đâu sao bây giờ lại như thế? Nhưng mà cô vốn dĩ là người có thể tin tưởng được nên cô khẽ gật đầu

- Anh muốn cầu hôn nhưng không biết cô ấy có đồng ý không?

Đó. Cô biết mà. Vậy mà còn nói rằng sẽ không lấy ai ngoài cô. Đúng là đồ giả dối. Cô đồng ý rồi nên thôi, coi như xem anh sẽ cầu hôn người con gái khác thế nào

- Được rồi

- Trong lòng anh, em chính là người đặc biệt nhất. Em tuy rằng không phải là người hoàn hảo nhưng anh yêu em. Anh muốn em trở thành cô gái hạnh phúc nhất. Và muốn được bảo vệ và chăm sóc em cả đời này. Đồng ý lấy anh chứ?

Puny hoàn toàn bị chìm đắm trong từng câu nói của anh. Tại sao lại ầm ập đến thế? Nhưng mà cô lại đau đớn bởi đây không phải dành cho cô

Lẽ nào cô muốn anh cầu hôn cô chứ không phải người khác?

Lẽ nào cô thực sự đã không thể chế ngự tình cảm này nữa!

Trong cô lúc này chỉ muốn một điều đó là cả đời này chỉ muốn một mình anh đeo nhẫn cho cô

- Em. . . đồng ý – Cô ghen ngào đáp

Nhưng rồi sợ rằng anh chê cười nên lại vội thêm:

- Em nghĩ là cô ấy sẽ đồng ý

- Anh thì không! – Anh lên tiếng

- Sao lại không? Anh chân thành đối tốt với cô ấy như thế lẽ nào cô ấy không đồng ý

- Nếu cô ấy đồng ý thì sẽ chấp nhận chiếc nhẫn này

- Chắc chắn là cô ấy sẽ đồng ý đeo

Thế là Vyl lấy nhẫn đeo vào tay Puny không chút do dự. Puny vội rút tay lại nhìn chiếc nhẫn trên tay mình

- Sao anh lại đeo vào tay em? Vật này không thể đeo tùy tiện được. Cô ấy sẽ không thích đâu

- Em giả làm người ta thì đương nhiên anh phải đeo cho em rồi

- Vậy khi nào anh cầu hôn cô ấy

- Bây giờ

- Vậy còn đưa em tới đây. Cô ấy mà thấy sẽ không hay đâu. Nhưng cô ấy đâu?

- Cô ấy ở đây

Puny nhìn quanh chẳng thấy lấy một bóng người. Ở đây có mỗi cô và anh chứ đâu có ai khác

- Em không thấy

- Cô ấy ở ngay trước mắt anh

Puny vẫn thẫn thờ không hiểu

- Ngốc ạ, là em đấy! – Anh cười khê

- Em . . . là em sao?

- Anh nói rồi cả đời chỉ lấy em

- Vậy mà còn lừa em làm em tưởng. . .

- Em đồng ý lấy anh chứ?

Còn đồng ý hay từ chối gì nữa. Cô chỉ nhìn anh bằng vẻ khó chịu. Anh thừa biết nếu chấp nhận để người ta đeo nhẫn thì đồng nghĩa với việc trao cả cuộc đời cho người đó. Cô không muốn thì vẫn phải đồng ý thôi

Mà dù vậy, cô cũng sẽ không từ chối. Vì chẳng phải cô ở đây để đợi anh trở về sao? Chẳng lí nào cô từ chối mà lại đợi anh!

- Anh thấy em đeo nhẫn trên tay rồi mà còn phải hỏi sao?

Anh vẫn nắm chặt tay cô:

- Anh muốn nghe em trả lời

Cô hít một hơi thật sâu, anh nắm tay cô như sợ cô sẽ từ chối ấy, còn có phần run run. Puny cảm thấy anh thật khác so với lúc bình thường. Anh thường lạnh lùng, vô tâm và có chút ngạo mạn. Vậy mà giờ cứ như kẻ sợ thất bại sẽ đến. Sợ một đứa con gái như cô từ chối. Vừa bẽ mặt, vừa hụt hẫng, vừa đau đớn

Cô cứ nhìn anh mà thầm cười. Bộ dạng đó phải để cả Prince, Lin, Gum nhìn thấy mới phải. Có lẽ cả bọn sẽ bàng hoàng và ngạc nhiên lắm! Nhưng đó chỉ là suy nghĩ nhất thời thôi, cô cơ bản vẫn cảm động trước lời cầu hôn của anh. Dù không được như cô từng tưởng tượng

Cô vẫn hay tưởng tượng đến cảnh cầu hôn mà mình sẽ nhận được

Nào là nhận được nhẫn từ miếng bánh kem trong miệng

Nào là uống hết một cốc nước và dưới cốc là dòng chữ :Marry me

Nào là một bông hoa với chiếc nhẫn ở bên trong

Nào là những chùm bóng bay với chiếc nhẫn được buộc vào, anh sẽ đứng ở trước mặt cô và quỳ xuống nói ra những điều ngọt ngào nhất

Cô mơ tưởng thật nhiều, và giờ thì chỉ đơn giản là bị lừa đeo nhẫn

Đó !Đời không như là mơ

Dù thế, đối với cô, chỉ cần là anh thì mọi điều không quan trọng

Anh vẫn là anh

Và cô chấp nhận

- Có người từng nói anh tin tưởng và yêu em. Giờ đây, em cũng muốn nói với người đó

Cô ngừng một chút rồi tiếp tục:

- Em tin tưởng và yêu anh.Em đồng ý

Rồi anh vòng tay ôm lấy cô

Cô chỉ muốn hai người dành cho nhau nụ cười chứ không phải nước mắt. Ở trong vòng tay anh, hơi ấm ấy, mùi hương ấy khiến cô như trở về những ngày trước. Cô nhớ anh rất nhiều, nhiều thật nhiều. Có lẽ, trong lòng cô từ lâu đã không thể thiếu đi hình bóng anh

Hoàng Tử trong giấc mơ thuở nhỏ của cô thực ra đã xuất hiện từ lâu. Nhưng cô không nhận ra, luôn cho anh là kẻ đáng ghét. Mà kì thực, chính vì như thế, cô mới cảm thấy dần dần yêu anh. Anh bước vào tim cô không hoàn hảo như ở trong giấc mơ nhưng sự hoàn hảo không phải là tất cả. Chỉ cần là người cô thực sự yêu thương, cho dù là ai, cho dù có thế nào, hoàn hảo hay bình thường cũng đều không quan trọng. Với cô, tình cảm yêu thương cầu cả hai mới chính là yếu tố tạo nên tình yêu đích thực!

Ở một nơi yên bình, cùng với tâm hồn đồng điệu, hai trái tim cùng một tiếng đập của tình yêu, cùng giao cảm của tâm hồn, sẽ mãi mãi...bên nhau...đến suốt cuộc đời...Vì trái tim của họ...dành trọn cho tình yêu...một tình yêu vĩnh cửu, bất diệt!

55. – Ngoại Truyện 1

1.Giận hờn và tin tưởng : Lin – Zita

Nhắc đến hai bạn có tình yêu sét đánh Zita và Lin chắc chắn là lúc nào cũng thương yêu và quan tâm nhau hết mực rồi. Ngày nào cũng thế, cặp đôi này là cặp ít khi ghen tuông, giận hờn và đấu khẩu nhất. Khi nào nhìn họ cũng chỉ là những hành động thân thiết rất khiến người ta ghen ngạt tràn

Đặc biệt là Tan

Anh ghét nhất chính là ngồi cạnh hai người. Trong khi anh còn đang đau lòng vì tình yêu thì hai người cứ thể hiện tình cảm làm ai đó tủi thân ghê gớm. Đi đâu cũng có đôi, khi nào cũng vui vẻ hết cỡ. Và hạnh phúc rồi cũng sẽ có lúc giận nhau

Nhớ lại hồi đó

Vào một ngày không nắng cũng chẳng mưa. . .đang đi dạo cùng Puny và Gum thì Lin đã nhìn thấy chồng mình đang cười nói với mấy em nữ sinh lớp dưới.Bực bội.Cô dỗi anh đã mấy ngày nay !!

Từ đầu, đúng là Zita là người thân thiện, hòa đồng nhất Prince. Vì thế, cô cũng biết anh khác Huan, Tan và trái ngược hoàn toàn với Vyl. Chính vì lẽ đó mà cô luôn tự hào về vẻ đẹp Angel của anh đấy chứ.

Tự hào quá rồi giờ mới thấy anh thân thiện với người khác là máu ghen nổi lên. Giá như có thể lạnh lùng như Vyl thì hay biết mấy. Ít ra cũng không phải lo chuyện lãng nhăng. Nhưng nếu lạnh lùng như vậy thì không hợp với tiêu chuẩn của Lin một chút nào. Cô thích chàng trai như Zita cơ .Thế mà không thể chấp nhận nổi mấy cái cử chỉ, ánh mắt thân thiết với mấy đứa con gái khác

- Thôi mà Lin. Đừng buồn nữa. Cậu buồn tớ cũng buồn lắm – Puny an ủi cô bạn mình

- Đúng đấy!Lin của tớ không được mất niềm tin. Mạnh mẽ lên. Cùng lắm thì tớ cho Zita một trận vì dám làm Lin như thế này – Gum lại muốn động tay động chân

Lin sực tỉnh đáp:

- Gum đừng làm vậy. Tớ không sao. Dù gì thì cũng nhìn thấy rồi. Tớ sẽ xem xét. Các cậu đừng lo cho tớ. Không có gì đâu !

Lin vừa ra đến cổng trường thì nhìn thấy Zita đang đợi mình. Thực ra, cô cũng không muốn giận anh. Nhưng cái hành động thân thiết quá mức đó là gì vậy. Anh đâu chỉ cười nói xuông với cô bé đó, còn xoa đầu, ôm cô bé đó trước mắt cô. Bảo sao cô bình thường được.Vừa phải thôi chứ!!Sức chịu đựng của cô cũng có giới hạn, đến lúc nào đó vượt qua mức giới hạn tự khắc sẽ nổ tung

Lí lẽ ấy anh chắc chắn hiểu rõ vậy mà còn làm vậy trước mặt cô.Làm Lin giận thật rồi !

- Lin , em đi đâu thế?

Cô bé hất tay anh ra, giọng hờn dỗi:

- Anh hỏi em đi đâu để làm gì . Anh đi mà lo ấy cô em lớp dưới ấy. Bỏ em ra !

Zita ngạc nhiên nhìn cô:

- Em sao thế?

- Còn hỏi em sao à. Em tức chết vì anh mất

Zita tiến đến nắm tay Lin đồng thời kéo cô bé vào lòng, ôm chặt:

- Vợ yêu của anh sao thế?

- Anh còn dám hỏi em làm sao à. Có phải anh thấy giờ em rất nhàm chán không? Nếu vậy thì chúng ta chia tay đi. Anh đi tìm mấy em lớp dưới mà yêu thương

Nói xong, Lin đẩy Zita ra rồi lau nước mắt bước đi. Lúc đầu còn tưởng anh thân thiện và dễ mến thật đáng yêu giờ thì cái dễ mến ấy, cái thân thiện ấy lại giết chết một tình yêu

- Lin. Có chuyện gì thế? Em nói gì anh chẳng hiểu

Zita chạy lại gần

- Anh còn giả ngốc. Hôm trước anh cùng mấy em lớp dưới cười nói vui vẻ, còn cầm quà của mấy đứa về. Mấy ngày nay anh còn chẳng thèm đếm xỉa gì tới em. Anh quá đáng lắm biết không?

Zita cười khỏ. Anh làm vậy là có lí do mà. Nhưng lí do này nếu nói ra bây giờ thì coi như công sức mấy ngày nay vô ích rồi. Dù rất thương Lin nhưng vì sự nghiệp trước mắt. Zita đành không nói gì

- Không có gì để nói sao? Em nói đúng quá chứ gì. Zita, em và anh chúng ta từ nay không còn là người yêu nữa. Chấm dứt đi

Sao Lin lại hiểu lầm sâu sắc thế này. Thiên thần Zita nhìn cô bạn gái chạy đi mà trong lòng đau. Vì muốn có bất ngờ cho Lin nên anh mới như vậy. Thật là. . .

* * *

Hai ngày sau,. . .

Tại phòng tập

- Zita, cậu cũng lãng mạn gớm nhỉ? – Huan nhìn quanh căn phòng ngày thường toàn bụi bẩn và mạng nhện nay sạch sẽ và đẹp đẽ thế này thấy có chút khang khác

- Zita không lãng mạn thì ai lãng mạn chứ – Câu nói này lại xuất phát từ Tan

Vừa mở cửa thì Gum và Puny đã sững sờ trước cảnh tượng này. Căn phòng hôm nay sáng sủa và đẹp quá trời!

- Hình như vào nhầm phòng rồi – Puny lên tiếng

Vyl hơi bật cười. Từ nãy anh vẫn ngồi vắt chân trên ghế sofa nhìn ngấm xung quanh. Đúng là con gái luôn thích những thứ màu mè thế này. Rất buồn là anh thì không. Tình cảm anh dành cho Puny không cần phải thế này. Nó là từ trái tim

- A! Tôi hiểu rồi! Zita, anh làm cái này là vì Lin hả?

Được rồi. Huan giờ đã công nhận là đầu óc của cái đứa trai gái lẫn lộn kia có chút điên nhưng con bé ấy cũng rất thông minh. Mà mặc kệ con bé ấy ngu ngốc hay thông minh, tại sao Huan này lại phải quan tâm? Huan nghĩ vậy

- Ôi! Hôm nay là sinh nhật Lin – Puny sực nhớ

Dạo này Lin cứ ỉu rũ suốt thôi. Hôm nay còn chưa tới lớp nữa. Cũng may là không ai báo là Lin nghỉ học nên chắc là cô bé đi muộn. Nếu không kế hoạch của Zita coi như đi tong luôn

- Nay, hai đứa có thấy Lin đâu không? Bọn anh đợi màn tỏ tình được nửa tiếng rồi đấy – Tan bất bình lên tiếng

- Lin – Puny nghe điện thoại

-

- Cậu vào phòng tập đi. Bọn tớ đang ở đó!

-

- Sao? Lin nói gì thế Puny?- Gum hỏi

- Cậu ấy hỏi tụi mình đi đâu. Chắc là sắp đến rồi!

- Mọi người có thể tránh đi một chút không? – Zita e ngại hỏi

- Được – Cả đám rủ nhau trốn vào phòng trong

Lin vừa đi vừa trách cái tên chồng độc ác Zita. Không giải thích gì mà dám để cô về một mình như thế. Đáng ghét

Mở cửa phòng tập, sao hôm nay tối om thế này? Cô bé hơi sợ sệt đi vào. Bình thường căn phòng này chưa bao giờ đóng chặt như thế chứ đừng nói là tắt điện rồi im ắng thế này

- Puny, Gum. . . Hai cậu có ở đây không? – Lin đi vào vẫn chưa tìm được công tắc bật đèn

- Lin – Một giọng nói vang lên kèm theo cái nắm tay ấm áp

Lin thấy an tâm hơn nhưng lạ thật. Giọng nói và cả bàn tay này không phải của Gum hay Puny

Phụt !

Điện sáng lên, một giai điệu quen thuộc vang lên

Happy birthday to Lin

Happy birthday to Lin

Happy birthday, happy birthday

Happy birthday to Lin

♪ ♪

- Sinh nhật vui vẻ – Zita đưa trước mặt Lin một cái bánh kem phủ sô cô la và xung quanh là dâu tây Lin rất thích ăn. Trên đó có rất nhiều nến màu sắc. Lin cố kìm nén tiếng khóc

Căn phòng tràn ngập bóng bay các màu, khung cửa còn treo vài cái băng có dòng chữ

” Lin, đừng giận anh nữa”

” Anh rất thích em”

” Chúng ta lại là vợ chồng nhé”

Đợi mãi một lúc, Lin vẫn không đáp. Zita còn tưởng cô bé vẫn giận. Anh hơi lo lắng nhưng không ngờ Lin nức nở ôm chầm lấy cổ anh, khóc lớn

- Sao anh lại làm thế hả? Đồ ngốc!

- Lin, em vẫn giận đấy à?

- Đúng. Em giận tên ngốc anh. Tại sao anh không giải thích gì cả. Tại sao thế?

- Anh muốn em bất ngờ mà

- Đồ chồng ngốc. Em không cần mấy thứ cầu kì này đâu. Em chỉ cần một câu nói chúc sinh nhật của anh là vui rồi

- Lin, mấy đứa nhóc lần trước là bạn của em họ anh. Chúng nó mới chuyển về nên hỏi anh về câu lạc bộ thôi. Còn món quà anh cảm về là món quà em họ anh tặng em đấy! Nó nói rất quý em !

Lin buông Zita ra một hồi. Tên ngốc này. Làm người ta hiểu lầm còn không chịu giải thích

- Em . . .em xin lỗi! Zita, em thật sự rất yêu anh

Zita ôm lại Lin rồi đặt lên môi cô bé một nụ hôn ngọt ngào

Cái đám nhí nhỏ vì chen nhau ngó nghiêng mà ngã nhào ra ngoài cửa. Giật mình, Zita và Lin đều quay qua phía phát ra tiếng động

Puny, Gum, Prince. . . . Lin nhìn từng người một, rồi đỏ mặt quay đi. Sao lại quên mất cái đám đó cũng ở đây chứ! Từ giờ làm sao dám nhìn mặt mọi người nữa. Trước giờ cũng hành động tình cảm nhưng chưa tới mức này. Ngại quá đi mất

- Lin, bọn tớ xin lỗi nhé – Gum và Puny mỗi đứa cầm một bên tay Lin về mặt hối lỗi đáng yêu

- Không, không sao mà – Lin cười xuề xòa. Cô phải xin lỗi vì để mọi người nhìn cảnh này chứ!

- Vậy Hội những cô em dâu của Tan có hai thành viên chính thức. Thành viên đầu tiên là Lin, thành viên thứ hai là Puny, thứ ba sẽ là ai nhỉ? – Nói rồi, Tan nhìn vào Gum và cả Huan nữa

Í. Sao nhìn Huan làm gì? Gum cũng khó hiểu nhìn Huan như 2 đứa cùng tự hỏi ông Hội trường nhìn hai đứa làm cái gì? Rồi cả hai lại tròn mắt

- Anh nói tôi phải thích anh ta/ con bé á?
- Anh chưa nói gì mà – Tan để về mặt vô tội
- Nhưng nếu hai đứa đã nghĩ được thế thì gia nhập đi
- ĐỪNG HÔNG – Cả hai Hứ lạnh một cái rồi quay đi hướng khác

* * *

Sau khi được Lin đưa bánh sinh nhật cho, Puny đã cười sung sướng lấy đĩa ăn ngon lành. Vừa ngồi xem tivi vừa ăn. Cô bé chăm chú đến nỗi môi dính đầy sô cô la mà vẫn cặm cụi xem tiếp. Đúng là tâm hồn ăn uống. Bánh sinh nhật người ta mà ăn cứ như đúng rồi !

Bất chợt một bàn tay đưa lên môi cô bé, giạt mình, Puny quay sang người bên cạnh, lù lại một chút. Người đó nhúu mày một cái rồi lại đưa tay lên miết nhẹ môi Puny

Cô bé đỏ bừng mặt. Tại sao lại làm thế chứ? Hay là anh định giở trò gì? Giữa cả một đồng người thế này dám giở trò ư? Puny cứ nghĩ ngợi và mắt gườ gườ nhìn Vyl

- Đừng nhìn tôi như muốn nuốt chửng thế! – Vyl hơi cười chế giễu
- Cái gì?? Ai ai mà thèm. . .thèm anh!
- Vậy cô nhìn tôi có ý gì?
- Ý gì? Anh đừng có mà đụng một chút là chạm vào tôi!
- Nếu muốn thế thì đừng gây sự chú ý
- Gây chú ý? Ai gây chú ý – Puny gân cổ cãi
- Cô không biết sô cô la quyến rũ thế nào đâu – Nói xong, anh đứng lên đi ra ngoài
- Anh ta nói gì thế? Sô cô la quyến rũ? Ặc, không phải là anh ta thích ăn sô cô la nhưng bị mình ăn nên bực đấy chứ! Người gì mà nhỏ mọn! – Puny nhìn theo Vyl nghĩ ngợi

(Rim: Tôi thật sự bó tay với bạn ==!)

* * *

Ở một chỗ khác, Lin và Zita đang tình tứ và tâm sự gì đó. Không gian riêng tư của cả hai lúc nào cũng được tận dụng lúc cái đám đó cãi lộn

- Lin, từ giờ em đừng hiểu lầm anh nữa
 - Em cũng không muốn đâu. Ai bảo em yêu anh quá làm gì >__<>
- Zita véo má Lin. Cô bé này làm người ta thực sự muốn bảo vệ mãi thôi
- Tình yêu là một thứ tình cảm đáng yêu và đẹp đẽ nhất. . .
- Nhưng nó sẽ còn đẹp hơn khi người ta biết đến hai từ : TI

N TUỔNG

”

Đêm nay đang tràn ngập hạnh phúc cho ngày mà chúng ta gặp nhau

Anh ước rằng nụ cười của em sẽ không tan đi khi anh cầu nguyện cho những ngày hạnh phúc này mãi tiếp diễn

Trong những đêm một mình, anh cứ nghĩ về em

Cho dù anh gọi và than phiền với em.

Đó không phải là điều anh thật sự muốn làm.

Có phải là em đã biết nhưng cứ giả vờ như không?

Có những lúc khó khăn, chỉ cần lắng nghe giọng em trong giây lát, anh có thể quên mọi thứ và cười lớn xua tan nó đi

Anh thật may mắn vì đã được gặp em

Vì em làm anh vui chỉ đơn giản bởi vì em kề bên anh

Anh có thể tìm thấy em cho dù em ở mãi nơi xa đó

Vì em luôn cười trong lòng anh

Sau một thời gian thì cũng có thể có tranh cãi nhưng nếu điều đó xảy ra, anh cũng sẽ không thay đổi

Anh hứa sẽ không bao giờ làm cho em khóc

Tương lai sau này, nếu em có rã rời và mệt mỏi

Hãy nghĩ về những kỉ ức đẹp đẽ và hạnh phúc

Chúng ta gieo niềm tin và khu vườn của mỗi người và giờ thì hạnh phúc đã nở hoa

Anh sẽ trao em cả trái tim mình.

56. – Ngoại Truyện 2

2. Kết hôn: Tan – Jane

Thời gian trôi qua thật mau, sau những ngày nhớ Vyl đến đau đớn. Puny dường như biến niềm đau thành sức mạnh, cô bé gốc của anh giờ đã sinh viên Đại học Ko- san. Nhưng giờ đây khi học ở nơi này, anh không còn ở đây. Mỗi lần đi ngang qua lớp học của anh, cô lại nhớ anh vô cùng. Dù biết không có anh ở đó nhưng vẫn ngó vào bên trong. Nhiều lần như thế Zita và Huan đều ra ngoài an ủi cô:

- Puny à! Khi nào Vyl về tụi anh sẽ báo cho em. Mà không cần đâu, nó mà về nhất định là tìm em ngay đó! Yên tâm đi !

Cô biết nhưng đó chỉ là trước đây. Còn bây giờ anh có về chắc cũng chẳng tìm cô đâu! Có khi đang thích thú với mấy cô gái tóc vàng nào đó rồi!

(Ở Nhật làm gì có gái tóc vàng chị ơi)

Nhắc tới Zita và Huan lại nhớ tới Prince. Đạo này, Prince như trầm hẳn xuống, Zita vẫn tiếp tục đàn ghi ta và hát. Huan thì tiếp tục sự nghiệp Dancer của mình. Thiếu Tan và Vyl, nhóm cũng chẳng còn đông đủ. Cái gì rồi cũng sẽ kết thúc, sẽ là quá khứ, có lẽ Prince cũng vậy chăng???

Mỗi người đều có những lí tưởng riêng, con đường riêng, hoàn cảnh gia đình riêng. Cả nhóm đã từng mong ước sẽ cùng nhau đi hết chặng đường này, cùng nhau trở thành nhóm nhạc tài năng. Nhưng rồi cuối cùng lại thành thế này!

Lúc cả nhóm nản nhất, mất niềm tin nhất lại nhận được tin vừa vui lại vừa sốc. Đúng là hơi sốc vào thời điểm này. Chị của Tan vừa mới kết hôn chưa lâu cậu em trai cũng đã gửi thiệp mời tới mọi người. Nhìn kĩ lại, đúng là không thể sai vào đâu !

- Anh Tan và chị Jane đã chuẩn bị kết hôn rồi sao??? – Lin và Gum dường như không tin vào mắt mình

Puny còn đang thần thờ chưa nhập hồn vào xác nên cô chẳng để ý gì phải đến lần thứ 3 nghe Lin nói cô mới hồi lại:

- Sao? Hai người họ chuẩn bị kết hôn vào tuần sau?

Lin và Gum chỉ vào tấm thiệp cưới để cô bạn có thể tin vào một việc hơi sốc vào lúc này. Nhưng nghĩ kĩ thì cũng không hề quá sớm. Tan thì đã ra trường và đi làm, Jane hiện cũng là nhà thiết kế tiềm năng. Cả 2

đều đã có sự nghiệp ổn định như thế, kết hôn sớm cũng không phải là gì quá gấp gáp. Hơn nữa với những gia đình làm kinh doanh như Tan, ai cũng mong cậu con trai nhanh chóng lập gia đình. Cùng 1 năm có 2 đám cưới, gia đình Tan có vẻ rất vui mừng

Ở đây, có một cô bé cũng đang rất vui mừng. Lin có lần được Jane hứa hẹn là sẽ cho cô làm phù dâu trong lễ cưới dù lúc đầu định cho cô bạn thân là Kiều. Nhưng vì muốn phù rể phải là người yêu nên một người độc thân là Kiều thì không thể rồi

Lần đó quen với 3 cô bé Jane đã có ý định cho một trong ba làm phù dâu. Puny không ham cho lắm mà giờ có ham thì cũng không thể vì ai đó đã không còn ở đây. Gum thì chỉ mới bắt đầu với Huan chưa được lâu, haingười còn chưa hoàn toàn là chính thức. Chỉ có Lin và Zita là thích hợp. Vì thế, Lin đã là ứng cử viên của vị trí này !

Tan mới chỉ gửi thiệp , mặt mũi anh dâu thì cả đám vẫn chưa gặp

Hôm nay Tan về lại trường thăm cũ. Đầu tiên là về thăm căn phòng Hội trường, sau đó là phòng tập hay tụ tập mấy đứa nhóc của anh. Tiếp đến là Hội trường, rồi phòng học cũ, . . Cuối cùng mới tới thăm mấy đứa nhóc của anh

- Thế nào? Không có anh mấy đứa sống không bằng chết phải không? Anh biết mà! Thế nên giờ anh về rồi, khỏi lo nhé!

Cả bọn lè lưỡi phản đối. Huan lên tiếng:

- Những ngày tháng không có nhóm trưởng lưỡi nhác là anh thực sự hạnh phúc! Cảm ơn vì đã cho tụi này được tự do lâu tới vậy !

Tan lại nổi hứng muốn làm Tom đuổi Jerry này ngay bây giờ. Lúc nào mấy đứa cũng chống đối lại người lớn. Nhưng nghĩ lại, anh sắp kết hôn rồi, không thể đùa nghịch như trước nữa. Phải ra dáng người đàn ông trưởng thành để đám nhóc nhìn mà học tập

Ngó nghiêng xung quanh , Tan cũng không thấy Vyl đâu

(Mới về đã tìm Vyl tình ý gì đây :333~)

- À mà này. Vyl đâu rồi? Không tới sao? Thằng nhóc vô trách nhiệm này không thèm nhìn mặt anh nó à?

Nhắc tới Vyl , cả đám trùng xuống. Lin và Gum ôm Puny an ủi. Thấy mình như vừa nói điều sai trái hoặc khủng khiếp gì đó. Tan vội vã chất vấn:

- Sao? Sao thế? Anh nói sai sao? Chuyện gì xảy ra với Vyl rồi?

- Anh không sai. Chỉ là anh không biết hiện tại Vyl cũng như anh vậy. Công việc của gia đình buộc cậu ấy phải sang Nhật gấp. Thời gian tới sẽ không thể trở về!- Zita đứng ra giải thích

- Ra vậy. Chắc hẳn là mệt mỏi lắm. Đã đi được 2 năm rồi à? Lâu tới vậy xem ra công việc không hề nhẹ nhàng! Thật khổ cho nó. Mà cũng khổ cả em dâu của anh

Puny vội lắc đầu. 2 năm trời, cô cũng đã nén hết nỗi đau xuống tận đáy lòng rồi. Thi thoảng có nhớ nhưng không còn đau như trước nữa

Có lẽ đã quên anh một chút rồi sao?

Cô cũng không rõ nữa, chỉ là đã chia tay rồi nhưng sao nhẹ nhàng quá!

Cứ như chỉ là mơ. . . nhưng giấc mơ này chẳng có chút tình thương nào. . . khiến cho cô đau khổ suốt một thời gian

Puny định cho Tan biết chuyện cô và Vyl đã chia tay nhưng rồi dè nén lại. Tan sắp kết hôn không nên nói ra chuyện khiến điều ấy nặng nề thêm. Cô sợ rằng Tan sẽ làm phiền đến Vyl bởi vì cô biết anh sang đó sẽ rất bận. Cô không muốn làm Vyl lo nghĩ thêm

* * *

Đám cưới của Tan tổ chức rất hoành tráng và sang trọng. Bạn bè của cả hai bên gia đình rất đông. Đương nhiên là ở trong một khách sạn tráng lệ và rộng lớn.

Lin trông thật xinh đẹp trong vài trò của phù dâu và phù rể cũng không kém gì Zita rất đẹp trai

Hôm nay, người lộng lẫy nhất, xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất chính là cô dâu 23 tuổi – Jane !

- Chị Jane! Chị đẹp như thiên thần ấy – Ba cô nương Puny, Lin và Gum nức nở khen Jane làm cô hơi ngượng

- Cảm ơn các em nhé! – Jane cười nhẹ

- Kết hôn sớm vậy sợ ế hay sao hả bà chị? – Huan vẫn cái tính thích trêu người “vợ tương lai” của Tan

Zita là quý ngài lịch sự của cả bọn lên tiếng

- Ngày tốt sao cậu lại nói ra cái từ ấy hả Huan?

Jane chỉ hơi gượng cười. Ngày vui nên cô nhịn chứ không cái tên Huan đó chết dưới tay bà chị già này rồi

- Còn trẻ gì nữa đâu. Cậu cũng sớm tìm người yêu đi – Jane vỗ vai Huan

- Có rồi mà – Cả bọn đồng thanh rồi nhìn Gum làm cô chỉ biết cười gượng

- Vậy thì mau gửi thiệp tới bà chị già này nhá!

Cả bọn cùng cười nói rất vui vẻ cho tới khi lễ cưới chính thức bắt đầu!

Jane sánh bước trên lễ đường cùng người đồng hành cả cuộc đời mình là Tan. Những lời chúc phúc đến với hai người ngày càng nhiều

Cảnh tượng ấy thật khiến người ta rung động

- Hai có đồng ý lấy người này làm chồng/vợ, yêu thương, gắn bó, chăm sóc dù nghèo khổ, bệnh tật không?

- Con đồng ý

Tan và Jane sau lời đồng ý ấy liền chuyển sang trao nhẫn. Giây phút thiêng liêng và cao đẹp này khiến Jane rưng rưng khóc. Cô nhào lên ôm lấy Tan òa lên nức nghẹn

Anh hơi ngạc nhiên vì trước giờ Jane đâu có mất bình tĩnh và xúc động vậy. Rồi anh hiểu rằng đây là cả đời người, cô gái nào ở khoảnh khắc này chắc chắn đều có cảm xúc như thế! Tan cũng ôm Jane trấn an và hai người trao nhau một nụ hôn ngọt ngào, ấm áp!

Phần đặc sắc nhất mà những người yêu nhau mong đợi là phần tung hoa cưới

Khi Jane vừa tung lên thì ai nấy đều nháo nhào lên muốn bắt được. Cảnh tượng giống như lúc ném tú cầu trong các bộ phim thời cổ vậy. Người bình thản và thờ ơ là Puny đang đứng gần đó

Cô không chủ định cũng không mong mỏi thì bó hoa rơi đúng vào cánh tay cô. Như phản xạ cô đỡ lấy trước khi nó rơi xuống đất và bị mọi người tranh giành. Trong ánh mắt của tất cả các cô, các chị ở đó, cô mới chợt nhận ra đây là bó hoa cưới. Còn ngờ ngợ cầm bó hoa với hàng tỉ câu hỏi, Jane đã đi tới lên tiếng:

- Tiếp theo sẽ là em!Nhớ mời chị làm thiết kế váy cưới nhé!

Lin và Gum cũng không chần chừ vội vã bay vèo tới tung hoa:

- Chúc mừng cậu

- Lần này Gum sẽ làm phù dâu cho Puny

- Như vậy là anh Vyl sẽ trở về sớm thôi

Cô nghe vậy thì thấy ngại ngần lắm, mắc cỡ lắm. Không muốn làm mọi người mất lòng, cô liền chuẩn đi ngay lập tức. Mỗi lần thế này, cô chỉ biết chui vào nhà vệ sinh để lấy lại tinh thần. Rõ ràng là không cần bó hoa này, tại sao có thể bay qua chỗ cô dễ dàng tới vậy?Trong khi bao nhiêu người thèm khát nó đây ra đấy!

Xem ra có lẽ cô sẽ là người tiếp theo sao?Cô vẫn còn trẻ lắm! Hơn thế , còn chưa hiểu chuyện, còn cứng đầu, bất cần, trẻ con, . . .Làm sao có thể là người tiếp theo chứ!

Không thể tin vào bó hoa này được, chỉ là hình thức vậy thôi. Còn phải chờ vào kiểm định thực tế nữa, khi ấy mới tin được !

Mà thực tế thì anh đã rời xa cô rồi...

* * *

Sau khi buổi lễ thiêng liêng kết thúc, mọi người ra về dần. Giờ chỉ còn bố mẹ hai bên và đám nhí nhỏ của Tan!

- Đi cẩn thận đấy! Chăm sóc cho vợ con đấy biết chưa? Nó có mệnh hệ gì con chết với ta – Mẹ Tan đe dọa

- Tuân lệnh, mẹ – Tan đáp

- Nhớ gọi điện về cho chúng ta – Bố mẹ Jane hơi ngậm ngùi nắm tay đứa con gái cưng

- Bố mẹ, bọn con sẽ về sớm ạ – Jane ôm cả hai âu yếm

- Du lịch vui vẻ cặp đôi già – Huan lại trêu người

Mấy ông bà già cũng không trách cứ gì vì đã quá quen với mấy lời trêu chọc của đám này rồi! Tuy nói miệng vậy nhưng mấy đứa nó cũng là người đáng tin cậy!

- Chị Jane phải mua quà cho bọn em đấy – Tam cô nương cũng lên tiếng

- Rồi, cảm ơn mấy đứa!

Cả bọn vẫy tay chào và chiếc xe của cặp đôi mới cưới cũng phóng đi rất nhanh. Mỗi người nhìn theo lại có một suy nghĩ riêng....

Mong rằng ai cũng đều có một đám cưới hạnh phúc như vậy!

To be continued

Chả thấy m.ng đọc ngoại truyện vậy :333~Hay là chưa phải của hai bạn nhân vật chính nên k thích đọc :v~

Mình viết về cặp khác hơi hợt quá T^^T~ Tại quen viết về 2 bạn kia rồi nên nó bị thể đấy! Đừng trách mình T^T

57. – Ngoại Truyện 3

3. Đính hôn : Puny- Vyl

Sau lần ấy, mỗi khi cô tới tiệm bánh là thằng em trai Lin đều dùng nét mặt đăm chiêu, suy xét nhìn cô. Nó vẫn cứ quen miệng:

- Chị Đậu ngốc . . .

Cô hần học nhìn nó đợi nó sửa lại:

- À . . .chị Bảo Uyên !

- Ừ

- Có thật là anh lần trước là bạn trai chị không vậy?

- Chị nói với cậu từ bao giờ rồi mà còn để vể mặt đấy

Nó đặt miếng bánh ăn dở xuống trở mắt lên:

- Nhưng em không hiểu nổi. Mắt anh ấy có vấn đề hay là tại chị đeo bám anh ấy không tha?

- Gì mà đeo bám? Là do anh ấy nhận ra những vẻ đẹp tiềm ẩn của chị thôi

- Ặc. . Ặc. . .Chị có dây thần kinh xấu hổ không đấy?Trời ạ. Nghe xong mà ớn lên đến tận đầu rồi!

Puny không ngần ngại cho nó một việc sốc hơn:

- Vậy cứ ở đó mà không tin đi. Chị mời em đến lễ đính hôn của chị!

Nó còn chưa cắn được thêm một miếng bánh nào nữa thì bye bye bánh – mỳ đã rơi xuống đất rồi. Nó chấn tỉnh lại rồi bắt đầu chê bai cô:

- Chị mà lấy anh ấy rồi anh ấy không biết sẽ tốn bao nhiêu tiền để xây lại căn bếp . Còn nữa, mỗi lần rửa bát là một lần đổi bộ mới. Đồ ăn chị nấu mỗi lần tới nhà em là món tẻ hại nhất em từng được ăn. Chị em đã tẻ chị còn tẻ hơn. Em có chết cũng không bao giờ thích một đứa như chị. Anh ấy còn là người thông minh không hiểu sao lại thích chị

Cô nghe nó nói xong tự thấy mình cũng không hoàn hảo để trở thành một người vợ tốt. Nhưng mới chỉ đính hôn thôi mà, có cần nó phải nói quá lên thế không? Cô sẽ từ từ học. Cô không tin mình lại không thể làm được việc gì. Nó lại bắt đầu thích làm ông cụ non rồi. Mới tí tuổi mà đã lanh chanh chuyện người lớn. Không biết Lin mà đi lấy chồng nó sẽ ca cẩm thế nào nữa. Trẻ con thật tha hóa quá rồi !

- Kệ tôi. Cậu lo học đi. Đừng tham gia vào chuyện của người lớn

Nó lăm bằm:

- Chị mà đòi người lớn với ai!

Cô toan đi thì nhớ ra liền quay lại:

- À. Cậu nợ chị cả 3 tháng rồi đấy. Mau trả tiền đi, NGƯỜI LỚN!

Nó hậm hực nhìn cô. Chắc chắn là tại nó chê bai nên mới đòi ngay , liền và lập tức như vậy. Thực ra là nó ra ngoài thường quên đem theo tiền. . .

- Chị đòi chị Hân ấy !Em về đây

Nói xong nó đi luôn. Cô chỉ đùa nó chút thôi ai ngờ nó đi thật

Puny vừa mới vui vẻ được vài phút thì mẹ cô lại bắt đầu:

- Bảo Uyên. Con còn ở đây à? Con dâu của một công ti lớn sao có thể ở đây làm thêm được. Mau về nhà học nữ công gia chánh ẹ. Từ nay đừng để mẹ thấy con ở đây, biết chưa ?

Là con dâu công ti lớn thì sao chứ?? Cô chẳng thấy có gì mà không thể. Mẹ cô là thế, thay đổi như chong chóng. Mấy năm trước còn không muốn cô tiếp tục đợi anh. Bây giờ anh về rồi, nhà anh cũng để 2 người đính hôn trước. Mẹ cô liền thay đổi ngay. Rõ ràng là không hiểu cô mà !

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mọi thứ diễn ra hình như nhanh quá! Cô có vội vàng khi nhận lời của anh không nhỉ?

Khi thấy người ta mặc váy cưới, cô cảm thấy điều ấy thật xa vời quá. Mà chỉ một tuần nữa thôi, cô lại cũng như những cô gái đó. Nhưng cô lại tự nhủ chỉ là đính hôn thôi. Giữa đính hôn và kết hôn là cả quá trình, chắc chắn là khác nhau

Thi thoảng cô vẫn nghĩ mình còn trẻ lắm!Cô muốn kết hôn khi đã tốt nghiệp đại học. Như vậy, cô sẽ yên tâm hơn

Về nhà, cô lại lăn ra ngủ. Vẫn còn chút gì đó khó tin

* * *

Một tuần sau

Và dù cho có là ngày trọng đại, Puny vẫn cứ ngủ quên

Nhưng vẫn may, cô đến kịp giờ. Lễ đính hôn được tổ chức tại khách sạn. Khách rất đông nên cô có chút lo lắng, hồi hộp. Phải đi một đôi giày cao gót khiến cô không tự tin sợ vì run quá sẽ ngã ra mất. Nhưng cô giờ đã hiểu, cảm giác của một cô gái trong ngày này chính là hạnh phúc

Vì là đính hôn nên không mất nhiều thời gian, cô thoát khỏi mấy cái màn chào hỏi khách và đi đi lại lại là có thể thở phào nhẹ nhõm

Cô thì hồi hộp, lo lắng trong khi Vyl thì chỉ biết cười nhạo cô. Cô hận là không thể mắng anh ngay bây giờ !Vì giờ Puny đang phải cười, cười và chỉ có một điều là cười thôi. Sự cố vãn của mẹ cô đấy !

Puny được gặp ông nội Vyl, ông rất tốt và chu đáo. Nhìn ông không có vẻ là bị bệnh nhưng cô thấy sợ nếu như ông mà một chắc chắn là khổ sở và đau đớn lắm. Cô thương ông đến lạ !

Vì ông nội cô đã mất từ lúc cô chưa sinh ra. Cô cũng không thể biết ông trông như thế nào!

- Cháu dâu. Nhờ cháu chăm sóc cho thằng Huy. Nó từ nhỏ đã không chịu nghe lời. Vì thế ông nhờ cháu để mắt đến nó. Công việc của công ti cũng nhiều, nếu nó có bận rộn mà quên ăn cháu hãy nhớ nhắc nhở nó. Thi thoảng, nó cũng phải đi công tác, phải làm việc ngày đêm, cháu phải chịu khổ ông biết. Nhưng đừng vì thế mà giận dỗi nhau, hãy hiểu cho cháu của ông.Nhờ cả vào cháu

Cô gật đầu cầm lấy bàn tay đang run lên của ông:

- Cháu hiểu mà ông. Cháu hứa sẽ luôn quan tâm đến anh ấy. Ông phải giữ sức khỏe thật tốt.Đừng lo nghĩ quá nhiều !

Cô sau khi nghe đủ mọi lời nói cầu mẹ thì chỉ biết gật gù. Mẹ cô lại định để cô sống luôn ở nhà anh sao? Thật hết biết. Mới đính hôn thôi mà làm như cô bị gả đi rồi ấy. Rõ ràng là muốn tống cổ cô đi từ lâu rồi !

- Puny.Chúc mừng nha.Tớ còn tưởng cậu kết hôn luôn chứ – Lin ôm lấy cô bạn

- Không. Tớ không vội vậy đâu

- Puny dễ thương của tớ. Tớ không nỡ để cậu lấy Vyl đâu – Gum ca thán

Với Gum, Vyl là kẻ cộc cằn, độc đoán, thích hạch sách người khác. Rõ ràng là thô lỗ miệt thị sói mà. Thế nào anh ta cũng bắt nạt cô bạn dễ thương của Gum!

- Anh ấy thực sự tốt với tớ mà. Đừng lo Gum – Puny ôm Gum

Huan từ đâu đi ra kéo Gum khỏi người Puny. Anh cũng độc đoán chẳng kém Vyl là bao:

- Ai cho em tự ý đi mà không báo cáo với anh !

Gum chu mỏ cãi:

- Anh là ai mà em phải báo cáo!

- Em muốn gì thì mới chịu nghe lời đây!

Gum mặc kệ Huan, giận đi trước!

- Cậu ấy muốn kết hôn đấy! – Lin lên tiếng

Huan lại phải khổ sở đuổi theo cô đồ dành. Cặp đôi này cũng dễ thương lắm. Chẳng biết sau bao lâu nữa mới chính thức hẹn hò. Lin và Puny chỉ biết nhìn theo mà cười

Tan và chị Jane chỉ gửi quà cưới vì hai người hình như đang ở nước ngoài làm dự án gì đó. Thực ra là gửi quà cưới sớm vì có lẽ sẽ ở bên đó một thời gian dài. Còn đính hôn cũng không nhất thiết cần quà cho lắm!

* * *

Puny còn nghĩ mình sẽ được trở về nhà và nằm ngủ một giấc ai ngờ cả hai bên gia đình lại bắt cô ở nhà anh. Chắc chắn là vậy nên . Nhưng chỉ cần ở qua một ngày là được. Cô sẽ lại trở về căn nhà yêu quý. Mẹ cô từ khi sang nhà con rể cứ liên tục bắt cô ở trên phòng. Còn mình, cô bạn thân, bà quản gia , anh quản lí chơi bài ở dưới. Cô buồn chán ngồi trên phòng anh cô lẽ ra nên đem theo Bubu và Susu thì có lẽ đã vui hơn

Trước khi đi ngủ cô đi tắm. Ở nhà anh thật bất tiện. Cô làm gì cũng không thoải mái

Giờ đã là 8h30 tối

Mọi người vẫn chơi bài ở dưới. Anh quản lí thấy Vyl liền gọi lại:

- Cậu chủ. Cô chủ ở trên đợi cậu đấy !

- Có gì sao?

- Còn gì nữa. Cậu mau lên đi. Chúng tôi không làm phiền cậu đâu

Ryo đẩy Vyl lên tầng. Xong xuôi, anh quản lí lại chạy xuống chơi tiếp. Mấy người họ cứ như chưa bao giờ chơi bài ấy

Anh mở cửa đi vào. Nhìn quanh không thấy Puny đâu. Anh đoán chắc cô lại đi đâu trốn anh rồi. Vì trên đường về cô giấy nẩy lên sẽ không ngủ chung với anh. Anh đâu ép cô, chỉ là mẹ cô nói vậy đấy chứ ! Có trách thì trách mẹ cô sao lại trách anh

Puny vừa bước ra khỏi phòng tắm thì thấy anh ngồi trên giường đọc sách. Anh thích đọc sách nên lúc nào buồn chán là thấy anh lôi sách ra. Cô nuốt ực một cái. Anh quản lí rõ ràng là cố ý. Anh còn lừa cô là Vyl sẽ ngủ ở phòng khác. Cô nhìn quanh không thấy cái giường nhỏ nhỏ của anh quản lí nữa. Mấy người họ thật...quá đáng!

(Mấy người họ thật quá đáng... yêu chứ gì :3333)

Anh thấy cô trong bộ dạng ngờ nghệch hết sức liền bỏ sách sang một bên. Cô vẫn đang trách mắng bốn cái người có âm mưu đen tối ở dưới nhà không để ý thấy anh đã đi về phía mình. Sau khi bị nhắc nhở lên mới tỉnh lại

- Này. Anh bỏ em ra đi

Anh đặt cô nằm xuống rồi ra lệnh:

- Ngủ đi

Cô bướng bỉnh không nghe lời:

- Em không ngủ

- Vậy em muốn làm gì?

Thấy anh có vẻ ám chỉ. Cô lại bắt đầu sợ rồi. Nhưng lấy lại bình tĩnh cô liền đáp:

- Em muốn ngủ mình

- Được – Anh đáp

Cô thấy anh đi thì kéo lại

- Đây là phòng anh. Anh ngủ ở đây. Em sang phòng khác

Cô khập khiễng đi với cái chân sưng phồng. Vì đôi giày cao gót cô không đi quen nên thi thoảng lại tẹo chân. Cũng may chưa bị ngã. Cô không muốn anh lo lắng nên cứ giấu.

Thấy cô khổ sở với cái chân tập tễnh anh giữ tay cô lại, kéo cô ngồi xuống giường. Anh cứ ầm ập quan tâm cô như vậy, cô lại thấy hạnh phúc. Lần nào cũng thế, cô bị đau chân anh lại ân cần bôi thuốc, chăm sóc cô. Cô vòng tay ôm anh, mắt lại rưng rưng khóc nhưng cô lại ngừng. Cô là thế, lúc nào cũng sợ người ta lo lắng ình

Nhìn anh đặt thuốc vào trong tủ, rồi nhìn anh dọn lại đồng đồ ăn mà cô bày ra trên bàn, cô tự hỏi tại sao anh cứ khiến người ta không thể dời mắt đi nơi khác vậy. Thế là Puny không ngủ được mà cứ nằm đó nhìn theo anh. Nhìn thấy đôi mắt to tròn sáng long lanh của cô nhìn anh , Vyl ngồi xuống bên cạnh chăm chú nhìn lại ánh mắt ngốc nghếch kia

- Đang quyền rũ anh sao? – Vyl ghé sát tai cô nói khẽ

Lại được thể mở mắt to hơn. Puny ngay lập tức phản ứng lại :

- Không có. Em. . . em muốn đi tắm!

Cô sợ anh rồi đấy. Ở cùng anh vào lúc này đúng là khiến người ta sợ gần chết. Cô bối rối cố gắng trốn đi bằng lí do ngớ ngẩn. Anh vẽ nên một nụ cười đáp:

- Sạch gớm nhỉ?

- Ủ- Ủm em cứ thích tắm nhiều lần đấy!

Cô không biết làm gì nhưng không muốn có chuyện điên rồ gì đó nên nỗ lực đẩy anh ra:

- Em đi ăn

Anh lại hướng ánh mắt về phía bàn chứa đồ ăn cô bày ra mà anh vừa dọn dẹp. Cô lại cố gắng kiểm thêm ra lí do:

- Em . . .muốn xem ti vi

Rồi cô vội vã cầm điều khiển bật ti vi. Trong lòng cứ hí hửng vì tạm thời lí do này được chấp nhận. Nhưng ngay khi vừa bật ti vi lên thì cô trợn tròn mắt. . . Bộ dạng ấy làm anh phải quay lại xem ti vi chiếu cái gì.

Ra thế, cảnh “ai cũng biết là cái gì đấy” đập vào mắt cô. Sao lại là lúc này chứ? Cô muốn khóc thành tiếng rồi đấy này

Vyl cầm điều khiển tắt ti vi. Anh được phen chế giễu cô thêm nữa

- Có muốn xem ti vi không?

Cô xịu mặt rồi lắc đầu

- Không xem nữa. Không có gì hay ho cả >”<>

- Còn muốn làm gì nữa không?

Puny ỉu xiu không nghĩ được lí do gì khác nữa. Tắm thì cũng tắm rồi, ăn thì cũng đã rồi, ti vi thì hại cô thê thảm

Anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn – rất ngọt ngào. Cô chẳng biết ngọt ngào, lãng mạn là gì hết cứ nhắm chặt mắt cầu nguyện

- Anh muốn em . . . – Ghé sát tai cô thì thầm

Anh chưa kịp nói hết câu cô đã vội đẩy anh ra giấy nẩy lên:

- Không. Em không muốn anh. Anh hứa đối xử tốt với em mà. Anh thực hiện điều đó đi.Em muốn ngủ mình

Anh gượng cười:

- Nghe anh. . .

Cô đẩy tay anh ra, vẫn ngoan cố:

- Em không nghe. Mặc kệ. Em không muốn gì hết...

- Anh độc ác – Cô tiếp tục

- Em cứng đầu – Anh đáp

- Anh không thương em. Rõ ràng là thế. Em không muốn tại sao anh bắt ép. Không chịu đâu.Nếu ép em, em không kết hôn với anh nữa, em không nhìn mặt anh nữa, không yêu anh nữa, không. . .

- Bảo Uyên

Cô ngừng một lát, anh có vẻ mất bình tĩnh trước sự phản ứng kịch liệt kia. Giữ chặt người cô, anh chậm rãi nói:

- Anh muốn em đi ngủ

Một biểu cảm ngại ngùng và thất vọng lần lượt ngự trị trên khuôn mặt của cặp đôi mới đính hôn!

Hai người đi theo từng suy nghĩ riêng.

Đọc tiếp Chàng hoàng tử trong giấc mơ – Ngoại truyện 4

58. – Ngoại Truyện 4

4.Trái tim và tâm hồn : Huan – Gum

Nghe nói Huan và Gum sẽ có buổi hẹn hò chính thức đầu tiên , Puny và Lin cứ như hứng khởi hết cả phần của nhân vật chính. Mọi lần đều là xuê xoa không giống buổi hẹn gì cả. Gum thấy buồn vì ít ra hai cô bạn mình còn có một người bạn trai quan tâm đến mình còn cô thì rước phải tên thiếu gia Huan keo kiệt – thật bực mình. Để cứu vãn cuộc tình đang dở Huan đành phải xuống nước, dỗ dành Gum. Thế mới có cái buổi hẹn vào hôm nay nè !

Trước đó vài ngày, Puny và Lin cứ như tư vấn chuyên nghiệp cho Gum. Gum thì ai cũng biết là mạnh mẽ và phong cách đặc biệt rồi. Nhưng khổ nỗi lần nào đi chơi với Huan người ta cứ bàn tán mấy câu ớn lạnh kiểu:

- Thời đại này đúng là đảo lộn hết cả!

Lúc đầu hai người không hiểu cho lắm rồi đi thêm lại có vài ba tiếng bàn tán:

- Hai anh kia đẹp đôi quá đi à !

- Lạ thật! Đi đâu cũng gặp người đồng tính

Gum suýt thì phun luôn nước vào người Huan. Cô nghe cũng quen rồi nhưng tại sao từ khi thích Huan cô lại có cảm giác sợ mấy lời nói đó. Huan cũng không vui suốt cả ngày, ai mà vui được khi nghe người ta nói bạn gái mình vậy chứ! Thế là tiêu tan cả buổi đi chơi vì mấy lời chỉ trích

Nhớ lại mà Gum thấy buồn ghê gớm. Cô sợ buổi hẹn chính thức lại như thế thì còn đâu là lãng mạn, tươi đẹp nữa. Puny và Lin đã đưa Gum đi tu sửa lại ngoại hình.

Đầu tiên là trang phục

Ngày nào Gum cũng mặc đồ nam tính quá làm người ta tưởng nhầm là phải rồi.

Gum hôm đó cầm về cả túi toàn đồ nữ tính

Có tóc giả, váy, giày cao gót và phần trang điểm. Cô cầm chúng cứ như người nguyên thủy nhìn thấy ti vi. Cô không nghĩ mình giờ lại phải lo mấy chuyện con gái thế này.Nhưng thi thoảng thay đổi phong cách cũng hay đấy chứ !

Lin đã tư vấn từ đầu tới cuối vụ trang điểm. Gum học khá nhanh. Yên tâm hơn, Lin đã giao toàn bộ đồ cho Gum

Kết quả là, hôm nay Gum đã thay đổi diện mạo với vẻ ngoài rất xinh đẹp. Để tóc ngắn mọi người thường khen cô đẹp trai cho nên nếu đi theo kiểu nữ tính cũng rất ư là xinh đẹp. . .Cô vừa bước ra đến cổng thì mẹ cô ngạc nhiên gọi lại:

- Này!Cháu là ai ?

Trời ơi, trước mắt mẹ cô đang là một cô gái với mái tóc dài ngang lưng, xoăn nhẹ ở đuôi. Mặc một bộ váy màu xanh có phần đơn điệu nhưng rất nhẹ nhàng. Từ đầu đến chân không thể tưởng tượng ra cô con gái mình lại có thể xuất hiện với hình ảnh này

- Mẹ !Con là Diệu Liên đây – Cô đáp với vẻ ngượng ngịu

- Liên . . .Là con đấy hả? – Mẹ cô chạy gần lại vẻ khó tin

- Con xinh đến mức mẹ không nhận ra à??

Mẹ Gum đánh vào người cô một cái

- Sao mẹ đánh con??

- Con sao lại không như thế này sớm hơn hả?

- Con cũng chẳng muốn thế này đâu !

- Là con gái cũng nên chăm chút tí. Rồi ế ra đây mẹ không nuôi cô đâu

- Thì bố mẹ mong có một đứa con trai nên con mới ra thế đấy chứ!

- Được rồi. Không nhắc chuyện ấy nữa. Lúc đó bố mẹ chưa thông suốt. Con nào cũng là con hết. Từ bây giờ con thích làm gì thì làm. Nếu ông chồng ấy dám cấm thì mẹ sẽ kí giấy li . . .

- Kìa mẹ nói gì thế? Con không cho phép

- Vậy thôi. . .Đi đâu thì đi mau kéo muộn. Nhớ về sớm đấy nhé!

Gum chào mẹ rồi mở cổng ra ngoài. Đi bộ được một đoạn thì chân đã đau điếng. Cô chẳng quen gì với đôi cao gót này. Thật khó chịu. Còn cả cái váy ngắn nữa. Cô cứ sợ nó tốc lên nên không thoải mái. Còn thêm cái tóc giả cô sợ bị rụng xuống nên cứ phải giữ giữ

Trông Gum thế thôi chứ trong cô đang đấu tranh dữ lắm. Cảm giác chẳng giống cô tẹo nào. Nhưng đã nỗ lực vậy rồi thì coi như chịu đựng thêm chút cũng chẳng sao

Huan đỗ xe xích một cái trước mặt Gum. Cô quay lại nhìn anh. Cũng lạ thật trông cô như vậy mà anh còn nhận ra. Trong khi mẹ cô thì cứ ngỡ ngác tưởng đứa con gái nhà ai. Cô đâu biết anh phải nhìn mãi mới nhận ra cái dáng đi của cô, cái tác phong khổ sở dưới hình tượng thiếu nữ kia

Nhưng trong lòng Huan dâng lên loại cảm xúc đặc biệt. Vì anh mà cô đã phải thay đổi bản thân tới mức này. Chắc chắn rất là coi trọng anh

Ngồi lên xe, Gum chỉnh lại tóc sợ nó bị lệch nhưng không thuận tay cho lắm cứ lóng ngóng. Nhìn sang thấy Huan đang nhìn mình từ đầu đến chân – ánh mắt cứ như dò xét ! Gum nhìn lại mình rồi cô ngần ngại kéo cái váy xuống . Nó ngắn thế không biết !

Thấy Gum khổ sở kéo váy Huan không nhìn cô nữa, tập trung lái xe

- Nếu không thích bị người ta nhìn thì sao phải mặc váy ngắn như thế?

Cô muốn đâu. Tại Puny với Lin cả chứ. Bộ nào cũng tương đương nhau cả. Cô không chọn bộ đó thì bộ khác cũng chẳng khác hơn. Gum định cãi lại nhưng thôi. Cô đang trong hình hài thiếu nữ ngoan ngoãn, nhã nhặn không nên gân cổ cãi người ta

- Làm em giận sao?

- Không có !

- Thật không giống em . Xem ra phải làm quen với phong cách mới này rồi !

Gum gượng gạo cười. Cô ép mình vào cái khuôn phép nào đó cảm giác thật khó chịu. Có cái gì đó cứ muốn bật ra nhưng bị lí trí cản lại !

Đi dạo ở công viên, Gum không nghe thấy bất kì lời bàn tán nào như lần trước nữa. Đương nhiên rồi, cô khác thế cơ mà!

Không ai nói gì cô cảm thấy vui. Ít ra thì buổi hẹn chính thức cũng không bị người ngoài làm cụt hứng cả hai. Nhưng khổ sở cho Gum, cứ vài bước là lại chệch chân. Cô gượng tới lúc này cũng thật phi thường. Trời nóng mà còn phải đội tóc giả, cô cũng bắt đầu chảy mồ hôi rồi !

Huan cúi xuống để cô trèo lên lưng. Lúc đầu, Gum không đồng ý nhưng sau đó thấy nhiều người nhìn lại đành leo lên lưng anh. Chân cũng nhẹ bằng hẵn đi. . . Được một lúc, cô nghĩ Huan mệt nên leo xuống. Anh liền lên tiếng:

- Đi cùng anh
- Đi đâu??
- Anh mua cho em đôi giày khác
- Không cần đâu. Em đi được mà!

Biết cô không muốn bị người ta bàn tán nhưng cô vì thế mà chịu khổ, Huan không muốn . Anh chậm rãi tiếp tục:

- Em đừng gượng ép nữa. Chân đau như vậy còn cố chấp
- Không. Em đi cùng với anh sao có thể tùy tiện được. Giống như lần trước, người ta sẽ tưởng anh và em là cặp đồng tính. Em không muốn thế. Cho dù có đau cũng chỉ vì chúng ta thôi !
- Nghe này. Anh không quan tâm lời mấy người đó nữa. Chuyện tình cảm của chúng ta không cần họ bình luận. Em khỏi cần thay đổi theo kiểu khổ sở ấy

Gum vẫn khẳng khái :

- Em biết trong lòng anh cũng không thích em để tóc ngắn, mặc quần áo nam tính. Vì thế em thay đổi cũng vì anh. Có là gì đâu cơ chứ!

Huan nắm chặt tay Gum, giọng ấm áp:

- Đối với anh, em xinh đẹp nhất chính là khi là chính mình. Em là em, vậy thôi. Không cần phải trang điểm, không cần mặc những bộ quần áo phức tạp, không cần giày cao gót càng không cần đội tóc giả. Anh yêu em không vì những yếu tố ấy mà vì vẻ đẹp trong con người em. . .Bạn gái của anh chỉ cần là chính con người em, được không?

Cô đang khóc. Gum không dễ khóc nhưng nghe những lời này, cô không hiểu sao lại nức nở ngay được. Huan gỡ mái tóc giả làm cô đổ mồ hôi ra đến nỗi nhòe đi cả lớp trang điểm. Không hiểu sao với anh giờ đây cô lại xinh đẹp như thế. Một vẻ đẹp mà chỉ khi thực sự tìm hiểu về Gum anh mới nhận ra

Không nhất thiết phải chăm chút quá nhiều về ngoại hình vì cho dù là vậy anh cũng đã thích Gum từ khi cô vẫn giữ cái phong cách Tomboy kia

Những lần cô cứng đầu động khẩu với anh, lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ, mình có thể thay thế vị trí của người con trai trong nhà. Bởi cô vì không có con trai nên rất hịch sách với mẹ con Gum

Cô rất buồn nên đã tự mình đi cắt tóc, cố gắng ra dáng người con trai để bố vui lòng. Dần dần ông cũng nhận ra được sự nỗ lực của cô con gái nên từ lâu đã không còn quan trọng việc con trai , con gái nữa. Gum quen với kiểu đầu này và phong cách này đã lâu nên giờ chỉnh lại thì thấy khó chịu và gượng gạo cứ như không phải cô

Nhưng nghe Huan nói vậy, Gum cảm thấy mình vẫn nên là chính mình. Mặc kệ những lời nói gió bay ngoài kia. Cô chỉ cần nghe lời bạn trai mình là được. Thế là cô cầm giày, tóc giả trên tay leo lên người Huan. Cả hai cùng đi về nhà trong ánh nắng nhạt của buổi chiều. . .hai người đã tìm được những tiếng nói chung, quan điểm chung. Từ bây giờ cho đến mãi về sau vẫn sẽ là tình yêu dành cho vẻ đẹp từ chính tâm hồn

Hãy yêu bằng trái tim chứ đừng bằng ánh mắt, bạn nhé!

Yêu 2 bạn này đã man :***

Vậy là chỉ còn 1 ngoại truyện nữa là em nó bye bye các bạn rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-hoang-tu-trong-giac-mo>